ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Κοζερὶ τῆς ἑβδομάδος

— Ἔμαθε ὅτι ἔφυγε ὁ Γιῶργος ταξίδι καὶ ἦρθε ἡ θεία... ἐξήγησε ἡ κυρία.

Ἱστορία σέ 3 πράξεις

Η ΙΣΤΟΡΙΑ χωρίζεται σὲ τρεῖς πράξεις. Μᾶς τὴν ἀφηγεῖται ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὶς ἔζησε καὶ τὶς τρεῖς. Δὲν εἶναι πολὺ νέος. Στὰ σαράντα του. Ὁ πλήρης ἄντρας. Χωρὶς συζυγικὲς δεσμεύσεις, μόνος στὴ ζωή, συμπαθὴς — αὐτοπαρουσιάζεται —στὴν ἐμφάνισι, χωρὶς πλούτη ἀλλὰ καὶ δίχως οἰκονομικὲς δυσκολίες, ἔδρεπε μὲ ἄνεσι στὸν ἐρωτικὸ κῆπο τὰ ἄνθη του.

Κάποια ὑπόθεσι ὁδήγησε ἕνα μεσημεράκι μιὰ κυρία στὸ δικηγορικὸ γραφεῖο του. Δὲν τοῦ ἦταν ἄγνωστη. Εἶχαν συναντηθῆ δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς στὸ σπίτι φιλικῆς οἰκογενείας. Γυναῖκα ἐνδιαφέρουσα ἐρωτικά, ὄχι μεγαλύτερη ἀπὸ τριαντατριῶν, τριαντατεσσάρων ἐτῶν. Πολὺ κομψή, πολὺ κοσμική, πολὺ εὐχάριστη, στόχος τῶν κατακτητῶν.

Κατακτητὴς κι' αὐτός, δὲν εἶχε διανοηθῆ ἀκόμα νὰ στραφῆ στὸ ὀχυρό της. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, τὸ διανοήθηκε ἀπὸ τὴν πρώτη συνάντησι, ἀλλὰ δὲν τόλμησε νὰ τὸ ἐπιχειρήση.

Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς συναντήσεις τους κάθισαν στὸ ἴδιο τραπέζι τοῦ πινάκλ. Ἀντήλλαξαν μερικὲς ματιές. Ἡ ἐντύπωσί του εἶναι ὅτι τὸ βλέμμα της ἦταν μᾶλλον ἐνθαρρυντικό. Δὲ δοκίμασε ν' ἀξιοποιήση τὴν ἐνθάρρυνσι. Καὶ δὲν ἀνήκει στοὺς δειλούς. Συμβαίνει ὅμως καμμιὰ φορά, ἐνῶ ἐκδηλώνει κανεὶς θάρρος καὶ θράσος ἀκόμα στὴ μιά, νὰ κομπιάζη στὴν ἄλλη. Ζήτημα στιγμῶν, συμπτώσεων... Ἔπειτα, ὑπῆρχε καὶ ὁ σύζυγος. Καλοφτιαγμένος, νέος ὅπως αὐτή, νόστιμος. Πρέπει, βλέπετε, νὰ σοῦ δίνη κουράγιο καὶ ὁ ἄντρας... Ἕνας σύζυγος δεύτερης ποιότητος, παρακατιανός, μὲ μιὰ ἐμφάνισι ποὺ δὲν ἀποτελεῖ ἐγγύησι ὅτι ἐξασφαλίζει τὴν ἐρωτικὴ ἐπάρκεια στὴ γυναῖκα του, ἐνθαρρύνει περισσότερο τὸν πολιορκητή, παρόσο ἕνας λεβέντης.

«Μ' ἕναν τέτοιο ἄντρα ἐμένα θὰ κυττάξη αὐτή;...» Συλλογισμὸς ὄχι πάντα ἀκριβής. Γιατί, πολλοὶ λεβέντες ἀπατήθηκαν καὶ σὲ πολλοὺς ἀνεπαρκεῖς στάθηκαν πιστὲς οἱ γυναῖκες τους.

Ὅπως κι' ἂν εἶναι, ὁ ἄνθρωπός μας δὲν ἔδωσε συνέχεια στὴ γνωριμία. Περιωρίστηκε νὰ ρωτήση γιὰ τὸ φάκελλο τῆς ὄμορφης. Δὲν εἶχαν πολλὰ πράματα νὰ ποῦνε εἰς βάρος της. Τὸ συνηθισμένο κουτσομπολιό. Ὑπόνοιες, διαδόσεις, συμπεράσματα· τίποτα ὅμως τὸ συγκεκριμένο.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ βρίσκονταν τὰ πράγματα, ὅταν ξαφνικὰ βλέπει τὴν κυρία στὸ γραφεῖο του.

— Μὲ συγχωρεῖτε, πῆρα τὸ θάρρος...

Τὴν παρακάλεσε νὰ καθήση. Καφές, τσιγάρο, διαταγὴ στὸν κλητῆρα νὰ μὴ τοὺς ἐνοχλήση κανείς, γιὰ ν' ἀναπτύξη ἡ κυρία μὲ ἄνεσι τὸ θέμα της. Εἶχε πράγματι μιὰ ὑπόθεσι ποὺ ἦταν στὴν ἁρμοδιότητα τοῦ κυρίου νὰ συντελέση στὴν προώθησί της.

«...Μιλήσαμε γιὰ τὸ ζήτημά της, μὲ εὐχαρίστησε καὶ σηκώθηκε νὰ φύγη. Φυσικά, περιορίστηκα στὸ ὑπηρεσιακὸ θέμα. Θὰ ἦταν πρόστυχο νὰ ἐπωφεληθῶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Καθὼς ὅμως πλησίαζε στὴν πόρτα μὲ ξάφνιασε μὲ μιὰ πρόσκλησί της...»

Τὸν κάλεσε σπίτι της γιὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἐπομένης.

— Δὲν ἔρχεστε αὔριο νὰ πάρουμε ἕνα τσάϊ; Θὰ εὐχαριστηθῶ πολύ.

Ὕστερα, μὲ τὴν ἐμπρηστικὴ ἁπλότητα μὲ τὴν ὁποία ξέρει ἡ Εὔα νὰ συνοδεύη τὶς πονηρὲς ὑποσχέσεις της, προσέθεσε:

— Θὰ εἶμαι μόνη.

Παραζαλίστηκε ὁ ἄνθρωπος. Τὴν πρόσκλησι, ὅπως ἀρχικὰ διατυπώθηκε, τὴ βρῆκε φυσική. Πρόσκλησι σὲ τσάϊ, στὸ ὁποῖο θὰ ἦταν ὁ σύζυγος, ἄλλοι καλεσμένοι. Ὅταν ὅμως τὸν βεβαίωσε ὅτι θὰ εἶναι μόνη, ἄστραψαν τὰ μάτια του, ὁραματίσθηκε τὸν Παράδεισο.

Τί δύσκολα ποὺ περνοῦν οἱ ὧρες ὅταν περιμένη κανεὶς τὴν εὐτυχία του! Ἀγωνία ὡς που νὰ φθάση ἡ στιγμή. Ταλαιπωρία τοῦ ρολογιοῦ. Ἐπὶ τέλους τέσσερις, τέσσερις καὶ μισή... Στὶς ἑφτὰ ἀκριβῶς, μὲ τὰ ἄνθη στὸ χέρι, χτυποῦσε τὸ κουδοῦνι τοῦ διαμερίσματός της. Τοῦ ἄνοιξε ἡ ἴδια. Πέρασαν στὸ σαλονάκι, εἶπαν τὶς πρῶτες τυπικὲς φράσεις καὶ ἐνῶ ὁ ἐπισκέπτης σχεδίαζε πῶς νὰ προλογίση τὴν ἐρωτική του ἐξόρμησι, ἡ κυρία τὸν κάρφωσε μὲ μιὰ φράσι της:

— Χαίρομαι πολὺ ποὺ σᾶς βλέπω σπίτι μου. Καὶ αἰσθάνομαι τόσο ἄνετα κοντά σας.

Ὡραία ἀρχή. Ὡραία, πράγματι, θὰ ἦταν ἡ ἀρχή, ἂν σταματοῦσε στὸ σημεῖο αὐτό. Ἡ φράσι ὅμως εἶχε τὴ συνέχειά της.

— Εἶναι δύσκολο νὰ καλέση κανεὶς ἕνα κύριο καὶ νὰ μὴν ἀπογοητευθῆ. Πολλὲς φορὲς μὲ ἀνάγκασαν μὲ τὶς προστυχιές τους νὰ τοὺς δείξω τὴν πόρτα. Ἄνθρωποι ὅμως μὲ τὴ δική σας ἀνωτερότητα... Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, γιὰ νὰ σᾶς δείξω τὴν ἐκτίμησί μου στὸ ἄτομό σας, σᾶς εἶπα ὅτι θὰ εἶμαι μόνη.

Τὸν πάγωσε, τοῦ ἔσβυσε τὸν ἐρωτικὸ οἶστρο.

«...Ἔπρεπε νὰ ἤμουν πολὺ λίγο «κύριος» γιὰ νὰ τολμήσω ὕστερ' ἀπὸ μιὰ τέτοια εἰσαγωγή...»

Ἔμεινε κύριος. Ἡ συζήτησι περιωρίσθηκε σὲ γενικότητες, στὰ θέματα τῆς ἡμέρας, στὰ θεατρικά, στὰ κινηματογραφικά.. Ἡ ὥρα γιὰ τὸ τσάϊ τελείωσε μὲ τὴν ἀμοιβαία ὑπόσχεσι ὅτι καὶ πάλι θὰ συναντηθοῦνε.

Ἡ δεύτερη πρᾶξι ἀρχίζει πάλι ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου. Ἡ ἐκκρεμὴς ὑπόθεσι ἔχει προχωρήσει καὶ ἡ κυρία πηγαίνει νὰ εὐχαριστήση. Στὸ τέλος τῆς ἐπισκέψεως, πάλι ἡ πρόσκλησι.

— Ἐλᾶτε νὰ τὰ ποῦμε καὶ στὸ σπίτι.

Τὰ μάτια της γεμᾶτα περιπάθεια, ἔδιναν σαφεῖς ὑποσχέσεις. Σὲ ταξίδι ὁ ἄντρας της. Ξεκίνησε, βέβαιος ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ τσάϊ καὶ τὰ γλυκὰ δὲν θὰ ἦταν ἡ μοναδικὴ ἀπογευματινὴ ἀπόλαυσί του. Τοῦ ἄνοιξε πάλι ἡ ἴδια. Διέσχιζαν σιωπηλοὶ τὸ διάδρομο. Ἡ σιωπὴ εἶναι τὸ προμήνυμα τῶν μεγάλων ἐρωτικῶν δονήσεων. Ἕνα βῆμα πρὶν φθάσουν στὸ σαλόνι, ἀνυπόμονος ἐκεῖνος γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τῶν μεγάλων ἀποφάσεων, ἔκανε ν' ἁπλώση τὸ χέρι σὲ μιὰ ἐναρκτήρια θωπεία. Σβέλτα ὅμως ἡ κυρία τοῦ ὑπέδειξε τὸν κίνδυνο:

— Ἔχω μιὰ ἐπίσκεψι. Ἡ θεία. Δὲν τὴν περίμενα.

Ἔγιναν οἱ παρουσιάσεις. Ἀπόγεμα ἐκνευριστικὸ καὶ ἀνιαρό. Ἡ θεία ἀποφασισμένη νὰ μὴ τὸ κουνήση.

Ἔμαθε ὅτι ἔφυγε ὁ Γιῶργος ταξίδι κι' ἦρθε.

Γιῶργος ὁ ἄντρας της! Νὰ λείπη ὁ σύζυγος καὶ νὰ παρεμβληθῆ ἡ θεία... Θάνατος στὶς θεῖες, τοῦ ἦρθε νὰ φωνάξη. Ἔμεινε λίγη ὥρα, προφασίστηκε ὅτι ἔχει κάποια δουλειὰ κι' ἔφυγε σκυθρωπὸς κι' ἀναποδιασμένος.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ τελειώνει ἡ δεύτερη πρᾶξι. Ἡ τρίτη ἀρχίζει ὅπως καὶ οἱ δύο προηγούμενες: Πρόσκλησι σὲ τσάϊ. Δὲν ἔδειξε ἐνθουσιασμὸ στὴν ἀποδοχὴ τῆς προσκλήσεως.

— Θὰ εἶναι καὶ ἡ θεία; Θὰ χαιρόμουν πολὺ ἂν τὴν ἔβλεπα— εἶπε εἰρωνικά.

Γέλασε ἡ κυρία καὶ ὑποσχέθηκε.

— Μόνοι. Ἐντελῶς μόνοι. Ἔλαβα τὰ μέτρα μου.

Ἐξηγημένα τὰ πράματα. Συμφωνία κυρίων.

Νάτος πάλι, φρεσκαρισμένος, κολονιαρισμένος, ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της. Τοῦ ἄνοιξε. Δὲν εἶχε καλοκλείσει πίσω του τὴν πόρτα καὶ τὴν κράτησε σφιχτὰ ἀπὸ τὰ χέρια, μὲ τὸ ὕφος τοῦ ἀνθρώπου ποὺ λέει: Τώρα πιὰ δὲν τὴ γλυτώνεις.

— Πῶς περίμενα τὴ στιγμὴ — τῆς εἶπε.

Τοῦ ἔκοψε τὴ φόρα ἐκείνη.

— Μόνο ποὺ δὲν περιμένατε νὰ βρῆτε ἐδῶ τὸν ἄντρα μου. Ἀδιαθέτησε κι' ἦρθε ξαφνικὰ ἀπ' τὸ γραφεῖο.

Τοῦ τὰ εἶπε χαμηλόφωνα. Ὕστερα, ὑψώνοντας τὸν τόνο τῆς φωνῆς, συμπλήρωσε τὴ φράσι της:

— Δὲν εἶναι τίποτα τὸ σοβαρό. Μιὰ ἀδιαθεσία...

— Νὰ μὴ σᾶς ἐνοχλῶ, ἀφοῦ ἔχετε ἄρρωστο. Περαστικά.

Φεύγει κι' ἀκόμα φεύγει. Τοῦ μένει ὅμως ἡ ἀπορία: Γιατί ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία; Ποιὸς τὴν πείραξε; Ποιὸς τὴν προκάλεσε; Ποιὸς τὴν ἐνόχλησε γιὰ νὰ τοῦ παίξη αὐτὴ τὴ φάρσα; Ἡ φάρσα γιὰ τὴ φάρσα ἄραγε; Θὰ ἦταν πολὺ πρόστυχο ἐκ μέρους της. Ἴσως πάλι—σκέπτεται—κάποιο βίτσιο της. Τὸ πάθος τῆς τυραννίστριας ποὺ βρίσκει εὐχαρίστησι νὰ βλέπη τὸ θῦμα της νὰ σπαρταρᾶ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία. Νὰ φλέγεται κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία. Οὔτε ὅμως στὸν ἄλλον νὰ δίνη τὴ δυνατότητα τῆς ἱκανοποιήσεως, οὔτε ἡ ἴδια ν' ἀφήνη τὸν ἑαυτό της σὲ ἱκανοποιήσεις.

Κάνει ὅμως καὶ μιὰ τρίτη σκέψι ὁ ἐπιστολογράφος. «Ἴσως νὰ τὰ ἔπαιξα κι' ἐγώ. Ἴσως νὰ μὴ χειρίστηκα καλὰ τὸ θέμα... Ἄν, ὅταν μὲ προσκάλεσε γιὰ πρώτη φορά...» Ἡ γνώμη του εἶναι ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήση νὰ τοῦ φύγη ἡ εὐκαιρία... Θεωρεῖ ἀσυγχώρητο λάθος του τὸ γεγονὸς ὅτι παρασύρθηκε ἀπὸ τὸ τροπάριο τῆς «ἀνωτερότητας». Πῆρε τοῖς μετρητοῖς τὰ λόγια της. Αὐτὸ τὸν ἔφαγε—λέει.

Δὲν τὸ ἀποκλείουμε. Ὅπως δὲν ἀποκλείουμε καὶ τὸ ἄλλο. Ὅ,τι πρόκειται γιὰ μιὰ ἐκδήλωσι πάθους ἐμπρηστικοῦ. Ἡ χαρὰ τῆς πυρκαϊᾶς. Ἱκανοποίησι νὰ ζώνεσαι ἀπὸ φλόγες ποὺ δὲ σβύνουν. Πιθανὸν κι' αὐτό. Πιθανώτερο ὅμως ἡ ἀδεξιότητα. Ἕνα δέντρο ποὺ χαμηλώνει τὰ κλωνάρια του, σοῦ κάνει προσιτὸ τὸν καρπό του, κι' ἐσύ, ἐπειδὴ βλέπεις ἕνα-δυὸ ἀγκαθάκια, γύρω στὴν ὀπώρα, δὲν τολμᾶς ν' ἁπλώσης τὸ χέρι. Τὰ συγχωροῦν κάτι τέτοια οἱ γυναῖκες; Γιὰ τὴν τιμὴ τῶν ὅπλων της ποὺ εἶναι ἀποφασισμένη ἐκείνη νὰ παραδώση πλάθη τὸ μῦθο της, μιλεῖ γιὰ ἄλλους ποὺ τοὺς ἔδειξε τὴν πόρτα, μιλεῖ γιὰ ἐμπιστοσύνη σὲ σένα, ποὺ καλὰ-καλὰ δὲν ξέρει ποιὸς εἶσαι, ἀπὸ ποῦ κρατᾶ ἡ σκούφια σου. Ἐν τούτοις, σὲ καλεῖ στὸ σπίτι της, σοῦ λέει ὅτι θὰ εἶναι μόνη. Τῆς χρειάζεται ὅμως μιὰ δικαιολογία. Γιὰ τὰ μάτια, γιὰ τοὺς τύπους, γιὰ νὰ τηρηθοῦν κάποια προσχήματα. Κακὸς ὅμως ψυχολόγος ἐσύ, παίρνεις τοὺς τύπους γιὰ οὐσία καὶ τὴν πραγματικὴ οὐσία τὴν ἀφήνεις νὰ σοῦ φύγη ἀπὸ τὰ χέρια.

Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα τετέλεσται. Ξέπεσες στὴν ἐκτίμησί της. Σὲ πῆρε γιὰ κουτό. Ἡ δεύτερη καὶ ἡ τρίτη πρᾶξι ποὺ ἀκολούθησαν ἦταν σκηνοθετημένες. Γιὰ ἐκδίκησι, γιὰ νὰ τιμωρήση τὸν κακὸ χειρισμὸ τοῦ θέματός του. Τὸν «κύριο» πῆγες νὰ κάνης. Ἐκείνη ὅμως ὅταν σὲ καλοῦσε, δὲν καλοῦσε τὸν κύριοκ καλοῦσε τὸν ἄντρα. Ὁ ἄντρας τὴν ἀπογοήτευσε. Καὶ τὸν τιμώρησε μὲ τὴ διπλῆ της φάρσα. Πάλι καλά. Εἶναι ἄλλες ποὺ σοῦ κόβουν καὶ τὸ χαιρετισμό. Τὸ παίρνουν γιὰ προσβολή.

Τὶς σκέψεις τοῦ «παθόντος» παρακολουθοῦμε. Ἀλλὰ σὲ περιπτώσεις τόσο σκοτεινὲς ποιὸς μπορεῖ ν' ἀποφανθῆ μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα ἂν πρόκειται γιὰ φάρσα, γιὰ βίτσιο ἢ γιὰ τιμωρία;

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Τὰ εἶχες μαντέψει ὅλα τ' ἀποτελέσματα τοῦ Προπὸ σωστά, Ἀλκιβιάδη! Νὰ πάω νὰ τὸ δώσω τώρα στὸ πρακτορεῖο;

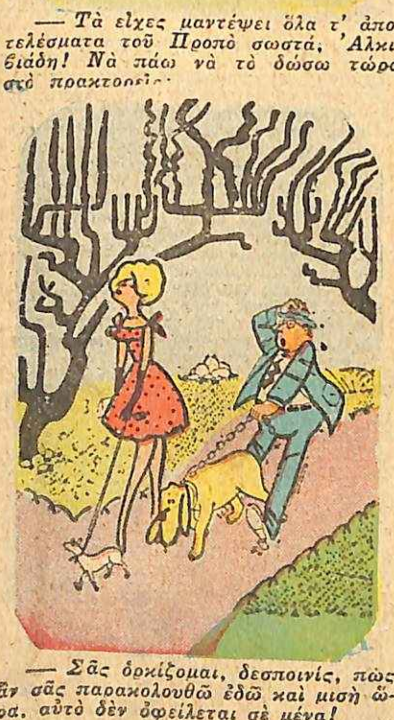

— Σᾶς ὁρκίζομαι, δεσποινίς, πὼς ἂν σᾶς παρακολουθῶ ἐδῶ καὶ μισὴ ὥρα, αὐτὸ δὲν ὀφείλεται σὲ μένα!

— Μεσιτικὸ γραφεῖο ἐκεῖ; Μοῦ στέλνετε, σᾶς παρακαλῶ, μιὰ καθαρίστρια; Ἡ παληὰ κέρδισε τὸν πρῶτο ἀριθμὸ τοῦ λαχείου!

ΕΤΟΣ ΚΒ—ΑΘΗΝΑΙ, 5 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1959—ΑΡ. 1093

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4

Σκίτσα τῆς ἐποχῆς

Εὔθυμα ἐνσταντανέ

ΔΥΟ πιτσιρίκια πουλᾶνε κάλτσες καὶ «διάφορα» εἴδη μὲ πλανόδια καλάθια, φυσικὰ «παράνομα».

Περνάει ἕνας διαβάτης καὶ δείχνει κάποιον:

— Αὐτός, παιδιά, εἶναι ὁ Μὰξ Μέρτεν! Ὁ μεγάλος Γερμανὸς ἐγκληματίας πολέμου, ποὺ ἐκτελοῦσε τοὺς Ἕλληνες, σὰ νά 'τανε κοτόπουλα!

— Αὐτὸς εἶναι;

— Αὐτός!

— Κύριε πόλισμαν! φωνάζει τὸ ἕνα παιδάκι.

Κι' ὁ πόλισμαν πλησιάζει.

— Αὐτός, κύριε πόλισμαν, εἶναι ὁ Μέρτεν, ὁ μεγάλος ἐγκληματίας ποὺ σκότωνε

τοὺς Ἕλληνες!

— Δὲ μοῦ λές...

— Ὁρίστε.

— Ἔχεις ἄδεια;

— Μπαρντόν;

— Ἔχεις ἄδεια; Πάρ' τὸ καλάθι σου καὶ πᾶμε μέσα!

— Αὐτὸν δὲ θὰ τὸν πιάσετε;

— Αὐτὸς εἶν' «ἀθῶος»! Ἔγινε νόμος!

— Καὶ τὰ ἐγκλήματα;

— Παραγράφησαν!

*

ΣΚΥΘΡΩΠΟΣ, περίφροντις, βαρυφορτωμένος ἀπὸ «ὑπηρεσιακὰς εὐθύνας» καὶ καθήκοντα, ὁ κ. τμηματάρχης, γράφει, διορθώνει, σβύνει, σχίζει, πάλι γράφει, πάλι διορθώνει καὶ κοκκινομολυβίζει καὶ γομολαστιχίζεται ὁλόκληρος ἀπ' τὰ ξύσματα καὶ ξεφυσαίνει καὶ καφφεδομουντζουρώνεται καὶ ψιθυρίζει ἀνευλάβειες κακίστης ἀνατροφῆς ποὺ ἐκφεύγουν ντροπιασμένες ἀπὸ τὸ ἕρκος τῶν ὀδόντων του.

Τόση «ἀπορρόφησις» ποὺ καπνίζει ἀπὸ τρία τσιγάρα. Ἕνα στὸ τασάκι ἕνα στὸ δεξὶ χέρι κι' ἕνα στὸ ἀριστερό.

— Ξεκουραστῆτε λιγάκι!

Τολμᾶ νὰ συστήση ὁ ὑφιστάμενος μὲ βαθὺν... ξεσκονιστικὸν σεβασμόν:

— Περὶ αὐτοῦ πρόκειται, ἀπαντᾶ ξερὰ ὁ κ. τμηματάρχης.

— Δηλαδή;

— Κουράζομαι, ἀγαπητέ μου, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ξεκουραστῶ! Ὅταν βγαίνης ἀπὸ τὸ γραφεῖο, ρίχνεις καὶ καμμιὰ ματιὰ γύρω σου νὰ δῆς τί σοῦ ψιθυρίζει ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἐκμαυλιστική, κατάφωτη κι' ἀρωματισμένη πρωτεύουσα; Ἢ πᾶς νὰ φᾶς τὸ ὑπόλοιπο τῆς μεσημεριανῆς σου φασολάδας μὲ τὶς παρωπίδες τοῦ «εὐσυνειδήτου» ποὺ πῆρε ἀπόφασι πὼς ὁ Θεὸς τὸν γέννησε θῦμα γιὰ νὰ πιπιλάη τὰ «σέβη του» σὲ πέντε βλάκες καὶ νὰ παίρνη τρεῖς κι' ἐξῆντα;.. Τί μὲ κυττᾶς σὰ χαζός;

— Μά... αὐτὰ ποὺ λέτε, κ. τμηματάρχα, εἶναι... περίεργα!

— Καθόλου! Πολὺ φυσικά! Κάνω λογαριασμό, τόση ὥρα, πῶς θὰ τὰ βγάλω πέρα μὲ τὸ δεκαπενθήμερο. Καὶ δὲν τὰ βγάζω!

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, θὰ ἀναλάβω τὴν τήρησι βιβλίων τοῦ μπακάλη καὶ τοῦ σπιτονοικοκύρη μου, καὶ θὰ δουλεύω νυχθημερὸν ἐδῶ καὶ μὲ γραφικὴ ὕλη τοῦ σεβαστοῦ Κράτους! «Δημοσία δαπάνη»! Ἀντὶ γιὰ τὴν κηδεία μου, ἂς δαπανήση τὸ ἀξιότιμον Κράτος γιὰ τὴ ζωή μου!

Ἕνας δύσμοιρος ἀφελὴς «Ἕλλην πολίτης» μπῆκε νὰ «ἀσκήση».. τὰ «δικαιώματά του»!

— Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες περᾶστε! ἐφθέγξατο ὁ κ. τμηματάρχης. Εἶμαι πάρα πολὺ ἀπησχολημένος.

— Μά... κύριε προϊστάμενε, ἔχω κι' ἐγὼ τὰ δικαιώματά μου!

— Σοῦ εἶπα, σὲ δεκαπέντε μέρες. Μὴ μ' ἐνοχλῆς περισσότερο. Πήγαινε στὸν ὑπουργό. Κι' ἂν μπορέσης νὰ τὸν δῆς, ἔλα νὰ μοῦ τρυπήσης τὴ μύτη καὶ νὰ μοῦ περάσης σκουλαρίκι!

Δὲν ἄλλαξα οὔτε λέξι!

Τὸ «μαγνητόφωνο» τῆς μνήμης μου λειτουργεῖ πολὺ εὐσυνειδήτως!..

*

ΣΤΟ ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων.

Μισανοίγει τὴν πόρτα ὁ θυρωρός:

— Ὁ κύριος;

— Ὑπάλληλος.

— Ἐδῶ, τοῦ ὑπουργείου;

— Μάλιστα.

— Ταυτότητα.

Χαμογελάει ὁ ὑπάλληλος.

— Μά... ἡ ταυτότης δὲ λέει τὴν ἰδιότητά μου!

— Τότε δὲ θὰ μπῆς.

Χαμογελάει περισσότερο ὁ ὑπάλληλος

— Ἄσε με νὰ μπῶ, καὶ δὲ σοῦ λέω ψέματα!

— Δὲ σὲ πιάνει τὸ μάτι μου, ἀδερφέ μου!

Ὁ κ. Βογιατζῆς, ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ

θρησκευμάτων, ντύνεται ἁπλούστατα καὶ κυκλοφορεῖ ξεσκούφωτος καὶ μὲ τὸ πόδια. Πῶς... «νὰ τὸν ἔπιανε τὸ μάτι» τοῦ καινούργιου θυρωροῦ; θὰ τὸν φανταζόταν... μὲ ζακέττα.

*

ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΩΣ.

— Ἀριστείδη, ἐσύ;

— Ὄχι, λάθος.

— Πῶς «λάθος»; Τί θὰ πῆ «λάθος»;

— Λάθος, κύριε... θα πῆ λάθος! Κλεῖστε σᾶς παρακαλῶ!

— Νὰ πάρ' ὁ διάολος, νὰ πάρη!

Καὶ κλείνει. Καὶ ξαναχτυπάει:

— Ἀριστείδη, ἐσύ;

— Λάθος, κύριε. Λάθος.

— Πάλι λάθος;

— Ἔ, πάλι λάθος! Τί νὰ κάνουμε; Προσέξτε λίγο!

— Νὰ πάρ' ὁ διάολος, νὰ πάρη!

Καὶ κλείνει. Καὶ ξαναχτυπάει:

— Ἀριστείδη, ἐσύ;

— Λάθος! Λάθος!...

— Βρὲ βλάκα ἐσ' εἶσαι πάλι; Ἄϊ στὸ διάολο!

Καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ καὶ... τ' ἀποδέλοιπα! Ποὺ δὲν δημοσιεύονται, βέβαια, ἀλλὰ ὁ εὐφυὴς ἀναγνώστης

τὰ μαντεύει καὶ τὰ συμπληρώνει...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Ο ΦΕΡΕΤΖΕΣ ΜΑΣ ΛΕΙΠΕΙ...

Κατόπιν εἰσηγήσεως φωστήρων ἀρκετῶν
θὰ δοῦμε νέα μέριμνα ὑπὲρ τῶν μαθητῶν
καὶ βάσει αὐτῆς οἱ νέοι μας θὰ ὑποχρεωθοῦν
νὰ φέρουνε... πηλήκιον καὶ νὰ καπελλωθοῦν!

*

Πλὴν ὅμως τὸ πηλήκιον, τὸ πρὸς τὸ θεαθῆναι,
μποροῦσε καὶ νὰ ἔλειπε ἀπὸ τὴν νεολαία,
ἀφοῦ πολλὰ σχολεῖα μας χωρὶς δασκάλους εἶναι
καὶ βγαίνουν νέοι ἀγράμματοι μὲ... περικεφαλαία!

Γ. Θ—ς

Τὰ δράματα ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟ ΜΠΟΥΚΕΤΟ ΜΕ ΤΙΣ ΟΡΤΑΝΣΙΕΣ

'Η Μώντ ξύπνησε ἐκεῖνο τὸ πρωῒ ἐξαιρετικὰ καλόκεφη. Ἄνοιξε ἀμέσως τὰ παράθυρα κι' ἄρχισε τὴν τουαλέττα της σιγοτραγουδῶντας, γιὰ νὰ μὴν ξυπνήση τὴ φίλη της Φρανσουάζ, ποὺ κοιμότανε στὴ διπλανὴ κάμαρα.

Οἱ δυὸ κοπέλλες εἶχαν νοικιάσει μαζὶ αὐτὸ τὸ διαμέρισμα. Πλήρωναν τὸ νοίκι ἀπὸ μισά. Κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως, ζοῦσαν ἐντελῶς ἀνεξάρτητα ἡ μιὰ ἀπ' τὴν ἄλλη.

'Η Μώντ εἶχε πλησιάσει τώρα στὸν καθρέφτη της.

— Θεέ μου, πόσο εἶμαι ἄσκημη!... μουρμούρισε, κυττάζοντας τὴ χοντρὴ μύτη, τὰ μικρὰ μάτια καὶ τὰ φουσκωμένα χείλια της.

Μά, καλόκαρδη καθὼς ἦτανε, γέλασε χωρὶς νὰ πολυστενοχωρηθῆ γι' αὐτό.

Αὐτὴ ἡ εὐδιαθεσία της τὴ συγκρατοῦσε στὴ ζωή. Ἤθελε νἆναι αἰσιόδοξη, μ' ὅλο ποὺ ἡ Φύσι εἶχε φανῆ τόσο ἄδικη ἀπέναντί της...

'Η ὥρα ἦταν ὀχτώμιση. Ἔπρεπε νὰ φύγη. Ἡ Τράπεζα ὅπου ἐργαζότανε, θ' ἄνοιγε σὲ λίγο.

Στὸ χὼλ συνάντησε τὴ φίλη της Φρανσουάζ, ποὺ ἔλαμπε ἀπὸ νειᾶτα κι' ὀμορφιά. Κι' αὐτὴ ἐπίσης ἑτοιμαζότανε νὰ φύγη.

— Καλή μου Φρανσουάζ, τί ὄμορφη ποὺ εἶσαι! τῆς εἶπε ἡ Μώντ, δίχως τὸν παραμικρὸ φθόνο.

Ὕστερα φύγανε κι' οἱ δυό.

*

Ὅταν γύρισε, μετὰ τὸ μεσημέρι, ἡ Μώντ εἶδε πάνω στὸ τραπέζι τοῦ χὼλ ἕνα θαυμάσιο μπουκέτο ἀπὸ ρὸζ ὀρτανσίες. Ἕνα σημείωμα τῆς παραδουλεύτρας, ποὺ συγύριζε τὸ σπίτι, τὴν πληροφοροῦσε, ὅτι «κάποιος κύριος εἶχε φέρει αὐτὰ τὰ λουλούδια».

Στὸ μπουκέτο δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ κάρτα.

'Η Μώντ χαμογέλασε, ταραγμένη. Μήπως;...

Ὀχτὼ μέρες πρίν, καθὼς περνοῦσε ἔξω ἀπ' τὴ βιτρίνα ἑνὸς ἀνθοπωλείου, εἶχε ψιθυρίσει:

— Ἄχ, τί ὡραῖα λουλούδια! Πόσο ἀνακουφίζεται κανεὶς νὰ τὰ βλέπη!...

Κι' ὁ Φερνάν, ποὺ τὴ συνώδευσε, τῆς εἶχε σφίξει τὸ χέρι, λέγοντάς της:

— Ἀγαπᾶτε, λοιπόν, τόσο πολὺ τὰ λουλούδια; Μὰ θὰ σᾶς στείλουνε σύντομα πολλὰ μπουκέτα, γιατὶ ἔρχεται σὲ λίγο ἡ γιορτή σας.

'Η Μώντ εἶχε χαμογελάσει τότε, μ' ἕνα ὕφος ἀμφιβολίας. Ἐκεῖνος ὅμως ἐπέμεινε:

— Ναί, ναί, θὰ σᾶς στείλουνε... σίγουρα!

'Η Μώντ συγκέντρωνε τώρα τὶς ἀναμνήσεις της... Στὴν κουβέντα τους ἐκείνη, εἶχε ἀναφέρει ποιὰ λουλούδια προτιμοῦσε. Μήπως εἶχε μιλήσει γιὰ ὀρτασίες; Πιθανόν...

Ὁ Φερνὰν ἦταν ἕνας συνάδελφος, ποὺ φαινόταν πὼς τοῦ ἄρεσε ἡ συντροφιά της, ἀλλὰ δὲν τῆς εἶχε κάνει ποτὲ τὴν παραμικρὴ ἐρωτικὴ ἐκδήλωσι.

— Ἀγαπημένε μου Φερνάν!... ψιθύρισε, γεμάτη συγκίνησι.

Πῆρε μὲ στοργὴ τὸ μπουκέτο, τὸ φίλησε κι' ἄρχισε νὰ τραγουδάη. Βλέποντας τώρα τὸ πρόσωπό της μέσα στὸν καθρέφτη, μὲ τὰ ξαναμμένα μάγουλά της καὶ τὰ μάτια της, ποὺ ἄστραφταν ἀπὸ χαρά, εὕρισκε πὼς ἦταν λιγώτερο ἄσκημη ἀπὸ πρίν...

— Πόσο τὸν εὐγνωμονῶ!... ψιθύρισε πάλι.

Ἦταν σχεδὸν ἕτοιμη νὰ τοῦ γράψη, νὰ τὸν εὐχαριστήση, ὅταν τὸ χαμόγελο, ποὺ μισάνοιγε τὰ χείλη της πάγωσε ξαφνικά. Δὲ μποροῦσε νὰ προορίζωνται γι' αὐτὴν τὰ λουλούδια! Σίγουρα, θὰ τὰ εἶχαν στείλει γιὰ τὴ Φρανσουάζ, ποὺ ἦταν τόσο ὄμορφη καὶ ποὺ θἄχε βέβαια κάποιον ποὺ τὴν ἀγαποῦσε...

— Πῶς δὲν τὸ εἶχα σκεφθῆ; εἶπε ἡ Μώντ, σκυθρωπάζοντας ξαφνικά. Δὲ μοῦ εἶχε πῆ ὁ Φερνάν: «Θὰ σᾶς στείλω λουλούδια». Εἶχε πῆ ἁπλῶς: «Θὰ σᾶς στείλουνε σύντομα πολλὰ μπουκέτα, γιατὶ ἔρχεται σὲ λίγο ἡ γιορτή σας»... Θεέ μου, τί ἀνόητη ποὺ εἶμαι!... Εἶναι δυνατὸ νὰ στείλη κανεὶς λουλούδια σὲ μένα; Εἶμαι τόσο ἄσκημη!...

Τ' ὄνειρό της εἶχε τώρα συντριβῆ. Ὡστόσο, προσπαθοῦσε νὰ χαμογελάση μ' ἐγκαρτέρησι. Τὸ κατάφερε ἐπιτέλους. Πῆρε ὕστερα τὸ μπουκέτο, τὸ πῆγε στὸ δωμάτιο τῆς Φρανσουάζ, ποὺ ἔλειπε ἐκείνη τὴν ὥρα, καὶ τὸ ἄφησε μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια πάνω σ' ἕνα τραπέζι.

*

Τὸ βράδυ, ποὺ γύρισε, ἄκουσε τὴ φίλη της νὰ τραγουδάη χαρούμενα, καὶ σχεδὸν τὴ ζήλεψε. Τὴν ἴδια στιγμή, βγῆκε στὸ χὼλ ἡ Φρανσουάζ, κρατῶντας τὸ μπουκέτο μὲ τὶς ὀρτανσίες.

— Αὐτὰ τὰ λουλούδια θἆναι γιὰ σένα, μικρή μου Μώντ, εἶπε. Ἐγὼ δὲν περιμένω τίποτα... Ἄλλωστε εἶναι ἡ γιορτή σου.

— Μὰ ὄχι! Ξέρεις καλὰ ὅτι...

— Ναί, ναί, ἐπέμεινε ἡ Φρανσουάζ. Ὁ φίλος μου μοῦστειλε χτὲς λουλούδια. Κι' ὕστερα, ξέρει πὼς δὲ μ' ἀρέσουν οἱ ὀρντασίες... Πάντως, ἐγὼ τηλεφώνησα γιὰ νὰ εὐχαριστήσω, καὶ μοῦ ἀπαντήσανε πὼς δὲν εἶχαν στείλει τίποτα. Σοῦ ἐπιστρέφω, λοιπόν, τὸ μπουκέτο σου.

'Η Μώντ δίσταζε ἀκόμα.

— Ἔλα, ἔλα! πρόσθεσε ἡ Φρανσουάζ. Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ πῆς πὼς δὲν ὑποπτεύεσαι κανένα!...

'Η Μώντ ἔγινε κατακόκκινη. Πῆρε τὸ μπουκέτο της. Ἀλλὰ δὲν τόλμησε νὰ εὐχαριστήση τὸ Φερνὰν τὸ ἴδιο βράδυ.

Τὸν συνάντησε τὴν ἄλλη μέρα σὲ κάποιο φιλικὸ σπίτι. Ὁ νέος συζητοῦσε σὲ μιὰ γωνιά, μὲ δυὸ ἡλικιωμένους κυρίους. Ὅταν εἶδε τὴ Μώντ, τὴ χαιρέτησε φιλικὰ κι' ὕστερα συνέχισε τὴ συζήτησί του, χωρὶς νὰ τῆς δώση μεγαλύτερη προσοχή.

Τὴν ἴδια στιγμή, τὴν πλησίασε ἕνας ἄλλος κύριος, γέρος. Ἦταν ἕνας παλιὸς οἰκογενειακὸς φίλος, ποὺ συνδεόταν ἄλλοτε πολὺ μὲ τὸν πατέρα της κι' ἔδειχνε πάντα στὴ Μώντ μιὰ στοργὴ σχεδὸν πατρική.

— Καλησπέρα, ἀγαπητό μου παιδί, τῆς εἶπε. Σὲ βλέπω ἀλλοιώτικη ἀπόψε. Εἶσαι λοιπὸν τόσο χαρούμενη;... Ξέρεις, μικρή μου Μώντ, φεύγω σὲ λίγες μέρες γιὰ τὴν ἐξοχή. Ὁ ἀέρας τοῦ Παρισιοῦ ἀρχίζει νὰ μὲ βαραίνη... Ὅ-ταν θέλης, μπορεῖς νἄρθης καὶ σὺ ἐκεῖ. Τὸ δωμάτιό σου θὰ σὲ περιμένη πάντα...

»Ἄ, ξέχασα! Χτὲς εἶχα περάσει ἀπ' τὸ σπίτι σου, γιὰ τὴ γιορτή σου, καὶ σοῦ εἶχα φέρει μερικὰ λουλούδια. Ξέρω πόσο τ' ἀγαπᾶς... Ἔκανα καλά;

Τὸ πρόσωπο τῆς Μώντ εἶχε γίνει ξαφνικὰ κατάχλωμο.

— Ὄχι! ἀπάντησε σκληρά. Κάνατε πολὺ ἄσχημα!

'Η δυστυχισμένη ἔκλαψε πολύ, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὅταν γύρισε στὸ σπίτι της.

Ζ. ΛΑΜΙΝΤΕ

ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΓΙΝΗ ΣΤΑΡ

Γράψαμε σὲ προηγούμενο τεῦχος μας γιὰ τὸν τραγικὸ θάνατο τῆς Τζὴν Ἔθριτζ, ἡ ὁποία δολοφονήθηκε ἀπὸ τὸ φίλο της στὸ Τέξας, κατὰ τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Ἀλάμο», ἐπειδὴ τοῦ ἀποκάλυψε τὴν πρόθεσί της νὰ τὸν ἐγκαταλείψη γιὰ ν' ἀκολουθήση τὸν Τζὼν Γουαίην στὸ Χόλλυγουντ. Ὁ Τζὼν Γουαίην στὸν ὁποῖο εἶχε κάνει ἐντύπωσι ἡ ὀμορφιὰ τῆς Τζήν, τῆς ὑποσχέθηκε νὰ τὴν ἀναδείξη μεγάλη στὰρ καὶ νὰ τῆς δώση τὸν πρωταγωνιστοῦντα γυναικεῖο ρόλο στὸ προσεχές του φίλμ. Ὁ νεαρὸς Χὰρβεϋ Σμὶθ ὅμως, ποὺ λάτρευε τὴν Τζὴν καὶ σκόπευε νὰ τὴν κάνη γυναῖκα του, προτίμησε νὰ τὴν σκοτώση παρὰ νὰ τὴν ἀποχωριστῆ.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

Δὲ χρειάζεται ἠλεκτρισμὸς γιὰ νὰ καθαρίσετε τὸ πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ σας μὲ τὴ νέα αὐτὴ σκούπα ἰταλικῆς κατασκευῆς. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα κύλινδρο, ὁ ὁποῖος περιστρεφόμενος μαζεύει ὅλες τὶς σκόνες καὶ τὰ μικροαντικείμενα μέσα σ' ἕνα χῶρο, ποὺ βρίσκεται στὸ πίσω μέρος.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Οἰκτρὰ παρεξήγησις

Ἐγὼ ὁ μέγας Δὸν Ζουὰν τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος
ἤγουν ὁ γόης ἔγωγε ὁ δρῶν ἀνοικτηρμόνως
ὑπέστην φεῦ! ἐξαφνικῶς καὶ κατὰ τρόπον καίριον
παμμέγιστον ρεζίλευμα χυδαϊστὶ χουνέριον.
Ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως τουτέστιν ἀνελθὼν
πρὸς δὲ τὴν γοητείαν μου ἐντέχνως προωθῶν
ἐπόζαρον, ἐπὶ μακρόν, περιπαθῶς κι' ἐντόνως
ὑπὸ τὸν καλιμάρμαρον ναὸν τοῦ Παρθενῶνος.
Κι' ἐνῶ, ὦ παῖδες, ἔβαινον πρὸς ἄγραν εἰδυλλίου,
βαδίζων δίκην γόητος πρὸ τοῦ Περιστυλίου,
εὑρέθην ὅλως ξαφνικῶς πρὸ ξένης τουριστρίας
ἥτις καὶ μὲ ἠμβάνιζεν μετ' ἀκραιφνοῦς λατρείας
Ἐφ' ᾧ τὴν γοητείαν μου μεγάλως ἐκτιμήσας
πρὸς δὲ δεόντως προτιμῶν τὰς ξένας τὰς γοησσας
πεπονηρῶς ἐποίησον πρὸς ταύτην τὸ
(ματάκιον.
Κι' ἐνῶ σαφῶς ἐκόμπαζον κατάμεστος
(χαρᾶς
καὶ ἤλπιζον εἰς σύνδεσιν μετὰ τῆς νεα
(ρᾶς:
— Ὦ Σώκρατες! ἀνέκραξεν δοθείσης
(εὐκαιρίας
κι' ἐκάλεσεν περιχαρὴς καὶ ἄλλας του
(ριστρίας.
— Ὦ Σώκρατες! ἐτόνισεν πρὸς πάσας
(ἐναλλάξ,
ὁπότε εἰς τὸ νόημα εἰσῆλθον φεῦ! ὁ
(βλάξ.
Τουτέστιν εἰς Ἀκρόπολιν ἰδοῦσα με τυ
(χαίως
πὼς ἤμουν μὲ ἐξέλαβεν Σωκράτης ὁ...
(ἀρχαῖος!

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

'Εξωτικό, αἰσθηματικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰ. Ἀναγνώστου-Μπουκουβάλα

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΠΙΑΝΚΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Η Μπιάνκα δὲ μπόρεσε νὰ βρῆ τὸν ἐχθρό της, συνάντησε ὅμως τὸν Κάρλο, ποὺ εἶχε πάει στὴν πόλι τοῦ Μεξικοῦ γιὰ νὰ τῆς ἀναγγείλη ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τοὺς ἐπισκεφθῆ ὁ πατέρας του. Ὁ Κάρλο κατόπιν τῆς ἀποκαλύπτει ὅτι ἄλλοτε μισοῦσε τὸν πατέρα του, γιατὶ εἶχε παντρέψει μ' ἕναν ἄλλο τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγαποῦσε, ἀλλὰ τώρα τὸν εἶχε συγχωρέσει. Οἱ ἐρωτευμένοι σύζυγοι γυρίσαν στὸ κτῆμα τους καὶ ἡ Μπιάνκα ἑτοίμασε ὅλα μὲ συγκίνησι, γιὰ νὰ ὑποδεχτῆ ἀντάξια τὸν πατέρα τοῦ Κάρλο...

7ον

Ἦταν ἀκόμη νωρίς, ὅταν ἄκουσαν τὸ αὐτοκίνητο στὸ δρόμο.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ πατέρας! φώναξε ὁ Κάρλο ταραγμένος. Γνώρισε τὸ κλάξον.

Κατέβηκαν κι' οἱ δυό τους τρέχοντας τὶς σκάλες. Τὸ αὐτοκίνητο μόλις σταματοῦσε μπροστὰ στὴν ἀνθισμένη βεράντα τοῦ σπιτιοῦ.

'Η Μπιάνκα εἶχε φορέσει ἕνα ὄμορφο φουστάνι σὲ χρῶμα μενεξεδένιο, ποὺ πήγαινε θαυμάσια μὲ τὰ ὁλόχρυσα μαλλιά της. Ἦταν δροσερή, καὶ χαμογελοῦσε κιόλας ὅσο πιὸ χαριτωμένα μποροῦσε. Τῆς ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ ὁ Κάρλο καὶ τῆς ψιθύρισε μὲ λατρεία:

— Εἶσαι πλάσμα, ἀγαπημένη μου. Πρόσεχε νὰ μὴ μὲ κάνης νὰ ζηλέψω.

Χαμογέλασε αὐτή, καὶ τὸ αἷμα ποὺ ἀνέβηκε στὰ μάγουλά της, ἔκανε τὸ πρόσωπό της νὰ φαίνεται ἀκόμη πιὸ δροσερὸ καὶ πιὸ νεανικό.

Ὁ πατέρας τοῦ Κάρλο κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Πήδησε μὲ μιὰ κίνησι νεανική, σβέλτα, λὲς καὶ δὲ βάραιναν στὴ ράχη του πενῆντα χρόνια. Καὶ προχώρησε στὴ σκάλα, εὐθυτενής, μὲ τὰ χέρια ἁπλωμένα...

Τὰ μάτια τῆς Μπιάνκας γιὰ μιὰ στιγμὴ μεγάλωσαν, ἔγιναν πελώρια, λὲς κι' ἤθελαν νὰ πεταχτοῦνε ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

— Ποιὸς εἶναι αὐτός; ψιθύρισε μὲ φωνὴ ἀχνὴ στὸν ἄντρα της.

— Ποιὸς ἄλλος; Ὁ πατέρας μου! γέλασε αὐτός. Σοῦ φαίνεται πολὺ νέος, ἔ; Εἶναι μόλις πενῆντα χρόνων... Μὰ τί ἔχεις, ἀγάπη μου; Εἶσαι χλωμὴ σὰν πεθαμένη.

— Ἐγώ; ἔκανε ἡ Μπιάνκα, ἐνῶ τὰ χείλη της ἔτρεμαν. Τίποτα. Τίποτα...

Στὸ μεταξὺ ὁ Ἀλόνσο ντ' Ἀλκάτρα εἶχε ἀνέβει τὴ σκάλα. Καὶ στὴ δική του φυσιογνωμία ζωγραφιζόταν τώρα κάποια ταραχή. Κύτταξε μιὰ φορὰ τὸ γυιό του, μιὰ τὴ Μπιάνκα, μ' ἕνα βλέμμα ἐρωτηματικό.

Ὁ Κάρλο ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα του.

— Πατέρα! Καλῶς ὥρισες! εἶπε μὲ συγκίνησι. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψης νὰ σοῦ παρουσιάσω τὴν κυρία ντ' Ἀλκάτρα, τὴ γυναίκα μου;

— Πῶς; εἶπε ὁ πατέρας.

— Εἶναι μιὰ ἔκπληξι ποὺ σοῦ ἐπεφύλασσα, ἀποκρίθηκε ὁ νέος, προσπαθῶντας νὰ κάνη τὴ φωνή του σταθερή.

— Παντρεύτηκες;

— Εἶναι ἕξη μῆνες τώρα, πατέρα. Λίγον καιρὸ μετὰ τὴν τελευταία μας συνάντησι στὸ σπίτι σου.

— Μά...

— Μπιάνκα! Σοῦ παρουσιάζω τὸν πατέρα μου! εἶπε ὁ Κάρλο ἐπίσημα.

Ὁ Ἀλόνσο τότε μονάχα σκέφτηκε πὼς ἔπρεπε νὰ χαιρετήση τὴ νύφη του. Γιὰ μιὰ στιγμὴ φάνηκε νὰ διστάζη ποιὰ στάσι ἔπρεπε νὰ κρατήση.

'Η Μπιάνκα τὸν κύτταζε τώρα μὲ τὸ σοβαρό της τὸ χαμόγελο ποὺ τὴν ἔκανε πάντα γοητευτική. Κι' ὁ Ἀλόνσο ντ' Ἀλκάτρα ἀσυναίσθητα ἔσκυψε καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι ἱπποτικά.

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχής, κυρία μου.

Ὁ Κάρλο γέλασε δυνατά.

— Πατέρα! Φίλησέ την, λοιπόν, στὸ μάγουλο. Εἶναι κόρη σου! Δὲν τὸ κατάλαβες ἀκόμη, πὼς ἀπέκτησες μιὰ κόρη;

Τὰ μάτια τοῦ πατέρα ἄστραψαν. Ἡ χαρὰ φαινόταν λίγο-λίγο νὰ μπαίνη στὴν καρδιά του.

— Κόρη μου! εἶπε μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

Κι' ἔσκυψε νὰ τὴ φιλήση στὸ μάγουλο.

Τότε ἡ Μπιάνκα τραβήχτηκε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ κάποια παράξενη λάμψι πέρασε στὰ μάτια της καὶ τὰ χείλη της σφίχτηκαν. Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως, πῆρε τὸ πιὸ τσαχπίνικο χαμόγελο.

— Ὄχι! ὄχι φιλιά! εἶπε. Τὄχομε σὲ κακὸ ἐμεῖς, ὁ πατέρας τοῦ γαμπροῦ νὰ φιλάη τὴ νύφη του.

— Μπᾶ! ἀπόρησε ὁ Κάρλο εὔθυμα. Πολλὲς προλήψεις ἔχετε σεῖς Μπιάνκα, μοῦ φαίνεται. Ἔτσι καὶ τὰ ἐρείπια σὲ φοβίζουν!...

— Τὰ ἐρείπια; ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον ὁ Ἀλόνσο.

— Μὴ τὸν ἀκοῦτε! φώναξε ἡ Μπιάνκα. Πάντως τὰ φιλιὰ δὲ τἄχομε σὲ καλό. Αὐτὸ δὲ μ' ἐμποδίζει, πατέρα, νὰ σᾶς εὐχηθῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ τὸ καλῶς ἤρθατε!

Τόνισε παράξενα, ἀνεπαίσθητα εἰρωνικά, τὴ λέξι «πατέρα», κι' ἔδωσε τὸ μπράτσο της στὸν Ἀλόνσο γιὰ νὰ μποῦνε μέσα στὸ σπίτι.

Αὐτὸς δὲ χόρταινε νὰ τὴν κυττάζη. Τὴν περιεργαζόταν μὲ ἀνυπόκριτη περιέργεια ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια. Κι' ἡ Μπιάνκα ποὺ εἶχε γνωρίσει πολλοὺς θαυμαστὰς ἔστω βέβαια καὶ πλατωνικούς, καταλάβαινε πὼς τὴν κύτταζε καὶ σὰν νύφη του, ἀλλὰ καὶ μονάχα σὰν γυναῖκα.

Κάθησε λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας μαζί τους, ἔπειτα σηκώθηκε μὲ χάρι κι' ἔφυγε, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὸν ἄντρα της σὰν νὰ τοὔλεγε πὼς ἔπρεπε νὰ τὸν ἀφήση λίγο μόνο μὲ τὸν πατέρα του. Ὁ Κάρλο τῆς ἀνταπέδωσε τὴ ματιά, κι' ἀπὸ τὴν ἔκφρασί του φαινόταν ἐνθουσιασμένος μὲ τὸ φέρσιμό της.

Μόλις βρέθηκε μόνη ἡ Μπιάνκα, ἔτρεξε στὸ δωμάτιό της, καὶ κλείδωσε ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα. Ἔπειτα ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα, κι' ἔπιασε τὸ κεφάλι της μὲ τὰ δυό της χέρια. Τὰ μάτια της μεγάλωσαν πάλι μὲ τρόμο σὰ νἄβλεπε μπροστά της κανένα φάντασμα.

Ἔμεινε ἔτσι πολλὴ ὥρα, μὲ χείλη πανιασμένα, μὲ γόνατα ἀνίκανα νὰ τὴν κρατήσουν. Ἔπειτα σηκώθηκε. Πέρασε τὸ χέρι της στὸ μέτωπό της καὶ τὰ χείλη της ἀχνὰ ψιθύρισαν:

— Παναγία μου! Γιατί; Γιατί;...

Μονάχα αὐτὲς τὶς δυὸ λέξεις. Ἀλλά, ἦταν γεμάτες σπαραγμό.

Προχώρησε πρὸς τὸ δωμάτιο τῆς Μαρίας, ποὺ βρισκόταν στὸ κάτω πάτωμα, ἄρχισε νὰ κατεβαίνη τὰ σκαλοπάτια. Στάθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς γερόντισας.

— Ἔ, πῶς πῆγε; ρώτησε ἡ γριὰ ὑπηρέτρια μ' ἐνδιαφέρο. Τί πρᾶγμα εἶναι ὁ πατέρας του; Κανένας ἀποκρουστικὸς γέρος;

— Ὄχι... Ὄχι... τραύλισε ἡ Μπιάνκα.

— Μπιάνκα! φώναξε ἡ Μαρία. Τί ἔχεις, παιδί μου; Τρέμεις ὁλόκληρη.

— Τίποτα, τίποτα ἀποκρίθηκε ἡ Μπιάνκα, προσπαθῶντας νὰ κάνη τὴ φωνή της σταθερή.

— Μὰ πῶς; Ἐμένα δὲ μὲ ξεγελᾶς. Σὲ ξέρω σὰ νὰ εἶμαι μάνα σου. Κάτι σοῦ συμβαίνει. Ποτὲ δὲ σὲ εἶδα σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι.

— Μαρία... ἄρχισε ἡ γυναίκα.

Ἔπειτα σταμάτησε.

— Μὰ τί τρέχει, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ;

— Τίποτε... νά, ταράχτηκα. Φοβήθηκα μ' αὐτὴ τὴ συνάντησι.

'Η γερόντισσα γέλασε.

— Φοβήθηκες; Ἐσύ, ποὺ δὲν ἤξερες τί θὰ πῆ φόβος ἀπάνω στὴ σκηνή;

— Ναί, φοβήθηκα, Μαρία.

— Μὰ γιατί;

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω. Τρέμω, εἶναι ἀλήθεια. Μὰ εἶναι κουτό, θὰ μοῦ περάση. Ἐσὺ πῶς εἶσαι σήμερα, Μαρία;

— Πονάω, μὰ ὄχι πολύ. Στενοχωριέμαι μονάχα ποὺ κρεβατώθηκα ἀκριβῶς σήμερα.

— Δὲν πειράζει, καλή μου. Κάθησε φρόνιμα στὸ κρεβάτι σου.

— Μὰ καὶ νὰ θέλω δὲ μπορῶ νὰ τὸ κουνήσω τὸ πόδι μου.

— Θἄρθη πάλι σήμερα ὁ γιατρός. Κάθησε ἥσυχα. Ἐγὼ ἴσως νὰ μὴ μπορέσω νὰ σὲ ἰδῶ καθόλου αὐτὲς τὶς ἡμέρες.

— Μὴ νοιάζεσαι γιὰ μένα, κορούλα μου. Κύτταξε νὰ περιποιηθῆς τὸν πεθερό σου. Τὰ μάτια σου τέσσερα.

— Ὅσο γι' αὐτό, θὰ φροντίσω, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα, καὶ τὰ μάτια της ἄστραψαν.

Ἔπειτα ἔφυγε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς Μαρίας.

Πατέρας καὶ γυιὸς

Μὲ τὰ κεφάλια τους κοντὰ-κοντά, τἄλεγαν ὁ πατέρας μὲ τὸ γυιό του.

— Ὥστε τὴν πῆρες ἀπὸ τὸ θέατρο Ἐλαφρᾶς Τέχνης; ρωτοῦσε ὁ Ἀλφόνσο καὶ τὰ μάτια του καρφώνονταν ἀνήσυχα στὸ γυιό του.

Αὐτὸς εἶχε πάρει μιὰ στάσι λιγάκι ἀγέρωχη, κι' ἀποκρινόταν κοφτά:

— Ναί, πατέρα! Τὴν ἀγάπησα καὶ τὴν πῆρα. Σὲ διαβεβαιῶ ὅμως πὼς δὲν ὑπάρχει πιὸ τίμια γυναίκα στὸν κόσμο. Εἶναι

ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ

Τετράγωνη λογική!

Μέσα στὸ ἀεροπλάνο ὁ κ. Παραξενίδης δημιουργεῖ πάλι ἐπεισόδιο. Στόχος του αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι ἡ ὡραία συνοδός, ποὺ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ δὲν τὸν χώνεψε...

— Τί μὲ ρωτᾶτε ἂν θέλω καραμέλλες, καφὲ καὶ τὰ τοιαῦτα, δεσποινίς; τῆς λέει.

— Μά... κύριε... κάνει ἐμβρόντητη ἐκείνη.

Καὶ ὁ κ. Παραξενίδης, πρὸς γενικὴν κατάπληξι, δηλώνει:

— Ἐγώ, δεσποινίς μου, τὸ μόνο ποὺ θέλω ἐδῶ πάνω ποὺ βρίσκομαι, εἶναι ἕνα... ἀλεξίπτωτο!...

— Μά... κύριε... προσπαθεῖ μὲ προσήνια νὰ τὸν καλμάρη ἡ συνοδός, ἡ ἑταιρεία δὲν χορηγεῖ ἀλεξίπτωτα...

— Καὶ γιατί, παρακαλῶ; Στὰ πλοῖα δίνουν πάντοτε σωσίβια! ὀρύεται τώρα ὁ κ. Παραξενίδης.

— Στὰ πλοῖα, κύριε, εἶναι διαφορετικά, ἀπαντᾶ μὲ ἰώβειο ὑπομονὴ ἡ θελκτικὴ συνοδός.

Μὰ ὁ κ. Παραξενίδης εἶναι ἔξω φρενῶν καὶ δὲν συγκρατεῖται μὲ τίποτα πιά:

— Τί θὰ πῆ διαφορετικά; Στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, εἶναι βέβαιο πὼς ὑπάρχουν περισσότεροι ἄνθρωποι ποὺ ξέρουν νὰ κολυμπᾶνε, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ξέρουν νὰ... πετᾶνε!

Ο ΦΑΚΟΣ

καλὴ καὶ γλυκειὰ καὶ περιποιητική. Μοῦκανε παράδεισο τὸ σπίτι μου. Τὸ τραγούδι της μοῦ σβύνει ὅλες μου τὶς στενοχώριες. Εἶναι ἡ γυναίκα ὅπως τὴν ὀνειρεύτηκα, πατέρα.

— Δὲ λέω τίποτα, παιδί μου, ἀποκρινόταν αὐτὸς ταπεινὰ σχεδόν. Δὲ λέω τίποτα. Μονάχα φοβᾶμαι γιὰ σένα, παιδί μου. Τὸ ξέρεις πὼς ἡ μόνη μου εὐτυχία στὸν κόσμο εἶσαι σύ.

— Τὸ ξέρω πατέρα. Καὶ πρέπει νὰ πιστέψης πὼς θὰ εἶμαι ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνδρας τοῦ κόσμου, ἂν μοῦ πῆς πὼς σ' ἀρέσει ἡ γυναίκα μου, πὼς ἐγκρίνεις τὸ γάμο μου...

— Μὰ ἂν εἶναι ἡ ψυχή της ὄμορφη σὰν τὴ μορφή της, τότε πραγματικὰ εἶσαι εὐτυχισμένος. Ἀλλὰ καμμιὰ φορὰ οἱ πολὺ ὄμορφες γυναῖκες εἶναι ἐπικίνδυνες.

— Ἄχ, πατέρα, ὅταν τὴ γνωρίσης καλὰ τὴ Μπιάνκα, θὰ καταλάβης πὼς ἡ ψυχή της εἶναι πιὸ ὄμορφη ἀκόμη ἀπὸ τὴ μορφή της.

— Κανένα σύννεφο στὴν εὐτυχία σας; ρώτησε ὁ πατέρας.

Δίστασε ὁ Κάρλο. Ἔπειτα ἀποκρίθηκε ἀργά.

— Κανένα!

— Τότε ἐμένα δὲ μοῦ μένει τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ σᾶς δώσω τὴν εὐχή μου.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε στὸ δωμάτιο ἡ Μπιάνκα.

— Πατέρα, εἶπε ὁ Κάρλο, τώρα θὰ σᾶς ἀφήσω τοὺς δυό σας νὰ κάνετε καλύτερα τὴ γνωριμία σας κι' ἐγὼ θὰ πεταχτῶ ὡς ἔξω. Δὲ θ' ἀργήσω. Σὲ δυὸ ὧρες θὰ εἶμαι πίσω.

— Ὅπως θέλεις, παιδί μου!

— Ἔ, Μπιάνκα, ρώτησε ὁ Κάρλο τὴ γυναίκα του. Θὰ καθήσης μὲ τὸν πατέρα;...

— Ἔχομε, φαντάζομαι, πολλὰ νὰ ποῦμε. ἀποκρίθηκε αὐτή, μὲ τὸ πιὸ γοητευτικό της χαμόγελο.

Ὅταν ἔφυγε ὁ Κάρλο, ἡ Μπιάνκα πῆγε καὶ κάθησε ἀντίκρυ στὸν πεθερό της.

Τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

— Λοιπόν; ρώτησε γελαστή. Ἐλπίζω νὰ μὴ σᾶς ἀπογοήτευσε ὁ γάμος τοῦ Κάρλο.

— Ὄχι... ἀποκρίθηκε ὁ πατέρας σοβαρά. Ἔχω πεποίθησι πὼς θὰ καταφέρης νὰ τὸν κάνης εὐτυχισμένο...

— Τί σᾶς κάνει νὰ τὸ πιστεύετε; ρώτησε ἡ κοπέλλα, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ τσαχπίνικη στὸν πεθερό της.

Αὐτὸς χαμογέλασε.

— Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ εἶναι μάντης γιὰ νὰ καταλάβη μερικὰ πράγματα.

— Καὶ τί καταλάβατε σεῖς ἀπὸ μένα; Μονάχα λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας μὲ γνωρίζετε.

— Κατάλαβα, κόρη μου, πὼς εἶσαι ἕνα ἀξιολάτρευτο πλάσμα. Τὰ μάτια αὐτά, μαῦρα καὶ παθητικά, εἶναι πλασμένα γιὰ νὰ χαρίζουν εὐτυχία σ' ἕναν ἄντρα.

Ἀσυναίσθητα ἔκλεισε ἡ κοπέλλα τὰ μάτια της γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ἀνατρίχιασε.

Ὅταν τὰ ξανάνοιξε καὶ τὸν ξανακύτταξε, τὰ μάτια της εἶχαν μιὰ λάμψι σκληρή. Μὰ στὰ χείλη της ἄνθισε ἕνα γοητευτικὸ χαμόγελο.

— Εἴσαστε πολὺ καλός! εἶπε. Ἔχει δίκηο ὁ Κάρλο νὰ σᾶς ἀγαπάη τόσο!

Ὁ Ἀλόνσο ἀναστέναξε.

— Ὁ Κάρλο δὲ μ' ἀγαπάει ὅσο ἔπρεπε νὰ μ' ἀγαπάη.

— Πῶς τὸ λέτε αὐτό;

Ἔσκυψε ὁ πατέρας λιγάκι, καὶ τῆς εἶπε σὰν νὰ τῆς ἔκανε μιὰ ἐκμυστήρευσι.

— Δὲν ἔχεις παιδί, δὲ μπορεῖς νὰ καταλάβης τί εἶναι ὁ πόνος τοῦ παιδιοῦ. Μὰ ὅταν μιὰ μέρα γίνης μητέρα, θὰ νοιώσης πὼς ποτὲ τὸ παιδί σου δὲ μπορεῖ νὰ σ' ἀγαπήση ὅσο θὰ τ' ἀγαπᾶς ἐσύ.

— Εὐτυχῶς ποὺ μὲ προειδοποιεῖτε, εἶπε ἡ Μπιάνκα. Ἔτσι δὲ θὰ κάνω τὸ λάθος νὰ εἶμαι πολὺ ἀπαιτητικὴ μητέρα.

— Ὅσο λιγώτερο ἀπαιτητικὴ εἶσαι, τόσο πιὸ εὐτυχισμένη θὰ μπορέσης νὰ ζήσης.

— Θὰ μοῦ πῆτε πὼς ὁ Κάρλο σᾶς πότισε φαρμάκια;

— Χωρὶς νὰ τὸ θέλη, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνη. Ὁ Κάρλο ἔχει χρυσὴ καρδιά, ἀλλὰ εἶναι εὔπιστος. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐλάττωμά του. καὶ φαντάζομαι πὼς θ' ἀσπρίσουν τὰ μαλλιά του, καὶ πάλι δὲ θ' ἀλλάξη. Θὰ εἶναι εὔπιστος σὰ μεγάλο παιδί.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ εὐχάριστο πρᾶγμα γιὰ τὴ γυναίκα του, γέλασε ἡ Μπιάνκα.

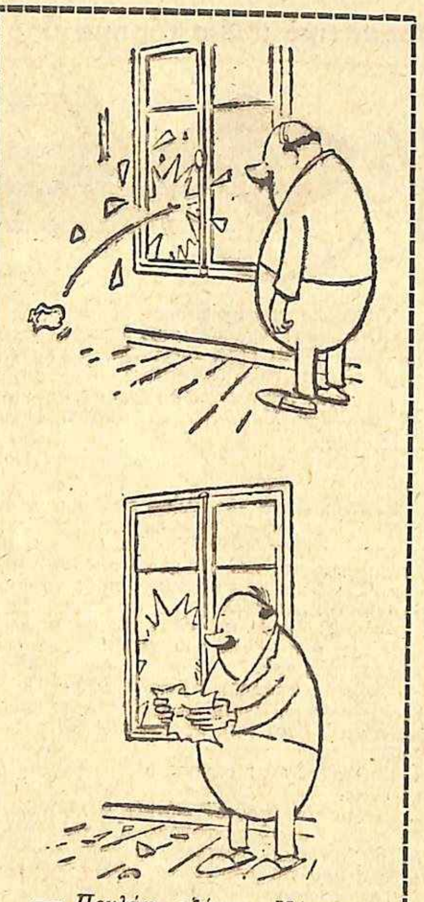

— *Πουλάω τζάμια. Μήπως μὲ χρειάζεστε;*

Τὴν κύτταξε αὐστηρὰ στὰ μάτια ὁ Ἀλόνσο.

— Ἐξαρτᾶται. Αὐτὸ εἶναι δίκοπο μαχαῖρι. Μπορεῖ νὰ φέρη τὴν εὐτυχία ἀλλὰ καὶ τὴ δυστυχία σ' ἕνα σύντροφο. Καμμιὰ φορὰ ἡ δυσπιστία τοῦ ἄντρα εἶναι ὁ καλύτερος θώρακας γιὰ τὴ γυναίκα.

Ἡ Μπιάνκα τὸν κύτταξε μὲ παράπονο.

— Πατέρα! Θέλετε νὰ πῆτε πὼς ἐμένα μονάχα ἡ δυσπιστία τοῦ Κάρλο θὰ μποροῦσε νὰ μὲ συγκρατήση;

Τὸ προσωπάκι της εἶχε μιὰ ἀγγελικὴ ἔκφρασι, καθὼς ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια.

Κι' ὁ Ἀλόνσο φώναξε μὲ συγκίνησι:

— Ὄχι, παιδί μου. Ἐσὺ δὲ φαίνεσαι νὰ εἶσαι σὰν ὅλες τὶς γυναῖκες. Τουλάχιστον σὰν ὅλες τὶς γυναῖκες, ποὔζησαν μιὰ ζωὴ ἐλεύθερη σὰν κι' ἐσένα.

Πάλι ἡ ματιά της ἔγινε τσαχπίνα καθὼς στηλώθηκε στὸν ἡλικιωμένο ἄντρα.

— Εἶναι μομφὴ αὐτή, πατέρα;

— Κάθε ἄλλο. Δὲν ξέρω τί σ' ἔφερε στὴ σκηνή...

'Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ἀρχίζει τὸ συγκινητικὸ κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα τοῦ Ἄγγλου συγγραφέως

ΦΡΑΝΚ ΜΠΑΡΕΤ

ΘΑΜΕΝΗ ΖΩΝΤΑΝΗ

Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ συγκλονιστικὲς ἐρωτικὲς ἱστορίες ποὺ γράφτηκαν ποτὲ καὶ ποὺ συναρπάζει κυριολεκτικὰ μὲ τὰ δραματικὰ ἐπεισόδια της καὶ τὶς τρομακτικὲς περιπέτειες τῆς ἡρωίδας της. Κι' ἡ ἡρωίδα αὐτὴ εἶναι μιὰ δυστυχισμένη κοπέλλα ποὺ ἔμεινε φυλακισμένη δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια στὰ ἔγκατα τῆς γῆς, θῦμα τῆς ἀπληστίας τοῦ θετοῦ ἀδελφοῦ της. Κι' ὅταν, ἐπὶ τέλους, ἕνας οὐρανόπεμπτος σωτήρας τῆς ἄνοιξε τὸ δρόμο τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἔμαθε συγχρόνως, δίχως νὰ τὸ θέλη, τοὺς πόνους τῆς ἀγάπης, ποὺ ὁδηγεῖ στὸ θάνατο...

Φαινόταν νὰ καίγεται ἀπὸ τὴν περιέργεια νὰ μάθη.

Τὰ μάτια τῆς Μπιάνκας ἄστραψαν μὲ τὴν ἄγρια λάμψι ποὔπαιρναν καμμιὰ φορά.

Κι' ἀποκρίθηκε γρήγορα.

— Ἡ δυστυχία μ' ἔφερε στὴ σκηνή.

Τὴν κύτταξε μ' ἐνδιαφέρον.

— Μὰ ἦσουν ποτὲ δυστυχισμένη ἐσύ; Δὲ μπορῶ νὰ τὸ φανταστῶ.

— Νομίζετε πὼς ἡ δυστυχία βάζει στὸ μέτωπο τὴ σφραγίδα της; τὸν ρώτησε πικρά.

Κούνησε αὐτὸς τὸ κεφάλι.

— Ἔχεις δίκηο, παιδί μου. Μήπως κι' ἐγὼ δὲ γνώρισα ἀφάνταστη δυστυχία;...

— Κι' ὅμως ζῆτε! τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ σκληρή. Ζῆτε κι' ὄχι μονάχα δὲ ζῆτε δυστυχισμένος, ἀλλὰ ἀσφαλῶς περάσατε κι' εὐχάριστες στιγμές, καὶ χαρούμενες στιγμές...

Τὰ μάγουλα τοῦ Ἀλόνσο κοκκίνισαν ανεπαίσθητα.

— Ἔ... ἔκανε τραβηχτά... Ὁ ἄντρας εἶναι ἀλλοιώτικος κι' ἡ γυναίκα πάλι ἀλλοιώτικη. Ὁ ἄντρας δὲ μπορεῖ νὰ ζήση μονάχα μὲ τὸν πόνο του. Τὰ θέλει ὅλα, καὶ τὸ ἔξω, καὶ τὴ δουλειά, καὶ τὴ διασκέδασι ἀκόμη...

— Καὶ τὸν ἔρωτα! ψιθύρισε ἡ Μπιάνκα χαμηλώνοντας τσαχπίνικα τὰ μάτια της.

— Καὶ τὸν ἔρωτα, παραδέχτηκε αὐτὸς σοβαρά.

— Ἡ γυναίκα ὅμως εἶναι ἀλήθεια ἀλλοιώτικη, εἶπε ἡ Μπιάνκα, καὶ τὰ μάτια της ἀστραφτερὰ στηλώθηκαν στὰ δικά του. Ζῆ μονάχα γιὰ τὴ δυστυχία της, κατὰ βάθος. Ὅ,τι καὶ νὰ κάνη ὅταν περάση μιὰ μεγάλη δυστυχία, πάλι κι' ἂν γελάση, κι' ἂν ἐργαστῆ κι' ἂν ἐρωτευτῆ ἀκόμη, πάλι κατὰ βάθος ζῆ μονάχα μὲ τὴν ἀνάμνησι τῆς δυστυχίας της.

— Ἐξαρτᾶται κατὰ τὴ γυναίκα καὶ κατὰ τὴ δυστυχία ποὺ πέρασε.

— Ἔ, βέβαια, ὅλα ἐξαρτῶνται. Ἀλλά, ἂς ὑποθέσουμε πὼς μιὰ γυναίκα περνάει μιὰ μεγάλη ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι. Νομίζετε πὼς μπορεῖ νὰ γιατρευτῆ;

— Χαχά! γέλασε αὐτὸς στεγνά. Καὶ πῶς δὲ θὰ γιατρευτῆ; Ὁπωσδήποτε θὰ γιατρευτῆ.

— Αὐτὸ δὲν τὸ πιστεύετε ποὺ τὸ λέτε! τοῦ φώναξε μὲ θυμὸ σχεδόν.

— Πῶς; ἀπόρησε παραξενεμένος. Ὥστε ἀνήκεις στὴ σχολὴ τῶν ρωμαντικῶν; Πιστεύεις στὸν αἰώνιο ἔρωτα, στὶς αἰώνιες ἀπογοητεύσεις...

— Καὶ στὴν αἰώνια ἐκδίκησι, πέταξε αὐτή, κυττάζοντας μακρυά.

Ὁ Ἀλόνσο γέλασε μὲ τὴν καρδιά του.

— Εἶσαι ἀλήθεια γοητευτική. Ἕνα προσωπάκι ἀγγελικό, ἕνα στοματάκι πλασμένο μονάχα γιὰ ἔρωτα, σὰν τὸ δικό σου, καὶ νὰ μιλᾶς ἔτσι σοβαρὰ γιὰ τὴ ζωή...

— Εἶναι προτέρημα ἢ ἐλάττωμα γιὰ μιὰ γυναῖκα νὰ παίρνη σοβαρὰ τὴ ζωή; Ποιά εἶναι ἡ γνώμη σας;

Σήκωσε ὁ Ἀλόνσο τοὺς ὤμους του.

— Τίποτε ἀπόλυτο δὲν ὑπάρχει σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν προορισμὸ κάθε γυναίκας. Γιὰ μιὰ σύζυγο, γιὰ μιὰ μητέρα, ἡ σοβαρότης καὶ τὸ βάθος τοῦ χαρακτῆρα, εἶναι τὸ μεγαλείτερο προτέρημα. Γι' αὐτὸ μὲ συγκινεῖ, κόρη μου, ἡ ἰδέα πὼς ὁ Κάρλο ἕνωσε τὴν τύχη του μὲ μιὰ κοπέλλα ποὺ σκέπτεται ἔτσι σοβαρά. Ἀλλά, γιὰ ἄλλου εἴδους γυναῖκες ἡ σοβαρότης εἶναι μεγάλο ἐλάττωμα.

— Γιὰ ποιὲς γυναῖκες, πατέρα;

Ἔκανε αὐτὸς μιὰ ἀόριστη κίνησι.

— Τέλος πάντων. Νά! Γιὰ τὶς γυναῖκες, ποὺ γεννήθηκαν νὰ στολίζουν μονάχα τὴ ζωὴ κι' ὄχι νὰ τὴ θεμελιώνουν. Γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ τὶς συναντοῦμε μιὰ μέρα στὸ βῆμα μας κι' ἔπειτα οὔτε θέλομε, οὔτε πρέπει νὰ τὶς ξανασυναντήσουμε.

Τὰ μάγουλα τῆς Μπιάνκας ἔγιναν φωτιά, καθὼς τὸν ρώτησε γρήγορα.

— Ἄν... ἂν ὑποθέσουμε πὼς εἴσαστε ἕνας ἄλλος ἄντρας, κι' ὄχι ὁ πατέρας τοῦ Κάρλο, κι' ἐγὼ μιὰ ἄλλη γυναίκα, κι' ὄχι ἡ γυναίκα τοῦ Κάρλο, πῶς θὰ μὲ χαρακτηρίζατε; Θὰ ἤμουν ἀπὸ τὶς γυναῖκες αὐτὲς ποὺ θὰ θέλατε νὰ μὴ τὶς ξανασυναντήσετε;

Τὴν κύτταξε παραξενεμένος.

— Τί ἐρώτησι! Δὲν στέκει αὐτὴ ἡ ἐρώτησι, Μπιάνκα.

— Μὰ θὰ ἤθελα ν' ἀκούσω τὴ γνώμη σας, μ' ὅλη τὴν εἰλικρίνεια.

Τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

— Τέτοια μάτια δὲ θὰ τὰ ξεχνοῦσα ποτέ! εἶπε.

Γέλασε δυνατὰ ἡ Μπιάνκα, σκληρά.

— Δὲ λέτε ἀλήθεια!...

— Σοῦ ὁρκίζομαι! φώναξε αὐτὸς θερμά. Σοῦ ὁρκίζομαι πὼς τέτοια μάτια, μονάχα μιὰ φορὰ στὴ ζωή μου νὰ τἄβλεπα, δὲ θὰ τὰ ξεχνοῦσα ποτέ.

— Εἴσαστε πολὺ ἱπποτικός. Μὰ ἐγὼ σᾶς λέω, πατέρα, πὼς θὰ τὰ ξεχνούσατε πολὺ εὔκολα.

— Εἶσαι κακιά! εἶπε ὁ Ἀλόνσο γελαστός.

Φαινόταν ξανανιωμένος, καθὼς μιλοῦσε ἔτσι ζωηρά, κι' ἦταν ἀλήθεια ὄμορφος ἄντρας, ὄμορφος σὰν τὸν Κάρλο. Μονάχα ποὺ ἐκείνου τὸ πρόσωπο εἶχε τὴ δροσιὰ τῆς πρώτης νειότης.

Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως ἡ Μπιάνκα πῆρε τὸ συνηθισμένο της γελαστὸ ὕφος.

— Ἀλήθεια ὅμως, πατέρα, ἡ συζήτησι αὐτὴ δὲν ἔπρεπε νὰ γίνη.

Ὁ Ἀλόνσο πῆρε κι' αὐτὸς τὸ σοβαρό του ὕφος.

— Δὲν ἔπρεπε βέβαια νὰ γίνη. Ἀλλά, δὲν ἔχει σημασία. Κατάλαβα καλύτερα τὸ χαρακτῆρα σου.

— Καὶ τί καταλάβατε; τὸν ρώτησε σὰ δειλὸ κοριτσάκι.

— Πὼς εἶσαι ἡ καλύτερη κοπέλλα τοῦ κόσμου, εἶπε αὐτὸς μ' ἐνθουσιασμό.

Λίγες ἡμέρες εὐτυχισμένες γιὰ τὸν Κάρλο

Ἔτσι γύρισε ὁ Κάρλο καὶ τοὺς ηὗρε. Νὰ συζητοῦνε μ' ἐνθουσιασμό, καὶ νὰ φαίνωνται εὐχαριστημένοι. Ὁ πατέρας του τοῦ φώναξε μόλις τὸν εἶδε:

— Παιδί μου, ἔλα νὰ σὲ φιλήσω.

— Σᾶς κατέκτησε, λοιπόν, ἡ Μπιάνκα μου; ρώτησε μὲ καμάρι τὸ παλληκάρι.

— Ἡ Μπιάνκα συνδυάζει δυὸ προσόντα ποὺ σπάνια συνδυάζονται ἀπὸ τὶς γυναῖκες εἶπε σοβαρὰ ὁ Ἀλόνσο. Εἶναι πολὺ ὄμορφη, πολὺ γυναίκα, πολὺ παιχνιδιάρα, καὶ συγχρόνως εἶναι ἡ πιὸ φρόνιμη κοπέλλα τοῦ κόσμου.

Πέρασε ὁ Κάρλο τὸ χέρι του στοργικὰ ἀπάνω ἀπὸ τοὺς ὤμους τῆς γυναίκας του.

— Τὸ ἤξερα πὼς θὰ γίνετε καλοὶ φίλοι, εἶπε μὲ συγκίνησι.

Ἡ Μπιάνκα ἀνατρίχιασε στὸ χάδι τοῦ ἄντρα της, καὶ γύρισε ἀλλοῦ τὰ μάτια.

Ἔπειτα ἔφυγε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Στὸ διάδρομο, ἔφερε τὸ χέρι της στὸ μέτωπό της σὰ νὰ ζαλιζόταν. Τὰ χείλη της πανιασμένα ψιθύρισαν.

— Ἄχ, θὰ πεθάνω!...

Καὶ στηρίχτηκε σ' ἕνα τοῖχο γιὰ νὰ μὴ πέση.

Ὅταν ὅμως εἶδε κάποιον ὑπηρέτη νὰ πλησιάζη, ἄλλαξε ἀμέσως ὕφος, ὄρθωσε τὸ κεφάλι της κι' ἔδωσε κάποια διαταγὴ σὲ ὕφος αὐστηρό, γιὰ νὰ κρύψη τὴν ταραχή της.

Πέρασαν ἔτσι λίγες ἡμέρες παράξενες. Ὁ Κάρλο ἦταν τρισευτυχισμένος. Τὸ σύννεφο ποὺ βάραινε κρυφὰ τὴν καρδιά του, ὅταν συλλογιζόταν πὼς ἴσως ὁ πατέρας του θ' ἀποδοκιμάση τὸ γάμο του, εἶχε διαλυθῆ. Ὁ Ἀλόνσο ἦταν μαγεμένος μὲ τὴ νύφη του, καὶ λίγο ἀκόμη καὶ θὰ ζήλευε ὁ Κάρλο ὅταν ἔβλεπε τὶς ματιὲς γεμᾶτες θαυμασμὸ ποὔρριχνε ὁ πατέρας του στὴ γυναῖκα του.

Ἡ Μπιάνκα ζοῦσε τὴ διπλῆ ζωή της. Μπροστὰ στοὺς ἄλλους ἦταν γελαστή, πρόσχαρη, περιποιητική, ὅλο ζωή. Ὅταν ἔμενε ὅμως μόνη, ἔπιανε τὸ κεφάλι της μὲ τὰ χέρια της καὶ τὸ πρόσωπό της παραμορφωνόταν ἀπὸ κάποια κρυφὴ ἀγωνία.

Στὴ Μαρία δὲν πήγαινε καθόλου. Παράγγελνε τακτικὰ στὴν γριὰ ὑπηρέτρια πὼς εἶναι πολὺ ἀπησχολημένη καὶ ρωτοῦσε τί κάνει.

Ἀδυνάτιζε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἡ Μπιάνκα, τὰ μάτια της φαίνονταν πιὸ μεγάλα τώρα, καὶ τὰ μάγουλά της βαθούλωναν. Ὁ Κάρλο, εὐτυχισμένος καθὼς ἦταν δὲν τὸ παρατήρησε στὴν ἀρχή. Μιὰ μέρα ὅμως τοὔκανε ἐντύπωσι.

— Μά, Μπιάνκα, τῆς εἶπε, μοῦ φαίνεται πὼς ἀδυνάτισες. Γιατί, γλυκειά μου;

— Ἡ ἰδέα σου! Ἴσα-ἴσα ποὺ πάχυνα. γέλασε αὐτή.

Τὴν κύτταξε καλά.

— Ὄχι! Εἶσαι πολὺ ἀδύνατη, κι' αὐτὸ μὲ στενοχωρεῖ. Μήπως κουράστηκες τώρα, μὲ τὸν πατέρα μου;

— Τί λές; διαμαρτυρήθηκε αὐτή.

— Ναί, ναί, κουράστηκες. Σκοτώνεσαι γιὰ νὰ τὸν περιποιηθῆς.

— Ἔ, δὲν πειράζει, κι' ἂν ἀδυνατίσω λιγάκι...

— Μά, παιδί μου, δὲν πρέπει νὰ εἶσαι ὑπερβολική. Ἐξ ἄλλου ὁ μπαμπᾶς δὲν εἶναι ἀπαιτητικός. Πάει, τὸν ξετρέλλανες. Τώρα εἶναι ζήτημα ἂν θὰ ξεκολλήση ἀπὸ δῶ. Καὶ τὴ φίλησε στοργικὰ στὸ στόμα.

Ἡ Μπιάνκα ἔνοιωθε τὶς δυνάμεις της νὰ ἐλαττώνωνται. Τὸ καταλάβαινε πώς, ἂν βαστοῦσε ἀκόμη αὐτὴ ἡ κατάστασι,θὰ κρεβατωνόταν. Ἔπρεπε κάτι νὰ γίνη. Κάτι νὰ γίνη.

Ἔκλεινε τὰ μάτια της ἀπὸ τὴ φρίκη, καὶ περίμενε.

Στὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ

Μιὰ μέρα εἶπε ὁ Κάρλο στὴ Μπιάνκα.

— Ἀγαπημένη μου! Αὔριο θὰ πᾶμε μὲ τὸν πατέρα μου στὰ ἐρείπια. Τἄχει ἐπιθυμήσει. Θέλει νὰ τὰ ἰδῆ.

Ἡ Μπιάνκα ἀνατρίχιασε.

— Στὰ ἐρείπια;

— Ναί, γέλασε ὁ Κάρλο. Θἄρθῆς μαζί μας;

— Ἐγώ; ἔκανε μὲ τρόμο ἡ γυναίκα. Ποτέ!

Γέλασε αὐτὸς πιὸ δυνατά.

— Μὰ ἀλήθεια, φοβᾶσαι, Μπιάνκα; Γιὰ φαντάσου! Θᾶμαστε δυὸ ἄντρες μαζί σου. Ὁ πατέρας μου εἶναι θηρίο στὴ δύναμι. Νομίζεις πὼς δὲ θὰ τὰ βγάλη πέρα μὲ κανένα χλωμὸ ἀρχαῖο φάντασμα ἂν παρουσιαστῆ;

— Δὲ μ' ἀρέσει αὐτὸς ὁ περίπατος, στὸ εἶπα! τὸν ἔκοψε ἡ Μπιάνκα, κι' ἀπὸ τὴν ταραχή της τὰ χείλη της ἔτρεμαν.

— Καλά, ἀγάπη μου! Δὲ θὰ σ' ἀναγκάσω νἄρθῆς μαζί μας.

— Ἐγὼ θὰ μείνω σπίτι, εἶπε αὐτὴ σιγά.

Ἔπειτα τὴν ἄλλη στιγμή, σὰ νὰ τῆς εἶχε ἔρθη μιὰ ξαφνικὴ ἰδέα.

— Ξέρεις; εἶπε. Θὰ ἐπωφεληθῶ ἐγὼ αὔριο, καὶ θὰ πάω στῆς κυρίας Γκονζάλγκο.

— Ἄ, περίφημα! φώναξε αὐτός. Εἶναι ὁ ἴδιος δρόμος σχεδόν. Θὰ σὲ πᾶμε ὡς τὰ ἐρείπια.

— Ναί. Ἀπὸ κεῖ θὰ τραβήξω μόνη, ὡς τὸ κτῆμα τῆς κυρίας Γκονζάλγκο.

Ἦταν μιὰ γριὰ γειτόνισσα, πολὺ καλή, ποὺ εἶχε ἔρθει νὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς νειόνυφους, κι' ἡ Μπιάνκα τῆς χρωστοῦσε ἀκόμη τὴν ἐπίσκεψι.

— Καλὴ ἡ ἰδέα σου, λοιπόν! εἶπε χαρούμενος ὁ Κάρλο. Καὶ μπορεῖ ἐμεῖς, ὅταν βαρεθοῦμε στὰ ἐρείπια, νἄρθοῦμε νὰ σὲ πάρουμε ἀπὸ τῆς κυρίας Γκονζάλγκο.

— Ναί! Αὐτὸ θὰ γίνη.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ξαγρύπνησε ἡ Μπιάνκα μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτά. Ὁ Κάρλο ποὺ τὴν ἔνοιωθε ἄϋπνη κοντά του, τὴ ρωτοῦσε κάθε τόσο:

— Τί ἔχεις, ἀγάπη μου;

Κι' αὐτὴ ἀποκρινόταν πάντα τὸ ἴδιο σιγά.

— Μά, τίποτε, ἀγαπημένε μου! Νά, ζεσταίνομαι λιγάκι, καὶ δὲ μπορῶ νὰ κοιμηθῶ.

Μόλις ξημέρωσε, πετάχτηκαν κι' οἱ δυὸ ἀπὸ τὰ κρεβάτια τους. Ὁ Ἀλόνσο ἦταν κιόλας ἕτοιμος. Ἤπιαν ἕνα γάλα, κι' ἑτοιμάστηκαν νὰ ξεκινήσουν.

— Θὰ πάρης τὸ ἁμάξι; ρώτησε ὁ Κάρλο.

Ἡ Μπιάνκα γέλασε.

— Ἐσεῖς πῶς θὰ πᾶτε;

— Μὲ τ' ἄλογα.

— Τότε, γιατί θὰ πάω ἐγὼ μὲ τὸ ἁμάξι;

— Μὰ θὰ τραβήξης ἔπειτα μόνη σου;

Γέλασε αὐτὴ πιὸ δυνατά.

— Νομίζεις πὼς δὲν ἔχω κάνει καὶ πιὸ μακρυνοὺς περιπάτους μόνη; Ὅλο τὸ χτῆμα, κι' ὅλα τὰ περίχωρα τἄχω γυρίσει.

— Ἄτακτο παιδί! τὴ μάλλωσε ὁ ἄντρας της καὶ τὴ φοβέρισε μὲ τὸ δάκτυλο.

— Ἐλᾶτε! φώναξε ὁ Ἀλόνσο. Νὰ μὴ χασομερᾶμε καὶ μᾶς πιάση ὁ ἥλιος.

Καβαλλίκεψαν τ' ἄλογά τους, κι' ἄρχισαν νὰ προχωροῦνε μὲ βῆμα.

Ὁ Ἀλόνσο δὲν χόρταινε νὰ θαυμάζη τὴ Μπιάνκα.

— Τί ἀμαζόνα! Δὲ μποροῦσα νὰ φανταστῶ πὼς μιὰ γυναῖκα τοῦ θεάτρου θὰ μποροῦσε νὰ ἱππεύη καὶ τόσο καλά.

Ἡ Μπιάνκα γέλασε, κι' ὁ Κάρλο τῆς ψιθύρισε:

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πῆς τοῦ πατέρα μου γιὰ τὸ ἱπποδρόμιο.

— Ὄχι! ἔκανε αὐτὴ μὲ τὸ κεφάλι.

Ἡ φύσι ἦταν σ' ὅλη της τὴν αἴγλη. Ὅλα ἀνθισμένα. Σὰ λοφία μαβιὰ καὶ κόκκινα ὑψώνονταν οἱ καφετιές, κι' οἱ βαμβακιὲς φαίνονταν σὰν χιονισμένες κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Οἱ ἐργάτες δούλευαν κιόλας στὰ κτήματα. Χαιρετοῦσαν τὸν Κάρλο μὲ ἀγάπη, καθὼς περνοῦσε καὶ κύτταζαν μὲ θαυμασμὸ τὴ γυναῖκα του.

Αὐτὸς ἦταν εὐτυχισμένος. καὶ γελοῦσε σὰ μικρὸ παιδί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΚΙΝΕΙΤΑΙ ΣΕ ΝΕΡΟ ΒΑΘΟΥΣ ΛΙΓΩΝ ΕΚΑΤΟΣΤΟΜΕΤΡΩΝ

Μεγάλη ἐντύπωσι προκάλεσε στὴν Ἀμερικὴ ἡ βενζινάκατος αὐτή, ποὺ κατασκεύασε ὁ Νεοζηλανδὸς Οὐΐλλιαμ Χάμιλτον. Χάρις στὴν ἐφεύρεσί του, ὁ κ. Χάμιλτον κατώρθωσε νὰ ἀνέβη τὰ ἀπότομα ρεύματα τοῦ ποταμοῦ Κολοράντο, στὸ Γκρὰν Κάνυον, τρέχοντας πάνω σὲ νερὸ βάθους 4—5 ἑκατοστομέτρων. Τὸν ἆθλο αὐτὸ τὸν ἐπέτυχε χάρις σὲ μιὰ νέα μηχανή, ποὺ μεταβάλλει τὸ μικρὸ πλοιάριο σὲ ἀεριωθούμενο καὶ καταργεῖ τὴν ἕλικα.

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΝΑΝΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΝΑΝΑ: Κομψή, σοβαρή, γλυπτική καὶ σαγηνευτικὴ μέσα στὸ μαῦρο αὐστηρὸ «ταγιέρ» τῆς δικηγορίνας. Εἰκοσιέξη χρόνων. Σπουδὲς στὸ Λονδῖνο καὶ στὸ Παρίσι. ΟΣΜΑΝ: Νέος, πολιτισμένος, χαριτωμένος, ἀρρενωπός, μ' ἀνατολίτικη ἀντρικὴ γοητεία. 32 χρόνων. Σπουδὲς στὸ Παρίσι καὶ στὸ Λονδῖνο.. Δικηγόρος. ΤΑΣΟΣ: Σοβαρὸς ἄνθρωπος. Σαραντάρης. Συνάδελφος. ΠΕΤΡΟΣ: Ἀδελφὸς τῆς Νανᾶς. Γιατρός. 35 χρόνων. ΛΙΖΑ: Μιὰ κοσμικὴ κυρία. Πολὺ ζωηρὰ θελκτική, κτλ. ΝΙΝΙΤΣΑ: Τὸ ἴδιο. ΜΙΑ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Πολὺ ὄμορφη.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὸ σαλόνι τῆς Νανᾶς)

ΠΕΤΡΟΣ (συνεχίζει διάλογο ἢ μᾶλλον καυγᾶ): Μὰ σοβαρολογεῖς τώρα ποὺ θὰ παντρευτῆς τὸν Ὀσμάν; Τρελλάθηκες;

ΝΑΝΑ (ψύχραιμα): Μὰ γιατί Πέτρο μου, τρελλάθηκα; Ποῦ ζῆς; Στὰ χίλια ἐννιακόσια ἢ στὰ χίλια ἐννιακόσα ἑξῆντα; Τί ἔχει, δηλαδή, ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ μὴν τὸν παντρευτῶ; Μορφωμένος, εὐγενής, σοβαρός, ἄψογος στὶς συναλλαγές του καὶ τυπικώτατος στὴν κοινωνική του συμπεριφορά, ἐργατικὸς καὶ διακεκριμμένος στὸ ἐπάγγελμα.

ΠΕΤΡΟΣ· Σ' ὅλ' αὐτὰ εἶμαι σύμφωνος, παιδί μου! Ἀλλὰ εἶναι μουσουλμᾶνος. Γιατί ἀποφεύγεις νὰ τὸ θυμηθῆς αὐτό;

ΝΑΝΑ: Δὲν ἀποφεύγω καθόλου νὰ τὸ θυμηθῶ! Γιατί νὰ τ' ἀποφύγω; Εἶναι κωμικὸ στὰ χρόνια ποὺ ζοῦμε νὰ μιλᾶμε γιὰ θρησκευτικὲς διαφορές! Καθένας γεννήθηκε μὲ μιὰ θρησκεία ποὺ τὴ σέβεται.

ΤΑΣΟΣ: Σύμφωνοι! Ἀλλ' ἂν τὴ σέβεται, παντρεύεται ὁμόθρησκο!

ΝΑΝΑ: Γιὰ ποιὸ λόγο; Αὐτὸ εἶναι καθαρὴ πρόληψι. Ἂν ἐγὼ βρῆκα τὸ ἰδεῶδες μου, τὸν ἰδανικὸ σύντροφο τῆς ζωῆς μου, ἕναν ἀλλόθρησκο, γιατί, παρακαλῶ, θὰ ἐμποδίσω τὴν εὐτυχία μου σκοντάφτοντας ἀπάνω σὲ μιὰ ἠλίθια, ξεπερασμένη ἀντίληψι περὶ γάμου μεταξὺ ἀλλοθρήσκων; Ἂν ἐσύ, δηλαδή, ἐρωτευτῆς μιὰ Κινέζα, δὲν πρέπει νὰ τὴν παντρευτῆς;

ΤΑΣΟΣ: Ὄχι! Γιατί, κατὰ βάθος, θὰ πιστεύῃ πὼς ὁ Χιροχίτο εἶναι Θεός!

ΝΑΝΑ: Ἔ, καὶ τί θὰ σὲ πειράζῃ αὐτὸ ἐσένα;

ΠΕΤΡΟΣ: Παιδί μου... δὲν ξέρω, ἂν πρέπῃ νὰ σοβαρολογῇ κανεὶς μαζί σου! Εἶσαι κι' ἐπιστήμων!

ΝΑΝΑ: Ἀκριβῶς, ἐπειδὴ εἶμαι ἐπιστήμων καὶ καλλιεργημένος ἄνθρωπος, δὲ δίνω καμμιὰ σημασία σ' ὅλες αὐτὲς τὶς πανάρχαιες κι' ἀραχνιασμένες δυσειδαιμονίες! Βρὲ χριστιανέ μου, ὁ ἀρχιεπίσκοπος ὁ δικός μας δὲν εἶναι παρὼν στὴ Βουλή, ὅταν ὁρκίζωνται οἱ Τοῦρκοι βουλευταὶ στὸ Κοράνιο καὶ λένε ὅτι «ἕνας εἶναι ὁ Θεὸς καὶ ὁ Μωάμεθ ὁ προφήτης του»: Καὶ δὲν τοὺς λέει «συγχαρητήρια»;

ΤΑΣΟΣ: Ἄλλο αὐτό!... Κοινωνικοὶ καὶ γαιωπολιτικοὶ λόγοι! Στὸ Δημόσιο βίο, μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ καὶ συνεργασία καὶ ἀμοιβαία κατανόησις. Στὸν ἰδιωτικό, ποτέ!

ΝΑΝΑ· Γιατί «ποτέ»;

ΤΑΣΟΣ: Ἄλλη νοοτροπία ἄλλες ἀντιλήψεις, ἄλλες παραδόσεις, ἄλλα ἔθιμα, ἄλλος τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι.

ΝΑΝΑ· Λυπᾶμαι ποὺ θὰ σᾶς γίνω δυσάρεστη, ἀλλὰ ἐγὼ θὰ τὸν παντρευτῶ!

ΤΑΣΟΣ: Εἶναι κάτι ἀβάσταχτο!

ΝΑΝΑ: Ἔλα τώρα! Γιὰ σένα θὰ ἦταν «ἀβάσταχτο» κι' ἂν παντρευόμουν τὸν ὀρθοδοξότερο τῶν ὀρθοδοξοτέρων ὀρθοδόξων!

ΤΑΣΟΣ: Ἐπειδὴ σοῦ εἶχα κάνει πρότασι γάμου; Ἕνας λόγος παραπάνω.

ΠΕΤΡΟΣ: Σωστό! Ἐπειδὴ σ' ἀγαπάει, ἐνδιαφέρεται γιὰ σένα περισσότερο.

ΝΑΝΑ: Συνηγορεῖς; Θὰ ἤθελες νὰ πάρω τὸν Τάσο; Ξεχνᾶς ὅτι εἶναι σοβαρὸς ἀλλά... γυναικᾶς;

ΠΕΤΡΟΣ: Μωρὲ ἂς εἶναι ὅ,τι θέλει! Καὶ στὸ Σατανᾶ θὰ σ' ἔδινα φτάνει νὰ ἦταν χριστιανός!

ΝΑΝΑ: Κάπως δύσκολο! Πρὸς τὸ παρόν..

ΠΕΤΡΟΣ: Πρὸς τὸ παρὸν ἄντε νὰ προσευχηθῆς στὸ τζαμί, γιατί σὰν ν' ἀκούστηκε ὁ μουεζίνης!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο).

ΝΑΝΑ (τελειώνει τὴν κουβέντα):... Νὰ μὴ σὲ πειράξῃ καθόλου ποὺ δὲ θάρθουνε στὸ γάμο. Σιγά, σιγὰ θὰ τὸ συνηθίσουν καὶ θὰ καταλάβουν μόνοι τους τὴ βλακεία τους. Αὐτὸ τὸ ἀσήμαντο «συννεφάκι» δὲ πρέπει νὰ μᾶς χαλάσῃ τὴν εὐτυχία μας.

ΟΣΜΑΝ: Ποτέ, ἀγάπη μου. Ἀστειεύεσαι; Μήπως ὁ πατέρας μου δὲ μοῦ εἶπε χτὲς μιὰ μεγάλη κουταμάρα;

ΝΑΝΑ: Ἀλήθεια; Τί σοῦ εἶπε;

ΟΣΜΑΝ: «Ἀπορῶ βρὲ γυιέ μου», μοῦ λέει, «πῶς ἀποφασίζεις νὰ ζήσῃς ὁλόκληρη τὴ ζωή σου μὲ μιὰ μόνο γυναῖκα»!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Ἕξη μῆνες μετὰ τὸ γάμο).

ΠΕΤΡΟΣ (συνεχίζει διάλογο): Ἕνα λεπτὸ ἀκόμα ὑπομονή, καὶ θάρθη ἐδῶ ἡ Λίζα κι' ἡ Νινίτσα (κουδούνι). Αὐτὲς εἶναι. Δηλαδή, μιὰ ἀπ' αὐτές.

ΝΑΝΑ: Ἀπορῶ τί τὶς θέλεις καὶ γιατί τὶς κουβάλησες ἐδῶ πρωΐ-πρωΐ.

ΠΕΤΡΟΣ: Γιὰ δικαστήριο! Δικαστήριο κυρία δικηγορίνα! Θὰ εἴμαστε ὅλοι... στὸ ρόλο μας.

ΝΙΝΙΤΣΑ (μπαίνει. φιλιὰ καὶ λοιπά): Πολύ... αἰνιγματικὴ καὶ μυστηριώδης αὐτὴ ἡ ἐπείγουσα πρόσκλησις, κύριε Πέτρο. Τί, ἐπιτέλους, συμβαίνει τὸ συνταρακτικό;

ΠΕΤΡΟΣ· Σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι μόλις σᾶς τὸ πῶ θὰ χάσετε τὸ κέφι σας!

ΝΙΝΙΤΣΑ: Ὄχι δά!

ΛΙΖΑ (μπαίνει φιλιὰ καὶ τὰ λοιπά):... Λοιπόν; Ποιὸ εἶναι τὸ μέγα καὶ συγκλονιστικὸ ζήτημα ποὺ θὰ μᾶς ἀνακοινώσῃ ὁ κύριος Πέτρος;

ΝΑΝΑ: Οὔτε κι' ἐγὼ ξέρω. Ἰδέα δὲν ἔχω.

ΟΣΜΑΝ (μπαίνει)· Χαίρετε!... (Στὸν Πέτρο): Τί συμβαίνει; Γιατί μὲ ξεσήκωσες ἄρον-ἄρον ἀπ' τὸ γραφεῖο;

ΠΕΤΡΟΣ: Λίγη ὑπομονή! Ἢ μᾶλλον καμμιὰ ὑπομονή. Ἀρχίζω ἀμέσως. Θὰ ρωτῶ καὶ θ' ἀπαντᾶτε. (Μὲ σχετικὸ στόμφο) Κυρία Νινίτσα. Ἔχω εἰς τὴν κατοχήν μου ἐπιστολές σας (βγάζει ἀπ' τὴν τσέπη του τὰ γράμματα) ἀπευθυνομένας πρὸς τὸν ἐπ' ἀδελφῇ γαμβρόν μου κύριον Ὀσμὰν Κιουρλοῦ αἱ ὁποῖαι... θέλετε νὰ τὶς διαβάσω;

ΝΙΝΙΤΣΑ (ταραγμένη): Ὄχι!

ΠΕΤΡΟΣ: Σέβομαι τὴν ἐπιθυμία σας. Καὶ περιορίζομαι νὰ τονίσω ὅτι ἐκ τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν ἀποδεικνύεται ὅτι ἐπὶ πέντε συνεχεῖς μῆνες, ἔχετε στενὰς «ἐξ ἀριστερῶν» σχέσεις μετὰ τοῦ κ. Ὀσμάν, ὅστις καὶ σᾶς συντηρεῖ πλουσιοπαρόχως καὶ σᾶς ἀποκαλεῖ «γυναικούλα του»! Ὡσαύτως ἔχω ἄλλας ἐπιστολὰς κυρία Λίζα... (βγάζει τὸ δέμα) διὰ τῶν ὁποίων..

ΛΙΖΑ (τρέμει): Μὴ διαβάσετε, σᾶς παρακαλῶ!

ΠΕΤΡΟΣ: Ὄχι, θὰ περιοριστῶ στὸ γεγονὸς ὅτι καὶ σὲ σᾶς «ἔχει κόψει» πλούσιον μηνιάτικο καὶ σᾶς ἀποκαλεῖ «γυναικούλα του».

ΝΑΝΑ (ἔξαλλη): Ὀσμάν!

ΠΕΤΡΟΣ (ψύχραιμος): Ὀλίγη ὑπομονή, ἀκόμη, ἀδελφούλα μου! Μαρία!...

ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ (κλαμένη): Ὁρίστε, κύριε Πέτρο.

ΠΕΤΡΟΣ: Εἶναι ἀλήθεια ὅ,τι ἐσὺ ἐπῆρες ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ κυρίου σου αὐτὰ τὰ γράμματα καὶ μοῦ τὰ ἔδωσες;

ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Μάλιστα, κύριε Πέτρο! Σεῖς εἴχατε ὑποπτευθῆ καὶ μοῦ βάλατε ψύλλους στ' αὐτιὰ καὶ μοῦ εἴπατε νὰ ψάξω! Κι' ἔψαξα (κλαίει)... καὶ τὰ βρῆκα.

ΠΕΤΡΟΣ: Καὶ ζήλεψες! Καὶ κλαῖς.. γιατὶ καὶ σένα σὲ λέει... «δεύτερη γυναικούλα του»! Εἶναι ἀλήθεια Μαρία;

ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ (μὲ λυγμούς): Μάλιστα!

ΝΑΝΑ (τρέμει): Ὀσμάν! Αἶσχος!

ΟΣΜΑΝ (μ' ἀπάθεια): Ἀγάπη μου, δὲν ἔκανα τίποτε κακό! Σὺ ἔχεις τὴν πρώτη θέσι στὴ ζωή μου καὶ στὸ σπίτι μου! Σὺ εἶσαι... ἡ βαλιδὲ-χανούμ! Τὸ νὰ ἔχω ἐγὼ καὶ ἄλλες γυναῖκες... τὸ ἐπιτρέπει ὁ Μωάμεθ! Τί παράξενο βρίσκεις σ' αὐτό;

ΠΕΤΡΟΣ: Πολὺ σωστά! Τί παράξενο βρίσκεις ἀγαπημένη μου ἀδελφή; Βλέπεις ὅτι εἶμαι.. καλὸς προφήτης. Συνεπῶς... δὲν εἶναι μόνο «ἕνας ὁ Προφήτης», ὁ Μωάμεθ! Εἶμαι κι' ἐγώ!...

ΝΑΝΑ· Ὀσμάν!

ΟΣΜΑΝ: Ὁρίστε, ἀγάπη μου!

ΝΑΝΑ: Ἄει στὸ διάβολο .. Κιοπόγλου-κιοπέκ!

(Αὐλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

✪✪

Πόσο μεγάλη εἶναι ἡ Γῆ

Τὸ ἔτος 1800, ὁ πληθυσμὸς τῆς Γῆς ἦταν 900.000.000 ψυχές. Σήμερα ἔχει φτάσει τὰ 2.760.000.000.

Τὸ 1975, ὑπολογίζεται πὼς θὰ εἶναι περίπου 3.800.000.000, καὶ τὸ 2050 10.000.000.000.

Ἡ ἐπιφάνεια τῆς ξηρᾶς εἶναι 1440 ἑκατομμύρια τετραγωνικὰ χιλιόμετρα, ἀλλὰ τὰ τέσσερα πέμπτα ἀπ' αὐτὰ δὲ μπορεῖ νὰ κατοικηθοῦν. Ἔτσι, τὰ δύο τρίτα τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Γῆς κατέχουν τὸ ἕνα δέκατο τῆς ἐπιφανείας της.

Σήμερα ἀναλογοῦν περίπου 4 καλλιεργήσιμα στρέμματα σὲ κάθε ἄνθρωπο. Ἂν ὅμως συνεχισθῆ ὁ σημερινὸς ρυθμὸς τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, μετὰ 600 χρόνια κάθε κάτοικος τῆς Γῆς θὰ ἔχη στὴν ἀναλογία του μόνο 1 τετραγωνικὸ μέτρο!

— Περᾶστε! Ὁ σκύλος μου δὲν δαγκώνει!

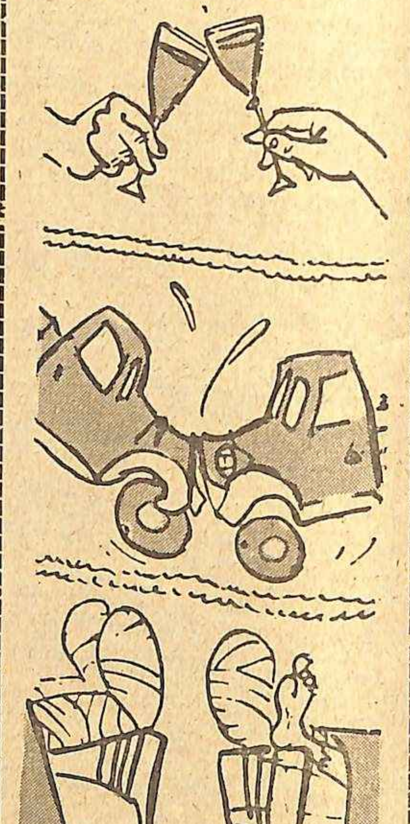

Ἀρχή, συνέχεια καὶ τέλος μιᾶς ἱστορίας!

— Τί νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου, ἡ γραμμὴ τῆς τύχης σου εἶναι ἐκπληκτική!

Η ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΘΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΗ μιὰ φυλὴ τεράτων;

Ἡ τραγωδία μιᾶς μητέρας στὸ Τόκιο

Σ' ΕΝΑ νοσοκομεῖο τοῦ Τόκιο, μιὰ νέα γυναίκα συνερχότανε σιγά-σιγὰ ἀπ' τοὺς πόνους καὶ τὶς ταλαιπωρίες τοῦ τοκετοῦ. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, μπῆκε ἕνας γιατρός. Κάθησε δίπλα στὸ κρεβάτι κι' ἔπιασε τὸ χέρι τῆς νέας γυναίκας.

— Τί κάνει τὸ μωρό μου, γιατρέ; τὸν ρώτησε ἐκείνη μὲ λαχτάρα.

Καί, βλέποντάς τον ἀμίλητο καὶ φανερὰ στενοχωρημένο, φώναξε μὲ ἀγωνία:

— Ποῦ εἶναι τὸ μωρό μου; Θέλω τὸ παιδί μου!

Ὁ γιατρὸς σηκώθηκε, χτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ περίμενε.

Μιὰ νοσοκόμα μπῆκε σὲ λίγο, κρατῶντας τὸ νεογέννητο, τυλιγμένο μὲ μιὰ κουβέρτα. Ἡ μητέρα ἀνασηκώθηκε. Τὸ πρόσωπό της φωτίστηκε, τὰ μάτια της λάμψανε κι' ἅπλωσε τὰ χέρια της γιὰ νὰ πάρῃ τὸ παιδί της.

Τόσφιξε στὸ στῆθος της, τὸ κύτταξε γιὰ πρώτη φορά... κι' ἔμπηξε μιὰ φωνὴ φρίκης κι' ἀπελπισίας καὶ μὲ μιὰ ἀκατανίκητη ἀποστροφή, πέταξε τὸ μωρὸ πάνω στὸ κρεβάτι της.

Πέφτοντας, τὸ παιδὶ ξεσκεπάστηκε καὶ φάνηκε ὁλόκληρο....

Τὸ κεφάλι του ἦταν ἀλλόκοτα παραμορφωμένο, σὰν ἕνας λυωμένος ὄγκος. Τὸ μέτωπό του φαινότανε σὰ μιὰ μᾶζα ζελατίνας σκεπασμένη μὲ λεπτὸ δέρμα. στὴ θέσι τῆς μύτης ὑπῆρχε μόνο μιὰ τρύπα. Τὸ σαγόνι του κρεμότανε σὰν παράλυτο. Στὸ ἕνα χέρι του εἶχε δώδεκα δάχτυλα καὶ στ' ἄλλο τρία!

— Τζενμπάκουσό (ἀσθένεια τῆς ραδιενεργείας)... πρόφερε ὁ γιατρός.

Τὸ δυστυχισμένο παιδὶ ἦταν μιὰ «μετάλλαξις», ἕνα τέρας φριχτό, δημιούργημα τῆς ραδιενεργοῦ σκόνης. Ἡ μητέρα κατοικοῦσε ἄλλοτε στὴ Χιροσίμα, ὅταν ἔπεσε σ' αὐτὴ τὴν πόλι ἡ πρώτη ἀτομικὴ βόμβα. Κι' εἶχε ἐπιζήσει μέν, ἀλλὰ τὰ γεννητικά της κύτταρα εἶχαν ἐπηρεαστῆ ἀπ' τὴ ραδιενέργεια, τόσο βαθειά, ὥστε μετὰ 14 χρόνια ἔφερε στὸν κόσμο τὸ ἀποκρουστικὸ ἐκεῖνο τέρας!

Γιὰ τὴν ὥρα, εἶναι εὐτυχῶς ἐλάχιστες αὐτὲς οἱ περιπτώσεις. Κατὰ τὶς ἀπαισιόδοξες ὅμως προβλέψεις πολλῶν ἐπιστημόνων, ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια, εἶναι πιθανὸν νὰ γεννηθοῦν περισσότερα ἀπὸ 100.000 τέτοια παιδιά — φριχτὲς καρικατοῦρες τοῦ ἀνθρώπινου γένους! Μέσα στὸν ἐπόμενο αἰῶνα δέ, μπορεῖ νάχη λείψει ἐντελῶς ἀπ' τὸ πρόσωπο τῆς γῆς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ σημερινὴ μορφή του!

Ἡ ραδιενέργεια βλάπτει ἰδίως τὰ γεννητικὰ κύτταρα, ποὺ ἔχουν πιὸ ἀνεπτυγμένη τὴν ἱκανότητα τοῦ πολλαπλασιασμοῦ. Μὲ τὶς μεταβολὲς δὲ ποὺ παθαίνουν αὐτὰ τὰ κύτταρα, ἀντὶ νὰ ἐξελιχθοῦν σ' ἕνα κανονικὸ ἀνθρώπινο πλάσμα, δημιουργοῦν μιὰ «μετάλλαξι».

Ἄλλοτε οἱ ἀλλοιώσεις αὐτὲς τῶν κυττάρων παράγουν τέρατα κι' ἄλλοτε προκαλοῦν τὸν πρόωρο θάνατο τῶν παιδιῶν ποὺ θὰ γεννηθοῦν. Γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητος, πρέπει νὰ ἐλπίζουμε ὅτι οἱ περισσότερες μεταλλάξεις θὰ εἶναι τοῦ δευτέρου εἴδους, ὅτι δηλαδὴ δὲ θὰ προλάβουν νὰ ἀναπαραχθοῦν καὶ νὰ κληρονομήσουν τὶς τερατώδεις παραμορφώσεις τους στοὺς ἀπογόνους των.

Πράγματι ἀπὸ τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν μὲ ἔντομα, ὑπολογίζεται ὅτι οἱ παραμορφώσεις αὐτὲς συνεχίζονται ἐπὶ 30—49 γενεές. Γιὰ τὸν ἄνθρωπο, αὐτὸ ἀντιστοιχεῖ μὲ 10 αἰῶνες. Σὲ τόσο διάστημα λοιπόν, ὁ κόσμος μπορεῖ νὰ γεμίσῃ ἀπὸ τέρατα.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ὁ φοβερὸς αὐτὸς κίνδυνος εἶναι πραγματικός, πραγματικώτατος! Κανεὶς ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς ἐπιστήμονες δὲν τὸν ἀμφισβητεῖ, μόνο ποὺ ἄλλοι τὸν μεγαλοποιοῦν κι' ἄλλοι προσπαθοῦν νὰ τὸν μειώσουν, ἴσως γιὰ νὰ καθησυχάσουν τὸν κόσμο.

Ὁ βαθμὸς τῆς βλάβης ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ τὴ ραδιενέργεια στὰ γεννητικὰ κύτταρα, δὲν εἶναι πάντα ὁ ἴδιος. Στὰ πειράματα ποὺ γίνανε πάνω σὲ κλωσσόπουλα, στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Κοννέκτικωτ, τὰ ἀποτελέσματα ἦταν διάφορα καὶ παράξενα: Ἄλλα πουλάκια γεννήθηκαν δίχως δάχτυλα στὰ πόδια κι' ἄλλα μὲ ἑκατοντάδες δάχτυλα. Ἄλλα πάλι εἶχαν ἕνα μόνο μάτι, ἢ ἀπίστευτα μικρὸ κεφάλι, ἢ σῶμα φουσκωμένο σὰν μπαλόνι.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἀνακοίνωσαν, ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, ὅτι πέτυχαν νὰ κατασκευάσουν μιὰ «καθαρὴ βόμβα», ποὺ παράγει ἐλαχίστη καὶ ἀσήμαντη ραδιενέργεια. Μὲ τὴ δήλωσί τους ὅμως αὐτή, προσπαθοῦν ἁπλῶς νὰ καθησυχάσουν καὶ νὰ ξεγελάσουν τοὺς ἑαυτούς των καὶ τὸν ἄλλο κόσμο. Γιατὶ δὲν ὑπάρχει ἀσήμαντη ποσότης ραδιενεργείας.

Ἡ ραδιενέργεια ἀποθηκεύεται μέσα στὸ σῶμα μας, διατηρεῖται ἐπὶ πολλὰ χρόνια κι' ἔχει «ἀθροιστική» ἐνέργεια.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι μόνον ἡ ἀπαγόρευσι τῶν ἀτομικῶν ὅπλων καὶ τῶν πυρηνικῶν δοκιμῶν μπορεῖ νὰ σώσῃ τὸν κόσμο ἀπ' τὸ φοβερὸ κίνδυνο ποὺ τὸν ἀπειλεῖ.

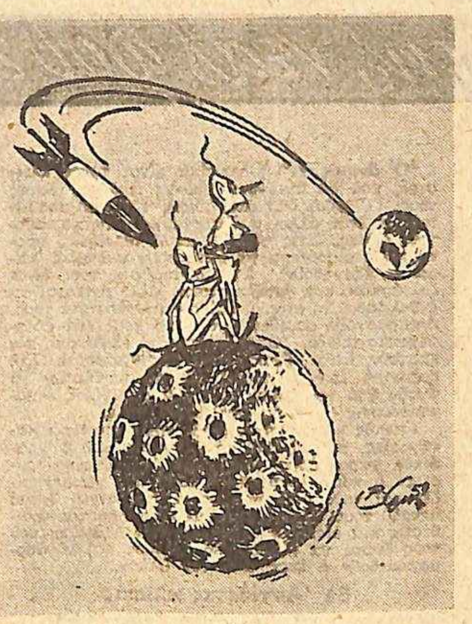

—Ἄραγε νὰ κατοικῆται ἡ Γῆ;

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΠΑΛΗΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Μιὰ παληὰ φωτογραφία σου ποὺ εἶδα
σ' ἕνα λεύκωμα, παληό, ξεθωριασμένο,
μοῦ ξανάφερε στὴ μνήμη τὴν ἐλπίδα
ποὖχα τότε, ὄνειρό μου ξεχασμένο.

Εἶχες μποῦκλες τὰ κατάμαυρα μαλλιά σου,
πάντα ὄμορφα καὶ καλοχτενισμένα
καὶ στὰ χείλη σου προσμέναν τὰ φιλιά σου,
τὰ φιλιά σου, ποὺ δὲν τἄδωσες σ' ἐμένα.

*

Τὴν παληὰ φωτογραφία σου τὴν ἔχω
καὶ τὴ βλέπω πότε πότε μὲ καϋμό,
τὴν κυττάζω μὲ καμάρι, τὴν προσέχω
μὲ μιὰ πίκρα μοναχά, χωρὶς θυμό.

Τώρα πιὰ δὲ μᾶς ταιριάζουνε τὰ μίση
ὅπως τότε, ποὺ κι' οἱ δυό 'μαστε παιδιά.
Καὶ ἂν εἶχες κάποιον ἄλλον προτιμήσει
πῶς μποροῦσα νὰ σοῦ ἀλλάξω τὴν καρδιά;

*

Ὅλα πέρασαν... εἶναι ὅλα τελειωμένα
καὶ οἱ πόθοι, τὶς καρδιές μας δὲ ρωτοῦν,
μὰ τὰ μάτια μου εἶναι ἀκόμα βουρκωμένα
τὴν παληὰ φωτογραφία σὰν κυττοῦν.

Καὶ τὴ βλέπουν κι' ὀνειρεύονται καὶ λένε:
— Τί γλυκὸ τὸ παρελθὸν τὸ ἀλλοτινὸ
καὶ δακρύζουνε τὰ μάτια μου καὶ κλαῖνε
ποὺ ἕνα ὄνειρο δὲ βγῆκε ἀληθινό.

*

Τὴν παληὰ φωτογραφία σου κυττάζω
γιὰ νὰ ζῶ μὲ σκέψεις πάντα πικραμένες
καὶ κοντά της μιὰ παληὰ δική μου, βάζω
καὶ τὶς βλέπω καὶ τὶς δυό, ζευγαρωμένες.

Κι' ὅταν σκέπτωμαι αὐτὰ τὰ περασμένα
τότε πούμαστε γλυκόλαλα πουλιά,
ψιθυρίζω: Νὰ τῆς μοίρας τὰ γραμμένα
νὰ σὲ βλέπω πιὰ μὲ γκρίζα τὰ μαλλιά.

*

Τί σκληρὰ ποὺ μᾶς γελᾶνε οἱ ἐλπίδες
κι' ἕνας πόθος ποὖναι τόσο σφαλερός...
Τώρα νοιώθω νὰ μὲ σέρνουν οἱ ρυτίδες,
ποὺ τὶς χάραξε ἡ θλίψι κι' ὁ καιρός.

Εἶχες τότε ἄλλες σκέψεις... Τί νὰ γίνη;
Μ' ἂν αὐτὴ τὴν ἐποχὴ τὴ νοσταλγῶ,
ἡ παληὰ φωτογραφία σου ἂς μοῦ μείνη
γιὰ νὰ λέω πῶς ἀγάπησα κι' ἐγώ.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Η ὄπερα «Κασσιανὴ» τοῦ μουσουργοῦ κ. Σκλάβου, μὲ τὴν ὁποία ἐγκαινίασε τὴ χειμερινὴ περίοδο ἡ Λυρικὴ Σκηνή, περιλαμβάνει ἕνα καὶ μοναδικὸ μπαλλέτο, στὴν τρίτη πρᾶξι.

Πρόκειται γιὰ ἕνα συμβολικὸ παιγνίδι, ποὺ ἀναπαριστᾶ τὴ σκηνὴ τῆς ἀπονομῆς τοῦ μήλου ἀπὸ τὸν Θεόφιλο.

Τὴν Κασσιανή, ὑποδύεται ἡ ὑψίφωνος Μαρία Μωραΐτου, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴ χορωδία.

Πρὶν δυὸ χρόνια, ἡ Μωραΐτου, ἐπέτυχε κρατικὴ ὑποτροφία γιὰ τὸ Μιλᾶνο, ὅπου ἐμαθήτευσε κοντὰ στὸ διάσημο μαέστρο Τονίνι τῆς Σκάλας.

Ἡ Μωραΐτου ποὺ ἐπέστρεψε μόλις ἀπὸ τὴν Ἰταλία, κάνει γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἐμφάνισί της σὲ ρόλο ἀξιώσεων.

✪ Ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς συγγραφεὺς Τέννεσυ Οὐΐλλιαμς, ποὺ ἦρθε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἀθήνα, εἶναι μανιώδης συλλέκτης πινάκων ζωγραφικῆς.

Ὁ Τέννεσυ Οὐΐλλιαμς ἔχει ἐπίσης πολλὴ ἀδυναμία στὴ λαϊκὴ μουσικὴ καὶ συχνὰ ἐθεάθη νὰ ἀκούῃ στὰ βραδυνὰ κέντρα τὰ λαϊκὰ μοτίβα μὲ τὰ μπουζούκια.

✪ Στὸ ἐναρκτήριο ἔργο τοῦ νέου θεάτρου «Διονύσια», τὸ «Λήσταρχο Νταβέλη», ἐκτός, φυσικά, ἀπὸ τὸ Χατζηχρῆστο, ὅλοι οἱ ἠθοποιοί, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔκαναν τὴν πρώτη τους ἐμφάνισι στὴ σκηνή, εἶχαν καταφανὲς τράκ.

✪ Σὲ 34 κινηματογράφους κεντρικοὺς καὶ συνοικιακοὺς παίζονται οἱ τελευταῖες ταινίες τοῦ θιασάρχου τοῦ νέου θεάτρου. Σὲ μιὰ ἀπὸ αὐτές, ἡ μοναδικὴ ἑρμηνεύτρια τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ Μαίρη Λίντα, μαζὶ μὲ τὸν μοντέρνο συνθέτη τοῦ μπουζουκιοῦ Μανώλη Χιώτη, λανσάρουν ἕνα τελευταῖο τους τραγοῦδι, ποὺ φέρνει τὸν τίτλο «Ὁ οὐρανὸς ξημέρωσε». Τὸ τραγοῦδι αὐτὸ ἐκτελοῦν μαζί τους καὶ οἱ δυὸ πρωταγωνιστὲς τῆς ταινίας Χατζηχρῆστος καὶ Φωτόπουλος.

Ὁ Χιώτης, ἐξ ἄλλου, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ φοχοντορεμπέτικα τραγούδια, λανσάρει τελευταῖα καὶ ἕνα «τσά-τσά» μὲ τὸν τίτλο «Ἀλήθεια ἢ ψέματα».

✪ Ἡ Πατασσοῦ, ἡ τόσο δημοφιλὴς βεντέττα τοῦ γαλλικοῦ τραγουδιοῦ, ποὺ ἄρεσε πολὺ στὸ ἀθηναϊκὸ κοινό, ἔχει καθιερώσει μιὰ ἰδιότυπη ἐμφάνισι. Κατάργησε, δηλαδή, τὶς τουαλέττες καὶ βγαίνει στὴν πίστα μὲ μιὰ λευκὴ μπλοῦζα καὶ γκρίζα φοῦστα.

Ἀκόμα, ἡ Πατασσοῦ εἶναι μανιώδης παίκτρια στὶς κοῦρσες καὶ τακτικὰ δίνει τὸ παρὸν στὸ Φαληρικὸ Δέλτα.

Τὴν περασμένη μάλιστα Κυριακή, μὲ τὴ νίκη τοῦ ἵππου «Ρὸκ ἔντ ρόλ», ποὺ ποντάρισε ἀπὸ συμπάθεια πρὸς τὸ ὄνομα μόνο, ἀφοῦ συνδέεται μὲ τὴ μουσικὴ καὶ τὸ χορό, ἡ Γαλλίδα βεντέττα πραγματοποίησε σημαντικὰ κέρδη.

— Τὸ γαλλικὸ μπαλέττο «Σοῦζυ Παρί», ποὺ ἦρθε στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τὴ Βεγγάζη, εἶχε ταξιδεύοντας μιὰ ἀπρόοπτη περιπέτεια.

Ἐλλείψει ἀπ' εὐθείας συγκοινωνίας, ταξίδευσε ἀπὸ τὴ Βεγγάζη στὴν Ἀλεξάνδρεια μὲ αὐτοκίνητα, μέσα ἀπὸ τὴν ἔρημο τῆς Λιβύης. Διασχίζοντας ὅμως τὴν ἔρημο, τὰ αὐτοκίνητά τους ἔμειναν ἀπὸ βενζίνη καὶ βρέθηκαν στὴν ἀνάγκη νὰ μείνουν μέσα στὴν καρδιὰ τῆς ἐρήμου ἐπὶ δυὸ ὁλόκληρα εἰκοσιτετράωρα.

✪ Ὕστερα ἀπὸ ἑφτάμηνο παραμονὴ στὴν Ἰσπανία καὶ ἀλλεπάλληλες ἐμφανίσεις στὰ κέντρα καὶ τὴν τηλεόρασι, γύρισε στὴν Ἀθήνα, ὁ γνωστὸς μῖμος Τζὰκ Νάϊτ.

Ὁ Κώστας Γκρύφας, γιατὶ αὐτὸ εἶναι τὸ πραγματικό του ὄνομα, εἶναι ὁ πρῶτος Ἕλληνας καλλιτέχνης ποὺ πραγματοποίησε σειρὰ ἐμφανίσεων στὸ ἐξωτικὸ νησὶ τῆς Μαγιόρκας.

Ὁ Τζὰκ Νάϊτ, πλούτισε τὸ ρεπερτόριό του μὲ σπάνιους παπαγάλους, λευκοῦ χρώματος, τοὺς ὁποίους ἔμαθε νὰ μιλοῦν... ἑλληνικά!

✪ Δύο καλλιτεχνικοὶ γάμοι ἔγιναν τὴν περασμένη ἑβδομάδα στὴν Ἀθήνα. Τοῦ Ἀνδρέα Μπάρκουλη μὲ τὴν Ἀλέκα Στρατηγοῦ, ὕστερα ἀπὸ ἕνα μακροχρόνιο εἰδύλλιο, καὶ τοῦ μαέστρου Γιώργου Μουζάκη μὲ τὴν Ἄννα Ρούσσου.

Ὁ Μπάρκουλης καὶ ἡ Στρατηγοῦ, γιόρτασαν ἀμερικανικώτατα τὸ εὐτυχὲς γεγονός, μ' ἕνα 48ωρο ταξίδι στὴν Κέρκυρα, ὅπου μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, γύρισαν ὡρισμένες σκηνὲς μιᾶς νέας ταινίας τους.

Ὁ Μουζάκης, ἐξ ἄλλου, ὕστερα ἀπὸ μιὰ δεξίωσι ποὺ ἔδωσε σὲ μικρὸ κύκλο προσκαλεσμένων, τὸ ἴδιο βράδυ, πῆγε στὸ κέντρο ποὺ ἐργάζεται, μὲ τὴν εἴσοδό του δὲ ἡ ὀρχήστρα τοῦ κέντρου τοῦ ἔπαιξε τὸ γαμήλιο ἐμβατήριο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΟΔΗΓΟΣ τῆς νέας ποὺ ζητάει σύζυγο

Τὰ διδάγματα τῆς γραφολογίας

ΤΑΙΡΙΑΖΕΤΕ μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπᾶτε; Μ' ἁπλούστερα λόγια, μπορεῖτε νὰ φτιάξετε ἕνα εὐτυχισμένο ἀντρόγυνο μαζί του; Στὸ κεφάλαιο αὐτό, ἡ ἐξέτασι τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος μπορεῖ νὰ σᾶς δώση μιὰ σοβαρωτάτη ἔνδειξι. Δὲ σᾶς συμβουλεύομε νὰ πᾶτε σὲ κανένα γραφολόγο, οὔτε νὰ σπουδάσετε γραφολογία, γιὰ νὰ δώσετε μιὰ ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ. Αὐτὴ τὴν ἐξέτασι μπορεῖτε νὰ τὴν κάμετε μόνη σας καὶ χωρὶς νὰ ἔχετε εἰδικὲς γνώσεις, σύμφωνα μὲ τὴ μέθοδο τοῦ Ἑλβετοῦ καθηγητοῦ Ἀνδρέα Σοκόβσκι.

Ὁ καθηγητὴς Σοκόβσκι περιορίζεται μόνο στὴν ἐξέτασι τῆς διευθύνσεως ποὺ ἀκολουθοῦν τὰ γράμματα, χωρὶς νὰ μπαίνη σ' ἄλλες λεπτομέρειες καὶ πάνω σ' αὐτὴν βασίζει τὰ συμπεράσματά του. Τὰ γράμματα ποὺ γράφουν οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι εἶναι τριῶν εἰδῶν:

Ὄρθια.
Λοξὰ πρὸς τὰ δεξιά.
Λοξὰ πρὸς τὰ ἀριστερά.

Ἂς δοῦμε, λοιπόν, ὅλους τοὺς πιθανοὺς συνδυασμούς, ποὺ μπορεῖ νὰ προκύψουν ἀπὸ τὴ συνάντησι ἑνὸς ἄντρα καὶ μιᾶς γυναίκας.

α) Κλίσεις ὅμοιες

1) Αὐτὸς καὶ αὐτὴ γράφουν ὄρθια γράμματα. Ὑπάρχει ἀνάμεσα στὸν ἄντρα καὶ τὴ γυναῖκα μιὰ ἰσορροπία τόσο στὸ αἰσθηματικὸ πεδίο ὅσο καὶ στὸν πρακτικὸ τρόπο ἀντιμετωπίσεως τῆς ζωῆς. Κοινὲς προτιμήσεις, σύμπτωσις ἀντιλήψεων στὰ βασικὰ προβλήματα τῆς συζυγικῆς ζωῆς. Ἀλλὰ κι' οἱ δύο ἔχουν μεγάλο πεῖσμα καὶ κάποια ἀκαμψία στὶς ἰδέες τους, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐκθέση σὲ κίνδυνο τὴ συζυγικὴ ἠρεμία. Γιὰ νὰ ζήσουν ἁρμονικά, πρέπει νὰ κάμουν ἀμοιβαῖες ὑποχωρήσεις.

2) Αὐτὸς κι' αὐτὴ γράφουν γράμματα λοξὰ πρὸς τὰ δεξιά.

Καὶ ὁ ἄντρας καὶ ἡ γυναῖκα κατέχονται ἀπὸ αὐθορμητισμό. Παίρνουν ἀποφάσεις χωρὶς νὰ σκεφτοῦν, ἀλλάζουν γρήγορα ἰδέες καὶ δὲν εἶναι σταθεροὶ στὶς φιλίες τους. Ἄτολμοι κι' οἱ δύο, ἐπιζητοῦν τὴ συντροφιὰ ἀνθρώπων μὲ ζωηρὸ χαρακτῆρα καὶ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὶς γνῶμες τους καὶ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς τους. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, δὲν εἶναι σὲ θέσι ν' ἀντιληφτοῦν τὸ πρακτικὸ μέρος τῆς ζωῆς. Ὁ αὐτορμητισμός τους εἶναι γι' αὐτοὺς σοβαρώτατος κίνδυνος, γιατὶ μπορεῖ νὰ τοὺς σπρώξη σὲ ἀποφάσεις παράλογες κι' ἀπερίσκεπτες. Οἱ ἐντυπώσεις τῆς στιγμῆς παίζουν γι' αὐτοὺς ἀποφασιστικὸ ρόλο. Γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ δημιουργήσουν μιὰ εὐχάριστη καὶ ἁρμονικὴ ζωή, πρέπει νὰ χαλιναγωγήσουν τὸν αὐθορμητισμό τους καὶ νὰ συνηθίσουν νὰ μὴ βιάζωνται στὶς ἀποφάσεις τους.

3) Αὐτὸς κι' αὐτὴ γράφουν γράμματα λοξὰ πρὸς τὰ ἀριστερά.

Ὁ ἄντρας κι' ἡ γυναῖκα εἶναι τύποι κλειστοί, ποὺ δὲ βγαίνουν εὔκολα ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους. Γι' αὐτὸ δύσκολα δίνουν τὴν ἐμπιστοσύνη τους σ' ἕναν ἄλλον καὶ ἀποφεύγουν τὶς καινούργιες φιλίες. Στὶς οἰκογενειακὲς διενέξεις, προτιμοῦν περισσότερο νὰ ὑποφέρουν σιωπηλά, παρὰ νὰ ἐξηγηθοῦν. Στὶς συμπάθειές τους εἶναι ζηλιάρηδες καὶ ἀποκλειστικοί, ἀλλ' ἀνίκανοι νὰ ἐκδηλώσουν τὴ στοργὴ καὶ τὴν τρυφερότητά τους. Δημιουργοῦν συνηθέστερα γύρω τους ἕνα ἀδιαπέραστο τεῖχος. Ὅταν δώσουν τὸ λόγο του, τὸν κρατοῦν. Εἶναι, ὅμως, πολὺ πεισματάρηδες. Στὴ συζυγικὴ ζωή, πρέπει νὰ προσπαθήσουν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους. Οἱ ἀμοιβαῖες ἐκμυστηρεύσεις θὰ τοὺς ὠφελήσουν πολύ.

Γενικὸς κανὼν καὶ γιὰ τὶς τρεῖς ἀνωτέρω κατηγορίες, δηλαδὴ γιὰ τὰ ζευγάρια ποὺ ὁ γραφικὸς χαρακτῆρας τους φανερώνει ὅμοιες κλίσεις: ἡ κοινὴ πνευματικὴ ροπὴ ποὺ χαρακτηρίζει καὶ τοὺς δύο δημιουργεῖ ἕνα στενὸ δεσμὸ μεταξύ τους. Ἄν, ὅμως, ἐμφυλλοχωρήσουν ἀντιθέσεις καὶ διενέξεις, εἶναι δυνατὸν ἡ ἀγάπη ποὺ τοὺς ἕνωσε νὰ ἐξαφανισθῆ τελείως καὶ ν' ἀπομακρυνθοῦν ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον.

β) Ἀντίθετες κλίσεις

4) Αὐτός: λοξὰ πρὸς τὰ ἀριστερά. Αὐτή: λοξὰ πρὸς τὰ δεξιά.

Ὁ ἄντρας ἔχει χαρακτῆρα κάπως δύσκολο. Εἶναι τυπικὸς καὶ κλεισμένος στὸν ἑαυτό του. Δὲν ἐκδηλώνεται. Τὸν χαρακτηρίζει ἐξ ἄλλου, μεγάλο πεῖσμα. Εἶναι αὐταρχικὸς καὶ θὰ προσπαθήση νὰ ἐπιβληθῆ καὶ νὰ ἐξουσιάση τὴ γυναῖκα ποὺ βρίσκεται κοντά του. Ἡ γυναῖκα, ἀντίθετα, δὲ μπορεῖ νὰ ζήση χωρὶς τρυφερότητα. Τῆς ἀρέσουν, ἐξ ἄλλου, ἡ ἐπαφὴ μὲ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο κι' ἡ κοσμικὴ ζωή. Ἀσκεῖ ἀναμφισβήτητη γοητεία στὸν ἄντρα, ἀλλὰ δὲν κατορθώνει νὰ τὸν παρασύρη στὸ δικό της κλίμα. Τὸ καλύτερο θὰ ἦταν τὸ ἀντρόγυνο νὰ μοιράση τὶς οἰκογενειακὲς ὑποθέσεις. Ὁ ἄντρας, δηλαδή, νὰ ἀσχοληθῆ μὲ τὸ πρακτικὸ μέρος τῆς ζωῆς (ἐργασία, χρηματικὰ ζητήματα, ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν) κι' ἡ γυναῖκα μὲ τὶς ἐξωτερικὲς σχέσεις τῆς οἰκογενείας (κοσμικὴ ζωὴ κλπ.) καὶ τὶς διασκεδάσεις. Ἔτσι μπορεῖ νὰ ὑπάρξη κάποια ἁρμονία μεταξύ τους.

5) Αὐτός: λοξὰ πρὸς τὰ δεξιά. Αὐτή: λοξὰ πρὸς τὰ ἀριστερά.

Ὁ ἄντρας κατέχεται ἀπὸ αὐθορμητισμό. Ἐνθουσιάζεται καὶ ἀπογοητεύεται εὔκολα. Εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητος, ἀλλ' ἄστατος. Ἐπηρεάζεται, ἐξ ἄλλου, ἀπὸ τὶς γνῶμες τῶν ἄλλων καὶ παρασύρεται εὔκολα. Ἡ γυναῖκα, ἀντίθετα, εἶναι τύπος κλειστὸς καὶ αὐταρχικός. Εἶναι ἀπαραίτητο, γιὰ νὰ ὑπάρξη συζυγικὴ ἁρμονία, νὰ ἀφήση ἡ γυναῖκα τὸν αὐταρχικὸ χαρακτῆρα της. Θὰ ἐπιβληθῆ περισσότερο στὸν ἄντρα μὲ τὴ σταθερότητα καὶ τὴ φωτισμένη κρίσι της. Ὁ ἄντρας, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, πρέπει νὰ στηριχτῆ μὲ πίστι στὴ γυναῖκα του, ποὺ ξέρει νὰ διευθύνη τὶς οἰκογενειακὲς ὑποθέσεις καλύτερα ἀπ' αὐτόν.

Γενικὸς κανὼν καὶ γιὰ τὶς δυὸ ἀνωτέρω κατηγορίες, δηλαδὴ γιὰ τὰ ἀντρόγυνα ποὺ ἔχουν ἀντίθετες κλίσεις: Ὁ ἄντρας κι' ἡ γυναῖκα, λόγω τῆς διαφορᾶς τους, ἀσκοῦν μεγάλη ἕλξι μεταξύ τους. Ἀπωθοῦνται καὶ ἀναζητοῦνται ἀκατάπαυστα. Μὲ λίγη καλὴ θέλησι μποροῦν, λοιπόν, νὰ δημιουργήσουν μιὰ ἀτμόσφαιρα ἁρμονίας, τρυφερότητος καὶ ἀγάπης.

γ) Διαφορετικὲς κλίσεις

6) Αὐτός: ὄρθια. Αὐτή: λοξὰ πρὸς τὰ δεξιά. Ὁ ἄντρας εἶναι ἰσορροπημένος, μεθοδικός, μετρημένος. Ἡ γυναῖκα εἶναι διαχυτική, τρυφερή, αὐθόρμητη στὶς ἐκδηλώσεις της. Ὁ ἄντρας μπορεῖ μὲ λίγο τὰκτ νὰ τὴν χαλιναγωγήση. Ἀρκεῖ νὰ μὴν θελήση νὰ τῆς ἐπιβάλη κυριαρχικὰ τὴν προσωπικότητά του. Ἡ γυναῖκα του, ἄλλωστε, θὰ εἶναι πολὺ εὐχαριστημένη βρίσκοντας σ' αὐτὸν ἕνα σταθερὸ στήριγμα.

7) Αὐτός: λοξὰ πρὸς τὰ ἀριστερά. Αὐτή: ὄρθια.

Δυὸ τύποι κάπως δύσκολοι. Τὸ εὐχάριστο εἶναι ὅτι κι' οἱ δύο ἔχουν γερὴ λογικὴ καὶ μποροῦν νὰ συνεννοηθοῦν πάνω σ' αὐτή. Ἂν κατορθώσουν νὰ βγοῦν λίγο ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους, θὰ προσθέσουν καὶ ἕνα ἀκόμη στοιχεῖο στὴν οἰκογενειακή τους ζωή: τὴν τρυφερότητα.

8) Αὐτός: λοξὰ πρὸς τὰ δεξιά. Αὐτή: ὄρθια.

Στὸν τύπο αὐτό, θὰ πρέπει ἡ γυναῖκα νὰ κρατᾶ στὰ χέρια της τὰ χαλινάρια. Ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐπιβάλλεται κυριαρχικὰ στὸν ἄντρα καὶ νὰ τὸν σέρνη ἀπὸ τὴ μύτη. Θἄπρεπε νὰ εἶναι περισσότερο μιὰ καλὴ φίλη κοντά του.

9) Αὐτός: ὄρθια. Αὐτή: λοξὰ πρὸς τὰ ἀριστερά.

Εἶναι τὸ ἀντίθετο τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 7 τύπου. Κι' ἐδῶ ἰσχύει ὅ,τι εἴπαμε παραπάνω. Βάσις συνεννοήσεως θὰ εἶναι πάντοτε ἡ λογική. Ἄν, ὅμως, οἱ δύο σύζυγοι θέλουν νὰ κάμουν πιὸ εὐχάριστη τὴ ζωή τους, θὰ πρέπει νὰ προσπαθήσουν νὰ βγοῦν κάπως ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους.

Γενικὸς κανόνας καὶ γιὰ τὶς τέσσερις ἀνωτέρω κατηγορίες, γιὰ τὰ ἀντρόγυνα, δηλαδή, ποὺ ἔχουν διαφορετικὲς κλίσεις. Τὰ ἀντρόγυνα αὐτῶν τῶν τύπων εἶναι ἐκεῖνα ποὺ συναντάει κανεὶς πιὸ συχνὰ στὴ ζωή. Καὶ περπατᾶνε ἴσως πολὺ καλύτερα ἀπὸ πολλὰ ἄλλα. Γιατὶ οἱ δυὸ σύζυγοι ἀλληλοσυμπληρώνονται. Ἡ ἀγάπη τους δὲν εἶναι ἴσως φλογερή. Ἀλλὰ στὴ θέσι τῆς βρίσκεται μιὰ μεγάλη φιλία, πού, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, εἶναι ἴσως προτιμότερη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ πρόβλημα τῆς μορφώσεως.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

Πόλεμος κατὰ τῶν ρυτίδων

Γράψαμε κι' ἄλλοτε, ὅτι πρέπει ν' ἀρχίσετε συστηματικὸ πόλεμο κατὰ τῶν ρυτίδων μὲ εἰδικὸ μασάζ, ἀμέσως μόλις ἀντιληφθῆτε πὼς πρόκειται νὰ σχηματισθοῦνε.

Τὸ μασὰζ αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνη καὶ μ' ἕνα βαμπακάκι, ἀλειμμένο μὲ μιὰ κρέμα. Τρίβετε ἐλαφρά, ἀντίθετα πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῶν ρυτίδων, πρῶτα κάτω ἀπ' τὰ μάτια κι' ὕστερα στὰ πλάγια τῆς μύτης καὶ στὸ λαιμό.

Νά τώρα καὶ δυὸ συνταγές, πολὺ ὠφέλιμες γιὰ τὸ πρόσωπο, ποὺ ἀπειλεῖται ἀπὸ ρυτίδες:

1) Ρίχτε μέσα σὲ καθαρὸ οἰνόπνευμα φλοῦδες ἀπὸ κυδώνι. Κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ-δυὸ μέρες, ἀλείψετε μὲ τὸ ὑγρὸ αὐτὸ τὸ πρόσωπό σας.

2) Βάμμα βενζόης	5	γραμ.
Ἄνθη λεβάντας	1.000	»
Στέαρ	1.000	»
Λευκὸ κερὶ	100	»
Βόραξ	8	»

Ἀφοῦ λυώσετε τὸ στέαρ, προσθέτετε τὰ ἄνθη λεβάντας, ἀφίνετε λίγη ὥρα, ξαναλυώνετε, φιλτράρετε καὶ προσθέτετε ὕστερα τὰ ἄλλα τρία συστατικά.

Τσίνορα καὶ φρύδια

Τὰ τσίνορα καὶ τὰ φρύδια θέλουν μεγάλη προσοχή. Γιατί, ἂν χρησιμοποιήσετε ἕνα καλλυντικό, ποὺ περιέχει βλαβερὲς οὐσίες, μπορεῖ νὰ τὰ χάσετε.

Τὸ καλύτερο καὶ πιὸ ἀκίνδυνο εἶναι νὰ κάψετε ἄσπρο λιβάνι, νὰ μαζέψετε τὴν καπνιὰ σ' ἕνα σιδερένιο καπάκι κουτιοῦ, νὰ τὴν ἀνακατέψετε μὲ λίγη βαζελίνη καὶ μὲ τὸ μῖγμα αὐτὸ νὰ μαυρίσετε φρύδια καὶ τσίνορα, χρησιμοποιῶντας ἕνα βουρτσάκι.

Οἱ ξανθὲς ἀνακατεύουν βαζελίνη μὲ λίγη ὤχρα, ποὺ ὑπάρχει στὰ χρωματοπωλεῖα. Αὐτὴ γλυκαίνει τὴν ἔκφρασι τῆς φυσιογνωμίας τους.

Ἂν θέλετε νὰ βάλετε λίγο μπλὲ πάνω ἀπ' τὰ βλέφαρα, ἀνακατέψετε τὰλκ μὲ λιγάκι «πρωσσικὸ κυανοῦν» (μπλὲ ντὲ Πρύς). Παίρνετε μὲ τὸ δάχτυλο αὐτὴ τὴ σκόνη καὶ τρίβετε ἐλαφρὰ τὰ βλέφαρά σας. Προσοχὴ ὅμως νὰ μὴ βάλετε πολλή, γιατὶ τὸ θέαμα θὰ εἶναι γελοῖο.

Γιὰ τ' ἀσημικὰ

Τὰ ἀσημικὰ καθαρίζουν μὲ μιὰ εἰδικὴ σκόνη. Ἐπειδὴ ὅμως εἶναι κάπως ἀκριβή, μπορεῖτε νὰ τὴν ἀντικαταστήσετε μὲ ψιλὴ κιμωλία. Βουτᾶτε σ' αὐτὴν ἕνα βρεγμένο πανί, ἀλείφετε τ' ἀσημικά, τ' ἀφίνετε νὰ στεγνώσουν κι' ὕστερο τὰ τρίβετε μὲ μιὰ καθαρὴ φανέλλα. Ἂν ἔχουν σκαλίσματα, τὰ τρίβετε προσεχτικὰ μ' ἕνα βουρτσάκι, γιὰ νὰ φύγουν καλὰ οἱ σκόνες ἀπ' τὸ ἐσωτερικό τους.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καθαρίζετε τοὺς καθρέφτες, τὰ γυαλιὰ καὶ τὰ κρύσταλλα.

Τὸ δωμάτιο τοῦ μωροῦ σας

Ἀποφεύγετε νὰ πηγαίνετε τὸ μωρό σας σὲ μέρη πολυσύχναστα, καὶ γενικά, ὅπου βρίσκονται μεγάλοι ἄνθρωποι, γιατὶ ἡ ἀτμόσφαιρα δὲν εἶναι κατάλληλη γιὰ τοὺς εὐαίσθητους πνεύμονές του.

Ἔχετε τὸ μωρὸ σὲ χωριστὸ δωματιάκι, μ' ἐλάχιστα ἔπιπλα καὶ μὲ μεγάλα παράθυρα, γιὰ νὰ μπαίνουν ὁ ἥλιος κι' ὁ καθαρὸς ἀέρας.

Τὸ φῶς — εἴτε τοῦ ἥλιου εἴτε τοῦ ἠλεκτρικοῦ — δὲν πρέπει νὰ πέφτη ἀπότομα στὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ, γιατὶ τοῦ κουράζει τὴν ὅρασι. Προσέχετε, λοιπόν, στὴν τοποθέτησι τῆς κούνιας του.

Ἀποφεύγετε, στὸ δωμάτιο τοῦ μωροῦ, ὅ,τι μπορεῖ νὰ μαζέψη σκόνη. Νάχετε κουρτίνες, ποὺ πλένονται, στὸ πάτωμα μουσαμᾶ, ποὺ σφουγγαρίζεται εὔκολα, καὶ στοὺς τοίχους λαδομπογιά, ποὺ σαπουνίζεται. Ἡ θερμοκρασία πρέπει νὰ κυμαίνεται μεταξὺ 17 καὶ 20 βαθμῶν κι' ἡ καθαριότης νὰ εἶναι σχολαστική.

Μεταξωτὲς κορδέλλες

Γιὰ νὰ καθαρίσετε μεταξωτὲς κορδέλλες, ὁποιουδήποτε χρώματος, τὶς βουτᾶτε σὲ καθαρὴ βενζίνη καὶ τὶς ἀφίνετε λίγη ὥρα γιὰ νὰ φύγη ἡ πρώτη λέρα. Τὶς ξαναβουτᾶτε ὕστερα σὲ δεύτερη βενζίνη κι' ἔπειτα σὲ τρίτη, ὥσπου νὰ μένη ἡ βενζίνη καθαρή. Γιὰ νὰ στεγνώσουν, τὶς τεντώνετε πάνω σ' ἕνα ἴσιο μέρος.

Ἱστορίες τῆς ζωῆς

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Μιὰ μεγάλη ΠΥΡΚΑΪΑ

ΡΩΤΗΣΤΕ ἕνα γνωστό σας κύριο ποὺ γνώρισε τὴν καθεμιά του φιλενάδα. Τί θὰ σᾶς πῆ;

— Τὴ γνώρισα σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι. Τὴ γνώρισα σ' ἕνα χορό. Τὴ γνώρισα...

...Τὴ γνώρισε στὸ δρόμο. Ἢ σ' ἕνα δημόσιο πάρκο. Ἢ στὸ σινεμά. Ἢ σὲ μιὰ ἐκδρομή. Ἢ σ' ἕνα ταξίδι. Ἢ σὲ κάτι τέτοιο, τέλος πάντων. Ἀλλὰ πόσοι, ὄχι μέσα στὴν Ἀθήνα, ἀλλὰ μέσα στὸν κόσμο ὁλόκληρο —τολμῶ νὰ πῶ— μποροῦν νὰ ποῦν πὼς εἶχαν τὴν τύχη νὰ γνωριστοῦν μ' ἕνα ὄμορφο πλάσμα σὲ μιὰ πυρκαϊά; Πολὺ λίγοι κι' ἐγώ. Ἦτανε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ παράξενες περιπέτειες τῆς ζωῆς μου.

★

Ἕνα μεγάλο κτίριο εἶχε πιάσει μεγάλη φωτιά. Στεκόμουν στὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο καὶ χάζευα, μαζὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους, ποὺ τοὺς ἀρέσουν τὰ ὄμορφα θεάματα. Φυσικὰ ἦτανε νύχτα — γιατὶ νύχτα γίνονται ὅλες σχεδὸν οἱ πυρκαϊές. Τεράστιες γλῶσσες ἀπὸ φλόγες ξεπρόβαλλαν ἀπὸ τὸ ἰσόγειο —μιὰ σειρὰ ἀπὸ μαγαζιὰ— κι' ἀνέβαιναν πρὸς τὰ πάνω, σὰ θυσία στὸ θεὸ τοῦ Πυρός. Ἡ φωτιά, ποὺ τὴν ὑποστήριζε κι' ἕνα δυνατὸ ἀνοιξιάτικο ἀεράκι, εἶχε προχωρήσει γιὰ καλά.

Τὸ κτίριο ἦταν παληό, ἄρα εἶχε μπόλικη ξυλεία, γιὰ νὰ δώση στὴ φωτιὰ νὰ φάη. Πύρινες γλῶσσες ἔβγαιναν κι' ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δεύτερου ὀρόφου κι' αὐτὴ ἡ εἰκόνα θύμιζε τοὺς θαυματοποιοὺς ποὺ βγάζουν φωτιὲς ἀπὸ τὸ στόμα τους. Οἱ πυροσβέστες, μὲ τὰ μεταλλικά τους κράνη, ποὺ τοὺς ἔκαναν νὰ φαντάζουν σὰ στρατιῶτες πολυτελείας, πολεμοῦσαν τὴν πυρκαϊὰ μὲ τὶς ἀντλίες, ἄλλοι ἀπὸ τὸ ἔδαφος κι' ἄλλοι ἀνεβασμένοι στὶς ψηλές τους σκάλες. Ἦτανε νὰ τοὺς θαυμάζη κανείς. Φωτιὰ καὶ νερό, οἱ δύο θανάσιμοι ἐχθροί, εἶχαν στήσει μάχη, ποιὸς θὰ ἐπικρατήση. Αὐτὴ τὴ μάχη παρακολουθοῦσα, μὲ τὸ πυκνὸ κοινὸ ποὺ εἶχε συγκεντρωθῆ πήχτρα καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ κουνήση βῆμα ἀπὸ τὸ πόστο του.

Κάποια στιγμὴ γύρισα λίγο τὸ κεφάλι μου ἀριστερά. Καὶ εἶδα μιὰ κοπέλλα πολὺ ἐντυπωσιακή, ποὺ στεκόταν ἀκίνητη σὰν ἄγαλμα δίπλα μου κι' ἀπολάμβανε μὲ μιὰ ἔκφρασι χαρᾶς στὸ πρόσωπό της, τὴν ὀργιαστικὴ πανδαισία τῆς φωτιᾶς. Ἦταν ὄμορφη, καλοφτιαγμένη καὶ ξανθειά. Εἶχε μάτια μαῦρα — ρύθμισα τὴ στάσι μου ἀνάλογα, γιὰ νὰ τὴν προσέξω στὶς λεπτομέρειές της. Καὶ μέσα σ' αὐτὰ τὰ μάτια, μεγάλα καὶ φωτεινά, ἀντανακλοῦσαν οἱ φλόγες τῆς πυρκαϊᾶς, σὰν σὲ καθρέφτη. Παράτησα τὴ φωτιὰ τὴν πραγματικὴ καὶ τὴν ἔβλεπα ἀπὸ πλάγια θέσι, σὲ κεῖνα τὰ μάτια, ποὺ μέσα τους λαμπύριζαν οἱ πύρινες γλῶσσες σὲ μιὰ κομψότατη μικρογραφία. Ἐκείνη δὲ μὲ ἀντιλήφτηκε στὴν ἀρχή. Ἔπειτα ὅμως εἶδε πὼς κάποιος ἐνοχλητικὸς τὴν κύτταζε καὶ μοῦ εἶπε ἀπότομα!

— Τί κυττᾶτε, κύριε;

— Τὴν πυρκαϊά, δεσποινίς.

— Ποῦ;

— Στὰ μάτια σας!... Ὅλο αὐτὸ τὸ πύρινο πανηγῦρι ποὺ γίνεται ἀντίκρυ, ζωγραφίζεται στὶς κόρες τῶν ματιῶν σας. Τῶν ὡραίων ματιῶν σας — συμπλήρωσα. Καὶ θἄθελα ἀκόμα νὰ σᾶς πῶ ὅτι, μέσα στὰ παγκόσμια χρονικὰ τοῦ πυρός, νομίζω πὼς εἶμαι ὁ πρῶτος ποὺ βλέπει μιὰ πυρκαϊὰ στὰ μάτια μιᾶς γυναίκας.

Φαίνεται τῆς φάνηκαν πρωτότυπα τὰ λόγια μου, γιατὶ ἔκανε ἕνα μορφασμὸ ποὺ ἔδειχνε εὐχάριστο ξάφνιασμα.

— Σᾶς πειράζει, ἂν συνεχίσω τὴν παρακολούθησι στὴν ὀθόνη τῶν ματιῶν σας;

Χαμογέλασε:

— Ἀφοῦ σᾶς κάνει εὐχαρίστησι, εἶπε.

Κι' ἔτσι ἔγινε γιὰ λίγη ὥρα. Μαζὶ μὲ τὴν ἀντανάκλασι τῶν φλογῶν, μελετοῦσα καὶ τὸ πρόσωπό της, ποὺ ἔδειχνε μιὰ ἀλλόκοτη συγκίνησι, μιὰ ἀγαλλίασι μπορῶ νὰ πῶ. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀκούστηκε ἕνας δυνατὸς τριγμὸς κι' ἔπειτα ἕνας πάταγος. Κάποιος τοῖχος ἔγερνε καὶ γκρεμιζόταν. Ἡ ξανθειὰ κοπέλλα, ἀσυναίσθητα, σφίχτηκε ἀπάνω μου καὶ μοῦσφιξε τὸ μπράτσο.

— Ἦταν ὑπέροχο! εἶπε.

— Σᾶς ἀρέσει ἡ πυρκαϊά; τὴ ρώτησα τότε.

— Τρελλαίνομαι! ἀπάντησε μὲ εἰλικρίνεια. Ἡ πυρκαϊὰ μὲ μεθάει. Μὰ τὸ θέαμά της εἶναι συγκλονιστικό, δὲ βρίσκετε; Ἔχει κάτι τὸ μεγαλειῶδες...

— Ναί, τὸ ἴδιο αἰσθάνομαι κι' ἐγώ. Μόνο ποὺ οἱ εὐκαιρίες νὰ χαροῦμε αὐτὴ τὴ συγκλονιστικὴ συγκίνησι, μᾶς δίδονται πολὺ σπανίως.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ λυπηρό! Ἐγὼ θὰ μποροῦσα πολὺ εὐχάριστα ν' ἀπολαμβάνω δυὸ πυρκαϊὲς τὴ βδομάδα.

Μείναμε ἔτσι, βλέποντας καὶ κουβεντιάζοντας, μιὰ ὁλόκληρη ὥρα ἀκόμα. Μέχρι ποὺ οἱ πυροσβέστες νίκησαν, ἡ φωτιὰ ἔσβυσε κι' ἔμεινε μόνο ὁ καπνὸς σὰν ὑστερόγραφο τῆς ὡραίας αὐτῆς φωτεινῆς γιορτῆς.

— Οἱ φλόγες ἔσβυσαν! εἶπε μὲ ἀπογοήτευσι ἡ δεσποινίς.

— Ἔμεινε ὅμως ἡ φλόγα τῶν ματιῶν σας, εἶπα ἐγώ, πολὺ ἐπιτυχημένα. Πρὸς τὰ κάτω πᾶτε;

— Ναί.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

Περνούσαμε ἔξω ἀπὸ ἕνα μπαράκι.

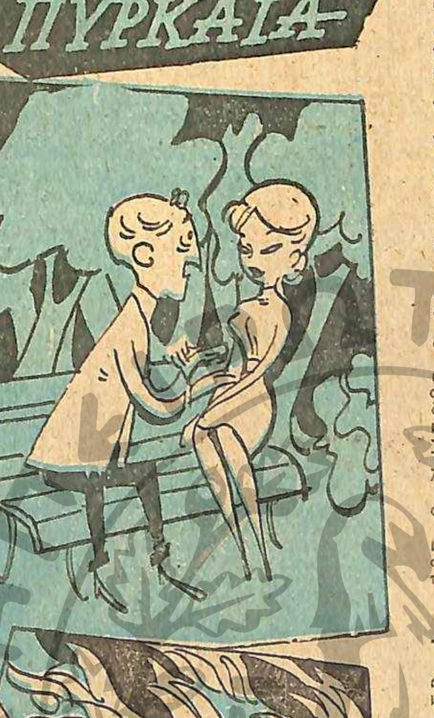

— Ξέρετε, εἶπα, μετὰ τὴν πυρκαϊὰ χρειάζεται κάποιο δροσιστικό.

Σὲ λίγο εἴμαστε καθισμένοι σὲ μιὰ γωνίτσα, μὲ δυὸ ποτηράκια βερμοὺτ μπροστά μας. Καὶ τὰ λέγαμε σὰν παληοὶ φίλοι.

— Ἐσᾶς σᾶς τραβᾶνε οἱ πυρκαϊές; μὲ ρώτησε.

— Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, ναί.

— Τί νοιώθετε;

— Ἀκριβῶς δὲ μπορῶ νὰ τὸ περιγράψω. Εἶναι μιὰ ἀλλόκοτη εὐχαρίστησι ποὺ πλημμυρίζει τὴν ψυχή μου. Κι' ἔτσι θαρρῶ αἰσθάνονται ὅλοι. Νομίζω ὅτι κάθε ἄνθρωπος κρύβει μέσα του κι' ἕνα μικρὸ Νέρωνα.

— Ὁ Νέρων! εἶπε κι' ἄστραψαν τὰ μάτια της. Τί ποιητικὴ ψυχὴ πρέπει νὰ ἦταν!... Νὰ βάλη φωτιὰ σὲ μιὰ ὁλόκληρη πολιτεία, γιὰ νὰ προσφέρη στὸν ἑαυτό του τὸ ἐξαίσιο ἐκεῖνο θέαμα. Αὐτοὶ εἶναι μεγάλοι ἄντρες...

— Ναί, παραδέχτηκα κι' ἀνατρίχιασα. Ἐνῶ ἐμεῖς περιμένουμε νὰ βάλουν τὴ φωτιὰ ἄλλοι. Ἢ νὰ πιάση μόνη της. Κι' ἂν τύχη καὶ τὴ δοῦμε. Ἐγώ, τουλάχιστον, ἔχω νὰ ἰδῶ πυρκαϊὰ τέσσερα χρόνια.

— Ἆ! Ἐγὼ δὲ χάνω καμμιά! εἶπε μὲ αὐταρέσκεια.

— Πῶς αὐτό;

— Ἔχω ἕνα γνωστό μου ἀξιωματικὸ στὸν Πυροσβεστικὸ Λόχο. Ἀμέσως, λοιπόν, μόλις τοὺς εἰδοποιήσουν γιὰ φωτιά, μὲ παίρνει στὸ τηλέφωνο. Κι' ἔτσι δὲ λείπω ποτέ.

— Λοιπόν, δεσποινίς, εἶναι μιὰ δυνατὴ πυρκαϊὰ ποὺ μπορεῖτε, ἂν θέλετε, νὰ τὴ βλέπετε κάθε μέρα.

— Ποιά; ἔκανε μὲ ἀπορία.

— Αὐτὴ ποὺ ἄναψε ἀπόψε στὴν καρδιά μου... Καὶ ὁ ἐμπρηστὴς εἶναι τὰ φλογερά σας μάτια...

Γέλασε πολὺ — ἕνα γέλιο κρυστάλλινο κι' ἐνθαρρυντικό.

— Ἔστω, εἶπε. Ἀλλὰ τώρα πᾶμε. Εἶναι ἀργά.

Τὴ συνόδεψα ὡς τὴ γωνία τοῦ σπιτιοῦ της. Ἐκεῖ δώσαμε ραντεβοῦ γιὰ τὴν ἄλλη μέρα, στὸ ἴδιο μπάρ. Καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ χωριζόμαστε θυμήθηκα:

— Ἀλήθεια, ξεχάσαμε νὰ συστηθοῦμε. Λεωνίδας Τίρτσης.

— Ρένα Χατζηφωτιᾶ! εἶπε καὶ τράβηξε στὴν πόρτα της.

«Ρένα Χατζηφωτιᾶ!» σκέφτηκα. Τάχα τ' ὄνομά της νὰ ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τῆς ἔφερε αὐτὴ τὴν παράξενη ἀγάπη πρὸς τὴ φωτιά; Ποιὸς μπορεῖ νὰ ξεδιαλύνη αὐτὰ τὰ μυστήρια, ἀλήθεια. Ἂς μείνουν, ὅμως, ἀξεδιάλυτα. Ἐμένα μ' ἔφτανε ποὺ εἶχα κερδίσει ἕνα ραντεβοῦ μαζί της.

★

— Ὅποιος παίζει μαζί μου, παίζει μὲ τὴ φωτιά! μοῦ εἶπε στὴν πρώτη μας συνάντησι. Σὲ εἰδοποιῶ γιὰ νὰ ξέρης!

— Τὄχω ὑπ' ὄψι μου, τῆς ἀπάντησα. Καὶ μ' ἀρέσει νὰ παίζω μὲ τέτοιες φωτιές...

Ἀκολούθησαν πέντε ἢ ἔξη συναντήσεις ἀκόμα καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα γνωριστήκαμε πιὸ στενά, πήραμε τὸ ἀπαιτούμενο θάρρος μεταξύ μας, ζεσταθήκαμε, ποὺ λένε. Μπορῶ νὰ πῶ πὼς ἤμουν εὐτυχής. Ἡ κουβέντα μας ἐρχόταν συχνὰ γύρω ἀπὸ τὸ ἀγαπητό μας θέμα — τὴ φωτιά. Τότε τὰ μάτια τῆς Ρένας ἔπαιρναν μιὰ φλογερὴ λάμψι, ποὺ μ' ἄρεσε μὰ καὶ μὲ τρόμαζε λιγάκι.

— Ἀπὸ πότε σοῦ ἦρθε αὐτὴ ἡ ἀγάπη γιὰ τὴ φωτιά; τὴ ρώτησα.

— Δὲ θυμᾶμαι ἀκριβῶς. Τὸ μόνο ποὺ θυμᾶμαι εἶναι πώς, σὰν ἤμουν μικρή, εὕρισκα γοῦστο, ὅταν μοῦδιναν κοῦκλες, νὰ καίω τὰ μαλλιά τους...

— Τώρα καῖς ἐμένα! τῆς εἶπα καὶ τὴ φίλησα.

Κι' ἔπειτα εἶπα:

— Αὐτὴ εἶναι ἡ μεγαλείτερη φωτιά, Ρένα. Ἡ Θεία φλόγα ποὺ λένε...

Ἔμεινε γιὰ λίγο συλλογισμένη — ποιὸς ξέρει τί νὰ συλλογιζόταν. Ὕστερα μὲ κύτταξε στὰ μάτια καὶ ρώτησε:

— Γιὰ πές μου, Λέανδρε. Μ' ἀγαπᾶς πολύ;

— Πιὸ πολὺ κι' ἀπ' τὸ πολύ.

— Θὰ ἤσουν ἱκανὸς νὰ βάλης μιὰ φωτιά, ἂν στὸ ζητοῦσα, γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσης;

Ἀνατρίχιασα. Σκέφτηκα ὅμως, πὼς αὐτὴ τὴν παράλογη ἀπαίτησι τὴν πρόβαλλε γιὰ νὰ μὲ δοκιμάση. Ἔτσι δὲ δίστασα νὰ τῆς κάνω τὸ κέφι:

— Καὶ ρωτᾶς; Νὰ κάψω ὅλο τὸν κόσμο γιὰ χατῆρι σου.

Λίγες βδομάδες ἀργότερα —εἴχαμε μπῆ πιὰ στὸ καλοκαῖρι— βρεθήκαμε περπατῶντας σ' ἕνα δασωμένο ὕψωμα, πέρα ἀπὸ τὴν Ἐκάλη. Ἦρθε τὸ ἡλιοβασίλεμα. Ὁ ἥλιος βασίλευε πίσω ἀπὸ τὸν Αἰγάλεω, μέσα σὲ μιὰ φλογάτη ἀποθέωσι ἀπὸ χρυσοκόκκινα συννεφάκια.

— Κύτταξε, Ρένα. Αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ ὄμορφη φωτιὰ ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο. Ἔχει ὅλη της τὴ μεγαλοπρέπεια, χωρὶς νὰ προξενῆ καὶ τὶς ζημιές της...

Πῆρε νὰ βραδυάζη. Κι' ὅπως εἴμαστε καθισμένοι σ' ἕνα μικρὸ ξέφωτο, ἡ Ρένα παίζοντας μὲ τὸν ἀναπτῆρα μου, εἶπε:

— Λέανδρε, ἔχεις δῆ ποτέ σου δάσος νὰ καίγεται;

— Ὄχι.

— Οὔτ' ἐγώ. Ἀλλὰ εἶναι κάτι ποὺ ἐπιθυμῶ

πολὺ ν' ἀπολαύσω. Πρέπει νὰ εἶναι κάτι τὸ μεγαλειῶδες!

— Ναί, Ρένα. Ὅταν μάθω καμμιὰ φορὰ πὼς κάποιο κοντινὸ δάσος ἔπιασε φωτιά, θὰ σὲ εἰδοποιήσω νὰ πᾶμε μαζὶ νὰ τὴ δοῦμε.

Μοῦ ἔρριξε ἕνα βλέμμα ποὺ μὲ τρόμαξε:

— Καμμιὰ φορά, εἶπε; Ἐγὼ θέλω ἀπόψε;

— Ἀπόψε; Πῶς;

— Θυμᾶσαι μιὰ ὑπόσχεσι ποὺ μοῦ εἶχες δώσει; Ὅταν σὲ ρώτησα ἂν ἤσουν ἱκανὸς νὰ βάλῃς μιὰ φωτιὰ γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃς, μοῦ εἶπες πὼς θἄκαιγες ὅλον τὸν κόσμο γιὰ τὸ χατῆρι μου. Λοιπόν, ἐγὼ δὲν ἔχω τέτοια ἀξίωσι. Δὲ σοῦ ζητῶ παρὰ νὰ βάλῃς μιὰ μικρὴ φωτιὰ σ' αὐτὸ τὸ δάσος. Ἡ ψυχή μου ζητάει πυρκαϊὰ δάσους ἀπόψε, Λέανδρε! Γιὰ σκέψου λίγο, ἔτσι καθὼς νυχτώνει, τί ὄμορφα θὰ φαντάζουν οἱ φλόγες μέσα στὸ σκοτάδι. Ἐμεῖς θὰ πᾶμε νὰ σταθοῦμε μακρυά, σὲ κεῖνο τὸ ψήλωμα καὶ θὰ χαιρώμαστε τὴ φωτιά, καθὼς θ' ἁπλώνεται...

Ἀστειευόταν μήπως; Ὄχι. Γιατὶ τὸ πρόσωπό της εἶχε πάρει μιὰ ἄγρια ἔκφρασι, ποὺ φανέρωνε πὼς αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία ἔβγαινε μέσα ἀπὸ τὴν ψυχή της. Προσπάθησα νὰ τὴν κάνω ν' ἀλλάξῃ γνώμη. Δὲν ἦταν κρῖμα νὰ καταστραφῆ ἕνα τόσο ὄμορφο δάσος, γιὰ τὴν ἀπόλαυσι μιᾶς ὥρας; Κι' ἔπειτα, ἂν μᾶς ἔπιαναν γιὰ ἐμπρησμό;

— Κατάλαβα, εἶπε μ' ἕνα ὕφος ποὺ ἔδειχνε πὼς εἶχα ξεπέσει στὰ μάτια της. Εἶσαι ἕνας Νέρων τοῦ γλυκοῦ νεροῦ. Τὰ θέλεις ὅλα ἕτοιμα...

Ἀκολούθησε μιὰ κρύα καὶ στενόχωρη σιωπή. Καταλάβαινα πὼς ἔχανα τὸ παιχνίδι. Σὲ λίγο σηκώθηκε.

— Μὲ συγχωρεῖς δυὸ λεπτά, εἶπε.

Φαντάστηκα πὼς θὰ πήγαινε κάπου ποὺ τὸ καλοῦσε ἡ ἀνάγκη, ποὺ λένε. Ὅταν γύρισε εἶπε:

— Πᾶμε σὲ κεῖνο τὸ ὕψωμα νὰ σταθοῦμε λίγο;

Ἡ φυσιογνωμία της εἶχε κάτι τὸ ἤρεμο αὐτὴ τὴ φορά. Τὴν ἀκολούθησα. Τὸ ὕψωμα βρισκόταν σὲ μιὰ ἀπόστασι μέχρι 500 μέτρα. Ὅταν φτάσαμε ἐκεῖ, ἡ Ρένα στράφηκε πρὸς τὸ μέρος ποὺ εἴχαμε ἀφήσει:

— Κύττα, Λέανδρε, κύττα!...

Κύτταξα κι' ἔφριξα. Ἀπὸ μιὰ τούφα ψηλῶν πεύκων ἔβγαινε σταχτὴς καπνός. Δὲν ἄργησαν νὰ ξεπετιοῦνται καὶ μερικὲς φλογίτσες, ποὺ τὶς ἔπαιρνε ὁ ἄνεμος καὶ τὶς πήγαινε πιὸ πέρα, σὲ ἄλλα πεῦκα.

— Ρένα! ξεφώνησα μὲ τρόπο. Ἔβαλες φωτιὰ στὸ δάσος;

— Πᾶρε τὸν ἀναπτῆρα σου, μοῦ λέει ἤρεμα. Καὶ κύτταξε νὰ μὴ χάσῃς αὐτὸ τὸ λαμπρὸ θέαμα.

— Θὰ μᾶς πιάσουν, τὸ καταλαβαίνεις, Ρένα;

— Μὴ φοβᾶσαι. Κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ μᾶς ὑποπτευθῆ. Ἐκτὸς ἂν μὲ μαρτυρήσῃς ἐσύ.

Ἡ φωτιὰ ὅλο καὶ ἁπλωνόταν. σὰ φωτεινὴ φαντασμαγορία μέσα στὴ νύχτα. Ἡ Ρένα τὴν ἀπολάμβανε μὲ χαρὰ μικροῦ παιδιοῦ καὶ κάθε τόσο ξεφώνιζε:

— Θαῦμα! Ὑπέροχο! Ἐξαίσιο!..

Μέχρι νἄρθουν τὰ συνεργεῖα ν' ἀρχίσουν τὸ σβύσιμο, πέρασε μισὴ ὥρα καὶ ἡ φωτιὰ εἶχε πάρει διαστάσεις. Τότε πήγαμε κοντὰ νὰ δοῦμε καὶ πῶς σβύνεται μιὰ πυρκαϊὰ δάσους, μὲ τὰ φτυάρια, τὶς ἀξίνες, τὰ τσεκούρια, τὰ κλαριὰ καὶ τὸ χῶμα.

Γυρίσαμε ἀργὰ καὶ μουντζουρωμένοι.

— Δὲν αἰσθάνεσαι τύψεις συνειδήσεως; τὴ ρώτησα.

— Γιὰ ποιὸ λόγο; Ἐπειδὴ κάηκαν πενῆντα-ἑκατὸ πεῦκα;

— Καὶ τί νοιώθεις, λοιπόν;

— Μιὰ ἀπέραντη ἱκανοποίησι, Λέανδρε. Αὐτὸ ποὺ δὲν ἔκανες ἐσὺ γιὰ μένα, τὸ ἔκανα ἐγὼ γιὰ σένα... Γειά σου.

— Πότε θὰ ξαναϊδωθοῦμε;

— Ποτέ! Γελάστηκα μαζί σου, Λέανδρε. Εἶχα πιστέψει πὼς βρῆκα σὲ σένα τὴν ἀδελφὴ ψυχή. Μὰ ὄχι. Μαζὶ μὲ τὴ φωτιὰ τοῦ δάσους, ἔσβυσε κι' ἐκεῖνο ποὺ αἰσθανόμουν γιὰ σένα.

Δοκίμασα νὰ τὸ ρίξω στὸ συγκινητικό. Ἔδωσα δραματικὸ τόνο στὴ φωνή μου καὶ εἶπα τρεμουλιαστά:

— Ἡ φωτιὰ ποὺ νοιώθω μέσα μου, Ρένα, εἶναι χίλιες φορὲς πιὸ δυνατή... Ἂν μποροῦσες νὰ τὴ δῇς...

— Ἄσε τὶς σάχλες Λέανδρε, εἶπε ψυχρὰ κι' ἔφυγε.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 770

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Ἄξιοι, κατάλληλοι.— Εὔφορος νῆσος τῆς Δανίας, κοντὰ στὴν Κοπεγχάγη.
2 Ρῆμα, ποὺ περιέχει μεγάλη δόσι ἐκπλήξεως. — Εὐρωπαϊκὴ νομισματικὴ μονάς.
3 Ποτάμι, ποὺ θὰ σᾶς θυμίσῃ τὸ θάνατο ἥρωος τοῦ 21.— Πόλις τῆς Β. Ἠπείρου.
4 Ἄνοστο, ἀνούσιο. — Ἀποβλέπει στὸ νὰ πειράξῃ κάποιον. — Πόλις τῆς Ἰταλίας, γνωστὴ γιὰ τὶς ἰαματικὲς πηγές της, ἢ ἂν προτιμᾶτε, ἀνεστραμμένο ἑλληνικὸ ἵδρυμα.
5 Σφάλμα. — Τέτοια εἶναι συνήθως τὰ ἀγγεῖα. — Λέξις ἀπὸ περίφημο σπαρτιατικὸ ρητό.
6 Γραπτὸς ἢ προφορικὸς τρόπος ἐκφράσεως. — Μέρος τοῦ σπιτιοῦ. — Ἄσκοπα.
7 Καταστρέφει τὰ ροῦχα σας. — Δὲν ἔχουν παντρευτῆ. — Ἐπίρρημα, ποὺ χωρίζει μὲ δικαιοσύνη.
8 Πρόθεσις. — Ρῆμα, ποὺ ἀπαιτεῖ τὴν ἔγκρισι τῆς ἀγορανομίας.
9 Λανασμένο. — Τοποθετῶ κάτι καὶ πάλι στὴ θέσι του καὶ ἰδίως ἐξαρθρωμένο μέλος τοῦ σώματος.
10 Ρυθμίζουν τὴν καλὴ συμπεριφορά. — Σύνολο ἀνθρώπων, μὲ κάποιο κοινὸ σκοπό.
11 Παίρνουν κι' αὐτοὶ μέρος στοὺς πολέμους καὶ παίζουν μάλιστα σημαντικὸ ρόλο. — Στολίζω.— Σύνδεσμος.
12 Κακομοίρης. — Θηρίο, ποὺ θὰ σᾶς θυμίσῃ κάποιο εὐρωπαϊκὸ κράτος. — Ζωοτροφή.
13 Τελικὸς σύνδεσμος. — Κοινῶς λέγεται γλύνα. — Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν ἀγαποῦν τὴν ἐπίδειξι.
14 Γάλλος στρατάρχης. — Ἀρχαία πόλις τῆς Β. Παλαιστίνης, ἀλλὰ καὶ ἐπεξεργασία τῶν μετάλλων γνωστὴ καὶ ὡς ὄρφνωσις.— Ἑλληνίδα βασίλισσα.
15 Εἶναι ἀπὸ κόκκαλο. — Χώρα τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς.
16 Ρωμαῖος λυρικὸς ποιητὴς τοῦ Α' π. Χ. αἰῶνος. — Διατηρημένο μὲ ταρίχευσι σῶμα ἀνθρώπου ἢ ζώου (καθαρ.).
17) Συμβαδίζουν μὲ τὴ διαφθορά. — Βρίσκεται ὑπεράνω ὅλων τῶν γυναικῶν.

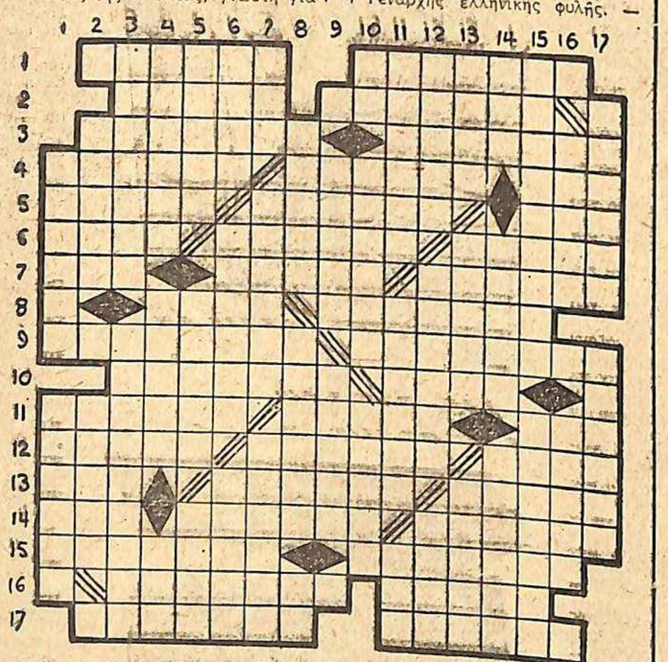

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Ἡ χρυσῆ εἶναι κόσμημα γιὰ ἄνδρες καὶ γυναῖκες. — Πυκνὴ μᾶζα πολεμιστῶν.
2 Νησὶ τῶν Κυκλάδων. — Ποταμὸς τῆς Κυνουρίας, ποὺ ἐκβάλλει στὸν Ἀργολικό.
3 Διευκολύνει τὴ μεταφορὰ πολλῶν πραγμάτων καὶ ἰδίως φρούτων. — Ζῆ μιὰ ζωὴ κάθε ἄλλο παρὰ ὑποδειγματική.
4 Τρυφερός. — Βωβά. — Ποταμὸς τῆς Ν. Γαλλίας, ποὺ γιὰ μᾶς σημαίνει ἀγαπῶ.
5 Διοικητικὴ περιφέρεια. — Μεγάλος θυμός. — Ἀντιαρματικὸ ὅπλο.
6 Λιμάνι τῆς γαλλικῆς Β. Ἀφρικῆς. — Ἄγριοι ἰθαγενεῖς τῆς Ἀν. Ἀφρικῆς. — Συμπλήρωμα τῆς γυναικείας κομψότητος.
7 Γενάρχης ἑλληνικῆς φυλῆς. — Σταθερό. — Ὀροσειρὰ τῆς Σιβηρίας, γνωστὴ καὶ ὡς Χρυσᾶ Ὄρη.
8 Μηδαμινά. — Ἄψυχοι. — Ἄρθρο.
9 Βιομηχανικὴ πόλις τῆς Ἰσπανίας στὴν ἐπαρχία Γρανάδας.— Ἄσεμνος λόγος (ξεν.).
19 100 τετραγωνικὰ μέτρα.— Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ κράτους.— Προφυλάσσουν ἀπὸ τὴ βροχή.
11 Μηχάνημα εἰδικὸ γιὰ τὸ καθάρισμα σταφίδος. — Παράνομος. — Συγχρόνως ἢ ἀμέσως μετά.
12 Ἐκεῖ καταθέτουν οἱ οἰκογενειάρχες ὅλα τους τὰ ἔσοδα. — Ἐπίρρημα, ποὺ προδίδει αὐθάδεια. — Δὲ βρίσκεται στὴ θέσι του.
13 Πολεμικὸ ὅπλο, περασμένης ἐποχῆς. — Νηστικά. — Ἄμεμπτα.
14 Ἐπαναλαμβάνεται στὸ κρυφτοῦλι. — Μυθικὸς ἥρως ἀπὸ τὴν Αὐλίδα, ποὺ ἐπετέθη κατὰ τῆς Τροίας καὶ σκοτώθηκε ἀπὸ τὸν Αἰνεία. — Ἔλλειψις.
15 Ἐπίρρημα, ποὺ προδίδει ἐργατικότητα. — Ποιητὴς τῆς ἀρχαίας ἀττικῆς κωμῳδίας.
16 Παιγνίδι, ποὺ ἀπαιτεῖ σκέψι.— Μωρία.
17 Ἀπὸ ἀκόλουθος τοῦ Διονύσου κατάντησε... στρίγγλα. — Ἐπαναλαμβάνονται κατὰ τακτικὰ χρονικὰ διαστήματα (οὐδ.).

ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ 769 στὴ σελ. 65

Προλαμβάνεται ἡ νεφρολιθίασις

Μιὰ αἰτία τοῦ σχηματισμοῦ λίθων στὰ νεφρά, εἶναι ἡ αὐξημένη παραγωγὴ ὀξαλικῶν ἀλάτων ἀπὸ τὸν ὀργανισμό. Τώρα, λοιπόν, ἕνας γιατρὸς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρδ ἀνακάλυψε, ὅτι ἡ ἀνωμαλία αὐτὴ ὀφείλεται σὲ ἀνεπάρκεια τῆς βιταμίνης Β—6. Μὲ τὴ χορήγησι αὐτῆς τῆς βιταμίνης, ἐλαττώνονται τὰ ὀξαλικὰ ἅλατα, κι' ἐπομένως προλαμβάνεται ἡ νεφρολιθίασις.

Τὴν ἄλλη μέρα οἱ ἐφημερίδες ἔγραφαν γιὰ κάποια «ἔναρξι πυρκαϊᾶς» λέει, στὸ δάσος τῆς Ἐκάλης. Εἶχαν ἀποτεφρωθῆ κάπου 150 πεῦκα. Ἀπὸ ποῦ «προῆλθε τὸ πῦρ;» Ἢ ἀπὸ ἀναμένο τσιγάρο, λέει, ἢ ἀπὸ κάποιον ἀπρόσεχτο ἐκδρομέα, ἢ ἀπὸ κάποιον ἐμπρηστή, γιὰ νὰ φτιάξῃ κάρβουνα. Ποιὸς μποροῦσε ποτὲ νὰ βάλῃ στὸ μυαλό του τὴν ἀληθινὴ αἰτία;

Ὅσο γιὰ μένα, αὐτὸς ὁ χωρισμός μου στοίχισε πολύ. Γιὰ κάμποσο διάστημα, ὅταν μ' ἔπιανε ἡ νοσταλγία, πήγαινα πρὸς βορρᾶν τῆς Ἐκάλης καὶ τριγύριζα μέσα στὰ μαῦρα ἀποκαΐδια τοῦ δάσους, σὰν φάντασμα. Ἄλλοι, ποὺ ἔχουν πάει σὲ δάσος μὲ τὴν ἄλλοτε ποτὲ ἀγαπημένη τους, ξαναπηγαίνουν σ' αὐτό, ὅταν τοὺς πιάνῃ ἡ μανία νὰ θρηνήσουν τὴν παλιά τους εὐτυχία καὶ ξαναβρίσκουν σὲ κάποιον κορμὸ πεύκου χαραγμένα μὲ σουγιαδάκι τὰ ὀνόματά τους: ΑΛΕΚΟΣ — ΛΕΛΑ, μέσα σ' ἕνα πλαίσιο ποὺ σχηματίζει καρδιά. Μέσα σ' ὅλη τὴν ὑφήλιο, ὅμως, θαρρῶ πὼς εἶμαι ὁ μόνος ποὺ θυμᾶται τὰ περασμένα ἀνάμεσα σὲ 150 μαυρισμένα κούτσουρα...

Πέρασαν τέσσερα χρόνια ἀπὸ τότε, ἔσβυσε καὶ ἡ φωτιὰ τῆς καρδιᾶς μου. Πολὺ σπάνια ἐρχόταν στὸ νοῦ μου ἡ Ρένα καὶ μονάχα ὅταν διάβαζα στὶς ἐφημερίδες εἰδησοῦλες μὲ τὸν τίτλο «Ἡ χθεσινὴ πυρκαϊά». Κι' ἕνα βράδυ, περνῶντας ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς, ἀκούω τὶς σειρῆνες τῆς Πυροσβεστικῆς.

— Πυρκαϊά!

— Ποῦ εἶναι;

— Ἐδῶ πιὸ κάτω. Ἔπιασε μιὰ ἀποθήκη ξυλείας!.

Μοῦρχεται ἕνα προαίσθημα:

— Νὰ δῇς ποὺ θἆναι ἐκεῖ ἡ Ρένα!

Καὶ ἦταν. Πρώτη σειρὰ στὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο. Ξαναβλέπω τὶς φλόγες μέσα στὰ μάτια της.

— Ρένα!

Χάρηκε ποὺ μὲ εἶδε. Ἔπειτα μοὔδειξε τὸν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Πυροσβεστῶν, ποὺ ἔδινε διαταγὲς στοὺς ἄντρες του μὲ πολὺ φανταχτερὴ ψυχραιμία.

— Δὲν εἶναι ὑπέροχος;

— Ναί, πολὺ θαρραλέος.

— Ξέρεις ποιὸς εἶναι;

— Πρέπει νὰ εἶναι ὁ γνωστός σου ἐκεῖνος ἀξιωματικὸς ποὺ σὲ εἰδοποιεῖ.

— Καὶ κάτι περισσότερο. Τὸν παντρεύτηκα!

— Συγχαρητήρια, Ρένα. Ὅμως ἐγὼ φανταζόμουν πὼς θὰ παντρευόσουνα ἕναν ἄνθρωπο ποὺ θὰ ἔβαζε φωτιὰ καὶ ὄχι ἕναν ποὺ τὴ σβύνει.

— Θὰ τὸν παντρευόμουν, Λέανδρε, ἂν ἔβαζε τὴ φωτιά... Ἀλλὰ δὲν τόλμησε.

Καὶ μοὔρριξε ἕνα βλέμμα γεμᾶτο σημασία.

— Μὲ συγχωρεῖς, Ρένα. Φεύγω γιατὶ φοβᾶμαι μὴν ξανανάψῃ ἡ παληὰ πυρκαϊά... Κι' ἂν θελήσω καμμιὰ φορὰ νὰ σὲ ξαναϊδῶ, ξέρω ποῦ θὰ σὲ βρίσκω. Φτάνει ν' ἀκούσω σειρῆνα. Γειά σου...

Καὶ τώρα ἂς ἔρθῃ ὅποιος θέλει νὰ μοῦ πῇ πὼς ἔχει ζήσει τέτοια περιπέτεια. Ἕνας εἶμαι.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Χιούμορ

— Λοιπόν, ἀντρούλη μου, πῶς σοῦ φάνηκε ἡ καινούργια μας καμαριέρα;

— Πρώτης τάξεως κορίτσι... Πολὺ χαριτωμένη...

— Ἔτσι, ἔ; Καλὰ ἔκανα, λοιπόν, καὶ τὴν ἔδιωξα.

★

— Αὐτὲς οἱ τρίχες ποὺ ἔχετε στὸ μενταγιόν σας, θἆναι βέβαια ἐνθύμιο...

— Μάλιστα. Εἶναι τοῦ συζύγου μου.

— Μά... ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ὁ ἄντρας σας ζῇ!

— Ναί, ἀλλὰ οἱ τρίχες του δὲν ὑπάρχουν πιά...

★

Ὁ σύζυγος: Ἔπεσε στὴ θάλασσα, εἶπες; Καὶ πέθανε ἀμέσως τὴν ἴδια στιγμή;

Ἡ σύζυγος: Εἶσαι βλάκας! Πέθανε ὅταν πνίγηκε.

Ὁ σύζυγος: Τὰ βλέπεις, λοιπόν; Τὸ νερὸ τὸν σκότωσε!

Ποιοὶ ἠθοποιοὶ πρωταγωνιστοῦν στὶς ταινίες ποὺ θὰ δῆτε

ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΣ τὴν ἐπίσκεψί μας στὰ ἑλληνικὰ στούντιο, θὰ σᾶς μιλήσωμε γιὰ μερικὰ ἀκόμα ἐνδιαφέροντα φίλμ, ποὺ γυρίζονται σ' αὐτά.

Ὁ «Οἰδίπους Τύραννος» τῆς «Ἀκροπὸλ Φίλμ», εἶναι μιὰ ἀρχαία τραγῳδία, ποὺ δίνει γιὰ πρώτη φορὰ στὸν κινηματογράφο τὴν εὐκαιρία νὰ μᾶς μεταφέρῃ στὴ μυκηναϊκὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ 1250 π. Χ. Τὸ γύρισμα τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ποὺ θὰ στοιχίσῃ πάνω ἀπὸ 1.200.000 δραχμές, ἄρχισε στὶς 10 Ἰουνίου. Ἔχουν τελειώσει τὰ ἐσωτερικά, ποὺ ἔγιναν στὰ στούντιο «Ἄλφα», καθὼς καὶ πολλὰ ἐξωτερικά. Ἀπομένουν μόνο μερικὲς σκηνές, ποὺ θὰ γυριστοῦν στὴν Πεντέλη, ὅπου, γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, στήθηκε ἕνα ὁλόκληρο παλάτι. Ὑπολογίζεται πὼς τὸ ἔργο θὰ εἶναι καθ' ὅλα ἕτοιμο γιὰ προβολὴ κατὰ τὶς ἑορτές. Τὸ σενάριο καὶ ἡ σκηνοθεσία τοῦ φίλμ ὀφείλονται στὸν Τάσο Μελετόπουλο, ὁ ὁποῖος ἄρχισε τὸ γύρισμα, ὕστερα ἀπὸ μακρόχρονες μελέτες καὶ προετοιμασίες. Τὴ γενικὴ καλλιτεχνικὴ διεύθυνσι ἔχει ἀναλάβει ὁ Δημήτρης Μυράτ, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ ὁ βασικὸς πρωταγωνιστής, ὑποδυόμενος τὸ ρόλο τοῦ Οἰδίποδος. Ἡ φροντισμένη ἐργασία, ποὺ μᾶς παρουσίασε μέχρι σήμερα στὸ θέατρο ὁ ἐκλεκτὸς καλλιτέχνης, ἀποτελεῖ μιὰ σημαντικὴ ἐγγύησι γιὰ τὸ πρῶτο αὐτὸ φίλμ, ποὺ διευθύνει καλλιτεχνικῶς. Τοὺς ἄλλους ρόλους ὑποδύονται οἱ ἀκόλουθοι ἠθοποιοί: Ἀλέκα Κατσέλη (Ἰοκάστη), Βύρων Πάλλης (Κρέων), Ἰορδάνης Μαρῖνος (Κορυφαῖος), Διον. Παπαγιαννόπουλος (Ἱπποκλῆς, φίλος τοῦ Οἰδίποδος), Μαίρη Σμετοπούλου (Πυθία), Φραγκούλης Φραγκούλης (Ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος), Κούλα Ἀγαγιώτου (Βασ. Μερόπη), Μίμης Ραφτόπουλος (βασιλεὺς Ὀλίβος τῆς Κορίνθου). Παίζουν ἐπίσης ὁ Χριστόφορος Νέζερ κι' ὁ Παντελῆς Ζερβός. Τὴ μουσικὴ ἐπένδυσι τοῦ φίλμ ἀνέλαβε ὁ κ. Καζάσογλου, ἐνδυματολόγος εἶναι ὁ κ. Βακαλό, σκηνογράφος ὁ Λέανδρος Τσιμένης καὶ περρουκιέρης ὁ Φίλιππος Καψάλης. Σημαντικὴ τέλος εἶναι ἡ συμμετοχὴ στὸ φίλμ ἑνὸς 14μελοῦς χοροῦ.

Πραγματικὴ ἔκπληξι μᾶς ἐπιφυλάσσει ἡ Εἰρήνη Παπᾶ μὲ τὸ ρόλο τῆς Μπουμπουλίνας, στὸ ὁμώνυμο φίλμ τῆς «Φάρος Φίλμ». Στὸ ἔργο αὐτὸ τὴν ἐκλεκτὴ καλλιτέχνιδα πλαισιώνουν ὁ Ἀνδρέας Μπάρκουλης, ποὺ ὑποδύεται τὸν πρῶτο της σύζυγο Γιάννουζα, καὶ ὁ Βασ. Κανάκης, στὸ ρόλο τοῦ Μπούμπουλη, ὁ ὁποῖος τὴν ἀγαποῦσε πρὶν παντρευτῆ γιὰ πρώτη φορὰ κι' ἔγινε ἄντρας της μετὰ τὴ δολοφονία τοῦ Γιάννουζα ἀπὸ τοὺς πειρατές. Ἡ Μιράντα ὑποδύεται τὴ μητέρα τῆς Μπουμπουλίνας καὶ παίζουν ἐπίσης ὁ Διον. Παπαγιαννόπουλος, ὁ Νῖκος Κούρκουλος, ὁ Χρ. Νέζερ, ὁ Γ. Ὀλύμπιος, ὁ Γ. Φόρας καὶ ὁ Ἀρτέμης Μάτσας. Τὸ κωμικὸ στοιχεῖο ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν Κούλη Στολίγκα, ποὺ ὑποδύεται ἕνα ψευτοπαλληκαρᾶ, καὶ τὴ Γ. Βασιλειάδου, ποὺ παίζει τὸ ρόλο μιᾶς κουτσομπόλας. Τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ φίλμ γυρίστηκαν στὶς Σπέτσες, ὅπου οἱ ἀπόγονοι τῆς Μπουμπουλίνας δεξιώθηκαν τοὺς ἠθοποιοὺς καὶ τοὺς παραγωγοὺς τοῦ ἔργου. Πρόκειται δὲ νὰ κληθοῦν στὴν ἐπίσημη πρεμιέρα. Τὸ σενάριο τοῦ φίλμ ὀφείλεται στὴ δυάδα Μάτσα-Ἀσημακοπούλου, ἡ δὲ σκηνοθεσία στὸν Κώστα Ἀνδρῖτσο.

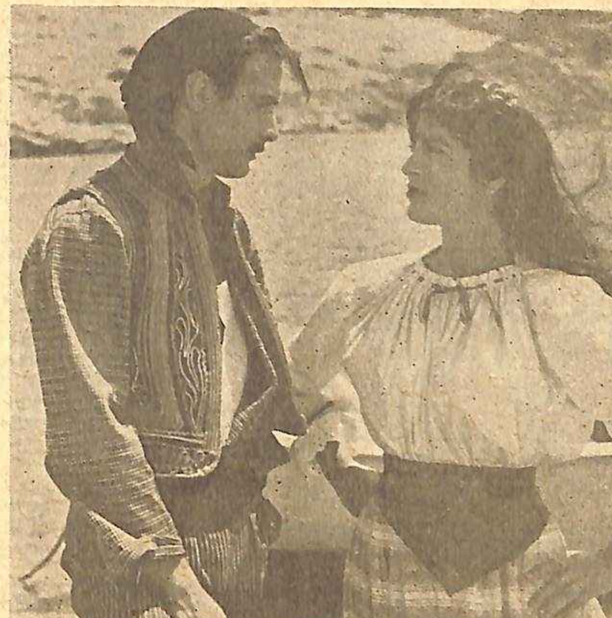

Ἡ Εἰρήνη Παπᾶ καὶ ὁ Ἀνδρέας Μπάρκουλης σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ φίλμ «Μπουμπουλίνα».

80 νέα Ἑλληνικὰ φίλμ

Ἡ «Δῆλος Φίλμ» θὰ μᾶς παρουσιάσῃ μιὰ κωμῳδία, μὲ τὸν τίτλο «Σταχτοπούτα». Εἶναι μιὰ παρῳδία τοῦ γνωστοῦ παραμυθιοῦ, μέσα σὲ σύγχρονα πλαίσια. Τὸ φίλμ γυρίστηκε κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος στὴν Κέρκυρα καὶ πλησιάζει στὸ τέλος του. Πρωταγωνιστοῦν ἡ Κάκια Ἀναλυτῆ, ὁ Ἀνδρέας Μπάρκουλης, ὁ Κώστας Κακαβᾶς, ὁ Γ. Δαμασιώτης, ὁ Ν. Ξανθόπουλος, κ. ἄ. Τὸ σκηνοθετεῖ ὁ Χρῆστος Ἀποστόλου, βάσει ἑνὸς σενάριο τοῦ Κώστα Ἀσημακοπούλου, τὴ δὲ μουσικὴ ἀνέλαβε νὰ γράψῃ ὁ Νίκυ Γιάκοβλεφ. Τὰ τραγούδια θὰ ἐκτελέσουν ἡ Μαίρη Λῶ καὶ ἡ Νάντια Κωνσταντοπούλου.

Καὶ τὰ δυὸ φίλμ, ποὺ γυρίζει ἡ «7η Τέχνη», σκηνοθετεῖ ὁ Φ. Ἠλιάδης. Τὸ ἕνα εἶναι μιὰ κωμῳδία, ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο ἔργο τοῦ Ἀλεξ. Ρίζου - Ραγκαβῆ «Τοῦ κουτρούλη ὁ γάμος». Τὸ σενάριο ὀφείλεται στοὺς Γιάννη Β. Ἰωαννίδη καὶ Λουκᾶ Λιναρᾶ. Ἄρχισε ἤδη τὸ γύρισμα τῶν ἐξωτερικῶν, μὲ βασικὸ πρωταγωνιστὴ τὸν Ντῖνο Ἠλιόπουλο. Στὸ δεύτερο ἔργο, ποὺ ἔχει τὸν προσωρινὸ τίτλο «Ὁ πυργοδεσπότης», θὰ πρωταγωνιστήσουν γνωστοὶ ἠθοποιοὶ τοῦ θεάτρου, ποὺ παίζουν ὅμως γιὰ πρώτη φορὰ στὸ θέατρο. Τὸ σενάριο τὸ ἔγραψε ὁ Κ. Δ. Ἕλληνας, ὁ ὁποῖος τὸ ἐνεπνεύσθη ἀπὸ μιὰ ἑλληνικὴ παράδοσι.

Ἡ νέα ἑταιρεία «Ὀλυμπιακὴ» θὰ μᾶς παρουσιάσῃ ἐφέτος τὸ πρῶτο της φίλμ «Οἱ μικροὶ γενναῖοι». Τὸ ἔργο ἔχει ἠθικοπλαστικὸ περιεχόμενο καὶ προορίζεται νὰ προβληθῆ ἀπὸ διάφορα ἱδρύματα τῆς χώρας, γι' αὐτὸ καὶ γυρίστηκε σὲ 16 χιλιοστόμετρα. Ἡ ἐπεξεργασία τῆς ταινίας γίνεται στὰ ἰταλικὰ στούντιο, ὅπου θὰ γίνῃ καὶ μιὰ μεγέθυνσις τοῦ ὅλου φίλμ, γιὰ νὰ μεταφερθῆ σὲ ταινία τῶν 35 χιλιοστῶν. Πρόκειται γιὰ μιὰ συγκινητικὴ ἱστορία, ποὺ ἔχει γιὰ ἥρωες μικρὰ παιδιά. Πρωταγωνιστεῖ ὁ Βαγγελάκης Ἰωαννίδης, ἕνα πραγματικὸ παιδί-θαῦμα, ποὺ ὅσοι τὸ εἶδαν, χαρακτηρίζουν «μικρὸ Μάρλον Μπράντο», σημαντικὸ δὲ ρόλο παίζει καὶ ὁ ἀγαπημένος του σκύλος Φιντέλ, ὁ ὁποῖος συνδέθηκε τόσο στενὰ μαζί του κατὰ τὸ γύρισμα, ὥστε δὲν ἐννοεῖ τώρα νὰ τὸν ἀποχωριστῆ. Τοὺς ἄλλους παιδικοὺς ρόλους ὑποδύονται ὁ Γιαννάκης Καλαντζόπουλος, ἡ Μίρκα, ὁ Τίτος Βίδος (τοῦ παιδικοῦ θεάτρου) καὶ ὁ μικρὸς Κώστας Παπακωνσταντίνου, ποὺ ἔπαιξε τὸ καλοκαῖρι μὲ τὸν Μ. Κατράκη στὴ «Φουέντε Ὀβεχοῦνα». Ὁ Χρῆστος Μπούντας ὑποδύεται ἕνα γεωπόνο καὶ ἡ Ταϋγέτη μιὰ γριά. Τὸ σενάριο τοῦ φίλμ ἔγραψαν ὁ Παῦλος Μιχαλέλης καὶ ὁ Γιῶργος Διζικιρίκης. Ὁ τελευταῖος εἶναι καὶ ὁ σκηνοθέτης τοῦ ἔργου.

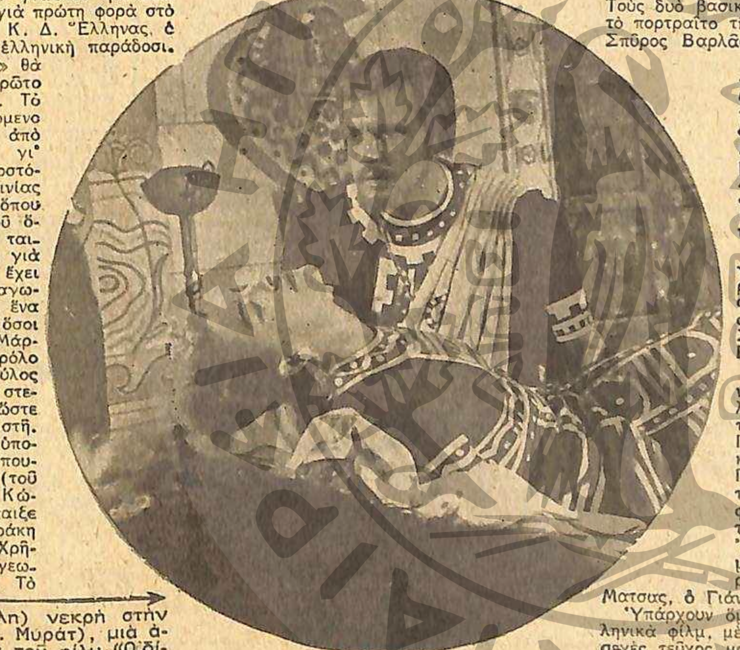

Ἡ Ἰοκάστη (Ἀλέκα Κατσέλη) νεκρὴ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Οἰδίποδος (Δημ. Μυράτ), μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ δυναμικὲς σκηνὲς τοῦ φίλμ «Οἰδίπους Τύραννος»

Μιὰ κωμῳδία θὰ μᾶς παρουσιάσῃ ἐφέτος ἡ «Νόβακ-Φίλμ». Τιτλοφορεῖται «Ὁ θεῖος ἀπὸ τὸν Καναδᾶ» κι' ἔχει γιὰ πρωταγωνιστὲς τὴ Γ. Βασιλειάδου, τὸ Σταῦρο Ἰατρίδη, τν Κώστα Κακαβᾶ, τὸ Γ. Καμπανέλλη, τὸ Γιάννη Γκιωνάκη, τὸν Ἀπόλλωνα Γαβριηλίδη, τὸ Θαν. Βέγγο, τὸ Γιάννη Σπαρίδη, τὸ Φ. Φιλιππίδη, τὴ Μάρθα Καραγιάννη καὶ τὴν Ἀλέκα Στρατηγοῦ. Τὸ σενάριο ἔγραψε ὁ Φίλιππος Φυλακτός, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ ὁ σκηνοθέτης τοῦ φίλμ. Ἡ μουσικὴ εἶναι τοῦ Γιάννη Βέλλα.

«Ὁ ἄνθρωπός μου» εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ ταινίες, ποὺ ἔχει ἕτοιμες γιὰ φέτος ὁ κ. Σαμπατάκος. Πρόκειται γιὰ μιὰ δραματικὴ κωμῳδία, τῆς ὁποίας τὸ σενάριο καὶ ἡ σκηνοθεσία ὀφείλονται στὸν Κυριάκο Μαυρόπουλο, ἡ δὲ μουσικὴ στὸ Χρῆστο Μουραμπᾶ. Πρωταγωνιστοῦν ἡ Κρίστιαν Κάστερ, ὁ Νῖκος Ξανθόπουλος, ἡ Ἔφη Οἰκονόμου, ὁ Φρ. Μανέλης, ὁ Πέτρος Κυριακός, ὁ Παρασκευᾶς Οἰκονόμου καὶ ἡ Σπεράντζα Βρανᾶ. Στὸ φίλμ ὑπάρχει κι' ἕνα ὡραῖο χορευτικὸ μὲ τὴ Μαρὶ ντὲ Πετρίλιο καὶ τὸ Βαρλάμο.

Τὸ δεύτερο φίλμ «Πῶς περνοῦν οἱ παντρεμένοι» βασίζεται στὴν ὁμώνυμη μουσικὴ κωμῳδία τοῦ Χατζηαποστόλου καὶ γυρίστηκε βάσει ἑνὸς σενάριο τοῦ Θ. Τέμπου, ἀπὸ τὸ σκηνοθέτη Στέλιο Τατασόπουλο. Πρωταγωνιστοῦν οἱ Ν. Ρῖζος, Πέτρος Κυριακός, Σούζυ Παπᾶ, Νίτσα Τσαγανέα, Ν. Ξανθόπουλος, Φρ. Μανέλης, Καίτη Λαμπροπούλου, Δημ. Νικολαΐδης καὶ Βέτα Προέδρου.

Ὁ σκηνοθέτης καὶ παραγωγὸς Μιχ. Νικολόπουλος (Νίκολς-Φίλμ) ἔχει ἕτοιμο σχεδὸν τὸ φίλμ «Γυμνὸ μοντέλο», τὸ σενάριο τοῦ ὁποίου ἔγραψε ὁ ἴδιος, σὲ συνεργασία μὲ τὸ Βασ. Μπέτσο. Πρόκειται γιὰ τὸ μεγάλο ἔρωτα ἑνὸς ζωγράφου μὲ τὸ μοντέλο του. Πολλὰ δὲ ἐξωτερικὰ τοῦ φίλμ γυρίστηκαν στὴ Σύρο. Πρωταγωνιστοῦν ὁ Ἠλίας Σταματίου, ἡ Σοφία Λαμπράκη (στὸ ρόλο τοῦ μοντέλου), ἡ Ἔφη Οἰκονόμου (στὸ ρόλο τῆς συζύγου) καὶ ὁ Γιῶργος Βρασιβανόπουλος. Τοὺς δυὸ βασικοὺς πίνακες τοῦ φίλμ, τὸ γυμνὸ καὶ τὸ πορτραῖτο τῆς συζύγου, φιλοτέχνησε ὁ ζωγράφος Σπῦρος Βαρλᾶς.

Ἡ «Φοῖβος Φίλμ» ἔχει ἕτοιμο γιὰ προβολὴ τὸ ἔργο τοῦ νεαροῦ σκηνοθέτη Παντελῆ Μιχαὴλ «Ἁμαρτωλὰ νειᾶτα», ποὺ γυρίστηκε βάσει ἑνὸς σενάριου τῆς δυάδος Ν. Μάτσα - Β. Παπαμιχάλη. Στὸ φίλμ αὐτό, ποὺ θὰ μᾶς μεταφέρῃ ἀνάμεσα στοὺς «Ζαβολιάρηδες» τῆς Ἀθήνας, πρωταγωνιστοῦν ἡ Κάκια Ἀναλυτῆ, ὁ Κώστας Κακαβᾶς, ὁ Κώστας Κούρτης, ὁ Διονύσιος Παπαγιαννόπουλος, κ. ἄ.

Ὁ Ἠλίας Μαχαίρας τελειώνει τὸ γύρισμα τῆς κωμῳδίας «Ἡ σουσουράδα», γιὰ λογαριασμὸ τῆς «Ἥλιος-Φίλμ». Στὸ φίλμ αὐτὸ πρωταγωνιστοῦν ἡ Μάρλεν Παπούλια, ὁ Κούλης Στολίγκας, ὁ Ν. Σταυρίδης καὶ ὁ Γιάννης Φέρμας.

Ἡ Κρινιὼ Κωνσταντέλλου εἶναι ἡ νέα στάρ, ποὺ θ' ἀνατείλῃ στὸ ἑλληνικὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα μὲ τὸ φίλμ τοῦ Γ. Καρύδη «Θυμιούλα ἡ Γαλαξειδιώτισσα». Πρόκειται γιὰ μιὰ κωμῳδία, ποὺ γυρίζει ὁ σκηνοθέτης Γιῶργος Ἀρίων, βάσει ἑνὸς σενάριου τῆς Κωστούλας Μητροπούλου. Στὸ φίλμ πρωταγωνιστοῦν ἡ Ἄννα Μπράτσου, ὁ Χρ. Νέζερ, ἡ Μιράντα καὶ ὁ Ἀνδρέας Ζησιμᾶτος, παίζουν δὲ σημαντικοὺς ρόλους ὁ Γιάννης Ἀργύρης, ὁ Στ. Ἰατρίδης, ὁ Ἀρτέμης Ματσας, ὁ Γιάνης Ἰωαννίδης καὶ ὁ Θαν. Βέγγος.

Ὑπάρχουν ὅμως ἀκόμα πολλὰ ἐνδιαφέροντα ἑλληνικὰ φίλμ, μὲ τὰ ὁποῖα θ' ἀσχοληθοῦμε στὸ προσεχὲς τεῦχος μας.

Δ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ γέρνη τὸ κεφάλι τοῦ μωροῦ πρὸς τὸ σῶμα του, γιὰ νὰ μὴν ἐμποδίζεται ἔτσι ἡ ἀναπνοή του.

Μπορεῖ νὰ γίνετε... μαμή!

Τί θὰ κάνετε στὶς περιπτώσεις ξαφνικοῦ τοκετοῦ

Συμβαίνει κάποτε νὰ γεννηθῆ ἕνα μωρὸ μέσα στὸ τραῖνο ἢ στὸ λεωφορεῖο. Συχνότερες ἀκόμη εἶναι οἱ περιπτώσεις τοῦ ξαφνικοῦ τοκετοῦ στὸ σπίτι, πρὶν προλάβη νάρθῆ ὁ γιατρὸς ἢ ἡ μαμή.

Τί θὰ κάνετε σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι; Μπορεῖτε ν' ἀναλάβετε τὸ ρόλο... τῆς μαμῆς;

Δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο, φτάνει νὰ διατηρήσετε τὴν ἠρεμία σας καὶ νὰ μὴν ἀναστατωθῆτε.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, μὴ φαντασθῆτε πὼς εἶναι ἀπαραίτητη μιὰ μεγάλη ποσότης βρασμένου νεροῦ. Φτάνει νἄχετε μόνο ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ πλύνετε τὰ χέρια σας, καθὼς καὶ τὴ μητέρα μετὰ τὸν τοκετό. Σημειῶστε ὅτι εἶναι πολὺ σπουδαιότερο νἄχετε ἀπολύτως καθαρὰ τὰ χέρια σας — πλυμένα, ξαναπλυμένα καὶ τριμμένα μ' ἕνα βουρτσάκι τῶν νυχιῶν, ἰδίως δὲ κάτω ἀπ' τὰ νύχια—παρὰ τὸ νὰ πλένετε τὴ μητέρα. Ἂν λοιπὸν τὸ βρασμένο νερὸ εἶναι λίγο, χρησιμοποιῆστε το κυρίως γιὰ τὰ χέρια σας.

Τὰ μόνα «ἐργαλεῖα» ποὺ θὰ σᾶς χρειαστοῦν, εἶναι ἕνας μακρὺς σπάγγος κι' ἕνα ψαλλίδι. Φυσικά, τ' ἀπολυμαίνετε καὶ τὰ δυό: Βράζετε τὸ σπάγγο μέσα στὸ νερὸ λίγα λεπτά. Ὅσο γιὰ τὸ ψαλλίδι, τὸ περνᾶτε γρήγορα πάνω ἀπὸ μιὰ φλόγα ἢ τὸ βουτᾶτε λίγα λεπτὰ σὲ νερὸ ποὺ βράζει.

Προσοχή! Μὴ βήχετε καὶ μὴ μιλᾶτε πολὺ κοντὰ στὰ ὄργανα τοῦ φύλου τῆς γυναίκας, ἀλλοιῶς μπορεῖ νὰ τὰ μολύνετε μὲ μικρόβια ποὺ τινάζονται ἀπ' τὸ στόμα σας. Τὸ καλλίτερο εἶναι νὰ μεταχειρισθῆτε σὰν «μάσκα» ἕνα κομμάτι γάζα ἢ ἕνα καθαρὸ μαντῆλι.

Εὐτυχῶς, οἱ ξαφνικοὶ αὐτοὶ τοκετοὶ σπάνια ἐμφανίζουν ἀνωμαλίες. Ἔρχονται τόσο ἀπρόοπτα, ἀκριβῶς γιατὶ ἡ μήτρα λειτουργεῖ καλὰ καὶ γρήγορα.

Ἡ μητέρα θὰ ξαπλωθῆ ἀνάσκελα, μὲ τὰ ροῦχα της σηκωμένα ψηλά. Ἀπ' τὴ μέση καὶ κάτω, δὲ θὰ φοράη τίποτε. Ἂν κρυώνη, μπορεῖτε νὰ τὴ σκεπάσετε μὲ κουβέρτες.

Τὰ γόνατά της θὰ εἶναι λυγισμένα καὶ ἀνοιχτά.

Κανονικά, θὰ φανῆ πρῶτα τὸ κρανίο τοῦ παιδιοῦ, κι' ἔπειτα τὸ πρόσωπο, τὸ στόμα κι' ἡ μύτη του. Ἂν συμβῆ νὰ τὸ σκεπάζη μιὰ λεπτὴ καὶ διαφανὴς μεμβράνη, τὴν ἀφαιρεῖτε ἀμέσως ἀπ' τὸ πρόσωπό του, γιὰ νὰ μπορέση ν' ἀναπνεύση.

Προσέξετε νὰ μὴ βγῆ πολὺ γρήγορα τὸ παιδί. Γιὰ νὰ τὸ ἀποφύγετε αὐτό, δὲν πρέπει νὰ σφίγγεται πολὺ ἡ μητέρα. Κι' ὁ καλλίτερος τρόπος γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχετε, εἶναι νὰ τῆς συνιστᾶτε νὰ φωνάζη ἢ ν' ἀνασαίνη γρήγορα.

Ὅταν φανῆ ὅλο τὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ, σκουπίζετε μ' ἕνα καθαρὸ βαμπάκι ἢ μ' ἕνα μαλακὸ κι' ἀπολύτως καθαρὸ μαντῆλι τὴν ὑγρασία ποὺ βγαίνει ἀπ' τὸ στόμα καὶ τὴ μύτη του, γιὰ νὰ μὴ κατεβῆ στοὺς πνεύμονες μὲ τὴν πρώτη εἰσπνοή του.

Μετὰ τὸ κεφάλι, βγαίνουν οἱ ὦμοι, καὶ τέλος ὁλόκληρο τὸ παιδί.

Μὴ βιαστῆτε νὰ κόψετε τὸν ὀμφάλιο λῶρο. Ἀφῖστε νὰ περάσουν 4—5 λεπτὰ τὸ λιγώτερο, ἢ νὰ σταματήσουν οἱ παλμοὶ μέσα σ' αὐτόν. Ὕστερα τὸν δένετε μὲ τὸ σπάγγο, 15 πόντους περίπου μακρύτερα ἀπ' τὸν ἀφαλὸ τοῦ μωροῦ. Τὸ δέσιμο πρέπει νἆναι σφιχτό, ὄχι ὅμως τόσο ὥστε νὰ κόψη ὁ σπάγγος τοὺς ἱστοὺς τοῦ λώρου.

Εἶναι ἀπαραίτητο καὶ δεύτερο δέσιμο, ἀκόμη δὲ καλλίτερα καὶ τρίτο, σὲ ἀποστάσεις ἑνὸς πόντου μεταξύ τους. Ἔπειτα κόβετε μὲ τὸ ψαλλίδι τὸ λῶρο, ἀνάμεσα σὲ δυὸ δεσίματα. Ἔτσι δὲ θὰ τρέξη αἷμα, οὔτε ἀπὸ τὴ μητέρα οὔτε ἀπὸ τὸ παιδί. Ἂν τὰ δεσίματα εἶναι τρία, ἀφίνετε τὰ δύο πρὸς τὸ μέρος τοῦ παιδιοῦ, ὥστε νἄχετε περισσότερη ἀσφάλεια πὼς δὲ θὰ τρέξη τὸ αἷμα του ἀπὸ τὸ λῶρο.

Ὕστερα τυλίγετε τὸ μωρὸ σὲ μιὰ πετσέτα ἢ σ' ἕνα σεντόνι, μὲ τὸ πρόσωπο ξεσκέπαστο γιὰ ν' ἀναπνέη.

Τὸ ξαπλώνετε δὲ ἀνάσκελα στὴν κούνια του ἢ σ' ἕνα κρεβάτι, φροντίζοντας νὰ μὴ γέρνη πολὺ τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ σῶμα του κι' ἐμποδίζεται ἔτσι ἡ ἀναπνοή του.

Εὐτυχῶς, τὰ περισσότερα μωρὰ ἀρχίζουν ἀμέσως νὰ κουνιοῦνται καὶ ἰσιώνουν τὸ κεφάλι τους.

Ὅταν φτάση ὁ γιατρὸς ἢ ἡ μαμή, θὰ κοντύνη κατὰ 10 πόντους περίπου τὸ κομμάτι τοῦ λώρου, ποὺ τὸ ἀφήσατε 15 πόντους μακρύ. Μὴν τὸ ἐπιχειρήσετε ὅμως ἐσεῖς, γιατὶ εἶναι ἐπικίνδυνο.

Ἡ μητέρα δὲ διατρέχει κανένα κίνδυνο, ἐκτὸς ἂν ἀρχίση νὰ αἱμορραγῆ. Εἶναι φυσικὸ πάντως νὰ χάση ὡς μισὸ κιλὸ αἷμα. Μὴ τῆς δώσετε ζεστὰ ποτά, οὔτε οἰνοπνευματώδη, γιατὶ μπορεῖ ν' αὐξήσουν τὴν αἱμορραγία.

Ἂν δῆτε πὼς αἱμορραγεῖ πολύ, θὰ προσπαθήσετε νὰ σταματήσετε τὸ αἷμα. Ψαχουλεύετε ἐλαφρὰ τὴν κοιλιά της, ὥσπου νὰ αἰσθανθῆτε τὴν κορυφὴ τῆς μήτρας, σὰν ἕνα μεγάλο καὶ μαλακὸ λαστιχένιο τόπι, λίγο πιὸ κάτω ἀπ' τὸν ἀφαλό. Ἀρχίζετε τότε νὰ τρίβετε μαλακὰ αὐτὸ τὸ «τόπι». Ἔτσι, ἡ μήτρα συστέλλεται συνήθως καὶ διώχνει τὸ «ὕστερο».

Μὴν ἐπιχειρήσετε ὅμως ποτὲ νὰ τὸ βγάλετε σεῖς, τραβῶντας τὸ λῶρο. Εἶναι προτιμώτερο νὰ περιμένετε μὲ ὑπομονή. Σὲ 5—10 λεπτά, ἡ μήτρα θὰ τὸ ἀποβάλη μόνη της.

Μὴν τὸ πετάξετε τότε. Φυλάχτε το γιὰ νὰ τὸ δείξετε στὸ γιατρό, ὥστε νὰ βεβαιωθῆ ὅτι βγῆκε ὅλο καὶ δὲν ἀπόμεινε τίποτε μέσα στὴ μήτρα.

Ἂν κατόπιν ἡ μητέρα ἔχη αἱμορραγία, προσπαθῆστε νὰ τὴ σταματήσετε καὶ πάλι μ' ἐλαφρὸ μασάζ τῆς κορυφῆς τῆς μήτρας. Εἶναι συνήθως ἀποτελεσματικό.

Ἕνας ἄλλος τρόπος εἶναι νὰ βάλετε τὸ μωρὸ στὸ στῆθος τῆς μητέρας. Τὸ ἄγγιγμα τῆς θηλῆς—κι' ἀκόμη περισσότερο τὸ βύζαγμά της — προκαλεῖ ἀντανακλαστικὰ τὴ συστολὴ τῆς μήτρας καὶ τὴν ἀποβολὴ τοῦ «ὕστερου». Φυσικά, πρέπει νἄχη κοπῆ προηγουμένως ὁ ὀμφάλιος λῶρος.

Ἐπαναλαμβάνομε ἄλλη μιὰ φορὰ ὅτι πρέπει νὰ διατηρήσετε ὅλη τὴν ἠρεμία σας καὶ νὰ μὴν πῆτε τίποτε ποὺ μπορεῖ νὰ ἀνησυχήση τὴ μητέρα. Βεβαιῶστε την μὲ ἤρεμη φωνὴ πὼς ὅλα πάνε καλὰ καὶ πὼς ὁ γιατρὸς ἢ ἡ μαμὴ θὰ φτάση ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή.

✪✪

Ἐγχειρήσεις μὲ ψῦξι

Οἱ Ἀμερικανοὶ χειροῦργοι κατώρθωσαν νὰ κατεβάσουν τὴ θερμοκρασία τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος στοὺς 15 βαθμούς, χωρὶς νὰ σταματήσουν οἱ βασικὲς λειτουργίες τῆς ζωῆς. Σ' αὐτὴ τὴ θερμοκρασία, ὁ ἄνθρωπος βυθίζεται σ' ἕνα εἶδος «χειμερίας νάρκης» κι' ἡ καρδιά του παύει νὰ χτυπάη. Μπορεῖ τότε νὰ γίνουν δίχως κίνδυνο κάθε εἴδους ἐγχειρήσεις στὴν καρδιά. Ὅταν ἀνεβῆ κατόπιν ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματος, ἡ καρδιὰ ξαναρχίζει μόνη της νὰ λειτουργῆ.

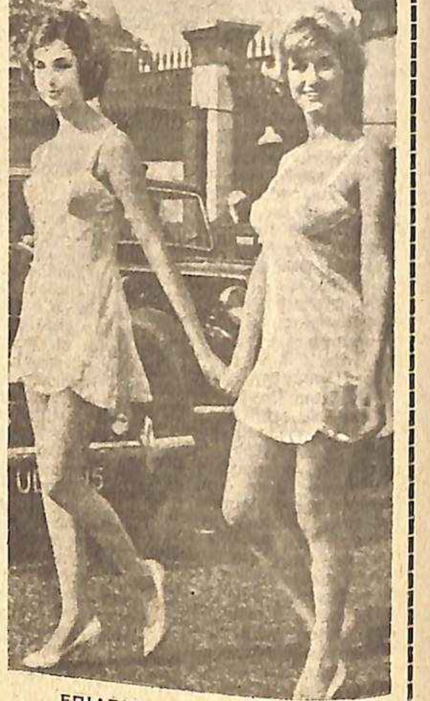

ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΕΣΩΡΡΟΥΧΩΝ

Ἐπωφελούμενοι τῆς παρατεινομένης καλοκαιρίας, οἱ διευθυνταὶ ἑνὸς μεγάλου καταστήματος νεωτερισμῶν τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης ἀποφάσισαν νὰ ἐπιδείξουν τὰ νέα μοντέλα γυναικείων ἐσωρρούχων στὸ περίφημο Χάϋντ Πάρκ τοῦ Λονδίνου. Τὸ ἐλαφρότατο ντύσιμο τῶν χαριτωμένων μαννεκὲν ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι κι' ἔτσι ὁ σκοπὸς τῶν ὀργανωτῶν πέτυχε ἀπολύτως. Οἱ Λονδρέζοι μένουν κατάπληκτοι μπροστὰ στὴν ἠπιότητα τοῦ φετεινοῦ χειμῶνα. Ἄλλες χρονιὲς τὴν ἐποχὴ αὐτὴ εἶχαν κιόλας δεχτῆ τὴν πρώτη ἐπίσκεψι τῆς λευκῆς νύμφης τοῦ Βορρᾶ.

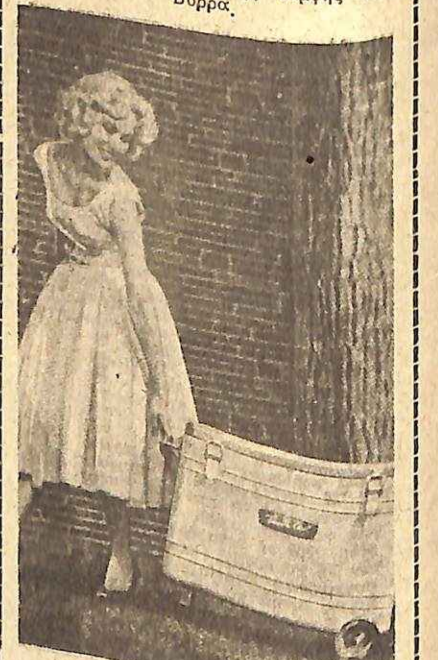

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ

Τὸ κιβώτιο αὐτὸ θὰ ἐξυπηρετήση πολὺ ὅσους ἀγαποῦν τὶς ἐκδρομὲς καὶ τὰ πίκ-νίκ. Δὲ διευκολύνει μόνο τὴ μεταφορὰ τῶν διαφόρων τροφίμων, ἀλλὰ καὶ τὰ διατηρεῖ, γιατὶ εἶναι συγχρόνως καὶ ψυγεῖο. Οἱ δυὸ μικροὶ τροχοί, ποὺ βρίσκονται στὴ βάσι του, κάνουν πολὺ εὔκολη τὴ μετακίνησί του πάνω στὸ ἔδαφος, ὕστερα ἀπὸ τὸ κατέβασμά του ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀμερικανικὴ εὑρεσιτεχνία, ἡ ὁποία δὲ θ' ἀργήση ἀσφαλῶς νὰ κάνη τὴν ἐμφάνισί της καὶ στὴν Εὐρώπη.

Η ΘΕΡΜΑΝΣΙ ἄλλοτε καὶ τώρα

Ἀπὸ τὴ μινωϊκὴ Κρήτη ὡς τοὺς Ἐσκιμώους

Οἱ πρόγονοί μας δὲν καλοπερνοῦσαν καὶ τόσο τὸ χειμῶνα. Οἱ τρωγλοδύτες κι' οἱ πρωτόγονοι ἄνθρωποι, ποὺ ἔζησαν ὕστερα ἀπ' αὐτούς, ἀντιμετώπιζαν τὸ κρύο ἀνάβοντας φωτιὰ μὲ μεγάλα κούτσουρα ἢ μέσα στὶς σπηλιὲς ποὺ κατοικοῦσαν ἢ μπροστὰ στὶς καλύβες τους.

Τὸ ἄναμα τῆς φωτιᾶς ἀπαιτοῦσε μεγάλη διαδικασία, γιατὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὴν ἀνάψουν τρίβοντας δυνατὰ ἕνα κομμάτι σκληρὸ ξύλο πάνω στὸ ἄλλο, ὥσπου ἀπὸ τὴν πολλὴ τριβή, τὰ ξύλα ἔπαιρναν φωτιά.

Στὴν ὁμηρικὴ ἐποχὴ ἄναβαν τὴ φωτιὰ μέσα στὸ σπίτι, στὴν «ἑστία» ποὺ ἦταν στημένη στὴ μέση τοῦ «δόμου». Ὁ καπνὸς ἔβγαινε ἀπὸ μιὰ τρύπα στὸ ταβάνι, ἀλλὰ στὸ μεταξὺ γέμιζε ὅλο τὸ σπίτι.

Πιὸ καλὰ θερμαίνονταν στὴ ρωμαϊκὴ ἐποχή, μ' ὅλο ποὺ μὲ τὶς ἀνασκαφὲς τῆς Κνωσσοῦ ἀποδείχτηκε πὼς τὸ ἴδιο σύστημα ἐφαρμοζόταν κι' ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους τοῦ Μίνωα. Οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι, δηλαδή, χρησιμοποιοῦσαν τὰ λεγόμενα «ὑπόκαυστα», ποὺ δὲν εἶναι ἄλλα ἀπὸ τὰ σημερινὰ καλοριφέρ! Στοὺς τοίχους τῶν σπιτιῶν ἦταν χτισμένοι σωλῆνες, ποὺ ἀπ' αὐτοὺς περνοῦσε ἡ θερμότητα, ποὺ προκαλοῦσε μιὰ μεγάλη φωτιά, ἀναμμένη σ' ἕνα ἰδιαίτερο διαμέρισμα, ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Κάτι δηλαδὴ παρόμοιο μὲ τὴ σημερινὴ κεντρικὴ θέρμανσι. Γιὰ νὰ βαστάη αὐτὴ ἡ φωτιὰ μέρα καὶ νύχτα ὑπῆρχαν εἰδικοὶ δοῦλοι, ποὺ δὲν εἶχαν ἄλλη φροντίδα παρὰ πῶς νὰ τὴν τροφοδοτοῦν διαρκῶς μὲ ξύλα. Οἱ ἐγκαταστάσεις αὐτὲς βρισκόντουσαν ὄχι μόνο στὰ σπίτια τῶν μεγάλων πατρικίων, ἀλλὰ καὶ στὰ μεγαλοπρεπῆ «βαλανεῖα», τὰ δημόσια λουτρὰ δηλαδή, ὅπου τότε συνήθιζαν οἱ πλούσιοι Ρωμαῖοι νὰ περνοῦν τὶς περισσότερες ὧρες τῆς ἡμέρας τους. Τὰ βαλανεῖα αὐτὰ εἶχαν τὸ πάτωμά τους κούφιο κι' ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ κούφωμα περνοῦσε ὁ ζεστὸς ἀέρας, ποὺ ἀνέβαινε ἀπὸ τὶς μεγάλες φωτιές, ποὺ εἶχαν ἀναμμένες στὰ ὑπόγεια.

Στὸ Μεσαίωνα, μετὰ τὴν εἰσβολὴ τῶν Γότθων, ὁλόκληρη ἡ Εὐρώπη, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Βυζάντιο, γύρισε στὴ βαρβαρότητα. Τὰ πολιτισμένα συστήματα τῶν Ρωμαίων λησμονήθηκαν καὶ ὅλοι ξαναγύρισαν πίσω στὶς πρωτόγονες μεθόδους. Ἡ φωτιὰ ἀναβόταν στὴ μέση τοῦ σπιτιοῦ καὶ ὁ καπνὸς ἔβγαινε ἀπ' ὅποια τρύπα εὕρισκε. Ἀργότερα σκέφτηκαν νὰ χτίσουν ἀπὸ τὴ μέση τῆς στέγης ἕνα εἶδος φουγάρου ἀπὸ τοῦβλα, ποὺ κατέβαινε, ἀνοίγοντας κάτω σὰν χωνί, ὡς ἐκεῖ ποὺ ἦταν ἀναμμένη ἡ φωτιά.

Σὲ λίγο ὅμως εἶδαν ὅτι ἡ ἐγκατάστασι αὐτὴ ἔπιανε πάρα πολὺ τόπο καὶ τὴν μετακόμισαν στὴν ἄκρη τῆς κάμαρας, ὅπου ἔχτισαν καὶ τὸ φουγάρο κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου. Ἔτσι δημιουργήθηκε τὸ πρῶτο τζάκι!

Στοὺς περισσότερους πύργους τοῦ Μεσαίωνα τὰ τζάκια εἶχαν γιγάντιες διαστάσεις, ὅπου ἔκαιγαν ὁλόκληροι κορμοὶ ἀπὸ δέντρα. Μὴ νομίζετε ὅμως πὼς ζέσταιναν καθόλου. Ἦταν τόσο βαθειὰ χωμένα μέσα στὸν τοῖχο, ποὺ μόνο ὅποιος καθόταν μπροστά τους μποροῦσε κάπως νὰ ζεσταθῆ. Τὸ ὑπόλοιπο δωμάτιο ἔμενε ἐντελῶς ἀθέρμαστο καὶ καθὼς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὰ δωμάτια στοὺς πύργους ἦταν πελώρια καὶ τὰ ταβάνια πανύψηλα, φαντάζεται κανεὶς τί κρύο ἔκανε! Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, ἦταν τόσο ἄτεχνα χτισμένα τὰ τζάκια αὐτά, ποὺ δὲν τραβοῦσαν σχεδὸν καθόλου κι' ὁ μισὸς καπνὸς σκορπιζόταν μέσα στὸ σπίτι.

Μόλις κατὰ τὸν 12ο αἰώνα ἄρχισαν νὰ χτίζουν τὰ τζάκια μὲ περισσότερη κάπως ἐπιμέλεια. Κατάλαβαν πώς, ὅσο μεγαλύτερο ἦταν τὸ τζάκι, τόσο λιγώτερη ζέστη μποροῦσε ν' ἀποδώση καὶ μίκρυναν σημαντικὰ τὶς διαστάσεις του. Ἔτσι διορθώθηκε κάπως τὸ κακό. Δὲν ἦταν ὅμως μόνο αὐτὸς ὁ λόγος, ποὺ οἱ δυστυχισμένοι ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τουρτούριζαν ὅλο τὸ χειμῶνα ἀπὸ τὸ κρύο. Ἔφταιγαν καὶ τὰ σπίτια ποὺ ἦταν ἀκατάλληλα γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὸ κρύο καὶ τὸν ἀέρα. Καὶ ὅσο πιὸ μεγάλα καὶ πιὸ πλούσια ἦταν, τόσο περισσότερο κρύο ἔκανε μέσα στὶς ἀπέραντες αἴθουσές τους. Εἶναι δὲ ἀπερίγραπτα τὰ ρεύματα ποὺ προκαλοῦσαν οἱ μακρυοὶ διάδρομοί τους καὶ τὰ ἀμέτρητα πορτοπαράθυρά τους.

Στὰ περίφημα ἀνάκτορα τῶν Βερσαλλιῶν, ποὺ φημίζονταν σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, οἱ αὐλικοὶ τουρτούριζαν ὅλο τὸ χειμῶνα. Τὸ φθινόπωρο, μὲ τὶς πρῶτες ψύχρες τὸ παλάτι γινόταν ἀκατοίκητο. Ὁ ἄνεμος χωνόταν ἀπὸ παντοῦ, ἀπὸ τὶς πόρτες, ἀπὸ τὶς χαραμάδες τῶν παραθύρων. Στοὺς διάδρομους δὲ μποροῦσε νὰ σταθῆ κανεὶς ἀπὸ τὰ ρεύματα. Καὶ γιὰ συμπλήρωμα αὐτῆς τῆς δυστυχίας, τὰ τζάκια, μ' ὅλη τους τὴν πολυτέλεια, δὲν «τραβοῦσαν» καθόλου. Μόλις δοκίμαζαν ν' ἀνάψουν φωτιά, ὁ καπνὸς ἔπνιγε τὴν αἴθουσα. Ὅλες οἱ ταπετσαρίες, οἱ πολυθρόνες, τὰ διάφορα ἔπιπλα, σκεπάζονταν ἀπὸ καπνιὰ καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα γινόταν τόσο πνιγερὰ θολή, ποὺ δὲν ξεχώριζε κανεὶς ποιὸς στεκόταν κοντά του.

Κάποιος μιὰ φορὰ παρουσιάστηκε καὶ δήλωσε πὼς εἶχε ἐφεύρει ἕνα μηχάνημα γιὰ νὰ ἀπορροφᾶ τὸν καπνὸ καὶ τὰ ἀποτελέσματά του ἦταν καταπληκτικά! Τὸν εὐκόλυναν νὰ τὸ ἐγκαταστήση, ἀλλὰ μόνο μιὰ νύχτα λειτούργησε τὸ θαυματουργὸ αὐτὸ μηχάνημα. Ἄρχισε νὰ σφυρίζη, νὰ οὐρλιάζη καὶ νὰ τρίζη σὲ τέτοιο ἀφόρητο σημεῖο, ποὺ ξεκούφανε ὅλους τοὺς κατοίκους τοῦ παλατιοῦ καὶ δὲν τοὺς ἄφησε νὰ κλείσουν μάτι ὅλη τὴ νύχτα! Ἔτσι, τὸ ἄλλο πρωΐ, ὁ μεγάλος ἐφευρέτης μὲ τὸ θαυματουργὸ μηχάνημά του ἔφυγε ὅσο μποροῦσε γρηγορώτερα.

Ἐννοεῖται πώς, τὸ μόνο μέσο γιὰ ν' ἀντιμετωπίζουν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὸ κρύο, ἦταν τὸ ζεστὸ ντύσιμο. Μά, εὐτυχῶς, δὲ συνέβαινε τὸ ἴδιο σὲ ὅλες τὶς χῶρες τῆς Εὐρώπης. Στὴ Γερμανία, τὴν Ὁλλανδία καὶ τὴν Ἑλβετία χρησιμοποιοῦσαν ἀπὸ πολλὰ χρόνια μεγάλες πήλινες σόμπες, ποὺ ἔφταναν ὡς τὸ ταβάνι καὶ ζέσταιναν θαυμάσια, χωρὶς νὰ καπνίζουν διόλου. Σὲ πολλὰ παληὰ σπίτια βρίσκονται ἀκόμη καὶ σήμερα καὶ εἶναι σὲ χρῆσι τέτοιες παληὲς σόμπες, ποὺ χρονολογοῦνται ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

Τὸ 1745 ὁ Βενιαμὶν Φραγκλῖνος, ὁ περίφημος Ἀμερικανὸς ἐφευρέτης τοῦ ἀλεξικέραυνου, ἀνακάλυψε τὴ θερμάστρα «ἀκάπνου καύσεως», ὅπου ὁ καπνός, ἀντὶ νὰ βγῆ ἔξω, ἀναγκάζεται νὰ ξαναπεράση πάλι ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἀναμμένα κάρβουνα καὶ ἔτσι καίγεται ὡς καύσιμη ὕλη. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα γενικεύτηκε ἡ χρῆσι τοῦ πετροκάρβουνου, οἱ θερμάστρες γίνονταν ὅλο καὶ πιὸ τέλειες, ὥσπου φτάσαμε στὴν πιὸ πρακτικὴ καὶ τὴν πιὸ ὑγιεινὴ μέθοδο, τὴν κεντρικὴ θέρμανσι. Μὲ ἄλλα λόγια, ὕστερ' ἀπὸ προσπάθειες καὶ ἔρευνες αἰώνων, ξαναγυρίσαμε σήμερα χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε στὴν παληὰ ἐφεύρεσι τῶν Κρητικῶν καὶ τῶν Ρωμαίων. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τὰ σημερινὰ «ὑπόκαυστα» εἶναι ἀσύγκριτα πιὸ βελτιωμένα ἀπὸ τὰ ρωμαϊκά. Ἐξ ἄλλου, ἔχουμε σήμερα κι' ἕνα ἄλλο ἀκόμη πλεονέκτημα: Σὲ σπίτια ποὺ δὲν ὑπάρχει κεντρικὴ θέρμανσι, δὲν τουρτουρίζει κανεὶς ἀπὸ τὸ κρύο γιατὶ λειτουργοῦν θαυμάσια οἱ θερμάστρες «διακοῦς καύσεως», ποὺ κρατοῦν ἀναμμένες μέρα καὶ νύχτα.

Φυσικά, ὑπάρχουν μερικὲς χῶρες τῆς γῆς, ὅπου εἶναι ἀκόμη ἄγνωστα ὅλα αὐτὰ τὰ νεώτερα συστήματα καὶ ποὺ οἱ ἄνθρωποι, γιὰ νὰ θερμανθοῦν, χρησιμοποιοῦν ἐντελῶς πρωτόγονα μέσα. Στοὺς Ἐσκιμώους π.χ. γιὰ καύσιμη ὕλη χρησιμοποιεῖται τὸ λάδι τῆς φάλαινας καὶ τῆς φώκιας. Ὅταν κάνη κρύο, γεμίζουν ἕνα καζάνι μὲ λάδι, ρίχνουν μέσα μαλλιὰ ἢ ξερὰ χόρτα γιὰ νὰ πιάση καὶ νὰ διατηρηθῆ ἡ φωτιὰ — γιατὶ τὸ λάδι δὲν ἀνάβει μόνο του — καὶ μὲ τὴ φωτιὰ αὐτὴ ζεσταίνονται καὶ μαγειρεύουν. Σ' ἄλλα πάλι ὑπερβόρεια μέρη ξηραίνουν ἀπὸ τὸ καλοκαῖρι τὴν κοπριὰ τῶν βωδιῶν καὶ τῶν ἀλόγων, καὶ τὸ χειμῶνα τὴ χρησιμοποιοῦν γιὰ καύσιμη ὕλη. Τὸ καλύτερο ὅμως σύστημα τὸ ἔχουν στὴν Ἀφρική: Ἐκεῖ χειμῶνα - καλοκαῖρι καίει δωρεὰν τὸ μεγαλύτερο καλοριφὲρ τοῦ κόσμου: Ὁ Ἥλιος!

✪✪

Ἡ «γυναῖκα-τηλεσκόπιο»

Μιὰ νεαρὴ Ἀγγλίδα, ποὺ ἔχει ἀποκληθῆ «γυναῖκα—τηλεσκόπιο», ἔχει τόσο ὀξεῖα ὅρασι, ποὺ μπορεῖ νὰ διακρίνη μὲ γυμνὸ μάτι τοὺς δακτυλίους τοῦ Κρόνου.

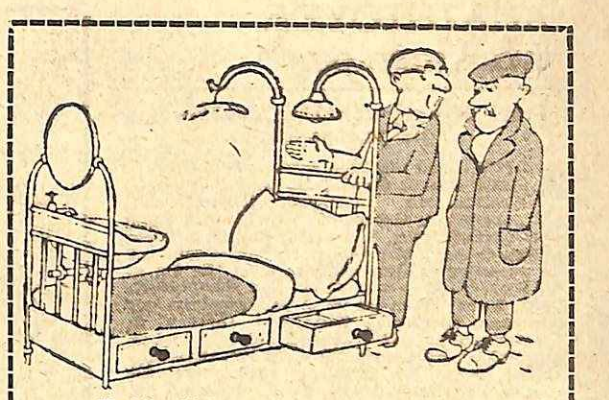

— *Καθὼς βλέπεις εἶναι ἕνα κρεβάτι εἰδικὸ γιὰ τοὺς τεμπέληδες!*

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΠΛΑΝΑ... ΔΙΑΠΛΑΝΗΤΙΚΑ

Γιὰ νὰ λυθῆ τὸ πρόβλημα τῆς ἀποσυμφορήσεως
κι' οἱ πάντες νὰ βαδίζωμε μὲ ἄνεσι κι' εὐχέρεια,
ἀπεφασίσθη ὁμόφωνα καὶ ἄνευ ἀντιρρήσεως
νὰ γίνουν στὴν πρωτεύουσα καὶ τραῖνα ἐναέρια!

*

Μὰ μ' ὅλο ποὺ σκαρώνονται καὶ πλάνα ζηλευτά,
κανένας μας δὲ φαίνεται νὰ χαίρη ἰδιαιτέρως,
γιατὶ τά... ἐναέρια τὰ τραῖνα μας αὐτὰ
θὰ βγοῦν, στὸ τέλος, φούμαρα καὶ λόγια τοῦ..ἀέρος.

Ο,ΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ

Τὴν «Κασσιανὴ» ἀνέβασε ἡ Λυρικὴ τὶς ἄλλες,
χωρὶς μεγάλα ἔξοδα κι' ἀσύστολες σπατάλες.
Παρ' ὅλα ταῦτα φαίνεται τὸ ἔργον ὅτι ἄρεσε
καὶ διάνα ἡ διεύθυνσις στὴν ἐκλογή του βάρεσε!

*

Ἰδέα θεωρήθηκε, τουτέστι, φαεινὴ
τὸ ν' ἀνεβάση... Κασσιανὴ πικρομεταννοοῦσα,
γιατ' εἶναι, ὅπως ξέρετε, κι' ἡ «Λυρικὴ Σκηνὴ»
«ἐν ἁμαρτίαις, ἄλλοτε, πολλαῖς περιπεσοῦσα»!

ΦΥΤΕΙΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ

Σὲ δρόμους μας ἀμέτρητους καὶ σ' ἄπειρες πλατεῖες
θ' ἀρχίσουνε νὰ γίνωνται πυκνὲς δεντροφυτεῖες
κι' οἱ συνοικίες ὅλες μας—κι' οἱ πιὸ μικρὲς ἀκόμα,
θὰ κολυμποῦν ἀργότερα στὸ πράσινο τὸ χρῶμα!

*

Σκαψίματα θ' ἀρχίσουνε, λοιπόν, ἐντατικὰ
κι' οἱ συμπολῖται τρέμουνε κυριολεκτικά,
γιατὶ μέσ' στὰ ὀρύγματα θὰ συχνοσακατεύωνται,
ἢ μᾶλλον σὰν δενδρύλλια στοὺς λάκκους θά... φυ-
(τεύωνται.

ΝΕΕΣ ΛΑΧΤΑΡΕΣ

Τὴν προσοχή μας στρέφουμε πρὸς στὶς Ἰνδίες, ἤδη,
γιατὶ σὲ δαῦτες ἄναψε τὸ λιανοτουφεκίδι
κι' ἂν γίνη ἐντονώτερο καὶ πιὸ πολὺ ἐπίμονο,
στὴν διεθνῆ τὴν ὕφεσι θὰ ποῦμε... γράψε ἀλλοίμονο!

*

Λοιπόν, τὸ λιανοτούφεκο νὰ σταματήση εὐχόμαστε
κι' οἱ πάντες εἰρηνόφιλοι ἐπ' ἄπειρον νὰ μείνουμε,
ἀλλοιῶς ἀπάνω σέ.. καρφιὰ μονίμως θὰ καθώμαστε
καὶ σὰν Ἰνδοὶ φακίρηδες οἱ πιὸ πολλοὶ θὰ γίνουμε!

ΤΟ ΜΗ ΧΕΙΡΟΝ...

Σὲ μιὰ χαράδρα ἔπεσε προχτὲς κάποιος ἀγρότης,
πολίτης μᾶλλον ἥσυχος καὶ βέρος Ἠπειρώτης,
διότι ὁ ταλαίπωρος ἐπῆγε ν' ἀποφύγη
ἑνὸς φοροεισπράκτορος τὸ γνώριμο... κυνῆγι!
Κατόπιν τούτου, βέβαια, ἀντίρρησις δὲν μένει,
πῶς ἔγιναν ἀφόρητα τοῦ φόρου τὰ «τεφτέρια»
κι' ἀπείρως προτιμότερον τὸ βρίσκουν ὡρισμένοι
νὰ πέσουνε σὲ βάραθρα παρὰ σ' ἐφόρου χέρια!

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ ΣΑΛΤΣΑ

Ἡ πολυθρύλητη Μπαρντὼ καὶ σ' ὅλα τολμηρὴ
ποὺ δὲ μπορεῖ οὔτε δίλεπτο νὰ μείνη ἀρεκλαμάριστη,
ἐκθέτει τὰ προσόντα της καὶ μᾶς πληροφορεῖ
πὼς εἶναι καί... μαγείρισσα ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἄριστη.

*

Στὸ μεταξὺ ὁ σύζυγος τὴν κρυφοκαμαρώνει,
διότι δὲν ὀσφραίνεται πὼς θάρθουν κάτι χρόνοι,
ποὺ ἡ Μπαρντὼ νεώτερο «ψηστῆρι» θὰ γυρεύη
καὶ δὲ θὰ ξέρη πίσω του τὸ τί τοῦ «μαγειρεύει»!

ΒΙΟΣ ΑΝΘΟΣΠΑΡΤΟΣ

Τὴν ἐντολὴν ἐπῆρανε χιλιάδες γεωργοὶ
μὲ σιτηρὰ νὰ πάψουνε νὰ σπέρνουνε τὴ γῆ
κι' ἐδῶ καὶ πέρα ὅλοι τους νὰ δώσουν τὰ πρωτεῖα
μονάχα στὴν πολύτιμη τήν... βαμβακοφυτεία!

*

Ὁ σῖτος εἶναι ἀσήμαντος γιὰ τοὺς φωστῆρες ἤτοι
καὶ θέλουν ν' ἀποδείξουνε στὸν Ἕλληνα πολίτη,
πὼς ἄλλα πλουσιώτερα ἐλέη μᾶς παρέχουν
καὶ στὰ «μπαμπάκια» πρόκειται στὸ μέλλον νὰ μᾶς
(ἔχουν!

ΑΝΑΖΗΤΟΥΣΕ ἕνα «πατέρα»

Γιατί οἱ νέες κοπέλλες συνδέονται μὲ μεσόκοπους

ΑΔΥΝΑΤΟ νὰ μὴν ἔχετε παρατηρήσει ἕνα φαινόμενο ἀρκετὰ συνηθισμένο στὴν ἐποχή μας: Κορίτσια νέα, ἑλκυστικά, ἔξυπνα, κομψὰ καὶ μορφωμένα, οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητα χάρις στὴν ἐργασία τους, ποὺ ἔχουν συνδεθῆ ἐρωτικὰ μ' ἕναν ἄντρα πολὺ μεγαλείτερό τους — τόσο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἦταν πατέρας τους. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δέ, ὁ ἄντρας αὐτὸς εἶναι παντρεμένος.

Μὴ βιαστῆτε ὡστόσο νὰ τὸ χαρακτηρίσετε σὰν σύμπτωμα διαφθορᾶς. Καλλίτερα, ἐλᾶτε ν' ἀναζητήσουμε μαζὶ τοὺς λόγους, γιὰ τοὺς ὁποίους οἱ κοπέλλες αὐτὲς «σπαταλοῦν» τόσο χρόνο ἀπὸ τὴ ζωή τους μ' ἕναν ἄνθρωπο μεσόκοπο, ποὺ δὲν τοὺς ἐξασφαλίζει κανένα μέλλον —ἀλλὰ καὶ ἀπ' τὸ παρὸν ἀκόμα τοὺς προσφέρει μονάχα λίγες ὧρες του, ὅσες τοῦ ἀφίνουν ἐλεύθερες ἡ γυναῖκα του καὶ τὸ σπίτι του.

Δὲ μπορεῖ νὰ πρόκειται γιὰ φυσικὴ ἕλξι, ἐφόσον ἕνας νέος πλεονεκτεῖ βέβαια σὲ ὀμορφιὰ καὶ σὲ σωματικὰ προσόντα ἀπὸ ἕνα μεσόκοπο.

Γιατί λοιπὸν ἕνας ἄντρας 40 ἢ 50 χρονῶν πετυχαίνει συχνά, ἐκεῖ ποὺ ἔχουν «φάει χυλόπιττα» τόσοι καλοφτιαγμένοι νέοι, μὲ ὅλα τὰ προσόντα.

Ἕνας διακεκριμένος Ἀμερικανὸς ψυχίατρος ἔκαμε αὐτὸ τὸ ἐρώτημα σὲ πολλὲς κοπέλλες, ποὺ εἶχαν ἐκδηλώσει τέτοια «περίεργη» προτίμησι. Ἀπ' τὶς ἀπαντήσεις τους λοιπόν, ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ κυριώτεροι λόγοι εἶναι οἱ ἑξῆς:

1) Οἱ μεσόκοποι εἶναι πιὸ καλοὶ καὶ τρυφεροί.

2) Ἔχουν περισσότερη κατανόησι.

3) Ἡ κοπέλλα τοὺς θαυμάζει, γιατὶ ἔχουν ἤδη δημιουργήσει μιὰ καλὴ θέσι, μιὰ καριέρα.

4) Εἶναι πιὸ πιστοὶ καὶ ἐχέμυθοι.

5) Ξέρουν πῶς νὰ δημιουργοῦν αὐτοπεποίθησι σὲ μιὰ κοπέλλα, μὲ τὸ νὰ φέρνωνται οἱ ἴδιοι μὲ ἄνεσι καὶ δίχως ἀμηχανία σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τους.

6) Τὴν κάνουν νὰ νοιώθη πῶς θὰ φροντίσουν γι' αὐτήν, σὲ κάθε περίπτωσι ποὺ θὰ τοὺς χρειαστῆ.

7) Προσπαθοῦν νὰ φανοῦν καλλίτεροι ἀπ' ὅ,τι εἶναι, ἀκριβῶς γιατὶ καταλαβαίνουν πῶς μειονεκτοῦν ἀπ' τὴν ἄποψι τῆς ἐξασφαλίσεως τοῦ μέλλοντος τῆς κοπέλλας.

8) Δὲ φέρνονται σὰν νὰ τῆς κάνουν χάρι, ποὺ τῆς ἀφιερώνουν τὸν ἐλεύθερο χρόνο τους, ἀλλ' ἀπεναντίας σὰν νὰ τοὺς κάνη ἐκείνη χάρι (καὶ τὸ νοιώθουν πραγματικὰ γιατὶ αὐτὴ εἶναι ἄλλωστε ἡ ἀλήθεια).

9) Μποροῦν νὰ τῆς διδάξουν ἕνα σωρὸ ἄγνωστα πράγματα γιὰ τὸν κόσμο καὶ τὴ ζωή.

10) Εἶναι πιὸ γενναιόδωροι, γιατὶ ἔχουν περισσότερα λεφτὰ νὰ ξοδέψουν, καὶ γιατὶ νοιώθουν τὸν ἑαυτό τους σὰν ἔνοχο ἀπέναντι τῆς κοπέλλας ποὺ δὲ μποροῦν νὰ τὴν παντρευτοῦν.

Ἀντίθετα, ὅταν μιὰ κοπέλλα μιλάη γιὰ ἕνα νέο ποὺ βγῆκε μαζί του, οἱ ἐκφράσεις της δείχνουν σὰ νὰ ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ἀντίπαλο, ποὺ τὴν ἔβλαψε, ἢ τουλάχιστον γιὰ ἕνα σύντροφο, ποὺ δὲν ἀνταποκρίθηκε στὶς προσδοκίες της, κι' ὄχι γιὰ ἕνα πρόσωπο ποὺ μπορεῖ νὰ εὐτυχήση ἐρωτικὰ μαζί του.

«Οἱ νέοι θέλουν νὰ μᾶς νικήσουν, νὰ μᾶς καθυποτάξουν — ἐκμυστηρεύθηκε μιὰ κοπέλλα στὸν ψυχολόγο ποὺ ἀναφέραμε. Ὅταν πᾶμε μαζί τους, εἶναι σὰν νὰ πηγαίνουμε σὲ μιὰ μάχη! Ἐνῶ ἕνας ἄντρας μεγαλείτερος στὴν ἡλικία μᾶς φέρνεται προσεχτικά, γιατὶ ἐπιζητεῖ τὴν προσοχή μας».

Ὁ ψυχολόγος ἀναφέρει ἀκόμα μερικὲς χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις, μὲ τὴν εἰδικὴ ἐξήγησι τῆς καθεμιᾶς.

«Θυμᾶμαι πότε ἔπαψα πραγματικὰ νὰ σέβωμαι τὸν πατέρα μου — τοῦ εἶπε μιὰ νέα. Ἦταν ὅταν πήγαινα στὸ Γυμνάσιο. Τότε κατάλαβα γιὰ πρώτη φορὰ πῶς ἡ μητέρα μας τὸν εἶχε καταντήσει ἕνα μηδενικὸ στὸ σπίτι μας, μὲ τὴν ἀπολυταρχικὴ ἐπιβολή της».

Ἡ νέα λοιπὸν αὐτὴ σχετίστηκε μ' ἕναν ἄντρα, συνομήλικο μὲ τὸν πατέρα της, ποὺ ἦταν ὅμως ἀληθινὸς ἀρχηγὸς τοῦ σπιτιοῦ του κι' εἶχε μιὰ γυναῖκα ὑποταγμένη ποὺ τὸν λάτρευε.

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ παρατηρεῖται σὲ πολλὲς νέες. Δὲν πρόκειται γιὰ τὸ «Οἰδιπόδειον σύμπλεγμα» τῆς πρώτης παιδικῆς ἡλικίας. Εἶναι κάτι ποὺ συμβαίνει γύρω στὰ 10 χρόνια, ἢ καὶ ἀργότερα ἀκόμα. Ἡ μητέρα, μὲ τὸ δεσποτικὸ χαρακτῆρα της, καταστρέφει στὰ μάτια τῆς κόρης τὴν εἰκόνα τοῦ δυνατοῦ πατέρα της. Τὸν μεταβάλλει σ' ἕνα εἶδος ἀνδρείκελου. Ἡ κοπέλλα νοιώθει τότε ἕνα κενὸ γύρω της καὶ μέσα στὴν ψυχή της. Ὅταν μεγαλώνη δέ, ἀναζητεῖ διαρκῶς τὸ «χαμένο» πατέρα της στοὺς ἄντρες τῆς ἡλικίας του καὶ προσπαθεῖ νὰ τοὺς ἀπομακρύνη ἀπὸ τὶς γυναῖκες τους, ὅπως θὰ ἤθελε νὰ εἶχε ἀπομακρυνθῆ κι' ὁ πατέρας της ἀπὸ τὴ μητέρα της, γιὰ νὰ διασωθῆ τὸ γόητρό του.

Μιὰ ἄλλη κοπέλλα ἐκμυστηρεύθηκε στὸν ψυχολόγο τὰ ἑξῆς, γιὰ τὸ μεσόκοπο φίλο της:

«Μιὰ μέρα, καθὼς μὲ φιλοῦσε, τὸν κύτταξα.. καὶ μοῦ φάνηκε ξαφνικὰ σὰν τὸν πατέρα μου. Ἄρχισα τότε νὰ κλαίω... νὰ κλαίω ἀπὸ εὐτυχία, γιατὶ τὸν εἶχα βρῆ ἐπιτέλους. Κατάλαβα πῶς ἐκεῖνο ποὺ ἤθελα πραγματικά, ἦταν ὁ πατέρας ποὺ δὲν εἶχα ποτέ!»

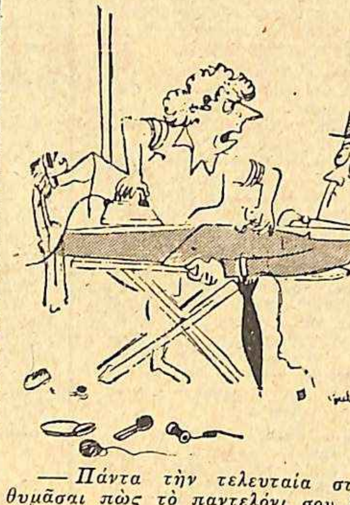

— *Πάντα τὴν τελευταία στιγμὴ θυμᾶσαι πῶς τὸ παντελόνι σου θέλει σιδέρωμα!*

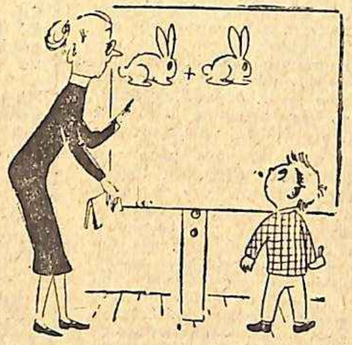

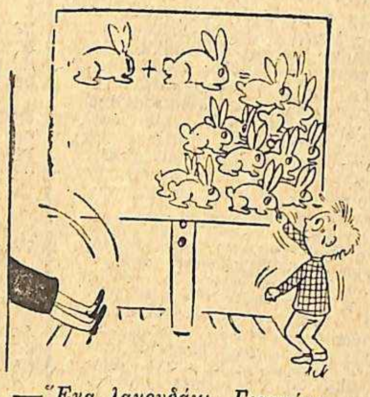

— *Ἕνα λαγουδάκι, Γιαννάκη, κι' ἕνα ἄλλο λαγουδάκι πόσα μᾶς κάνουν;*

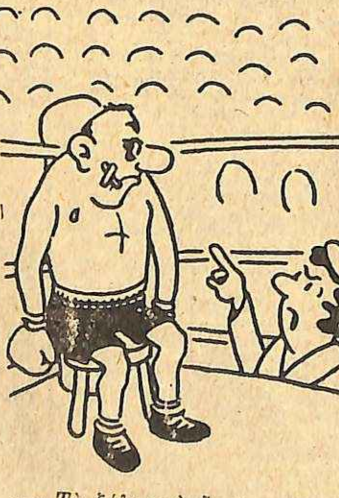

— *Τὸ ξύλο ποὺ ἔφαγες δὲν εἶναι τίποτα μπροστὰ σ' αὐτό, ποὺ θὰ φᾶς σπίτι, ἂν χάσης!*

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

Πρίνου... κατορθώματα

ΙΩΑΝΝΗΣ Πρίνος. Ἄλλος πάλι ἐτοῦτος. Στρατιώτης τοῦ πεζικοῦ, κοντούτσικος, παχουλούτσικος καὶ πρὸ παντός... κουτούτσικος. Ἐδῶ τὸ ὑποκοριστικὸ μπαίνει γιὰ τὴν ὁμοιοκαληξία μόνο. Γιατὶ ὁ Πρίνος μας δὲν εἶναι μονάχα... κουτούτσικος. Εἶναι πολὺ κουτὸς ὁ καϋμενούλης. Δὲν τὸν βοηθάει τὸν κακομοιράκο τὸ μυαλό του, γιὰ νὰ καταλάβη αὐτὰ τοὺ προσπαθεῖ ὁ δεκανέας του νὰ τοῦ βάλη στὸ κεφαλάκι του. Μὰ ἔχει καὶ δίκιο ὁ φτωχούλης. Εἶναι ὀνόματα αὐτά, ποὺ προσπαθοῦν νὰ τοῦ χώσουν στὸ μυαλό του;

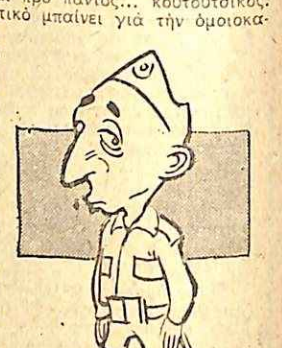

— Μὲ τί καθαρίζουμε τὸ ὅπλα, Πρίνο; τὸν ρωτάει ὁ δεκανέας του.

— Μὲ τόν... ὀβελία! ἀπαντᾶ αὐτός.

— Μὲ τί σπρώχνουμε τὴ σφαῖρα στὴ θαλάμη τοῦ ὅπλου; ξαναρωτάει ὁ δεκανέας.

— Μὲ τὸ κινητό... ὡραῖο! ἀπαντᾶ ὁ Πρίνος.

Δι' ὃ καὶ παραδίνεται στό... φροντιστήριο. Ἕνας δεκανέας μέ... ὄνειον ὑπομονή, ἀναλαμβάνει τὴν ἐκπαίδευσι τοῦ Πρίνου καὶ δέκα ἄλλων συναδέλφων του «ἐν ὅπλοις καὶ κουταμάρᾳ». Αὐτὸς τοὺς παραλαμβάνει, τοὺς ντύνει, τοὺς κουρεύει, τοὺς πλένει καί, τέλος, τοὺς βάζει σὲ ἰδιαίτερο θάλαμο, γιὰ τὰ ἰδιαίτερα μαθήματα. Δὲν τοὺς ἀφίνει πάσο ὁ δεκανέας τοὺς 11 ἐκλεκτούς του.

Ἔτσι, πέρασαν οἱ πρῶτες 20 μέρες ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς κατατάξεως τοῦ Πρίνου καὶ τῶν συναδέλφων του, ὁπότε... ἕνα πρωΐ, ὁ κ. δεκανέας τοὺς παρατάσσει καθαρούς-καθαροὺς μπροστὰ στὰ κρεβάτια τους, γιατὶ στὶς 9 ἀκριβῶς, θὰ ἐρχότανε ὁ συνταγματάρχης νὰ κάνη ἐπιθεώρησι. Ὅλοι ἀστράφτουν ἀπὸ καθαριότητα καὶ εἶναι ἕτοιμοι καὶ δασκαλεμένοι τί θὰ ποῦν καὶ τί θὰ ἀπαντήσουν στὶς ἐρωτήσεις τοῦ συνταγματάρχη. Μὰ νὰ ποὺ ἔρχεται ἡ ὥρα 9 καὶ ὁ συνταγματάρχης δὲ φαίνεται γιὰ τὴν ἐπιθεώρησι. Καὶ νάταν μόνο αὐτό; Ἡ ὥρα περνᾶ καὶ ὁ συνταγματάρχης πουθενὰ νὰ φανῆ.

Ὁ δεκανέας ἔχει ἀρχίσει νὰ νευριάζη. Θὰ τοῦ χαλάση ὅλη τὴ δουλειὰ αὐτὴ ἡ ἀργοπορία τοῦ συνταγματάρχη.

Ἡ ὥρα εἶναι 10 καὶ ὁ συνταγματάρχης δὲ λέει νὰ παρουσιαστῆ. Τώρα καὶ ὁ δεκανέας χάνει τὴν ὑπομονή του. Δὲν εἶναι τώρα πιὰ γιατὶ θὰ τοῦ χαλάση τὰ πλάνα ἡ ἀργοπορία. Εἶναι γιατὶ βαρέθηκε νὰ περιμένη καὶ πρὸ παντὸς φοβᾶται μήπως οἱ... ἐκλεκτοί του χάσουν τὴν ἰδέα, ποὺ ἔχουν γιὰ δαῦτον. Τί βαθμοφόρος εἶναι αὐτός, νὰ περιμένη τόση ὥρα ἕνα...συνάδελφό του, ἕναν ἄλλο βαθμοφόρο! Τὰ νεῦρα τοῦ κ. δεκανέα ἔχουν φτάσει στὸ ζενὶθ καί, ὅπως ἦταν μοιραῖο, ξεσπᾶνε ἐναντίον τοῦ μὴ ἐμφανιζομένου συνταγματάρχη.

— Ἔλα, λοιπόν, κ. συνταγματάρχα, λέει ἀπευθυνόμενος στό... ἄγνωστο ὁ νευριασμένος δεκανέας, εἶναι ἕντεκα παρὰ εἰκοσιπέντε. Μᾶς ἔχεις δυὸ ὧρες καὶ σὲ περιμένουμε...

Καί, λέγοντας αὐτὰ καὶ ἄλλα, ὁ κ. δεκανέας κόβει βόλτες στὸ θάλαμο.

Ὁ Πρίνος παρακολουθεῖ μὲ τοὺς ἄλλους συναδέλφους του τὴ «θεία ὀργὴ» τοῦ κ. δεκανέα, τὴν ὁποία βρίσκει μέσα του πολὺ δικαιολογημένη καὶ δὲ βγάζει ἄχνα.

Ἐλᾶτε ὅμως, ποὺ ὡρισμένες φυσικὲς ἀνάγκες δὲν ὑποχωροῦν μπροστὰ στὸ θυμὸ τοῦ κ. δεκανέα. Μιὰ τέτοια ἀνάγκη, λοιπόν, ἔκανε καὶ τὸν Πρίνο νὰ ρωτήση:

— Ἐπιτρέπεται, κ. δεκανέα, νά... πάω κάπου;

— Τώρα σ' ἔπιασε καὶ σένα; ἀπαντᾶ ὁ μηνύων δεκανέας. Ἂς εἶναι... πήγαινε!...

Τρέμοντας ὁ Πρίνος βγαίνει «ἀκροποδητὶ» ἀπὸ τὸ θάλαμο. Πρὶν ὅμως φτάση ἐκεῖ ποὺ πρέπει, νά σου μπροστά του ὁ συνταγματάρχης. Ὁ Πρίνος, ποὺ, ὅπως εἴπαμε, δὲν ἤξερε ἀκόμα τί ἐστὶ συνταγματάρχης, δὲν τὸν γνώρισε καί, φυσικά, δὲν τὸν χαιρέτισε.

— Γιατὶ δὲ χαιρετᾶς ἐσύ; τὸν ρωτᾶ ὁ συνταγματάρχης.

— Καὶ ποιὸς εἶσαι σὺ γιὰ νὰ σὲ χαιρετήσω; ἀπαντᾶ ὁ Πρίνος.

— Εἶμαι ὁ συνταγματάρχης!

Τότε ὁ Πρίνος, ἀλλάζοντας τόνο, τοῦ λέει:

— Μὰ ποῦ ἤσουν, χριστιανέ μου, τόση ὥρα; Ἀπὸ τὶς 9 σὲ περιμένει ὁ κ. δεκανέας!... Καὶ σ' ἔχει μιὰ φούρκα!... Καλά, λοιπόν, ποὺ σὲ πρόλαβα... Εἶσαι τυχερός!... Γιὰ νὰ ξέρης τοὐλάχιστο πῶς νὰ δικαιολογηθῆς, κακομοίρη μου!...

Ὁ ἐπιλοχίας
ΤΡΙΚΟΡΦΟΣ
Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν
Γ. Δ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

Ἡ καινούργια πτέρυγα μὲ τὶς περίφημες ἀρχαϊκὲς Κόρες

ΣΤΟ ὡραῖο μουσεῖο, ποὺ χτίστηκε μεταπολεμικὰ στὴν Ἀκρόπολι, στὴ θέσι τοῦ παλαιότερου, ἄνοιξε τελευταῖα μιὰ καινούργια πτέρυγα, ἀφιερωμένη στὴν ἀρχαϊκὴ τέχνη. Μέσα στὶς αἴθουσες τῆς πτέρυγος αὐτῆς, ἐκτίθενται τὰ ἔργα τέχνης, ποὺ βρέθηκαν στὶς ἀνασκαφὲς τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἀνήκουν στὴν προκλασσικὴ ἐποχὴ καὶ κυρίως στὸν 7ο καὶ 6ο π. Χ. αἰῶνα.

Στὰ ἀρχαϊκὰ αὐτὰ ἔργα ἐξαιρετικὴ θέσι παίρνουν οἱ περίφημες «Κόρες» τῆς Ἀκροπόλεως, ποὺ τοποθετήθηκαν κυκλικὰ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς αἴθουσες καὶ μὲ τρόπο καλλιτεχνικό, ποὺ τὶς ἀξιοποιεῖ ἀπόλυτα. Οἱ χαριτωμένες μορφές τους ὑποδέχονται τὸν ἐπισκέπτη τοῦ μουσείου μὲ τὸ χαρακτηριστικὸ χαμόγελο τῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης, καὶ δίνουν τὴν ἐντύπωσι πῶς εἶναι ἕτοιμες νὰ κατεβοῦν ἀπὸ τὰ βάθρα τους καὶ νὰ τοῦ δώσουν τὸ χέρι.. Μόνο ποὺ στὶς περισσότερες λείπουν τὰ χέρια... Τὶς ἀκρωτηρίασαν οἱ Πέρσες, ὅταν μὲ τὸν Ξέρξη κατέβηκαν στὴν Ἀθήνα, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴ ναυμαχία τῆς Σαλαμίνας. Ἀλλ' ἂς παρακολουθήσωμε τὴν ἱστορία καὶ τὶς περιπέτειες, ποὺ εἶχαν ὡς σήμερα οἱ Κόρες τῆς Ἀκροπόλεως, ποὺ εἶναι καὶ οἱ ἀρχαιότερες ἀπὸ ὅσες ἐπιζοῦν στὸ «Ἰοστεφὲς ἄστυ».

Οἱ ἀρχαιολόγοι τὶς θεωροῦν ἔργα τοῦ 6ου αἰῶνα π. Χ. Ὀφείλονται, ἴσως, σὲ καλλιτέχνες ποὺ ἦρθαν ἀπὸ τὴ Χίο ἢ τὶς ἰωνικὲς πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἐργάστηκαν στὴν Ἀθήνα. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ φορεσιὰ τῶν περισσοτέρων εἶναι ἰωνική. Πλούσια σὲ πτυχώσεις, μὲ ὡραῖα σχέδια καὶ χρώματα. Πλούσιος εἶναι καὶ ὁ διάκοσμος τῆς κεφαλῆς καὶ χαριτωμένο τὸ χτένισμα, μὲ τὶς μποῦκλες ποὺ κατεβαίνουν στοὺς ὤμους, ποὺ δείχνει πῶς οἱ Ἀθηναῖες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διακρίνονταν γιὰ τὴ φιλαρέσκεια καὶ τὴν κομψότητά τους.

Στὰ ἀγάλματα αὐτὰ διατηροῦνται καὶ σήμερα πολλὰ ἀπὸ τὰ χρώματα μὲ τὰ ὁποῖα εἶχαν βάψει τὸ μάρμαρο στὴν ἀρχαιότητα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μαλλιά, τὰ μάτια καὶ τὰ χείλια, εἶναι ζωγραφισμένες μὲ διάφορα κοσμήματα (σταυρούς, ἄνθη, μαιάνδρους) καὶ οἱ ἐνδυμασίες ποὺ φοροῦν οἱ Κόρες. Μερικὲς μὲ μιὰ χαριτωμένη κίνησι, κρατοῦν μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι ἀνασηκωμένη τὴ φούστα τους, ὅπως ἀκριβῶς ἔκαναν πρὶν ἀπὸ μισὸν αἰῶνα καὶ οἱ νεώτερες Ἀθηναῖες μὲ τὶς μακρυὲς φοῦστες ποὺ φοροῦσαν...

Ἕνα πρᾶγμα ποὺ δὲ μπόρεσε νὰ ἐξηγήση ὡς σήμερα ἡ ἀρχαιολογία εἶναι τί ἀκριβῶς παρίσταναν οἱ Κόρες αὐτὲς τῆς Ἀκροπόλεως. Τὸ πιθανώτερο εἶναι πῶς ἦσαν ἀναθήματα ἀφιερωμένα στὴν πολιοῦχο θεὰ τῆς Ἀθήνας καὶ ἐμφάνιζαν ἱέρειες τῆς Ἀθηνᾶς. Τὰ ἀγάλματα αὐτὰ ἦταν τοποθετημένα γύρω ἀπὸ τὸν παλαιότερο Παρθενῶνα, ποὺ εἶχε χτίσει ὁ Πεισίστρατος τὸν 6ο π. Χ. αἰῶνα καὶ εἶναι γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ἑκατόμπεδου.

Ὅταν ὁ Ξέρξης μὲ τοὺς Πέρσες κατέλαβαν τὴν Ἀκρόπολι τὸ 480 π. Χ. κατέστρεψαν καὶ ἔκαψαν τὸ Ἑκατόμπεδο καὶ τὰ ἄλλα ἱερά, καθὼς καὶ τὰ ἀγάλματα ποὺ κοσμοῦσαν τὸν Ἱερὸ Βράχο. Μόνο μερικὰ ἀπὸ τὰ ἀγάλματα τῆς Ἀκροπόλεως σώθηκαν, γιατὶ τὰ πῆραν μαζί τους οἱ Πέρσες. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἦταν καὶ τὸ χάλκινο ἄγαλμα, ποὺ εἶχαν στήσει οἱ Ἀθηναῖοι στοὺς δύο τυραννοκτόνους, τὸν Ἁρμόδιο καὶ τὸν Ἀριστογείτονα, μετὰ τὴν ἐγκατάστασι τῆς δημοκρατίας στὴν Ἀθήνα. Ἑκατὸ πενῆντα χρόνια μετὰ τὴν πυρπόλησι τῶν ἱερῶν τῆς Ἀκροπόλεως ἀπὸ τοὺς Πέρσες ὁ Ἀλέξανδρος ἐκδικήθηκε τὴν ἱεροσυλία, βάζοντας φωτιὰ στὰ ἀνάκτορα τῆς Περσεπόλεως καὶ στέλλοντας πίσω στὴν Ἀθήνα τὰ ἀγάλματα, ποὺ εἶχαν πάρει ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι οἱ Πέρσες, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦταν καὶ τὸ χάλκινο τῶν Τυραννοκτόνων

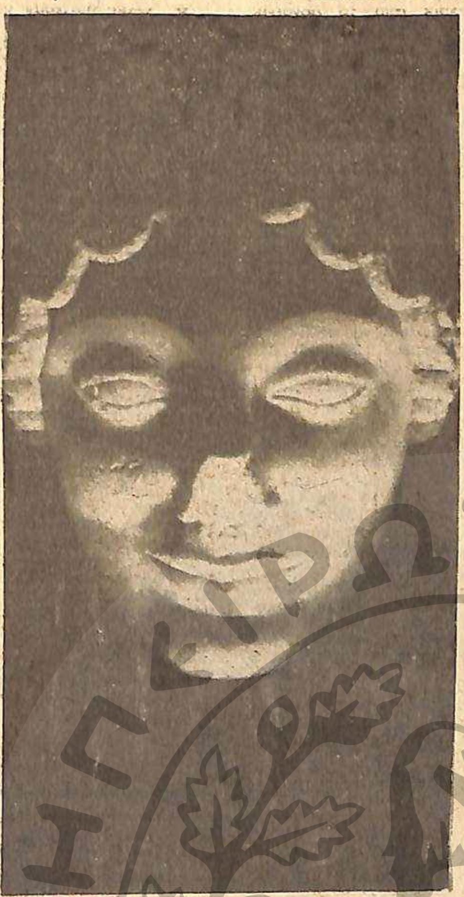

Μιὰ ἀπὸ τὶς Κόρες τοῦ μουσείου τῆς Ἀκροπόλεως

Θύματα τῆς καταστροφῆς τοῦ 480 π. Χ. εἶναι καὶ οἱ ὡραῖες ἀρχαϊκὲς Κόρες τῆς Ἀκροπόλεως. Τότε ἀκρωτηριάστηκαν ἀπὸ τὸν κατακτητή. Καὶ στὶς περισσότερες ἀπὸ αὐτὲς βλέπει κανεὶς καὶ σήμερα καθαρὰ τὰ ἴχνη ἀπὸ τὴν περσικὴ ἐπιδρομή. Ὁ ἀκρωτηριασμός τους ὅμως εἶχε κι' ἕνα καλὸ ἀποτέλεσμα. Ὑπῆρξε ἡ αἰτία ποὺ διατηρήθηκαν ὡς τώρα καὶ κοσμοῦν σήμερα τὸ μουσεῖο τῆς Ἀκροπόλεως.

Ἔτσι, ἀκρωτηριασμένες, τὶς βρῆκε ὁ Περικλῆς, ὅταν τὸ 447 π. Χ. ἄρχιζε τὸ χτίσιμο τοῦ Παρθενῶνος καὶ τῶν ἄλλων μνημείων τῆς Ἀκροπόλεως. Στὸ καινούργιο ἱερὸ τῆς Παλλάδος δὲν εἶχαν, φυσικά, θέσι τὰ κατεστραμμένα, ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴ τῶν Περσῶν, παλαιότερα ἀγάλματα. Καὶ σκέφθηκαν τότε νὰ τὰ θάψουν μέσα στὴ γῆ τῆς Ἀκροπόλεως, γιὰ ν' ἀποφύγουν καὶ τὴν ἐνδεχομένη βεβήλωσι ποὺ θὰ ὑφίσταντο, τὰ ἱερὰ αὐτὰ ἀφιερώματα, ἂν τὰ πετοῦσαν κάπου ἀλλοῦ. Ὅπως, ἀκριβῶς, γίνεται καὶ σήμερα μὲ τὶς εἰκόνες τῶν κατεδαφιζομένων ἐκκλησιῶν, ποὺ τὶς θάβουνε κοντὰ στὰ θεμέλια τῆς καινούργιας ποὺ θὰ χτίσουν.

Ἂν οἱ Κόρες δὲν εἶχαν πάθει τὸν ἀκρωτηριασμὸ ἀπὸ τοὺς Πέρσες, ἀσφαλῶς θὰ ἐχρησιμοποιοῦντο στὸ διάκοσμο τῆς Ἀκροπόλεως ἢ σὲ κάποιο ἄλλο ἀθηναϊκὸ ἱερό, καὶ θὰ εἶχαν χαθῆ καὶ ἐξαφανιστῆ ὅπως καὶ τόσα ἄλλα ἀγάλματα ποὺ κοσμοῦσαν, κατὰ ἑκατοντάδες, τὴν ἀρχαία Ἀθήνα.

Στὸν αἰώνιο αὐτὸ τάφο τῆς Ἀκροπόλεως οἱ Κόρες ἔμειναν θαμένες κάπου δυόμισυ χιλιάδες χρόνια. Καὶ μόνο τὸ 1886 ξαναεῖδαν τὸ φῶς τῆς Ἀττικῆς, ὅταν ὁ ἀρχαιολόγος Καββαδίας ἀνέσκαπτε ὁλόκληρο τὸ ἐπάνω μέρος τῆς Ἀκροπόλεως, ὡς τὸ φυσικὸ βράχο. «Τότε γράφει ὁ ἴδιος, μιὰ ἀνέλπιστη εὔνοια τῆς τύχης ἐπιβράβευε τὸ ἔργο τῶν ἀνασκαφῶν. Τὴν 24—25 Ἰανουαρίου ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη ἔφερε στὸ φῶς 14 γυναικεῖα ἀγάλματα ἀρχαϊκῆς τέχνης, ὅλα πολύχρωμα, ποὺ βρέθηκαν μεταξὺ τῆς βορειοδυτικῆς πλευρᾶς τοῦ Ἐρεχθείου καὶ τοῦ τείχους τῆς Ἀκροπόλεως. Τὰ εὑρήματα αὐτὰ καθιστοῦν τὸ μουσεῖο τῆς Ἀκροπόλεως μοναδικὸ στὸν κόσμο».

Τὰ ἀγάλματα βρέθηκαν ἀνακατωμένα μὲ πέτρες, ἀρχαϊκὲς ἐπιγραφές, μαρμάρινα κομμάτια ἀπὸ τὸ Ἑκατόμπεδο, σπασμένα βάζα καὶ ἄλλα ἀντικείμενα, ποὺ ἦταν παλαιότερα ἀπὸ τὴν περσικὴ ἐπιδρομὴ τοῦ 480. Πολλὰ ἀπὸ τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ ἀποτελοῦν τὸ πολύτιμο περιεχόμενο τοῦ μουσείου τῆς Ἀκροπόλεως. Τὸ μουσεῖο αὐτὸ χτίστηκε τὸ 1878 γιὰ νὰ στεγάση τὶς ἀρχαιότητες, ποὺ θὰ μᾶς ἔδιναν οἱ ἀνασκαφὲς τῆς Ἀκροπόλεως μετὰ τὸ ξεκαθάρισμα τοῦ Ἱεροῦ Βράχου ἀπὸ τὰ κτίσματα τῶν νεωτέρων χρόνων. Τόσο στὰ βυζαντινὰ χρόνια, ὅσο καὶ τὴν ἐποχὴ τῆς φραγκοκρατίας καὶ κατόπιν τῆς Τουρκοκρατίας, εἶχαν προστεθῆ κοντὰ στὰ ἀρχαῖα νέα κτίρια, ποὺ ἄλλαξαν τὴ μορφὴ τοῦ ἱεροῦ χώρου. Τὴν ἐποχὴ μάλιστα τῆς Τουρκοκρατίας ὁλόκληρη ἡ Ἀκρόπολις εἶχε καλυφθῆ μὲ σπίτια, στὰ ὁποῖα ἔμενε ἡ φρουρὰ τοῦ Κάστρου καὶ πολλὲς τούρκικες οἰκογένειες

Πρῶτος ὁ βασιλιᾶς Ὄθων στὴν ἐπίσκεψι ποὺ εἶχε κάνει στὴν Ἀθήνα τὸν Αὔγουστο τοῦ 1834 — λίγο πρὶν νὰ γίνη πρωτεύουσα — ἔδωσε ἐντολὴ νὰ καθαρίσουν τὴν Ἀκρόπολι ἀπὸ τὰ σπίτια ποὺ ὑπῆρχαν ἀκόμα δίπλα στὸν Παρθενῶνα καὶ ν' ἀρχίσουν ἀνασκαφὲς κι' ἀναστηλώσεις τῶν ἀρχαίων μνημείων.

Οἱ ἀνασκαφὲς συνεχίστηκαν ἔκτοτε κι' ἔγιναν συστηματικώτερες ἀπὸ τὰ 1875—1900, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψι τοῦ ἀρχαιολόγου Π. Καββαδία βοηθουμένου ἀπὸ τὸ Γερμανὸ ἀρχιτέκτονα Μ. Καβερῶ.

Τὰ εὑρήματα τῶν κατὰ καιροὺς ἀνασκαφῶν ἔπρεπε κάπου νὰ στεγαστοῦν. Καὶ ἀπὸ τὰ ὀθωνικὰ ἀκόμα χρόνια θεωρήθηκε χρήσιμο νὰ χτιστῆ ἕνα μουσεῖο στὴν Ἀκρόπολι, εἰδικῶς γιὰ τὶς ἀρχαιότητες ποὺ θὰ βρίσκονταν στὸν Ἱερὸ Βράχο. Ἀλλὰ ἡ ἰδέα τοῦ μουσείου προκάλεσε τὴν ἀντίδρασι πολλῶν ποὺ ὑποστήριζαν ὅτι στὴν Ἀκρόπολι δὲν ἐπετρέπετο νὰ χτιστοῦν νεώτερα κτίσματα, γιατὶ τὰ κτίσματα αὐτὰ θὰ κατέστρεφαν καὶ τὴν αἰσθητικὴ τοῦ τοπίου.

Καὶ μόνο τὸ 1878 ἄρχισε νὰ χτίζεται τὸ μουσεῖο τῆς Ἀκροπόλεως σ' ἕνα κοίλωμα τοῦ ἐδάφους στὴ νοτιοανατολικὴ πλευρά, κοντὰ στὸν Παρθενῶνα. Τὸ κοίλωμα αὐτὸ ἐπέτρεψε ὥστε τὸ μουσεῖο νὰ μὴ προβάλλεται ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος τῆς Ἀκροπόλεως καὶ νὰ εἶναι ὁρατὸ εἰς βάρος τῆς αἰσθητικῆς τοῦ τοπίου.

Στὴν ἴδια θέσι τοῦ παλαιότερου μουσείου χτίστηκε μεταπολεμικὰ τὸ νεώτερο μὲ τὶς καινούργιες ἀρχιτεκτονικὲς καὶ μουσειακὲς ἀντιλήψεις, ἀπὸ ἀπόψεως φωτισμοῦ καὶ διατάξεως αἰθουσῶν καὶ ἀρχαιολογικῶν ἐκθεμάτων.

Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήση κανεὶς πῶς τὸ σημερινὸ μουσεῖο τῆς Ἀκροπόλεως ἱκανοποιεῖ ἀπόλυτα τὸν ἐπισκέπτη του. Ὄχι μόνο οἱ καινούργιες αἴθουσες ποὺ ἄνοιξαν τελευταῖα μὲ τὰ ἀρχαϊκὰ καὶ τὶς Κόρες, κινοῦν τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὸ θαυμασμὸ τῶν ἐπισκεπτῶν ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλες ποὺ ἔχουν δοθῆ στὴν ἐπίσκεψι τοῦ κοινοῦ ἀπὸ ἀρκετοῦ χρόνου.

Στὶς τελευταῖες αὐτὲς αἴθουσες εἶναι ἐκτεθειμένα τὰ ἀρχαιολογικὰ εὑρήματα τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς καὶ τῶν νεωτέρων χρόνων.

Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ συγκαταλέγονται καὶ ἀνάγλυφα τοῦ Παρθενῶνος — ὅσα ἀφῆκαν ἡ ἐπιδρομὴ τοῦ Ἐλγίνου καὶ τῶν ἄλλων ξένων, ποὺ τὰ ἐσύλησαν τὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς — καθὼς καὶ ἄλλες σπουδαῖες ἀρχαιότητες, ποὺ βρέθηκαν στὴν Ἀκρόπολι καὶ καθιστοῦν τὸ μουσεῖο της ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα ἀρχαιολογικὰ μουσεῖα τοῦ κόσμου.

Μία ἐπίσκεψι στὸ μουσεῖο τῆς Ἀκροπόλεως εἶναι συγχρόνως ἕνας ὡραῖος περίπατος καὶ μία πνευματικὴ ἀπόλαυσι

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕΤΑΦΕΡΕΤΑΙ ΜΙΑ ΚΩΜΟΠΟΛΙΣ

Μέσα στὰ 2 ἑπόμενα χρόνια, ἡ κωμόπολι Ἐρβέντς τῆς Τσεχοσλοβακίας, μὲ τοὺς 3.000 κατοίκους της, θὰ μεταφερθῆ ἀλλοῦ. Γιατὶ στὸ ἔδαφος ὅπου εἶναι κτισμένη, ὑπάρχουν πλούσια κοιτάσματα κάρβουνου.

Ὑπολογίστηκε πράγματι ὅτι κάθε τετραγωνικὸ μέτρο τοῦ σκεπάζει 20 τόννους κάρβουνο. Καὶ ἡ Τσεχοσλοβακικὴ κυβέρνησι δὲ θ' ἀφήση ἀνεκμετατάλλευτο αὐτὸ τὸ πλούσιο ὑπέδαφος. Ἡ συνολικὴ ἀπόδοσι αὐτοῦ τοῦ νέου ἀνθρακωρυχείου θὰ φτάση τὰ 51 ἑκατομμύρια τόννους.

Δὲν πρόκειται ὡστόσο νὰ μεταφερθοῦν ὁλόκληρα τὰ σπίτια αὐτῆς τῆς κωμοπόλεως, ὅπως ἔγινε στὴν Ἀμερική, ὅπου μετακομίσθηκε ἀλλοῦ ἕνα ὁλόκληρο οἰκοδομικὸ τετράγωνο τῆς Ν. Ὑόρκης, βάρους 8.000 τόννων! Ἡ ἐργασία αὐτὴ χρειάστηκε 10 βδομάδες. Ὁ ἐργολάβος ποὺ τὴν εἶχε ἀναλάβει, θὰ πλήρωνε 200.00 δολλάρια, ἂν πάθαιναν καμμιὰ ζημιὰ τὰ κτίρια κατὰ τὴ μεταφορά τους.

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Οἱ ἀστυνομικοί, ποὺ παρακολούθησαν τὴν κηδεία τοῦ Ἔρρολ Φλὺνν στὸ Χόλλυγουντ, δὲ χρειάστηκε νὰ ἐπέμβουν γιὰ νὰ συγκρατήσουν τὰ πλήθη ἢ τὶς γυναῖκες, ποὺ σὰν ὑστερικὲς θὰ ἔκλαιαν τὸ χαμὸ τοῦ διασήμου γόητος. Οὔτε μεγάλα πλήθη συγκεντρώθηκαν, οὔτε δάκρυα χύθηκαν. Ἡ μόνη γυναῖκα, ποὺ ἔκλαψε πάνω ἀπὸ τὸ νεκρὸ ἦταν ἡ Ἀΐντα Λουπῖνο. Τὰ μάτια τῆς νόμιμης γυναίκας του Πατρίτσια Γουώϊμορ ἔμειναν στεγνὰ καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς τελετῆς, γεγονός, ποὺ ἔκανε σ' ὅλους ἐντύπωσι. Κακὴ ἐντύπωσι προκάλεσε ἐπίσης καὶ ἡ ἀπόφασι τῆς νεαρᾶς φίλης τοῦ Ἔρολ, Μπέβερλυ Ἄαντλαντ νὰ δώση κατὰ τὴν

Ὁ Ντάνυ Καιη

ὥρα τῆς κηδείας συνέντευξι στοὺς δημοσιογράφους, στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο, ὅπου εἶχε παραμείνει, γιὰ νὰ μὴ διεκδικήση ἀπὸ τὴν Πατρίτσια τὴ θέσι της πίσω ἀπὸ τὸ φέρετρο. Ἡ Μπέβερλυ εἶπε, ὅτι ἀγνοεῖ πῶς βρέθηκαν στὰ χέρια τῆς μητέρας της τὰ ἐρωτικὰ γράμματα, ποὺ τῆς ἔγραφε ὁ Ἔρρολ Φλύνν, καὶ στα, ὁποῖα τῆς δήλωνε ρητῶς πὼς θὰ τὴν παντρευόταν μόλις θὰ χώριζε τὴν Πατρίτσια. Τὰ γράμματα αὐτὰ ἡ μητέρα της τὰ ἐπέδειξε στοὺς δημοσιογράφους, μόλις ἔμαθε πὼς ὁ Ἔρρολ μὲ τὴ διαθήκη του ἀφίνει ὅλη του τὴν περιουσία στὶς τέσσερες κόρες του καὶ οὔτε μιὰ δεκάρα στὴ Μπέβερλυ.

Ἡ Μπέβερλυ δήλωσε πὼς τῆς ἦταν τελείως ἀδιάφορο τὸ γεγονός, ὅτι τὸ ὄνομά της δὲν συμπεριλαμβάνεται στὴ διαθήκη τοῦ λατρευτοῦ της Ἔρρολ. Ἀποκάλυψε ἀκολούθως πὼς ὁ Ἔρρολ κι' αὐτὴ θὰ ἦσαν ἀσφαλῶς οἱ πρωταγωνισταὶ τοῦ φιλμ «Λολίτα», ἂν ἐκεῖνος δὲν πέθαινε. Στὸ μυθιστόρημα αὐτὸ τοῦ Ναμπόκωφ ἡ Λολίτα εἶναι ἕνα κοριτσάκι 14 χρόνων, ποὺ ἔχει ἐρωτικὲς σχέσεις μὲ ἕνα σαραντάρη. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Μπέβερλυ πρόσθεσε: «Οἱ ρόλοι ἦσαν φτιαγμένοι στὰ μέτρα μας». Ἡ Μπέβερλυ εἶναι 18 χρόνων καὶ ὁ Ἔρρολ Φλύνν ἦταν 50. (Εἶχε γεννηθῆ τὸ 1909 καὶ ὄχι τὸ 1935, ὅπως ἄφηνε νὰ ἐννοηθῆ ἕνα τυπογραφικὸ λάθος, ποὺ ἔγινε στὴ σελίδα αὐτὴ προηγουμένου τεύχους μας. Τὸ 1935 παντρεύτηκε γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τὴ Λιλὴ Νταμιτά).

Τὴν κηδεία δὲν παρακολούθησε κανένας ἀπὸ τοὺς μεγάλους τοῦ Χόλλυγουντ. Τὰ κορδόνια τοῦ φερέτρου κρατοῦσαν ὁ Μίκυ Ρούνεϋ, ὁ Τζώννυ Βαϊσμύλλερ, ὁ Τζὰκ Ὤκυ καὶ ὁ Μάϊκ Ρομανώφ. Τὸ Χόλλυγουντ ὁλόκληρο ἔτρεμε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τρέμη, γιατὶ στὰ ἀπομνημονεύματά του, ποὺ θὰ ἐκδοθοῦν πολὺ σύντομα, ὁ Ἔρρολ κάνει τρομερὲς ἀποκαλύψεις εἰς βάρος ὅλων τῶν συναδέλφων του.

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ Τὸ γερμανικὸ θέατρο καὶ ὁ γερμανικὸς κινηματογράφος ἔχασαν μιὰ μεγάλη μορφή. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ μακρόχρονη ἀρρώστεια, πέθανε στὴ Βιέννη, σὲ ἡλικία 75 χρόνων, ὁ Βέρνερ Κράους. Ὁ ἐξαίρετος αὐτὸς καλλιτέχνης εἶχε γεννηθῆ τὸ 1884 στὸ Γκρεστουγκχάουζεν τῆς Γερμανίας, ἀπὸ τὸ 1948 ὅμως, ἐγκαταστάθηκε μονίμως στὴ Βιέννη, ποὺ εἶχε τόσο ἀγαπήσει, καὶ ζήτησε νὰ γίνη Αὐστριακὸς πολίτης. Φυσικά, οἱ Αὐστριακοὶ ἔσπευσαν ἀμέσως νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἠθοποιοῦ, ποὺ εἶχαν τόσες φορὲς χειροκροτήσει στὸ «Μπουργκτεάτερ».

★ «Ὁ Μπρόντερικ Κρῶφορντ εἶναι ὁ καλύτερος φίλος μου, δήλωσε ἡ Βιρτζίνια Ράνγκλ στοὺς ἀστυνομικούς, ποὺ τὴ συνέλαβαν, κατηγορῶντας την, ὅτι ἐπωφελήθηκε τῆς ἀπουσίας τοῦ ἠθοποιοῦ, γιὰ νὰ τοῦ ἀδειάση τὸ σπίτι, ἐξαφανίζοντας ρουχισμὸ καὶ διάφορα πολύτιμα ἀντικείμενα. Ἡ ὡραία Βιρτζίνια εἶναι πιὸ γνωστὴ στοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους, μὲ τὸ ψευδώνυμο Λίντα Ντόλ, ἡ βασίλισσα τοῦ στρὶπ τήζ. Δυστυχῶς ὅμως γι' αὐτή, ἕνα τηλεγράφημα τοῦ Μπρόντερικ ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, ὅπου γυρίζει μιὰ σειρὰ ταινιῶν γιὰ τὴν τηλεόρασι, πληροφοροῦσε τὴν ἀστυνομία πὼς καὶ τὰ δυὸ ὀνόματα τοῦ εἶναι τελείως ἄγνωστα. Φαίνεται πὼς ὁ ἠθοποιὸς θὰ ὑποχρεωθῆ καὶ πάλι νὰ διακόψη τὴν ἐργασία του καὶ νὰ ξαναγυρίση γιὰ δεύτερη φορὰ στὸ Λὸς Ἄντζελες. Πρὶν ἀπὸ μιὰ βδομάδα, εἶχε μεταβῆ ἐκεῖ γιὰ νὰ παρακολουθήση τὴν κηδεία τῆς μητέρας του, ποὺ πέθανε ξαφνικά.

★ Οἱ Ἰταλοὶ παραγωγοὶ τοῦ κινηματογράφου, παραπονούμενοι γιὰ τὴν πλήρη ἐγκατάλειψί τους ἐκ μέρους τοῦ κράτους, ἀπειλοῦν νὰ σταματήσουν κάθε παραγωγὴ καὶ νὰ μὴ γυρίσουν κανένα φίλμ ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1960, ἂν δὲν ἐπαναφερθοῦν τὰ εὐεργετήματα ὑπὲρ τῆς ἰταλικῆς παραγωγῆς.

★ Ὁ Λὲξ Μπάρκερ καὶ ἡ τετάρτη κατὰ σειρὰν σύζυγός του Ἰρὲν Λαμπάρτ περιμένουν ἕνα εὐτυχὲς γεγονός. Τὸ παιδὶ αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ τρίτο τοῦ Λέξ, ποὺ ἔχει ἤδη ἀποκτήσει δυὸ μὲ τὴν πρώτη του γυναῖκα καὶ τὸ πρῶτο τῆς γυναίκας του, ποὺ προέρχεται ἀπὸ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀριστοκρατικὲς οἰκογένειες τῆς Βοστώνης.

★ Στὸ νέο φίλμ «Μεσσαλίνα», ποὺ γυρίζει τώρα στὴ Ρώμη ὁ σκηνοθέτης Βιττόριο Κοτταφάσι, ἡ ἐπικίνδυνη γόησσα τῆς ἱστορίας, τὴν ὁποίαν ὑποδύεται ἡ Μπελίντα Λῆ, θὰ μᾶς παρουσιαστῆ γιὰ πρώτη φορὰ ξανθή! Κι' αὐτὸ γιατὶ ἡ ὡραία Μπελίντα δὲν ἔδειξε καμμιὰ διάθεσι ν' ἀλλάξη τὸ χρῶμα τῆς πλουσίας κόμης της.

★ Ἡ μητέρα τοῦ Τάϋρον Πάουερ πέθανε σὲ ἡλικία 80 χρόνων, χωρὶς νὰ μάθη πὼς ὁ λατρευτός της γυιὸς πέθανε πέρυσι. Λόγῳ τῆς ἡλικίας της, τῆς εἶχαν ἀποκρύψει τὴν τρομερὴ εἴδησι.

★ «Οἱ πέντε δεκάρες» εἶναι τὸ μοναδικὸ ἐφετεινὸ νέο φίλμ τοῦ Ντάννυ Καίη. Στὴ νέα αὐτὴ ἔγχρωμη κωμωδία του ὁ διάσημος κωμικὸς ἔχει γιὰ παρτεναίρ του τὴν ὡραιοτάτη Μπάρμπαρα Μπὲλ Γκέντς καὶ τὸν Λούϊς Ἄρμστρονγκ.

★ Ἡ Ἄννα-Μαρία Πιεράντζελι, ἡ ὁποία ἔκοψε τὶς ἀμυγδαλές της σὲ μιὰ κλινικὴ τοῦ Λὸς Ἄντζελες, βρῆκε, ξυπνῶντας δίπλα στὸ κρεβάτι της, μιὰ ὡραία ἀνθοδέσμη μὲ 24 κατακόκκινα τριαντάφυλλα. Τὴ συνώδευε μιὰ καρτούλα μὲ τὸ ἑξῆς περιεχόμενο: «Μὲ ὅλη μου τὴν ἀγάπη, Βὶκ (Νταμον)». Τὰ δυὸ αὐτὰ ἀστέρια, οὔτε μαζὶ μποροῦν νὰ ζήσουν, οὔτε ὅμως καὶ χωριστά.

★ Ὅλοι πίστευαν πὼς τὸ φίλμ «Σπάρτακος» εἶχε πιὰ τελειώσει. Κι' ὅμως ὁ Κὲρκ Ντάγκλας πῆρε τώρα τὴν ἀπόφασι νὰ ξαναγυρίση τὶς ἐρωτικὲς σκηνές, στὶς ὁποῖες πρωταγωνιστοῦσε ὁ ἴδιος μαζὶ μὲ τὴν Τζὴν Σίμμονς, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὶς τονώση περισσότερο. Γιὰ νὰ τὸ πετύχη αὐτὸ ὅμως πρέπει νὰ περιμένη νὰ τελειώση ἡ Τζὴν τὸ φίλμ, ποὺ γυρίζει τώρα. Δὲν προβλέπεται δὲ νὰ εἶναι ἐλεύθερη πρὶν ἀπὸ τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1960.

★ Ὁ Γουάϊην Μόρρις, ποὺ πέθανε σὲ ἡλικία 45 χρόνων, δὲν εἶχε πάρει ποτὲ τὴ ζωὴ στὰ σοβαρὰ καὶ δὲν πῆρε οὔτε τὸ θάνατο. Τὸ ἀπέδειξε αὐτὸ μὲ τὴ διαθήκη του, ποὺ ἀνοίχτηκε πρὸ ἡμερῶν. «Δὲ θέλω, λέει σ' αὐτὴν ὁ Γουάϊην, οὔτε στεφάνια, οὔτε δάκρυα. Θέλω μόνο νὰ δώσουν ἑκατὸ δολλάρια στὸν καλύτερό μου φίλο, γιὰ νὰ κεράσω μ' αὐτὰ μιὰ τελευταία φορὰ ὅλη τὴν παρέα».

★ Ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴ Γαλλία καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴ γαλλικὴ λογοκρισία, ὁ Ροζὲ Βαντὶμ ὑπέγραψε ἕνα μακροχρόνια συμβόλαιο μὲ τὸ Χόλλυγουντ καὶ δὲν πρόκειται νὰ ξαναγυρίση στὴν πατρίδα του πρὶν ἀπὸ τὸ 1965. Ἀπὸ καιρό, οἱ Ἀμερικανοὶ παραγωγοὶ βομβάρδιζαν μὲ δελεαστικὲς προτάσεις τὸν Βαντίμ, ποὺ θεωρεῖται στὴν Ἀμερικὴ ὡς ὁ καλύτερος Γάλλος σκηνοθέτης. Ἐκεῖνος ὅμως τὶς ἀπέρριπτε τὴ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη, γιατὶ προτιμοῦσε νὰ ἐργάζεται στὸ Παρίσι. Ὕστερα ἀπὸ τὴ δυσάρεστη περιπέτεια τοῦ τελευταίου του φίλμ «Ἐπικίνδυνες σχέσεις τοῦ 1960», ὁ Βαντὶμ ἀποφάσισε νὰ δεχτῆ τὶς συνεχιζόμενες προσφορές.

«Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω, εἶπε, γιατὶ ἀπαγορεύουν τὴν ἐξαγωγὴ τοῦ ἔργου «Ἐπικίνδυνες σχέσεις», τὴ στιγμή, ποὺ ἐπέτρεψαν τὴν ἀποστολὴ στὸ ἐξωτερικὸ τοῦ φίλμ «Οἱ ἐρασταί». Ὑπὸ τὶς συνθῆκες αὐτὲς δὲ μπορῶ νὰ μείνω καὶ νὰ ἐργαστῶ στὴ Γαλλία. Δὲ φοβᾶμαι τὴν ἀμερικανικὴ λογοκρισία. Μ' αὐτὴν ξέρουμε καλὰ ἀπὸ πρὶν τί ἀπαγορεύει καὶ τί ἐπιτρέπει. Στὴ Γαλλία ὅλα εἶναι ἐλεύθερα, ἀλλὰ στὸ τέλος ὅλα ἀπαγορεύονται. Θὰ ξαναγυρίσω ἐδῶ, ὅταν ἡ λογοκρισία θὰ ἔχη λογικευθῆ.

Ἡ «Παραμάουντ» πρότεινε στὸ Βαντὶμ ἕνα χρυσὸ συμβόλαιο. Τοῦ προσφέρει, ἐκτὸς ἀπὸ ἄφθονο χρῆμα, ὅ,τι θέλει γιὰ νὰ γυρίση 3

Ἡ Μπελίντα Λῆ καὶ ὁ πρίγκηψ Ὀρσίνι

φίλμ μέσα σὲ 4½ χρόνια καὶ τὸν ἀφίνει ἐλεύθερο νὰ διαλέξη τὰ θέματα, τοὺς ἠθοποιοὺς καὶ τὰ μέρη στὰ ὁποῖα θὰ τὰ γυρίση. Τοῦ ἐπιτρέπει ἐπίσης νὰ γυρίση ὅσα ἄλλα ἔργα θέλει γιὰ λογαριασμὸ ἄλλων ἑταιρειῶν. Ὁ Βαντὶμ ἤδη διάλεξε τὸ μέρος, ὅπου θὰ γυρίση τὸ πρῶτο του φίλμ: Τὰ νησιὰ Τούα Μοτοῦ. Θὰ χρειαστῆ 3 μῆνες γιὰ τὰ ἐξωτερικὰ καὶ 15 μόνο μέρες γιὰ τὰ ἐσωτερικά, στὰ στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ.

Σὰν καλομαθημένος νέος, ποὺ εἶναι ὁ Βαντίμ, δὲ φεύγει ἀπὸ τὴ Γαλλία θυμωμένος, χτυπῶντας τὴν πόρτα πίσω του. Θὰ ἐκπληρώση ὅλες τὶς ὑποχρεώσεις, ποὺ ἔχει ἤδη ἀναλάβει, καὶ θὰ γυρίση τὸ φίλμ «Βαμπίρ», μὲ πρωταγωνίστρια τὴ γυναῖκα του Ἀννὲτ Στρόϋμπεργκ. Τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ ἔργου θὰ γυριστοῦν στὰ περίχωρα τῆς Ρώμης.

★ Ὕστερα ἀπὸ 11 χρόνια, ὁ Ἔντυ Κωνσταντὶν ξαναγύρισε στὴν Ἀμερική, γιὰ νὰ ἐμφανιστῆ στὸ Λὸς Ἄντζελες σὲ μιὰ ἐκπομπὴ τηλεοράσεως. Ἡ ἀμοιβή του παρουσιάζει μιά... μικρὴ ἄνοδο. Πρὶν τὸν κάνη διάσημο ὁ ρόλος τοῦ Λέμυ Κώσιον, ὁ Ἔντυ κέρδιζε στὴν Ἀμερικὴ 200 δολλάρια τὸ μῆνα. Τώρα θὰ εἰσπράξη 10.000 δολλάρια, γιὰ μιὰ ἐμφάνισι λίγων λεπτῶν.

★ 1.000 δραχμὲς στοιχίζει μιὰ θέσι στὴν παγκόσμιο «πρεμιέρα» τῆς ὑπερπαραγωγῆς τοῦ Κίνγκ Βίντορ «Ἡ βασίλισσα τοῦ Σαββᾶ», ποὺ θὰ δώση στὸ Λονδῖνο. Τὸ ἔργο αὐτό, ποὺ γυρίστηκε δυὸ σχεδὸν φορές, ἐξ αἰτίας τοῦ θανάτου τοῦ Τάϋρον Πάουερ, θεωρεῖται μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες δημιουργίες τῆς 7ης τέχνης. Στὴν πρεμιέρα τοῦ ἔργου, τοῦ ὁποίου τὸ γύρισμα κράτησε 18 μῆνες, θὰ παρευρεθοῦν οἱ δυὸ βασικοὶ πρωταγωνισταί του Τζίνα Λολομπριτζίντα καὶ Γιοὺλ Μπρύνερ.

ΠΑΤ ΚΕΝΝΕΝΤΥ

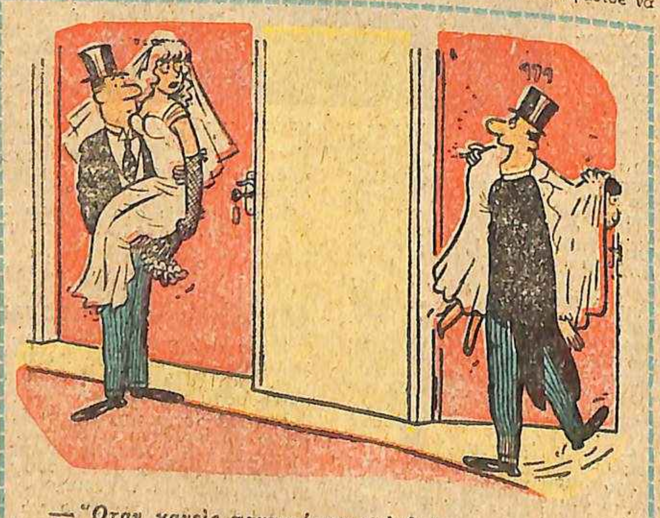

—Ὅταν κανεὶς παντρεύεται γιὰ δεύτερη φορά, ὅπως ἐγώ, τὰ βλέπει τὰ πράγματα μὲ λιγώτερο ἐνθουσιασμό, φίλε μου!

— Νὰ σοῦ δώσω χρήματα ἐγώ, Πέτρο μου, τοῦ εἶπε ἡ Ντόρα.

Ἡ «Ψηλομύτα»

ΠΙΟ λίγο τὴ φωνάζανε Ντόρα, καὶ πιὸ πολὺ «Ψηλομύτα». Καὶ τὸ παρατσούκλι της ἔδινε ἀνάγλυφη τὴν πραγματικότητα. Ἤτανε ἀληθινὰ ψηλομύτα ἡ Ντόρα: Τὴν ὀμορφιά της τὴν ἀγκάλιαζε μιὰ παγερὴ περηφάνεια καὶ τὴν ἔκανε ἀπρόσιτη γιὰ τοὺς ἄντρες. Ὅποιος τὴν πλησίαζε γοητευμένος κι' ἕτοιμος νὰ τῆς χαρίση τὴν εὐτυχία, δὲ μποροῦσε νὰ ζεστάνη τὴν παγερὴ γόησσα... Τὸν κύτταζε σὰ μεγαλειότης ποὺ ὅλα τῆς χρωστιοῦνται, ἐνῶ αὐτὴ δὲ χρωστάει τίποτα, καὶ τὸν ἀπογοήτευε μὲ μιὰ περιφρονητικὴ της ἄρνησι: «Ὄχι!» ἤτανε γιὰ ὅλους, γενικά, χωρὶς ἐξαίρεσι... Μπορεῖ οἱ ἄντρες ποὺ τὴν πλησιάζανε νὰ εἶχαν εἶχαν ἀξία, μπορεῖ νὰ τὴν ἀγαπάγανε πραγματικά· αὐτὴ τοὺς ἔβλεπε σὰ μερμήγκια, καὶ δὲν τοὺς ἔδινε σημασία καμμιά.

Τὰ χρόνια ὅμως εἶχαν ἀρχίσει νὰ περνᾶνε· οἱ δικοί της ἀνησυχούσανε. «Τί θὰ γινότανε; Ἡ κόρη τους δὲ θὰ γνώριζε μιὰ καλὴ ἀποκατάστασι;»

— Παιδάκι μου, τῆς ἔλεγε ἡ μητέρα της, πρέπει νὰ παντρευτῆς.

Κουνοῦσε τὸ ὄμορφο κεφάλι της καὶ ἀπαντοῦσε ἀδιάφορα, γεμάτη αὐτοπεποίθησι:

— Ἔχω καιρὸ ἀκόμα... Δὲ μὲ πήρανε τὰ χρόνια...

— Ὅταν σὲ πάρουνε τὰ χρόνια, τότε θὰ εἶναι πιὸ δύσκολο νὰ παντρευτῆς... τῆς ἔλεγε καὶ ὁ πατέρας της.

— Δὲν ἔχετε πεποίθησι σὲ μένα, μπαμπᾶ;

Ἦταν ἡ σιγουριά της τόσο μεγάλη, ποὺ πιστεύανε καὶ οἱ δικοί της ὅτι εἶχε δίκηο καὶ ὅτι ὅλος ὁ καιρὸς ἤτανε μπροστά της.

Κι' ἔτσι, ὅταν μιὰ μέρα τὴ ζῶσαν οἱ πρῶτες ρυτίδες καὶ πλαισιώσανε τὴν ὀμορφιά της τὰ πρῶτα ἀσήμια τῶν μαλλιῶν, ἡ ὄμορφη κοπέλλα κατάλαβε ὅτι ἡ περηφάνεια της δὲν τὴν εἶχε κάνει νὰ γνωρίση τὴν εὐτυχία... Ἀποφάσισε μέσα της νὰ κάνη ἀβαρίες καὶ νὰ μαλακώση λίγο τὴν ἀλύγιστη ἀδιαλλαξία της. Τότε ὅμως εἶδε ὅτι οἱ ἄντρες δὲν ἤτανε πιὰ πρόθυμοι νὰ διεκδικήσουνε—κάτι πιὸ πολύ: νὰ ζητιανέψουνε! — τὴν εὔνοιά της... Περνοῦσαν ἀδιάφοροι ἀπὸ δίπλα της καὶ δὲ σταματοῦσαν... Καὶ περνούσανε τὰ χρόνια, καὶ ὁ καιρὸς τσάκιζε κάθε μέρα καὶ πιὸ πολὺ τὴν ὀμορφιὰ τῆς ψηλομύτας...

*

Τώρα ἤτανε μιὰ σχετικὰ καλοδιατηρημένη γεροντοκόρη. Ζοῦσε μόνη της σὲ μιὰ φτωχικὴ γειτονιὰ τῆς Ἀθήνας, μὲ συντροφιά της πικρὴ τὶς ἀναμνήσεις τῶν θριάμβων τοῦ παρελθόντος — τότε ποὺ μεσουρανοῦσε σὰν ἄστρο γυναικεῖο στὸ στερέωμα τοῦ ἀντρικοῦ θαυμασμοῦ. Εἶχε μιὰ ἀσήμαντη περιουσία, ποὺ τῆς ἔδινε κάποιο μικρὸ εἰσόδημα καὶ τὴν ἔσωζε ἀπὸ τὴν ἀνέχεια. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔφτανε· ἡ γυναικεία εὐαισθησία της, παραγκωνισμένη τόσον καιρὸ ἀπὸ τὴν περηφάνεια της, εἶχε ἀναβλύσει ὁρμητικὴ γιὰ νὰ παρασύρη σὰν καταρράκτης ὁρμητικὸς τὸν πρῶτο ἄντρα ποὺ θὰ δεχότανε νὰ μοιραστῆ τὴ ζωή του μαζί της...

Καὶ — τί εὐτυχία! — ὁ ἄντρας αὐτὸς βρέθηκε μιὰ μέρα... Πῶς τὸν δέχτηκε ἡ φτωχιά! Δὲν ἤτανε, βέβαια, στὰ πρῶτα νειάτα του, οὔτε ἡ ἀντρικὴ ὀμορφιά του ἀστραποβολοῦσε γεμάτη ἐφηβικὴ αἴγλη· ἤταν ἕνας ἄντρας γκριζομάλλης καὶ λιγάκι σκυφτός. Πῶς τῆς φάνηκε ὅμως! Σὰ βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ. Δέχτηκε τὴν εὐγενικιὰ συντροφιά του ἄπληστα καὶ δὲν ἄργησε νὰ νοιώση ὅτι ὁ Πέτρος τῆς ἤταν ἀπαραίτητος...

Ἐρχότανε κάθε βράδυ νὰ τὴ δῆ. Καὶ πάντα εἶχε κάτι γι' αὐτὴν — ἕνα δωράκι, λίγα γλυκά... Καθότανε μαζί της ὧρες ὁλόκληρες, τῆς μιλοῦσε, τὴν ἄκουγε... Λίγο-λίγο τυλιγόντουσαν καὶ οἱ δύο στὴν ἴδια γοητεία... Ἡ φτωχιὰ γυναῖκα, σκλάβα τοῦ ἐγωϊσμοῦ της τόσα χρόνια, ζοῦσε μαζεμένη τὴν εὐτυχία τοῦ ἔρωτα...

Ἕνα βράδυ ὁ Πέτρος ἔμεινε πιὸ ἀργὰ κοντά της. Μιλήσανε πολύ.

— Ἄκου, Ντόρα... τῆς ψιθύρισε μιὰ στιγμὴ τρυφερά. Νομίζω ὅτι ἔχουμε πιὰ γίνει ἀπαραίτητοι ὁ ἕνας στὸν ἄλλο...

Μὲ τί γλυκὸ καρδιοχτύπι τὸν ἄκουγε!

— Ναί, Πέτρο... τοῦ ἀποκρίθηκε σιγά.

— Λοιπόν, ἂν θές... ἂν νομίζης... μποροῦμε νὰ ἑνώσουμε τὶς ζωές μας καὶ νὰ προσπαθήσουμε ἀπὸ τὴ διπλῆ ὡριμότητά μας νὰ κάνουμε μιὰ ὑποφερτὴ εὐτυχία...

Τὸν κύτταζε ἄπληστα—σὰ νὰ μὴν πίστευε ὅτι αὐτὰ ποὺ τῆς ἔλεγε ἤταν οἱ πραγματικὲς σκέψεις του.

Ἐκεῖνος σηκώθηκε, τὴν ἀγκάλιασε, τὴν ἀγκάλιασε διακριτικά:

— Ντόρα... τῆς εἶπε. Θὲς νὰ γίνης γυναῖκα μου;

Μὲ λυγμοὺς κρύφτηκε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τοῦ ψιθύρισε τὸ «ναί»...

*

Ἡ φιλία τους ἤτανε τώρα καθαρὸς ἔρως. Εἶχαν ὁρίσει τὸ γάμο τους γιὰ μιὰ ἡμερομηνία ὄχι καὶ πολὺ μάκρυνή, καὶ τώρα ζούσανε τὴν προσμονή του εὐτυχισμένοι...

Ἕνα βράδυ ὅμως ὁ Πέτρος ἦρθε ἀμίλητος, σκυθρωπός...

— Τί ἔχεις, Πέτρο μου; τὸν ρώτησε μὲ μιὰ ἀγωνία.

Δὲν τῆς ἀποκρίθηκε.

Κρεμάστηκε στὸ λαιμό του, τὸν φίλησε...

— Πέτρο μου! Τί τρέχει; Πές μου, ἀγαπημένε μου...

Ἔπεσε βαρὺς σὲ μιὰ πολυθρόνα, καί, χωρὶς νὰ τὴν κυττάζη, τῆς διηγήθηκε τὴν ἱστορία τῆς καταστροφῆς του: Εἶχε τοποθετήσει τὰ λεφτά του σὲ μιὰ ἐπιχείρησι, κι' αὐτὴ κλονιζόταν, ἤθελε κεφάλαια καινούργια, ποὺ αὐτὰ θὰ βοηθούσανε καὶ τὰ παλιὰ νὰ μὴ χαθοῦν...

Πρόθυμη, αὐθόρμητη, τοῦ πρότεινε:

— Νὰ σοῦ δώσω ἐγώ, Πέτρο μου!

— Ἐσύ;...

Τὴν κύτταξε κάπως ταπεινωμένος.

— Ναί, ἐγώ! τοῦ εἶπε μὲ ὁρμή. Μήπως δὲν εἶμαι γυναῖκα σου; Ἡ στενοχώρια σου εἶναι δική μου. Τί πιὸ φυσικὸ ἀπὸ τὸ νὰ προσπαθήσω νὰ βοηθήσω τὴ ζωή μας;

Τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε, γεμᾶτος ἐρωτικὴ εὐγνωμοσύνη...

Καὶ ἡ Ντόρα τσακίστηκε νὰ ρευστοποιήση ὅλη τὴ μικρὴ περιουσία της — σπίτι, ἕνα οἰκόπεδο, κάτι διαμαντικά... Τοῦ ἔδωσε τὰ λεφτὰ κι' αὐτὸς τὰ πῆρε.

— Εὐχαριστῶ, εὐγενικιὰ ἀγαπημένη μου, τῆς εἶπε.

— Δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ μὲ εὐχαριστῆς... τοῦ ἀποκρίθηκε. Ὅ,τι ἔχω εἶναι δικό σου, ὅπως δική σου εἶμαι κι' ἐγὼ ἡ ἴδια...

Τί περίεργο ὅμως! Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Πέτρος δὲν ἦρθε νὰ τὴ δῆ... Ἀνήσυχη τὸν περίμενε ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα... Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἔτρεξε στὰ μέρη ποὺ αὐτὸς σύχναζε. Τῆς εἶπαν ὅτι δὲν τὸν εἴχανε δῆ. Τὸν περίμενε καὶ τὸ δεύτερο βράδυ· πάλι ὁ Πέτρος δὲν ἦρθε... Περίμενε μιὰ βδομάδα ἀκόμα ἡ φτωχιὰ χωρὶς νὰ τὸν δῆ... Τρελλὴ ἀπὸ ἀγωνία, πῆγε νὰ βρῆ ἕνα φίλο του, νὰ τὸν ρωτήση. Κι' αὐτὸς τὴν πληροφόρησε στενοχωρημένος, ὅτι ὁ Πέτρος εἶχε φύγει γιὰ κάποια πόλι τῆς Μακεδονίας γιὰ νὰ ταχτοποιήση τὶς δουλειές του.

— Καὶ θὰ γυρίση γρήγορα;

— Μά... βέβαια...

*

Ὁ Πέτρος δὲ γύρισε ποτέ... Ἄργησε πολὺ ἡ Ντόρα νὰ πιστέψη ὅτι ὁ ἄντρας ποὺ εἶχε τοποθετήσει ἀπάνω του τὶς τελευταῖες ἐλπίδες της ἤταν ἕνας κοινὸς λωποδύτης! Κι' ὅταν τὸ πίστεψε, δὲ μπόρεσε νὰ τὸ ὑποφέρη: Κλείστηκε στὸ δωμάτιό της κι' ἔδωσε τὴ λύσι ἀποφασιστικὰ μὲ λίγη στρυχνίνη!

Ἡ «ψηλομύτα» εἶχε τελειώσει ἄδοξα τὴν καρριέρα της...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΧΩΡΙΑ ΜΕ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

Στὸ Βόρειο Τέξας ὑπάρχει ἕνα χωριὸ ποὺ λέγεται Τηλέφωνο. Τὸ ἀστεῖο λοιπὸν εἶναι ὅτι τὸ χωριὸ αὐτὸ... δὲν ἔχει τηλεφωνικὴ ἐπικοινωνία! Εἶχε μονάχα ἕνα τηλέφωνο, ποὺ καταστράφηκε ὅμως τὸ 1952, κι' ἀπὸ τότε δὲν ἀντικαταστάθηκε. Ἔτσι, οἱ κάτοικοί του ἀναγκάζονται νὰ κάνουν 3 χιλιόμετρα δρόμο, ὡς τὸ γειτονικὸ χωριό, ὅταν θέλουν νὰ τηλεφωνήσουνε.

Ὑπάρχουν ὅμως κι' ἄλλα μέρη τῆς Ἀμερικῆς, μὲ παράξενες ὀνομασίες.

Ἕνα χωριὸ π. χ. λέγεται Ζεστὸς Καφές, μ' ὅλο ποὺ οἱ κάτοικοί του πίνουν ἰδίως μπύρα καὶ τσάϊ!

Ἄλλα πάλι ἔχουν τὶς περίεργες ὀνομασίες Στραβοπόδης, Κόκκινο Ζωῦφιο, Καυγᾶς, Φίλα με ἀγάπη μου, Δεσποινίς, κλπ. Ἕνα σωρὸ χωριὰ ἔχουν ὀνόματα κοριτσιῶν. Ὑπάρχουν π. χ. 32 Μάριον καὶ 6 Εὔα.

Ἕνα χωριὸ λέγεται Ἄντρας, τρία ἔχουν τὴν ὀνομασία Ἀνύπαντρος κι' ἄλλα τόσα Εὐλογημένος.

Ὁ τροβαδοῦρος...

Πίσω ἀπὸ κάποιο παραθύρι, ποὺ ξανὰ
ἔχει μισάνοιχτη τὴ μιά του μόνο γρίλλια,
ὧρες σπιθίζουνε δυὸ μάτια φωτεινὰ
καὶ τρεμοπαίζουν ὧρες δυὸ φλογᾶτα χείλια.

★

Καὶ φεύγει ἡ νύχτα ἡ γλυκειὰ κι' ἡ γαλανὴ
κι' ὁ Ὑμηττὸς μοιάζει μ' ἀσήμια σκεπασμένος.
Σχεδὸν ξημέρωσε, κι' ἀκόμα νὰ φανῆ
ὁ τροβαδοῦρος ὁ γλυκὸς κι' ἀγαπημένος.

★

Κι' ἔπεσε πάχνη, κι' ἔχει πιάσει παγωνιὰ
— μέχρι προχθὲς μήπως δὲν εἴχαμε χειμώνα;...
Μὰ νὰ π' ἀκούγονται στοῦ δρόμου τὴ γωνιὰ
τρίλλιες κιθάρας ἀπαλὲς καὶ μιὰ κορῶνα.

★

Κι' ἀπ' τὸ παράθυρο ἀπὸ πίσω τὸ κλειστό,
ποὖχει μισάνοιχτη τὴ μιά του μόνο γρίλλια,
δυὸ μάτια κλείνουν σὰν νὰ λὲν «εὐχαριστῶ»,
καὶ γελαστὰ «εὐχαριστῶ» λὲν καὶ δυὸ χείλια.

★

Καὶ μὲς στὴ νύχτα τὴ γλυκειά, τὴ γαλανὴ
γιὰ πυργοδέσποινες μιλάει καὶ γιὰ κάστρα
τοῦ λυπημένου κανταδόρου ἡ φωνή,
ποὺ σὰν μιὰ δέησι ὑψώνεται πρὸς τ' ἄστρα.

★

Τρέχουν νεράϊδες, τρέχουν μάγισσες κακές,
τρέχουν κι' οἱ ἄγγελοι, κι' ὁ ἄκαρδος ἀράπης,
νὰ δοῦν μὲ ποιά λόγια γλυκά, ποιές μουσικὲς
ὑμνοῦν οἱ ἄνθρωποι τὸ θαῦμα τῆς Ἀγάπης.

★

Τῶν τραγουδιῶν ἁπλοί 'ναι οἱ στίχοι κι' ὁ σκοπὸς
κι' ἑκατομμύρια τἄχουν πῆ, μὲ χίλιους τρόπους,
μὰ πάντα, ὅποτε ἀγαπᾶς, νομίζεις πὼς
ἄγνωστα εἶναι γιὰ τοὺς ἄλλους τοὺς ἀνθρώπους.

★

Κι' ὁ κανταδόρος, στὴν ἀπόκοσμη σιωπή,
κλαίει τραγουδῶντας κι' ἡ κιθάρ' ἀκκομπανιάρει,
καὶ τὰ ματάκια της φωτίζει μι' ἀστραπὴ
(ἀγάπης δάκρυ, λαμπερὸ μαργαριτάρι).

★

Καὶ τὸ φεγγάρι γέρνει, πάει νὰ κοιμηθῆ
πάνω σὲ στρῶμα ἀπὸ ἀργυρᾶ, λιλὰ λουλούδια,
Καὶ τρεμοσβύνουν, σὰν παράπονο βαθύ,
τοῦ ἐρωτευμένου τροβαδούρου τὰ τραγούδια.

★

Μὲ τῶν ματιῶν της μιὰ στερνὴ ἀναλαμπή,
κλείνει τὴ γρίλλια της στὶς πρῶτες ἡλιαχτίδες.
Μὰ ὅλη τὴ νύχτα εἶχαν προφτάσει κι' εἶχαν μπῆ
ἀπὸ τὴ γρίλλια τόσα ὄνειρα κι' ἐλπίδες...

Εἰκονογράφησις Μιχ. Γάλλια — ὁ Συνεργάτης Γ.

Διατηρήσετε τά μαλλιά σας

ΑΛΛΑΖΟΝΤΑΣ ΧΤΕΝΙΣΜΑ!

Τὸ βάψιμο κονταίνει τὶς τρίχες

ΕΝΑΣ Ἄγγλος δερματολόγος ὑποστηρίζει ὅτι μὲ τὸ νὰ χτενίζετε διαρκῶς τὰ μαλλιά σας πρὸς τὴν ἴδια διεύθυνσι καταδικάζετε σὲ ἀδράνεια τοὺς μῦς ποὺ βρίσκονται στὴ βάσι τῶν τριχῶν καὶ τὶς κάνετε ἀτροφικές. Ὁ Ἄγγλος εἰδικὸς συνιστᾶ, λοιπόν, ν' ἀλλάζετε κάθε τόσο χτένισμα. Πηγαίνετε τὴ χωρίστρα ἀπὸ τὰ δεξιὰ στ' ἀριστερὰ ἢ ἀντίστροφα, ρίχτε τὰ μαλλιά σας πρὸς τὰ πίσω, κατεβάστε μποῦκλες στὸ μέτωπο, χτενίστε τα στὰ πλάγια κτλ. Ἡ σημερινὴ μόδα σᾶς προσφέρει, εὐτυχῶς, ἕνα σωρὸ τύπους χτενισμάτων. Δὲν ἔχετε λοιπόν, παρὰ νὰ διαλέξετε.

Πρέπει, ἐξ ἄλλου, τώρα ποὺ μπήκαμε στὴν ψυχρὴ ἐποχή, νὰ ξαναδώσετε στὰ μαλλιά σας τὴ φρεσκάδα καὶ τὴ ζωηρότητά τους. Θὰ χρησιμοποιήσετε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἕνα ὀξινο σαμπουάν, ποὺ μπορεῖτε νὰ τὸ βρῆτε σ' ὅλα τὰ φαρμακεῖα. Τὸ σαμπουὰν αὐτὸ θὰ ξαναδώση στὸ δέρμα τοῦ κρανίου τὴν κανονικὴ ὀξύτητά του, ποὺ τὰ θαλάσσια μπάνια κι' ἡ ζωὴ στὸ ὕπαιθρο τὸ ἔκαμαν νὰ τὴν χάση. Θὰ ξεπλύνετε κατόπιν τὰ μαλλιά σας μὲ διϋλισμένο νερὸ ἢ βρόχινο.

Οἱ φροντίδες γιὰ τὰ μαλλιὰ δὲν πρέπει νὰ σᾶς φαίνωνται ποτὲ περιττές. Ὅσο εἴσαστε νέα, δὲ νοιώθετε ἴσως τὴν ἀνάγκη τους. Ἀλλ' ἂν τὶς παραμελήσετε, θὰ μετανοιώσετε πολὺ γρήγορα. Καὶ τότε, δυστυχῶς, δὲ θὰ μπορῆτε νὰ κάμετε τίποτα. Θ' ἀναγκασθῆτε ἔτσι νὰ καταφύγετε στὰ διάφορα τεχνικὰ μέσα, ποὺ θὰ δώσουν κάποια ἐφήμερη λάμψι στὰ μαλλιά σας.

Ἀλλὰ τί εἶναι τὰ μαλλιά;

Τὰ μαλλιὰ ἀποτελοῦν μιὰ προέκτασι τοῦ δέρματός σας. Ἀποτελοῦνται ἀπὸ κερατίνη, ὅπως τὰ νύχια σας καὶ τὰ φτερὰ τῶν πουλιῶν. Τὰ συστατικὰ τῆς κερατίνης εἶναι ὁ ἄνθραξ, τὸ ὑδρογόνο, τὸ ἄζωτο, τὸ θεῖον καὶ τὸ ὀξυγόνο.

Μελαχροινὲς ἢ ξανθές, καστανὲς ἢ κοκινομαλλοῦσες, ἔχετε στὸ κεφάλι σας 100.000 περίπου τρίχες, ποὺ μεγαλώνουν 10—20 ἑκατοστὰ κάθε χρόνο καὶ πέφτουν σὲ ἀναλογία 13—30 τὴν ἡμέρα. Ἂν τὰ μαλλιὰ ποὺ χάνετε εἶνει περισσότερα καὶ δὲν ἀναπληρώνωνται μὲ καινούργια, πρέπει νὰ συμβουλευθῆτε ἀπαραιτήτως ἕναν εἰδικό, ποὺ θὰ σᾶς πῆ τί πρέπει νὰ κάνετε.

Ἡ ζωὴ μιᾶς τρίχας εἶναι σχετικὰ πολὺ σύντομη. Οἱ τρίχες τοῦ τραχήλου, ποὺ ἔχουν τὴ μεγαλύτερη ἀντοχή, δὲ ζοῦν περισσότερο ἀπὸ ἔξη χρόνια. Οἱ τρίχες τῶν κροτάφων ζοῦν λιγώτερο ἀπὸ δυὸ χρόνια. Πρέπει νὰ ξέρετε, ἐξ ἄλλου, ὅτι τὸ κόψιμο τῶν μαλλιῶν, ἀκόμη κι' ὅταν γίνεται πολὺ συχνά, δὲν ἐπηρεάζει τὰ βαθύτερα κύτταρα τοῦ δέρματος ποὺ τὰ τροφοδοτοῦν. Εἶναι πλάνη, λοιπόν, νὰ νομίζετε ὅτι, κόβοντας τὰ μαλλιά σας, θὰ τὰ δυναμώσετε. Τὸ κόψιμο, ὅμως, ἔχει ἕνα καλὸ ἀποτέλεσμα. Περιορίζει τὸ μῆκος τῆς τρίχας ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένο νὰ θρέψη τὸ κύτταρο. Ἔτσι, οἱ τρίχες τροφοδοτοῦνται καλύτερα καὶ γίνονται πιὸ δυνατές.

Ἀπαραίτητη προϋπόθεσι, λοιπόν, γιὰ νὰ δυναμώσετε τὰ μαλλιά σας εἶναι νὰ τὰ διατηρῆτε πάντοτε κοντά, προσαρμόζοντας ἀνάλογα τὸ χτένισμά σας.

Πρέπει νὰ ξέρετε ἀκόμη ὅτι τὰ μαλλιά σας ἀλλάζουν μὲ τὴν πρόοδο τῆς ἡλικίας. Τὸ μέλλον τῶν μαλλιῶν σας προσδιορίζεται κυρίως μεταξὺ τῆς ἡλικίας τῶν 17 καὶ 25 χρόνων. Αὐτὴ ἡ ἡλικία εἶναι κρίσιμη γιὰ τὰ μαλλιά. Ἕνας εἰδικός, ἐξετάζοντάς τα, μπορεῖ νὰ προβλέψη ἂν θὰ πέσουν ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἂν θὰ ἀποχρωματισθοῦν, ἂν θὰ ἐξασθενίσουν κτλ.

Ἂν τὰ μαλλιά σας εἶναι λιπαρά, πρέπει νὰ τὰ λούζετε μιὰ τουλάχιστον φορὰ τὴν ἑβδομάδα. Θὰ χρησιμοποιήσετε ἕνα σαποῦνι ἐλάχιστα ἀλκαλικό. Προτιμώτερο εἶναι τὸ οὐδέτερο.

Ἂν τὰ μαλλιά σας εἶναι ξερά, δυὸ λουσίματα τὸ μῆνα ἀρκοῦν. Θὰ προτιμήσετε τὰ σαμπουὰν μὲ πίσσα ἢ μὲ ἔλαιο κάδου.

Ἐξαίρετο γιὰ τὰ μαλλιὰ εἶναι τὸ βούρτσισμα, ποὺ πρέπει νὰ γίνεται πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Θὰ σᾶς ὠφελήση ἐπίσης πολὺ τὸ καθημερινὸ μασσάζ. Γιὰ νὰ εἶναι ὠφέλιμο τὸ μασσάζ, πρέπει νὰ ἀναταράσσετε στὴν κυριολεξία τὸ τριχωτὸ μέρος τοῦ κεφαλιοῦ, ἔτσι ποὺ νὰ αἰσθάνεσθε τὸ δέρμα νὰ ξεκολλάη ἀπὸ τὰ κόκκαλα.

Δύο ἀσθένειες καταστρεπτικὲς γιὰ τὰ μαλλιὰ εἶναι ἡ σμηγματόρροια καὶ ἡ πιτυρίασι. Στὴν πρώτη, τὸ τριχωτὸ μέρος τοῦ κεφαλιοῦ σχηματίζει μικρὲς λιπαρὲς φολίδες. Στὴ δεύτερη, οἱ φολίδες εἶναι ξερές. Καὶ στὴ μιὰ καὶ στὴν ἄλλη περίπτωσι, παρεμποδίζεται ἡ κανονικὴ διατροφὴ τῶν κυττάρων καὶ τὰ μαλλιὰ ἀρχίζουν σιγὰ-σιγὰ νὰ πέφτουν. Γιὰ νὰ προλάβετε τὴν ἀλωπεκία (τὸ πέσιμο, δηλαδή, τῶν μαλλιῶν), πρέπει νὰ κάνετε κάθε ἑβδομάδα ἕνα σαμπουὰν μὲ ἔλαιο κάδου κι' ἕνα καθημερινὸ μασσὰζ μὲ ἀμυγδαλέλαιο.

Ἡ περμανὰντ σᾶς ἐπιτρέπει νὰ κάμετε ἕνα θαυμάσιο χτένισμα, ἀλλὰ δὲν εἶναι πάντοτε ἀξιοσύστατη. Προτοῦ τὴν ἀποφασίσετε, πρέπει νὰ ἐξετάσετε τὴ γενικὴ κατάστασι τῆς ὑγείας σας. Μόνον ἂν εἶναι ἀπόλυτα ἱκανοποιητική, μπορεῖτε ν' ἀποφασίσετε τὴν περμανάντ, ἐφ' ὅσον τὴ θεωρεῖτε ἀπαραίτητη.

Πρέπει, ἐξ ἄλλου, ν' ἀποφύγετε τὰ συχνὰ βαψίματα, ποὺ ἐξασθενίζουν τὰ μαλλιὰ καὶ κάνουν τὶς τρίχες νὰ σπάζουν στὶς ἄκρες. Αὐτό, ἄλλωστε, μπορεῖτε νὰ τὸ ἀντιληφθῆτε καὶ μόνη σας. Ἂν τυχὸν βάφετε τὰ μαλλιά σας, θὰ πρέπει νὰ ἔχετε προσέξει ὅτι οἱ τρίχες κονταίνουν ὁλοένα. Ἡ βλάβη προέρχεται κυρίως ἀπὸ τὶς βαφές, ποὺ περιέχουν καταστρεπτικὰ στοιχεῖα γιὰ τὶς τρίχες (νιτρικὸ ἄργυρο, θειϊκὸ νάτριο, ἅλατα μολύβδου, ἀνιλίνη). Μὴν ἐξαπατᾶσθε ἀπὸ τὶς καλούμενες φυτικὲς βαφές. Τὸ χεννὲ καὶ τὸ κηκιδικὸ ἔλαιο ποὺ περιέχονται σ' αὐτὰ βρίσκονται σὲ ἀσήμαντη ἀναλογία. Τὰ κυριώτερα συστατικά τους εἶναι ἡ ἀνιλίνη καὶ διάφορα μεταλλικὰ ἅλατα.

Γιὰ νὰ ξανθήνετε τὰ μαλλιά σας, τὸ ἁπλούστερο μέσον εἶναι τὸ ὀξυζενέ. Ἀλλ' ὅταν τὸ χρησιμοποιήσετε συχνά, τὰ μαλλιά σας γίνονται ξηρὰ καὶ «σπάζουν».

Γιὰ νὰ δώσετε στὰ μαλλιά σας κόκκινη ἀπόχρωσι, θὰ χρησιμοποιήσετε φύλλα χεννὲ (βρίσκονται στὸ ἐμπόριο μὲ τὴ μορφὴ σκόνης). Μπορεῖτε νὰ φτιάξετε μ' αὐτὰ ἕνα κατάλογα μὲ τὸ ἂν θέλετε νὰ κάμετε τὰ μαλλιά σας καὶ θὰ τὸ κρατήσετε 2—3 ὧρες, ἀνάλογα μὲ τὸ ἂν θέλετε νὰ κάμετε τὰ μαλλιά σας περισσότερο ἢ λιγώτερο κοκκινωπά.

Γιὰ τὸ μαύρισμα τῶν μαλλιῶν ὑπάρχουν τέσσερες ποικιλίες προϊόντων: Οἱ λεγόμενες φυτικὲς βαφές, ποὺ, ὅπως εἴπαμε, δὲν εἶναι φυτικές. Οἱ βαφὲς ποὺ περιέχουν ἅλατα μολύβδου (πολὺ ἐπικίνδυνες γιὰ τὴ γενικὴ ὑγεία). Οἱ βαφὲς ποὺ σκουραίνουν προοδευτικὰ τὰ μαλλιά. Κι' αὐτὲς ἐπίσης περιέχουν ἅλατα μολύβδου. Ἀλλ' εἶναι λιγώτερο ἐπικίνδυνες ἀπὸ τὶς προηγούμενες.

1) Γιὰ νὰ εἶναι ἀποτελεσματικὸ τὸ μασσάζ, πρέπει ν' ἀναταράσσετε τὸ τριχωτὸ μέρος τοῦ κεφαλιοῦ, ἔτσι ποὺ νὰ ἔχετε τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὸ δέρμα ξεκολλάει ἀπὸ τὰ κόκκαλα. 2) Τὰ γαλατερά, ποὺ εἶναι πλούσια σὲ ἀσβέστιο, εὐνοοῦν τὴν ἐμφάνισι νέων τριχῶν. 3) Οἱ ἀκροβατίδες ἔχουν ὡραῖα μαλλιά, γιατὶ στὶς προπονήσεις καὶ στὶς ἐπιδείξεις τους στέκονται πολλὲς φορὲς μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω. Δὲ μπορεῖτε, βέβαια, νὰ κάμετε τὸ ἴδιο καὶ σεῖς. Ἕνα καλὸ βούρτσισμα, ὅμως, πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις μπορεῖ νὰ ἔχη τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα. 4) Ἂν ἔχετε πιτυρίδα, βάλτε ἕνα μεταξωτὸ χαρτὶ κάτω ἀπὸ τὰ μαλλιά σας. Οἱ λιπαρὲς φολίδες (σμηγματόρροια) θὰ τὸ λεκιάσουν ἀμέσως. 5) Μετὰ τὸ λούσιμο, εἶναι καλὸ νὰ σκουπίζετε τὰ μαλλιά σας μὲ ζεστὴ πετσέτα.

Ἡ Κόκκινη Σφίγγα

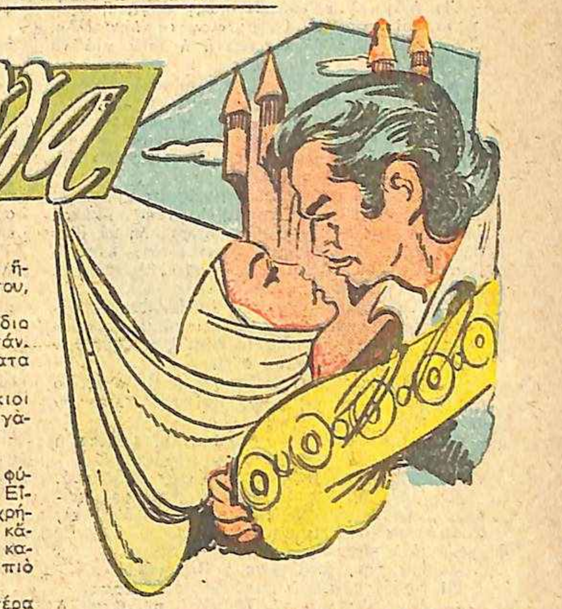

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Ρικὲ Ὤντρυὼ κι' ὁ Γκυγιὼμ Μπουρράσκ, ποὺ τοὺς κυνηγάει ἡ ἀστυνομία, δὲ βρίσκουν πουθενὰ καταφύγιο κι' ἔχουν φτάσει σὲ μεγάλη ἀπόγνωσι. Ἔτσι, μιὰ νύχτα, ρίχνονται πάνω σ' ἕνα διαβάτη καὶ τὸν ληστεύουν. Ὁ διαβάτης αὐτὸς δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀρχιδικαστὴ Ζὰν ντὲ Πρεσσύ. Οἱ δυὸ σύντροφοι βρίσκουν στὶς τσέπες του ἀρκετὰ χρήματα καὶ τὴν ἐπιστολὴ μὲ τὴν ὁποίαν ἡ βασίλισσα διατάσσει τὸν θησαυροφύλακά της νὰ μετρήση στὸν Πρεσσὺ διακόσια χρυσᾶ σκοῦδα. Ὁ Ὤντρυὼ κι' ὁ Μπουρράσκ σκέφτονται νὰ καταστρέψουν αὐτὴ τὴν ἐπιστολή, ποὺ μπορεῖ νὰ τοὺς ἐνοχοποιήση. Ἀλλ' ὁ Μπιγκὸρν τοὺς καθησυχάζει. Παίρνει τὴν ἐπιστολή, μεταμφιέζεται σὲ βασιλικὸ τοξότη καὶ πηγαίνει στὸ Λοῦβρο, ὅπου κατορθώνει χωρὶς μεγάλη δυσκολία νὰ εἰσπράξη τὰ διακόσια σκοῦδα. Ὁ βασιλιᾶς, στὸ μεταξὺ, θέλει νὰ ἰδῆ τὴ μάγισσα, ποὺ νομίζει πὼς βρίσκεται πάντοτε στὸ Τέμπλο. Ὁ Κάρολος τοῦ Βαλουᾶ, ποὺ προαισθάνεται τὸν κίνδυνο, θέλει νὰ φύγη ἀπὸ τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ κρυφτῆ σὲ κάποια ἐπαρχία. Ἀλλ' ὁ Σιμὸν Μαλέγκρ τοῦ ὑποδεικνύει μιὰ ἔξυπνη ὑποκατάστασι. Τὸ ἴδιο βράδυ, πηγαίνουν στὸ «σπίτι τῶν πνευμάτων», ὅπου βρίσκονται ἡ Μάμπελ καὶ ἡ Μυρτίλλη. Ἡ Μάμπελ μόλις προφτάνει νὰ κρύψη τὴ Μυρτίλη. Παρουσιάζεται κατόπιν στὸν Βαλουᾶ καὶ τοὺς ἀνθρώπους του, ποὺ τὴν πιάνουν καὶ τὴν ὁδηγοῦν στὸ Τέμπλο. Ὁ Βαλουᾶ, ὅμως, ὑποπτεύεται ὅτι ἡ Μυρτίλλη εἶναι κάπου κρυμμένη καὶ λέει στὸν Μαλέγκρ νὰ μὴ φύγη ἀπὸ τὸ σπίτι.

13ον Βγῆκε κατόπιν καὶ κλείδωσε τὴν πόρτα πίσω του.

Ἀλλ' ἡ λιποθυμία τῆς Ζιλμπέρτης ἦταν προσποιητή. Μόλις ἔπαψαν ν' ἀκούγωνται τὰ βήματα τοῦ Μαλέγκρ, ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ σηκώθηκε ὄρθια.

— Φτηνὰ τὴ γλύτωσα, ψιθύρισε. Τὸ κάτω-κάτω, δὲν ἔχασα παρὰ ἑκατὸ σκοῦδα... Τί ἀξία ἔχουν μπροστὰ στὰ ἄλλα;

Τὰ ἄλλα ἦταν ἕνα μεγάλο κιβώτιο, ποὺ ἡ Ζιλμπέρτη τὸ εἶχε κρύψει κάτω ἀπὸ μιὰ στίβα μὲ ροῦχα. Ξαναπῆγε στὴ ντουλάπα, παραμέρισε τὰ ροῦχα καὶ κύτταξε κάμποσες στιγμὲς μὲ στοργὴ τὸ θησαυρό της. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ κιβώτιο βρίσκονταν σωροὶ ἀπὸ χρυσᾶ κι' ἀσημένια νομίσματα... Ξανάβαλε κατόπιν τὰ ροῦχα στὴ θέσι τους, ἀλλ' ἄφησε τὴ ντουλάπα μισάνοιχτη, σὰ νὰ μὴν εἶχε πιὰ νὰ κρύψη τίποτα μέσα σ' αὐτήν.

— Σιμὸν Μαλέγκρ, εἶπε, ὑψώνοντας τὴ γροθιά της, σήμερα μὲ νίκησες. Ἀλλά, στὸ τέλος, ἡ κερδισμένη θὰ εἶμαι ἐγώ!

Νυχτερινὴ ἔφοδος

Ἡ Μάμπελ πηγαινοερχόταν μέσα στὸ ἐργαστῆρι της. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν παρασκεύαζε κανένα φίλτρο, οὔτε κανένα ἐλιξήριο. Πάνω στὸ φουρνέλο μαγείρευε, τοὐναντίον, ἕνα φαγητό, ποὺ θὰ τὸ μοιραζόταν μαζὶ μὲ τὴ Μυρτίλλη.

Μιὰ παράξενη ἀλλαγὴ εἶχε γίνει μέσα στὴν ψυχή της. Κι' αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ καθρεφτιζόταν καὶ στὸ πρόσωπό της, ποὺ εἶχε ξανανειώσει σχεδόν. Ἡ ἀκαμψία, ποὺ εἶχε τὸ βάδισμα κι' οἱ κινήσεις της, εἶχαν ἐξαφανιστῆ. Τὰ μάτια της εἶχαν χάσει τὴ σκληρὴ ἔκφρασί τους κι' ἕνα χαμόγελο πλανιόταν στὰ χείλη της... Δὲν ἦταν πιὰ ἡ Μάμπελ, ἀλλ' ἡ Ἄννα ντὲ Νραμάν, ποὺ εἶχε ξαναβρῆ τὴ χαρά.

— Ἐμπρός, κάθησε νὰ φᾶμε, εἶπε χαρούμενα στὴ Μυρτίλλη. Θὰ πρέπει νὰ πεινᾶς, κόρη μου.

— Τὸ μόνο, ποὺ ξέρω, εἶναι πὼς εἶμαι χαρούμενη, καλή μου μητέρα, ἀπάντησε ἡ νέα.

— Ναί, εἶμαι ἡ μητέρα σου, ἡ ἀληθινή σου μητέρα, ἀφοῦ ἀγαπᾶς τὸ γυιό μου, εἶπε ἡ Μάμπελ. Καὶ νὰ σκέφτωμαι πὼς λίγο ἔλειψε νὰ τὸν σκοτώσω! Χωρὶς ἐσένα, κόρη μου, ὁ γυιός μου δὲ θὰ βρισκόταν τώρα στὴ ζωή.

— Ἃς μὴ μιλᾶμε πιὰ γι' αὐτὰ τὰ πράγματα, παρακάλεσε ἡ Μυρτίλλη, ποὺ ἀνατρίχιασε σ' αὐτὴ τὴν ἀνάμνησι.

— Ἔχεις δίκιο, συμφώνησε ἡ Μάμπελ. Ἀλλὰ θέλω νὰ μοῦ μιλήσης γι' αὐτόν. Ἐσὺ τὸν ξέρεις καλύτερα ἀπὸ μένα... Ἐγὼ μόλις τὸν εἶδα γιὰ μερικὲς στιγμές... Κι' ἂν ἤξερες πῶς. Σκέψου πὼς ἐγώ, ἡ μητέρα του, τὸν παρέσυρα σὲ μιὰ φριχτὴ παγίδα...

Ἡ συζήτησί τους συνεχίστηκε στὸν ἴδιο τόνο. Μιλοῦσαν μόνο γιὰ τὸν Μπουριντάν. Ἡ Μυρτίλλη εἶχε ν' ἀφηγηθῆ τόσα πράγματα γι' αὐτὸν στὴ Μάμπελ.

Ἔτσι πέρασε ὅλο τὸ ἀπόγεμα. Οἱ ἴσκιοι τοῦ σούρουπου ἄρχισαν ν' ἁπλώνωνται σιγὰ-σιγὰ μέσα στὸ δωμάτιο.

Ἡ Μάμπελ ἄναψε σὲ λίγο ἕνα κερί.

— Θὰ βροῦμε τὸν Μπουριντὰν καὶ θὰ φύγωμε κι' οἱ τρεῖς ἀπὸ τὸ Παρίσι, εἶπε. Εἶμαι πλούσια κόρη μου. Ἔχω ἀρκετὰ χρήματα γιὰ νὰ πᾶμε νὰ ζήσωμε ἥσυχα σὲ κάποια ἄλλη χώρα, ὅπου δὲ θὰ φοβόμαστε κανένα... Θὰ πᾶμε στὴ Βουργουνδία, ἢ καὶ πιὸ μακρυά.

— Ἀλλὰ θὰ πρέπει ν' ἀφίσω τὸν πατέρα μου, παρατήρησε ἡ Μυρτίλλη. Αὐτὸ δὲν τὸ θέλω... Κι' εἶμαι βέβαιη πὼς δὲ θὰ τὸ ἤθελε οὔτε ὁ Μπουριντάν... Κι' ἔπειτα, εἶναι ἡ... μητέρα μου...

— Ἡ μητέρα σου; εἶπε ἡ Μάμπελ. Πῶς μπορεῖς ν' ἀποκαλῆς μητέρα σου αὐτὴ τὴ γυναῖκα, ποὺ θέλει τὸ κακὸ τὸ δικό σου καὶ τοῦ Μπουριντάν; Ὤ, κόρη μου, δὲ μπορεῖς νὰ ξέρης ποιὰ τρομερὰ αἰσθήματα κοχλάζουν μέσα στὴν ψυχή της!

— Πάψετε, παρακάλεσε ἡ νέα. Ὅ,τι κι' ἂν ἔκαμε, εἶναι ἡ μητέρα μου. Δὲ μπορῶ νὰ σκέφτωμαι κακὸ γι' αὐτήν.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκε θόρυβος καὶ φωνὲς ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἡ Μάμπελ ἔσβυσε ἀμέσως τὸ κερὶ κι' ἔτρεξε στὸ παράθυρο. Καμμιὰ δεκαπενταριὰ τοξότες στέκονταν μπροστὰ στὴν πόρτα κι' ἑτοιμάζονταν νὰ τὴ σπάσουν.

— Δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι γιὰ μᾶς, εἶπε ἡ Μάμπελ. Ἢ τοὐλάχιστον δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι γιὰ σένα... Ἴσως θέλουν μόνο ἐμένα. Θὰ τοὺς ἔστειλε ἡ βασίλισσα...

Ἀκούγονταν τώρα δυνατὰ χτυπήματα στὴν πόρτα. Καὶ ξαφνικά, ἕνα ὄνομα ἔφτασε στ' αὐτιὰ τῆς Μάμπελ. Κάποιος ἀπὸ τοὺς τοξότες εἶπε:

— Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ Μυρτίλλη, ὅσο κι' ἂν εἶναι μάγισσα, δὲ θὰ μᾶς ξεφύγη!

Ἡ Μάμπελ ἀνατρίχιασε. Οἱ τοξότες εἶχαν ἔρθει, λοιπόν, γιὰ τὴ Μυρτίλλη.

— Ἔλα, κόρη μου, εἶπε.

Καὶ τὴν τράβηξε μέσα στὸ ἐργαστῆρι.

Ἐκεῖ, παραμέρισε τὸ ντουλάπι, ὅπου εἶχε στὴ σειρὰ τὰ μπουκαλάκια μὲ τὰ διάφορα ὑγρά. Πίσω ἀπ' αὐτὸ βρισκόταν μιὰ κρύπτη, ποὺ μποροῦσε νὰ χωρέση ἕναν ἄνθρωπο.

— Ἐμπρός, πέρασε μέσα, εἶπε ἡ Μάμπελ στὴ νέα. Καὶ τώρα ἄκουσε... Δὲ θὰ κινηθῆς ἀπὸ δῶ καὶ θὰ περιμένης νἄρθω νὰ σὲ βγάλω ἐγώ. Ἂν, ὅμως, οἱ τοξότες μὲ πάρουν μαζί τους, θ' ἀφίσης νὰ περάσουν πολλὲς ὧρες καὶ τότε μόνο θὰ βγῆς... Ἐλπίζω, ὅμως, πὼς δὲ θὰ μὲ πάρουν μαζί τους.

Ξανάσπρωξε κατόπιν τὴ ντουλάπα στὴ θέσι της καὶ ξαναγύρισε στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

Τὰ χτυπήματα εἶχαν δυναμώσει τώρα. Σὲ λίγο, ἡ ἐξωτερικὴ πόρτα τῆς αὐλῆς σωριάστηκε κάτω, κάνοντας ἕναν τρομερὸ πάταγο.

Ἡ Μάμπελ εἶχε ξαναβάλει στὸ μεταξὺ τὴ μάσκα της στὸ πρόσωπο.

Οἱ τοξότες ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουν μὲ προφυλάξεις τὴ σκάλα, σὰ νὰ φοβόνταν πὼς θὰ βρίσκονταν μπροστὰ σὲ πολυάριθμους ἐχθρούς. Μερικοὶ κρατοῦσαν στὰ χέρια τους ἀναμμένους πυρσούς.

Ἔφτασαν σὲ λίγο μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ.

— Σπάστε την! πρόσταξε ὁ Κάρολος τοῦ Βαλουᾶ, ποὺ διηύθυνε ὁ ἴδιος αὐτὴ τὴ νυχτερινὴ ἐπίθεσι.

Ἀλλὰ δὲ χρειάστηκε νὰ κάμουν κανένα κόπο. Ἡ πόρτα ἄνοιξε μόνη της κι' ἡ Μάμπελ φάνηκε στὸ κατῶφλι.

— Καλῶς ἤρθατε, ὑψηλότατε, στὴν ταπεινὴ κατοικία τῆς Μάμπελ, εἶπε στὸν πρίγκηπα.

— Ἡ Μάμπελ, ἡ εὐνοουμένη τῆς βασίλισσας! τραύλισε σαστισμένος ὁ Βαλουᾶ.

— Ἐρχόσαστε φέρνοντάς μου κάποια διαταγὴ ἀπὸ τὴ Μεγαλειότητά της; ρώτησε ἡ Μάμπελ μ' ἀξιοθαύμαστη ψυχραιμία.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Βαλουᾶ. Σᾶς φέρνω μιὰ διαταγή... Ἀλλ' ἡ διαταγὴ προέρχεται ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ κι' ὄχι ἀπὸ τὴ βασίλισσα. Θὰ ξέρετε, ὅτι εἶχα πιάσει μιὰ μάγισσα, τὴ Μυρτίλλη, ποὺ ἔκανε μάγια γιὰ νὰ σκοτώση τὸ βασιλιᾶ. Αὐτὴ ἡ μάγισσα δραπέτευσε ἀπὸ τὸ Τέμπλο καὶ βρίσκεται ἐδῶ. Πρέπει, λοιπόν, νὰ μοῦ τὴν παραδώσετε, γιὰ νὰ τὴν ξαναπάω στὸ κελλί της. Ὁ βασιλιᾶς θἄρθῆ νὰ τὴ δῆ ἀπόψε καὶ πρέπει νὰ βρίσκεται ἐκεῖ.

— Αὐτὴ ποὺ ζητᾶτε δὲν εἶναι ἐδῶ, εἶπε ἡ Μάμπελ.

— Σιμόν! φώναξε ὁ Βαλουᾶ, γυρίζοντάς της τὶς πλάτες.

Ὁ Μαλέγκρ ἔτρεξε ἀμέσως.

— Θὰ ψάξετε ὅλο τὸ σπίτι, ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, καὶ στὴν ἀνάγκη θὰ τὸ γκρεμίσετε! πρόσταξε ὁ πρίγκηπας.

Ἡ Μάμπελ βρισκόταν σὲ μεγάλη ἀγωνία. Οἱ τοξότες ἄρχισαν ἀπὸ τὸ ἰσόγειο.

— Δὲν ὑπάρχει κανεὶς κάτω, ἀκούστηκε σὲ λίγο ἡ φωνὴ τοῦ Μαλέγκρ.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Νέες ζαλάδες

Σ' ὅλα σχεδὸν τὰ ταβερνειὰ
ἔχουν ἀνοίξει τὰ «καινούργια»
καὶ κάθε κρασογειτονιὰ
ἔχει γιορτὲς καὶ νταβαντούρια...
Κι' ὅμως ἐγώ, μέχρι στιγμῆς
δὲν ἔχω νοιώσει πανδαισία
καὶ λόγο κρασοδοκιμῆς
βρίσκομαι σὲ... δοκιμασία!

*

Τῶν Ἀθηνῶν τὰ καπηλειὰ
μέρα καὶ νύχτα διατρέχω
καὶ πίνω σ' ὅλα μιὰ γουλιά,
εἴτε ἁπλῶς τὰ χείλη βρέχω...
Ὅλες τὶς κάβες ἐρευνῶ
κι' ὅλα τ' ἀπίθανα σημεῖα,
γιὰ νὰ πετύχω «φετεινὸ»
δίχως νεράκι καὶ... χημεία!

*

Σὲ ταβερνειὰ γειτονικὰ
καὶ μακρυνά μου μπαινοβγαίνω
καὶ πιὸ συχνὰ καὶ πιὸ πυκνὰ
σὲ... καρβουνιάρικα πηγαίνω.
Διότι ξέρει ἀπὸ καιρὸ
τὸ ρετσινόφιλο τὸ πλῆθος,
ὅτι κρασένιο θησαυρὸ
κρύβουν οἱ... ἀνθρακες συνήθως!

*

Πάντως μπορεῖ κανεὶς νὰ πῆ
καὶ σοβαρὰ νὰ ὑποστηρίξη,
ὅτι σὲ μόνιμο στουπὶ
μέχρι στιγμῆς δὲν τὤχω ρίξει...
Κι' ὥσπου σὲ βάσεις κρασικὲς
μόνιμο στέκι ν' ἀποκτήσω
γιὰ μέρες τὶς... ἀτομικὲς
τὶς δοκιμὲς θὰ συνεχίσω!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

— Ἀνεβᾶτε! πρόσταξε ὁ Βαλουά.

Ἡ Μάμπελ κατάλαβε πὼς, ἀργὰ ἢ γρήγορα, οἱ τοξότες θάβρισκαν τὴ Μυρτίλλη. Σκέφτηκε τότε νὰ θυσιαστῆ ἡ ἴδια γιὰ νὰ τὴ σώση.

— Πρίγκηπα, εἶπε στὸ Βαλουά, ἄδικα οἱ ἄνθρωποί σας χάνουν τὸν καιρό τους. Ἀλλ' ἂν εἶναι ἀλήθεια πὼς σᾶς χρειάζεται μιὰ φυλακισμένη, γιὰ νὰ τὴν παρουσιάσετε στὸ βασιλιᾶ, πάρτε ἐμένα. Ὁ βασιλιᾶς δὲν εἶδε ποτὲ τὴ Μυρτίλλη...

Ὁ Βαλουὰ σκέφτηκε μερικὲς στιγμές.

— Ἔστω, εἶπε ἔπειτα. Τὸ κάτω-κάτω, λίγο μὲ νοιάζει ἂν αὐτὴ ἡ Μυρτίλλη θὰ βρεθῆ ἢ ὄχι. Ἐκεῖνο ποὺ θέλω εἶναι, ὅταν ὁ βασιλιᾶς ἔρθη σὲ μιὰ ὥρα στὸ Τέμπλο, νὰ βρῆ μιὰ μάγισσα μέσα σ' ἕνα κελλί.

— Ὁρκισθῆτε μου πὼς δὲ θὰ κάμετε ἄλλες ἔρευνες μέσα στὸ σπίτι μου, παρακάλεσε ἡ Μάμπελ. Ἀρκετὲς ζημιὲς προξένησαν ὡς τώρα οἱ ἄνθρωποί σας.

— Τὸ ὁρκίζομαι, ἀπάντησε ὁ Βαλουά. Τὸ ὁρκίζομαι στὴν τιμή μου καὶ στὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ!

— Εἶμαι στὴ διάθεσί σας, εἶπε τότε ἡ Μάμπελ.

— Πιάστε τὴ μάγισσα! φώναξε ὁ Βαλουά.

Ὁ Μαλὲγκρ ἔτρεξε ἀμέσως μαζὶ μὲ μερικοὺς τοξότες. Ἀλλά, βλέποντας τὴ Μάμπελ, σταμάτησε σαστισμένος.

— Ποῦ εἶναι ἡ μάγισσα; ρώτησε.

— Νά την, ἀπάντησε ὁ Βαλουά.

Οἱ τοξότες τὴν περικύκλωσαν ἀμέσως.

— Ἐμπρὸς γιὰ τὸ Τέμπλο! πρόσταξε ὁ πρίγκηπας.

Κι' ἐνῶ οἱ τοξότες μὲ τὴ Μάμπελ κατέβαιναν τὴ σκάλα, γύρισε κι' εἶπε σιγὰ στὸν Μαλέγκρ:

— Κράτησε πέντε τοξότες. Θὰ κρυφτῆτε γύρω στὸ σπίτι καὶ δὲ θὰ φύγετε ἀπὸ ἐδῶ ἂν δὲ δῆτε τὴ Μυρτίλλη νὰ βγαίνη... Προσοχή, ὅμως! Δὲν πρέπει νὰ κάμετε τὸν παραμικρὸ θόρυβο.

Ὁ Μαλὲγκρ κούνησε τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ δείξη, ὅτι εἶχε καταλάβει.

Ἡ ἀγωνία ἑνὸς βασιλιᾶ

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, ὁ βασιλιᾶς ἔφτασε στὸ Τέμπλο, συνοδευόμενος ἀπὸ μερικοὺς ἐμπίστους του.

Ὁ Κάρολος τοῦ Βαλουὰ τὸν ὑποδέχτηκε στὴν εἴσοδο. Τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε ἀπὸ χαρά.

— Ἡ Μεγαλειότης σας θὰ μπορέση νὰ δῆ τὴ μάγισσα στὸ κελλί της, εἶπε.

— Νὰ σᾶς συνοδεύσωμε, Μεγαλειότατε; ρώτησε ὁ Ζεφρουὰ ντὲ Μαλεστρουά, ποὺ εἶχε ἔρθει μαζὶ μὲ τὸ βασιλιᾶ.

Ὁ Λουδοβῖκος 10ος κολακευόταν νὰ παριστάνη τὸ γενναῖο.

— Ὄχι, ἀπάντησε. Θὰ μὲ συνοδεύσουν μόνο ὁ θεῖος μου κι' ἕνας δεσμοφύλακας.

Ξεκίνησαν ἀμέσως. Προπορευόταν ὁ δεσμοφύλακας, ποὺ κρατοῦσε ἕνα ἀναμμένο φανάρι στὰ χέρια του, ἀκολουθοῦσε ὁ βασιλιᾶς καὶ τὴ μικρὴ συνοδεία ἔκλεινε ὁ Κάρολος τοῦ Βαλουά.

Ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν στὰ ὑπόγεια. Ὁ βασιλιᾶς ἀνέπνεε μὲ δυσκολία τὸ μουχλιασμένο ἀέρα.

— Μοῦ φαίνεται πὼς βρίσκομαι στὸν προθάλαμο τῆς κολάσεως, εἶπε ἀνατριχιάζοντας. Εἶναι δυνατὸν νὰ ζοῦν ἄνθρωποι ἐδῶ;

— Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ βρίσκονται ἐδῶ, περιμένουν τὸ θάνατο, ποὺ τὸν ἀξίζουν χίλιες φορές, γιατὶ εἶναι ὅλοι ἐχθροὶ τῆς Μεγαλειότητός σας καὶ τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ, ἀπάντησε ὁ Βαλουά.

Ὁ δεσμοφύλακας ἄνοιξε, τέλος, ἕνα κελλί, ποὺ ἔμοιαζε περισσότερο μὲ τάφο. Στὸ βάθος αὐτοῦ τοῦ κελλιοῦ βρισκόταν μιὰ φυλακισμένη μὲ ἁλυσίδες γύρω στὸ κορμί της. Μόνο τὰ χέρια της ἦταν ἐλεύθερα. Τὸ πρόσωπό της σκεπαζόταν μὲ μιὰ μάσκα, ποὺ ἡ Μάμπελ ζήτησε νὰ κρατήση καὶ μέσα στὴ φυλακή της.

Ὁ βασιλιᾶς ἔγνεψε στὸ δεσμοφύλακα νὰ παραμερίση καὶ μπῆκε μόνος στὸ κελλί. Τὸ θέαμα αὐτῆς τῆς ἁλυσοδεμένης γυναίκας τοῦ εἶχε κάμει ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὸ δώση νὰ δῶ κανένα ἀπὸ τοὺς φίλους μου σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι! εἶπε, κάνοντας τὸ σταυρό του.

Σὰν ἀπάντησι στὰ λόγια του ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ κελλιοῦ.

— Κι' ὅμως θὰ δῆς σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι κάποιον ποὺ ἀγαπᾶς πολύ, βασιλιᾶ, εἶπε αὐτὴ ἡ φωνή.

— Ποιὸς μίλησε; ρώτησε ξαφνιασμένος ὁ Λουδοβῖκος 10ος.

— Ἐγώ, ἡ μάγισσα, ἀπάντησε ἡ Μάμπελ.

— Καὶ τί εἶπες;

— Εἶπα πώς, προτοῦ περάση πολὺς καιρός, κάποιος ἀπὸ τοὺς δικούς σου θὰ συρθῆ ζωντανὸς μέσα στὸν τάφο, ὅπως ἐγώ, καὶ θὰ γνωρίση πάνω στὸ κορμί του βασανιστήρια, ποὺ θὰ εἶναι πολὺ φριχτότερα ἀπὸ τὰ δικά μου. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ κατρακυλήση ἀπὸ πολὺ ψηλὰ καὶ θὰ χάση ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη τὴ δύναμι, τὴ δόξα καὶ τὴν ἀγάπη, ποὺ χαίρεται σήμερα... Τὸ κελλί του θὰ εἶναι πιὸ ἀπαίσιο ἀπὸ τὸ δικό μου.

— Καὶ ποιὸς θὰ καταδικάση αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο; ρώτησε μὲ πνιγμένη φωνὴ ὁ Λουδοβῖκος 10ος.

— Ἐσύ, βασιλιᾶ! ἀπάντησε ἡ Μάμπελ.

— Ἐγώ! εἶπε ὁ βασιλιᾶς. Λὲς ψέμματα, καταραμένη μάγισσα!... Καὶ ποιὸς θὰ εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος·

— Ψάξε γύρω σου, ἀπάντησε ἡ Μάμπελ. Ψάξε μέσα στὸ Λοῦβρο... Ἐκεῖ θὰ βρῆς αὐτήν, ποὺ σὲ προδίδει καὶ ποὺ θὰ τὴν καταδικάσης!

— Αὐτὴν ποὺ μὲ προδίδει; εἶπε ὁ βασιλιᾶς. Εἶναι, λοιπόν, γυναῖκα;

— Ναί. Ἄν, βέβαια, μπορῆ κανεὶς νὰ δώση τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας σ' ἕνα δαίμονα ποὺ χορταίνει μόνο μὲ αἷμα.

— Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ γυναῖκα; ρώτησε ὁ βασιλιᾶς, πλημμυρισμένος ἀπὸ φρίκη. Μίλησε, μάγισσα, καὶ θὰ σοῦ δώσω ἀμέσως χάρι.

— Ψάξε καὶ θὰ τὴ βρῆς, ἀπάντησε ἡ Μάμπελ.

Γιὰ μερικὲς στιγμές, ὁ βασιλιᾶς δὲν εἶπε τίποτα. Κύτταζε σιωπηλὰ τὴν ἁλυσοδεμένη γυναῖκα καὶ προσπαθοῦσε νὰ καταλάβη τὸ νόημα, ποὺ εἶχαν τὰ λόγια της.

— Γιατί θέλησες νὰ μὲ σκοτώσης; τὴ ρώτησε σὲ λίγο. Ποιὸς σ' ἔσπρωξε νὰ κάνης αὐτὸ τὸ κέρινο ὁμοίωμα, ποὺ θὰ μ' ἔστελνε στὸν ἄλλο κόσμο;

— Δὲ θέλησα τὸ θάνατό σου καὶ δὲν ἔφτιαξα κανένα κέρινο ὁμοίωμα, ἀπάντησε ἡ Μάμπελ.

Ἔβγαλε ταὐτόχρονα τὴ μάσκα της.

— Κύτταξε τὸ πρόσωπό μου, βασιλιᾶ, συνέχισε. Πρόσεξε τὰ χαρακτηριστικά του, τὴν ἔκφρασί του...

— Τὰ εἶδα ὅλα, ἀπάντησε ὁ βασιλιᾶς. Δὲ θὰ τὰ ξεχάσω ποτέ, κι' ἂν ἀκόμη πρόκειται νὰ ζήσω ἑκατὸ χρόνια.

— Βασιλιᾶ, εἶπε ἡ Μάμπελ, εἶδες τὸ πρόσωπο μιᾶς γυναίκας, ποὺ δὲ θέλει τὸ κακό σου. Φαντάζεσαι πὼς τὸ πρόσωπο αὐτὸ μπορεῖ νὰ κρύβη μιὰ ψυχὴ μὲ ἐγκληματικὰ αἰσθήματα;

— Ὄχι, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀπάντησε ὁ Λουδοβῖκος 10ος. Ἀλλοιῶς φανταζόμουνα τὶς μάγισσες.

Ἡ Μάμπελ ξανάβαλε τὴ μάσκα στὸ πρόσωπό της.

— Πάψε, λοιπόν, νὰ μὲ ρωτᾶς, εἶπε. Δὲ θὰ μάθης τίποτα ἀπὸ μένα, γιατὶ δὲν ἔκαμα ποτὲ τὸ ἔγκλημα, ποὺ θέλουν νὰ μοῦ φορτώσουν.

Ὁ βασιλιᾶς ἔμεινε συλλογισμένος κάμποσες στιγμές.

— Δὲν ξέρω γιατί, ἀλλ' ἡ φωνή καὶ τὸ πρόσωπό σου μὲ συγκίνησαν, εἶπε ἔπειτα. Πιστεύω πὼς εἶσαι ἀθώα. Ἀλλ' οἱ δικαστὲς θὰ σὲ καταδικάσουν... Θέλεις νὰ μοῦ πῆς τὸ ὄνομα ἐκείνης, ποὺ μὲ προδίδει;

— Ὄχι, ἀπάντησε ἡ Μάμπελ, μὲ σταθερὴ φωνή. Δὲ θὰ σοῦ πῶ τίποτ' ἄλλο, βασιλιᾶ.

Ὁ Λουδοβῖκος 10ος κατάλαβε πὼς ἦταν περιττὸ νὰ δείξη μεγαλύτερη ἐπιμονὴ κι' ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὴ Μάμπελ, βγῆκε.

Ὁ Κάρολος τοῦ Βαλουὰ ἔτρεξε ἀμέσως κοντά του.

— Λοιπόν, Μεγαλειότατε; εἶπε. Βεβαιωθήκατε μὲ τὰ μάτια σας πὼς αὐτὴ ἡ μάγισσα εἶναι τόσο καλὰ ἁλυσοδεμένη, ποὺ οὔτε ὁ διάβολος δὲ μπορεῖ νὰ τὴν κάμη νὰ βγῆ ἀπὸ δῶ;

Ὁ βασιλιᾶς προχώρησε γρήγορα πρὸς τὴ σκάλα, χωρὶς ν' ἀπαντήση. Ὅταν ἔφτασε ἔξω, στὴ μεγάλη αὐλὴ τοῦ Τέμπλου, πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή.

— Αὔριο οἱ δικαστὲς θὰ τὴν καταδικάσουν καὶ μεθαύριο θὰ τὴν κάψωμε στὴν πλατεία τῆς Γκρέβης, ξαναεῖπε ὁ Βαλουά.

Ὁ βασιλιᾶς σήκωσε, ξαφνικά, τὸ κεφάλι του.

— Οἱ δικαστὲς μπορεῖ νὰ τὴν καταδικάσουν, ἀλλὰ δὲ θέλω νὰ ἐκτελεσθῆ, ἀπάντησε. Δὲ θέλω νὰ ἐκτελεσθῆ τώρα... Ὅταν νομίσω πὼς ἡ στιγμὴ εἶναι κατάλληλη, θὰ διατάξω ἐγὼ νὰ γίνη ἡ ἐκτέλεσί της.

Ὁ Βαλουὰ ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

— Ἀλλὰ γιατί, Μεγαλειότατε; εἶπε. Ὅλα εἶναι ἕτοιμα...

— Ἤσουνα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, ἀπάντησε ὁ βασιλιᾶς. Δὲν ἄκουσες, λοιπόν, τί εἶπε;... Ὄχι, ὄχι, δὲ θέλω νὰ ἐκτελεσθῆ προτοῦ μιλήση. Θὰ τὴν ξαναρωτήσω ἐγώ...

— Ἡ Μεγαλειότης σας μπορεῖ νὰ ξανάρθη ὅποτε θελήση, εἶπε ὁ Βαλουά.

— Ὄχι, φώναξε μὲ πεῖσμα ὁ Λουδοβῖκος. Δὲ θέλω νὰ ξαναϊδῶ αὐτὰ τὰ ἀπαίσια κελλιά. Θὰ μοῦ τὴ φέρης στὸ Λοῦβρο ὅταν σὲ διατάξω.

Ξανανέβηκε κατόπιν στὸ ἄλογό του καὶ γύρισε στὸ Λοῦβρο μαζὶ μὲ τὴν ἀκολουθία του.

Ὁ ἔμπιστος θαλαμηπόλος του τὸν περίμενε στὸν προθάλαμο τῶν διαμερισμάτων του.

— Ἡ βασίλισσα κοιμόταν ἥσυχα, τοῦ εἶπε. Ὁ πυρετός της εἶχε πέσε.. Ὅλα ἔδειχναν, ὅτι αὔριο θὰ ἦταν καλά. Οἱ πριγκήπισσες Ἰωάννα καὶ Λευκὴ ἀγρυπνοῦσαν πλάϊ στὸ προσκέφαλό της.

Ὁ βασιλιᾶς, ἀφοῦ ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ ὑπηρέτη του, μπῆκε στὴν κρεβατοκάμαρά του.

— Γιατί ἡ καρδιά μου εἶναι τόσο σφιγμένη; ψιθύρισε. Ἡ βασίλισσα ἔγινε καλὰ κι' ὅμως δὲν αἰσθάνομαι καμμιὰ χαρά.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔπεφτε στὸ κρεβάτι του, ξαναεῖπε:

— Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ποὺ μὲ προδίδει;... Καὶ μὲ ποιὸ τρόπο; Νά τί πρέπει νὰ μάθω μ' ὁποιαδήποτε θυσία.

Ἡ φυλακισμένη

Ὁ Κάρολος τοῦ Βαλουὰ γύρισε κεῖνο τὸ βράδυ πιὸ ἤρεμος στὸ μέγαρό του. Ὁ βασιλιᾶς εἶχε ἱκανοποιηθῆ. Αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο γιὰ τὴ στιγμή.

— Τὸ κάτω-κάτω, σκεφτόταν, τὸ ἂν ἡ γυναῖκα αὐτή, ποὺ πῆρε τὴ θέσι τῆς Μυρτίλλης, πεθάνη ἢ ὄχι πάνω στὴν πυρά, πολὺ λίγο μ' ἐνδιαφέρει. Τὸ ἂν ὁ βασιλιᾶς θελήση νὰ τὴ δῆ στὸ Λοῦβρο ἢ ὄχι, οὔτε κι' αὐτὸ πρέπει νὰ μ' ἀπασχολῆ. Ὁ βασιλιᾶς δὲ θὰ μάθη ποτὲ τὴν ἀντικατάστασι. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲ μπορεῖ νὰ μὲ προδώση, ἀφοῦ μόνη της προθυμοποιήθηκε νὰ πάρη τὴ θέσι τῆς Μυρτίλλης γιὰ νὰ τὴ σώση. Ὁ μόνος, ποὺ μπορεῖ νὰ μὲ προδώση, εἶναι ὁ Μαρινύ. Ἀλλ' ὁ Μαρινὺ δὲ θὰ τὸ κάμη, γιατὶ εἶναι ὁ πατέρας τῆς Μυρτίλλης.

Τὸ πρωΐ, μόλις ξύπνησε, ζήτησε τὸ Σιμὸν Μαλέγκρ. Ἀλλ' ὁ ἔμπιστος ἀκόλουθός του δὲν εἶχε φανῆ. Ὁ πρίγκηπας ἔτρεξε τότε στὸ Τέμπλο. Ἀλλ' οὔτε ἐκεῖ εἶχε πάει ὁ Μαλέγκρ.

— Τὸν πρόσταξα νὰ μὴν ἐμφανιστῆ μπροστά μου, χωρὶς τὴ Μυρτίλλη, σκέφτηκε ὁ Βαλουά. Κι' εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ ἐκτελέση πιστὰ τὴ διαταγή μου.

Ὁ Βαλουὰ δὲν εἶχε ἄδικο, κάνοντας αὐτὲς τὶς σκέψεις.

Ὁ Μαλέγκρ, μόλις ἔφυγαν οἱ τοξότες μὲ τὴ Μάμπελ, ἔβαλε τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ εἶχε κρατήσει στὸ ἰσόγειο, λέγοντάς τους νὰ μὴν κάνουν τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Ὁ ἴδιος κάθησε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ περίμενε.

Ἀλλ' ἡ νύχτα πέρασε χωρὶς νὰ ἐμφανιστῆ ἡ Μυρτίλλη.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ὁ Μαλέγκρ πρόσταξε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ ξαναβάλουν στὴ θέσι της τὴν ἐξωτερικὴ πόρτα καὶ νὰ διορθώσουν ὅσο μποροῦσαν καλύτερα τὶς ζημιές, γιὰ νὰ μὴν ὑποπτευθοῦν οἱ γείτονες τί εἶχε γίνει τὴ νύχτα. Ἔπειτα τοὺς ἔδιωξε, κάνοντας τὴ σκέψι, ὅτι θὰ ἦταν καλύτερο νὰ μείνη μόνος του.

Κόντευε μεσημέρι.

Ὁ Μαλέγκρ ἔκαμε μιὰ καινούργια ἔρευνα σ' ὅλο τὸ σπίτι κι' ἔφτασε τέλος στὸ ἐργαστῆρι.

Εἶχε ἀρχίσει ν' ἀπελπίζεται.

— Φαίνεται πὼς ἡ Ζιλμπέρτη ἔκαμε λάθος, ψιθύρισε. Ἂν ἡ Μυρτίλλη ἦταν ἐδῶ, θὰ τὴν εἶχα βρῆ.

Ἀλλά, ξαφνικά, ἄκουσε ἕνα μικρὸ θόρυβο, ποὺ ἐρχόταν πίσω ἀπὸ τὸ ράφι μὲ τὰ μπουκαλάκια. Ἔκαμε τότε τὴ σκέψι, ὅτι θὰ ἦταν κάποιο ποντίκι. Ἀλλ' ὁ θόρυβος συνεχιζόταν. Καί, σὲ λίγο, ὁλόκληρο τὸ ράφι ἄρχισε νὰ μετακινῆται ἀργά, σὰν κάποιος νὰ τὸ ἔσπρωχνε ἀπὸ τὸ πίσω μέρος.

Ὁ Μαλὲγκρ συγκράτησε τὴν ἀναπνοή του.

«Εἶμαι τυχερός! σκέφτηκε. Ἡ μικρὴ εἶναι ἐδῶ... Νομίζει, βέβαια, πὼς στὸ σπίτι δὲ βρίσκεται κανεὶς κι' ἀποφάσισε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸν κρυψῶνα της. Ποῦ νὰ φανταστῆ, ὅμως, πὼς θὰ μὲ βρῆ μπροστά της!.

Πραγματικά, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἡ Μυρτίλλη ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί της. Βλέποντας τὸν Μαλέγκρ, ἔβγαλε μιὰ μικρὴ κραυγή.

— Ποιὸς εἶσαστε; ρώτησε, μὲ πνιγμένη φωνή.

— Μὴ φοβόσαστε, ἀπάντησε ὁ Μαλέγκρ, προσπαθῶντας νὰ δώση στὸ πρόσωπό του τὴν πιὸ τρυφερὴ ἔκφρασι. Βλέπετε, ὅτι σᾶς περίμενα.

— Ἀλλ' ἀπὸ π[illegible] μπήκατε ἐδῶ; ρώτησε ἡ νέα.

— Ἀπὸ τὴν πόρτα, ἀπάντησε ὁ Μαλέγκρ. Ἀπὸ ποῦ ἀλλοῦ θέλατε νὰ μπῶ;... Ὅπως σᾶς εἶπα, σᾶς περίμενα... Εἶχα διαταγὴ νὰ σᾶς περιμένω.

— Ποιὸς σᾶς ἔδωσε αὐτὴ τὴ διαταγή;

— Χμ! ἔκαμε ὁ Μαλέγκρ. Αὐτὸ ποὺ μὲ ρωτᾶτε εἶναι λιγάκι δύσκολο... Εἴχαμε ἔρθει ἐδῶ, οἱ σύντροφοί μου κι' ἐγώ, γιὰ νὰ πιάσωμε τὴ γυναῖκα, ποὺ ἔμενε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι...

— Καὶ τὴν πιάσατε;

— Ναί... δηλαδὴ μᾶς ἀκολούθησε μόνη της.

— Ἀλλὰ γιατί τὴν πιάσατε; Ποιὸ ἔγκλημα ἔκανε;

— Δὲν τὸ ξέρω... σᾶς ὁρκίζομαι πὼς δὲν τὸ ξέρω. Τὸ μόνο, ποὺ ξέρω εἶναι, ὅτι οἱ σύντροφοί μου τὴν ἔπιασαν καὶ τὴν πῆραν ἀπὸ δῶ... Ἐγώ, ὅμως, εἶχα τὴ διαταγὴ νὰ σᾶς περιμένω. Καὶ σᾶς περίμενα.

Ἡ Μυρτίλλη εἶχε ξεχάσει τὸ δικό της κίνδυνο. Τὸ μόνο, ποὺ σκεφτόταν, ἦταν, ὅτι ἡ μητέρα τοῦ Μπουριντὰν βρισκόταν στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν της.

— Πρέπει τώρα, μικρούλα μου, νὰ μ' ἀκολουθήσετε, εἶπε ὁ Μαλέγκρ.

— Νὰ σᾶς ἀκολουθήσω; ρώτησε ἡ Μυρτίλλη. Ποῦ;

— Θὰ σᾶς ὁδηγήσω σ' ἕνα παλάτι, ὅπου θὰ ζήσετε σὰν πριγκήπισσα, ἀπάντησε ὁ Μαλέγκρ.

Ἡ νέα κούνησε πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι της.

— Δὲ θὰ πάω πουθενά, εἶπε.

Καὶ τὸ ὕφος της ἔδειχνε, ὅτι ἦταν ἀποφασισμένη νὰ παλέψη μ' ὅλες της τὶς δυνάμεις γιὰ τὴν ἐλευθερία της.

Ὁ Μαλέγκρ ἄλλαξε ἀμέσως τακτική.

— Ὅπως θέλετε, εἶπε. Πρέπει νὰ σᾶς προειδοποιήσω, ὅμως, ὅτι, ἂν δὲν παρουσιασθῆτε σὲ μιὰ ὥρα, ἡ γυναῖκα, ποὺ πῆραν ἀπὸ δῶ θὰ πεθάνη στὴν ἀγχόνη. Μόνον ἡ δική σας κατάθεσι μπορεῖ νὰ τὴ σώση... Καὶ τώρα, ποὺ σᾶς τὰ εἶπα ὅλα, κάμετε ὅ,τι θέλετε. Ἐμένα λίγο μὲ ἐνδιαφέρει ἂν θὰ τὴν κρεμάσουν αὐτὴ τὴ γυναῖκα ἢ ὄχι.

Καί, λέγοντας αὐτά, διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα.

— Περιμένετε! τοῦ φώναξε ἡ Μυρτίλλη. Εἴπατε πὼς ἡ κατάθεσί μου θὰ σώση αὐτὴ τὴ γυναῖκα;

— Καὶ βέβαια, ἀπάντησε ὁ Μαλέγκρ. Φαίνεται πὼς τὴν προστατεύει κάποιο πρόσωπο ποὺ βρίσκεται πολὺ ψηλά.

«Ἡ βασίλισσα!», σκέφτηκε ἡ Μυρτίλλη.

— Ἀλλὰ τὸ πρόσωπο αὐτό, μ' ὅλη τὴ δύναμί του, δὲ μπορεῖ νὰ κάμη τίποτα, χωρὶς τὴ δική σας κατάθεσι.

Ἡ Μυρτίλλη πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασί της.

— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, σᾶς ἀκολουθῶ, εἶπε. Σᾶς παρακαλῶ μόνο νὰ κάμωμε γρήγορα.

— Ὤ, μὴν ἀνησυχῆτε, ἀπάντησε ὁ Μαλέγκρ. Θὰ φτάσωμε πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα, ποὺ ἔχει ὁρισθῆ γιὰ τὴν ἐκτέλεσι.

Ἡ Μυρτίλλη τυλίχτηκε σὲ μιὰ μεγάλη μπέρτα, ποὺ τῆς ἔκρυβε σχεδὸν τὸ πρόσωπο.

Βγῆκαν σὲ λίγο στὸ δρόμο κι' ἄρχισαν νὰ προχωροῦν γρήγορα. Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ἔφτασαν στὸ μέγαρο τοῦ Καρόλου τοῦ Βαλουά, ὅπου μπῆκαν ἀπὸ μιὰ μικρὴ πόρτα.

Ὁ Μαλέγκρ ὡδήγησε τὴ νέα σ' ἕνα δωμάτιο κι' ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήση τὸν κύριό του.

— Ἀφέντη, τὸ πουλὶ βρίσκεται μέσα στὸ κλουβί, τοῦ εἶπε.

— Πῶς τὰ κατάφερες; ρώτησε ὁ Βαλουά, προσπαθῶντας νὰ κρύψη τὴ συγκίνησί του. Δὲ φώναξε;... Δὲν ἀντιστάθηκε;... Ἐλπίζω πὼς δὲν τὴν κακομεταχειρίστηκες, ἄθλιε!

— Ὁ ἀφέντης μου μὲ ξέρει πολὺ λίγο, γιὰ νὰ φαντάζεται πὼς θὰ τολμοῦσα νὰ κακομεταχειριστῶ μιὰ νέα, ποὺ τὴν ἀγαπάει, ἀπάντησε ὁ Μαλέγκρ, κάνοντας μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι. Οὔτε τὴν ἔδεσα, οὔτε τὴ φίμωσα, οὔτε τὴν ἄγγιξα. Ἡ νέα αὐτὴ μὲ ἀκολούθησε πρόθυμα σὰν ἀρνάκι.

Κι' ὁ Μαλέγκρ ἀφηγήθηκε στὸν πρίγκηπα τὸ σατανικὸ τέχνασμά του.

— Δὲν καταλαβαίνω γιατί οἱ ἄνθρωποι καταφεύγουν στὴ βία, ἀφοῦ ὑπάρχουν τόσα ἄλλα μέσα γιὰ νὰ φτάσουν στὸ σκοπό τους, εἶπε τελειώνοντας.

Ὁ Βαλουὰ ἐπιδοκίμασε τὴν ἐνέργειά του.

— Εἶσαι ὁ ἱκανώτερος ἄνθρωπος, ποὺ ἔχω γνωρίσει στὴ ζωή μου, τοῦ εἶπε. Καὶ τώρα πήγαινε νὰ μοῦ φωνάξης τὴ Ζιλμπέρτη.

Ὁ Μαλέγκρ ἔτρεξε νὰ ἐλευθερώση τὴ Ζιλμπέρτη, ποὺ τὴν εἶχε φυλακισμένη ἀπὸ τὸ πρωΐ τῆς περασμένης ἡμέρας μέσα στὸ διαμέρισμά του.

— Ἄκουσε, Ζιλμπέρτη, τῆς εἶπε. Ἂν πῆς στὸν πρίγκηπα ἔστω καὶ μιὰ λέξι ἀπὸ ὅ,τι ἔγινε χτὲς μεταξύ μας, θὰ τοῦ ἀφηγηθῶ ὅλα τὰ ψέμματα, ποὺ ἐπινόησες ὡς σήμερα, γιὰ νὰ τοῦ παίρνης χρήματα. Ἄν, τοὐναντίον, βουλώσης τὸ στόμα σου, θὰ κάμωμε σὲ λίγο κι' οἱ δυό μας τὴν τύχη μας.

Ἡ Ζιλμπέρτη μουρμούρισε λίγο, ἀλλὰ κατάλαβε πολὺ γρήγορα πὼς τὸ καλύτερο ἦταν νὰ σωπάση. Θὰ κανόνιζε ἀργότερα τοὺς λογαριασμούς της μὲ τὸν Μαλέγκρ.

Κατέβηκαν μαζὶ κι' οἱ δύο καὶ μπῆκαν σὲ λίγο στὸ διαμέρισμα τοῦ πρίγκηπα.

— Ζιλμπέρτη, τῆς εἶπε ὁ Βαλουά, ὁ Μαλὲγκρ κατάφερε ν' ἀνακαλύψη τὸ μέρος, ὅπου κρυβόταν ἡ κόρη τοῦ Μαρινύ.

— Ὁ Μαλὲγκρ εἶναι πολὺ ἔξυπνος, ἀπάντησε ἡ Ζιλμπέρτη, κυττάζοντας λοξὰ ἐκεῖνον, ποὺ ἀποκαλοῦσε μνηστῆρα της.

— Ἔφερε ἐδῶ, λοιπόν, τὴ μάγισσα, συνέχισε ὁ Βαλουά. Σκέφτηκα νὰ τὴν ἐμπιστευθῶ σὲ σένα... Ἡ Μυρτίλλη ἀγνοεῖ, βέβαια, τὸ ρόλο, ποὺ ἔπαιξες στὴ σύλληψί της καὶ τὴ μεγάλη ὑπηρεσία, ποὺ πρόσφερες στὸ βασιλιᾶ καὶ τὸ κράτος.

— Καὶ σὲ σᾶς, ἀφέντη, εἶπε ἡ Ζιλμπέρτη.

— Ναί, καὶ σὲ μένα, συμφώνησε ὁ πρίγκηπας. Ἡ Μυρτίλλη πρέπει, λοιπόν, νὰ σοῦ ἔχη ἐμπιστοσύνη.

— Καὶ βέβαια, ἀπάντησε ἡ Ζιλμπέρτη. Θὰ τὴν κάμω, ἄλλωστε, νὰ μ' ἐμπιστευθῆ περισσότερο ἀπὸ πρίν... Ξέρω ἐγὼ πῶς πρέπει νὰ τῆς μιλήσω.

— Βασίζομαι σὲ σένα, Ζιλμπέρτη, εἶπε ὁ Βαλουά. Καί, γιὰ νὰ σοῦ δείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου, σὲ προσλαμβάνω ὁριστικὰ στὸ σπίτι μου. Θὰ διευθύνης τὸ ἱματιοφυλάκιο καὶ θὰ πάρης ὅλα τὰ κλειδιὰ στὰ χέρια σου. Εἶναι μιὰ πολὺ τιμητικὴ θέσι, ποὺ πολλὲς Παρισινὲς θὰ ἦταν περήφανες ἂν τὴν εἶχαν. Χωρὶς νὰ λογαριάσωμε, ὅτι θὰ σὲ πληρώσω ἡγεμονικά.

— Ὁ ἀφέντης μου θὰ μὲ κάμη νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὴ χαρά μου, ἀπάντησε ἡ Ζιλμπέρτη. Ἀναρωτιέμαι ἂν θὰ μπορέσω νὰ τοῦ φανερώσω ποτὲ πόσο μεγάλη εἶναι ἡ εὐγνωμοσύνη μου.

— Κι' αὐτὸ εἶναι μόνον ἡ ἀρχή, συνέχισε ὁ πρίγκηπας. Ἐκεῖνο ποὺ θέλω τώρα ἀπὸ σένα, εἶναι ν' ἀγρυπνῆς πάνω σ' αὐτὴ τὴ νέα. Κανένας οὔτε μέσα στὸ μέγαρό μου, οὔτε ἔξω ἀπ' αὐτό, δὲν πρέπει νὰ μάθη, ὅτι αὐτὴ ἡ νέα βρίσκεται ἐδῶ. Δὲ θέλω νὰ τὴ δῶ ἀκόμη... Σ' ἀφίνω νὰ διαλέξης μέσα σ' ὅλο τὸ μέγαρο τὸ διαμέρισμα, ὅπου νομίζεις πὼς εἶναι καλύτερο νὰ τὴν ἐγκαταστήσωμε... Ἂν φανῆς ἔξυπνη καὶ πιστή, μπορεῖς νὰ εἶσαι βέβαιη ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, ὅτι ἔκαμες τὴν τύχη σου... Πήγαινε, λοιπόν, νὰ διαλέξης καὶ νὰ ἑτοιμάσης τὸ διαμέρισμα, ὅπου θὰ τὴ βάλωμε. Ὁ Μαλέγκρ θὰ σοῦ παραδώση ὕστερα αὐτὴ τὴ νέα, γιὰ νὰ τὴν ὁδηγήσης ἐκεῖ. Θὰ διατάξω τὸν ἐπιστάτη μου νὰ σοῦ δώση κάθε τι, ποὺ θὰ σοῦ χρειαστῆ.

Γύρισε κατόπιν στὸ Μαλέγκρ.

— Μόλις τελειώσετε ἐδῶ, θάρθῆς νὰ μὲ βρῆς στὸ Τέμπλο, τοῦ εἶπε.

Ὁ Μαλὲγκρ κι' ἡ Ζιλμπέρτη ἔφυγαν μαζί.

— Βλέπεις, ὅτι εἶχα δίκιο ὅταν σοῦ ἔλεγα, ὅτι κάμαμε τὴν τύχη μας, εἶπε ὁ πρῶτος στὴ δεύτερη, καθὼς ἀπομακρύνονταν. Ὁμολόγησε τώρα πὼς ἔκαμα καλὰ νὰ σ' ἀναγκάσω νὰ μοῦ φανερώσης τὸ μυστικό σου...

Σὲ μένα χρωστᾶς τὴ θέσι, ποὺ σοῦ ἔδωσε ὁ πρίγκηπας μέσα στὸ μέγαρό του. Πότε θὰ παντρευτοῦμε, ἀγαπημένη μου Ζιλμπέρτη;

Ἡ Ζιλμπέρτη ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

— Δὲν εἶναι τώρα ὥρα γιὰ κουβέντες, ἀπάντησε. Ἔχουμε δουλειὰ νὰ κάμωμε.

Ὁ Μαλὲγκρ κατάλαβε πὼς ἡ Ζιλμπέρτη ἦταν θυμωμένη ἀκόμη γιὰ τὴ χτεσινὴ συμπεριφορά του καὶ δὲν εἶπε τίποτ' ἄλλο. Τῆς παρέδωσε σὲ λίγο τὸ κλειδὶ τοῦ δωματίου, ὅπου εἶχε ὁδηγήσει τὴ Μυρτίλλη κι' ἔφυγε γιὰ νὰ πάη νὰ βρῆ τὸν κύριό του στὸ Τέμπλο.

Τὸ πρωινὸ καὶ ἡ ἐφημερίοα.

Ο ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΟΣ ΓΑΜΠΡΟΣ

— Δυστυχῶς ἦρθες ἀργά. Σὲ ἀντικαταστήσαμε!

Ἡ Ἄννα ντὲ Ντραμάν

Ἡ ἐπίσημη κατοικία τοῦ Βαλουὰ ἦταν τὸ Τέμπλο, ἀπὸ τότε, ποὺ ὁ βασιλιᾶς τὸν εἶχε ὀνομάσει διοικητὴ αὐτοῦ τοῦ παλιοῦ φρουρίου, ποὺ χρησίμευε τώρα γιὰ φυλακή.

Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, φώναξε ἕναν ἀπὸ τοὺς κλειδοκράτορες καὶ κατέβηκαν μαζὶ στὰ ὑπόγεια κελλιὰ τοῦ φρουρίου.

Ὁ Κάρολος τοῦ Βαλουὰ δὲν ἤξερε ἀκριβῶς τί ἤθελε νὰ μάθη ἀπὸ τὴ γυναῖκα, ποὺ εἶχε πάρει μὲ τόση αὐτοθυσία τὴ θέσι τῆς Μυρτίλλης. Τὰ λόγια, ποὺ ἡ Μάμπελ εἶχε πῆ στὸ βασιλιᾶ τοῦ εἶχαν κάμει, ὅμως, βαθειὰ ἐντύπωσι κι' ἔλπιζε, ὅτι θὰ τὴν ἔκανε νὰ πῆ περισσότερα.

Ἕνα θλιβερὸ χαμόγελο μισάνοιξε τὰ χείλη τῆς Μάμπελ, κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα της, μόλις εἶδε τὸ Βαλουὰ νὰ μπαίνη στὸ κελλί της. Τί ζητοῦσε, λοιπόν, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ποὺ τῆς εἶχε καταστρέψει τὴ ζωή;

— Ἦρθα νὰ σοῦ μιλήσω γι' αὐτὴ τὴ νέα, ποὺ ἔπρεπε νὰ ἦταν ἐδῶ στὴ δική σου θέσι, ἄρχισε ὁ πρίγκηπας. Δέχτηκες πρόθυμα νὰ πεθάνης γι' αὐτήν. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σὲ προειδοποιήσω. Τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ σὲ γλυτώση ἀπὸ τὸ θάνατο, οὔτε ὁ ἴδιος ὁ βασιλιᾶς, μ' ὅλο ποὺ θέλησε νὰ σὲ δῆ στὸ Λοῦβρο. Οὔτε ἐγώ, μ' ὅλο ποὺ θὰ τὸ ἐπιθυμοῦσα πολύ, μπορῶ νὰ σὲ γλυτώσω ἀπὸ τὴν πυρά. Εἶμαι σὲ θέσι, ὡστόσο, ν' ἀνακουφίσω τὶς τελευταῖες σου στιγμές, διατάσσοντας νὰ σὲ ὁδηγήσουν στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως, χωρὶς νὰ περάσης ἀπὸ τὴν αἴθουσα τῶν βασανιστηρίων.

— Τί θέλεις νὰ μάθης, Κάρολε τοῦ Βαλουά; ρώτησε ἡ Μάμπελ.

— Θέλω νὰ μοῦ μιλήσης γιὰ τὴ Μυρτίλλη, ἀπάντησε ὁ πρίγκηπας. Θέλω νὰ μάθω τὴ ζωή της, τὸ χαρακτῆρα της...

— Εἶναι ἐλεύθερη; ρώτησε ἡ Μάμπελ. Τήρησες τὸν ὅρκο ποὺ μοῦ ἔδωσες;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Βαλουά.

— Εἶναι ἐλεύθερη;

— Τήρησα τὸν ὅρκο μου, ξαναεῖπε ὁ Βαλουά.

— Ἡ Μυρτίλλη δὲν εἶναι ἐλεύθερη, ἀναστέναξε ἡ Μάμπελ. Κάρολε τοῦ Βαλουά, ἤξερα πὼς ἤσουν δολοφόνος. Ἀλλὰ φανταζόμουν, ὅτι θὰ σεβόσουν τοὐλάχιστον τὸν ὅρκο ποὺ μοῦ ἔδωσες.

Ὁ Βαλουὰ πέταξε τότε τὸ προσωπεῖο.

— Τί ἀξία ἔχει ὁ ὅρκος μου, ἀφοῦ ἀγαπάω τὴ Μυρτίλλη; εἶπε.

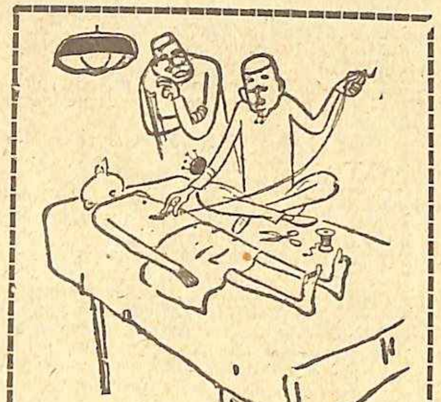

— *Μοῦ ἐπιτρέπετε μιὰ ἐρώτησι, γιατρέ; Ἀπὸ ποιὸ πανεπιστήμιο πήρατε δίπλωμα;*

— Τολμᾶς καὶ νὰ τὸ λές, καταραμένε; φώναξε ἡ Μάμπελ. Μάθε, ὡστόσο, ὅτι ἡ Μυρτίλλη ἀγαπάει τὸ Μπουριντάν.

— Μὴν ἀνησυχῆς, ἀπάντησε ὁ Βαλουά. Ὁ ληστὴς αὐτὸς δὲ θ' ἀργήση νὰ ἔχη τὸ τέλος, ποὺ τοῦ ἀξίζει. Βρίσκεται σὲ καλὰ χέρια...

— Θέλεις νὰ πῆς, ὅτι ὁ Μπουριντὰν βρίσκεται στὴν ἐξουσία τῆς βασίλισσας; ρώτησε ἡ Μάμπελ.

— Καὶ βέβαια. Ἤμουν μπροστὰ ὅταν τὸν ἔπιασαν στὸ Πρὲ-ὠ-Κλέρκ.

Ἡ Μάμπελ πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή.

— Ὁ Μπουριντὰν δραπέτευσε, εἶπε.

— Δραπέτευσε; τραύλισε ὁ Βαλουά, ἀνοίγοντας τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν κατάπληξι. Εἶσαι τρελλή!

— Κι' ὁ Μπουριντὰν θὰ ἐλευθερώση τὴ Μυρτίλλη, ποὺ τὴν κρατᾶς στὴν ἐξουσία σου, ἄθλιε, μ' ὅλο τὸν ὅρκο ποὺ ἔδωσες, συνέχισε ἡ Μάμπελ.

— Εἶσαι λοιπόν, στ' ἀλήθεια μάγισσα; τὴ ρώτησε σαστισμένος.

— Ὁ Μπουριντὰν θὰ κάμη γυναῖκα του τὴ Μυρτίλλη, πρόσθεσε ἡ Μάμπελ, χωρὶς ν' ἀπαντήση στὴν ἐρώτησί του.

Ὁ Βαλουὰ ἔμεινε συλλογισμένος μερικὲς στιγμές.

— Κάνεις λάθος, εἶπε ἔπειτα στὴ Μάμπελ. Ἂν ὁ Μπουριντὰν εἶναι ἐλεύθερος, οἱ τοξότες τοῦ βασιλιᾶ δὲ θ' ἀργήσουν νὰ τὸν ξαναπιάσουν. Ἔτσι, οἱ προφητεῖες σου δὲ θὰ πραγματοποιηθοῦν. Ἂν ἔχης, στ' ἀλήθεια, τὴν ἱκανότητα νὰ διαβάζης στὸ μέλλον, θὰ δῆς τὸν Μπουριντὰν νὰ κρέμεται ἀπὸ μιὰ ἀγχόνη καὶ τὴ Μυρτίλλη στὴν ἀγκαλιά μου.

— Σὺ ὁ ἴδιος θὰ ἐλευθερώσης τὴ Μυρτίλλη, ἀπάντησε ἡ Μάμπελ.

Ὁ πρίγκηπας γέλασε σαρκαστικά, ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια κι' ἔκαμε νὰ φύγη.

— Θὰ συμμορφωθῆς μὲ τὴ θέλησί μου, τοῦ φώναξε ἡ Μάμπελ. Γιατὶ ἔχω τὸ δικαίωμα καὶ τὴ δύναμι νὰ σὲ διατάξω... Δὲν ἔρχομαι ἀπὸ τὴν κόλασι, ὅπως νομίζεις. Ἔρχομαι ἀπὸ τὸ βασίλειο τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ φέρω τὴν καταδίκη σου. Κύτταξε, λοιπόν...

Τράβηξε ταὐτόχρονα τὴ μάσκα της.

Ὁ Βαλουὰ σταμάτησε σὰν ἀπολιθωμένος.

— Ποιὰ εἶσαι; τραύλισε. Ποῦ σὲ ἔχω ξαναδῆ;... Τὰ μάτια σου αὐτά, ποὺ τὸ βλέμμα τους χώνεται ὡς τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς μου, δὲ μοῦ εἶναι ἄγνωστα... Ἄ, ναί, σ' ἀναγνωρίζω τώρα. Εἶσαι ἡ Ἄννα ντὲ Ντραμάν!

Τοῦ φαινόταν, ὅτι ὅλα στριφογύριζαν μέσα στὸ κελλί. Καὶ πιάστηκε ἀπὸ τὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέση.

— Μ' ἀναγνώρισες, λοιπόν; εἶπε ἡ Μάμπελ. Μπορεῖς νὰ καταλάβης τότε ποιὰ εἶναι ἡ δύναμι, ποὺ κρατάω στὰ χέρια μου... Ἄκουσέ με, Βαλουά. Ὥσπου νὰ ἔρθουν νὰ μὲ πάρουν ἀπὸ δῶ, γιὰ νὰ μὲ πᾶνε στὸ Λοῦβρο, φρόντισε νὰ μοῦ ἀποδείξης, ὅτι ἡ Μυρτίλλη κι' ὁ Μπουριντὰν εἶναι ἐλεύθεροι. Διαφορετικά, θ' ἀφηνηθῶ στὸ βασιλιᾶ ποιὸς μὲ χτύπησε στὴ Ντιζόν, ποιὸς ἦταν ὁ ἀγαπημένος τῆς Μαργαρίτας προτοῦ γίνη βασίλισσα καὶ ποιὸς διέταξε νὰ πνίξουν τὸ παιδί μου στὸ ποτάμι.

Ὁ Βαλουὰ δὲν περίμενε ν' ἀκούση περισσότερα. Βγῆκε ἀπὸ τὸ κελλὶ κι' ἀνέβηκε σκυφτὸς στὸ διαμέρισμά του. Ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ, σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Εἶμαι χαμένος! τραύλισε.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ πίσω του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ματιές σέ ὅλο ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Τὸν ἐκδικήθηκε ἔπειτα ἀπὸ 39 χρόνια!

Τὸ 1920, ὁ Γιαπωνέζος Κινγιοῦρο Ὄμπα, ἀπὸ τὸ Γιόρτι, εἶχε

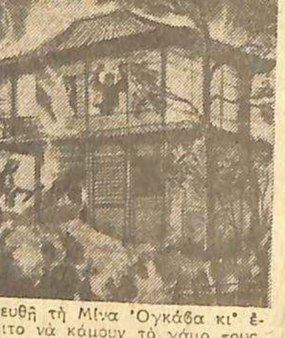

μνηστευθῆ τὴ Μίνα Ὀγκάβα κι' ἐπρόκειτο νὰ κάμουν τὸ γάμο τους. Ἀλλά, μερικὲς ἡμέρες πρὶν ἀπὸ κείνη, ποὺ εἶχε ὁρισθῆ γιὰ τὴ γαμήλιο τελετή, ὁ Ὄμπα ἄφησε τὴ μνηστή του κι' ἔφυγε, γιὰ νὰ ξανακάμη τὴν ἐμφάνισί του στὸ Γιόρτι, στὶς ἀρχὲς τοῦ 1959, δηλαδὴ ὕστερα ἀπὸ 39 χρόνια. Εἶχε παντρευτῆ, στὸ μεταξύ, κι' ἔφερε μαζὶ καὶ τὴ γυναῖκα του. Οἱ δυὸ σύζυγοι ἐγκαταστάθηκαν σ' ἕνα ξύλινο σπιτάκι... Ἀλλ' ἡ Μίνα Ὀγκάβα τοῦ τὸ φύλαγε! Καί, μιὰ νύχτα τῆς περασμένης ἑβδομάδας, ἔβαλε φωτιὰ στὸ σπίτι τοῦ Ὄμπα καὶ τὸν ἔκαψε, μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του.

Ἕνας ρινόκερως ὑποψήφιος βουλευτής!

Στὸ Σὰν Πάολο τῆς Βραζιλίας, μερικοὶ ψηφοφόροι πρότειναν ὡς ὑποψήφιο γιὰ τὶς προσεχεῖς βουλευτικὲς ἐκλογὲς ἕνα ρινόκερω τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τῆς πόλεως κι' ἄρχισαν νὰ τοιχοκολλοῦν μεγάλες φωτογραφίες του στοὺς δρόμους καὶ νὰ κάνουν ἔντονη προπαγάνδα γιὰ τὴν ὑποψηφιότητά του. Στὴν ἐνέργεια αὐτὴ προέβησαν, θέλοντας νὰ διαμαρτυρηθοῦν γιὰ τὴν ἀγραμματωσύνη καὶ τὴν ταπεινὴ προέλευσι μερικῶν ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους τῶν διαφόρων συνδυασμῶν.

100 χιλιόμετρα λουκάνικα τὴν ἡμέρα

Ὑπολογίστηκε, ὅτι στὸ Μόναχο καταναλίσκονται ἡμερησίως λουκάνικα συνολικοῦ μήκους 100 χιλιομέτρων!

Τὸ χαμηλότερο σημεῖο τῆς Γῆς

Τὸ πιὸ χαμηλὸ μέρος τῆς Γῆς εἶναι ἡ Μαύρη θάλασσα, ποὺ βρίσκεται σὲ βάθος 400 μέτρων κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.

Ἕνας ἀρραβώνας, ποὺ κράτησε 34 χρόνια!

Στὸ Μολτεφελτσίνο (Ἰταλία), ἔγιναν, τὴν περασμένη ἑβδομάδα, οἱ γάμοι τοῦ Λουΐτζι Ταμπαρέν, ἡλικίας 89 χρόνων καὶ τῆς Τερέζας Φινόκι, ἡλικίας 65 χρόνων. Εἶχαν ἀρραβωνιαστῆ τὸ 1925, δηλαδὴ πρὶν ἀπὸ 34 χρόνια. Στὸ μεταξύ, ἀνέβαλαν τὸ γάμο τους... γιὰ νὰ γνωριστοῦν καλύτερα.

Τὰ ποντίκια στὴν Ἰταλία

Στὴν Ἰταλία, σύμφωνα μὲ μερικοὺς ὑπολογισμούς, ποὺ ἔγιναν τελευταῖα, ὑπάρχουν 200 δισεκατομμύρια ποντικοί. Ἀναλογοῦν, δηλαδή, 4000 ποντίκια... σὲ κάθε Ἰταλό. (Ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἰταλίας ὑπολογίζεται σὲ 50 ἑκατομμύρια).

Ἕνας ψευτο-ἀββᾶς ἔκλεψε μιὰ Τράπεζα

Ἕνα πρωῒ τῆς περασμένης ἑβδομάδας, ἕνας ἀββᾶς κι' ἕνας ἄλλος μὲ πολιτικά, μπῆκαν σ' ἕνα ὑποκατάστημα τῆς «Ρωμαϊκῆς Τραπέζης» στὴ Φερράρα. Ὁ ἀββᾶς ἄνοιξε ἀμέσως τὰ ράσα του, ἔβγαλε ἕνα αὐτόματο καὶ διηύθυνε τὴν κάννη του πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους, λέγοντάς τους νὰ μὴν κινηθῆ κανεὶς ἀπὸ τὴ θέσι του. Ὁ σύντροφός του πῆγε ταὐτόχρονα στὸν ταμία καὶ τὸν ὑποχρέωσε νὰ τοῦ παραδώση ὁλόκληρο τὸ περιεχόμενο τοῦ ταμείου του, ποὺ ἀνερχόταν σὲ μισὸ ἑκατομμύριο λιρέττες σὲ μετρητὰ καὶ 6 ἑκατομμύρια σὲ τίτλους (325.000 περίπου δραχμές). Οἱ δυὸ γκάγκστερς μπῆκαν κατόπιν σ' ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ τοὺς περίμενε ἔξω ἀπὸ τὴν Τράπεζα, κι' ἐξαφανίστηκαν.

Ἡ γραμμὴ τοῦ Ἰσημερινοῦ

Ἡ μόνη πόλις, ποὺ βρίσκεται ἀκριβῶς πάνω στὴ γραμμὴ τοῦ Ἰσημερινοῦ εἶναι ἡ πρωτεύουσα τῆς ὁμώνυμης δημοκρατίας Κουΐτο. Σ' ὅλη τὴν ὑπόλοιπη διαδρομή της, ἡ γραμμὴ τοῦ Ἰσημερινοῦ περνάει ἀπὸ θάλασσες, παρθένα δάση καὶ ἐρήμους.

Τὰ ἀποικιακὰ κράτη

Ἡ διαλυθεῖσα ἀποικιακὴ αὐτοκρατορία τῆς Ὀλλανδίας ἦταν 60 φορὲς μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν Ὀλλανδία. Τὸ βελγικὸ Κογκό, ἐξ ἄλλου, εἶναι 80 φορὲς μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ Βέλγιο. Οἱ γαλλικὲς ἀποικίες ἁπλώνονται σ' ἔκτασι, ποὺ εἶναι μεγαλύτερη κατὰ 22 φορὲς ἀπὸ τὴ μητροπολιτικὴ Γαλλία. Οἱ ἀγγλικὲς ἀποικίες καὶ κτήσεις, τέλος, εἶναι μεγαλύτερες κατὰ 140 φορὲς ἀπὸ τὴν Ἀγγλία.

Γλύστρησε μέσα στὸ λαιμό του καὶ τὸν ἔπνιξε

Ἕνας Πορτογάλος ψαρᾶς, σ' ἕνα χωριὸ κοντὰ στὴ Λισαβῶνα, ἔπιασε

μὲ τὸ καλάμι του μιὰ μεγάλη γλῶσσα, ποὺ ἦταν ἀκόμη ζωντανή. Θέλοντας νὰ ἐπιταχύνη τὸ θάνατό της, τὴν ἔβαλε στὸ στόμα του γιὰ νὰ τὴ δαγκώση, ὅπως κάνουν συχνὰ οἱ ψαράδες. Ἀλλ' ἡ γλῶσσα γλύστρησε ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ χώθηκε μέσα στὸ λάρυγγά του. Ὁ δυστυχισμένος ψαρᾶς πέθανε ἀπὸ ἀσφυξία.

Θὰ φτιάξουν φορέματα ἀπὸ τὰ μαλλιά τους

Δυὸ ἀδελφὲς ἀπὸ τὸ Νόβι Σὰντ τῆς Γιουγκοσλαυΐας εἶχαν ἀποφασίσει νὰ φυλάξουν ἀπὸ κοριτσάκια τὰ μαλλιά τους, ποὺ ἔκοβαν. Σήμερα εἶναι ἡ μιὰ 90 κι' ἡ ἄλλη 84 χρόνων. Ἔδωσαν τώρα αὐτὰ τὰ μαλλιὰ γιὰ νὰ τοὺς ὑφάνουν δυὸ φορέματα.

ΚΩΜΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ *τῆς ἀρχαιότητος*

ΕΝΑ ΠΑΡΑΔΟΞΟ ΠΛΑΣΜΑ

Ἡ Ξανθίππη, ἡ φοβερὴ καὶ τρομερὴ σύζυγος τοῦ Σωκράτη, δὲν ἦταν μόνο... στριμμένη. Ἦταν καὶ ὁ πιὸ παράξενος, ὁ πιὸ ἐκκεντρικὸς τύπος τῆς ἐποχῆς της. Γιὰ νὰ καταλάβη κανεὶς ὡς ποιὸ σημεῖο ἔφταναν οἱ... λόξες της, πρέπει νὰ σημειώσουμε ἐδῶ ἕνα περιστατικό, ποὺ ἀπαθανατίστηκε στὴν ἱστορία: Ἕνα πρωΐ, ποὺ ὁ Σωκράτης συνδιαλεγόταν μὲ τοὺς μαθητές του, ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της ἡ Ξανθίππη, ποὺ πῆγε καὶ κάθησε ἀνάμεσά τους. Τὴν εἶδε ἐκεῖνος, ἀπόρησε, μὰ δὲν εἶπε τίποτα καὶ συνέχισε τὸ μάθημά του μὲ ἀπόλυτη ἠρεμία. Ὅταν, ἐπὶ τέλους, τελείωσε κι' οἱ μαθητὲς ἑτοιμάστηκαν νὰ φύγουν, σηκώθηκε ἡ Ξανθίππη καὶ τοὺς εἶπε:

— Ὅλ' αὐτά, ποὺ σᾶς ξεφουρνίζει ὁ Σωκράτης, εἶναι ἀνοησίες! Κι' ἐσεῖς κάθεστε καὶ τὸν ἀκοῦτε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Ἡ ἠθικὴ τῆς ἀρετῆς, ποὺ σᾶς διδάσκει, δὲν εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ γεμίση τ' ἄδειανό του στομάχι. Δὲν τὸν ρωτᾶτε καλύτερα τί ἔχει νὰ φάη σήμερα; Γιατί, ὅσο ξέρω τοὐλάχιστο, ἡ χύτρα μας ἔχει νὰ βράση ἐδῶ καὶ τρεῖς μέρες.

— Παραπονιέσαι ἄδικα, τῆς ἐξήγησε τότε ἕνας μαθητής. Ὁ Σωκράτης δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ τρώη τακτικά. Οἱ ἰδέες ποὺ κατεβάζει τὸν βοηθοῦν νὰ χορταίνη.

— Ἐγὼ ὅμως δὲ χορταίνω μὲ τὶς ἰδέες του. Κι' ἐπειδὴ οἱ θεοὶ μ' ἔμπλεξαν ἄσχημα μαζί του, γι' αὐτὸ καλύτερα νὰ τὰ παρατήση ὅλ' αὐτὰ καὶ νὰ κυττάξη τὴ δουλειά του. Δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ πεθάνω ἀπ' τὴν πεῖνα.

Ὁ Σωκράτης ἐπιχείρησε νὰ διαμαρτυρηθῆ. Ἡ Ξανθίππη ὅμως τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ χιτῶνα καὶ τὸν παρέσυρε μαζί της. Ἔτσι, τραβῶντας τον, τὸν πέρασε μέσα ἀπὸ τὴν Ἀγορά. Ὅσοι ἔβλεπαν τὸ ἀταίριαστο ἐκεῖνο ζευγάρι, γελοῦσαν μὲ τὴν καρδιά τους.

— Νά ἡ μοχθηρία, ποὺ σέρνει τὴν ἀρετή! ἔλεγαν. Ὁ δύστυχος ὁ Σωκράτης! Ὡς πότε θὰ βασανίζεται ἀπ' αὐτὸ τὸ γύναιο;

Κι' ἡ Ξανθίππη, ποὺ τοὺς ἄκουγε, ἀπαντοῦσε:

— Ποῦ εἶναι, λοιπόν, ἡ σοφία σας; Ἂν δὲν ὑπῆρχε φωτιά, πῶς θὰ ὑπῆρχε καπνός; Κι' ἂν δὲν ὑπῆρχε μοχθηρία, πῶς θὰ ὑπῆρχε ἀρετή; Ἂν ὁ Σωκράτης ἔγινε φιλόσοφος, κατὰ τὴ γνώμη σας, αὐτὸ ὀφείλεται στὶς ἀντιθέσεις τῆς φύσεως. Τὸ στομάχι ὅμως δὲ γεμίζει μὲ ἀερολογίες. Ἔχει κι' αὐτὸ τὶς ἀπαιτήσεις του, περισσότερο μάλιστα ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ... προκομένου μου!

Ἡ ζωὴ τῆς Ξανθίππης μᾶς εἶναι γνωστὴ ἀπὸ διάφορα κείμενα συγχρόνων συγγραφέων καί, ἰδιαίτερα, ἀπὸ τὸν Ξενοφῶντα. Σύμφωνα μὲ ὡρισμένες πληροφορίες, ὅταν παντρεύτηκε τὸ Σωκράτη, ἦταν μόλις εἰκοσιπέντε ἐτῶν. Μπορεῖ ἀκόμη νὰ ἦταν καὶ ἡ δεύτερη σύζυγός του. Μ' ὅλο ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ μόρφωσι, φαίνεται πὼς εἶχε γοητευθῆ στὴν ἀρχὴ ἀπὸ τὴ φήμη του καὶ τὸν ἐρωτεύτηκε. Ἄλλοι ὡστόσο ὑποστηρίζουν, ὅτι ἦταν πολὺ φτωχὴ κι' ὅτι ὁ Σωκράτης τὴν ἔπεισε νὰ ἑνώσουν τὶς τύχες τους μήπως βγῆ κανένα καλὸ ἀπ' τὴν ἕνωσι αὐτή. Συνέβη ὅμως τὸ ἀντίθετο. Ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας στιγμή, ἡ Ξανθίππη ἔδειξε τὸ δύστροπο χαραχτῆρα της.

— Τί σοῦ ἔλεγα; τῆς εἶπε μιὰ μέρα ὁ Σωκράτης, ποὺ δέχτηκε μιὰ χύτρα στὸ κεφάλι. Ἀπὸ τὴν παντρειά μας βγῆκε αὐτὸ ποὺ περίμενα.

— Τί πρᾶγμα; ρώτησε ἐκείνη, ἔξαλλη. Τί βγῆκε, λοιπόν;

— Ἡ ἀστραπή!

— Τότε στάσου νὰ δῆς κι' ἄλλη μιά!

Καὶ τοῦ πέταξε μιὰ δεύτερη χύτρα.

— Αὐτὴ δὲν ἦταν ἀστραπή, ἀποκρίθηκε στωϊκὰ ὁ Σωκράτης. Ἦταν ἀστροπελέκι...

Ἡ ζωή τους εἶχε καταντήσει μαρτύριο. Ἡ Ξανθίππη, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ νοιώση τὴ μεγαλοφυΐα του, τοῦ ἔψηνε κυριολεκτικὰ τὸ ψάρι στὰ χείλη. Κι' ὄχι μόνο αὐτό. Θέλοντας νὰ ἐξάψη τὴ ζήλεια του, ἄρχισε νὰ γλυκοκυττάζη τοὺς νεαροὺς καὶ νὰ βγαίνη στοὺς δρόμους ντυμένη προκλητικά, σὰν τὶς ἑταῖρες. Οἱ Ἀθηναῖοι, βέβαια, γελοῦσαν μὲ τὰ καμώματά της, μὰ κανεὶς δὲ σκεφτόταν νὰ τῆς κάνη ἔρωτα. Γιατὶ ὅλοι σέβονταν τὸ Σωκράτη καὶ δὲν ἤθελαν νὰ τὸν ταπεινώσουν. Ἡ Ξανθίππη ἄφριζε ἀπὸ τὸ κακό της.

— Δὲ μοῦ στέρησες μόνο τὴν τροφή, ἀλλὰ καὶ τὸν ἔρωτα! τοῦ ἔλεγε. Οὔτ' ἕνας δὲ γυρίζει νὰ μὲ κυττάξη, μ' ὅλο ποὺ εἶμαι νέα κι' ὄμορφη ἀκόμη.

— Ἴσως, ἂν ἤσουν ἄσχημη, νὰ εἶχες ἐπιτυχία, τῆς εἶπε τότε ἐκεῖνος. Γιατὶ οἱ ἄνθρωποι προτιμοῦν συνήθως τὸ ἄσχημο ἀπὸ τὸ ὡραῖο.

— Ὅπως προτίμησα ἐγὼ ἐσένα.

— Τὸ ἴδιο κι' ἐγώ.

— Μὰ ἐσὺ δὲν παύεις νὰ ἐξυμνῆς τὴν ὀμορφιά μου.

— Ἐξυμνοῦμε συνήθως αὐτά, ποὺ δὲ βλέπουμε. Κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴν ὀμορφιά σου δὲν εἶδα ποτὲ τίποτα.

Ἡ Ξανθίππη, βέβαια, δὲ μποροῦσε νὰ παραβγῆ μαζί του στὸ λόγο. Καί, ὅπως εἶναι γνωστὸ ἀπὸ τὴν παροιμία, ὅπου δὲν πέφτει λόγος, πέφτει ξύλο. Ἔτσι, δὲν περνοῦσε μέρα, ποὺ νὰ μὴ ξεσηκωθῆ ὁ κόσμος στὸ ποδάρι ἀπ' τὶς φωνές της. Εἶχε φτάσει, μάλιστα, στὸ σημεῖο — στὶς μεγάλες ἐκρήξεις τοῦ θυμοῦ της — νὰ βγαίνη στοὺς δρόμους, ξεφωνίζοντας πὼς τὴ σκοτώνει ὁ Σωκράτης. Ὁ δυστυχισμένος ἐκεῖνος πήγαινε πίσω της, προσπαθῶντας νὰ τὴν καλμάρη.

— Τὸν βλέπετε; ρωτοῦσε τοὺς διαβάτες. Τρέχει γιὰ νὰ μὲ χτυπήση.

— Μὰ αὐτὸς σὲ παρακαλεῖ νὰ σταθῆς.

— Φυσικά, ἀφοῦ δὲ μπορεῖ νὰ μὲ προλάβη γιὰ νὰ μοῦ τὶς βρέξη!

Παρ' ὅλα αὐτά, σύμφωνα πάντα μὲ τὸν Ξενοφῶντα, τὸ παράξενο αὐτὸ ζευγάρι ἀγαπιόταν στὸ βάθος καὶ δὲ μποροῦσε νὰ κάνη ὁ ἕνας χωρὶς τὸν ἄλλο. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ξανθίππης, ἦταν ὁ Ἀντισθένης, ἱδρυτὴς τῆς σχολῆς τῶν Κυνικῶν. Ὁ τελευταῖος, ποὺ ἦταν ὁ μόνος ποὺ ἀντιδροῦσε στὰ καμώματά της καὶ τῆς ἔμπαινε στὴ μύτη, τὴν κατηγοροῦσε συχνὰ μπροστὰ στοὺς φίλους του.

— Ἔπρεπε νὰ ὑπάρχη νόμος, ποὺ νὰ ἐπιβάλλη τὴ θανατικὴ ποινὴ σὲ κάτι τέτοια ἐνοχλητικὰ πλάσματα σὰν τὴν Ξανθίππη, ἔλεγε. Τότε μόνο οἱ ἄμυαλες γυναῖκες θὰ ἔβαζαν μυαλὸ κι' ὅλοι θὰ μασταν ἥσυχοι. Ἂν μάλιστα δὲν ὑπῆρχαν διόλου γυναῖκες, θὰ ἦταν ἀκόμη καλύτερα.

— Καὶ τί θὰ ἔκαναν οἱ ἄντρες χωρὶς αὐτές;

— Ὁ ἔρωτας εἶναι ὅπως ὁ πόνος τοῦ δοντιοῦ. Ὑποφέρεις, χτυπιέσαι, βασανίζεσαι. Μόλις ὅμως σοῦ τὸ πετάξη ὁ γιατρός, τὰ νεῦρα σου ἡσυχάζουν καὶ παύεις πιὰ νὰ τὸ συλλογιέσαι. Τὸ ἴδιο θὰ συμβῆ, ὅταν δὲ θὰ ὑπάρχουν γυναῖκες. Ὅταν πάψουμε νὰ τὶς βλέπουμε, δὲ θὰ αἰσθανόμαστε τὴν ἀνάγκη τους.

Ἡ Ξανθίππη, ποὺ ἄκουγε ὅλα ἐκεῖνα, ποὺ ἀράδιαζε εἰς βάρος της ὁ Ἀντισθένης, ἀποφάσισε νὰ ἐκδικηθῆ. Καί, μιὰ μέρα ποὺ ἔλειπε ὁ Σωκράτης, τὸν προσκάλεσε σπίτι της. Πῆγε ἐκεῖνος, ἀνύποπτος, καὶ τὴν εἶδε νὰ εἶναι σκεπασμένη μόλις μ' ἕνα ἀραχνοΰφαντο πέπλο. Ὁ φιλόσοφος τῆς ἔρριξε ἕνα βλοσυρὸ βλέμμα κι' ἑτοιμάστηκε νὰ φύγη. Ἐκείνη ὅμως τὸν φώναξε χαϊδευτικὰ καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ καθήση σιμά της.

— Γιατί μαλλώνουμε ἐμεῖς οἱ δύο; τὸν ρώτησε. Τί ἔχουμε νὰ μοιράσουμε;

— Ἀκριβῶς, ἐπειδὴ δὲν ἔχουμε νὰ μοιράσουμε τίποτα, μαλώνουμε, τῆς ἀπάντησε.

— Κι' ὡστόσο εἶσαι ἕνας ὄμορφος ἄντρας. Οἱ φίλοι σου, βέβαια, σὲ κατηγοροῦν πὼς εἶσαι ἀνίκανος νὰ ἐρωτευθῆς γυναῖκα. Ἐγὼ ὅμως δὲν τὸ πιστεύω, γιατὶ τὸ βλέπω στὰ μάτια σου. Ὅπως ξετρέλλανες ἐμένα, ἔτσι μπορεῖς νὰ ξετρελλάνης κι' ἄλλες. Πλησίασε, ὦ Ἀντισθένη! Ἂν φοβᾶσαι τὸ Σωκράτη, θὰ μὲ ἀπογοητεύσης. Γιατὶ κι' αὐτὸς βεβαιώνει ὅ,τι βεβαιώνουν κι' οἱ ἄλλοι γιὰ σένα.

— Ἂς πιστεύουν ὅ,τι θέλουν, ἀπάντησε ὁ κυνικός. Δὲ μ' ἐνδιαφέρει ἡ γνώμη τους.

— Τότε φαίνεται πὼς ἔχουν δίκιο. Κρῖμα στὴ ρώμη σου, ποὺ πάει χαμένη. Τώρα μοῦ φαίνεσαι σὰν ὀπώρα.

— Ὀπώρα, γιατί;

— Γιατί, πολλὲς φορές, ἔχουν ὡραία καὶ δροσερὴ φλούδα, ἐνῶ τὸ ἐσωτερικό τους εἶναι κούφιο.

Ὁ Ἀντισθένης ἔπεσε στὴν παγίδα. Γονάτισε μπροστά της καὶ τὴν ἅρπαξε ἀπ' τὴ μέση. Ἡ Ξανθίππη ὅμως τὸν σταμάτησε.

— Θὰ γίνω δική σου, τοῦ εἶπε, ἂν μοῦ ὁρκιστῆς πὼς μ' ἀγαπᾶς.

— Σ' ἀγαπῶ! φώναξε ἐκεῖνος μὲ πάθος. Σ' ἀγαπῶ καὶ ὁρκίζομαι στοὺς ἀθανάτους πὼς εἶσαι τὸ πιὸ παράδοξο πλάσμα, ποὺ εἶδα ποτὲ στὴ ζωή μου. Ἄφησέ με νὰ σὲ φιλήσω!

Ἡ Ξανθίππη χτύπησε τὰ χέρια της. Ἀνασηκώθηκε τότε ἕνα παραπέτασμα καὶ πρόβαλαν πίσω του μερικοὶ μαθητές του.

—Δὲ μου στέρησες μόνο τὴν τροφή, ἀλλὰ καὶ τὸν ἔρωτα! ἔλεγε ἡ Ξανθίππη στὸ Σωκράτη.

— Ἰδοὺ ὁ δάσκαλός σας! τοὺς εἶπε μὲ περιφρόνησι. Αὐτὸς δὲν εἶναι ποὺ σᾶς διδάσκει, ὅτι ἡ ἀκολασία, ἡ τρυφή, ὁ ἔρωτας κι' ἡ καλοπέρασι εἶναι παράγοντες δυστυχίας; Τώρα τὸν βλέπετε! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σέρνεται στὰ πόδια μου καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ ὑποκύψω στὶς ἐπιθυμίες του, λησμονῶντας, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ὅτι εἶμαι καὶ γυναῖκα τοῦ Σωκράτη.

Τὸ πάθημα αὐτὸ τοῦ Ἀντισθένη ἔκανε τὸ ἀρχαῖο ἄστυ νὰ διασκεδάση γιὰ πολλὲς μέρες. Κι' ἡ ζωὴ τῆς Ξανθίππης ἐξακολούθησε στὸν ἴδιο ρυθμό, ὥσπου ὁ Σωκράτης, φυλακισμένος ἀπὸ τοὺς ἴδιους αὐτούς, ποὺ τὸν θαύμαζαν καὶ τὸν ἐκτιμοῦσαν, ἤπιε τὸ κώνειο καὶ πέθανε. Ὁ θάνατός του ὅμως ὑπῆρξε ἀληθινὸ χτύπημα γιὰ τὴν ἀτίθασση ἐκείνη γυναῖκα, ποὺ ἄρχισε νὰ μαραζώνη καὶ νὰ μὴν ἔχη πιὰ ὄρεξι γιὰ τίποτε. Ἔτσι, ἕνα πρωΐ, βρέθηκε νεκρὴ στὴν κλίνη της. Πολλοὶ σατιρικοὶ τῆς ἐποχῆς, ἀναφέρουν, ὅτι αὐτοκτόνησε, γιατὶ δὲ μποροῦσε νὰ κάνη χωρὶς τὸ Σωκράτη. Καὶ μετανάστευσε, λένε, στὸν ἄλλο κόσμο, γιὰ νὰ τὸν βρῆ καὶ νὰ συνεχίση τὴ... δρᾶσι της.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

ΠΕΤΟΥΣΕ ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ!

Ὅταν ἀνακαλύφθηκε χρυσάφι στὴν Καλιφορνία, ἐδῶ καὶ 120 χρόνια, ὁ Σκωτσέζος Ντέϊβιντ Ντούγκλας δὲν παραξενεύτηκε καθόλου. Γιατὶ αὐτὸς εἶχε βρῆ ἀπὸ πολὺ πρὶν χρυσόσκονη στὶς ρίζες τῶν φυτῶν, ποὺ καλλιεργοῦσε. Πετοῦσε ὅμως τὸ χρυσάφι καὶ κρατοῦσε τὰ φυτά, γιατὶ αὐτὰ ἦταν ὁ «θησαυρὸς» ποὺ ζητοῦσε. Χάρις στὶς προσπάθειές του, μεταφέρθηκαν καὶ καλλιεργήθηκαν γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Εὐρώπη λουλούδια συνηθισμένα σήμερα, ὅπως ἡ «φλόξ» καὶ ὁ «ἥλιος».

Ὁ Ντούγκλας ἔμεινε 5 χρόνια στὴ Βόρειο Ἀμερικὴ καὶ στὴ Βρεταννικὴ Κολομβία, ψάχνοντας γιὰ καινούργια φυτά. Στὸ διάστημα αὐτὸ, ἀντιμετώπισε ἕνα σωρὸ κινδύνους καὶ περιπέτειες. Ἔπεσε δὲ στὸ τέλος θῦμα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του, σὲ ἡλικία 35 ἐτῶν. Μὴ ἔχοντας τὴν ὑπομονὴ νὰ περιμένη ἕνα ὁδηγό, ξεκίνησε μόνος του γιὰ ἕνα ταξίδι, μολονότι εἶχε τυφλωθῆ ἀπ' τὸ ἕνα μάτι ἀπ' τὴν ἀντανάκλασι τοῦ χιονιοῦ. Ἔπεσε, λοιπόν, μέσα σ' ἕνα λάκκο - παγίδα, ὅπου βρισκόταν ἤδη ἕνας ἀγριόχοιρος, καὶ τὸ ζῶο αὐτὸ τὸν κατασπάραξε.

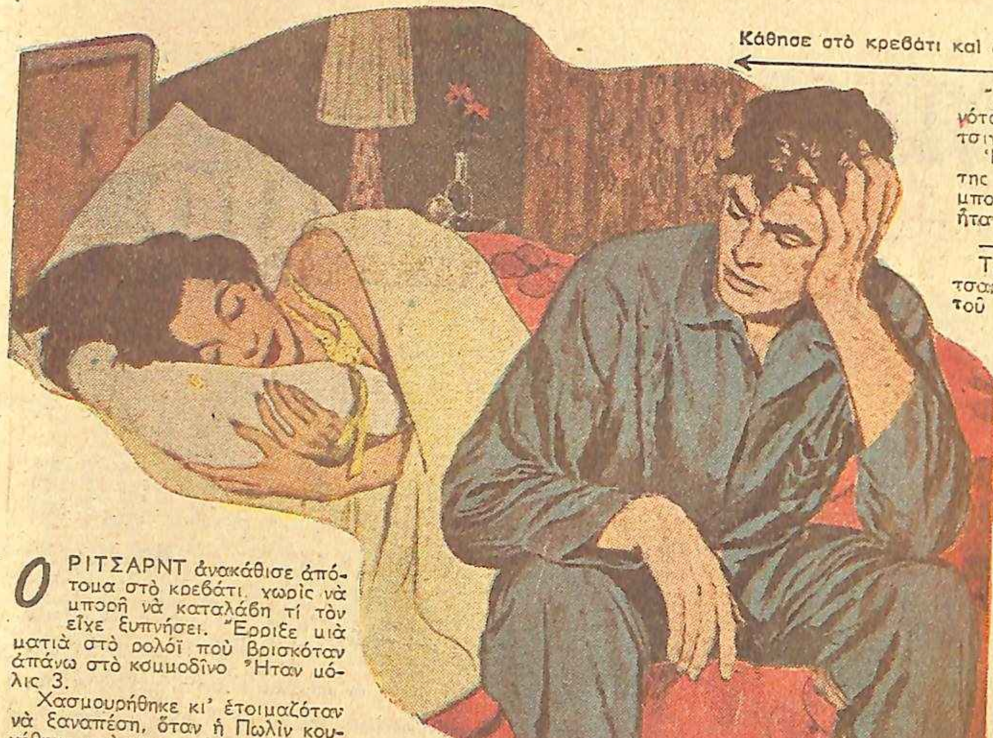

Κάθησε στὸ κρεβάτι καὶ στήριξε τὸ κεφάλι του στὸ χέρι του...

Τά τρία ΟΝΟΜΑΤΑ

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΡΙΤΣΑΡΝΤ ἀνακάθισε ἀπότομα στὸ κρεβάτι, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ καταλάβη τί τὸν εἶχε ξυπνήσει. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ ποὺ βρισκόταν ἀπάνω στὸ κομμοδῖνο. Ἦταν μόλις 3.

Χασμουρήθηκε κι' ἑτοιμαζόταν νὰ ξαναπέση, ὅταν ἡ Πωλὶν κουνήθηκε καὶ μουρμούρισε νυσταγμένα:

— Ντάβιντ!... Ντάβιντ!...

—Πῶς! ἔκανε σαστισμένος ὁ Ρίτσαρντ.

— Ντάβιντ! ξαναμουρμούρισε ἡ νέα γυναῖκα.

Τὰ μάτια τοῦ Ρίτσαρντ γούρλωσαν κι' ὕστερα στένεψαν. Ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὴ γυναῖκα του κι' ἄρχισε νὰ τὴν κυττάζη. Τὰ μαλλιά της εἶχαν ἕνα φυσικὸ σκουροκόκκινο χρῶμα καὶ τώρα, μέσα στὸ σκοτάδι, φαίνονταν μαῦρα.

Τὸ πρόσωπό της, ποὺ ἦταν πάντα τόσο παιδικό, ἔμοιαζε ξαφνικὰ ἐντελῶς γυναικεῖο. Τὰ χείλη της ἦταν γεμάτα καὶ τὰ μακρυά της τσίνουρα τῆς ἔδιναν μιὰ μυστηριώδη ἔκφρασι.

Ἀγκάλιασε τὸ μαξιλάρι καὶ τὄσφιξε πάνω της.

Ὁ Ρίτσαρντ τὴν εἶχε παντρευτῆ ἐδῶ καὶ ἔξη μῆνες, κι' ἡ ὀμορφιά της τοῦ ἔκοβε ἀκόμα τὴν ἀναπνοή, κάθε φορὰ ποὺ τὴν κύτταζε.

Ποιὸς μποροῦσε νἆνε αὐτὸς ὁ Ντάβιντ; Δὲν εἶχαν κανένα γνωστὸ μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Ὁ Ρίτσαρντ ἔκανε ν' ἁπλώση τὸ χέρι του γιὰ νὰ ξυπνήση τὴ γυναῖκα του, ἀλλὰ ἐκείνη χαμογέλασε στὸν ὕπνο της τόσο γλυκὰ κι' ἀθῶα, ποὺ δὲν τόλμησε νὰ τὴν ἀγγίξη.

Κατέβασε τὰ πόδια του ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ κάθησε στηρίζοντας τὸ κεφάλι του στὸ χέρι του.

Ὤ, σίγουρα ὅλα εἶχαν γίνει ἀπὸ δικό του λάθος. Δὲ μπορεῖ ποτὲ νἄφταιγε ἡ Πωλίν!

Μὰ πάλι, ποιὸς νὰ ἦταν αὐτὸς ὁ Ντάβιντ, ποὺ τὸν ὀνειρευότανε καὶ τοῦ χαμογελοῦσε μὲ τόσον ἔρωτα;...

Ὁ Ρίτσαρντ προσπάθησε νὰ διαβάση τὴν ἀπάντησι στὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας του ἀλλ' ἡ ἔκφρασί της ἦταν ἀνεξιχνίαστη. Καθὼς ἀνάσαινε, μιὰ σατινένια κορδέλλα τοῦ νυχτικοῦ της πετοῦσε πάνω ἀπ' τὰ χείλη της, σὰν πεταλοῦδα πάνω ἀπὸ κόκκινο τριαντάφυλλο...

«Θὰ βρῶ ποιὸς εἶναι, καὶ τότε...»

Μὴ ξέροντας τί θἄκανε τότε, ὁ Ρίτσαρντ σταμάτησε νὰ σκέπτεται κι' ἄρχισε νὰ ψάχνη γιὰ τσιγάρα στὶς τσέπες τοῦ σακκακιοῦ του, ποὺ ἦταν ἀκουμπησμένο στὴ διπλανὴ καρέκλα. Ὅπως ἔσκυψε, ἀντίκρυσε τὸ πρόσωπό του στὸν καθρέφτη — ἕνα πρόσωπο μακρύ, καθόλου γοητευτικό, μ' ἀνακατεμένα μαλλιὰ ποὺ τὸν κάνανε νὰ μοιάζη σὰν φάντασμα...

Ἔ, λοιπὸν ἦταν πραγματικὰ τρελλὸς νὰ πιστέψη πὼς θὰ μποροῦσε νὰ κρατήση μιὰ γυναῖκα σὰν τὴν Πωλίν! Αὐτὸς δὲν ἦταν παρὰ ἕνας ἄγαρος κι' ἀδέξιος νεαρός, ἐνῶ ὁ Ντάβιντ θὰ ἦταν σίγουρα ἕνας ἄντρας ὥριμος καὶ ἔμπειρος στὰ ἐρωτικὰ ζητήματα. Ἐκεῖνος θἄξερε ὁπωσδήποτε πῶς νὰ φερθῆ σὲ μιὰ ὡραία γυναῖκα.

Ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ρίτσαρντ ἄναβε τὸ σπίρτο, ἡ Πωλὶν ξαναμίλησε.

Γύρισε πρὸς τὸ μέρος της περιμένοντας ν' ἀκούση πάλι τὸ μισητὸ ὄνομα τοῦ ἀντιζήλου του.

— Μίκαελ!... εἶπε τώρα ἡ Πωλίν. Μίκαελ!...

Ἡ φωνή της ἦταν γλυκειὰ καὶ γεμάτη ἐρωτηματικά.

Ὁ ἄντρας της σάστισε τόσο, ποὺ ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Τὸ φεγγάρι γλύστρησε πίσω ἀπ' τὰ σύννεφα κι' οἱ ἀχτίδες του μπῆκαν ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ χάϊδεψαν τὸ μάγουλο τῆς νέας γυναίκας...

«Τί γίνεται λοιπόν; ἀναρωτήθηκε ὁ Ρίτσαρντ. Ἀπὸ ποῦ ξεφύτρωσε πάλι αὐτὸς ὁ Μίκαελ; Πρώτη φορὰ ἀκούω τ' ὄνομά του».

Ἄρχισε νὰ τὸν πιάνη δύσπνοια, ζεσταινότανε, τὸ κεφάλι του πονοῦσε. Ἄναψε τὸ τσιγάρο, ἀλλ' ὁ καπνὸς τοῦ φάνηκε ἄνοστος.

Ἡ Πωλὶν γύρισε ἀνάσκελα. Τὰ μαλλιά της πλημμύρισαν τὸ μαξιλάρι μὲ μεταξένιες μποῦκλες. Ἡ φωνή της, ὅταν ξαναμίλησε, ἦταν πιὸ τρυφερὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά:

— Ἄντονυ! εἶπε.

Τὸ τσιγάρο ἔκαψε τὰ δάχτυλα τοῦ Ρίτσαρντ, ἀλλ' ὁ πονεμένος στεναγμὸς ποὺ τοῦ ξέφυγε δὲν ἦταν ἀπ' τὸ κάψιμο.

Μὲ χέρια ποὺ τρέμανε, ἔσβυσε τὸ τσιγάρο κι' ἄναψε τὸ πορτατίφ. Δὲ μποροῦσε νὰ περιμένη ἄλλο! Ἔπρεπε νὰ τῆς ζητήση ἐξηγήσεις, νὰ μάθη τὴν ἀλήθεια, ὅσο σκληρὴ κι' ἂν ἦταν!

Τὸ φῶς πλημμύρισε τὸ δωμάτιο. Ἡ Πωλὶν ἄνοιξε τὰ μάτια της. Τὸ πρόσωπό της ἦταν πάλι παιδικό, ὅπως πάντα. Ἡ ἄγνωστη γυναῖκα εἶχε χαθῆ...

— Τί συμβαίνει, ἀγάπη μου; ρώτησε μ' ἀπορία. Δὲ μπορεῖς νὰ κοιμηθῆς;

Ὁ Ρίτσαρντ γύρισε τὸ κεφάλι του. Δὲ μποροῦσε ν' ἀντέξη τὸ ἀθῶο της ὕφος.

Ἀ, σίγουρα θἄχε δῆ κάποιον ἐφιάλτη. Δὲ μπορεῖ νἆταν ἀλήθεια...

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ ματιά του ἔπεσε σ' ἕνα χαρτάκι, πάνω στὸ κομμοδῖνο.

«Μίκαελ, Ντάβιντ, Ἄντονυ» εἶχε γράψει πάνω ἡ Πωλίν.

Ὁ Ρίτσαρντ δὲν πίστευε στὰ μάτια του. Ὥστε εἶχε τολμήσει νὰ τὰ γράψη κι' ὅλας!...

Ἅρπαξε τὸ χαρτὶ καὶ τὄδειξε στὴ γυναῖκα του, μὲ μιὰ κίνησι γεμάτη σιωπηλὴ κατηγορία.

— Ὤ, δὲν ἤθελα νὰ τὸ δῆς! εἶπε ἐκείνη στενοχωρημένα.

— Μὰ βέβαια δὲν ἤθελες! ξέσπασε ὁ Ρίτσαρντ.

Παρ' ὅλον ὅμως τὸ θυμό του τὴν ἄφισε νὰ τοῦ πάρη ἀπ' τὸ χέρι τὸ χαρτί.

Ἀπελπισία κι' ἀγάπη πάλευαν μέσα του. Ἤξερε πὼς θὰ τὴ συγχωροῦσε, ὅ,τι κι' ἂν εἶχε κάνει...

— Ἀγάπη μου, συχώρεσέ με ποὺ δὲ σὲ ρώτησα, μὰ ἤθελα ν' ἀποφασίσω πρῶτα ἐγὼ καὶ νὰ δῶ ἔπειτα ἂν θὰ συμφωνούσατε... μουρμούρισε ἡ Πωλίν.

Καὶ γύρισε ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ τὸ χαρτί.

«Τζόαν, Σέϊλα, Ἄντρεα» διάβασε ὁ Ρίτσαρντ.

— Δὲν κατάφερα ἀκόμα νὰ διαλέξω, συνέχισε ἡ Πωλίν. Εὐτυχῶς ποὺ τὸ μωρό μας δὲ θὰ γεννηθῆ πρὶν ἀπὸ ἑφτὰ μῆνες. Ἔχουμε καιρὸ ἀκόμα...

Πῆγε νὰ πῆ καὶ κάτι ἄλλο, ἀλλὰ τὴ διέκοψε τὸ ἀσυγκράτητο κι' εὐτυχισμένο γέλιο τοῦ Ρίτσαρντ. Πόσο ἄδικα, πόσο ἀνόητα εἶχε ὑποφέρει!...

Ἀγκάλιασε μὲ πάθος τὴ γυναῖκα του κι' ἔβαλε στὸ φιλί του ὅλο τὸν πόνο ποὺ εἶχε δοκιμάσει κι' ὅλη τὴ χαρὰ ποὺ ἔνοιωθε τώρα...

ΛΕΛΥ ΚΟΝΓΚΕΡ

ΓΙΑΤΙ... ΟΙ ΦΟΥΣΤΕΣ ΔΕΝ ΚΟΝΤΗΝΑΝ

Τὸ ἀδιάκριτο παρισινὸ κουτσομπολιὸ κατώρθωσε, ἔπειτα ἀπὸ ἐπίμονη ἔρευνα, νὰ ἀνακαλύψη τοὺς λόγους, ποὺ ἔκαναν τὸν Ὕβ Σαὶν Λωράν, τὸν νεαρὸ διάδοχο τοῦ Κριστιὰν Ντιόρ, νὰ ἀνακαλέση τὴν ἀρχική του ἀπόφασι, ποὺ ἦταν ν' ἀνεβάση ἐφέτος τὶς φοῦστες ψηλότερα ἀπὸ τὸ γόνατο.

Ὅπως ξέρομε, ὁ καινούργιος βασιλῆας τῆς γαλλικῆς μόδας εἶχε προετοιμάσει μεθοδικὰ τὴν τολμηρὴ αὐτὴ ἐπανάστασι καί, γιὰ νὰ συνηθίση τὶς Παριζιάνες στὴν πολὺ κοντὴ φοῦστα, εἶχε ἐξαπολύσει τὰ μαννεκέν του, ντυμένα μὲ τὰ πρῶτα ἀπὸ τὰ νέα μοντέλα, νὰ κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους στοὺς παρισινοὺς δρόμους. Ἔπειτα, ὅμως, ἔβαλε ξαφνικὰ νερὸ στὸ κρασί του καὶ ἀπαρνήθηκε τὴν ἐπανάστασι, ποὺ ὁ ἴδιος εἶχε κηρύξει.

Γιὰ τὴν ἀπότομη αὐτὴ μεταστροφή του ἀποκαλύπτει τώρα τὸ κουτσομπολιό, δὲν εὐθύνεται ἡ ἀντίδρασι, ποὺ συνάντησε ἀπὸ τοὺς ἄλλους οἴκους μόδας, οὔτε τὴν προκάλεσε ὁ φόβος τῆς ἀποτυχίας. Ὁ Ὕβ Σαὶν Λωρὰν ἀνακάλεσε τὴν ἀπόφασί του, ἐπειδὴ «πάτησε πόδι» ἡ πρώτη σχεδιάστρια τοῦ οἴκου Ντιόρ, ἡ Ἄννα Μαρία Πουπάρ, διαμαρτυρόμενη πὼς μὲ αὐτὴ τὴ φοῦστα θὰ ἦταν ἀδύνατο πιὰ γιὰ τὶς γυναῖκες νὰ μπαίνουν σ' ἕνα αὐτοκίνητο χωρὶς νὰ κάνουν ἀποκαλύψεις ὑπερβαίνουσες... κάθε θεμιτὸ ὅριο!

Φυσικὰ — προσθέτει τὸ κουτσομπολιὸ ὁ διάδοχος τοῦ Ντιὸρ θὰ εἶχε ἀγνοήσει τὶς διαμαρτυρίες τῆς Ἄννας Μαρίας Πουπάρ, ἂν δὲ συνέβαινε νὰ τρέφη ἰδιαίτερη ἀδυναμία γι' αὐτὴν καὶ νὰ πρόκειται, ὅπως φημολογεῖται, νὰ τὴν παντρευτῆ!

Χαρές και δάκρυα ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΟ

ΕΝΑ ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΔΡΑΜΑ

ΟΛΟ τὸ χωριὸ παραξενεύτηκε μὲ τὴν εἴδησι. Ὁ γέρο Ἀρτέμης, ὁ προύχοντας, παντρευόταν. Κι' ἡ νύφη ἦταν ἡ Φωτεινή, ἡ πεντάμορφη θυγατέρα τοῦ Λάζαρου Μανούση, ποὺ εἶχε μονάχα ἕνα φτωχοκαΐκο γιὰ μικροταξίδα στὸν Ἀμβρακικό. Μιὰ βδομάδα ὁλάκερη τὸ μαντᾶτο περνοῦσε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα κι' ὁ καθένας ἔλεγε τὸ δικό του. Ὁ γέρο Ἀρτέμης, βέβαια, θἄπρεπε νἆνε πολὺ ἐρωτευμένος γιὰ νὰ περιφρονήση τὰ πατροπαράδοτα. Πότε ἀκούστηκε ἄνθρωπος μὲ τόσο βιός, νὰ παίρνη ἕνα κορίτσι ποὺ ἄλλο δὲν εἶχε ἀπ' τὸ φουστάνι ποὺ φοροῦσε; Σίγουρα τὸν εἶχε τρελλάνει μὲ τὰ καμώματά της ἡ Φωτεινή. Οἱ γυναικοῦλες τοῦ Κραβασαρᾶ ἔκαναν τὸ σταυρό τους καὶ ψιθύριζαν πὼς τὸν εἶχε «μαγέψει». Κι' οἱ ἄντρες θύμωναν καὶ μουρμούριζαν, ποὺ προτιμήσε μιὰ θεόγυμνη καὶ «τιποτένια», ἀπ' τὶς δικές τους ἀδελφὲς καὶ θυγατέρες.

— Καλὸ πρᾶμα ψώνισε, ἔλεγαν. Μὰ ἔτσι εἶναι. Τὴν τύχη τὴν ἔχουν οἱ ξεμυαλισμένες κι' ὄχι τὰ τίμια κορίτσια.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ὅλο τὸ χωριὸ ἤξερε τὸν ἔρωτα τῆς Φωτεινῆς. Ἀπὸ καιρὸ τώρα ἀγαποῦσε τὸ Μανωλιὸ Μαυρῆκο, τὸ μοῦτσο τοῦ πατέρα της. Ἦταν ἕνα παλληκάρι ὡς ἐκεῖ πάνω, μὰ δίχως μοῖρα κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο. Χρόνια ὁλάκερα μάζευε τὸν ἱδρῶτα του κόμπο κόμπο, γιὰ ν' ἀγοράση δικό του καΐκι. Μὰ ὅλα τοῦ ἔρχονταν ἀνάποδα καὶ δὲν τὰ κατάφερνε. Ὅταν ἔμαθε πὼς ὁ γέρο Ἀρτέμης ζήτησε τὴ Φωτεινή, πικράθηκε ὡς τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς του. Στάθηκε ὅμως σωστὸς ἄντρας καὶ τῆς εἶπε:

— Δὲν ἦταν τυχερὸ νὰ σμίξουμε γιὰ πάντα, καλή μου. Ἀφοῦ ὁ πατέρας σου θέλει νὰ παντρευτῆς μὲ ἄλλον, μὴν πῆς ὄχι. Ἐγὼ μονάχα δυστυχία θὰ σοῦ χαρίσω. Γιατὶ ἡ ἀγάπη μας δὲ φτάνει νὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι. Ἡ φτώχεια θὰ χτυπάη κάθε τόσο τὴν πόρτα μας καὶ δὲ θὰ μπορέσουμε ν' ἀντέξουμε ὡς τὸ τέλος.

Ἔκλαψε ἡ Φωτεινὴ στὴν ἀγκαλιά του κι' ἀφοῦ φιλήθηκαν γιὰ στερνὴ φορά, πῆρε ὁ καθένας τὸ δρόμο του. Κανένας βέβαια δὲν ἤξερε γιὰ τὴ συνάντησί τους ἐκείνη, οὔτε πὼς εἶχαν συμφωνήσει νὰ χωριστοῦνε σὰ φίλοι. Κι' ὅλοι περίμεναν νὰ δοῦν τὸ Μανωλιὸ νὰ γίνεται θηρίο. Αὐτὸς ὅμως ὄχι μόνο δὲν ἄκουγε τὰ πειράγματά τους, ἀλλ' οὔτε καὶ γύριζε νὰ τοὺς κυττάξη. Δούλευε ἀπ' τὴν αὐγὴ ὡς τὴ νύχτα καὶ δὲν πατοῦσε πιὰ στὸ καφενεδάκι τοῦ χωριοῦ, ὅπως ἔκανε ἄλλοτε. Ἕνα πρωΐ, πῆγε κάτω στὸ λιμάνι ὁ Ἀργύρης Νούφρης καὶ κάθησε σιμά του.

— Δὲν καταλαβαίνω, τοῦ εἶπε. Ἐσὺ ἀγαπᾶς τὴ Φωτεινὴ χρόνια ὁλάκερα κι' ἀφήνεις τώρα νὰ σοῦ τὴν πάρη ἕνας γέρος;

Ὁ Μανωλιὸς ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

— Μὲ τὸ γέρο ὅμως θὰ ζήση σὰ βασίλισσα, ἀποκρίθηκε. Ἐνῶ μαζί μου θἄτρωγε ψωμὶ κι' ἐληά.

Ὁ Νούφρης χαμογέλασε παράξενα. Ὕστερα πρόστεσε:

— Ἄκου, λεβέντη. Ἔχω μπόλικα λεφτὰ καὶ τὸ ξέρεις. Θὰ σοῦ ἀγοράσω, λοιπόν, ἕνα καΐκι νὰ κάνης τὴ δουλειά σου καὶ νὰ μπορέσης νὰ τὴν παντρευτῆς. Κι' ὅταν πλουτίσης μὲ τὸ καλό, μοῦ τὸ ξεπληρώνεις.

Τὸ παλληκάρι ἔσφιξε τὰ δόντια του.

— Τώρα ἔρχεστε νὰ μοῦ δείξετε ὅλοι τὴν καλωσύνη σας; ρώτησε. Τόσον καιρὸ σᾶς παρακαλοῦσα καὶ κανεὶς δὲν ἄνοιγε τὸ πουγγί του νὰ μὲ δανείση. Πάει πιὰ ὅμως, τὸ πουλάκι πέταξε καὶ γιὰ σᾶς καὶ γιὰ μένα. Ἡ Φωτεινὴ θὰ παντρευτῆ τὸ γέρο Ἀρτέμη, γιατὶ αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καὶ μένα νὰ μὲ παρατήσετε ἥσυχο.

Ὁ Ἀργύρης ἦταν ἀνεψιὸς τοῦ ἐρωτευμένου προύχοντα. Βέβαιος πὼς μιὰ μέρα θὰ γινόταν κληρονόμος του, ξόδευε τὸ βιός του ἀλογάριαστα σὲ γλέντια καὶ σὲ πανηγύρια. Εἶχε μείνει σχεδὸν πανὶ μὲ πανὶ καὶ συχνὰ μάλλωνε μὲ τὸν ἐξάδελφό του, τὸ Νικόλα Ντάκο, ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς συγγενής.

— Ποιὸς σὲ λογαριάζει ἐσένα; τοὔλεγε μὲ κομπασμό. Ὁ γέρος ἐμένα ἀγαπάει καὶ μένα συλλογιέται μονάχα.

Ὅταν ὡστόσο μαθεύτηκε πὼς ὁ θεῖος τους ἀποφάσισε νὰ παντρευτῆ, τὰ δυὸ ξαδέλφια ἔσμιξαν γιὰ νὰ τὰ κουβεντιάσουν. Ὁ Νούφρης ἔβριζε κι' ἀπειλοῦσε. Κι' ἐκεῖ, μπροστὰ σὲ ὅλους, ὡρκίστηκε νὰ ἐκδικηθῆ. Ὁ Νικόλας προσπάθησε νὰ τὸν καθησυχάση.

— Μὴ λὲς τέτοια λόγια, τὸν μάλλωσε.

— Κι' ἡ κληρονομιά;

— Ἔ, ξέγραψέ την!

Ὁ Νούφρης ἔλπισε τότε στὴ βοήθεια τοῦ Μανωλιοῦ. Μὰ δὲ πὼς κι' ἀπὸ ἐκεῖ δὲν ἔκανε τίποτα, ἄρχισε νὰ τὰ βλέπη ὅλα μαῦρα καὶ σκοτεινά. Στὸ μεταξὺ ὁ γέρο-Ἀρτέμης ἀποφάσισε νὰ γράψη ὅλη τὴν περιουσία του στ' ὄνομα τῆς Φωτεινῆς. Τὸ φτωχόσπιτο τῆς κοπέλλας, κοντὰ στὸ γιαλό, φορτώθηκε ἀπ' τὰ πιὸ ἀκριβὰ δῶρα. Κι' ὅταν τέλος ἔφτασε ἡ ὥρα τοῦ γάμου κι' οἱ νεόνυμφοι στάθηκαν μπροστὰ στὸν παπᾶ γιὰ νὰ τοὺς εὐλογήση, μερικοὶ εἶδαν τὸν Ἀργύρη Νούφρη νὰ χαϊδεύη παράξενα τὴ μαχαίρα ποὺ εἶχε περασμένη ἐπιδεικτικὰ στὸ ζωνάρι του. Τὰ μάτια του πετοῦσαν μικρὲς πράσινες φλόγες. Τότε ὅλοι τους κατάλαβαν πὼς κάποιο μεγάλο κακὸ θὰ γινόταν καὶ πολλοί, γιὰ νὰ μὴ βρεθοῦν μπερδεμένοι, δὲν παρακάθησαν στὸ τραπέζι ποὺ δόθηκε στὸ πλούσιο ἀρχοντικό. Ὁ γέρο Ἀρτέμης φαινόταν εὐτυχισμένος. Κι' ἡ Φωτεινὴ ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ δείχνη χαρούμενη. Ὁ νοῦς της ὅμως ἔτρεχε στὸν ἀγαπημένο της κι' ἡ ψυχή της ἔσταζε αἷμα.

Γύρισε καὶ κύτταξε τὸν ἄντρα της σιωπηλή.

— Κουράστηκες; τὴ ρώτησε.

Τὸ γλέντι συνεχίστηκε ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα. Ὕστερα ἕνας-ἕνας ἄρχισαν νὰ φεύγουν οἱ καλεσμένοι.

Τὸ ἀντρόγυνο ἔμεινε τώρα μόνο. Ὁ γέρο Ἀρτέμης δὲν ἤξερε ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίση. Ἡ κοπέλλα πῆρε τὰ χέρια του στὰ δικά της κι' ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του.

— Σ' εὐχαριστῶ, ψιθύρισε. Μ' ἔκανες γυναῖκα σου, ἐνῶ μποροῦσες νὰ διαλέξης τὴν πιὸ ὄμορφη ἀρχοντοπούλα τοῦ χωριοῦ.

— Ἐγὼ ἐσένα ἀγάπησα, ἀπάντησε ὁ γέρος.

Ξάφνου μιὰ πέτρα πῆγε καὶ χτύπησε τὸ τζάμι τῆς κάμαρας. Ξαφνιασμένος ὁ γέρο Ἀρτέμης ἄνοιξε τὸ παράθυρο, γιὰ νὰ δῆ ποιὸς εἶναι. Ὅμως τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε μιὰ πιστολιὰ κι' ὁ προύχοντας, βγάζοντας ἕνα βαθὺ βογγητό, ἔπεσε νεκρὸς στὰ χέρια τῆς γυναίκας του. Τὸ φονικὸ βόλι τὸν βρῆκε κατάστηθα καὶ τὸν ἄφησε στὸν τόπο. Ἡ Φωτεινὴ ἔμπηξε τὶς κραυγὲς κι' ὕστερα ἀπὸ ἕνα λεπτό, τὸ ἀρχοντικὸ ἀναστατώθηκε. Γείτονες, συγγενεῖς καὶ χωροφύλακες μαζεύτηκαν ἐκεῖ πέρα γιὰ νὰ μάθουν πῶς ἔγινε τὸ κακό. Ἔτρεξε κι' ὁ Ἀργύρης Νούφρης, εἶδε τὸ θειό του βουτηγμένο στὸ αἷμα καὶ κύτταξε μὲ μῖσος τὴν τραγικὴ νέα.

— Ὁ φίλος σου τὰ κατάφερε μιὰ χαρά, τῆς εἶπε. Τώρα εἶσαι χήρα κι' ἀγγιχτη, μὲ βιὸς ἀμέτρητο. Μὰ θὰ τὸ πληρώση μὲ τὸ κεφάλι του αὐτὸ ποὔκανε. Κι' ἐσὺ βέβαια δὲ θὰ μείνης ἔτσι, γιατὶ σίγουρα τἄχατε ἀπὸ πρὶν μιλημένα οἱ δυό σας.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Μανωλιὸς Μαυρῆκος πιάστηκε ἀπ' τοὺς χωροφύλακες. Τὸ παλληκάρι ἦταν στὸ κρεβάτι καὶ δὲν εἶχε πάρει εἴδησι τί εἶχε συμβῆ. Μὰ τὸ ἀπόσπασμα ἔκανε τὸ καθῆκον του καὶ τὸν πῆρε μαζί του. Ὅλο τὸ χωριὸ ὡστόσο ἦταν μὲ τὸ μέρος του καὶ κανεὶς δὲν πίστευε πὼς αὐτὸς ἔκανε τὸ φονικό. Οἱ περισσότεροι ἦταν βέβαιοι πὼς τὸν εἶχε σκοτώσει ὁ Ἀργύρης, ὅπως ἄλλως τε τὄχε δηλώσει τόσες καὶ τόσες φορὲς στὸ καφενεῖο. Ἔγιναν ἀνακρίσεις, εἶπαν τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο, χωρὶς ἀποτέλεσμα ὅμως. Σιδεροδεμένος ὁ Μανωλιὸς μεταφέρθηκε στὴν Ἀθήνα κι' ὥσπου νὰ γίνη ἡ δίκη του κλείστηκε προσωρινὰ στὸ Μεντρεσέ. Τὸ χωριὸ τότε, μ' ἐπὶ κεφαλῆς το δήμαρχο Ἠλία Παρασκευόπουλο—τὸν κατόπιν πολιτευτὴ Πρεβέζης—ἔκανε ἀπανωτὰ διαβήματα γιὰ τὴ σωτηρία του. Παρ' ὅλες ὅμως τὶς ἐνέργειες, δὲν ἔγινε τίποτα. Ὁ δυστυχισμένος Μανωλιὸς καταδικάστηκε σὲ θάνατο. Ὅλοι λυπήθηκαν γιὰ τὴν τύχη του, ἐκτὸς ἀπ' τὸν Ἀργύρη Νούφρη.

— Μαζί του ἔπρεπε νὰ δικαστῆ κι' ἡ Φωτεινή, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε. Γιατὶ αὐτὴ τὸν πῆρε στὸ λαιμό της.

Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν ἄφησε νὰ χαθῆ ἕνας ἀθῶος. Λίγες μέρες πρὶν γίνει ἡ ἐκτέλεσί του, ἕν' ἀγοράκι παρουσιάστηκε στὸ δήμαρχο μαζὶ μὲ τὴ μάνα του.

— Ἐγὼ εἶδα τὸ φονιά, τοῦ εἶπε. Κι' ἂν δὲν τ' ὁμολόγησα ἴσαμε τώρα, εἶναι γιατὶ φοβόμουν μὴ σκοτώση καὶ μένα.

— Καὶ ποιὸς εἶναι; ρώτησε τρέμοντας ἀπ' τὴ συγκίνησι ἐκεῖνος.

— Εἶναι ὁ Νικόλας Ντάκος, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ γέρο Ἀρτέμη!

Ἀστροπελέκι νἄπεφτε στὰ πόδια του, δὲ θἄνοιωθε τέτοιο τράνταγμα ὁ δήμαρχος. Εἶχαν πιάσει γιὰ φονιὰ τὸ Μανωλιό, ὅλοι πίστευαν πὼς τὸν εἶχε ξεπαστρέψει ὁ Ἀργύρης κι' ὡστόσο ὁ κακοῦργος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸ Νικόλα. Τὸ Νικόλα, ποὺ παρίστανε τὸν ἀθῶο καὶ τὸν ἀμέτοχο σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Ὁ Παρασκευόπουλος ἐνήργησε μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Ἔστειλε τοὺς χωροφύλακες, συνέλαβαν τὸν ἔνοχο, καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο ὁμολογοῦσε τὸ ἔγκλημά του. Τὴν ἴδια μέρα ὁ δήμαρχος κινοῦσε ὁ ἴδιος γιὰ τὴν Ἀθήνα. Κι' ἔπειτα ἀπὸ δυὸ βδομάδες, ὁ Μανωλιὸς Μαυρῆκος ξαναγύριζε ἐλεύθερος κι' εὐτυχισμένος στὸ χωριό του. Τώρα πιὰ ἡ Φωτεινὴ ἦταν γιὰ πάντα δική του.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε μιὰ πιστολιὰ κι' ὁ προύχοντας ἔπεσε νεκρός.

'Ο κλόουν Ἔμιλ Τεσσάρντι

ΕΝΑΣ ΚΛΟΟΥΝ ΕΝΑΝΤΙΟΝ τῶν σωματεμπόρων

Ριψοκινδυνεύοντας τὴ ζωή του, ὁ Αὐστριακὸς κλόουν Τεσσάρντι ἔσωσε μιὰ ὄμορφη συμπατριώτισσά του ἀπὸ τὰ νύχια τῶν ἐμπόρων τῆς λευκῆς σαρκός.

Χάρις στὴ γενναιότητα, ἑνὸς κλόουν, ἐξαρθρώθηκε, στὴν Τεχεράνη, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐπικίνδυνες σπεῖρες σωματεμπόρων καὶ ἀρκετὲς νέες καὶ ὡραῖες Εὐρωπαῖες γλυτώσανε ἀπὸ τὴν δραματικὴ τύχη ποὺ τὶς περίμενε.

Διάσημος κλόουν καὶ ἐξαιρετικὸς βιρτουόζος — παίζει 34 ὄργανα! — ὁ Αὐστριακὸς Ἔμιλ Τεσσάρντι εἶχε κληθῆ στὴν Τεχεράνη, γιὰ νὰ λάβη ἔκτακτα μέρος στὶς παραστάσεις τοῦ μεγαλύτερου θιάσου ποικιλιῶν τῆς περσικῆς πρωτεύουσας. Τὸ συμβόλαιο, ὅμως, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ὑπογράφη, ματαιώθηκε, γιὰ λόγους προνοίας, τὴν τελευταία στιγμή. Ἡ ἀνέλπιστη ἐπέμβασί του σὲ μιὰ ὑπόθεσι σωματεμπορίας τὸ πρῶτο κιόλας βράδυ τῆς ἀφίξεώς του στὴν Τεχεράνη, τὸν ὑποχρέωσε νὰ μὴν παρατείνη τὴν παραμονή του ἐκεῖ.

Ὁ Ἔμιλ Τεσσάρντι εἶχε φτάσει στὴν Τεχεράνη ἕνα πρωῒ στὰ τέλη τοῦ περασμένου Σεπτεμβρίου, μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του. Καθὼς τὸ συμβόλαιο δὲν ἐπρόκειτο νὰ ὑπογραφῆ παρὰ τὴν ἑπομένη καὶ οἱ παραστάσεις ν' ἀρχίσουν δυὸ μέρες ἀργότερα, οἱ Τεσσάρντι ἀποφάσισαν νὰ περάσουν τὴ βραδυά τους σ' ἕνα νυκτερινὸ κέντρο.

Ἡ φήμη, ὡστόσο, γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ διασήμου καλλιτέχνη στὴν Τεχεράνη εἶχε προηγηθῆ καὶ ὁ κονφερανσιὲ τοῦ κέντρου δὲ δυσκολεύτηκε νὰ τὸν ἀναγνωρίση μόλις μπῆκε μέσα καὶ τὸν ἀνάγγειλε στὸ κοινό.

Ὅλοι χειροκροτήσανε, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ ὄμορφη ξανθὴ νέα, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ χρησιμοποιοῦσε τὸ κέντρο γιὰ τὴ λεγόμενη «κονσομασιόν». Ἡ νέα αὐτὴ ἔδειξε σὰ νὰ ταράχτηκε, ὅταν ἄκουσε ν' ἀναγγέλλεται ἡ παρουσία τοῦ Αὐστριακοῦ καλλιτέχνη, καὶ σὲ λίγο πλησίασε στὸ τραπέζι του, ζητῶντας τὴν ἄδεια νὰ καθήση γιὰ λίγα λεπτά.

— Ξέρω, εἶπε, πὼς δὲν συνηθίζεται νὰ καθόμαστε στὰ τραπέζια κυρίων ποὺ συνοδεύονται, ἀλλὰ εἴσαστε οἱ πρῶτοι Αὐστριακοί, ποὺ συναντάω στὴν Τεχεράνη, καὶ εἶνε ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ κάτι.

Παραξενεμένοι, οἱ Τεσσάρντι τῆς πρόσφεραν κάθισμα. Ἐκείνη ἔρριξε γύρω της μιὰ ἀνήσυχη ματιά, γιὰ νὰ ἐξακριβώση ἂν τὴν πρόσεχαν.

— Εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο αὐτὸ ποὺ κάνω, τοὺς ἐξήγησε, μὰ εἴσαστε, ἴσως, οἱ μόνοι ποὺ μπορεῖτε νὰ μὲ βοηθήσετε.

Ἔπειτα τοὺς διηγήθηκε ὅσο μποροῦσε πιὸ σύντομα, τὴν ἱστορία της. Λεγόταν, τοὺς εἶπε, Ρίτα Σ... καί, πρὶν ἔρθη στὴν Τεχεράνη ἐργαζόταν ὡς στενοδακτυλογράφος στὴν Βιέννη. Τὸ ὄνειρό της ὅμως, ἦταν νὰ κερδίση πολὺ περισσότερα χρήματα, βρίσκοντας μιὰ θέσι μαννεκὲν ἢ φωτομοντέλου. Ἔπειτα ἀπὸ ἀλλεπάλληλες ἀπογοητεύσεις στὶς προσπάθειές της, γνωρίστηκε μ' ἕνα κομψὸ σαραντάρη ποὺ τῆς παρουσιάστηκε σὰν πράκτορας ἑνὸς μεγάλου οἴκου μόδας στὴν Τεχεράνη. Ὅταν τὴν πληροφόρησε πὼς αὐτὸς ὁ οἶκος μόδας τοῦ εἶχε ἀναθέσει νὰ βρῆ στὴν Εὐρώπη μερικὰ καλοκαμωμένα μαννεκὲν καὶ νὰ τὰ ἀγκαζάρη μὲ 4.000 σελλίνια μισθὸ τὸ μῆνα, καταβάλλοντάς τους καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ, ἡ Ρίτα δέχτηκε χωρὶς τὴν παραμικρὴ συζήτησι. Καὶ δὲν ὑποψιάστηκε τὸν «πράκτορα τοῦ οἴκου μόδας» οὔτε ὅταν αὐτὸς τῆς ζήτησε νὰ μὴν ἀποκαλύψη στοὺς γονεῖς της πὼς θὰ πήγαινε στὴν Τεχεράνη καὶ νὰ τὸν ἀφήση νὰ τῆς βγάλη πλαστὸ διαβατήριο, γιὰ νὰ μὴ δημιουργηθοῦν, καθὼς τῆς ἐξήγησε, ζητήματα ἀπὸ τὸ ὅτι ἦταν ἀνήλικη.

Οἱ ἀπογοητεύσεις της, ὅμως, ἔμελλαν ν' ἀρχίσουν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ποὺ ἔφτασε στὴν περσικὴ πρωτεύουσα. Ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ οἴκου μόδας ποὺ τὴν ὑποδέχτηκε στὸ ἀεροδρόμιο, τῆς ἀνακοίνωσε πὼς «δυστυχῶς, εἶχαν συμπληρωθῆ οἱ θέσεις τῶν μαννεκὲν» καὶ ὅτι «προσωρινά, γιὰ νὰ κερδίζη τὸ ψωμί της» θὰ τῆ... βοηθοῦσαν νὰ βρῆ δουλειὰ σὲ νυκτερινὸ κέντρο. Μόνη της καὶ σὲ ξένη χώρα, κοριτσόπουλο 19 μόλις χρονῶν, ἡ Ρίτα Σ... δὲ μπόρεσε νὰ κάνη διαφορετικὰ παρὰ νὰ δεχτῆ, ἀκόμη κι' ὅταν ἔμαθε ποιὰ ἦταν ἡ φύσι τῆς δουλειᾶς.

Ἀπὸ τότε, εἶχαν περάσει δυὸ μῆνες καὶ ὄχι μόνο δὲν εἶχε λήξει ἡ «προσωρινότητα» αὐτή, μὰ ὁ διευθυντὴς τοῦ κέντρου τῆς εἶχε ἀναγγείλει πὼς ἦταν ὑποχρεωμένος, ἐπειδὴ ἔπρεπε ν' ἀνανεώση τὸ προσωπικό, νὰ τὴ στείλη, μαζὶ μὲ ἄλλες κοπέλλες, στὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας σὲ «ἀνάλογη θέσι».

— Ἔχω κάθε λόγο νὰ πιστεύω, κατάληξε ἡ Ρίτα, πὼς ἡ «θέσι» αὐτὴ πρόκειται νὰ εἶναι κάτι τὸ πολὺ χειρότερο. Εἶναι τρομερὰ ὅσα ἀκούω κάθε τόσο γιὰ τὴν τύχη τῶν κοριτσιῶν ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, ποὺ ἔρχονται στὴν Τεχεράνη καὶ τὶς διώχνουν ἔπειτα γιὰ ἄγνωστη κατεύθυνσι.

Ὁ Ἔμιλ Τεσσάρντι, κατάπληκτος ἀπὸ ὅσα εἶχε ἀκούσει, τῆς ὑποσχέθηκε νὰ ἐπέμβη ἀμέσως Καί, μόλις ἡ νέα σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι του, κάλεσε τὸν διευθυντὴ καὶ τοῦ ἀξίωσε νὰ λύση τὸ συμβόλαιό του μὲ τὴν Ρίτα Σ...

Ὁ Πέρσης, ποὺ εἶχε ἔρθει γεμᾶτος χαμόγελα, στὸ τραπέζι τοῦ κλόουν, ἄλλαξε ὕφος ἀμέσως.

— Σᾶς συμβουλεύω, τοῦ εἶπε παγερά, νὰ μὴν ἀνακατεύσαστε σὲ ὑποθέσεις, γιὰ τὶς ὁποῖες δὲν ἔχετε καμμιὰ ἁρμοδιότητα.

— Δὲν ἀποκλείεται, ὅμως, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Τεσσάρντι, νὰ ἔχη ἁρμοδιότητα ἡ ἀστυνομία.

Ἕνα χαμόγελο σαρκασμοῦ ζωγραφίστηκε στὰ χείλη τοῦ ἄλλου:

— Μὰ φανταζόσαστε, λοιπόν, πὼς ἕνα μεγάλο κέντρο σὰν αὐτό, μπορεῖ νὰ μὴν ἔχη ἐξασφαλίσει ἀγαθὲς σχέσεις μὲ τὴν ἀστυνομία;

Ὁ ὑπαινιγμὸς ἔλεγε πολλά, μὰ οἱ σωματέμποροι θέλησαν νὰ χρησιμοποιήσουν καὶ πιὸ εὔγλωττα μέσα, γιὰ νὰ τρομοκρατήσουν τὸν κλόουν. Τὴν ἴδια νύχτα, τὸν ξύπνησαν στὸ ξενοδοχεῖο του μ' ἕνα τηλεφώνημα:

— Ἡ ἀστυνομία εἶναι δική μας, ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ τοῦ λέη, καὶ θὰ πάη χαμένος ὁ κόπος σου. Φρόντισε νὰ ξεχάσης τὴν Ρίτα Σ... γιατί διαφορετικὰ θὰ πεθάνης!

— Ἐγώ, ὅμως, θὰ πάω στὴν ἀστυνομία! ἐδήλωσε ὁ Τεσσάρντι στὴν γυναῖκα του. Καὶ θὰ τοὺς πῶ ὅτι, ἂν δὲν ἐξασφαλίσουν, μέσα σὲ εἰκοσιτέσσερες ὧρες, τὴν ἀναχώρησι τῆς Ρίτας Σ... γιὰ τὴν Βιέννη, θὰ κάνω νὰ βουΐξη ἡ Εὐρώπη γιὰ τὸ σκάνδαλο μιᾶς ἀστυνομίας, ποὺ προστατεύει τοὺς σωματεμπόρους!

Ἡ ἐπέμβασι τοῦ Αὐστριακοῦ καλλιτέχνη εἶχε κεραυνοβόλα ἀποτελέσματα. Ἡ Ρίτα Σ... κι' οἱ ἄλλες νεαρὲς Εὐρωπαῖες, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ σταλοῦν μὲ τὸ ἴδιο «φορτίο» στὸ μυστηριώδη προορισμό τους στὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας, ἐφοδιάστηκαν μὲ διαβατήρια γιὰ τὶς χῶρες τους καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ τους. Οἱ σωματέμποροι τῆς σπείρας τοῦ «οἴκου μόδας» συλλήφθηκανε καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς τρεῖς διευθυντὲς νυκτερινῶν κέντρων. Ὅσο γιὰ τὸν θαρραλέο κλόουν, μὲ συμβουλὴ τῶν ἴδιων τῶν ἀστυνομικῶν, ἐγκατέλειψε, τὴν ἑπομένη κιόλας, τὴν Τεχεράνη.

— Ἔχουν οἱ φύλακες τὴ γνῶσι, κακοῦργα!... (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἀναφέρω, κύριε συνταγματάρχα: «Οἱ ἰατροὶ τοῦ συντάγματος ἐν ἐκπαιδευτικῇ ἀσκήσει»

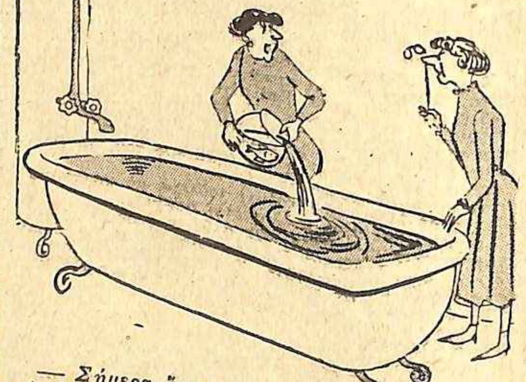

— Σήμερα ἔχει τὰ γεννέθλιά του τὸ καϋμέ[νο] καὶ πρέπει νὰ διασκεδάση λιγάκι ἄνετα!

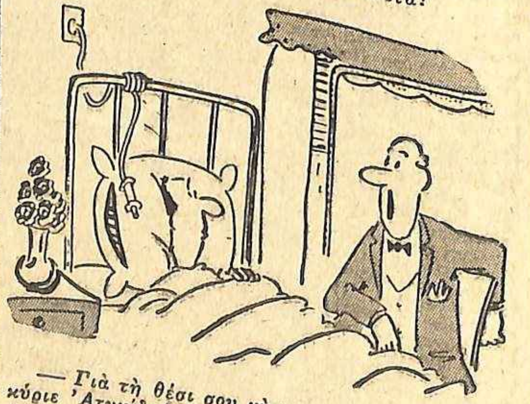

— Γιὰ τὴ θέσι σου μὴ στενοχωριέσαι καθόλου, κύριε Ἀτυχίδη! Κατὰ τὴν ἀπουσία σας διαπιστώσαμε, πὼς εἶναι τελείως περιττή!

Οἱ ἀκούσιες κινήσεις ΣΑΣ ΠΡΟΔΙΔΟΥΝ!

Γιὰ ποιὸ λόγο εἶναι πιὸ συχνὲς στὶς γυναῖκες

Οἱ κινήσεις μας εἶναι δυὸ εἰδῶν: Ἄλλες τὶς σκεφτόμαστε προτοῦ τὶς κάμωμε, ἐνῶ ἄλλες ὄχι μόνο δὲν τὶς σκεφτόμαστε, ἀλλ' οὔτε κἂν καταλαβαίνομε ὅτι τὶς κάνομε. Οἱ πρῶτες εἶναι ἑκούσιες, οἱ δεύτερες ἀκούσιες.

Ὅταν ἁπλώνωμε τὸ χέρι μας γιὰ νὰ πάρωμε τὸ ποτῆρι μὲ τὸ νερὸ καὶ νὰ τὸ φέρωμε στὰ χείλη μας, ἀπὸ τὴν κίνησί μας αὐτὴ προηγήθηκε ἡ σκέψι ὅτι διψᾶμε κι' ἡ θέλησί μας νὰ ἱκανοποιήσωμε αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία μας.

Ὅταν, ὅμως, βάζωμε τὸ δάκτυλο στὸ στόμα ἢ ὅταν χαϊδεύωμε χωρὶς λόγο τὰ μαλλιά μας, ὄχι μόνον εἴμαστε ἀνίκανοι νὰ ἐξηγήσωμε αὐτὲς τὶς χειρονομίες μας, ἀλλ' οὔτε κἂν καταλαβαίνομε ὅτι τὶς κάνομε.

Κι' ὡστόσο, αὐτὲς οἱ ἀκούσιες κινήσεις ἔχουν γιὰ τὸν ψυχολόγο πολὺ μεγαλύτερη σημασία ἀπὸ τὶς πρῶτες.

Αὐτὲς οἱ ἀκούσιες κινήσεις τῶν χεριῶν εἶναι πιὸ συνηθισμένες στὶς γυναῖκες. Οἱ ψυχολόγοι ἀποδίδουν αὐτὴ τὴ μεγαλύτερη συχνότητα στὸ ὅτι οἱ γυναῖκες, λόγω τῆς ἰδιαίτερης ἀδυναμίας τοῦ φύλου τους, καταπνίγουν μέσα τους πλεῖστα αἰσθήματα καὶ στραγγαλίζουν τὶς ἐκδηλώσεις τους. Ὁ ψυχισμός τους ἐκδηλώνεται, λοιπόν, καμουφλαρισμένος κάτω ἀπὸ μιὰ ἀσυνείδητη χειρονομία.

Ἀλλ' ἂς δοῦμε τὶς κυριώτερες ἀπὸ τὶς ἀσυνείδητες κινήσεις τοῦ γυναικείου φύλου.

1) Μήπως συνηθίζετε νὰ δαγκώνετε κάπου-κάπου τὸ δείκτη τοῦ χεριοῦ σας; Μιὰ κακὴ συνήθεια, λέτε... Κι' ὅμως, αὐτὴ ἡ μικρὴ κίνησι δείχνει μιὰ κρυμμένη ἐπιθετικότητα. Τὴ στιγμὴ ποὺ βάζετε τὸ δάχτυλο στὸ στόμα σας, ἢ θέλετε νὰ πῆτε μιὰ βαρειὰ λέξι ποὺ τὴν καταπίνετε ἢ θέλετε νὰ κάμετε κάποια βίαιη χειρονομία ἤ, ὅταν εἴσαστε ὁλομόναχη, νοιώθετε μιὰ ἐξέγερσι ἐναντίον ὡρισμένου προσώπου ἢ ὡρισμένης καταστάσεως, χωρίς, ὅμως, νὰ ἔχετε τὸ θάρρος νὰ τὴν ἐκδηλώσετε.

2) Ἄλλες γυναῖκες ἔχουν τὴ συνήθεια νὰ πιπιλίζουν τὸν ἀντίχειρα τοῦ χεριοῦ τους ἢ τὸ κάτω χεῖλος τους σὰν νὰ ἦταν καραμέλλα. Οἱ κινήσεις αὐτὲς δείχνουν ὅτι δὲν εἴσαστε ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὴ ζωή σας κι' ὅτι ποθεῖτε κάποια ἀλλαγή, πού, ὅμως, δὲν εἴσαστε σὲ θέσι νὰ τὴν προσδιορίσετε. Ἡ κίνησι αὐτὴ εἶναι πιὸ συχνὴ στὶς γυναῖκες ποὺ τὶς χαρακτηρίζει ἀβουλία καὶ ἀδράνεια. Ἡ σκέψι τους γυρίζει πάντα στὰ παιδικά τους χρόνια, γιατὶ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἦταν ἀμέριμνες καὶ δὲν εἶχαν προβλήματα νὰ λύσουν. Γι' αὐτό, εἶναι σὰν ξένες μέσα στὴ σημερινὴ ζωή τους.

3) Μήπως συνηθίζετε νὰ σμίγετε τὰ χέρια στὴ ράχη σας; Αὐτὴ τὴ χειρονομία τὴν χαρακτηρίζετε σὰν ἀντρίκια; Ἂν προσέξετε, ὅμως, θὰ δῆτε ὅτι οἱ ἄντρες σταυρώνουν τὰ χέρια τους στὴ ράχη μὲ ἄνεσι καὶ χωρὶς καμμιὰ στενοχώρια. Ἐνῶ ἐσεῖς μοιάζετε σὰν νὰ σᾶς ἔχουν δεμένη. Ἡ χειρονομία αὐτή, λοιπόν, φανερώνει ἀστάθεια, ἀμφιβολία, κρυφὲς ἀγωνίες. Ἂν ψάξετε μέσα σας, θὰ ἰδῆτε πὼς δὲν ξέρετε ποιὰ στάσι νὰ πάρετε μπροστὰ στὴ ζωή.

4) Μήπως ἔχετε τὴ συνήθεια νὰ χαϊδεύετε τὸ μέτωπό σας καὶ νὰ κατεβάζετε κατόπιν τὸ χέρι σας πίσω ἀπὸ τὰ αὐτιὰ καὶ στὸ λαιμό; Αὐτὴ ἡ κίνησι δὲν εἶναι ἕνα ἁπλὸ σκέρτσο ὅπως νομίζετε. Ἡ ψυχή σας εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀγωνίες, τύψεις, φόβους. Σέρνετε μαζί σας ἕνα φορτίο ἀπὸ ἀναμνήσεις, ἐντυπώσεις, ἰδέες κτλ. ποὺ σᾶς δηλητηριάζουν τὴ ζωὴ καὶ ποὺ δὲν κατορθώνετε νὰ τὶς ξεφορτωθῆτε.

5) Πολλὲς γυναῖκες, ὅταν μιλᾶνε. φέρνουν τὸ χέρι τους στὸ στῆθος. Ἡ κίνησι αὐτὴ δείχνει δειλία, ἀτολμία, σύμπλεγμα κατωτερότητος. Εἴσαστε σὰν τὸ πουλὶ μέσα στὸ κλουβί του.

6) Ἄλλες γυναῖκες ἀνοιγοκλείνουν τὰ μάτια τους, σὰν νἄνοιωθαν ἕνα ξαφνικὸ θάμπωμα. Αὐτὴ ἡ κίνησι δείχνει ἔλλειψι ἀποφασιστικότητος. Διστάζετε νὰ πάρετε μιὰ ἀπόφασι, πού, ὡστόσο, σᾶς γοητεύει.

Ἄνω: Τὸ νὰ δαγκώνετε τὸ δάκτυλό σας φανερώνει κρυμμένη ἐπιθετικότητα. Κάτω: Τὰ χέρια στὴ ράχη φανερώνουν στὶς γυναῖκες ἀστάθεια, ἀμφιβολία, κρυφὴ ἀγωνία.

Οἱ γυναῖκες ποὺ φέρνουν διαρκῶς τὰ χέρια στὴ φούστα τους ἢ ποὺ ἰσιώνουν τὶς πιέττες της ἔχουν ἔντονες ἐρωτικὲς παρορμήσεις, ποὺ φοβοῦνται μήπως οἱ ἄλλοι τὶς μαντέψουν.

7) Μήπως φέρνετε διαρκῶς τὰ χέρια στὴ φοῦστα σας, σὰν νὰ φοβώσαστε πὼς δὲν εἶναι στὴ θέσι της ἢ μήπως ἰσιώνετε ὅλη τὴν ὥρα τὶς πιέτες της; Αὐτὴ ἡ κίνησι φανερώνη ἐνστικτώδη φόβο μήπως οἱ ἄλλοι μαντέψουν τὶς ἐρωτικὲς παρορμήσεις σας, ποὺ τὶς νοιώθετε πολὺ δυνατές. Ζητᾶτε νὰ προστατευθῆτε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό σας, γιατὶ ξέρετε πὼς δὲ θὰ χρειαστῆ πολὺ γιὰ νὰ ὑποκύψετε.

8) Μήπως παίζετε μὲ τὰ δάχτυλά σας, μὲ τὰ κουμπιά σας, μὲ τὸ κολλιέ σας κλπ. ὅταν κουβεντιάζετε μ' ἕναν ἄλλον; Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὰ λόγια τοῦ συνομιλητοῦ ἢ τῆς συνομιλητρίας σας δὲ σᾶς ἐνδιαφέρουν κι' ὅτι τὸ μυαλό σας τρέχει ἀλλοῦ.

9) Μήπως συνηθίζετε νὰ σταυρώνετε τὰ χέρια σας στὸ στῆθος; Ἂν κρύβετε τὰ δάχτυλά σας, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔχετε τύψεις ἢ ὅτι θέλετε νὰ προστατεύσετε κάποιο μυστικό σας. Ἡ στάσι σας εἶναι ἀμυντικὴ καὶ φοβισμένη. Ἄν, τουναντίον, ἀφήνετε φανερὰ τὰ δάκτυλά σας, αὐτὸ δείχνει ὅτι ἔχετε πεποίθησι στὸν ἑαυτό σας κι' ὅτι δὲν αἰσθανόσαστε οὔτε τύψεις, οὔτε φόβο.

10) Ὅταν πηγαίνετε κάπου, αἰσθανόσαστε τὴν ἐπιθυμία νὰ χαϊδέψετε τὰ πράγματα ποὺ βρίσκονται γύρω σας: ἕνα βάζο, ἕνα μπιμπελό, ἕνα ἔπιπλο κτλ. Ἂν δὲ σᾶς ἔβλεπε κανείς, σίγουρα θὰ τὰ παίρνατε μαζί σας καὶ θὰ φεύγατε. Εἴσαστε ἄπληστη καὶ καθόλου ἐκλεκτική. Τὰ θέλετε ὅλα! Γιὰ νὰ τ' ἀποχτήσετε, εἴσαστε πρόθυμη σὲ παντὸς εἴδους συμβιβασμούς. Ἡ ἠθικὴ δὲν εἶναι γιὰ σᾶς ἕνας χαλινός, ἀλλ' ἕνα ἐμπόδιο ποὺ πρέπει νὰ τὸ παραμερίσετε.

11) Ὅταν περπατᾶτε, κρατᾶτε μήπως τὰ χέρια σας μακρυὰ ἀπὸ τὸ σῶμα σας; Κατέχεσθε ἀπὸ μεγάλο πόθο νὰ πετύχετε. Σᾶς χρειάζεται μεγάλος ζωτικὸς χῶρος ὁλόγυρά σας κι' εἴσαστε ἀποφασισμένη νὰ τὸν ἐξασφαλίσετε μ' ὅλα τὰ μέσα.

12) Μήπως συνοδεύετε τὰ λόγια σας μ' ἐκφραστικὲς χειρονομίες; Αὐτὸ σημαίνει πὼς δὲν πιστεύετε ἐκεῖνο ποὺ λέτε κι' ὅτι θέλετε νὰ παρασύρετε τὸ συνομιλητή σας μὲ τὶς χειρονομίες σας. Ὅταν, ὅμως, οἱ κινήσεις σας εἶναι ἀδέξιες, αὐτὸ δείχνει ἀτολμία κι' ἔλλειψι αὐτοπεποιθήσεως.

✪✪

ΕΞΑΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΞΑΝΘΕΣ!

Ὡρισμένοι Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἔχουν ἐκφράσει τὸ φόβο ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ 100 χρόνια, δὲ θὰ ὑπάρχουν πιὰ ξανθοὶ καὶ ξανθὲς σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ἂν εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια ὅτι «οἱ τζέντλεμεν προτιμοῦν τὶς ξανθές», ἂς σπεύσουν νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπ' ὅσες ἀπομένουν ἀκόμη!...

Φαίνεται πράγματι ὅτι τὸ σκοῦρο χρῶμα τῶν μαλλιῶν ἔχει γίνει πολὺ κοινότερο τώρα ἀπ' τὸ ἀνοιχτό. Οἱ εἰδικοὶ τὸ ἀποδίδουν σὲ μιὰ φυσικὴ «ἐπιλογὴ» τοῦ ἀνθρώπινου γένους, ἀλλὰ καὶ στὸ κλῖμα τῶν διαφόρων χωρῶν τῆς γῆς.

Στὴν Ἀγγλία, ὁ συνδυασμὸς τοῦ δυνατοῦ ἥλιου καὶ τῆς ὑγρῆς ἀτμοσφαίρας τείνει νὰ δημιουργήση ἕνα ἐνδιάμεσο καὶ ἀπροσδιόριστο τύπο μεταξὺ ξανθῆς καὶ μελαχροινῆς.

Παρόμοια μεγάλη ἐλάττωσι τῶν ξανθῶν παρατηρεῖται καὶ στὶς Σκανδιναυικὲς χῶρες. Ὅσο γιὰ τὴ Βόρειο Ἀμερική, ὑπάρχουν ἀκόμη κάμποσες ξανθὲς στὶς ἀγροτικὲς περιοχές, στὶς μεγάλες ὅμως πόλεις ἡ κλειστὴ ἀτμόσφαιρα κι' οἱ καπνιὲς σκουραίνουν τὰ μαλλιά.

Ἡ μεγαλείτερη ἀναλογία ξανθῶν συναντᾶται τώρα στὴν Αὐστραλία, στὴ Νότιο Ἀφρικὴ καὶ στὸν Καναδᾶ. Τὸ περίεργο δὲ εἶναι ὅτι κι' οἱ μετανάστες ποὺ πηγαίνουν σ' αὐτὲς τὶς χῶρες, εἶναι οἱ περισσότεροι ξανθοί.

Ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι οἱ μελαχροινὲς ἀγαπᾶνε τὴν κοινωνικὴ ζωὴ τῶν πόλεων, ἐνῶ οἱ ξανθὲς προτιμοῦν τὸ ὕπαιθρο καὶ μοναξιά. Δυὸ Σκωτσέζοι γιατροὶ ἀναφέρανε τελευταίως μιὰ παράξενη περίπτωσι: Δυὸ νέες μελαχροινὲς πῆραν ἕνα καινούργιο φάρμακο γιὰ τοὺς ρευματισμούς. Καὶ θεραπεύθηκαν μέν, ἀλλὰ τὰ μαλλιά τους ἄλλαξαν χρῶμα κι' ἔγιναν ξανθὰ πλατινέ! Ἡ ἐπίδρασι αὐτὴ τοῦ φαρμάκου στὰ μαλλιὰ δὲν ἔχει ἐξηγηθῆ ἀκόμη.

Μήπως παίζετε μὲ τὰ δάκτυλά σας ἢ μὲ τὸ κολλιέ σας ἢ μὲ τὰ κουμπιά σας; Αὐτὸ δείχνει ὅτι τὸ πρόσωπο μὲ τὸ ὁποῖο μιλᾶτε σᾶς εἶναι ἐνοχλητικὸ ἢ ἀνιαρό.

Τί πρέπει νὰ ξέρετε γιὰ τὴν ἀνεμοβλογιὰ

Ἡ ἐλαφρότερη καὶ συχνότερη ἀπὸ τὶς παιδικὲς ἀσθένειες

Πολλὰ παιδιὰ δὲν παθαίνουν ὀστρακιά. Ἄλλα, πολὺ λιγώτερα, ὅμως, μεγαλώνουν χωρὶς νὰ προσβληθοῦν ἀπὸ ἰλαρὰ ἢ κοκκύτη. Ἀλλὰ κανένα σχεδὸν δὲ γλυτώνει τὴν ἀνεμοβλογιά, ποὺ ἐξαπλώνεται ὅπως ἡ φωτιὰ στὴ μπαρούτη.

Ἡ μετάδοσι, ὅμως, τῆς ἀσθενείας περιορίζεται μέσα σὲ ὡρισμένα χρονικὰ ὅρια. Τὰ βρέφη πρὶν ἀπὸ τοὺς ἕξη μῆνες δὲν προσβάλλονται ἀπὸ ἀνεμοβλογιὰ (ἐκτὸς στὴν ἐντελῶς ἐξαιρετικὴ περίπτωσι ποὺ θὰ πάθη ἡ μητέρα τους αὐτὴ τὴν ἀσθένεια). Ὁ κίνδυνος μεταδόσεως εἶναι μικρὸς ἐπίσης μεταξὺ τῶν 6 μηνῶν καὶ τῶν 2 χρόνων. Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν 2 καὶ τῶν 7, πολὺ σπάνια ἕνα παιδὶ κατορθώνει νὰ γλυτώση ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀσθένεια.

Ἀντίθετα μὲ τὶς ἄλλες παιδικὲς ἀσθένειες, ποὺ ἐμφανίζονται κυρίως τὴν ἄνοιξι, ἡ ἀνεμοβλογιὰ δὲν ἔχει ἰδιαίτερη προτίμησι. Εἶναι, πάντως, συχνότερη τὸ Δεκέμβριο καὶ τὸν Ἰανουάριο.

Ἡ ἐπώασι (δηλαδὴ ἡ περίοδος ποὺ μεσολαβεῖ μεταξὺ τῆς μολύνσεως καὶ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἐξανθήματος) διαρκεῖ 11—17 ἡμέρες.

Κατὰ κανόνα, κανένα σύμπτωμα δὲν προηγεῖται ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τῆς ἀσθενείας. Κάποτε, ὅμως, τὸ παιδὶ αἰσθάνεται μιὰ μικρὴ ἀδιαθεσία κατὰ τὶς δυὸ προηγούμενες ἡμέρες, εἶναι ἀνόρεχτο καὶ παρουσιάζει μερικὰ δέκατα. Οἱ ἐμετοὶ εἶναι σπανιώτατοι. Συνηθέστερα, ὅμως, τὸ παιδάκι δὲν παρουσιάζει τίποτα ὡς τὴ στιγμή, πού, καθὼς πηγαίνετε νὰ τὸ σηκώσετε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του ἢ νὰ τοῦ ἀλλάξετε ροῦχα, βλέπετε τὸ ἐξάνθημα.

Αὐτὸ τὸ ἐξάνθημα μπορεῖ νὰ ἐμφανιστῆ ὁπουδήποτε: Στὸ σῶμα, στὸ πρόσωπο, στὸ τριχωτὸ μέρος τοῦ κεφαλιοῦ κτλ. Συνίσταται σὲ μιὰ μικρὴ κόκκινη κηλίδα, ποὺ μόλις προεξέχει ἀπὸ τὸ δέρμα. Τὸ κέντρο της μοιάζει σὰν μικρὴ φουσκάλα. Κάτω ἀπ' αὐτὴ βρίσκεται ἕνα διάφανο ὑγρό.

Ἔπειτα ἀπὸ τὶς πρῶτες φλύκταινες ἐμφανίζονται δεύτερες, ὕστερα τρίτες κτλ. Αὐτὰ τὰ «κύματα» εἶναι συνήθως 2—5. Μεταξὺ δύο διαδοχικῶν κυμάτων μεσολαβοῦν 24—48 ὧρες. Ἔτσι, τὸ καλούμενο «ξέσπασμα», δηλαδὴ ἡ ὁλοκλήρωσι τοῦ ἐξανθήματος, μπορεῖ νὰ διαρκέση 6—15 ἡμέρες.

Ἔπειτα ἀπὸ κάθε καινούργιο κῦμα, οἱ φλύκταινες τοῦ προηγουμένου ἐξασθενίζουν καὶ ξηραίνονται. Στὴ θέσι τους ἀπομένει τότε μιὰ μαυρουδερὴ κόρα, ποὺ κι' αὐτὴ ἐξαφανίζεται ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, χωρὶς ν' ἀφίνη τὸ παραμικρὸ ἴχνος.

Στὸ τριχωτὸ μέρος τοῦ κεφαλιοῦ τὸ ἐξάνθημα σχηματίζει κόρες, ποὺ κολλᾶνε στὰ μαλλιά.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις ἐμφανίζονται ἐπίσης μικρὰ κόκκινα στίγματα καὶ στὸ στόμα.

Τὸ ἐξάνθημα προκαλεῖ ἔντονη φαγούρα, ποὺ ἐντείνεται μὲ τὸ ξύσιμο. Τὸ ξύσιμο, ἄλλωστε, διαρρηγνύει τὶς φλύκταινες καὶ μπορεῖ τότε ν' ἀπομείνουν μικρὰ ὑπόλευκα στίγματα πάνω στὸ δέρμα τοῦ παιδιοῦ.

Τὸ παιδὶ ποὺ προσβλήθηκε ἀπὸ ἀνεμοβλογιὰ παρουσιάζει κάποτε ἕνα ἐλαφρὸ πυρέτιο κατὰ τὴν ἐμφάνισι τοῦ ἐξανθήματος. Τὸ πυρέτιο αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται σὲ κάθε καινούργιο «κῦμα». Συνηθέστερα, ὅμως, ὁ μικρὸς ἀσθενὴς δὲν παρουσιάζει πυρετό.

Ἡ δυσφορία κι' ἡ ἐλαφρὴ ἀδιαθεσία, ἐξ ἄλλου, ἐξαφανίζονται μὲ τὴν ἐμφάνισι τοῦ ἐξανθήματος. Τὸ παιδὶ τρώει καὶ παίζει κανονικά. Πρέπει, ὅμως, νὰ τὸ προσέχωμε γιὰ νὰ μὴν κουράζεται.

Ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ περιπτώσεις ποὺ ἡ ἀνεμοβλογιὰ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ὑψηλὸ πυρετό. Σ' ἄλλες περιπτώσεις, ἡ φαγούρα εἶναι τόσον ἔντονη, ποὺ τὸ παιδὶ δὲ μπορεῖ νὰ κοιμηθῆ.

Ὅπως εἴπαμε, τὸ ἐξάνθημα μπορεῖ νὰ διατηρηθῆ κατ' ἀνώτατο ὅριο ἐπὶ 15 ἡμέρες. Μόλις πέσουν οἱ κόρες, ὁ κίνδυνος μεταδόσεως τῆς ἀσθενείας σὲ ἄλλα παιδιὰ ἐξαφανίζεται. Τὸ παιδὶ μπορεῖ τότε νὰ ξαναρχίση τὴν κανονικὴ ζωή του.

Οἱ ἐπιπλοκὲς μπορεῖ νὰ ἐμφανιστοῦν μόνο σὲ παιδιὰ πολὺ ἐξηντλημένα. Οἱ κυριώτερες ἀπ' αὐτὲς εἶναι ἡ λαρυγγῖτις, ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ ξηρὸ βῆχα καὶ ἐξασθένισι τῆς φωνῆς (τὸ παιδάκι δὲν κατορθώνει κάποτε νὰ μιλήση), ἡ νεφρῖτις, ἡ λευκωματουρία, οἱ αἱμορραγίες τῶν βλεννογόνων καὶ σὲ ἐντελῶς σπάνιες περιπτώσεις ἡ ἐγκεφαλῖτις.

Ἡ ἀνεμοβλογιὰ μπορεῖ, ὅμως, νὰ εἶναι πολὺ σοβαρή, ὅταν ἐμφανίζεται ταυτόχρονα μὲ ἰλαρὰ ἢ ὀστρακιά. Χρειάζεται τότε μεγάλη προσοχή, γιὰ ν' ἀποφευχθοῦν οἱ ἐπιπλοκές.

Δὲν ὑπάρχει εἰδικὴ θεραπευτικὴ ἀγωγὴ γιὰ τὴν ἀνεμοβλογιά. Τὸ παιδί, ὅμως, πρέπει νὰ παραμένη στὸ σπίτι καὶ ν' ἀποφεύγη κάθε τι ποὺ μπορεῖ νὰ τὸ κουράση. Τροφὴ ἐλαφρή, ἀλλ' οὐσιαστική.

Γιὰ νὰ μετριάσετε τὴ φαγούρα, μπορεῖτε νὰ πουδράρετε τὴν περιοχὴ ὅπου βρίσκονται τὰ ἐξανθήματα μὲ τάλκ, βορικὸ ὀξὺ καὶ ὀξείδιο τοῦ ψευδαργύρου. Τὰ λουτρὰ ἀπαγορεύονται τελείως ὅσο διαρκεῖ τὸ ἐξάνθημα.

Σὲ καμμιὰ περίπτωσι δὲν πρέπει νὰ σπάζετε τὶς φλύκταινες. Θ' ἀποφύγετε ἐπίσης τὸν καθαρισμὸ μὲ οἰνόπνευμα, γιατὶ ἔτσι θὰ ἀπομείνουν στίγματα στὸ δέρμα τοῦ παιδιοῦ. Γιὰ νὰ προληφθῆ ἡ μόλυνσι, μπορεῖτε νὰ περάσετε τὶς φλύκταινες μὲ μιὰ διάλυσι νιτρικοῦ ἀργύρου σὲ ἀναλογία 2% ἢ μὲ μιὰ ἀλοιφὴ μὲ κίτρινο ὀξείδιο ὑδραργύρου σὲ ἀναλογία 3%.

Ἂν τὸ ἐξάνθημα εἶναι πολὺ ἔντονο, μπορεῖτε νὰ δώσετε στὸ παιδάκι 10—15 σταγόνες ξυλόλης ἡμερησίως, ποὺ θὰ τὶς ρίξετε μέσα στὸ γάλα. Τὸ φάρμακο αὐτὸ προλαμβάνει τὴ διαπύησι καὶ ἐπιταχύνει τὴν ἐπούλωσι. Εἶναι, ὅμως, δυσάρεστο στὴ γεῦσι καὶ τὰ παιδιὰ δὲν τὸ παίρνουν εὔκολα. Ἡ χρῆσι του, ἄλλωστε, σπανιώτατα εἶναι ἀναγκαία. Συνήθως, ἡ ἀνεμοβλογιὰ ἐξελίσσεται ὁμαλά.

✪✪

Θέλουν ἀλκοολικοὺς συζύγους

Μιὰ περίεργη παρατήρησι ἔγινε ἀπὸ τὴν Ἀμερικανικὴ Ψυχιατρικὴ Ἑταιρεία: Ὅτι πολὺ συχνὰ οἱ γυναῖκες ἐπιδιώκουν ὑποσυνείδητα νὰ παντρευτοῦνε μὲ ἀλκοολικούς, γιὰ νὰ ἔχουν αὐτὲς τὸ «βέτο» στὸ σπίτι τους καὶ νὰ ἐπιβάλλωνται στοὺς ἄντρες τους! Σὲ πολλὲς μάλιστα περιπτώσεις, ὅταν ὁ σύζυγος προσπαθοῦσε νὰ κόψη τὸ πάθος τοῦ πιοτοῦ, ἡ γυναῖκα του τοῦ ἔφερνε κάθε εἴδους ἐμπόδια σ' αὐτό! Ἄλλες πάλι ἐπιχείρησαν νὰ σαμποτάρουν τὶς προσπάθειες τῶν γιατρῶν νὰ θεραπεύσουν τοὺς ἀλκοολικοὺς συζύγους τους. Μερικὲς μάλιστα ἔφτασαν στὸ σημεῖο νὰ γίνουν καὶ οἱ ἴδιες ἀλκοολικές, γιὰ νὰ κρατήσουν τὸν ἄντρα τους δοῦλο τοῦ πάθους του!

Ἂν σᾶς δαγκάση φίδι

Μιὰ στατιστικὴ μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι, ἀπὸ κάθε 1000 ἀνθρώπους, ποὺ δαγκάνονται ἀπὸ φίδια, στὶς πολιτισμένες χῶρες, πεθαίνουν μόνο οἱ 7. Ἡ τόσο χαμηλὴ αὐτὴ θνησιμότης ὀφείλεται σὲ δυὸ παράγοντες: 1) Οἱ περισσότερες δαγκωματιὲς γίνονται στὰ χέρια ἢ στὰ πόδια, ἑπομένως εἶναι πολὺ λιγώτερο ἐπικίνδυνες παρὰ ἂν γειτνεύανε μὲ κάποιο ζωτικὸ ὄργανο. 2) Ἡ θεραπεία, ποὺ ἐφαρμόζεται σήμερα, εἶναι ἁπλῆ καὶ συνήθως ἀποτελεσματική.

Νά τί πρέπει νὰ κάνετε, ἂν συμβῆ νὰ σᾶς δαγκάση φίδι φαρμακερό: 1) Ἀρχίστε τὴ θεραπεία ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα. 2) Μείνετε ἤρεμος. 3) Δέσετε σφιχτὰ ἕνα πιεστικὸ ἐπίδεσμο, ὥστε νὰ ἐμποδίσετε τὴν ἐξάπλωσι τοῦ δηλητηρίου. 4) Κάνετε μιὰ τομὴ στὸ μέρος τῆς δαγκωματιᾶς, βαθειὰ μόνο ὡς τοὺς ὑποδορείους ἱστούς, καὶ ἀφαιρέσετε μὲ ἀπορρόφησι τὸ δηλητηριασμένο αἷμα. 5) Ἂν τὸ πρήξιμο ἐπεκτείνεται μακρύτερα ἀπὸ τὴ δαγκωματιά, κάνετε κι' ἄλλες μικρὲς τομὲς στὶς ἄκρες του κι' ἀπορροφᾶτε αἷμα ἀπ' αὐτές. 6) Ἂν ὁ γιατρὸς κρίνη, ὅτι ἡ δαγκωματιὰ εἶναι σοβαρή, θὰ κάνη ὀρὸ στὸ θῦμα. 7) Τὸ θῦμα πρέπει νὰ μπῆ σὲ νοσοκομεῖο, γιατὶ μπορεῖ νὰ παρουσιάση θρόμβωσι τοῦ αἵματος, ἐσωτερικὴ αἱμορραγία, ἐμετούς, σὸκ καὶ μυϊκοὺς σπασμούς. Ἂν ἐπιζήση 48 ὧρες, εἶναι πιὰ ἐκτὸς κινδύνου.

Ἠλεκτρονικὰ νεῦρα

Εἶναι γνωστό, ὅτι ἡ λειτουργία τῶν νευρικῶν κυττάρων ἀποτελεῖ ἠλεκτρικὸ φαινόμενο. Τώρα, λοιπόν, οἱ τεχνικοὶ τῶν ἀμερικανικῶν Ἐργαστηρίων Μπὲλ κατάφεραν νὰ κατασκευάσουν συσκευές, ποὺ ἀπομιμοῦνται τὴ λειτουργία αὐτή. Πραγματικά, συνδυάζοντας συμπυκνωτές, τρανζίστορ καὶ ἀντιστάσεις, ἔφτιασαν εὐαίσθητες ἠλεκτρονιακὲς συσκευές, ποὺ ἀντιδροῦν στὸ φῶς ἢ στὸν ἦχο, ὅπως τὸ μάτι ἢ τὸ αὐτί, καὶ «κουράζονται» ὅταν παραταθοῦν πολὺ αὐτοὶ οἱ ἐρεθισμοί.

Ξεκούρασι στὴν ὀρθοστασία

Ξέρετε, ὅτι καταναλίσκομε περισσότερη μυϊκὴ ἐνέργεια ὅταν στεκόμαστε ὄρθιοι, παρὰ ὅταν κουνιόμαστε; Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ὅσοι ἐξαναγκάζονται ἀπ' τὸ ἐπάγγελμά τους σὲ ὀρθοστασία (πόλισμαν, ὀδοντογιατροί, ἐμποροϋπάλληλοι, καὶ λοιποὶ) νοιώθουν μιὰ ξεκούρασι ταλαντεύοντας κάθε τόσο τὸ σῶμα τους ἐμπρὸς - πίσω. Μὲ τὴν κίνησι αὐτή, ποὺ κάνουν ὑποσυνείδητα, κυκλοφορεῖ καλύτερα τὸ αἷμα, τροφοδοτεῖ τοὺς μῦς τῶν ποδιῶν καὶ τοὺς βοηθοῦν στὴν προσπάθεια ποὺ καταβάλλουν.

Οἱ γεωργοὶ δὲ γίνονται καρδιακοί

Ὑπάρχουν ἀναμφισβήτητες ἐνδείξεις, ὅτι ἡ διάδοσι τῶν μηχανῶν καὶ ἡ ἀντίστοιχη ἐλάττωσι τῆς σωματικῆς ἐργασίας τῶν ἐργατῶν ἔχει συντείνει πολὺ στὴν αὔξησι τῶν καρδιακῶν παθήσεων. Ἐξ ἄλλου, οἱ στατιστικὲς δείχνουν, ὅτι οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ οἱ τηλεφωνηταί, ποὺ κάνουν δουλειὲς καθιστικές, παθαίνουν ἀπ' τὴν καρδιά τους πολὺ συχνότερα ἀπ' τοὺς γραμματοκομιστές. Οἱ χημικοί, οἱ γιατροί, οἱ χρηματισταί, οἱ μουσικοὶ καὶ οἱ ράφτες ἔχουν τὰ πρωτεῖα στὶς καρδιοπάθειες. Ἀντίθετα, οἱ γεωργοὶ γίνονται καρδιακοὶ σπανιώτερα ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους.

Φαίνεται ἀκόμα, ὅτι οἱ διάφορες αὐστηρὲς δίαιτες γιὰ τὴν ἐλάττωσι τῆς χοληστερόλης, δὲν ἔχουν κανένα σκοπό. Εἶναι ἀρκετὸ ν' ἀποφεύγη κανεὶς νὰ παχύνη, νὰ κάνη ταχτικὰ γυμναστικὴ καὶ νὰ μὴν τρώη περισσότερο ἀπὸ 100 γραμμάρια λίπος τὴν ἡμέρα. Αὐτὰ ἰσχύουν τόσο γιὰ τοὺς καρδιακούς, ὅσο καὶ γιὰ τοὺς μεσόκοπους ἐν γένει.

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΑΣΘΜΑΤΟΣ

Ἡ νέα αὐτὴ ἀμερικανικὴ συσκευὴ θὰ προσφέρη μεγάλη ἀνακούφισι σ' ὅσους ἔχουν εὐαίσθητη καρδιά, ἢ πάσχουν ἀπὸ κάποια ἀνωμαλία στὸ ἀναπνευστικὸ σύστημα. Τοποθετεῖται στὸ ἐσωτερικό της μιὰ εἰδικὴ ἀμπούλα μὲ ὀξυγόνο καὶ ἀκολούθως ρυθμίζεται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἄρρωστο ἡ παροχὴ τοῦ ὀξυγόνου. Ὅταν ἐξαντληθῆ τὸ περιεχόμενο τοποθετεῖται μέσα στὴ συσκευὴ καινούργια ἀμπούλα. Ἡ νέα αὐτὴ ἐφεύρεσι, ποὺ παραδόθηκε τώρα μόλις στὸ ἐμπόριο, κατασκευάζεται ἀπὸ τὴ Βιομηχανία φαρμάκων «Βίλμαρ» τῆς Νέας Ὀρλεάνης (Η.Π.Α.).

ΕΙΚΟΣΙ ΤΣΙΓΑΡΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ρίχνουν τὴν πίεσι!

Ἡ ὑπέρτασι εἶναι μεγαλύτερη σ' ἐκείνους, ποὺ δὲν καπνίζουν

Ἡ ἀρτηριακὴ ὑπέρτασι εἶναι ὁ ἐφιάλτης τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἔχουν περάσει τὰ πενῆντα. Σὲ παρομοία περίπτωσι, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἄλλη θεραπευτικὴ ἀγωγὴ (ἤρεμη ζωή, καταπραϋντικὰ καὶ ἀγγειοδιασταλτικὰ φάρμακα, διουρητικά, βιταμίνες κλπ). οἱ γιατροὶ συνιστοῦν ἐπίσης καὶ ὡρισμένη δίαιτα. Ὁ ἀσθενὴς πρέπει κυρίως ν' ἀποφεύγη τὶς πρωτεΐνες (κρέας, ψάρια, αὐγά, τυρί), τὸ ἁλάτι, τὰ ἄφθονα ὑγρά, τὸ κρασί, τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ καὶ τὸ κάπνισμα. Προκειμένου γιὰ τὸ κρασὶ καὶ τὸ κάπνισμα πολλοὶ γιατροὶ φτάνουν στὴν ἀπόλυτη ἀπαγόρευσι.

Ἀλλ' εἶναι σωστὴ αὐτὴ ἡ ἀπαγόρευσι;

Ἕνας Ἄγγλος καρδιολόγος, ὁ καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Μπίρμιγχαμ Μάρκ Κόβν, θέλησε νὰ πεισθῆ γι' αὐτὸ κι' ἔκαμε μιὰ προσεχτικὴ καὶ μακροχόνια ἔρευνα σὲ ὑπερχίλια ἄτομα ἡλικίας ἄνω τῶν 60 χρόνων. Ἡ ἔρευνα αὐτὴ τὸν ὁδήγησε στὰ παρακάτου συμπεράσματα:

1) 20 τσιγάρα τὴν ἡμέρα ὄχι μόνο δὲν ἀνεβάζουν τὴν πίεσι, ἀλλά, τοὐναντίον, τὴ διατηροῦν σὲ χαμηλὸ ἐπίπεδο.

2) Ἐκεῖνοι ποὺ δὲν κάπνισαν στὸ παρελθὸν κι' ἐξακολουθοῦν νὰ μὴν καπνίζουν, ἔχουν πίεσι πολὺ ὑψηλότερη ἀπὸ ἐκείνους ποὺ κάπνιζαν στὸ παρελθὸν κι' ἐξακολουθοῦν νὰ καπνίζουν.

3) Τὰ τσιγάρα διατηροῦν τὴν ἀρτηριακὴ πίεσι σὲ χαμηλότερο ἐπίπεδο ἀπὸ τὰ ποῦρα καὶ τὴν πίπα.

4) Τὸ κρασὶ καὶ τὰ ποτὰ ἀνεβάζουν τὴν ἀρτηριακὴ πίεσι, τὸ κάπνισμα, ὅμως, ἐπενεργεῖ κατασταλτικὰ καὶ στοὺς πότες.

5) Οἱ ὑψηλότερες πιέσεις βρίσκονται σ' ἐκείνους ποὺ πίνουν χωρὶς νὰ καπνίζουν, ἐνῶ οἱ πιὸ χαμηλὲς σ' ἐκείνους ποὺ καπνίζουν, χωρὶς νὰ πίνουν.

Ἀλλὰ νὰ συνεννοούμεθα. Πέραν ἀπ' τὰ 20 τσιγάρα τὸ κάπνισμα ἐπιδρᾶ βλαβερὰ στὸν ὀργανισμὸ καὶ αὐξάνει τὴν ἀρτηριακὴ πίεσι.

Ἡ ἀρτηριακὴ πίεσι αὐξάνει κάθε φορὰ ποὺ κάνομε μιὰ προσπάθεια. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ὅμως, ἡ πίεσι ξαναγυρίζει στὸ κανονικό της ἐπίπεδο. Ἀλλὰ σὲ ὡρισμένα ἄτομα, ἡ πίεσι παραμένει σταθερὰ σὲ ὑψηλὸ ἐπίπεδο. Αὐτὴ ἡ ὑπέρτασι μπορεῖ νὰ προέλθη ἀπὸ τρεῖς κυρίως αἰτίες:

Ἀπὸ τὴν ἀντικανονικὴ αὔξησι τῆς μάζης τοῦ αἵματος ποὺ διοχετεύεται στὴν κυκλοφορία ἀπὸ τὶς συστολὲς τῆς καρδιᾶς.

Ἀπὸ τὴν σκλήρυνσι τῶν τοιχωμάτων τῶν ἀρτηριῶν. Μιλοῦμε τότε γιὰ ἀρτηριοσκλήρωσι.

Ἀπὸ τὴν παρουσία ἑνὸς ἐμποδίου στὶς μικρὲς ἀρτηρίες (σπασμός, στένωσι τῶν τοιχωμάτων, θρόμβος).

Τὰ κυριώτερα συμπτώματα τῆς ὑπερτάσεως, ποὺ πρέπει νὰ κινήσουν τὴν προσοχή σας, εἶναι:

Οἱ πονοκέφαλοι καὶ ἰδίως τὸ πρωΐ. Οἱ πονοκέφαλοι ποὺ ὀφείλονται σὲ ὑπέρτασι ἔχουν τὴν ἕδρα τους κυρίως στὸν τράχηλο.

Ἡ ἀϋπνία, ὅταν δὲν ὀφείλεται σὲ ἄλλη προφανῆ αἰτία.

Οἱ διαταραχὲς τῆς ὁράσεως: μυῖγες ποὺ πετᾶνε μπροστὰ στὰ μάτια, λάμψεις σὰν ἀστραπές, λαμπερὰ στίγματα. Ἡ ἐξέτασι τοῦ βυθοῦ τοῦ ματιοῦ (βυθοσκόπησι), θὰ ἐπιτρέψη στὸ γιατρὸ νὰ ἐξακριβώση τὴν κατάστασι τῶν ἀρτηριῶν.

Οἱ ἴλιγγοι καὶ οἱ βόμβοι τῶν αὐτιῶν.

Ἡ ἀρτηριακὴ ὑπέρτασι εἶναι μιὰ σοβαρωτάτη προειδοποίησι ὅτι πρέπει νὰ προσέξωμε τὴν ὑγεία μας καὶ ν' ἀλλάξωμε τρόπο ζωῆς. Ἀλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἰδιαίτερη παθολογικὴ σημασία της, ἡ ὑπέρτασι εἶναι διαρκὴς ἀπειλὴ γιὰ τὰ κυριώτερα ὄργανα τοῦ σώματός μας. Εἰδικώτερα, ἡ ἀρτηριακὴ ὑπέρτασι ἐπιδρᾶ:

α) Στὴν καρδιά, ποὺ τὴν ἀναγκάζει νὰ κουράζεται περισσότερο, γιὰ νὰ φέρη εἰς πέρας τὴν ἀποστολή της.

β) Στὰ νεφρά, ποὺ δὲ μποροῦν νὰ ἀποβάλλουν τὶς τοξίνες ποὺ συγκεντρώνονται σ' αὐτά. Μιὰ ποσότης λευκώματος φεύγει τότε μαζὶ μὲ τὰ οὖρα.

γ) Στὸν ἐγκέφαλο, ποὺ τὰ μικροσκοπικὰ ἀγγεῖα του εἶναι δυνατὸν νὰ διαρραγοῦν ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη καὶ νὰ προκαλέσουν ἐγκεφαλικὴ αἱμορραγία.

δ) Στὸ ἐσωτερικὸ οὖς (διασάλευσι τῆς ἰσορροπίας, βόμβοι κλπ.).

ε) Στὸ μάτι, ποὺ τὰ μικροσκοπικὰ ἀγγεῖα του παραμορφώνονται, λόγω τῆς μεγάλης πιέσεως ποὺ ἀσκεῖται στὰ τοιχώματά τους.

Στὰ διάφορα φάρμακα ἐναντίον τῆς ὑπερτάσεως, ὁ καθηγητὴς Μὰκ Κόβν προσθέτει τώρα κι' ἕνα καινούργιο, τὸ τσιγάρο. Ἀλλὰ θὰ χρειαστῆ νὰ τὸ ἐπαναλάβωμε: Ἕνα μέτριο κάπνισμα δίνει συνήθως καλὰ ἀποτελέσματα, ἐνῶ ἡ κατάχρησι βλάπτει πάντοτε.

Γελωτοθεραπεία

— Καὶ νἄχης χάρι ποὺ εἶμαι μισογύνης. Ἂν ἦταν ἄλλος, θὰ σοὔπαιρνε καὶ τὴ γραμματέα!...

—Ἐπειδὴ δὲ μᾶς ἦρθε ὁ ἀναισθησιολόγος, θὰ μεταχειρισθοῦμε μιὰ παλαιὰ μέθοδο ναρκώσεως.

—Ἔλα, ἐπὶ τέλους, σβύσε τὸ φῶς, Γιωργάκη μου, γιατὶ νυστάζω!...

Ἀεροστάτ!

ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ τῆς λιποθυμίας

Τί θὰ κάνετε καὶ τί δὲ θὰ κάνετε

Ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι στὴν ἐποχή μας οἱ ἄνθρωποι λιποθυμοῦν συχνότερα ἀπὸ ἄλλοτε. Αὐτὸ ὀφείλεται, κατὰ τοὺς εἰδικούς, στὴν ἔντασι, στὴ νευρικότητα, στὶς ἀγωνίες καὶ στοὺς φόβους τῆς σημερινῆς ζωῆς. Φαίνεται μάλιστα ὅτι πολλὰ αὐτοκινητικὰ καὶ ἀεροπορικὰ δυστυχήματα, ποὺ φαίνονται ἀνεξήγητα, ὀφείλονται σὲ ξαφνικὲς λιποθυμίες τῶν σωφὲρ ἢ τῶν πιλότων. Ἕνας εἰδικὸς βεβαιώνει ὅτι ἡ πρώτη αἰτία τῶν δυστυχημάτων εἶναι ἡ ἀπροσεξία καὶ ἡ ἀμέλεια, καὶ δεύτερη ἔρχεται ἡ λιποθυμία.

Μὴ φανταστῆτε πὼς λιποθυμοῦν προπάντων οἱ γυναῖκες. Κάθε ἄλλο! Ἄντρες δυνατοί, ποδοσφαιριστές, στρατιῶτες, κλπ., ἔχουν λιποθυμήσει σὲ διάφορες περιπτώσεις.

Ἡ λιποθυμία γενικὰ εἶναι μιὰ προσωρινὴ ἀπώλεια τῶν αἰσθήσεων, ὀφειλομένη σὲ ἔλλειψι αἵματος καὶ ὀξυγόνου στὸν ἐγκέφαλο. Οἱ αἰτίες μπορεῖ νὰ εἶναι σωματικὲς ἢ ψυχικές. Μπορεῖ νὰ λιποθυμήσουμε ἐπειδὴ μείναμε πολλὴ ὥρα σ' ἕνα ζεστὸ δωμάτιο, ἢ ἐπειδὴ στρίψαμε ἀπότομα τὸ κεφάλι μας. Ἀλλὰ κι' ἄλλα αἴτια, ὅπως εἶναι ὁ τρόμος, ἡ θέα τοῦ αἵματος, ἡ ἀγωνία, κλπ. μπορεῖ νὰ μᾶς φέρουν λιποθυμία.

Εἰδικώτερα, ἀναφέρονται σὰν συχνὲς αἰτίες λιποθυμίες οἱ φανταστικοὶ κίνδυνοι, ὁ ὑστερισμός, ἡ νευρικότης, ἡ ὑπερβολικὴ εὐτυχία. Συχνά, ἡ λιποθυμία προκαλεῖται ἀπὸ ἕνα πολὺ σφιχτὸ κολλάρο, ποὺ πιέζει τὸ λαιμό, ἰδίως καθὼς γυρίζομε τὸ κεφάλι μας. Ἐπίσης μένοντας ὄρθιοι καὶ ἀκίνητοι γιὰ πολλὴ ὥρα, μπορεῖ νὰ λιποθυμήσουμε, γιατὶ δὲν κυκλοφορεῖ καλὰ τὸ αἷμα ὅταν οἱ μῦς μένουν ἀδρανεῖς. Ἐκτὸς ἀπ' τὴν πολλὴ ζέστη, φέρνει κάποτε λιποθυμία καὶ τὸ πολὺ κρύο.

Καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς αἰτίες δὲν εἶναι ἀνησυχαστική. Πραγματικὰ σοβαρὲς αἰτίες εἶναι ἡ ἀναιμία, ἡ ἐπιληψία, οἱ ὄγκοι τοῦ ἐγκεφάλου, οἱ κιρσοί. Εὐτυχῶς ὅμως σπάνια συμβαίνουν λιποθυμίες τέτοιας προελεύσεως.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ λιποθυμία δὲν ἔχει σχέσι μὲ τὶς καρδιακὲς παθήσεις. Ἐλάχιστοι ἄνθρωποι λιποθυμοῦν ἀπ' τὴν καρδιά τους.

Πάντως, ὅποια κι' ἂν εἶναι ἡ αἰτία της, ἡ λιποθυμία χαρακτηρίζεται πάντα ἀπὸ τὰ ἴδια τυπικὰ συμπτώματα: Τὸ θῦμα χλωμιάζει. Τὰ χέρια καὶ τὸ μέτωπό του γίνονται κρύα καὶ ὑγρά. Αὐτὸ διαρκεῖ λίγα λεπτά. Ὕστερα ξαναγυρίζει τὸ χρῶμα καὶ ἡ θερμότης κι' ὁ λιποθυμισμένος ξαναβρίσκει τὶς αἰσθήσεις του.

Ἡ ὠχρότης σημαίνει ὅτι ἀπομακρύνθηκε τὸ αἷμα ἀπ' τὸ κεφάλι. Πράγματι, μιὰ πολύπλοκη νευρικὴ λειτουργία κάνει νὰ διασταλοῦν τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα τῶν ποδιῶν καὶ τοῦ ὑπογαστρίου. Τὸ αἷμα μαζεύεται ἐκεῖ. Ἡ καρδιὰ ἄλλοτε χτυπάει πολὺ ἀργὰ κι' ἄλλοτε καλπάζει, πάντοτε ὅμως οἱ παλμοί της εἶναι ἀδύνατοι. Ἡ ἀρτηριακὴ πίεσι πέφτει. Δὲν πηγαίνει πιὰ ἀρκετὸ αἷμα στὸν ἐγκέφαλο. Κι' ἀκολουθεῖ ἡ ἀπώλεια τῶν αἰσθήσεων.

Ἂν παθαίνετε συχνὲς λιποθυμίες, πρέπει νὰ συμβουλευθῆτε ἕνα γιατρό. Προκειμένου ὅμως γιὰ μιὰ τυχαία λιποθυμία, μπορεῖτε πολλὲς φορὲς νὰ τὴν προλάβετε, ἂν ξαπλωθῆτε κάπου, ἢ ἂν καθήσετε καὶ σκύψετε τὸ κεφάλι σας χαμηλότερα ἀπ' τὰ γόνατά σας.

Ἡ ἀπώλεια τῶν αἰσθήσεων εἶναι ἕνα «κόλπο» τῆς Φύσεως, γιὰ νὰ τελειώση πιὸ γρήγορα ἡ λιποθυμία: Ὁ λιποθυμισμένος πέφτει χάμω, κι' ἔτσι παίρνει τὴν καταλληλότερη στάσι, γιὰ νὰ φτάση στὸ στῆθος καὶ στὸ κεφάλι του τὸ αἷμα, ποὺ εἶχε συσσωρευτῆ στὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος.

Μπορεῖτε ὡστόσο νὰ βοηθήσετε νὰ συνέλθη πιὸ γρήγορα μὲ τὶς ἑξῆς φροντίδες:

Τὸν ξαπλώνετε ἀνάσκελα, μὲ τὰ πόδια ψηλότερα ἀπ' τὸ κεφάλι. Χαλαρώνετε τὰ ροῦχα του, καὶ ἰδίως τὸ κολλάρο. Τοῦ βάζετε πάνω στὸ κεφάλι μιὰ πετσέτα βρεγμένη μὲ κρύο νερό. Τοῦ δίνετε νὰ μυρίση αἰθέρα, ἂν ἔχετε. Τὸν ἀφίνετε 10 λεπτὰ τὸ λιγώτερο σ' αὐτὴ τὴ στάσι.

Νά τώρα τί δὲν πρέπει νὰ κάνετε:

Μὴ τὸν ὑποχρεώνετε νὰ πιῆ, ἐνῶ εἶναι ἀναίσθητος, γιατὶ μπορεῖ νὰ πνιγῆ. Μὴ τὸν στήνετε καθιστό. Ἂν ὑπάρχη αἱμορραγία, μὴ τοῦ δίνετε αἰθέρα γιατὶ εἶναι ἐνδεχόμενο νὰ τὴν αὐξήση. Ἂν κάνη ἐμετό, μὴ τὸν ξαπλώνετε ἀνάσκελα, ἀλλὰ στὸ ἕνα πλευρό, μὲ τὸ μέτωπο του ἀκουμπησμένο στὸ μπράτσο του, ὥστε ν' ἀναπνέη εὐκολώτερα χωρὶς νὰ διατρέχη τὸν κίνδυνο νὰ πνιγῆ.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Ἐκείνη μπαίνει στὸ διαμέρισμά της ἔξω φρενῶν. Πετάει τὸ παλτό της κι' ἀρχίζει νὰ περπατάη νευρικά, ἀπάνω-κάτω. Ἐκεῖνος συνεχίζει ἀπαθὴς τὴν ἐφημερίδα του).

ΕΚΕΙΝΗ (σταματάει, ὕστερα ἀπὸ διαδρομὴ περίπου τριῶν χιλιομέτρων, μπροστά του): Δὲ μὲ ρωτᾶς τί ἔχω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Περιμένω νὰ τελειώσης πρῶτα τὸ Μαραθώνιο!

ΕΚΕΙΝΗ: Φαντάσου· ἕνας παλιόγερος μὲ σταμάτησε στὴν εἴσοδο γιὰ ποιὸ λόγο νομίζεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιὰ νὰ σοῦ πῆ, ὅτι εἶσαι πασᾶς!

ΕΚΕΙΝΗ: Ὄχι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ντερβίσης!

ΕΚΕΙΝΗ: Οὔτε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τότε γιὰ νὰ σὲ ρωτήση ποιὸς εἶναι ὁ τύπος τῆς διτετραγώνου ἐξισώσεως!

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶσαι σαχλός! Μὲ ρώτησε ἂν ἤξερα νὰ νοικιάζεται καμμιά... ἐρωτικὴ φωλιὰ στὴν πολυκατοικία!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔ, λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐρωτικὴ φωλιὰ ὁ παλιόγερος! Δὲ ντρεπότανε νὰ τὸ λέη;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποῦ ξέρεις τί λόγους εἶχε; Ποιὸς σοῦ λέει ὅτι ἡ γυναῖκα του δὲν ἦτανε στραβοκάνα ἢ καμπούρα;...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' αὐτὸς ἦταν Ἄδωνις! Μὰ δὲν ἄκουσες; Παλιόγερος σοῦ λέω!

Ζητείται ΕΡΩΤΙΚΗ ΦΩΛΙΑ

ΕΚΕΙΝΟΣ: Χούφταλο;

ΕΚΕΙΝΗ: Περίπου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πόσος ἦτανε;

ΕΚΕΙΝΗ: Κόντευε τὰ ἑξῆντα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔ, ὄχι τότε χούφταλο... Ἑξῆντα ἐτῶν ὁ ἄντρας δὲν εἶναι χούφταλο...

ΕΚΕΙΝΗ: Τί εἶναι; Ἔφηβος;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μεσόκοπος...

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ μπορεῖ νὰ ζητάη γκαρσονιέρα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί; Ἂν βαστᾶνε τὰ κότσια του;...

ΕΚΕΙΝΗ (τὸν κυττάζει μὲ ἀγανάκτησι): Ἔμ, βέβαια... Κρίνεις ἀπὸ τὸν ἑαυτό σου!... Ὑπερασπίζεσαι μιὰ κοινὴ ὑπόθεσι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πρῶτα-πρῶτα, ἐγὼ ἔχω μιὰ δεκαετία ἀκόμα γιὰ νὰ γίνω ἑξῆντα...

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή, φαντάσου! Μπορεῖς νὰ ζητήσης ὄχι μιά, ἀλλὰ τρεῖς... ἐρωτικὲς φωλιές!

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν ἀγκαλιάζει): Δὲ μπορῶ νὰ ζητήσω καμμιά, γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο, ὅτι ἀγαπάω τὴ γυναῖκα μου!...

ΕΚΕΙΝΗ (τοῦ ξεφεύγει): Ἄστα αὐτὰ καὶ πές μου τί θὰ ἔλεγες ἂν ἔβλεπες μιὰ γυναῖκα στὴν ἡλικία τοῦ σφριγηλοῦ κυρίου, ποὺ σοῦ εἶπα νὰ ζητάη... ἐρωτικὴ φωλιά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί θὰ ἔλεγα; Θὰ ἔπεφτα ξερὸς ἀπὸ τὰ γέλια!

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί, παρακαλῶ; Ἄλλη εἶναι ἡ γυναῖκα ἀπὸ τὸν ἄντρα τῆς ἴδιας ἡλικίας;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀπολύτως ἄλλη: Ἡ γυναῖκα γερνάει πιὸ γρήγορα. Πλάσμα ἀραχνοΰφαντο, μὲ εὐαίσθητη ὀμορφιά, ὑφίσταται πιὸ καταστρεπτικὰ τὰ χτυπήματα τοῦ καιροῦ. Ὁ ἄντρας ἀνήκει στὸ ἄσχημο φῦλο, πού, ἐπειδὴ δὲ ριψοκινδυνεύει καὶ πολλὰ πράγματα, δὲ χάνει καὶ πολλά. Ἕνα τριαντάφυλλο μαραίνεται ἀμέσως μετὰ τὸ σύντομό του μεσουράνημα· ἕνα γαϊδουράγκαθο μένει ἴδιο, καὶ φρέσκο, καὶ μαραμένο. Γι' αὐτό, βλέπουμε γυναῖκες μικρῆς ἡλικίας νὰ ξεχειλίζουν, νὰ κρεμᾶνε, νὰ ρυτιδώνωνται καὶ παρ' ὅλες τὶς ἀπεγνωσμένες συμβουλὲς τῶν αἰσθητικῶν τῆς καλλονῆς, νὰ καταρρέουν πρὶν τῆς ὥρας τους ἀπὸ ἀπόψεως ἐμφανίσεως. Ἐνῶ ὁ ἄντρας διατηρεῖται καὶ χωρὶς τὴν ἐπέμβασι κανενὸς Ἰνστιτούτου καλλονῆς. Ὕστερα, ὁ ἄντρας δὲ γοητεύει μόνο μὲ ὀμορφιὰ καὶ νειάτα· γοητεύει καὶ μὲ σπινθηροβόλημα, μὲ πνευματικὴ δροσιά, μὲ ἐξυπνάδα... Ὁ πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, χαριτωμένος συνταξιοῦχος τῆς γοητείας, μπορεῖ κάλλιστα νὰ θέλη ἕνα κοριτσόπουλο καὶ νὰ θέλγεται ἀπὸ αὐτό. Μιὰ κυρία τῆς ἡλικίας του εἶναι πρὸ πολλοῦ γιὰ τὰ σκουπίδια!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔτσι εἶναι· τὰ θέλετε ὅλα δικά σας. Δικό μας τίποτε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὴ ζωὴ δὲν τὴν ἔφτιαξαν οἱ ἄντρες, ἀλλὰ ὁ Δημιουργός... Αὐτὸς ἔδωσε στὴ γυναῖκα ὀμορφιὰ καὶ στὴν ὀμορφιά της συντομία, στὸν ἄντρα ἀσκήμια καὶ στὴν ἀσκήμια του προέκτασι ὑποφερτῆς ἐμφανίσεως. Ἀπὸ κεῖ ἡ ἀναγκαστικὴ σοβαρότης ἐκείνης μετὰ τὸ φυλλορρόημα τῶν ἐαρινῶν ρόδων καὶ τὸ τσιλιπούρδισμα ἐκείνου εἰς τὸ διηνεκές!

ΕΚΕΙΝΗ: Μοῦ βάζεις, σὲ παρακαλῶ, λίγο ἀπὸ αὐτὸ τὸ «διηνεκὲς» στὸ χαρτί;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὴν κοροϊδεύης, γιατὶ μὲ εἰρωνεῖες δὲν ἀλλάζει ἡ πραγματικότης...

ΕΚΕΙΝΗ: Ποιὰ πραγματικότης; Ἐσὺ δὲ μοὔλεγες γιὰ τὴ διάσημη ἑταίρα τῆς Γαλλίας, ποὺ ξετρέλλαινε τοὺς ἄντρες καὶ γριά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὴ Νινὸν ντὲ Λανκλό;... Μάλιστα· στὸ ἔλεγα.

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲ μοῦ εἶπες, ὅτι ἔμεινε γόησσα ὡς τὰ βαθειὰ γεράματά της;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλιστα· ἔτσι μᾶς πληροφορεῖ ἡ ἱστορία, ποὺ ὑποτίθεται, ὅτι, ἂν καὶ γένους θηλυκοῦ, δὲ λέει ψέμματα... Ὁ δέκατος ἕβδομος αἰὼν ἔμεινε ὄχι μόνο σὰν αἰὼν τοῦ Βασιλέως-Ἡλίου, ἀλλὰ καὶ σὰν αἰὼν τῆς Βασίλισσας Ἀφροδίτης... Ἀπάνω στὸ στερέωμα τῆς πιὸ ἐκτυφλωτικῆς γαλλικῆς ἀκμῆς καὶ δόξας, ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ' καὶ ἡ Νινὸν ντὲ Λανκλὸ σελαγίζουν παράλληλα, σὰν ἀπλανεῖς μὲ τὴν ἴδια ἀκτινοβολία καὶ ἔντασι...

ΕΚΕΙΝΗ: Πόσο σὲ χαίρομαι ἅμα ἀρχίσης τὰ φραστικὰ βεγγαλικά σου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νὰ μὲ χαίρεσαι καὶ νὰ μὲ καμαρώνης...

ΕΚΕΙΝΗ: Καμαρώνω ὅμως καὶ τὴ Νινὸν ντὲ Λανκλό...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καμάρωνέ την κι' αὐτήν· τῆς ἀξίζει... Γιατὶ πέθανε ὀγδονταπέντε χρόνων γόησσα — ἀρυτίδωτη καὶ ἀγέραστη!

ΕΚΕΙΝΗ: Λοιπόν; Τὸ παράδειγμά της δὲ σὲ πείθει, ὅτι καὶ ἡ γυναῖκα τὰ καταφέρνει καλά — σχεδὸν σὰν τὸν ἄντρα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἡ Νινὸν ντὲ Λανκλὸ εἶναι ἐξαίρεσι· ἡ γενικότης εἶναι, ὅτι ἡ γυναῖκα τσακίζει πιὸ γρήγορα ἀπὸ τὸν ἄντρα. Καὶ τὸ τσάκισμά της εἶναι καμμιὰ φορὰ ὁλοκληρωτικὰ δραματικό — ἀληθινὴ κατάρρευσι! Ἂν ὑπάρχουν ποῦ καὶ ποῦ μερικὲς ἀξιοθαύμαστες ἐξαιρέσεις, ποὺ ἀναδεικνύουν τὴ γυναῖκα νικήτρια τῶν ἐτῶν, δαμάστρια τοῦ τέρατος αὐτοῦ, ποὺ λέγεται χρόνος καὶ καταβροχθίζει πεινασμένο τοὺς ἀνθρώπους, αὐτὸ δὲ δημιουργεῖ γενικότητα... Γιατὶ ὁ κανὼν εἶναι ἄλλος, καὶ δὲν τὸν κλονίζουν οἱ σπάνιες ἐξαιρέσεις... Ἡ Νινὸν ντὲ Λανκλό, ποὺ θυμήθηκες, ἔχει μείνει φαινόμενο ἀντοχῆς καὶ προνομιακῆς παρατάσεως γοητείας στὴν ἱστορία τῆς γυναίκας. Αὐτὴ ἦτανε μιὰ καὶ μόνη! Καὶ δίπλα της οἱ γυναῖκες, ποὺ προηγήθηκαν, καὶ οἱ γυναῖκες, ποὺ ἀκολούθησαν, δὲν κάνουν ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ πυκνώνουνε τὶς μελαγχολικὲς στρατιὲς τῆς δραματικῆς παρακμῆς τοῦ ὡραίου φύλου...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ἄλλο φραστικὸ βεγγαλικό!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γι' αὐτό, ὅταν βλέπουμε νικήτριες τοῦ καιροῦ, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ γονατίσουμε γεμᾶτοι θαυμασμό, γεμᾶτοι δέος! Μέσα στὰ σκοτάδια τῆς γυναικείας παρακμῆς, τὸ γυναικεῖο μεσουράνημα τῆς μεγάλης ἡλικίας ἀκτινοβολεῖ σὰ σπανιώτατο ἄστρο πρώτου μεγέθους!...

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή, συμπέρασμα· ἡ γυναῖκα γερνάει, ἐνῶ ὁ ἄντρας δὲ γερνάει! Ἔτσι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἡ γυναῖκα, γερνῶντας, κουρελιάζεται· ὁ ἄντρας διατηρεῖται ὑποφερτός...

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ ζητάει ἐρωτικὲς φωλιὲς μὲ ἀρθριτικά;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλιστα... Διότι τὰ ἀρθριτικὰ δὲ φαίνονται ὅπως οἱ ρυτίδες, τὰ πάχη, ὁ ἐξευτελισμὸς τοῦ καλλίγραμμου κορμιοῦ!... Ὁ ἄντρας ἄσχημος ξεκινάει καὶ ἄσχημος γερνάει. Κι' ἐπὶ τέλους, ἂν γίνη καὶ λίγο κοιλαρᾶς, ἂν ρυτιδωθῆ κι' ἂν φαλακρύνη, μικρὸ τὸ κακό· μένει ἡ ἐξυπνάδα του, γιὰ νὰ ἀναπληρώση τὴν ἐμφάνισι... Ἐνῶ ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ μείνη ὄμορφη, γιὰ νὰ ἀρέση. Κι' ἐπειδὴ ὁ χρόνος τὴ χτυπάει μὲ κακία, μὲ ἀληθινὸ σαδισμό, ἡ ὀμορφιά της χοντραίνει σὲ γελοιογραφία καὶ ἡ μόνη ἐλπίδα της εἶναι ὁ σεβασμός!

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶσαι ἕνας ἀνυπόφορος ἐγωϊστής!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲ φταίω ἐγώ· φταῖς ἐσύ, ποὺ ἔκανες τὴ σύγκρισι ἀνάμεσα στὴ γυναῖκα καὶ στὸν ἄντρα...

ΕΚΕΙΝΗ: Μᾶλλον φταίει ὁ ἑξηντάρης κύριος, ποὺ ζητοῦσε γκαρσονιέρα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ θὰ τὴ βρῆ... Καί, βρίσκοντάς την, εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ βγῆ ἀσπροπρόσωπος! (Ἐκείνη κάνει μιὰ γκριμάτσα καὶ παύει τὴ συζήτησι μὲ τὴ δυσάρεστη συναίσθησι, ὅτι ἀποστομώθηκε... Ἐκεῖνος ξανανοίγει τὴν ἐφημερίδα του. Θριαμβευτής...).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Για τον έρωτα

★ Αὐτὸ ποὺ οἱ γυναῖκες ὀνομάζουν μετάνοια εἶναι ἄραγε ἡ λύπη γιὰ τὰ σφάλματά τους ἢ ἡ στενοχώρια γιατὶ δὲ μποροῦν νὰ τὰ ξανακάνουνε;

★ Ἐκεῖνοι ποὺ παντρεύονται χωρὶς νὰ γνωρίζωνται καλά, παίζουν τὴν εὐτυχία τους κορῶνα - γράμματα.

★ Οἱ ἄντρες ἀγαπᾶνε περισσότερο τὶς γυναῖκες ποὺ εἶναι ἄξιες οἴκτου παρὰ ἐκεῖνες ποὺ εἶναι ἄξιες θαυμασμοῦ.

★ Ὑπάρχουν γάμοι καλοί, ποτὲ ὅμως θαυμάσιοι.

★ Ἡ γυναῖκα βάζει συνήθως στὴν ἴδια μοῖρα ἐκείνους ποὺ ἀρνοῦνται νὰ τὴν εὐχαριστήσουνε κι' ἐκείνους ποὺ προσπαθοῦν νὰ τὴ βλάψουνε. Σὰν νἄπρεπε ὁ κόσμος ὅλος ν' ἀσχολῆται μὲ τὴν εὐτυχία της!

★ Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ περαστικὴ ψυχρότητα, ὁ ἔρως ἔρχεται δυνατώτερος, ὅπως ὁ πυρετὸς μετὰ τὸ ρῖγος.

★ Ἡ εἰρωνεία εἶναι ἡ κοκεταρία τῶν ἔξυπνων κι' εὐαίσθητων γυναικῶν.

★ Ὁ πιὸ ἔξυπνος ἄντρας εἶναι ἀφελὴς μπροστὰ στὴν πιὸ ἁπλῆ γυναῖκα.

★ Γιὰ τὸ γάμο συμβαίνει ὅ τι καὶ γιὰ τὸ θάνατο: Πολὺ λίγοι εἶναι οἱ προετοιμασμένοι γι' αὐτόν.

ΩΤΟ — ΣΤΟΠ

— Ἄλλος στραβός! Πρέπει νὰ ἀπαγορεύσουν στὸ μέλλον νὰ ὁδηγοῦν αὐτοκίνητα οἱ ἄνδρες χωρὶς γυαλιά!

ΓΑΛΛΙΑΣ

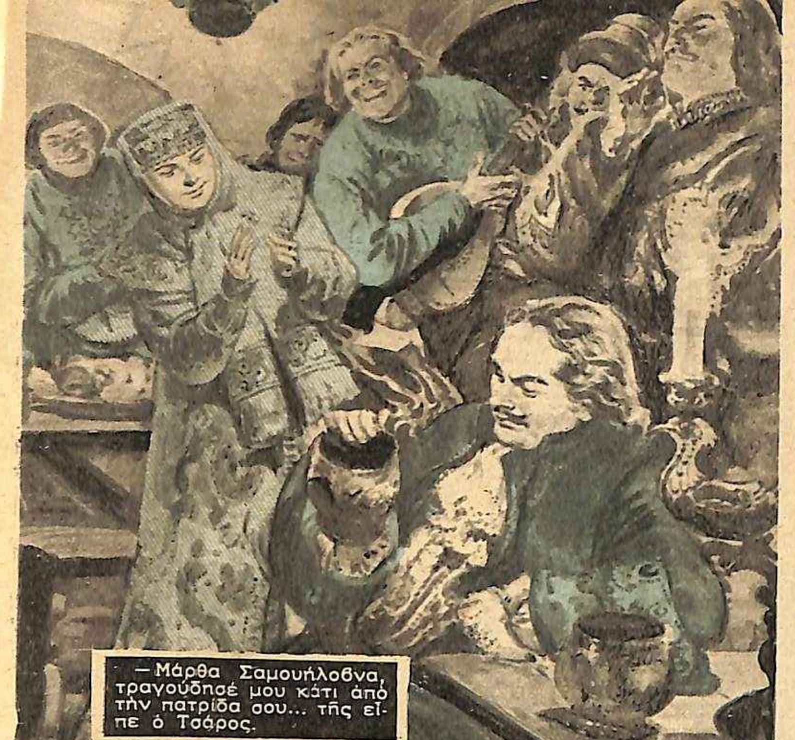

— Μάρθα Σαμουήλοβνα, τραγούδησέ μου κάτι ἀπὸ τὴν πατρίδα σου... τῆς εἶπε ὁ Τσάρος.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ ἐρωτευμένος Τσάρος

Ὁ στρατηγὸς τοῦ Πέτρου τοῦ μεγάλου Βόρις Πιέτροβικ Σερεμιέτιεφ, ἔπειτα ἀπὸ πολύμηνη πολιορκία, κατάφερε νὰ κυριεύσῃ τὸ ὀχυρὸ Μαριένμπουργκ, στὴν ἀνατολικὴ Πρωσία. Οἱ στρατιῶτες του πανηγύρισαν αὐτὴ τὴ νίκη μὲ τὸν τρόπο ποὺ συνηθιζόταν ἐκείνη τὴν ἐποχή. Μπῆκαν μέσα στὰ σπίτια, κακοποίησαν τὶς νεαρὲς κι' ὄμορφες γυναῖκες καὶ πῆραν ὅ,τι πολύτιμο βρῆκαν. Ὁ ἀρχηγός τους διάλεξε γιὰ κατοικία τὸ μεγάλο σπίτι τοῦ πάστορος Γκλούκ, ποὺ ἦταν ἀπὸ τὰ καλύτερα τῆς πόλεως. Κι' ἐκεῖ εἶδε τὴ Μάρθα Σαμουήλοβνα Σκοβρονσκάγια.

Ὁ πάστωρ Γκλοὺκ ἐξήγησε στὸ Ρῶσο στρατηγὸ ὅτι ἡ Μάρθα καταγόταν ἀπὸ τὴ Λιβονία. Οἱ γονεῖς της, ποὺ ἦταν χωριάτες, εἶχαν πεθάνει ἀπὸ πολὺ ἐνωρίς, ἀφήνοντάς την ὀρφανή. Ὁ ἀγαθὸς πάστωρ τὴν εἶχε πάρει τότε στὸ σπίτι του γιὰ νὰ τὸν περιποιῆται κι' ἀργότερα τὴν εἶχε παντρέψει μ' ἕνα Σουηδὸ δραγῶνο, τὸν Γιόχαν Κροῦζα, ποὺ εἶχε ἐξαφανιστῆ στὶς μάχες τῶν τελευταίων ἡμερῶν.

Ἡ ἀμορφιὰ τῆς Μάρθας εἶχε κάμει ἐντύπωσι στὸ Ρῶσο στρατηγό.

— Χρειάζομαι μιὰ γυναῖκα ποὺ νὰ μὲ ὑπηρετῆ, εἶπε τὴν ἄλλη μέρα στὸν Γκλούκ.

— Θὰ ψάξω νὰ σᾶς βρῶ τὴν καλύτερη, ἀπάντησε ὁ πάστωρ.

— Εἶναι περιττὸ νὰ κουρασθῆτε, εἶπε ὁ Σερεμιέτιεφ. Νομίζω ὅτι ἡ Μάρθα εἶναι ὅ,τι μοῦ χρειάζεται.

Ἡ Μάρθα δὲν ἤξερε οὔτε νὰ διαβάζῃ οὔτε νὰ γράφῃ. Κι' ἔτσι δὲν ὑπῆρχε κανένας κίνδυνος νὰ χώσῃ τὴ μύτη της στὴν ἀλληλογραφία τοῦ Ρώσου στρατηγοῦ. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὅμως, ἦταν ἔξυπνη, προκλητικὰ ὄμορφη καὶ κάθε ἄλλο παρὰ δύσκολη... Ὁ Σερεμιέτιεφ εὐλογοῦσε τὴν καλή του μοῖρα, ποὺ τὴν εἶχε φέρει μπροστά του.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρό, ὅμως, ἔφτασε ἀπὸ τὴ Μόσχα ὁ Ἀλέξανδρος Δανίλοβιτς Μεντσικώφ, ἕνας συνταγματάρχης 29 χρόνων, ποὺ βρῆκε ἐπίσης τοῦ γούστου του τὴ Μάρθα καὶ τὸ εἶπε χωρὶς περιστροφὲς στὸν Σερεμιέτιεφ.

Σ' ὁποιαδήποτε ἄλλη περίπτωσι, ὁ Ρῶσος στρατηγὸς θὰ κατακεραύνωνε τὸν ὑφιστάμενό του καὶ τὸ λιγώτερο ποὺ θὰ ἔκανε θὰ ἦταν ὅτι θὰ τὸν ξανάστελνε ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου εἶχε ἔρθει, ἄν, βέβαια, δὲν τὸν ἔκλεινε σὲ κάποιο φρούριο γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ γιὰ τὴν αὐθάδειά του. Ἀλλ' ὁ Μεντσικὼφ ἦταν ὁ εὐνοούμενος τοῦ τσάρου κι' ὁ Σερεμιέτιεφ προθυμοποιήθηκε νὰ τοῦ παραχωρήσῃ τὴ Μάρθα, μ' ὅλο ποὺ ἤξερε ὅτι ἡ ἔλλειψί της θὰ τοῦ στοίχιζε.

Ὅσο γιὰ τὴ Μάρθα, δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι. Ἀπὸ τὸ γέρο Σερεμιέτιεφ προτιμοῦσε, βέβαια, τὸ νεαρὸ κι' ὄμορφο Μεντσικώφ.

Ἔτσι, ὅταν ὁ Μεντσικὼφ ξανάφυγε γιὰ τὴ Μόσχα, τὴν πῆρε μαζί του.

Ὅπως εἴπαμε, ὁ Μεντσικὼφ ἦταν εὐνοούμενος καὶ φίλος τοῦ τσάρου. Σ' αὐτόν, ἄλλωστε, χρωστοῦσε τὰ γαλόνια καὶ τὴ θέσι του. Γιατί, πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ἦταν σερβιτόρος σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο. Ἔτσι, προσπαθοῦσε πάντα νὰ βρίσκῃ εὐκαιρίες, γιὰ νὰ δείχνῃ τὴν εὐγνωμοσύνη του στὸν παντοδύναμο εὐεργέτη του.

Ἕνα βράδυ, λίγο καιρὸ μετὰ τὸ γυρισμό του στὴ Μόσχα, ὁ τσάρος πῆγε ξαφνικὰ στὸ σπίτι του μαζὶ μὲ μιὰ εὔθυμη συντροφιά.

— Ἀλέξανδρε Δανίλοβιτς, τοῦ εἶπε, πεθαίνουμε ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὴ δίψα.

Ὁ Μεντσικώφ, ἐνθουσιασμένος γιὰ τὴ μεγάλη τιμή, τσακίστηκε γιὰ νὰ τοὺς περιποιηθῆ. Πρόσταξε τοὺς ὑπηρέτες του νὰ ἑτοιμάσουν τὰ καλύτερα φαγητὰ καὶ κατέβηκε ὁ ἴδιος στὸ κελλάρι, γιὰ νὰ διαλέξῃ τὰ ἐκλεκτότερα κρασιά.

Στὸ συμπόσιο αὐτό, ἡ Μάρθα ἔπαιξε τὸ ρόλο οἰκοδέσποινας καὶ τὰ κατάφερε τόσο καλά, ποὺ ὅλοι ἔμειναν ἐνθουσιασμένοι. Ἐκεῖνος ποὺ ἐνθουσιάστηκε περισσότερο, ὅμως, ἦταν ὁ ἴδιος ὁ τσάρος. Ὅλο τὸ βράδυ, δὲν τὴν ἄφησε καθόλου ἀπὸ τὰ μάτια του καί, σὲ κάποια στιγμή, γύρισε στὸν Μεντσικὼφ καὶ τὸν ρώτησε:

— Ποῦ τὴν βρῆκες αὐτὴ τὴ χαριτωμένη νέα; τὸν ρώτησε.

— Πιὸτρ Ἀλεξίεβιτς, ἡ νέα αὐτὴ κατάγεται ἀπὸ τὴ Λιβονία, ἀπάντησε ὁ Μεντσικώφ. Τὴ γνώρισα στὸ Μαριένμπουργκ, ὅταν πῆγα ἐκεῖ γιὰ νὰ ἐκτελέσω τὶς διαταγὲς ποὺ μοῦ ἔδωκες. Ἦταν ὑπηρέτρια τοῦ Σερεμιέτιεφ...

— Καὶ πῶς ἀπὸ τὸν Σερεμιέτιεφ πέρασε σὲ σένα;

Ὁ Μεντσικὼφ μισόκλεισε τὸ ἕνα μάτι.

— Εἶπα στὸ στρατηγὸ πὼς μοῦ ἄρεσε κι' αὐτός, γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ, μοῦ τὴν παραχώρησε, ἀπάντησε γελώντας.

Ὁ τσάρος ἔμεινε κάμποσες στιγμὲς συλλογισμένος.

— Εἶπες ὅτι κατάγεται ἀπὸ τὴ Λιβονία; ρώτησε ἔπειτα. Θὰ ξέρῃ, βέβαια, κάποιο τραγοῦδι τῆς πατρίδας της.

— Ναί, Πιὸτρ Ἀλεξίεβιτς, ἀπάντησε ὁ Μεντσικώφ. Ξέρει πολλὰ καὶ τὰ τραγουδάει πολὺ ὄμορφα.

— Ἀλέξανδρε Δανίλοβιτς, φέρε μας νὰ πιοῦμε κι' ἄλλο κρασί, εἶπε τότε ὁ τσάρος. Καὶ σύ, Μάρθα...

— Σαμουήλοβνα, συμπλήρωσε ὁ Μεντσικώφ.

— Καὶ σύ, Μάρθα Σαμουήλοβνα, τραγούδησέ μας κάτι ἀπὸ τὴν πατρίδα σου.

Ἡ Μάρθα δὲν περίμενε νὰ τῆς τὸ ξαναποῦν. Τραγούδησε πρῶτα ἕνα βαρὺ καὶ μελαγχολικὸ σκοπό. Ἔπειτα ἕναν ἄλλον εὔθυμο... Ἔπειτα τρίτο, ποὺ ἦταν πλημμυρισμένος ἀπὸ περιπάθεια.

Ὁ τσάρος ἦταν ἐνθουσιασμένος. Κι' ὅλο ζητοῦσε ἀπὸ τὸν Μεντσικὼφ νὰ τοῦ γεμίζῃ τὸ κύπελλο, ποὺ τὸ ἄδειαζε ὣς τὸν πάτο.

Στὸ τέλος, τοῦ εἶπε:

— Ἀλέξανδρε Δανίλοβιτς ἡ φιλενάδα σου μοῦ πῆρε τὴν καρδιά.

— Ἡ φιλενάδα μου; εἶπε δουλικὰ ὁ Μεντσικώφ. Ἀλλὰ δὲν εἶχα ποτὲ τίποτα, ποὺ νὰ μὴν τὸ χρωστάω στὸν τσάρο μου. Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, ἡ Μάρθα εἶναι δική σου, Πιὸτρ Ἀλεξίεβιτς.

Ὁ τσάρος ἀγκάλιασε τὸν εὐνοούμενό του, ποὺ εἶχε βρῆ ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν εὐκαιρία νὰ τοῦ δείξῃ τὴν ὑποταγὴ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη του.

Ἔτσι, ἡ Μάρθα πέρασε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ τσάρου.

Ὁ Πέτρος τὴν κράτησε κάμποσες ἡμέρες στὰ ἀνάκτορα κοντά του. Μά, γιὰ νὰ βάλῃ τέρμα στὰ σχόλια ποὺ ἄκουγε γύρω του, τὴν πῆγε σὲ λίγο στὸ Πρεομπρατζενσκόϊ, ὅπου ἔμενε ἡ ἀδελφή του Ναταλία.

— Σοῦ ἔφερα μιὰ καινούργια κυρία τῶν τιμῶν, τῆς εἶπε δείχνοντάς της τὴ Μάρθα.

Ἀλλ' ἡ Ναταλία εἶχε μάθει ἀπὸ τὴν Εὐδοκία, τὴ σύζυγο τοῦ Πέτρου, ποιὸ ἦταν τὸ παρελθὸν τῆς Μάρθας.

— Ἤξερα ὅτι οἱ ἀδελφὲς τοῦ τσάρου διαλέγουν τὶς κυρίες ἐπὶ τῶν τιμῶν ἀνάμεσα στὶς κόρες καὶ τὶς συζύγους τῶν βογιάρων κι' ὄχι ἀνάμεσα στὶς ὑπηρέτριες, ἀπάντησε ὑπερήφανα. Ἄν, ὅμως, ἀδελφέ μου, θέλεις νὰ μοῦ χαρίσῃς μιὰ καινούργια ὑπηρέτρια, δὲ θὰ τὴν ἀρνηθῶ.

Ὁ τσάρος ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμό του.

— Ξέρεις ποῦ βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ τσαρίνα Εὐδοκία; τὴ ρώτησε.

— Μὰ φαντάζομαι στὴ Μόσχα, ἀπάντησε ἡ Ναταλία.

— Ἡ τσαρίνα Εὐδοκία βρίσκεται στὸ μοναστήρι τῆς Λοπουσίνα, εἶπε ὁ τσάρος.

Ἡ Ναταλία ἀνατρίχιασε.

— Καὶ ξέρεις γιὰ ποιὸ λόγο; συνέχισε ὁ τσάρος. Γιατὶ εἶχε τὴν ἀνόητη σκέψι ν' ἀρνηθῆ νὰ πάρῃ τὴν κυρία ἐπὶ τῶν τιμῶν ποὺ τῆς πρότεινα.

Προτοῦ πάῃ στὴν ἀδελφή του, εἶχε πῆ στὴν τσαρίνα νὰ πάρῃ τὴ Μάρθα ὡς κυρία ἐπὶ τῶν τιμῶν κι' ἐπειδὴ αὐτὴ ἀρνήθηκε, πρόσταξε νὰ τὴν ὁδηγήσουν ἀμέσως στὸ μοναστήρι τῆς Λοπουσίνα.

— Δὲ σκέφτηκα ποτὲ νὰ παρακούσω τὶς διαταγές σου, ἀδελφέ μου, εἶπε τρομαγμένη ἡ πριγκήπισσα. Ἡ δική σου ἐκλογὴ εἶναι πάντα καλή...

Ἡ Μάρθα βαφτίστηκε ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ στὸ ὀρθόδοξο δόγμα καὶ ὠνομάσθηκε Αἰκατερίνη Ἀλεξιέβνα, ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ τσάρεβιτς Ἀλεξίου, ποὺ ὁ πατέρας του τὸν ὑποχρέωσε νὰ γίνῃ ἀνάδοχός της.

Ὁ τσάρος πήγαινε συχνὰ στὸ Πρεομπρατζενσκόϊ, γιὰ νὰ βλέπῃ τὴν Αἰκατερίνη, ποὺ τοῦ ἔδωκε τρεῖς κόρες, τὴν Αἰκατερίνη, τὴν Ἄννα καὶ τὴν Ἐλισάβετ. Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν παληὰ ὑπηρέτρια μεγάλωνε ὁλοένα κι' ὅπως αὐτὴ ἡ ψεύτικη κατάστασι δὲν τοῦ ἄρεσε, ἐξανάγκασε τὸν Πατριάρχη νὰ λύσῃ τὸ γάμο του μὲ τὴν Εὐδοκία. Ἔκανε ὕστερα τὴν Αἰκατερίνη γυναῖκα του καὶ τὴν ἀνακήρυξε τσαρίνα μπροστὰ σ' ὅλους τοὺς βογιάρους.

Ἡ στέψι τῆς Αἰκατερίνης ἔγινε στὸ Κρεμλῖνο στὶς 7 Μαΐου 1724, μέσα στὸ ναὸ τῆς Ἀναλήψεως. Προτοῦ περάσῃ ἕνας χρόνος, στὶς 28 Ἰανουαρίου 1725, ὁ μεγάλος Πέτρος πέθανε. Ἡ Αἰκατερίνη κυβέρνησε τότε τὴν αὐτοκρατορία κάμποσα χρόνια, ἔχοντας στὸ πλευρό της τὸν Μεντσικώφ, ποὺ εἶχε ξαναπάρει τὴν παληὰ θέσι του κοντά της καὶ δὲν ἦταν μόνο ὁ πιστὸς σύμβουλος, ἀλλὰ κι' ὁ τρυφερὸς ἀγαπημένος της.

Α. ΡΟΜΙΕ

Μαρτίν Καρόλ

Μιὰ ἐνδιαφέρουσα συνέντευξι μαζί της

Ὄμορφη καὶ κομψὴ ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, ἡλιοκαμμένη ἀρκετά, μὲ τὴν εὐτυχία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό της καὶ μ' ἕνα πλούσιο ἐνεργητικὸ ἀπὸ 35 καὶ πλέον ταινίες ποὺ ἔχει γυρίσει μέχρι τώρα, ἡ πασίγνωστη Μαρτὶν Καρόλ, πρώτη στὰρ τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου ἄλλοτε, ἐπέστρεψε στὸ Παρίσι μαζὶ μὲ τὸν νέο της σύζυγο Ἀντρὲ Ρουβὲ ἔπειτα ἀπὸ ἕνα πολύμηνο «ταξίδι μέλιτος», ποὺ ἔκαναν στὶς πιὸ ἐξωτικὲς χῶρες τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Ἂς σημειωθῆ ὅτι, ὅταν ἡ Μαρτὶν ξεκινοῦσε γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ ταξίδι, οὔτε γνώριζε τὸν Ρουβέ, οὔτε εἶχε ὑπ' ὄψει της νὰ ξαναπαντρευτῆ σύντομα. Ὁ κυριώτερος σκοπός της ἦταν νὰ ξεκουραστῆ, νὰ γνωρίσῃ καινούργιες χῶρες καὶ πρὸ πάντων νὰ ξεχάσῃ τὸ ἄτυχο τέλος καὶ τοῦ δεύτερου γάμου της μὲ τὸν γνωστὸ σκηνοθέτη Κριστιὰν Ζάκ. Ἐκεῖ ποὺ πῆγε, ὅμως, ὄχι μόνο πέτυχε τοὺς δυὸ πρώτους σκοπούς, ἀλλὰ συνάντησε καὶ τὴν πραγματικὴ εὐτυχία, ὅπως λέει ἡ ἴδια, μὲ τὸ κεραυνοβόλο εἰδύλλιό της καὶ τὸν γάμο της μὲ τὸν Γάλλο γιατρὸ Ἀντρὲ Ρουβέ. Ἀλλ' ἂς ἀφήσουμε καλύτερα τὴν ἴδια τὴν Μαρτὶν νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ σὲ μερικὲς ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις μας:

— Τί ἀγαπάει περισσότερο σὲ σᾶς, μὶς Καρόλ, ὁ σύζυγός σας Ἀντρὲ Ρουβέ;

— Νὰ μιὰ ἐρώτησι ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀπευθύνετε στὸν ἴδιο. Ἀπ' ὅ,τι ξέρω, πάντως, μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι ἀγαπάει περισσότερο τὸν εὐθὺ χαρακτῆρα μου, τὴν αἰσιοδοξία μου γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν καλωσύνη μου. Ἀγαπάει ἐπίσης καὶ ἐκτιμᾶ ἰδιαίτερα τὸ γεγονὸς ὅτι στὴν ἰδιωτική μου ζωὴ δὲ μοιάζω καθόλου γιὰ «θεατρίνα»...

— Εἶστε εὐτυχισμένη ἀπὸ τὸν τρίτο γάμο σας;

— Εἶμαι ὁλοκληρωτικὰ εὐτυχισμένη. Αὐτὸ φαίνεται, ἄλλωστε, ἂν μὲ κυττάξετε...

— Πῶς πληροφορηθήκατε ὅτι ὁ Ἀντρὲ Ρουβὲ σᾶς ἀγαποῦσε ἀπὸ καιρὸ καὶ ὅτι ἤθελε νὰ σᾶς παντρευτῆ;

— Ποτὲ δὲ μοῦ ζήτησε νὰ παντρευτοῦμε. Ὅλα ἦρθαν μόνα τους. Λίγο καιρὸ μετὰ τὴ γνωριμία μας νοιώσαμε καὶ οἱ δυὸ ὅτι δὲ μπορούσαμε νὰ ζήσουμε ὁ ἕνας χωριστὰ ἀπ' τὸν ἄλλον. Ἡ πρωτοβουλία προῆλθε καὶ ἀπ' τοὺς δυό μας τελείως αὐθόρμητα...

— Τί σχέδια ἔχετε γιὰ τὸ μέλλον; Θὰ συνεχίσετε στὸν κινηματογράφο;

— Τὰ σχέδιά μου εἶναι τὰ ἁπλούστερα τοῦ κόσμου. Γιὰ νὰ τὰ πραγματοποιήσω, θὰ χρειαστῆ μεγάλη προσπάθεια ἐκ μέρους μου ἀλλὰ τελικὰ θὰ τὰ πραγματοποιήσω. Γιὰ νὰ μὴ χωρίσω ἀπὸ τὸν ἄντρα μου, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσω τόσο σ' αὐτὸν ὅσο καὶ στὸν ἑαυτό μου μιὰ ζωὴ εὐχάριστη καὶ οὐσιαστική, ἀπεφάσισα νὰ θυσιάσω τὸ τόσο ἀποδοτικὸ ἐπάγγελμά μου. Ὁ ἄντρας μου ἔχει ἕνα ἐπάγγελμα τόσο ἀνθρωπιστικὸ ὅσο καὶ ἀποδοτικό. Σκέφτηκα, λοιπόν, ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ τὸν βοηθήσω ἀρκετὰ ἂν μείνω κοντά του. Ἔτσι πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ γυρίζω μόνο μιὰ ταινία τὸ χρόνο. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ νομίζω ὅτι ὅλα θὰ πᾶνε καλά. Πολὺ περισσότερο, ὅταν λίγο ἀργότερα κατορθώσουμε νὰ ἀποκτήσουμε κι' ἕνα παιδάκι, ἕνα ἀγγελοῦδι ποὺ τόσο λαχταροῦμε καὶ οἱ δυό μας...

— Σήμερα, ἀφήνετε καθόλου τὸ νοῦ σας νὰ γυρίσῃ πίσω στὸ παρελθόν σας;

— Γιὰ μένα προσωπικά, ἀλλὰ περισσότερο γιὰ τὸν ἄντρα μου, δὲν ὑπάρχει ποτὲ παρελθόν. Σημασία καὶ γιὰ τοὺς δυό μας σήμερα ἔχει μόνο τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον...

— Ἐσεῖς, Μαρτίν, τί ἀγαπᾶτε περισσότερο στὸν ἄντρα σας;

— Τὰ πάντα: τὴ μεγάλη του εὐγένεια, τὴ χάρι του, τὴν ἐξυπνάδα του, τὴν ἐπιστημονική του κατάρτισι, τὴ φαντασία του. Σᾶς βεβαιῶ, ὁ ἄντρας μου εἶναι ἕνας τύπος ποὺ σκλαβώνει ἀπὸ τὴ πρώτη στιγμὴ ὁποιον τὸν γνωρίσῃ...

— Τί βρίσκει ὡραιότερο σὲ σᾶς ὁ ἄντρας σας;

— Νομίζω πὼς βρίσκει τὰ μάτια μου καὶ τὸ χαμόγελό μου...

— Κι' ἐσεῖς στὸ πρόσωπο τοῦ συζύγου σας;

— Δὲ μπορῶ νὰ μπῶ σὲ λεπτομέρειες. Μὲ λίγα λόγια ὁ Ἀντρὲ εἶναι ὁ τέλειος ἄντρας ποὺ θὰ ἄξιζε νὰ τὸν ἀγαποῦσε κάθε γυναῖκα...

— Τὴν ἐποχὴ τῆς συζυγικῆς ἀτυχίας σας, τί σᾶς προξένησε μεγαλύτερο κακό;

— Ἡ περίεργη στάσι μερικῶν δῆθεν φιλενάδων καὶ φίλων. Ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτὸ καθὼς καὶ μερικὰ ἄλλα περιστατικά, ποὺ μὲ ἔκαναν νὰ πονέσω περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸν χωρισμό μου, ἔβγαλα συμπεράσματα πολὺ διδακτικὰ γιὰ τὸ μέλλον.

— Τί λυπᾶστε περισσότερο ἀπὸ τὴν προηγούμενη ζωή σας;

— Τὸ γεγονὸς ὅτι ἤμουν παντρεμένη δυὸ φορὲς προηγουμένως. Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μποροῦσα νὰ πῶ ὅτι σήμερα εἶναι ὁ πρῶτος γάμος μου...

— Τί σκέπτεστε σήμερα γιὰ τὸν πρώην σύζυγό σας Κριστιὰν Ζάκ;

— Ὅτι πολλὲς φορὲς ζήσαμε μαζὶ μιὰ ἤρεμη καὶ εὐτυχισμένη ζωή, ἀλλὰ καὶ πολλὲς φορὲς μᾶς ἔφερε σὲ ἀντίθεσι καὶ διαφωνία τὸ ἐπάγγελμά μας. Ὁμολογῶ, πάντως, ὅτι στὸν Κριστιὰν Ζὰκ ὀφείλω πολλὰ ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία μου στὸν κινηματογράφο...

— Πότε καὶ ποῦ γυρίσατε τὶς τελευταῖες σας ταινίες;

— Τελευταῖες ταινίες μου εἶναι μόνο δυό. Τὴ μία τὴ γύρισα στὸ Βερολῖνο καὶ τὴν ἄλλη στὴ Βενετία. Στὰ γαλλικὰ στούντιο ἔχω πλέον ἀπὸ δυὸ χρόνια νὰ γυρίσω, γεγονός, φυσικά, ποὺ μὲ λυπεῖ πολύ. Τὸ χειρότερο εἶναι ὅτι αὐτὴ τὴ μοναδικὴ ταινία, ποὺ θὰ γυρίζω κάθε χρόνο, δὲν ξέρω ἀκόμη ἂν θὰ τὴ γυρίζω στὴ Γαλλία ἢ σὲ ξένη χώρα. Αὐτὸ θὰ ἐξαρτηθῆ ἀπὸ τὶς προτάσεις, ποὺ θὰ ἔχω καὶ ἀπὸ τὴ γνώμη τοῦ συζύγου μου...

— Τώρα μὲ τὴν ἐπιστροφή σας στὸ Παρίσι, μὶς Καρόλ, μερικοὶ εὐφάνταστοι συνάδελφοι ἔσπευσαν νὰ γράψουν ὅτι πρόκειται νὰ ἐμφανισθῆτε σὲ νυκτερινὰ κέντρα καὶ σὲ νούμερα «τολμηροῦ στρὶπ-τήζ». Εἶναι ἀλήθεια αὐτό;

Στὴν ἐρώτησι αὐτὴ ἡ Μαρτὶν ξεσπάει σὲ γέλια. Ἀλλὰ σὲ λίγο ἀπαντᾶ:

— Εἶναι ἀλήθεια ὅτι εἶμαι «ἡ πρώτη διδάξασα» τοὺς «γυμνικοὺς» ρόλους στὸν κινηματογράφο, ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1950 δέχτηκα νὰ ἐμφανισθῶ μὲ τὴν περιβολὴ τῆς Εὔας στὸ φίλμ «Καρολὶν σερί». Ἀπὸ τότε καὶ μέχρι πρὸ διετίας ἐμφανίσθηκα σὲ μισόγυμνους ρόλους σὲ πολλὲς ἄλλες ταινίες. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲ σημαίνει ὅτι ἔχω τὴν πρόθεσι νὰ συνεχίσω. Οὔτε στὸν κινηματογράφο πιὰ «γυμνό», οὔτε πουθενὰ ἀλλοῦ. Ἐκτὸς αὐτοῦ, σήμερα εἶμαι μιὰ εὐτυχισμένη σύζυγος ἐπιστήμονος καὶ νομίζω πὼς δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ κάνω «καλλιτεχνικὲς» ἐμφανίσεις χωρὶς τὴν συγκατάθεσί του. Ἡ «παληὰ» Μαρτὶν Καρὸλ δὲν ὑπάρχει πιά. Στὴ θέσι της ὑπάρχει μιὰ «νέα», ποὺ δὲ θέλει νὰ διατηρῆ σχέσεις μὲ τὴ «παληά»...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ γοητευτικὴ Μαρτὶν μᾶς ἀφήνει. Ἀπὸ τὸν δρόμο ἀκούγονται ἀνυπόμονα καὶ παρατεταμένα κορναρίσματα αὐτοκινήτου. Ὁ ἄντρας της Ἀντρὲ Ρουβὲ ἀδημονεῖ!

ΡΟΜΠΕΡΤ ΣΜΙΘ

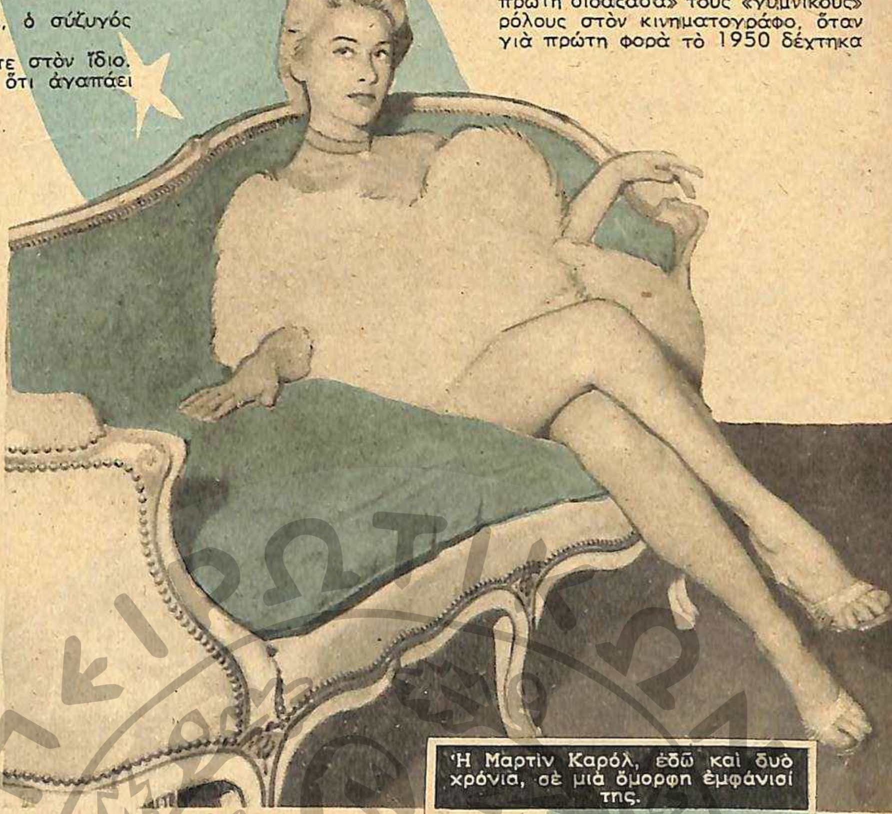

Ἡ Μαρτὶν Καρόλ, ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, σὲ μιὰ ὄμορφη ἐμφάνισί της.

Κινηματογραφικὲς πεννιὲς

* Ὁ Ζὰν Κοκτὼ πρότεινε στὴ σύζυγο τοῦ περιφήμου τραπεζίτη τοῦ Παρισιοῦ Ἄλεκ Βεϊσβέλλερ, νὰ ὑποδυθῆ ἕνα ρόλο στὸ φίλμ του «Ἡ διαθήκη τοῦ Ὀρφέως». Ἐκείνη τὸν ἀποδέχτηκε μὲ μεγάλη προθυμία.

* Ὕστερα ἀπὸ μιὰ τρομερὴ σκηνή, ποὺ εἶχε μὲ τὴ γυναῖκα του, ὁ Ἔντμοντ Πάρντομ ἔφυγε ἀεροπορικῶς ἀπὸ τὴ Ρώμη γιὰ τὸ Παρίσι. Γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀναγνωρίσουν, ὁ καλλιτέχνης ξύρισε τὰ γένεια, ποὺ εἶχε ἀφήσει ἀπὸ καιρὸ νὰ μεγαλώσουν.

* Ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ ὑποχρεώθηκε ἀπὸ τὸν ὀφθαλμίατρό της νὰ φορῆ διαρκῶς γυαλιά. Εὐτυχῶς, ἡ στὰρ βρῆκε, ὅτι τῆς πηγαίνουν καὶ τῆς δίνουν ἕνα «πνευματικὸ» τύπο.

—Δὲ θὰ ἤθελα διαφορετικὰ τὴ ζωή μου, παρὰ ὅπως εἶναι μαζί σας... τοῦ εἶπε ἡ Κάρολιν

Εἶσαι Η ΖΩΗ ΜΟΥ!

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—ΚΑΡΟΛΙΝ, μπορεῖς νὰ μοῦ δανείσης γι' ἀπόψε τὶς κάλτσες σου; Θέλω νὰ πάω σ' ἕνα πάρτυ, κι' οἱ δικές μου ἔχουν σκιστῆ.

Ἡ Κάρολιν μόλις ποὺ ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς ἀδελφῆς της, ποὺ τῆς μιλοῦσε ἀπ' τὴν κάμαρά της, γιατὶ ἔκλαιγε τὸ μωρό.

— Μπορεῖς νὰ τὶς πάρης, Τζοῦλυ, ἀπάντησε χωρὶς νὰ πάψη νὰ κουνάη τὸ γυιό της. Πρόσεξέ τις ὅμως, γιατὶ δὲν τὶς ἔχω φορέσει ἀκόμα.

Δὲν τὶς εἶχε φορέσει, γιατὶ δὲν τῆς ἔμενε καθόλου καιρὸς νὰ βγῆ ἔξω. Εἶχε τόσες δουλειὲς νὰ κάνη!.. Δὲν τῆς ἔμενε οὔτε μιὰ στιγμὴ ἐλεύθερη.

Μὰ ἤθελε τὶς κάλτσες, ἔστω καὶ γιὰ νὰ τὶς κυττάζη καὶ νὰ θυμᾶται τὴν ὡραία ἐποχὴ ποὺ ἦταν ἀκόμα μιὰ ἐρωτευμένη κοπέλλα καὶ πήγαινε σὲ χοροὺς μὲ τὸν Τέρρυ.

— Ἔννοια σου καὶ θὰ τὶς προσέχω, τὴ βεβαίωσε ἡ Τζοῦλυ. Ἄλλωστε δὲν πιστεύω νὰ τὶς χρειαστῆς, γιατὶ ὁ Τέρρυ ἔχει νὰ σὲ βγάλη ἔξω ἀπὸ τότε ποὺ παντρευτήκατε!

Ἡ Κάρολιν ἦταν πολὺ κουρασμένη γιὰ νὰ στήση καυγᾶ μὲ τὴν ἀδελφή της... Ἑτοίμασε τὸ γάλα τοῦ γυιοῦ της καὶ τοῦ τὄδωσε. Τὸ μικρὸ ἔπαψε ἀμέσως τὶς φωνές.

— Θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὴν ἀργήσης ἀπόψε, εἶπε ἡ Κάρολιν στὴ Τζοῦλυ ποὺ ἔμπαινε.

— Θὰ εἶμαι πίσω νωρίς, ὑποσχέθηκε ἡ μικρή.

Κι' ἔφυγε, πηδῶντας δυὸ-δυὸ τὰ σκαλοπάτια.

Ἡ ἀδελφή της τὴν παρακολούθησε μὲ τὸ βλέμμα νὰ χάνεται στὴ στροφὴ τῆς σκάλας, καὶ κούνησε ὕστερα τὸ κεφάλι της...

Δὲν ἔπρεπε νὰ εἶχε ἀναλάβει τὴν εὐθύνη τῆς δεκαοχτάχρονης αὐτῆς κοπέλλας. Μὰ ἡ Τζοῦλυ τῆς ἔστελνε τὸ ἕνα γράμμα πίσω ἀπ' τ' ἄλλο, ἀπ' τὴν ἐπαρχία, ὅπου ἔμενε μὲ τοὺς γονεῖς τους, παρακαλῶντας την νὰ τὴν πάρη κοντά της, στὸ Λονδῖνο.

Ἡ Κάρολιν εἶχε δεχτῆ τελικά, ἐλπίζοντας πὼς ἡ ἀδελφή της θὰ τὴ βοηθοῦσε λίγο στὸ σπίτι. Μὰ ἡ Τζοῦλυ ἐργαζόταν τὸ πρωῒ σ' ἕνα κατάστημα κι' ὅλα τ' ἀπογέματα γύριζε μὲ τὶς παρέες της.

«Πόσο διαφορετικὴ ἤμουν ἐγὼ στὰ χρόνια της!— σκέφτηκε ἡ Κάρολιν. Δὲν εἶχα φύγει ποτὲ ἀπ' τὴ μικρή μας ἐπαρχία κι' ἤμουν ἕνα δειλὸ κοριτσόπουλο, ποὺ ντρεπότανε νὰ κυττάξη τοὺς ἄντρες στὰ μάτια».

Πραγματικά, ὁ Τέρρυ ἦταν ὁ πρῶτος ἄντρας στὴ ζωή της. Εἶχαν ἀγαπηθῆ κεραυνοβόλα κι' εἶχαν παντρευτῆ μετὰ ἀπὸ ἕνα σύντομο ἀρραβῶνα. Ἤξεραν κι' οἱ δυό τους πὼς στὴν ἀρχὴ θὰ ὑποφέρανε λίγο, γιατὶ ὁ Τέρρυ δὲν εἶχε πάρει ἀκόμα τὸ δίπλωμά του ἀπ' τὸ πανεπιστήμιο. Μὰ πίστευαν πὼς μὲ τὴ δύναμι τῆς ἀγάπης τους θὰ κατάφερναν νὰ ξεπεράσουν τὴ δύσκολη ἐποχή.

Ἡ Κάρολιν ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ καὶ πετάχτηκε πάνω. Ἡ ὥρα ἦταν 8, κι' αὐτὴ δὲν εἶχε ψωνίσει ἀκόμα γιὰ τὸ βραδυνὸ φαγητό.

Ὅταν γύρισε ὁ Τέρρυ ἀπ' τὸ γραφεῖο του, ἡ Κάρολιν ἦταν σκοτωμένη ἀπ' τὴν κούρασι. Ὥσπου νὰ φᾶνε, πέρασαν οἱ 11. Κι' ὁ Τέρρυ ἄρχισε νὰ γκρινιάζη:

— Γιατί δὲν ἦρθε ἀκόμα ἡ Τζοῦλυ; Ἔχουμε εὐθύνη γι' αὐτὴν ἀπέναντι στοὺς γονεῖς σου καὶ πρέπει νὰ τὴν προσέχουμε!... Τὸ καλλίτερο εἶναι νὰ τὴ στείλουμε πίσω στὴν ἐπαρχία... Θἄλεγε κανεὶς πὼς δὲν εἶναι ἀδελφή σου!

Ἄλλη φορά, ἡ παρατήρησι αὐτὴ δὲ θἄκανε καμμιὰ ἐντύπωσι στὴν Κάρολιν, καὶ μάλιστα θὰ συμφωνοῦσε. Τώρα ὅμως θύμωσε.

— Γιατί θἄλεγε κανεὶς πὼς δὲν εἶναι ἀδελφή μου; ρώτησε ἀπότομα. Γιατὶ ἡ Τζοῦλυ εἶναι πάντα εὔθυμη, ἐνῶ ἐγὼ ἔχω χάσει τὸ γέλιο μου; Ἢ γιατὶ εἶναι νέα καὶ χαριτωμένη, ἐνῶ ἐγὼ γέρασα κι' ἀσχήμηνα, κι' ἂς εἶμαι μόνο 22 χρονῶν; Ἢ γιατὶ αὐτὴ μπορεῖ νὰ διαλέξη ἀνάμεσα στοὺς νέους τῆς παρέας της, ἐνῶ ἐγὼ δὲ γνώρισα ἄλλον ἀπὸ σένα; Πολὺ καλὰ κάνει ποὺ διασκεδάζει.

Ὁ Τέρρυ ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε ἀκούσει τὴ γυναῖκα του νὰ μιλάη ἔτσι!

Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ πῆ τίποτα, γιατὶ ἡ Κάρολιν τοῦ γύρισε τὴν πλάτη, ἀνέβηκε στὴν κρεβατοκάμαρά της καὶ σὲ πέντε λεπτὰ εἶχε ἀποκοιμηθῆ.

Ὅταν ξύπνησε, τ' ἄλλο πρωΐ, ὁ ἄντρας της εἶχε φύγει πιὰ γιὰ τὴ δουλειά του κι' ὁ γυιός της ἔκλαιγε ζητῶντας τὸ γάλα του.

Πετάχτηκε πάνω, πέρασε βιαστικὰ τὴ ρόμπα της κι' ἔτρεξε στὴν κουζίνα.

Ἡ Τζοῦλυ βρισκόταν κι' ὅλας ἐκεῖ. Μόλις ἀντίκρυσε τὴν ἀδελφή της, πήδησε στὸ λαιμό της, φωνάζοντας:

— Ἀρραβωνιάστηκα μὲ τὸ Ντέϊβιντ!

— Εἶσαι τρελλή; τῆς εἶπε ἔκπληκτη ἡ Κάρολιν. Ὁ Ντέϊβιντ δὲν εἶναι ἐκεῖνος ὁ νεαρός, ποὺ μόλις φέτος μπῆκε στὸ πανεπιστήμιο;

— Ἀκριβῶς! δήλωσε ἡ Τζοῦλυ. Ἀγαπιόμαστε τρελλά!

Ἡ Κάρολιν ἔβαλε ὅλα της τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ κρατήση τὴν ψυχραιμία της.

— Χρυσή μου, νομίζω πὼς φέρθηκες ἐπιπόλαια. Πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ παντρευτῆς τὸ Ντέϊβιντ; Πῶς θὰ ζήσετε; Κανεὶς ἀπ' τοὺς δυό σας δὲν ἔχει λεφτά... Ξέρεις τί σημαίνει γάμος;

— Τί σημαίνει;...

Τὸ μόνο ποὺ ἤξερε, ἦταν πὼς ἡ ζωὴ χωρὶς τὸν Τέρρυ θὰ τῆς ἦταν ἀνυπόφορη καὶ πὼς δὲν εἶχε καμμιὰ βασικὴ σημασία, ἂν θὰ ἀποκτοῦσαν ἀργότερα μιὰ οἰκονομικὴ ἄνεσι κι' ἂν θὰ μποροῦσαν νὰ πηγαίνουν σὲ χορούς...

— Τί σημαίνει λοιπόν; ἐπέμεινε ἡ Τζοῦλυ.

— Σημαίνει ν' ἀγαπᾶς κάποιον περισσότερο ἀπ' τὸν ἑαυτό σου, εἶπε ἡ Κάρολιν ἀγκαλιάζοντας τὴν ἀδελφή της ἀπ' τοὺς ὤμους. Νὰ μὴ σὲ νοιάζη τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὴν εὐτυχία του.

«Τί περίεργο! σκέφτηκε συγχρόνως. Μόλις τώρα τὰ κατάλαβα, ὅλ' αὐτά...»

— Ἔ, λοιπόν, αὐτὰ αἰσθάνομαι κι' ἐγὼ γιὰ τὸ Ντέϊβιντ, δήλωσε ἥσυχα ἡ Τζοῦλυ. Μοῦ εἶχε ζητήσει ἀπὸ καιρὸ ν' ἀρραβωνιαστοῦμε, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἀπάντησα ἀμέσως, γιατὶ δὲν ἤξερα ἂν θὰ μποροῦσα ν' ἀντιμετωπίσω τὶς δυσκολίες ποὺ ἀντιμετωπίζετε ἐσὺ κι' ὁ Τέρρυ. Μετὰ ἀπὸ λίγο ὅμως, βεβαιώθηκα πὼς δὲ μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς αὐτὸν καὶ πὼς εἶμαι ἕτοιμη νὰ ὑποφέρω τὰ πάντα, φτάνει νὰ βρίσκουμαι κοντά του!

Μιὰ γλυκειὰ συγκίνησι ἔσφιξε τὴν καρδιὰ τῆς Κάρολιν. Τώρα πιὰ δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι νὰ προσπαθήση ν' ἀλλάξη τὴ γνώμη τῆς ἀδελφῆς της, γιατὶ εἶχε βεβαιωθῆ πὼς ἦταν πραγματικὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸ νεαρό της καὶ αὐτὸ ἀρκοῦσε γιὰ νὰ τὴν κάνη εὐτυχισμένη.

— Κι' ἀπὸ σήμερα θ' ἀρχίσω νὰ σὲ βοηθάω στὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, γιὰ νὰ μάθω, συνέχισε ἡ Τζοῦλυ. Κι' ἔτσι θὰ μπορῆς νὰ βγαίνης καὶ σὺ λίγο ἔξω.

Τὸ βράδυ, μόλις ὁ Τέρρυ ἄνοιξε τὴν πόρτα, ἡ Κάρολιν κρεμάστηκε στὸ λαιμό του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀγάπη μου, συχώρεσέ με γιὰ τὶς χτεσινὲς ἀνοησίες μου!

— Οὔτε ποὺ τὶς θυμόμουνα πιά, τὴ βεβαίωσε ὁ ἄντρας της. Κι' ἄλλωστε εἶχες δίκηο νἆσαι ἐκνευρισμένη. Δὲν εἶναι ζωὴ αὐτὴ ποὺ κάνεις μαζί μου!

Ἡ Κάρολιν τὸν τράβηξε μαλακὰ ἀπ' τὸ χέρι ὡς τὸ δωμάτιο τοῦ μωροῦ, τοὔβαλε στὴν ἀγκαλιά του τὸ γυιό τους καὶ τοῦ εἶπε, σκύβοντας δίπλα στ' αὐτί του:

— Ἐσεῖς εἶσαστε ὅλη μου ἡ ζωή... καὶ δὲ θὰ τὴν ἤθελα διαφορετική!

ΕΛΙΖΑΜΠΕΤ ΦΙΛΝΤ

— Ἐνγκάρτσια, σῶσε με! τῆς εἶπε μὲ λαχανιασμένη φωνή.

Ἡ ἀδελφή ΕΝΓΚΡΑΤΣΙΑ

Η ΘΥΕΛΛΑ κι' ἡ νύχτα μᾶς ἀνάγκασε νὰ καταφύγουμε στὸ λεπροκομεῖο τοῦ Ἀντουζάρ, ἕνα παληὸ κτίριο σ' ἀπόστασι μερικῶν δεκάδων χιλιομέτρων ἀπ' τὴν Ἀντοφαγάντα. Μερικὲς καλόγρηες τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ Σὰν Σαλβατόρ, εἶχαν ἀναλάβει μ' αὐτοθυσία τὴν περιποίησι τῶν λεπρῶν. Ἀνάμεσα σ' αὐτὲς μοῦ ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωσι μιὰ κοπέλλα 20 χρονῶν, μὲ ἐξαιρετικὴ ὀμορφιά. Ἡ ἔκφρασί της, ὁ τόνος τῆς φωνῆς της, οἱ εὐγενικοὶ τρόποι της, τὴν κάνανε νὰ ξεχωρίζη ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες.

Τί κρῖμα νὰ κλείση τὰ νειᾶτα καὶ τὴν ὀμορφιά της μέσα στοὺς γκρίζους καὶ θλιβεροὺς ἐκείνους τοίχους, ὅπου φώλιαζαν ὁ πόνος κι' ἡ δυστυχία!...

Ὅταν μείναμε μόνοι μὲ τὸν ὁδηγό μου, τοῦ ζήτησα πληροφορίες γι' αὐτήν.

— Εἶναι ἡ Ἐνγκράτσια Πένα ντὶ Αἰγκάρντα, τοῦ ἐξήγησε. Ἔχει μιὰ θλιβερὴ ἱστορία, ποὺ σοῦ ξεσκίζει τὴν καρδιά!

Κι' ἄρχισε νὰ μοῦ διηγῆται τὴν ἱστορία της αὐτή:

Ἡ οἰκογένειά της ἦταν μιὰ ἀπ' τὶς εὐγενέστερες καὶ πλουσιώτερες τῆς Χιλῆς. Καταγόταν ἀπ' εὐθείας ἀπ' τοὺς πρώτους Ἱσπανοὺς κατακτητές. Ὁ σημερινὸς ἀρχηγός της, ὁ δὸν Ἀλόνσο, ἦταν παλιὸς ἀξιωματικός. Στὸν ἐμφύλιο πόλεμο, εἶχε ταχθῆ μὲ τὸ μέρος τοῦ νόμιμου Προέδρου κι' εἶχε στείλει ἀμέσως τὸ γυιό του Πέντρο νὰ καταταχθῆ στὸν κυβερνητικὸ στρατό. Μὰ κι' ἡ Ἐνγκάρτσια — 16 χρονῶν τότε — εἶχε προσφέρει ὅ,τι μποροῦσε στὸν ἀγῶνα. Μέσα ὅμως στὴν ψυχή της ἔκρυβε μιὰ ἀνησυχία...

Εἶχε μεγαλώσει μαζὶ μὲ τὸν Πρίμο Ἐσκουάλε, ποὺ οἱ γονεῖς του ἦταν στενοὶ φίλοι μὲ τοὺς δικούς της. Ὅταν ἦταν μικροί, οἱ δυό τους φτιάνανε ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον. Καὶ τώρα ποὺ εἶχαν μεγαλώσει, ἡ φιλία τους εἶχε γίνει ἕνα φλογερὸ αἴσθημα, ἀπὸ κεῖνα ποὺ μονάχα ἡ καρδιὰ ἑνὸς Ἱσπανοῦ μπορεῖ νὰ νοιώση...

Ὁ Πρίμο — μεγαλύτερος κατὰ μερικὰ χρόνια ἀπ' τὴν Ἐνγκάρτσια — εἶχε σπουδάσει ζωγραφικὴ στὸ ἐξωτερικό. Κι' ὅταν γύρισε, τρόμαξε τὴν κοπέλλα μὲ τὶς τολμηρὲς κι' ἐπαναστατικὲς ἰδέες του. Αὐτὴ ἦταν ἡ μοναδικὴ ἀφορμὴ διαφωνίας τους: Ἡ διαφορά τους στὴ νοοτροπία καὶ στὰ ἰδανικά.

Καὶ νὰ ποὺ τώρα ὁ Πρίμο Ἐσκουάλε εἶχε ἐξαφανιστῆ ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ κηρύχθηκε ἡ ἐπανάστασι καὶ ἄρχισε ὁ ἐμφύλιος σπαραγμὸς στὴ Χιλή. Δὲν εἶχε ἀφίσει κανένα ἴχνος πίσω του. Λέγανε ὡστόσο πὼς πολεμοῦσε μαζὶ μὲ τοὺς ἐπαναστάτες.

Ἐκεῖνο τ' ἀπόγεμα, ἡ Ἐνγκάρτσια ἦταν μόνη στὸ σπίτι της. Ὁ πατέρας της ἔλειπε σὲ μιὰ δουλειά του. Ἡ μητέρα της εἶχε φύγει ἀπὸ μέρες, γιὰ νὰ τρέξη κοντὰ στὸν Πέντρο, ποὺ εἶχε τραυματισθῆ σοβαρά.

Ξαφνικά, ἡ πόρτα ἄνοιξε μὲ ὁρμὴ καὶ φάνηκε ὁ Πρίμο Ἐσκουάλε. Ἦταν χλωμός, μὲ τὴ φυσιογνωμία του ἀλλοιωμένη καὶ τὰ ροῦχα του σ' ἐλεεινὴ κατάστασι.

— Ἐνγκάρτσια, σῶσε με! Γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς Παναγίας!... εἶπε μὲ λαχανιασμένη φωνή.

— Νὰ σὲ σώσω;... Ἀπὸ τί, Πρίμο;...

— Ἀπὸ κείνους ποὺ μὲ κυνηγᾶνε!

— Καὶ γιατί σὲ κυνηγᾶνε;

Ὁ νέος ἔσκυψε τὸ κεφάλι του.

— Εἶμαι μὲ τοὺς ἐπαναστάτες... μουρμούρισε.

— Τὸ ὑποπτευόμουν, εἶπε ἡ Ἐνγκάρτσια.

Κι' ἄνοιξε ἀμέσως μιὰ πόρτα ποὺ ὁδηγοῦσε στὰ ὑπόγεια τοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖ, μέσα σ' ἕνα σκοτεινὸ δωμάτιο, ἔκρυψε τὸν Πρίμο.

Δὲν εἶπαν τίποτ' ἄλλο οἱ δυό τους. Ἡ ἀγάπη τους εἶχε παραμερίσει προσωρινὰ μπροστὰ σ' ἕνα ἄλλο, ἀνώτερο αἴσθημα: τὸ καθῆκον τῆς ἐξυπηρετήσεως ἑνὸς ἰδανικοῦ, ποὺ ἦταν ὅμως διαφορετικὸ γιὰ τὸν καθένα τους.

Ἀφοῦ ἔκρυψε ἐκεῖ τὸ φίλο της, ἡ Ἐνγκάρτσια ξαναγύρισε πάνω, στὸ σπίτι. Ἦταν περίλυπη κι' ἔνοιωθε πολὺ βαρειὰ τὴν καρδιά της.

Ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὴν πόρτα τὴν ξύπνησε ἀπ' τοὺς στοχασμούς της.

Πῆγε ν' ἀνοίξη. Καὶ βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα ἀξιωματικό, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν καμμιὰ δεκαριὰ στρατιῶτες.

— Τί ζητᾶτε; τοὺς ρώτησε, προσπαθῶντας νὰ κρύψη τὴν ταραχή της.

— Ἕναν ἐπαναστάτη ποὺ κατέφυγε ἐδῶ, ἀπάντησε ὁ ἀξιωματικός.

— Στὸ σπίτι τοῦ Πένα ντὶ Αἰγκάρντα δὲν ὑπάρχουν ἐπαναστάτες! τόνισε ἡ κοπέλλα.

Ὁ ἀξιωματικὸς φάνηκε νὰ διστάζη λίγο. Μὰ ὕστερα δήλωσε:

— Οἱ στρατιῶτες μου τὸν εἶδαν νὰ μπαίνη ἐδῶ... Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀνταρτῶν ποὺ σφάξανε τὶς μοναχὲς τοῦ Σὰν Σαλβατόρ.

— Ὥστε οἱ ἐπαναστάτες κατέλαβαν τὴ μονὴ τοῦ Σὰν Σαλβατόρ;

— Ναί, χτές... Μὰ σήμερα τοὺς τὴν ξαναπήραμε. Ὅταν ὅμως μπήκαμε μέσα, δὲ βρήκαμε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ πτώματα! Οἱ ἐπαναστάτες εἶχαν σκοτώσει ὅλες τὶς ἀδελφές.

Ἡ Ἐνγκάρτσια εἶχε ἀπομείνει μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα καὶ μὲ μιὰ ἔκφρασι φρίκης κι' ἀγανακτήσεως στὰ μάτια...

Ἔτσι, ὅταν ὁ ἀξιωματικὸς προχώρησε ἕνα βῆμα, ἐκείνη τραβήχτηκε πίσω σιγὰ-σιγά, χωρὶς νἄχη ἀντίληψι γιὰ τὸ τί ἔκανε...

Οἱ στρατιῶτες πλημμύρισαν ἀμέσως τὸ σπίτι...

Ἡ Ἐνγκάρτσια συνῆλθε ἀπ' τὴν κατάπληξί της μόνον ὅταν τοὺς εἶδε ν' ἀνεβαίνουν ἀπ' τὸ ὑπόγειο, τραβῶντας μαζί τους τὸν Πρίμο Ἐσκουάλε.

Ρίχτηκε τότε σὰν τρελλὴ πάνω τους, προσπαθῶντας ν' ἁρπάξη ἀπ' τὰ χέρια τους τὸν ἀγαπημένο της. Μὰ οἱ στρατιῶτες, ποὺ κρατοῦσαν τώρα τὴ λεία τους, ἀγρίεψαν, τὴ ἔσπρωξαν βάναυσα καὶ φύγανε, παίρνοντας μαζί τους τὸν Πρίμο.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, μέσα στὸ ἥσυχο σούρουπο ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ πέφτη ἀλόγυρα, ἀκούστηκε μιὰ ὁμοβροντία.

Μ' ἕνα μαῦρο προαίσθημα στὴν ψυχή, ἡ Ἐνγκάρτσια ἔτρεξε ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου εἶχαν ἀκουστῆ οἱ ντουφεκιές. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, βρῆκε τὸν Πρίμο πεσμένο ἀνάσκελα, στὴ βάσι ἑνὸς τοίχου. Τὸ πρόσωπό του ἦταν παραμορφωμένο ἀπ' τὶς σφαῖρες, κι' ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ στόμα του ἔτρεχε αἷμα. Ἦταν νεκρός!

Ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρό, ἀποκαλύφθηκε ἡ τραγικὴ ἀλήθεια: Ὁ Πρίμο Ἐσκουάλε ἦταν ἕνας ἀγνὸς ἐπαναστάτης, ποὺ δὲν εἶχε συμμετάσχει ποτὲ σὲ κανένα ἔγκλημα. Μὰ εἶχε πληρώσει κι' αὐτὸς γιὰ τὶς σφαγὲς τοῦ Σὰν Σαλβατόρ, ποὺ ἦταν ἔργο μιᾶς ὁμάδας λυσσασμένων ἀναρχικῶν, ἐπειδὴ κατὰ τραγικὴ σύμπτωσι ἔμοιαζε μὲ τὸν ἀρχηγό τους.

— Ἡ Ἐνγκάρτσια ντὶ Πένα ντὶ Αἰγκάρντα — ἐξακολούθησε ὁ ὁδηγός μου — πρόσφερε ὡς τὸ τέλος τὶς ὑπηρεσίες της στὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν ἐπαναστατῶν. Ποτὲ ὅμως δὲ συχώρεσε στὸν ἑαυτό της τὴ στιγμιαία ἀδυναμία της, ποὺ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα νὰ πέση ὁ ἀγαπημένος της στὰ χέρια τῶν στρατιωτῶν.

»Ὅταν τελείωσε ἡ ἐπανάστασι, μὲ τὴν ἐπικράτησι τῶν κυβερνητικῶν, κλείστηκε στὸ μοναστῆρι τοῦ Σὰν Σαλβατόρ, ποὺ εἶχε ξανασυσταθῆ στὸ μεταξύ. Κι' ἀπὸ τότε ἀφιέρωσε τὴ ζωή της στὴν περιποίησι τῶν λεπρῶν!

Α. ΚΟΜΠΑΙ

2.000 ΜΠΟΥΚΑΛΙΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Γιὰ νὰ καθορίσουν μὲ ἀκρίβεια τὴν διαδρομή, ποὺ ἀκολουθεῖ τὸ Γκὸλφ Στρῆμ, τὸ γνωστὸ θερμὸ ρεῦμα ποὺ διασχίζει τὸν Ἀτλαντικό, οἱ Ἀμερικανοὶ εἶχαν σκορπίσει, τὸν περασμένο Ἰούνιο, στὰ νερὰ τοῦ κόλπου τοῦ Μεξικοῦ, τὸ ἄρωμα Βερόνικα ποὺ ἔφτασε ὡς τὶς ἀγγλικὲς ἀκτὲς καὶ ξαναγύρισε ἀπὸ ἐκεῖ στὰ ἀνοιχτὰ τῆς Βοστώνης. Τώρα, μετὰ ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία αὐτοῦ τοῦ πειράματος, οἱ Ἀμερικανοὶ γεωγράφοι, θέλοντας νὰ παρακολουθήσουν τὴν διαδρομὴ καὶ ἄλλων θαλασσίων ρευμάτων, φορτώσανε 2.000 μπουκάλια σ' ἕνα πλοῖο ὠκεανογραφικῶν ἐρευνῶν καὶ τὰ ρίξανε στὴ θάλασσα, ἀνάμεσα στὴ Βοστώνη καὶ στὸ Λόγκ Αἰλαντ.

Καθένα ἀπὸ τὰ 2.000 μπουκάλια περιέχει μιὰ κάρτ-ποστὰλ στὴν ὁποία ἐξηγεῖται ὁ σκοπὸς τοῦ πειράματος, καὶ ἕνα ταχυδρομικὸ δελτάριο, ὅπου ἐκεῖνος, ποὺ θὰ βρῆ τὸ μπουκάλι, πρέπει νὰ σημειώση τὴν ἡμερομηνία καὶ τὸ σημεῖο, στὸ ὁποῖο τὸ βρῆκε, καὶ νὰ στείλη τὸ δελτάριο στὴν ἑταιρία ὠκεανογραφικῶν ἐρευνῶν.

Γιὰ τὴν ὥρα ὅμως δὲν ἔφτασε κανένα δελτάριο στὰ χέρια αὐτῶν, ποὺ εἶχαν τὴν φαεινὴ ἰδέα τῶν μπουκαλιῶν.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΡΟΛΑΒΕΤΕ ΤΙΣ ΚΡΙΣΕΙΣ τῶν αἱμορροΐδων

Διάφοροι τρόποι ριζικῆς θεραπείας τῶν

ΕΝΑΣ ἄνθρωπος στοὺς τρεῖς, ἔπειτα ἀπὸ τὰ 40, ὑποφέρει ἀπὸ αἱμορροΐδες. Οἱ κρίσεις διαρκοῦν 15 ἡμέρες, ἢ καὶ περισσότερο, καὶ εἶναι πιὸ συχνὲς καὶ πιὸ βίαιες τὸ χειμῶνα, γιατὶ τὸ κρύο προκαλεῖ μιὰ συμφορητικὴ κατάστασι στὶς διεσταλμένες φλέβες τοῦ πρωκτοῦ.

Οἱ αἱμορροΐδες πρωτοεμφανίζονται συνήθως μὲ ἔντονη φαγούρα, ποὺ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ἕνα αἴσθημα βάρους καὶ φλογώσεως, κάνουν δὲ πιὸ συχνὲς τὶς κενώσεις. Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ πρέπει νὰ τὶς προσέξετε, γιὰ ν' ἀποφύγετε τὶς κρίσεις καὶ τοὺς τρομεροὺς πόνους, ποὺ τὶς συνοδεύουν.

Αὐτὲς οἱ κρίσεις μποροῦν νὰ ἐμφανισθοῦν αἰφνιδιαστικά, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ψῦξι, μιὰ κατάχρησι φαγητοῦ ἢ μιὰ ἐπίμονη διάρροια ἢ δυσκοιλιότητα. Ἡ αἱμορροΐδα, ποὺ ἦταν ὡς τότε μιὰ μαλακὴ καὶ ἀνώδυνη μᾶζα, σκληρύνεται ἀμέσως κι' ἀρχίζει νὰ πονάη στὴν ἐλαχίστη ἐπαφή. Αὐτὴ εἶναι ἡ κρίσι πού, ὅπως εἴπαμε, μπορεῖ νὰ κρατήση 15 ἡμέρες ἢ καὶ περισσότερο.

Ἡ δυσκοιλιότης κι' ἡ διάρροια εἶναι δύο ἀπὸ τὶς κυριώτερες αἰτίες, ποὺ προκαλοῦν τὶς κρίσεις.

Ἂν ὑποφέρετε ἀπὸ δυσκοιλιότητα, πρέπει ν' ἀποφύγετε τὰ βίαια κι' ἐρεθιστικὰ καθαρτικά, ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχουν τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα, δηλαδὴ νὰ προκαλέσουν διάρροια. Τὸ ἠπιώτερο καθαρτικὸ εἶναι τὸ ἔλαιον τῆς παραφφίνης (1 — 2 κουταλιὲς τῆς σούπας τὸ βράδυ, πρὶν ἀπὸ τὴν κατάκλισι). Ἂν ἡ παραφφίνη δὲ φέρη τὸ ποθούμενο ἀποτέλεσμα, μπορεῖτε νὰ παίρνετε λίγο ρετσινόλαδο (1 κουταλιὰ τοῦ καφὲ κάθε δυὸ ἡμέρες, κατὰ προτίμησι τὸ βράδυ). Τὰ δυὸ αὐτὰ καθαρτικά, δὲν ἐρεθίζουν τὸν ἐντερικὸ σωλῆνα, μὲ τὴν προϋπόθεσι, ὅμως, ὅτι δὲ θὰ κάνετε κατάχρησι.

Ἄν, ἀντίθετα, ὑποφέρετε ἀπὸ διάρροια, τὸ πιὸ ἀξιοσύστατο φάρμακο εἶναι τὸ βισμούθιο (1 γραμμάριο σαλισυλικοῦ βισμουθίου, καθε μέρα, πρὶν ἀπὸ τὰ γεύματα).

Θ' ἀποφύγετε, ἐξ ἄλλου, τὰ μπαχαρικά, ποὺ ζωηρεύουν τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Οἱ αἱμορροΐδες εἶναι μικρὲς σακκουλίτσες, ποὺ σχηματίζονται στὶς φλέβες τοῦ πρωκτοῦ. Κάθε τι, ποὺ προκαλεῖ μεγαλύτερη συγκέντρωσι αἵματος μέσα σ' αὐτὲς τὶς σακκουλίτσες, τὶς κάνει νὰ πονοῦν καὶ μπορεῖ νὰ προκαλέση τὴν κρίσι.

Θ' ἀποφύγετε ἐπίσης ὅλες τὶς ἐρεθιστικὲς τροφές: ἀλλαντικά, σάλτσες, κονσέρβες, θηράματα, ἐντόσθια, θαλασσινά, καρυκεύματα, κλπ. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, ἀντενδείκνυνται τὸ κρασὶ καὶ τὸ οἰνόπνευμα, ποὺ προκαλοῦν μεγαλύτερη συγκέντρωσι αἵματος μέσα σ' αὐτὲς τὶς σακκουλίτσες.

Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, πρέπει νὰ τρῶτε τροφὲς πλούσιες σὲ κυτταρίνη, ποὺ ὑποβοηθεῖ τὶς συσταλτικὲς κινήσεις τῶν ἐντέρων καὶ προλαμβάνει τὴ δυσκοιλιότητα. Οἱ τροφές, ποὺ περιέχουν τὴ μεγαλύτερη ποσότητα κυτταρίνης εἶναι τὰ φρέσκα χορταρικά, τὰ φροῦτα, ὠμὰ ἢ βρασμένα, ἰδίως τὰ δαμάσκηνα, τὰ σῦκα, ἡ σταφίδα καὶ τὰ μῆλα, καθὼς καὶ τὸ πλῆρες ψωμί.

Πολὺ καλὸ στὶς αἱμορροΐδες κάνουν τὸ ὠμὸ λάδι καὶ τὸ φρέσκο βούτυρο, ποὺ ὑποβοηθοῦν τὴν κένωσι τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος, χωρὶς νὰ κουράζουν τὸ συκώτι. Πρέπει νὰ σημειωθῆ, ὅτι οἱ ἡπατικοὶ ὑποφέρουν συχνὰ ἀπὸ αἱμορροΐδες, γιατὶ λείπει ἀπὸ τὸν ὀργανισμό τους ἡ βιταμίνη P, ποὺ ἐκκρίνεται ἀπὸ τὸ συκώτι. Ἡ ἔλλειψι αὐτῆς τῆς βιταμίνης ἐξασθενίζει τὰ τοιχώματα τῶν φλεβῶν καὶ εὐνοεῖ τὴ διαστολή τους.

Τὰ κυριώτερα θύματα τῶν αἱμορροΐδων εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ ἡ ἐργασία τους τοὺς ὑποχρεώνει νὰ παραμένουν ἐπὶ πολλὲς ὧρες ὄρθιοι ἢ καθιστοί. Γι' αὐτό, ἐκεῖνοι, ποὺ προσβάλλονται συχνότερα, εἶναι οἱ ὑπάλληλοι τῶν γραφείων, οἱ σωφέρ, οἱ καβαλλάρηδες, οἱ κουρεῖς κι' ἀπὸ τοὺς τεχνίτες ὅλοι ἐκεῖνοι, ποὺ ἐργάζονται καθιστοί, ὅπως π. χ. οἱ τσαγκάρηδες, οἱ ράφτες, κλπ. Τὸ αἷμα, ὅταν μένωμε ἐπὶ πολλὲς ὧρες ὄρθιοι ἢ καθιστοί, ἀνεβαίνει ὁλοένα καὶ πιὸ ἀργὰ στὴν καρδιά. Ἡ ὑπερβολικὴ συγκέντρωσί του στὸ κατώτερο μέρος τοῦ σώματος, προκαλεῖ, λοιπόν, διαστολὴ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων καὶ λεπταίνει τὰ τοιχώματά τους. Αὐτὴ ἡ λέπτυνσι μπορεῖ νὰ φτάση μέχρι διαρρήξεως.

Οἱ αἱμορροΐδες εἶναι ἐπίσης πολὺ συχνὲς στὶς ἔγκυες γυναῖκες (τὰ 90% περίπου ὑποφέρουν ἀπ' αὐτές). Στὴν περίπτωσί τους, οἱ αἱμορροΐδες ὀφείλονται στὸ ὅτι τὸ αἷμα τους γίνεται πιὸ πυκνό, λόγω τῆς ὑπερβολικῆς παραγωγῆς ὁρμονῶν ἀπὸ τὸν ὀργανισμό τους. Πιέζει τότε τὰ τοιχώματα τῶν φλεβῶν καὶ τὰ ἐξασθενίζει. Ἡ διαστολὴ τῆς μήτρας, ἐξ ἄλλου, παρεμποδίζει τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος στὶς φλέβες, ποὺ βρίσκονται ὁλόγυρα.

Ἡ καθιστικὴ ζωὴ προδιαθέτει γενικὰ στὶς αἱμορροΐδες ἢ χειροτερεύει τὶς τυχὸν ὑπάρχουσες, γιὰ τὸ λόγο, ὅτι ἐπιβραδύνει τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ τὸ κάνει νὰ λιμνάζη στὰ κατώτερα μέρη τοῦ σώματος. Ἄν, λοιπόν, τὸ ἐπάγγελμά σας σᾶς ὑποχρεώνει σ' αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ζωῆς, πρέπει ν' ἀποφεύγετε τὸ αὐτοκίνητο καὶ ν' ἀφιερώνετε ὡρισμένες ὧρες τὴν ἡμέρα στὸν περίπατο καὶ στὶς γυμναστικὲς ἀσκήσεις.

Μιὰ καλὴ συνήθεια εἶναι νὰ πηγαίνετε κάθε μέρα σὲ ὡρισμένη ὥρα στὴν τουαλέττα καὶ νὰ μένετε ἐκεῖ ὅσο περισσότερο μπορεῖτε. Ἡ καθαριότης εἶναι ἐπίσης ἀπαραίτητη. Οἱ γιατροὶ συνιστοῦν τὴν ἀντικατάστασι τοῦ χαρτιοῦ τῆς τουαλέττας, ποὺ εἶναι πολὺ ἐρεθιστικό, μ' ἕνα ὑγρὸ πανί. Πολὺ καλὸ κάνουν ἐπίσης οἱ ἐπαλείψεις μὲ ἐλαιόλαδο ἢ ἀμυγδαλέλαιο. Θὰ βάλετε κατόπιν ἄφθονο τάλκ.

Σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις ὠφελεῖ τὸ χλιαρὸ λουτρὸ τῆς ἕδρας πρωῒ καὶ βράδυ. Τὸ λουτρὸ αὐτὸ ἐξαφανίζει τὴ συμφορητικὴ κατάστασι ποὺ ὀφείλεται στὴ νυχτερινὴ κατάκλισι ἢ στὴν ἀκινησία κατὰ τὴν ἡμέρα. Μετὰ τὰ λουτρὰ αὐτά, ἐνδείκνυνται οἱ λιπαρὲς ἐπαλείψεις καὶ τὸ πουδράρισμα.

Σὲ περίπτωσι ὀξείας κρίσεως, μπορεῖτε νὰ κάμετε τοπικὲς πλύσεις μὲ ἐκχύλισμα μολόχας.

Μὲ τὰ μέσα ποὺ σᾶς ὑποδείξαμε ἀνωτέρω μπορεῖτε νὰ περιορίσετε τὶς αἱμορροΐδες καὶ νὰ προλάβετε τὶς κρίσεις. Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὰ τηρῆτε μὲ σχολαστικὴ ἀκρίβεια, γιὰ νὰ ἔχετε τὰ προσδοκώμενα ἀποτελέσματα.

Σὲ περίπτωσι, ὅμως, ποὺ οἱ αἱμορροΐδες εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐνοχλητικές, θὰ καταφύγετε σὲ πιὸ ριζικὰ μέτρα. Μιὰ καλὴ μέθοδος π.χ. εἶναι ἡ σκληρωτικὴ θεραπεία, ποὺ γίνεται μὲ ἐνέσεις ἀλάτων κινίνης. Τὰ ἅλατα αὐτὰ περιορίζουν τὴ διάμετρο τῶν φλεβῶν κι' ἐξαφανίζουν τὴ σκλήρυνσι τῶν τοιχωμάτων τους.

Γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ χρησιμοποιεῖται ἡ ἠλεκτροπηκτικὴ μέθοδος, ποὺ συνίσταται στὴν καταστροφὴ τῶν αἱμορροΐδων μὲ τὸν ἠλεκτρισμό.

Σὲ βαρύτερες περιπτώσεις, ἐνδείκνυται ἡ χειρουργικὴ ἐξαίρεσι τῶν αἱμορροΐδων. Ἡ ἐγχείρησι αὐτὴ γίνεται μὲ καθολικὴ ἀναισθησία. Οἱ δυὸ πρῶτες ἡμέρες μετὰ τὴν ἐγχείρησι εἶναι ἀρκετὰ δύσκολες. Ἡ χειρουργικὴ ἐξαίρεσι ἔχει τὸ πλεονέκτημα ὅτι θεραπεύει ριζικὰ τὶς αἱμορροΐδες.

1) Οἱ αἱμορροΐδες προκαλοῦν τὴ διαστολὴ τῶν φλεβῶν. Σχηματίζονται τότε θύλακοι (σακκουλίτσες) ὅπου τὸ αἷμα λιμνάζει. Οἱ θύλακοι αὐτοὶ μπορεῖ νὰ φτάσουν τὸ μέγεθος πορτοκαλιοῦ. 2) Τὸ πιπέρι, ἡ μουστάρδα κτλ ἐρεθίζουν τὶς αἱμορροΐδες. Ἀριστερά: Ἐλαφρὲς αἱμορροΐδες τῶν φλεβῶν τοῦ πρωκτοῦ. Δεξιά: Οἱ ἴδιες αἱμορροΐδες ἔπειτα ἀπὸ ἕνα γεῦμα μὲ ἄφθονα μπαχαρικά. 3) Κατὰ τὴν ἐγχείρησι, ὁ χειροῦργος ἀποκόπτει τὶς αἱμορροΐδες. 4) Ἐπανασυνδέει κατόπιν τὰ δύο ἄκρα τῆς φλέβας.

ΚΟΛΑΣΜΕΝΗ ἀγάπη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μέσα στὴν κασετίνα ποὺ τοῦ ἄφισε ἡ μητέρα του, ὁ Ρύσλερ βρίσκει ἕνα παληὸ γράμμα μιᾶς καμαριέρας τῶν Νταραμόν, ποὺ ἀποκαλύπτει ὅτι ἡ Μαρσὲλ εἶναι κόρη τοῦ Παρός, καρπὸς τοῦ ἔρωτά του μὲ τὴ Μπριζίτ. Σκέπτεται τότε νὰ μεταχειριστῆ τὸ ὅπλο αὐτὸ ἐναντίον τοῦ πατέρα του, γιὰ νὰ πετύχη ὅ,τι θέλει, μὲ τὴν ἀπειλὴ πὼς θὰ φανερώση στὸ Ναρσὶς τὴν προδοσία του. Ἐνῶ βρίσκεται ἀκόμα στὸ παληὸ σπίτι, παρακολουθεῖ κρυμμένος τὴ συνάντησι τῆς Φαμπιὲν μὲ τὸ Σαγγκινὲντ καὶ καταλαβαίνει πὼς εἶναι πιὰ χαμένος, γιατὶ ἡ πρώην φιλενάδα του δίνει στὸν ἐχθρό του χειροπιαστὲς ἀποδείξεις τῆς ἐνοχῆς του. Ἀποφασίζει λοιπὸν νὰ δραπετεύση ἀπ' τὴ Γαλλία, ὅσο εἶναι ἀκόμα καιρός. Καὶ βρίσκει πὼς ὁ καλύτερος τρόπος γι' αὐτὸ εἶναι νὰ περάση τὸ μέτωπο, στὸ σημεῖο ὅπου βρίσκεται ἡ μονάδα τοῦ Παρός. Στὸ μεταξύ, ὁ Σαγγκινὲντ ἐπισκέπτεται τὸν Παρὸς καὶ τὸν ἀφίνει ν' ἀποφασίση αὐτὸς γιὰ τὴν τύχη τοῦ γυιοῦ του. Ὁ Παρὸς τοῦ λέει τότε ὅτι ὁ ἔνοχος πρέπει νὰ τιμωρηθῆ. Κι' ὁ Σαγγκινὲντ συνεννοεῖται ἀμέσως μὲ τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια γιὰ τὴ σύλληψι τοῦ Ρύσλερ. Αὐτὸς ὅμως ἔχει ἐξαφανιστῆ πιὰ ἀπ' τὸ Παρίσι. Σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιό του, πηγαίνει κρυφὰ στὸ μέτωπο καὶ παρουσιάζεται στὸν πατέρα του. Ἐκεῖνος εἶν' ἕτοιμος νὰ διατάξη τὴ σύλληψί του, ἀλλ' ὁ Ρύσλερ τοῦ λέει ὅτι ξέρει τὸ μυστικὸ γιὰ τὴν ἀδελφή του.

28ον Ὁ Ρύσλερ γέλασε καὶ εἶπε:

— Βλέπετε, μπαμπᾶ, πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ συνεννοηθοῦμε μιὰ χαρά;

Κάθησε ἥσυχα σὲ μιὰ ψάθινη καρέκλα, σὰν στὸ σπίτι του. Ἦταν βέβαιος τώρα πὼς ὁ ἀξιωματικὸς θὰ τὸν ἄκουγε ὡς τὸ τέλος...

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω πῶς μπορεῖτε νὰ μὲ σώσετε, μπαμπᾶ. Εἶναι εὔκολο κι' ἁπλούστατο... δὲ θὰ σᾶς κουράση καθόλου!... Κι' ἔτσι, θὰ ἐπανορθώσετε κάπως τὸ κακό, ποὺ κάνατε στὰ νειᾶτα σας... καὶ θὰ ξοφλήσετε τὸ χρέος σας ἀπέναντί μου!

»Εἴσαστε ὁ διοικητὴς αὐτοῦ τοῦ τομέως. Σίγουρα, θἄχετε μιὰ ὑπηρεσία πληροφοριῶν, ἀπὸ τολμηροὺς ἄνδρες σας, ποὺ πηγαινοέρχονται ἀπὸ δῶ στὴν Ἀλσατία. Μερικοὶ πάνε, ἀλλὰ δὲν ξαναγυρίζουνε. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀδέξιοι... Λοιπόν, θὰ μὲ θεωρήσετε κι' ἐμένα σὰν ἕνα ἀπ' τοὺς πράκτορες πληροφοριῶν σας. Θὰ μ' ἐφοδιάσετε μὲ τὴν ἄδεια, ποὺ ἀπαιτεῖται γιὰ νὰ διαβῶ τὶς γραμμές σας... Αὐτὸ μονάχα θέλω ἀπὸ σᾶς. Ὕστερα, ὅταν περάσω ἀντίκρυ, δὲν πρόκειται νὰ μὲ ξαναδῆτε πιά!

Σώπασε καὶ κύτταξε εἰρωνικὰ τὸν Παρός.

— Εἴδατε τί ἁπλὸ ποὺ εἶναι; πρόσθεσε.

Ὁ συνταγματάρχης σώπαινε.

— Λοιπόν; Σύμφωνοι;...

— Ὄχι, πρόφερε ὁ Παρός.

— Ἄχ, αὐτὸ τ' πεῖσμα σας!... Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ πῆτε ναὶ σὲ λίγο... Μὰ θὰ προτιμοῦσα νὰ τὸ λέγατε ἀπὸ τώρα, μὲ τὴ θέλησί σας ἀπὸ στοργὴ γιὰ τὸ γυιό σας, κι' ἀπὸ τύψεις λιγάκι... κι' ὄχι ὅταν θὰ σᾶς ἔχω ἐξαναγκάσει!

— Μοῦ προκαλεῖτε φρίκη κι' ἀηδία!...

— Ἀκοῦστε, κύριε συνταγματάρχα! Δὲν πρόκειται πιὰ μονάχα γιὰ μᾶς τοὺς δυό... Θὰ βρεθοῦνε μπλεγμένα στὸ δρᾶμα κι' ἄλλα πρόσωπα... Μὲ τὸ πεῖσμα σας, θὰ δημιουργήσετε καινούργια ἀθῶα θύματα! Θὰ καταστρέψετε τὴ ζωὴ τοῦ φίλου σας Ναρσὶς καὶ τῆς κόρης σας... τῆς ἀδελφῆς μου!

— Τί θέλετε νὰ πῆτε;

Ὁ Ρύσλερ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Γιατί μ' ἀναγκάζετε νὰ σᾶς δώσω τόσες ἐξηγήσεις χάνοντας πολύτιμο καιρό;... Τελοσπάντων, ἀφοῦ τὸ ἀπαιτεῖτε!... Μάθετε, λοιπόν, πὼς ἡ καϋμένη ἡ Σούζυ σας μοῦ ἄφησε γιὰ μοναδικὴ κληρονομιὰ μιὰ μικρὴ κασσετίνα, ντυμένη μὲ κίτρινο ὕφασμα. Τὴν ἄνοιξα καὶ βρῆκα μέσα κάτι γράμματα καὶ μιὰ φωτογραφία κατατρυπημένη μὲ καρφίτσα στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς... Ἀπ' αὐτὰ τὰ γράμματα, ἕνα μόνο ἦταν ἐνδιαφέρον... Ἔχω ἐδῶ ἕνα ἀντίγραφό του. Διαβᾶστε το... Ἢ μήπως προτιμᾶτε νὰ σᾶς τὸ διαβάσω ἐγώ;

Ὁ Παρὸς πῆρε μηχανικὰ τὸ χαρτὶ ἐκεῖνο. Ἀπ' τὶς πρῶτες φράσεις του, μάντεψε τὴν τρομερὴ ἀλήθεια καὶ τ' ἄφησε νὰ πέση ἀπ' τὰ χέρια του.

— Ἐλᾶτε, κύριε συνταγματάρχα, φανῆτε καλὸς καὶ λογικός! πρόσθεσε ὁ Ρύσλερ. Δὲ χωρεῖ ἀμφιβολία πὼς σᾶς κρατάω... καὶ δὲ θὰ σᾶς ἀφίσω! Δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι νὰ γίνω κόσκινο ἀπ' τὶς σφαῖρες... Μ' ἔχετε κρίνει ἀπὸ καιρό, ξέρετε πὼς εἶμαι ἱκανὸς γιὰ ὅλα... Μὴ διστάζετε λοιπόν!

»Ἂν θέλετε νὰ μὴ μάθη ποτὲ τὴν προδοσία σας ὁ καλὸς καὶ τίμιος Ναρσὶς Νταραμόν, ποὺ σᾶς ἀγαπάει καὶ σᾶς θαυμάζει... Ἂν θέλετε νὰ μείνη ἄγνωστο τὸ σφάλμα τῆς γυναίκας του... Ἂν θέλετε νὰ μὴ μάθη τίποτα ἡ Μαρσέλ...

— Σῶπα, ἄθλιε! Σῶπα! τὸν διέκοψε ὁ Παρός.

Ἡ ὑπόκωφη φωνή του ἔκλεινε μιὰ τέτοια φοβέρα, ὥστε ὁ Ρύσλερ τρόμαξε γιὰ μιὰ στιγμή. Μὰ συνῆλθε ἀμέσως, γιατὶ τὰ ἔπαιζε ὅλα γιὰ ὅλα...

— Σᾶς ἐξήγησα πόσο ἁπλὸ εἶν' αὐτὸ ποὺ σᾶς ζητῶ, εἶπε. Πρέπει νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ περάσω ἀπέναντι, ἀλλοιῶς...

Ξαφνικά, ἀνατρίχιασε: Ὁ Παρὸς εἶχε βγάλει ἕνα περίστροφο καὶ τοῦ τὄδινε.

— Ὅταν βρῆ κανεὶς στὸ δρόμο του μιὰ ὀχιά, τῆς λυώνει τὸ κεφάλι... τοῦ εἶπε ψυχρά, δίχως τὴν παραμικρὴ συγκίνησι. Διαλέξετε: Ἢ θὰ σκοτωθῆτε μόνος σας... ἢ θὰ σᾶς σκοτώσω ἐγώ! Σᾶς δίνω προθεσμία ἑνὸς λεπτοῦ, γιὰ νὰ σκεφθῆτε.

— Εἶναι περιττό. Γιατὶ δὲ θὰ γίνη οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο... Ἀγαπάω πολὺ τὴ ζωή μου!...

Ὁ Παρὸς ἔσφιξε νευρικὰ στὴ φούχτα του τὸ ρεβόλβερ.

— Μὲ νομίζετε τόσο ἀφελῆ, ὥστε νὰ μὴν ἔχω πάρει ὅλα τὰ μέτρα μου, πρὶν ἔρθω νὰ σᾶς βρῶ; πρόσθεσε ὁ ἄλλος. Εἶχα προβλέψει αὐτὸ ποὺ κάνετε τώρα...

»Ξαναβρήκατε ξαφνικὰ τὸ γυιό σας. Ἂν δὲν εἶναι ὅπως τὸν θέλατε, φταῖτε σεῖς μονάχα, κι' ὄχι ἐκεῖνος... ὁ πατέρας, κι' ὄχι τὸ παιδί... Ὡστόσο, δὲν εἴχατε σκεφτῆ ποτὲ πὼς θἄρχόταν μιὰ μέρα, ποὺ θἄπρεπε νὰ ἐπανορθώσετε ὡρισμένα νεανικά σας σφάλματα... Τὸ ξύπνημα στὴν πραγματικότητα ἦταν κάπως σκληρό. Ἀπειλοῦσε τὴν ἡσυχία τῆς ἐγωϊστικῆς ζωῆς σας... Τραβήξατε, λοιπόν, τὸ ρεβόλβερ σας, γιὰ ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπ' τὸ ἐνοχλητικὸ ἐμπόδιο...

»Τί ἁπλὸ ποὺ εἶναι!... Ναί, μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι νὰ πεθάνω!

Σώπασε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα πρόσθεσε:

— Τὸ νοῦ σας μὴ πιέσετε τὴ σκανδάλη, μπαμπᾶ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβετε!... Θὰ σκοτώνατε μὲ τὴν ἴδια σφαῖρα τὸ γυιό σας καὶ τὴν κόρη σας...

»Πρὶν κάνετε καμμιὰ ἀνοησία, ὀφείλω νὰ σᾶς προειδοποιήσω, ὅτι, ἂν μετὰ τρεῖς μέρες, στὶς 8 τὸ βράδυ, ἕνας ἄνθρωπός μου στὸ Παρίσι, δὲν ἔχη πάρει εἰδήσεις μου, θὰ μὲ θεωρήση νεκρὸ καὶ θὰ ἐκτελέση τὴ διαταγή, ποὺ τοῦ ἔχω δώσει...

Ἡ ἀγωνία εἶχε ζωγραφιστῆ στὸ πρόσωπο τοῦ Παρός...

— Δὲ μὲ ρωτᾶτε ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ διαταγή; συνέχισε ὁ ἄλλος.

— Περιμένω νὰ μοῦ τὸ πῆτε...

— Ὁ ἄνθρωπός μου θὰ παραδώση στὸν καλὸ καὶ τίμιο Ναρσὶς Νταραμὸν τὸ γράμμα, ποὺ σᾶς ἔδειξα τὸ ἀντίγραφό του... Κι' ὕστερα, μπαμπᾶ, βγάλτε τα πέρα ὅπως μπορέσετε!

Τὸ ρεβόλβερ ξέφυγε ἀπ' τὰ τρεμουλιαστὰ χέρια τοῦ Παρὸς κι' ἔπεσε ἐμπρὸς στὰ πόδια του...

— Ἐμπρός, λοιπὸν μπαμπᾶ, δῶστε μου τὸ χαρτί, ποὺ χρειάζομαι γιὰ νὰ περάσω ἀντίκρυ... Βλέπετε πὼς δὲ μπορεῖτε νὰ κάνετε ἀλλοιῶς!

Μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, ὁ Παρὸς ἔσκυψε γιὰ νὰ σηκώση ἀπὸ χάμω τὸ περίστροφο.

— Θὰ πεθάνης! πρόφερε συγχρόνως, μὲ σφιγμένα δόντια. Θὰ σὲ σκοτώσω!...

Ὅταν ὅμως ἀνασηκώθηκε, ἔμεινε σαστισμένος: Ὁ Ρύσλερ εἶχε χαθῆ! Εἶχε πηδήσει ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο στὸν κῆπο.

Εἶχε διακρίνει κάτι σκιές, ποὺ πλησιάζανε μὲ προφύλαξι, ἀνάμεσα στὰ δέντρα καὶ στοὺς θάμνους, κι' εἶχε μαντέψει πὼς ἦταν οἱ ἐχθροί του, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσαν ἀπ' τὸ Παρίσι! Τὸ δίχτυ θἄκλεινε πιά! Θὰ τὸν πιάνανε!...

Πήδησε, λοιπόν, στὸν κῆπο, γιὰ νὰ προσπαθήση νὰ ξεφύγη.

Ἔπεσε πάνω σὲ δυὸ ἀνθρώπους, ποὺ σέρνονταν κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο. Ξανασηκώθηκε, ἀφίνοντάς τους παραζαλισμένους, καὶ διέσχισε τρέχοντας τὸν κῆπο.

Ξαφνικά, τὸν ἅρπαξαν δυὸ ἄλλοι, ἐνῶ ἡ φωνὴ τοῦ Σαγγκινὲντ ἔλεγε χαρούμενα:

— Τὸν κρατᾶμε!

Ἀμέσως κατόπιν ὅμως, ἀντήχησαν δυὸ κραυγὲς μανίας καὶ πόνου. Ὁ Ρύσλερ εἶχε τραβήξει ἀστραπιαῖα τὸ μαχαῖρι του κι' εἶχε χτυπήσει δυὸ φορές...

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, ποὺ τὸν κρατοῦσαν, κυλίστηκε χάμω. Ὁ ἄλλος ἐλαφρότερα πληγωμένος, προσπάθησε νὰ συγκρατήση τὸ Ρύσλερ. Μὰ ἐκεῖνος τοῦ ξέφυγε καί, μ' ἕνα τεράστιο πήδημα, δρασκέλισε τὸ φράχτη κι' ὥρμησε πρὸς τὸ ποτάμι.

Ἕνα σύννεφο, ποὺ σκέπασε γιὰ λίγο τὸ φεγγάρι, τὸν βοήθησε. Ὅταν φωτίστηκε πάλι τὸ λειβάδι, ἦταν ἀδειανό, ἔρημο...

Ὁ Σεζὰρ σταμάτησε στὴν ὄχθη, μ' ἀμηχανία.

Ἀντίκρυ, ἀνάμεσα στὰ καλάμια, ξεπρόβαλε ἕνα κεφάλι, ἕνα κορμί... Ὁ Ρύσλερ σκαρφάλωσε στὴν ὄχθη καὶ γλύστρησε σὰ φίδι ἀνάμεσα στὰ ψηλὰ χόρτα.

Ὁ Σεζὰρ εἶχε τὸ ρεβόλβερ του. Ἦταν ὅμως τραυματισμένος στὸ δεξιὸ μπράτσο. Δοκίμασε νὰ ρίξη μὲ τ' ἀριστερό. Μὰ κατάλαβε πὼς θὰ πήγαινε χαμένη ἡ σφαῖρα του...

Ἔδεσε πρόχειρα μὲ τὸ μαντῆλι του τὸ τραῦμα του. Κάθησε ὕστερα δίπλα στὸ ποτάμι, σὰν κάτι νὰ περίμενε — κάτι ποὺ θ' ἄλλαζε ξαφνικὰ τὴν κατάστασι...

— Εἶναι τετραπέρατος, αὐτὸς ὁ Ρύσλερ... μουρμούριζε. Μὰ δὲ μπορεῖ νὰ τὰ σκεφθῆ ὅλα... Δὲν τοῦ δόθηκε καιρὸς νὰ μελετήση

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Φίρδην—μίγδην

Πάλι μοῦ μπῆκες γιὰ καλὰ
μὲ τὰ πολλὰ καὶ παρδαλὰ
ἐποχικά σου εἴδη
κι' ἔγινε γιὰ τὰ ραφτικὰ
κι' ἰδίως γιὰ τὰ κοπτικὰ
ἡ γλῶσσα σου... ψαλλίδι!

*

Μάλλινα εἴδη τῆς μοδὸς
μοῦ ἀραδειάζεις ἀναιδῶς
χωρὶς νὰ ὑπολογίσης,
ὅτι δὲν εἶμαι παραλῆς
καὶ τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς
μπορεῖς νὰ μοῦ στοιχίσης!

*

Περὶ μαλλίνων, συνεπῶς,
μὴ μοῦ ξηγιέσαι ποταπῶς
γιὰ νὰ μὴ ψυχρανθοῦμε
κι' ἄσε τὴν ξεροκεφαλιά,
γιατί... κουβάρια καὶ (μαλλιά,
οἱ δυό μας θὰ βρεθοῦ- (με!

*

Ἤγουν τὸ πεῖσμα σου (αὐτὸ
σὲ μαλλιοτράβηγμα φρι (χτὸ
θὰ φτάση—τρισαλλοί (σου!—
κι' ἔτσι, ρὲ θῆλυ ἀπα- (θές,
ὅλα τὰ μάλλινα ποὺ (θὲς
θὰ βγοῦν ἀπ' τὸ... μαλ- (λί σου!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

τὰ κατατόπια... Κι' ἔτσι δὲ φαντάζεται πὼς τραβάει τώρα κατ' εὐθεῖαν πρὸς μιὰ ἀποθήκη πυρομαχικῶν!...

Μιὰ ντουφεκιὰ ἀντήχησε μέσ' στὴ νυχτερινὴ σιωπή.

«Ἂν δὲ γελιέμαι, αὐτὴ ἡ σφαῖρα ἦταν γιὰ τὸ Μὰξ Ρύσλερ!», εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Σανγκινέτ.

Ἔπεσε καὶ δεύτερη ντουφεκιά.

«Φαίνεται πὼς δὲν τὸν πέτυχε μὲ τὴν πρώτη ὁ σκοπὸς τῆς ἀποθήκης...».

Μιὰ τρίτη ντουφεκιὰ ἔκανε τὸ Σεζὰρ ν' ἀνησυχήση.

— Διάβολε! Τί γίνεται;... εἶπε. Μήπως μᾶς ξεφύγη καὶ πάλι αὐτὸς ὁ μασκαρᾶς;...

Περίμενε, ἀλλὰ δὲν ἄκουσε πιὰ τίποτα... Ἢ εἶχε ξεφύγει ὁ Ρύσλερ, ἢ εἶχε σκοτωθῆ...

— Θὰ προσπαθήσω νὰ μάθω...

Κι' ὁ Σεζὰρ σηκώθηκε. Ἔβγαλε τότε μιὰ φωνὴ ἐκπλήξεως, βλέποντας ἕναν ἄντρα, ποὺ στεκόταν πίσω του. Δὲν τὸν εἶχε ἀντιληφθῆ ποὺ ἦρθε.

— Κύριε συνταγματάρχα!... εἶπε.

Ὁ Παρὸς ἦταν κατάχλωμος, ὑπόφερε...

— Αὐτὸν πυροβολήσανε... δὲν εἶν' ἔτσι; μουρμούρισε.

Ὁ Σεζὰρ δὲν ἀπάντησε. Ὁ συνταγματάρχης ἔσκυψε τὸ κεφάλι του.

— Εἴτε σκοτώθηκε εἴτε ὄχι, ἐγὼ εἶμαι χαμένος... εἶπε. Ἐλᾶτε, κύριε! Βλέπω πὼς εἴσαστε πληγωμένος. Ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ περιποίησι...

— Ὤ, δὲν εἶναι παρὰ μιὰ γρατζουνιά...

— Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε! ἐπέμεινε ὁ Παρός. Ἔχω νὰ σᾶς μιλήσω... Κινδυνεύει ἡ εὐτυχία ἑνὸς ἀνθρώπου καὶ μιᾶς κοπέλλας!... Ἐγὼ δὲν ξέρω πιὰ τί νὰ κάνω... Κι' ἂν ἀκόμα σκοτωθῶ, δὲν πρόκειται νὰ τοὺς σώσω μὲ τὸ θάνατό μου... Ἐσεῖς ὅμως, κύριε, ἴσως μπορεῖτε κάτι νὰ κάνετε!...

Κι' ἕνας λυγμὸς ξέσκισε τὸ στῆθος του.

*

Ἀφοῦ τοῦ περιποιήθηκαν τὴν πληγὴ σ' ἕνα κινητὸ χειρουργεῖο, ὁ Σανγκινὲντ πῆγε νὰ βρῆ τὸ συνταγματάρχη Παρός, στὸ σπίτι του.

Ὁ συνταγματάρχης τοῦ εἶχε διηγηθῆ τὴν τραγικὴ συνομιλία του μὲ τὸ Μὰξ Ρύσλερ. Μὰ δὲν τοῦ εἶχε φανερώσει τὸ μυστικὸ τοῦ παλιοῦ ἔρωτά του μὲ τὴ Μπριζίτ. Τοῦ εἶχε πῆ μονάχα:

— Ὁ Μὰξ Ρύσλερ εἶχε στὰ χέρια του κάποιο γράμμα, ποὺ ἡ ἀποκάλυψί του θὰ ἦταν μεγάλη δυστυχία γιὰ τὸ φίλο μου καὶ γιὰ τὴν κόρη του... τόσο μεγάλη δυστυχία, ποὺ δὲ θὰ δίσταζα νὰ θυσιάσω καὶ τὴ ζωή μου ἀκόμα γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσω!... Μοῦ εἶπε ὁ Ρύσλερ τί περιέχε: αὐτὸ τὸ γράμμα... Μὰ δὲν ξέρω ἂν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς τὸ φανερώσω...

— Δὲ ζητάω νὰ τὸ μάθω, κύριε συνταγματάρχα. Θἆταν περιττὸ ἄλλωστε... Ἐγὼ ἐνδιαφέρομαι μονάχα γιὰ τὸν κίνδυνο, ποὺ ἀπειλεῖ ἐσᾶς ἢ τ' ἀγαπημένα σας πρόσωπα. Δὲν ἔχω τὴν περιέργεια νὰ μάθω τὰ αἴτια αὐτοῦ τοῦ κινδύνου...

— Ὁ Ρύσλερ μοῦ δήλωσε — κι' εἶμαι βέβαιος πὼς δὲ μοῦ εἶπε ψέμματα — ὅτι εἶχε πάρει τὰ μέτρα του, πρὶν φύγη ἀπ' τὸ Παρίσι. Ἄν, λοιπόν, μετὰ τρεῖς μέρες, δὲν ἔδινε σημεῖα ζωῆς, τὸ γράμμα αὐτὸ θἄφτανε στὰ χέρια τοῦ Ναρσὶς Νταραμόν...

— Καὶ τί θέλετε τώρα ἀπὸ μένα, κύριε συνταγματάρχα;

— Δὲν τὸ μαντέψατε; Θέλω νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ προφυλάξω ἀπ' αὐτὴ τὴ συμφορὰ τὸ δυστυχισμένο φίλο μου καὶ τὴν κόρη του... ἀπὸ ἕνα πόνο, ποὺ σκοτώνει ἀσφαλέστερα ἀπὸ μιὰ μαχαιριά, γιατὶ βασανίζει τὴν ψυχὴ πρὶν συντρίψη τὴ ζωή...

Ὁ Σανγκινὲντ ἔμεινε συλλογισμένος κι ἀμίλητος.

— Ἀρνεῖσθε, κύριε; μουρμούρισε ἱκετευτικὰ ὁ ἀξιωματικός.

— Ὄχι, καθόλου! Θὰ σᾶς βοηθήσω... Μὲ βλέπετε ὅμως ἀνήσυχο, γιατὶ τὸ βρίσκω τρομερὰ δύσκολο... Ναί, θὰ προσπαθήσω... Μὰ πῶς νὰ ὀργανώσω γύρω ἀπ' τὸ Ναρσὶς Νταραμὸν μιὰ ἐπίβλεψι τόσο στενὴ καὶ ἄγρυπνη, ὥστε νὰ μὴ μπορῆ κανεὶς νὰ τὸν πλησιάση, νὰ τοῦ μιλήση, νὰ τοῦ δώση ἕνα χαρτὶ ἢ νὰ τοῦ γράψη;...

»Ἂν ἔμενε διαρκῶς στὸ σπίτι του, κάτι θὰ μποροῦσε νὰ γίνη... Θὰ μᾶς βοηθοῦσαν κι' οἱ ὑπηρέτες... Δὲ θ' ἀφίναμε νὰ περάση κανεὶς ἐπισκέπτης, θ' ἀνοίγαμε ὅλα τὰ γράμματα... Μὰ ὁ Ναρσὶς Νταραμὸν πηγαίνει κάθε μέρα στὴ δουλειά του, στὸ γραφεῖο του... Πῶς ν' ἀποφύγουμε νὰ τοῦ στείλουν ἐκεῖ τὸ γράμμα, μαζὶ μὲ τὴν ἄλλη ἀλληλογραφία;...

Ὁ Παρὸς δὲ βρῆκε τί ν' ἀπαντήση...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκαν ἀπ' ἔξω πολλὲς φωνές. Ὁ Σεζὰρ ἔτρεξε στὴν πόρτα κι' ἀντίκρυσε μιὰ ὁμάδα ἀπὸ πολίτες καὶ στρατιῶτες. Κουβαλοῦσαν ἕνα φορεῖο, πάνω στὸ ὁποῖο ψυχορραγοῦσε ἕνας τραυματίας. Δυὸ φανάρια ρίχνανε τὸ ἀδύνατο κιτρινωπὸ φῶς τους σ' αὐτὴ τὴ σκηνή.

Ὁ Σεζὰρ ἔσκυψε, ἐξέτασε τὸν πληγωμένο καὶ ψιθύρισε:

— Αὐτὸς εἶναι. Καλὰ τὸ κατάλαβα...

Ἕνας λοχίας τοῦ ἐξήγησε:

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς προσπαθοῦσε νὰ πλησιάση στὴν ἀποθήκη τῶν πυρομαχικῶν. Ὅταν τοῦ φώναξε ὁ σκοπὸς νὰ σταματήση, αὐτὸς ἔτρεξε νὰ φύγη. Ὁ στρατιώτης τὸν πυροβόλησε τότε... Εἶναι χτυπημένος βαρειά. Μὰ ζήτησε νὰ μιλήση στὸ συνταγματάρχη. Γι' αὐτὸ τὸν φέραμε...

— Θὰ εἰδοποιήσω ἀμέσως τὸν κύριο συνταγματάρχη. Φέρτε τον μέσα.

Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, πατέρας καὶ γυιὸς βρίσκονταν καὶ πάλι ἀντιμέτωποι. Ὁ Παρὸς εἶχε ἀπομακρύνει ὅλους τοὺς ἄλλους, ἐκτὸς ἀπ' τὸ Σεζὰρ Σανγκινέντ.

Ὁ Ρύσλερ εἶχε ξαναβρῆ τὶς αἰσθήσεις του. Κύτταξε τὸν Παρὸς καὶ τὸ Σανγκινέντ: Θυμήθηκε... Μιὰ λάμψι μίσους ζωήρεψε τὰ μάτια του ποὺ σβύνανε. Ἀνασηκώθηκε λίγο, μὲ πολὺ κόπο, καὶ τραύλισε:

— Θριαμβεύετε, μπαμπᾶ... Μὰ δὲ σᾶς συγχαίρω...

Προσπάθησε νὰ γελάση κι' ἔφτυσε αἷμα. Ὁ Παρὸς τὸν κύτταζε, ἤρεμα καὶ θλιμμένα... Πόσο ἄθλιο καὶ τραγικὸ τέλος εἶχε ὁ γυιός του... ὁ καρπὸς τοῦ ἔρωτά του μὲ τὴ Σούζυ!

Σὰ νὰ κατάλαβε τὴ σκέψι του, ὁ Ρύσλερ πρόσθεσε:

— Μοῦ δώσατε τὴ ζωή... καὶ τὸ θάνατο...

Ὁ Σανγκινὲντ μπῆκε στὴ μέση καὶ εἶπε:

— Ρύσλερ, παίξατε μιὰ μεγάλη παρτίδα καὶ χάσατε... Ἦταν δίκαιο νὰ πληρώσετε!... Προκαλέσατε μεγάλες καταστροφές. Δὲ θέλετε νὰ τὶς ἐπανορθώσετε, ὅσο περνάει ἀπ' τὸ χέρι σας, πρὶν πεθάνετε;

Ὁ πληγωμένος στράφηκε μὲ κόπο πρὸς τὸ μέρος του κι' ἀπάντησε:

— Εἴσαστε ὁ κερδισμένος... Ναί, λοιπόν, θὰ ἐπανορθώσω... Ἔχετε ἐκείνη τὴν κατάθεσι, ποὺ σᾶς ἔδωσε ἡ Φαμπιέν, ἐδῶ καὶ λίγο καιρό;

— Πῶς ξέρετε;... ἀπόρησε ὁ Σεζάρ.

— Ἤμουν ἐκεῖ, στὴν ὁδὸ Μπιλανκούρ... Τ' ἄκουσα ὅλα... Θέλησα στὴν ἀρχὴ νὰ σᾶς σκοτώσω καὶ τοὺς δυό. Μὰ ὕστερα δίστασα... Ἴσως ἔκανα ἄσχημα... Λοιπόν, ἔχετε αὐτὴ τὴν κατάθεσι;... ἢ μήπως τὴν παραδώσατε στὸ στρατοδικεῖο;

— Θὰ βγῆτε καμμιὰ φορά;...

— Ὁρίστε, βγῆκα!...

— Ὄχι, δὲν τὴν ἔδωσα ἀκόμα... Μὰ γιατί μὲ ρωτᾶτε;

— Δῶστε μου μιὰ πέννα καὶ μελάνι... Θ' ἀναγνωρίσω πὼς εἶναι ἀλήθεια αὐτὰ ποὺ λέει ἡ Φαμπιέν... καὶ θὰ ὑπογράψω... Μὰ κάνετε γρήγορα, γιατὶ νοιώθω πὼς οἱ δυνάμεις μου μ' ἐγκαταλείπουνε... Δὲν ἔχω τίποτα πιὰ μὲ τὸν Ἀνρὶ Λερουά, οὔτε μὲ τὴ Μαρσέλ, οὔτε καὶ μὲ τὴ Φαμπιέν, ἢ μὲ τὸν καλό μου φίλο Φρὰνκ Γκοτσράιντερ, ποὺ μὲ πρόδωσε... Οὔτε μὲ τὴν ἀστυνομία... οὔτε μὲ σᾶς, Σανγκινέτ... Ἕνα μόνο ἄνθρωπο μισῶ: α ὐ τ ό ν!

Κι' ὁ ἑτοιμοθάνατος ἔδειξε τὸν Παρός.

Ὁ Σανγκινὲντ τοῦβαλε στὸ χέρι ἕνα στυλό.

— Γράφτε, Ρύσλερ... τοῦ σύστησε. Ἐξαγοράστε τὰ ἐγκλήματά σας...

Ὁ πληγωμένος συγκέντρωσε τὶς δυνάμεις του, ἔγραψε λίγες λέξεις καὶ ὑπόγραψε. Ὕστερα εἶπε, μὲ σβυσμένη φωνή:

— Τώρα, ἐπειδὴ πρέπει καθένας ν' ἀνταμειφθῆ κατὰ τὰ ἔργα του, θὰ γίνη αὐτό, ποὺ προανάγγειλα στὸ συνταγματάρχη Παρός... Δὲ θἆταν δίκαιο νὰ τιμωρηθῶ ἐγὼ μονάχα... δὲν εἶν' ἔτσι, συνταγματάρχα μου;... Σήμερα εἶν' ἡ σειρά μου... Σὲ τρεῖς μέρες, θἆναι ἡ δική σας!

Ἕνας σπασμὸς τὸν συγκλόνισε ἀπότομα... κι' ἔπειτα ἔμεινε ἀκίνητος. Εἶχε πεθάνει!

«Μὰ ἡ ἐκδίκησί του μένει ζωντανή... καὶ θὰ χτυπήση ἀθώους ἀνθρώπους!», σκέφθηκε ὁ Παρός.

Τίποτα δὲ μποροῦσε νὰ τὴν προλάβη, νὰ τὴν ἐμποδίση...

Ξαφνικά, ὁ Παρὸς ρώτησε τὸ Σανγκινέντ:

— Ποιὸς εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ἀποθήκης, ποὺ πυροβόλησε;

— Δὲν τὸν εἶδα... Ξέρω ὅμως πὼς τὸν ἔφερε ἐδῶ ὁ λοχίας. Σκέφθηκα, ὅτι θὰ θέλατε ἴσως νὰ τὸν ρωτήσετε...

— Ναί, πέστε του νἄρθη...

Ὁ Σεζὰρ μετάβιβασε τὴ διαταγὴ τοῦ συνταγματάρχη. Σ' ἕνα-δυὸ λεπτά, μπῆκε ἕνας φαντάρος. Στάθηκε πρῶτα ἀκίνητος στὸ βάθος τῆς κάμαρας, στὴ σκιά, ὅπου ἦταν ἀδύνατο νὰ διακρίνη κανεὶς τὸ πρόσωπό του. Ἔπειτα ὅμως προχώρησε γρήγορα πρὸς τὸ νεκρό, ποὺ τὸν φώτιζε ἕνα φανάρι, ἔσκυψε πάνω του κι' ἔβγαλε μιὰ φωνὴ ἐκπλήξεως:

— Ὁ Μὰξ Ρύσλερ!...

Ἀνασήκωσε ἔπειτα τὸ κεφάλι του καὶ τὸ πρόσωπό του φάνηκε, στὸ φῶς.

Ὁ Παρὸς τὸν κύτταξε μὲ ἔκπληξι.

— Εἶναι δυνατό;... ψιθύρισε.

Ὁ Σανγκινὲντ χαμογελοῦσε, χωρὶς νὰ λέη τίποτα.

Ὁ Παρὸς ἔβλεπε τὸ προφὶλ τοῦ στρατιώτη. Ἡ μιὰ πλευρὰ τοῦ προσώπου του ἦταν παραμορφωμένη ἀπὸ σημάδια. Τὰ μάτια του ὅμως μένανε ἄθιχτα.

— Πῶς σὲ λένε; τὸν ρώτησε ὁ Παρός, κατασυγκινημένος.

— Τζῶν Μπούρν, κύριε συνταγματάρχα, ἀπάντησε ὁ Σανγκινὲντ ἀντὶ γιὰ τὸ στρατιώτη. Εἶναι ἐθελοντής, Ἀμερικανός, γραμματέας τοῦ Ρέτζιναλντ Μπράϋς... Θυμᾶσθε; Εἶχαν διασωθῆ οἱ δυό τους ἀπ' τὸν τορπιλλισμὸ τῆς «Μάγχης»... Ἔ, κύριε Μπούρν, δὲν περίμενα νὰ σᾶς βρῶ ἐδῶ!...

Ὁ στρατιώτης προσπάθησε κάτι νὰ πῆ, ἀλλὰ δὲ μπόρεσε κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι του. Ὁ συνταγματάρχης πῆγε κοντά του. Εἶδε τώρα ὁλόκληρο τὸ πρόσωπό του. Κι' ἀνασκίρτησε.

— Μὴ μὲ προδώσετε, κύριε συνταγματάρχα! τὸν ἱκέτεψε ἐκεῖνο σιγανά.

— Ἀνρί!... Φτωχό μου παιδί!... μουρμούρισε ὁ Παρός.

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ πτῶμα τοῦ Μὰξ Ρύσλερ καὶ πρόσθεσε:

— Αὐτὸς τὸν σκότωσε!... Ἡ Θεία Δίκη!...

Ὁ Σεζὰρ Σανγκινὲντ φαινόταν καταχαρούμενος, παρ' ὅλο τὸ δρᾶμα, ποὺ παιζότανε μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Παρὸς καὶ τοῦ Ἀνρί.

— Μάλιστα, κύριε συνταγματάρχα, εἶπε. Ὑπάρχει Θεός, ὅπως βλέπετε, γιὰ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους... Μὴν ἀπελπίζεσθε!

Χτύπησε ὕστερα στὸν ὦμο τὸ νέο καὶ πρόσθεσε:

— Δὲν εἶμαι πραγματικὸς ἀστυνομικός, Ἀνρὶ Λερουά, καὶ δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ σᾶς συλλάβω. Ἔξω στὸν κῆπο ὅμως βρίσκονται ἄνθρωποι τῆς Ἀσφαλείας... Πάω νὰ τοὺς πῶ δυὸ λόγια...

Ὁ Λερουὰ ἔκανε μιὰ κίνησι τρόμου.

— Χάθηκα!... τραύλισε.

— Ὄχι, φίλε μου. Ἡσυχᾶστε... Θὰ μὲ βλέπατε ἔτσι εὐχαριστημένο, ἂν κινδυνεύατε;

Ὁ Σεζὰρ κούνησε στὸν ἀέρα στὸ χαρτὶ μὲ τὴν κατάθεσι τῆς Φαμπιὲν καὶ τὴν ἐνυπόγραφη ὁμολογία τοῦ Μὰξ Ρύσλερ.

— Νά ἡ ἀπόδειξι τῆς ἀθωότητός σας! πρόσθεσε. Ἡ ἀπόδειξι πὼς δὲ δολοφονήσατε τὸ Ζερὰρ Νταραμόν... πὼς δὲν προδώσατε τὴν πατρίδα σας... Ἡ ἀπόδειξι πὼς τὸ μόνο σφάλμα ποὺ κάνατε, ἦταν νὰ μιμηθῆτε τὴν ὑπογραφὴ τοῦ συνταγματάρχη σας κάτω ἀπὸ μιὰ ἄδεια, ποὺ εἴχατε γράψει μονάχος σας. Μὰ αὐτὸ τὄχετε πληρώσει μὲ τὸ παραπάνω, μὲ τόσα ποὺ ὑποφέρατε...

— Εἶν' ἀλήθεια, Θεέ μου;... Πέστε μου, κύριε συνταγματάρχα... μπορῶ νὰ ἐλπίζω;...

— Δὲν πρόκειται γιὰ ἐλπίδα, παιδί μου, ἀλλὰ γιὰ βεβαιότητα, ἀπάντησε ὁ Παρός.

— Στὸ μεταξὺ ὅμως πρέπει νὰ παραδοθῆτε. Εἶναι ἀπαραίτητο, γιὰ τοὺς τύπους, νὰ ξαναπεράσετε ἀπ' τὸ στρατοδικεῖο, γιὰ ν' ἀθωωθῆτε καὶ ν' ἀποκατασταθῆτε... Βλέπετε, λοιπόν, ποὺ εἶχα δίκιο νὰ γελάω καὶ νὰ τρίβω τὰ χέρια μου;... Μὰ γιὰ πέστε μου, τί ἔγινε ὁ φίλος σας Ρέτζιναλντ Μπράϋς; Δὲν τὴν ξαναεῖδα, ἔπειτα ἀπ' τὴν Ἱστορία τῆς Γενεύης.

Ὁ νέος χαμογέλασε κι' ἀπάντησε:

— Δὲ θέλησε νὰ μ' ἀφίση μονάχο. Κατατάχθηκε κι' αὐτὸς μαζί μου.

— Μπράβο! Ζήτω ἡ Ἀμερική!... Καὶ τώρα, κύριε συνταγματάρχα, ὑπάρχουν στὸ Παρίσι δυὸ γυναῖκες, ποὺ ἀνησυχοῦνε πολύ, ἀπὸ καιρό. Φροντῖστε νὰ τὶς καθησυχάσετε τὸ γρηγορώτερο...

»Ἐγὼ θ' ἀσχοληθῶ μὲ τὴ συμπλήρωσι τοῦ φακέλλου τοῦ Μὰξ Ρύσλερ. Κι' ἀπόψε τὸ βράδυ, θὰ ὁδηγήσω τὸν Ἀνρὶ Λερουὰ στὴ φυλακή... προσέχοντας νὰ μὴ τὸ σκάση πάλι μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς κάποιου Σεζὰρ Σανγκινέντ!

ΙΔ΄.

Ὁ Παρὸς εἶχε μιὰ σχετικὴ ἐλευθερία, τώρα ποὺ ἀναπαυόταν ἡ ταξιαρχία του. Μπόρεσε, λοιπόν, νὰ φύγη ἀμέσως γιὰ τὸ Παρίσι, μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη ἀγωνία, γιατὶ στὶς ὧρες ποὺ θὰ κυλούσανε, θὰ παιζόταν ἡ ζωή του.

Δὲν τὸν ἔνοιαζε δὲ τόσο γιὰ τὴ δική του ζωή, ὅσο γιὰ τοῦ Ναρσὶς καὶ τῆς Μαρσέλ, ποὺ θὰ δηλητηριάζονταν γιὰ πάντα!

Ὄχι, αὐτὸ δὲν τὸ ἤθελε! Θὰ τὸ ἐμπόδιζε μὲ κάθε τρόπο...

Ἀφοῦ πέρασε γιὰ μερικὰ λεπτὰ ἀπ' τὸ σπίτι του, πῆγε στὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου.

Ὁ Μὰξ Ρύσλερ τοῦ εἶχε πῆ:

«Τὴν τρίτη μέρα μετὰ τὸ θάνατό μου ἢ τὴν ἐξαφάνισί μου...».

Εἶχαν περάσει τώρα 24 ὧρες. Ὁ Ναρσὶς δὲ θἆξερε ἀκόμα τίποτε.

Πραγματικά, ὁ θαυμάσιος ἄνθρωπος ὑποδέχτηκε τὸν παιδικό του φίλο μὲ τὴ συνηθισμένη χαρά του.

— Εἶσαι καλός, Μαρσέλ... τοῦ εἶπε. Καταλαβαίνεις πόσο ὑποφέρω καὶ μὲ συμπονᾶς... Μὲ εἶχες τόσο παραμελήσει ἄλλοτε!... Εἶχα δικαίωμα νὰ παραπονεθῶ. Μὰ τώρα σὲ ξαναβρῆκα... Μεῖνε κοντά μου ὅσο μπορέσης!

Πρὸς τὸ βράδυ, ὁ Παρὸς βγῆκε γιὰ ν' ἀσχοληθῆ μὲ διάφορες ὑπηρεσιακὲς ὑποθέσεις του, ἀφοῦ ὑποσχέθηκε νὰ ξανάρθη γιὰ τὸ φαγητό.

Δὲν παραξενεύτηκε καθόλου, ὅταν συνάντησε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τὸ Σανγκινέντ.

Ὁ Σεζὰρ περπάτησε λίγη ὥρα μαζί του, ἀμίλητος. Μονάχα ὅταν ἀπομακρύνθηκαν ἀρκετά, εἶπε στὸν ἀξιωματικό:

— Ὅπως σᾶς εἶχα ὑποσχεθῆ, κύριε συνταγματάρχα, πῆρα ὅλες μου τὶς προφυλάξεις. Ἔγινε ὅ,τι ἦταν ἀνθρωπίνως δυνατό... Μόνο μ' ἕνα ἐχθρὸ δὲ μποροῦμε νὰ πολεμήσωμε: μὲ τὴν Τύχη! Ἐπινόησα μιὰ ἱστορία γιὰ τοὺς ὑπηρέτες... Τοὺς ἔπεισα... Ξέρουν πὼς θὰ ἐργασθοῦν γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ κ. Νταραμὸν καὶ τῆς κόρης του, ποὺ ἀγαπᾶνε.

»Ἔπεισα καὶ τοὺς θυρωρούς, ἕνας ἀπ' τοὺς ὁποίους εἶναι πράκτορας τῆς Ἀσφαλείας, ὀνόματι Λουαζώ... Δὲ θ' ἀφίσουνε ν' ἀνεβῆ κανένα χαρτί, κανένα γράμμα, χωρὶς νὰ ἐξακριβώσουν τὸ περιεχόμενό του. Δὲ θὰ ἐπιτρέψουνε τὴν εἴσοδο σὲ κανένα προμηθευτή, χωρὶς νὰ τὸν συνοδεύουνε.

»Μὲ μιὰ λέξι, δὲν πρόκειται νὰ ξεφύγη τίποτε ἀπ' τὸν ἔλεγχό μας... Μὰ ἔκανα καὶ κάτι περισσότερο: Πῆγα καὶ βρῆκα τοὺς προϊσταμένους τοῦ κ. Νταραμόν, στὴν ἑταιρεία, ποὺ ἐργάζεται. Τοὺς διηγήθηκα ὅλη τὴν ἱστορία, ποὺ τὴν ἐπιβεβαίωσε κι' ἕνας ἀστυνομικὸς τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας. Κι' ἐξασφάλισα πὼς θὰ πάρουν κι' ἐκεῖνοι τὰ μέτρα τους.

»Δὲν παρέλειψα τίποτε. Ἔχω ἥσυχη τὴ συνείδησί μου. Κι' ὡστόσο φοβᾶμαι...

— Κι' ἐγὼ φοβᾶμαι! εἶπε σιγὰ ὁ Παρός.

Πόσο βαρειὰ κυλοῦσαν οἱ ὧρες!... Ὁ Παρὸς ἔνοιωθε νὰ σαλεύουν τὰ λογικά του, ἀπ' τὸν τρόμο, ποὺ τοῦ εἶχε ἀφίσει κληρονομιὰ ὁ γυιὸς τῆς Σούζυ!

Πέρασε ἔτσι ὅλη ἡ Τετάρτη, κι' ἔφτασε ἡ νύχτα, χωρὶς νὰ συμβῆ τίποτε τὸ καινούργιο. Ὁ Παρὸς ἔφευγε ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ Ναρσὶς ὅσο ἀργότερα μποροῦσε. Ἄλλωστε, τὸν παρακαλοῦσε κι' ἐκεῖνος νὰ μείνη ἀκόμα...

Δὲν κοιμόταν πιά. Εἶχε χάσει τὸν ὕπνο του. Κι' ὅταν ὁ συνταγματάρχης σηκωνόταν νὰ φύγη, τοὔλεγε:

— Μεῖνε, μεῖνε λίγο ἀκόμα... Μὴ μ' ἀφίνης!

Ἡ Μαρσὲλ δὲν ἔφευγε ἀπὸ κοντά τους. Εὐγνωμονοῦσε τὸν Παρὸς γιὰ τὴ φιλία, ποὺ ἔδειχνε στὸν πατέρα της κι' ἔνοιωθε μιὰ μεγάλη στοργὴ γι' αὐτόν.

Κι' ἡ παρουσία της διπλασίαζε τὴν ἀπελπισία τοῦ ἀξιωματικοῦ. Δὲ μποροῦσε νὰ κρυφτῆ, τόσο ποὺ οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ἡ ἄλλη νὰ μὴν ἀντιληφθῆ τὸν πόνο του καὶ τὶς ἀγωνιώδεις σκέψεις, ποὺ ζωγραφίζονταν στὸ πρόσωπό του. Τοῦ ζητοῦσαν, λοιπόν, ἐξηγήσεις ὁ Ναρσὶς καὶ ἡ Μαρσέλ. Αὐτὸς τοὺς ἀπαντοῦσε ἀόριστα, προσπαθῶντας νὰ χαμογελάση, ἀλλὰ μ' ἕνα χαμόγελο τόσο θλιμμένο, ὥστε δὲν τολμοῦσαν νὰ ἐπιμείνουν περισσότερο.

Ἡ ἄλλη μέρα, ἡ Πέμπτη, ἦταν ἡ τελευταία... Ἡ τελευταία, ποὺ εἶχε ὁρίσει ὁ Μὰξ Ρύσλερ γιὰ τὴν ἐκδίκησι ποὺ εἶχε ὀνειρευτῆ...

Γιατὶ ὁ Παρὸς ἦταν βέβαιος πὼς δὲν ἦταν ἄδειανὰ λόγια οἱ ἀπειλὲς αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου, πὼς δὲν εἶχε προσπαθήσει ἁπλῶς νὰ τὸν τρομάξη. Ἦταν βέβαιος πὼς ὁ Ρύσλερ εἶχε προετοιμάσει ψυχρὰ τὴν ἀνεπανόρθωτη καταστροφή, πὼς θὰ κρατοῦσε τὴν ἄτιμη ὑπόσχεσί του...

Κι' ἦταν γι' αὐτὴ τὴ μέρα, τὴν Πέμπτη...

Ποιὰν ὥρα ἄραγε;... Κάθε ὥρα ποὺ θὰ σήμαινε, τὴν τελευταία αὐτὴ μέρα, μποροῦσε νὰ φέρη τὸν ὄλεθρο... Πάντως, δὲ θἄφτανε ἡ νύχτα χωρὶς νἄχη συμπληρωθῆ ἡ καταστροφή...

Παρ' ὅλες τὶς προφυλάξεις, ποὺ εἶχε πάρει ὁ Σανγκινέντ, ὁ Παρὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ φοβᾶται.

Ὅσο τρομερὴ κι' ἂν θὰ ἦταν ἡ τιμωρία, ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του, ὅτι ἦταν δίκαιη κι' ὅτι τὴν ἄξιζε... Ἐκεῖ ὅμως, ποὺ ἡ τιμωρία περνοῦσε τὸ μέτρο, ἦταν ὅταν χτυποῦσε δυὸ ἀθῶες καρδιές.

Μὰ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἀδικία θ' ἀποτελοῦσε τὴν τιμωρία τοῦ Παρός!

Οἱ τελευταῖες λέξεις τῆς Μπριζὶτ ξαναγύριζαν στὴ μνήμη του:

«Νὰ μὴ μάθη ποτέ!...».

Ναί, ἦταν ἕτοιμος νὰ θυσιάση τὸ κάθε τι, γιὰ νὰ προφυλάξη τὸ δυστυχισμένο ἄνθρωπο... νὰ τὸν βοηθήση, ὥστε νὰ ἐξακολουθήση νὰ λατρεύη ἐκείνη ποὺ δὲ ζοῦσε πιά!

Ἔφτασε ἀπ' τὸ πρωῒ νωρὶς στὸ σπίτι τῶν Νταραμόν. Εἶχε σοφιστῆ ἀπ' τὴν προηγούμενη μέρα διάφορες προφάσεις, γιὰ νὰ δικαιολογήση τὴν τόσο πρωϊνὴ ἐπίσκεψί του.

Ἡ Μαρσὲλ τὸν περίμενε. Ὅταν ἔφυγε ὁ Ναρσὶς γιὰ τὸ γραφεῖο του, ὁ Παρὸς πῆρε μαζί του τὴν κοπέλλα καὶ πῆγαν γιὰ διάφορα ψώνια.

Γύρισαν τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ καὶ ξαναβρῆκαν τὸ Ναρσίς. Στὸ γυρισμό τους, ὁ Παρὸς εἶχε συναντήσει ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι ἕνα ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Σανγκινὲντ καὶ τὸν ρώτησε μὲ τὸ βλέμμα. Ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα νόημα ποὺ σήμαινε: «Τίποτα καινούργιο».

Εἶχε περάσει ἤδη ἡ μισὴ κρίσιμη μέρα...

Ὁ Παρὸς ἄρχισε νὰ ἐλπίζη, δίχως λόγο ἀκόμα, ἴσως γιατὶ εἶχε κουραστῆ πιὰ ν' ἀγωνιᾶ...

Σὲ ποιὸν ἄθλιο σὰν κι' αὐτὸν εἶχε ἀναθέσει, ἄραγε, ὁ Μὰξ τὴν ἐγκληματικὴ ἀποστολὴ νὰ φέρη στὸ Ναρσὶς τὸ ἀποκαλυπτικὸ γράμμα;... Σίγουρα, θἆχε διαλέξει τὸ συνένοχό του ἀνάμεσα στὸν κόσμο τῶν ἀσυνείδητων παλιανθρώπων, τῶν ἀπατεώνων καὶ τῶν κατασκόπων, ποὺ τὸν τριγύριζαν.

Αὐτοὶ ὅμως θἄπρεπε νὰ εἶχαν συλληφθῆ μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ρύσλερ, ἢ θὰ ἦταν ἀναγκασμένοι νὰ κρύβωνται καὶ νὰ φροντίζουν γιὰ τὴν ἀσφάλειά τους... Ἐπομένως, ὁ κίνδυνος ἐλαττωνότανε — χωρὶς ὡστόσο νὰ ἐξαφανίζεται τελείως...

Αὐτὴ τὴ σκέψι ἔκανε ὁ Παρός. Σ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα ἔμενε προσκολλημένος... ἐνῶ οἱ ὧρες σήμαιναν, χωρὶς ν' ἀλλάξη τίποτα γύρω του... χωρὶς νὰ κλονισθῆ ἡ ἐμπιστοσύνη, ποὺ τοῦ εἶχε ὁ Ναρσίς... χωρὶς νὰ καταστραφῆ ἡ ζωὴ τῆς Μαρσέλ...

— Ἀφοῦ εἶναι σήμερα ἡ τελευταία ἡμέρα σου καὶ πρόκειται νὰ ξαναφύγης αὔριο, τοῦ εἶχε πῆ ὁ Ναρσίς, θὰ περάσω τ' ἀπόγεμα μαζί σου... Θὰ τηλεφωνήσω στὸ γραφεῖο μου νὰ μὴ μὲ περιμένουνε.

Κι' ἔτσι ἦρθε τὸ βράδυ...

Ὅσο πλησίαζε ἡ νύχτα, οἱ φόβοι τοῦ Παρὸς ξανάρχισαν... Τὸ σκοτάδι, ποὺ ἁπλωνόταν γύρω, φαινόταν νὰ σκεπάζη καὶ τὴν καρδιά του. Ἔτρεμε καὶ κοπίαζε πολὺ γιὰ νὰ συγκρατήση μιὰ νευρικὴ κρίσι... Σκούπιζε κάθε τόσο τὸ μέτωπό του.

Ὁ Ναρσὶς ἀνησύχησε καὶ πάλι.

— Μήπως εἶσαι ἄρρωστος; τὸν ρώτησε. Μοῦ φαίνεσαι ἐντελῶς ἀλλοιώτικος!...

Ὁ Παρὸς τὸν καθησύχασε ὅπως μποροῦσε.

Λίγο πρὶν ἀπ' τὸ βραδυνὸ φαγητό, ὁ Ναρσὶς ξαναβγῆκε.

Διατηροῦσε συνεχῶς μερικὰ τριαντάφυλλα μπροστὰ σ' ἕνα πορτραῖτο τῆς γυναίκας του, στὴν κάμαρά της. Μόλις χάνανε τὴ φρεσκάδα τους, τ' ἀνανέωνε ὁ ἴδιος. Δὲν ἄφηνε σὲ κανένα αὐτὴ τὴ φροντίδα, οὔτε κὰν στὴ Μαρσέλ... Καὶ τὰ μάτια του βούρκωναν τότε, ἀπ' τὶς πονεμένες ἀναμνήσεις.

— Θὰ πάω ν' ἀγοράσω λουλούδια, εἶπε τώρα στὸ φίλο του. Δὲ θὰ λείψω περισσότερο ἀπὸ πέντε λεπτά...

Ὁ Παρὸς ἔνοιωσε ξαφνικὰ νὰ σφίγγεται ἡ καρδιά του! Τὸν κυρίεψε μιὰ ἀνεξήγητη ἀγωνία, σὰ νἆχε ἐκδηλωθῆ ἐπιτέλους, ὁ κίνδυνος...

Γιατί, ἄραγε; Ποιὸ σχέσι μποροῦσε νὰ ἔχη τὸ εὐλαβικὸ καθῆκον τοῦ Ναρσὶς πρὸς τὴ μνήμη τῆς νεκρῆς, μὲ τὴν τρομερὴ ἀποκάλυψι, ποὺ φοβότανε;...

Πραγματικά, ὁ Ναρσὶς ἔλειψε πέντε λεπτὰ μονάχα. Τὸ ἀνθοπωλεῖο βρισκόταν σχεδὸν ἀπέναντι ἀπ' τὸ σπίτι του.

Ξαναγύρισε, κρατῶντας ἕνα μπουκέτο τριαντάφυλλα. Δὲν παρουσίαζε καμμιὰ ἀλλαγή. Μονάχα τὰ μάτια του λάμπανε λίγο περισσότερο καὶ τὸ πρόσωπό του εἶχε γίνει σοβαρώτερο... Ἡ νεκρὴ ξαναζοῦσε γι' αὐτόν, αὐτὴ τὴ στιγμή. Τοῦ φαινότανε πὼς βρισκόταν πιὸ κοντά της, ὅταν τῆς πρόσφερε τὰ λουλούδια ἐκεῖνα, ποὺ τ' ἀγαποῦσε τόσο...

Τώρα ὁ Παρὸς ἀνάσαινε πιὸ ἐλεύθερα. Ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του πὼς οἱ φόβοι του ἦταν παιδιάστικοι, χιμαιρικοί... Ἡ τελευταία αὐτὴ μέρα θὰ κυλοῦσε σὰν τὶς ἄλλες. Δὲν ἐπρόκειτο νὰ πραγματοποιηθῆ ἡ ἀπειλὴ τοῦ Ρύσλερ. Ἔτσι εἶχε ἀποφασίσει τὸ πεπρωμένο, ἀπὸ οἶκτο γιὰ τὸν Παρός...

Ὁ ἀνθοπώλης εἶχε τυλίξει τὰ τριαντάφυλλα μ' ἕνα ψιλὸ χαρτί, γιὰ νὰ μὴ τρυπηθῆ ὁ Ναρσὶς ἀπ' τ' ἀγκάθια. Ὁ Παρὸς ἔρριξε μιὰ ματιὰ σ' αὐτὸ τὸ χαρτί... κι' εἶδε πὼς ἦταν γραμμένο! Ταράχτηκε τότε. Οἱ φόβοι του ξαναγύρισαν.

Ἅπλωσε μηχανικὰ τὸ χέρι του γιὰ νὰ πάρη τὸ μπουκέτο. Ἀλλ' ὁ Ναρσὶς τὸν ἐμπόδισε.

— Ὄχι, τοῦ εἶπε. Ἐγὼ μόνο... Ὅταν βάζω αὐτὰ τὰ λουλούδια μπροστὰ στὸ πορτραῖτο της, μοῦ φαίνεται πὼς τῆς μιλάω καὶ πὼς μοῦ ἀπαντάει...

Καὶ μπῆκε στὴν κάμαρα τῆς Μπριζὶτ ἀφίνοντας τὴν πόρτα μισανοιχτή.

Ὁ Παρὸς κι' ἡ Μαρσὲλ τὸν βλέπανε ἀπ' ἔξω νὰ πηγαινοέρχεται... Βγῆκε, ξαναγύρισε, ἄλλαξε τὸ νερὸ στὰ βάζα, ἔβγαλε τὰ τριαν-

— Τὸ ἕνα πόδι τοῦ τραπεζιοῦ ἦταν πιὸ κοντὸ καὶ ὁ Γιῶργος βάλθηκε νὰ τὸ ἰσώση!...

τάφυλλα ἀπ' τὸ χαρτί, κόντηνε τὸ κοτσάνια τους...

Ξαφνικά, ἔμεινε ἀκίνητος, σὰν κεραυνοβολημένος!

Τί ἔκανε λοιπόν;... Ὁ Παρὸς ἔσκυψε λίγο, κύτταξε ἀπ' τὴ μισανοιχτὴ πόρτα καὶ τὸν εἶδε νὰ διαβάζη αὐτὰ ποὺ ἔγραφε τὸ τσαλακωμένο χαρτὶ τοῦ μπουκέτου!

Μιὰ κραυγὴ φρίκης ἀνέβηκε τότε ἀπ' τὴν καρδιά του στὰ χείλη του:

— Τὸ γράμμα!... Τὸ γράμμα!... τραύλισε.

Δὲ μποροῦσε, βέβαια, νὰ ξέρη τί λέγανε ἐκεῖνες οἱ γραμμές, κι' ὅμως τὶς διάβαζε ἀπὸ μακρυά... σὰ νᾶταν γραμμένες μὲ πύρινα γράμματα!...

Νά, αὐτὸ ποὺ φοβότανε!... Ὁ γυιὸς τῆς Σούζυ θριάμβευε, ἀπ' τὸ βάθος τοῦ τάφου, ὅπου σάπιζε τὸ κορμί του!... Δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ γίνη τίποτα!

Ἄκουσε, ξαφνικά, τὸν ὑπόκωφο κρότο ἑνὸς σώματος, ποὺ ἔπεφτε. Ὁ Ναρσὶς εἶχε σωριαστῆ χάμω λιπόθυμος, δίχως μιὰ φωνή, χωρὶς μιὰ λέξι...

Ἡ Μαρσέλ, κατατρομαγμένη, ἔτρεξε νὰ τὸν βοηθήση. Προσπάθησε νὰ τὸν ἀνασηκώση, τοῦ μιλοῦσε, ἔκλαιγε!

Ὁ Παρὸς σηκώθηκε βαρειὰ κι' ἔκαμε μερικὰ βήματα τρεκλίζοντας, σὰν πληγωμένος θανάσιμα... Ἀκουμποῦσε στὰ ἔπιπλα γιὰ νὰ μὴν πέση...

Μὲ πολὺ κόπο κατάφερε νὰ μπῆ σ' ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο, ὅπου ἦταν χυμένο ἀκόμα τὸ ἄρωμα τῆς νεκρῆς, ἀνάμεσα σ' ὅ,τι εἶχε ἀγαπήσει, σ' ὅ,τι εἶχε συντροφέψει τὴ ζωή της...

Ὁ λιπόθυμος Ναρσὶς κρατοῦσε στὰ σφιγμένα δάχτυλά του ἕνα χαρτὶ τσαλακωμένο. Ἡ Μαρσὲλ δὲν τὸ πρόσεξε. Ἀλλ' ὁ Παρὸς διάβασε σὲ μιὰ ἄκρη, ποὺ ξεπρόβαλλε ἀπ' τὴ φούχτα του:

«...Περιττὸ νὰ σοῦ πῶ, ὅτι ὁ κύριος δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ τίποτα, ὁ καϋμένος! Κι' ἀγάπησε τὴ μικρούλα μ' ὅλη του τὴν καρδιά, μὲ τὴ βεβαιότητα πὼς ἦταν δικό του παιδί...».

Σήκωσε τὸ δυστυχισμένο ἄνθρωπο καὶ τὸν ξάπλωσε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Τέλος, ὁ Ναρσὶς ξανάνοιξε τὰ μάτια του. Κι' ὁ Παρὸς ἀνατρίχιασε, βλέποντας τὴν ἔκφρασι τῆς ματιᾶς του...

Μιὰ ζωὴ εἶχε καταστραφῆ ξαφνικά, ἐξ αἰτίας του... Ἔβλεπε μπροστά του τὴ ζωντανὴ εἰκόνα τῆς ἀπελπισίας!...

Ὁ Ναρσὶς ἔκαμε ξαφνικὰ ἕνα μορφασμὸ ἀηδίας, σὰ νᾶχε ἀγγίξει λάσπη, βρωμιά... Ἡ ἄτονη ματιά του καρφώθηκε στὸν ἀξιωματικό, δίχως νὰ φανερώση τίποτα τὶς σκέψεις του... Ἔπειτα κύτταξε τὴ Μαρσέλ, χωρὶς νὰ φανῆ πὼς τὴν ἀναγνώριζε...

Ἕνας καινούργιος τρόμος πλημμύρισε τὸν Παρός.

«Τρελλάθηκε!», εἶπε μὲ τὸ νοῦ του.

Μὰ ὄχι, γελιότανε: Δὲν εἶχε τρελλαθῆ ὁ Ναρσίς... δυστυχῶς γι' αὐτόν!

— Ζαλίστηκα, Μαρσέλ... εἶπε μ' ἀδύνατη φωνή. Μὴν ἀνησυχῆς, μοῦ πέρασε κιόλας... Ταράζομαι τόσο πολύ, ὅταν μπαίνω σ' αὐτὴ τὴν κάμαρα!... Ἄφησέ με μιὰ στιγμή. Ἔχω νὰ κουβεντιάσω μὲ τὸν Παρός...

Ἡ Μαρσὲλ ὑπάκουσε, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἐκπλήξεως στοὺς δυὸ ἄντρες. Ἐκεῖνοι μείνανε μόνοι.

Τὸ σφιγμένο χέρι τοῦ Ναρσὶς μισάνοιξε τότε... Ξεδίπλωσε τὸ τσαλακωμένο χαρτὶ καὶ τὤδωσε στὸν Παρός, χωρὶς νὰ πῆ λέξι. Μὰ ἐκεῖνος δὲν τὸ πῆρε. Ἔσπρωξε μακρυὰ τὸ χέρι, ποὺ τὸ κρατοῦσε.

— Θέλω νὰ τὸ διαβάσης, πρόφερε ὁ Ναρσίς.

— Ὄχι.

— Ἄ, ξέρεις, λοιπόν;...

— Ναί, ξέρω τί γράφει αὐτὸ τὸ χαρτί. Ξέρω πὼς κρεμότανε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι σου ἡ ἀπειλὴ αὐτῆς τῆς ἀποκαλύψεως... Θἄδινα καὶ τὴ ζωή μου ἀκόμα, γιὰ νὰ σὲ προφυλάξω ἀπ' αὐτήν. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα!

— Ὥστε δὲν ἀρνιέσαι; Δὲν προσπαθεῖς νὰ ὑπερασπισθῆς τὸν ἑαυτό σου; Δὲ μοῦ ζητᾶς συγγνώμη γονατιστὸς γιὰ τὴν πρόστυχη πρᾶξι σου;...

»Δὲ θέλω νὰ μεταχειριστῶ μεγάλες λέξεις. Θὰ σοῦ πῶ μονάχα πὼς εἶσαι ἄνθρωπος χωρὶς τιμή!... Δὲ θὰ σοῦ ζητήσω λόγο γιατὶ γκρέμισες ὅλες τὶς ἰλλουζιόν μου καὶ τὶς ἐρωτικὲς ἀναμνήσεις μου... γιατί μ' ἔκανες νὰ καταλάβω πὼς ἔχασα ὅλη τὴ ζωή μου δίπλα σὲ μιὰ ἄθλια γυναῖκα, ποὺ μὲ ἀπάτησε...

»Πρέπει νὰ ντρέπεσαι γιὰ τὸν ἑαυτό σου, ποὺ ἔπεσες τόσο χαμηλά, ποὺ ἐξευτελίστηκες τόσο μπροστὰ σ' ἐμένα, τὸν ἀσήμαντο ἀνθρωπάκο... Ὄχι, δὲ θὰ σοῦ κάνω κανένα παράπονο! Θὰ σὲ ρωτήσω μονάχα: «Τί σκοπεύεις νὰ κάνης γιὰ νὰ ἐπανορθώσης;».

— Διάταξε ἐσύ! Θὰ ὑπακούσω...

— Θἄθελα νὰ σὲ σκοτώσω... Σοῦ τὸ λέω χωρὶς θυμό! Θὰ σὲ σκότωνα μὲ ἀηδία καὶ περιφρόνησι, ψυχρά, ὅπως λυώνουμε ἕνα φαρμακερὸ ἑρπετό... Δὲ θυμώνουμε μ' αὐτὸ τὸ ἑρπετό, κι' ὅμως τὸ σκοτώνουμε...

— Διάταξε, σοῦ εἶπα... Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ λερώσης ἐσὺ τὰ χέρια σου μ' αὐτὴ τὴ δουλειά! Εἶναι ἀρκετὰ τὰ δικά μου... Μὴ φοβᾶσαι δέ, κανεὶς δὲ θὰ ὑποψιαστῆ τὴν ἀλήθεια, τὸ λόγο τῆς αὐτοκτονίας μου...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἀφίξεις

Ὁ γνωστὸς κομμωτὴς Χρηστάκης ἐπανῆλθε ἐκ τοῦ εἰς Εὐρώπην καλλιτεχνικοῦ ταξειδίου του πλήρως ἐνημερωμένος εἰς τὴν νέαν γραμμὴν (ΚΥΚΝΟΥ) καθὼς καὶ εἰς τοὺς μοντέρνους χρωματισμούς. Κομμωτήριον Χρηστάκης καὶ Δεσποῦλα ὁδὸς Εὐτυχίδου 1 Παγκράτι. Τηλ. 72-406.

Η ΜΟΔΑ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα ἐμφανίστηκε ἕνα εὐρωπαϊκὸ μαγαζὶ ἀξιώσεων, ὅπως ἡ Τρικόζα, στὴ στοὰ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ 6, δυὸ βήματα ἀπὸ τὸ Σύνταγμα. Ἔχει εἰδικευθῆ στὰ πλεκτά, ἀλλὰ τὸ κάθε πλεκτὸ αὐτοῦ τοῦ μοναδικοῦ πλεκτομάγαζου εἶναι καὶ ἕνα ἀριστούργημα ἐμφανίσεως καὶ ἐφαρμογῆς, ποὺ τὸ ὅμοιό του δὲν μποροῦμε νὰ βροῦμε πουθενὰ σὲ τόση ποικιλία, τόσα μοντέλλα, τέτοια γραμμή. Πλεκτὰ μόδας, πλέκτὰ κλάσεως, ἀλλὰ καὶ πλεκτὰ προσιτὰ καὶ φτηνά, ἀπίστευτα φτηνά.

Ἕνα τέτοιο μαγαζὶ ἔχει πάρα πολὺ μεγάλη σημασία γιὰ μᾶς τὶς γυναῖκες, διότι, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, μὲ δυὸ-τρία τέτοια πλεκτὰ καὶ μὲ ἄλλες δυὸ-τρεῖς φοῦστες, ἕνα-δυὸ κολλιεδάκια καὶ κανένα μανδήλι-κασκόλ, μποροῦμε νὰ παρουσιαζώμαστε συνεχῶς τοῦ κουτιοῦ καὶ τῆς ὥρας καὶ νὰ βγάλωμε τὸν χειμῶνα μας μέσα στὴν τελευταία λέξι τῆς εὐρωπαϊκῆς μόδας, ἀλλὰ καὶ οἰκονομικὰ καὶ ζεστά. Ἄλλο εἶναι ὅμως νὰ σᾶς τὰ λέω ἐγὼ καὶ ἄλλο νὰ τὰ βλέπετε μόνης σας, διότι πρέπει νὰ τὰ δῆτε μόνη σας τὰ καινούργια πλεκτὰ τῆς Τρικόζα, γιὰ νὰ διαπιστώσετε πόσο κολακεύουν καὶ πόσο μεταμορφώνουν τὴ γυναῖκα. Φορῶντας τα ἕνα-ἕνα μπροστὰ στὸν καθρέφτη, θὰ σᾶς κάμη ἐντύπωσι ἐσᾶς τῆς ἰδίας ἕνας καινούργιος ἑαυτός σας, ποὺ θὰ ξεπετάγεται ξαφνικά, μὲ κάθε πλεκτὸ τῆς Τρικόζα ποὺ θὰ φορᾶτε, γοητευτικὸς καὶ φρέσκος, ἀπὸ τὸν καθρέφτη σας. Δὲ σᾶς λέγω ὑπερβολές, διότι καὶ ἐγὼ ἡ ἴδια ἔκαμα τὸ πείραμα αὐτὸ καὶ ἔμεινα κατάπληκτη. Ἔτσι, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ πᾶτε ὡς ἐκεῖ (εἶναι ἄλλωστε τόσο κεντρικά, δυὸ βήματα ἀπὸ τὸ Σύνταγμα) καὶ νὰ ζητήσετε νὰ τὰ δῆτε καὶ νὰ τὰ δοκιμάσετε στὸ ἄνετο καὶ πολιτισμένο δοκιμαστήριο τῆς Τρικόζα. Εἴτε κοντὴ εἶσθε, εἴτε ψηλή, εἴτε ἀδύνατη, εἴτε παχειά, θὰ βρῆτε ἀσφαλῶς τὸ μοντέλλο ποὺ ἀξιοποιεῖ τὸν τύπο σας, καὶ ποὺ δημιούργησε γιὰ σᾶς ἡ συνεργασία τῶν καλυτέρων οἴκων μόδας τῆς Εὐρώπης, μὲ τὴν κ. Καρατέλη-Σακαλάκ, στὰ ὡραιότερα χρώματα καὶ μὲ τὴν πιὸ προσεγμένη ἐκτέλεσι. Ἂν μάλιστα ἔχετε κάποιο πρόβλημα ἀμφιέσεως ἢ μόδας ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ, μὴ διστάσετε νὰ ζητήσετε, ὅταν πᾶτε στὴν Τρικόζα, νὰ δῆτε καὶ τὴν ἴδια τὴν κ. Καρατέλη-Σακαλάκ, ποὺ εἶναι ἰδιοκτήτριά της, ἡ ὁποία μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ ταξίδι της στὴν Εὐρώπη. Εἶμαι βεβαία πὼς θὰ σᾶς ἀκούση μὲ πολλὴ εὐχαρίστησι καὶ θὰ σᾶς βοηθήση ἀποτελεσματικὰ νὰ βρῆτε αὐτὸ ποὺ ταιριάζει στὸν τύπο σας καὶ στὴν προσωπικότητά σας.

Ὅσες ἀπὸ σᾶς ζῆτε στὴν Θεσσαλονίκη, μπορεῖτε νὰ πᾶτε στὴν Τρικόζα Θεσσαλονίκης, ποὺ ἄνοιξε πρὸ ὀλίγου καὶ ἀμέσως ἀγαπήθηκε τόσο πολὺ ἀπὸ τὶς φίλες Μακεδόνισσες. Ἐκεῖ, στὴν ὁδὸ Μητροπόλεως 51 (γωνία Γ. Κ. Ντήλ), θὰ ἐξυπηρετηθῆτε στὶς ἴδιες τιμὲς τῆς Τρικόζα Ἀθηνῶν, χωρὶς καμμία ἀπολύτως ἐπιβάρυνσι. Ὅπως μοὔλεγε μιὰ φίλη μου, «Ἐγώ, ὅταν σκέπτωμαι γιὰ πλεκτά, πάω στὴ Τρικόζα». Καὶ μὲ τὸ δίκηο της, διότι, ψωνίζοντας ἀπὸ τὴν Τρικόζα ξέρεις τί παίρνεις, ψωνίζεις κάτι καλὸ καὶ δὲ σοῦ παίρνουν τὸ πορτοφόλι. Θὰ φορᾶτε πάντοτε μὲ περηφάνεια τὰ πλεκτὰ τῆς Τρικόζα, καὶ στὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ καὶ στὸ ἐξωτερικό.

Ἀλλὰ στὴν Τρικόζα ὑπάρχει κι' ἄλλο ἕνα εὕρημα, ἡ Κοκκινέλλα. Καὶ ποιὸς δὲν ξεύρει τὴν Κοκκινέλλα; Μέσα σ' ἐλάχιστο καιρὸ κατέκτησε τὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἑλλάδα. Πρόκειται γιὰ τὸ νέο τραπεζομάνδηλο-θαῦμα ποὺ λανσάρει ἡ Τρικόζα στὴν Ἑλλάδα, πού, μαζὶ μὲ τὰ πετσετάκια του, πουλιέται γιὰ μόνον 135 δραχμές. Γαρνιρισμένο μὲ μοντέρνα καὶ πρωτότυπα μοτίβα, μὲ χαρούμενα, φωτεινὰ καὶ τσαχπίνικα χρώματα, εἶναι ἀπολύτως ἐγγυημένο στὴν πλῦσι, στὸ σίδερο καὶ στὴν χρῆσι. Οὔτε μπαίνει, οὔτε ξεχειλώνει, οὔτε ξεβάφει, οὔτε ξεθωριάζει. Δίνει ἕνα τόσο χαρούμενο καὶ ξέγνοιαστο τόνο στὴν κάθε τραπεζαρία, στὴ βεράντα καὶ στὸν κῆπο, ποὺ καὶ τὸ φαγητὸ ἀκόμα γίνεται νοστιμώτερο μὲ Κοκκινέλλα. Εἶναι τὸ καινούργιο, τὸ μοντέρνο ἀπόκτημα τῶν μοντέρνων ἀνθρώπων. Ἕνα τραπεζομάνδηλο κομψό, πρακτικό, σὲ τιμὴ ρεκλάμας, ποὺ μᾶς βγάζει ἀσπροπρόσωπες καὶ ποὺ δὲν σκᾶμε κι' ἂν τοῦ στάξη καὶ τίποτε ἐπάνω, διότι τὸ πετᾶμε στὴ σκάφη καὶ εἶναι πάλι πιὸ καινούργιο ἀπὸ πρῶτα.

Λοιπὸν τὰ κομψότερα πλεκτὰ στὶς πιὸ χαμηλὲς τιμὲς τῆς ἀγορᾶς καὶ τὰ τραπεζομάνδηλα τοῦ μέλλοντος, πρακτικά, κομψά, πάμφτηνα καὶ ἐγγυημένα ἀμετάβλητα, στὴν Τρικόζα. Στὴν Ἀθήνα Ἑρμοῦ 6, μέσα στὴ στοά, δυὸ βήματα ἀπὸ τὸ Σύνταγμα. Στὴ Θεσσαλονίκη Μητροπόλεως 51 (γωνία Γ. Κ. Ντήλ).

ΝΤΟΛΛΗ

Ἀνατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Τὰ χαμένα φλουριὰ

ΜΙΑ φορὰ ὁ Ναστραδὶν πῆρε τὴν ἀπόφασι μὲ κάτι οἰκονομίες ποὺ εἶχε στὴν μπάντα, ν' ἀγοράση λίγα στρέμματα γῆς καὶ ν' ἀφήση τὸ Χοτζαλῆκι.

— Μὰ τὸν Ἀλλάχ, μπαΐλντισα πιὰ νὰ κάνω τὸ δάσκαλο γιὰ λίγα γρόσια καὶ νἄχω πάνω στὸ κεφάλι μου τὰ πιὸ μπουνταλάδικα παιδιὰ τῆς Ἀνατολῆς!... ἔλεγε καὶ ξανάλεγε στὴ γυναῖκα του.

— Καλά, καὶ τὰ μπαξίσια, τὰ πεσκέσια δὲν τὰ λογαριάζεις ἄντρα μου; τοῦ παρατηροῦσε ἐκείνη, ποὺ φοβότανε τὴ βαρειὰ δουλειὰ τοῦ χωρικοῦ.

— Σῶπα, μπρὲ γυναῖκα καὶ δὲν ξέρεις τί λές!... Γιὰ δυὸ καλάθια τζάνερα καὶ μιὰ ὀκᾶ κριθάρι θὰ μιλᾶς τώρα; Μπρὲ σπουδαῖα πεσκέσια εἴδανε τὰ μάτια μου τόσα χρόνια δάσκαλος. Πάει τέλειωσε, θὰ τὰ παρατήσω καὶ μὲ τὶς λίγες οἰκονομίες ποὺ ἔχω στὴ μπάντα θ' ἀγοράσω λίγα στρεματάκια νὰ τὰ καλλιεργῶ καὶ νὰ ζῶ σὰν ἄνθρωπος...

Μὰ ἀπάνω στὴν ὥρα ποὺ πῆρε τὴ μεγάλη ἀπόφασι, τὰ ἑκατὸ χρυσᾶ φλουριά, ποὺ εἶχε φυλαγμένα στὸ σεντοῦκι κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, ἔκαναν φτερά! Κάποιος κλέφτης τὴν ὥρα ποὺ λείπανε ὁ Χότζας κι' ἡ Φατμὲ ἀπ' τὸ κονάκι τους μπῆκε μὲ τρόπο καὶ τἄκλεψε...

— Μπρὲ τέτοια γρουσουζιὰ οὔτε ὁ διάβολος θέλει!... ἔλεγε σκασμένος ἀπ' τὸ κακό του ὁ Χότζας καὶ μέχρι ποὺ ἔφτασε νὰ κλάψη ὁ φουκαρᾶς. Θρηνοῦσε καὶ χτυπιόταν σὰν χαροκαμένη χήρα...

Τὴν ἴδια μέρα ὅμως ἕνας πλούσιος, ὁ Ταχὴρ-ἀγᾶς, κινδύνευε νὰ χάση τὴν κόρη του ἀπὸ βαρειὰ ἀρρώστια... Ἤρθαν ἀπ' τὴν Προῦσα ὀνομαστοὶ γιατροί, γιὰ νὰ τὴν κάνουν καλά, ἀλλ' ἐκείνη δὲ μποροῦσε νὰ πάρη τ' ἀπάνω της.

Ὁ Ἀγᾶς τότε προσευχήθηκε στὸν Ἀλλὰχ καὶ ὑποσχέθηκε πώς, ἂν ἡ μοναχοκόρη του γλυτώση, θὰ ἔδινε στὸν πρῶτο φτωχὸ ποὺ θὰ συναντοῦσε μπροστά του διακόσια χρυσᾶ φλουριά!...

Καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε, ἡ κόρη σώθηκε κι' ὁ Ταχὴρ-ἀγᾶς καταχαρούμενος, ἔτρεξε τὴν ἄλλη μέρα στὸ τζαμί, γιὰ νὰ εὐχαριστήση τὸν Ἀλλάχ.

Ἐκεῖ ὅμως παραξενεύτηκε σὰν εἶδε τὸν Ναστραδὶν Χότζα νὰ κλαίη καὶ νὰ χτυπιέται σὲ μιὰ γωνιά.

— Σίγουρα, Προφήτη μου, ἦρθε ἡ ὥρα νὰ κάνω καὶ τὸ τάμα μου... Αὐτὸς ποὺ κλαίει ἐκεῖ στὴ γωνιὰ θἆναι ὁ φουκαρᾶς πολὺ φτωχὸς κι' ἀξίζει νὰ τοῦ δώσω τὰ διακόσια φλουριὰ ποὺ ἔταξα, ἂν γινόταν καλὰ ἡ κόρη...

Καὶ χωρὶς νὰ χάση καιρό, ὁ Ταχὴρ πλησίασε σιγά-σιγὰ τὸν Ναστραδίν, ἔβγαλε ἀπ' τὸν κόρφο του ἕνα σακκουλάκι μὲ διακόσια χρυσᾶ φλουριὰ καὶ χωρὶς νὰ πῆ τίποτα, τ' ἄφησε δίπλα στὸ Χότζα.

Ἐκεῖνος ὅμως παρ' ὅλη τὴν ἀπελπισία του, ἄκουσε τὸ θόρυβο καὶ περίεργος γύρισε νὰ δῆ.

Τὰ μάτια του τότε ἀστράψανε μὲ μιᾶς ἀπὸ χαρά, γιατὶ γρήγορα κατάλαβε πὼς τὸ σακκουλάκι, ποὺ ἦταν δίπλα του, ἦταν γεμᾶτο χρυσᾶ φλουριά!...

Ἄρχισε λοιπὸν ἀμέσως νὰ μετρᾶ καὶ νὰ ξαναμετρᾶ κι' ὅλο περισσότερο μεγάλωνε ὁ ἐνθουσιασμός του.

— Ἄφεριμ, Μεγάλε μου Προφήτη!... Τόσες καὶ τόσες προσευχὲς ἔκανα γιὰ νὰ μοῦ δώσης πίσω τὰ ἑκατὸ φλουριά, ποὺ μοῦ ἔκλεψαν κι' ὅπως βλέπω τώρα δὲν πῆγαν χαμένες. Κι' ἀντὶ γιὰ ἑκατό, μοῦστειλες τὰ διπλᾶ, γιὰ τόκο καὶ γιὰ τὴ σκασίλα ποὺ πῆρα!...

Ὅταν γύρισε στὸ σπίτι του ὁ Ναστραδὶν εἶπε χαρούμενος στὴ γυναῖκα του:

— Τὰ βρῆκα, γυναῖκα!... Τὰ βρῆκα!... Ἀλλὰ ἄλλη φορά, ὅταν χάσουμε κάτι κι' ἀρχίσουμε τὶς προσευχὲς στὸν Ἀλλάχ, γιὰ νὰ μᾶς τὸ δώση πίσω, καλὰ θὰ κάνουμε νὰ τὴ λέμε τὸ σωστὸ ἀριθμό.

— Καὶ γιατί, ἄντρα μου;

— Γιατὶ ἀπ' τὴ μεγάλη του καλωσύνη δὸς καὶ κάτι δίνει παραπάνω!... Ἔτσι τοῦ εἶπα πὼς ἔχασα ἑκατό, μοῦστειλε διακόσια. Σκέψου λοιπόν, μπρὲ γυναῖκα, πὼς ἂν τοὔλεγα πὼς ἔχασα διακόσια φλουριά, σίγουρα τώρα θὰ εἶχα τὰ διπλᾶ!...

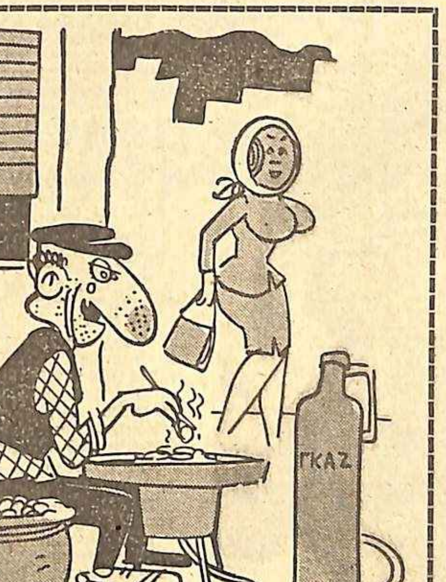

Μοντέρνος καστανᾶς!
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Τί ὡραῖα, μπαμπᾶ, ποὺ θ' ἀποχτήσουμε καὶ μπέμπη! Δὲ μοῦ λὲς ὅμως, εἶναι μυστικὸ ἢ μπορῶ νὰ τὸ εἰπῶ καὶ τῆς μαμᾶς;

— Μοῦ τὸ ἔστειλε ἡ μαμᾶ μου. Καθαρίζει, λέει, ὅ,τιδήποτε!

Τά βάσανα ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Κτηματομεσίτης

ΚΑΤΟΧΗ μέσα μὲ λαχτάρες φέρ-μπότεν καὶ μπομπότεν περάσαμε. Νὶξ λάντι, νὶξ ψωμί, νὶξ πατάτες, νὶξ φαΐ. Λαχανίντες τρώγαμε καὶ γιὰ προσφάϊ... ἐλπίντες! Ἄμα καταφερτζῆδες, ντολανταρτζῆδες μαύρη ἀγορὰ κάνανε καὶ λεφτὰ μὲ τὸ τσουβάλι μπόλικα κερντίσανε.

Γι' αὐτὸ Σουρπουῖτσα ἀκσάμ σαμπαχτὰν καντὰρ ἦλεγε ἐμένα:

— Ἐσύ, Καραμπέτ, ψοφίμι εἶσαι!...

— Μπὲν ἰψοφίμι ντεΐλιμ —φώναξα γαναχτισμένος— ἀφοῦ τύχη μου τέρσικα γινατινὰ πάει, πῶς τέλεις ἀλισφερίσι, νταλαβέρι, προκοπὴ νὰ κάνω γιαβρούμ:

— Χαῖρι, προκοπὴ ντὲν κάνεις, γιατὶ ντουζταμπάνης, ἀχμὰκ μπουνταλᾶς, γρουσουζλαμᾶς εἶσαι!

Κι' ἐγκὼ ἀναγνώστα ἐφέντη, ποὺ ναμοῦσι φιλότιμο ἔκω, μποϊλὲ προσβολὲς νταγιανάμαν, γι' αὐτὸ σκέφτηκα τώρα ποὺ Ἀτήνα οὔλη σπίτια, οἰκόπεδα, παρταμέντα ἀγοράζει, χτηματομεσίτης νὰ γίνω. Κι' ἔτσι μαλλιά μου φροκαλιὰ ἦκανα, κι' ὀντὸς Στουρνάρα Τσουρνάρα, ἕνα πλούσιο τσὸκ γκιουζὲλ μεσιτικὸ γραφεῖο ἄνοιξα.

Ντοὺν ἀκσὰμ ἕνας σοβαρὸς κύριος κοστουμαρισμένος, παρφουμαρισμένος, νταβραντισμένος, μὲ καδένες, μαδένες, ρολόϊ μπρασελέ, βρασελέ, σίγουρα φαμπρικάντες ἦτανε, γραφεῖο μου μέσα μπῆκε:

Αὐτὸς πλούσιος μουστερῆς εἶναι, καὶ μὲ ρεβερέντσες σελὰμ ἀλὲκ φώναξα:

— Μπουγιουρουνούζ!

— Ἤθελα, εἶπε ἐμένα, ἕνα ἀκίνητο σὲ καλὴ θέσι.

Τσαμποὺκ τσαμπούκ, ἄνοιξα τεφτέρια κιτάπια, κάρτες, χάρτες, πολιτρέδες πρεζαντάρισα σὲ τουρλοῦ τουρλοῦ περιοχές, Κυψέλη, Ἀγάμων, Παγκράτι, Μαγκράτι, Λεβίδη, Κολωνάκι, ἄμα αὐτὸς ντύσκολος πελάτης ἦτανε, γι' αὐτὸ οὔλο στραβομουτσούνιαζε. Ἴτς αὐτὲς περιφέρειες ντὲν ἀρέσανε.

— Ξανά, γενὶ γκελετζέϊμ —εἶπε ἐμένα— κύτταξε ὅμως νὰ μοῦ βρῆς κάτι καλό, κι' ὄχι πολὺ ἀκριβό.

Σήμερα πάλι σαμπάλα-σαμπάλα μ' ἕνα πλούσιο τσελεμπῆ παρέα ἦρτανε ξανά, καὶ εἶπε:

— Γειά σου, Καραμπὲτ ἐφέντη. Νὰ σοῦ συστήσω τὸν κύριο ἀπὸ 'δῶ ποὺ εἶναι ἰδιοκτήτης μιᾶς πολυκατοικίας πίσ' ἀπ' τὸ Σύνταγμα. Πᾶμε νὰ τὴν 'δῆς νὰ πῆς καὶ σὺ τὴ γνώμη σου. Τὰ μεσιτικὰ θὰ τὰ πάρης. Θὰ σὲ πλερώσω, γιατὶ κοπίασες γιὰ μένα, κι' αὐτὸ εἶναι τὸ δίκαιο.

Εὐτὺς πήγαμε μ' ἕνα ταξί, βιζιτάραμε, καὶ παζάρια ἀρχίσανε. Ἴστε ἐλλείψεις ἔκει, ἴστε βορεινὸ εἶναι, ἴστε κι' ἄλλα κουσούρια ἔκει, ἀλὰ θὰ τὸ πάρω. Πάντως θὰ μοῦ ξεπέσης ἑκατὸ λίρες.

— Ἂν τὸ κλείσης σήμερα —εἶπε σπιτονοικοκύρης— μπᾶς ουστουνέ! Δέχομαι, γιατὶ ἔχω γραμμάτια στὴ μπάνκα νὰ πλερώσω.

— Σύμφωνοι, εἶπε ὁ πελάτης μου.

— Ἀϊντε καλλορρίζικα! φώναξα. Καὶ ραντεβοῦ στὶς τρεῖς τ' ἀπόγεμα στὸ γραφεῖο μου ντώσανε, γιὰ νὰ πᾶνε κοντράτα νὰ κάνουνε. Κι' ὅπως φεύγαμε, σπιτονοικοκύρης γύρεψε ἕνα καπάρο.

— Τί καπάρο;... Δὲν ἔχω μαζί μου λεφτά. Καραμπέτ, ἔχεις ἐσύ; ρώτησε πελάτης μου.

Κι' ἐγκὼ ποὺ ἤτελα μεάλη μεσιτεία νὰ εἰσπράξω, ἀψε-σβῦσε ἤβγαλα πρότυμα κι' ἤντωσα 10 χιλιάρικα, γιὰ νὰ φανῶ τζουμέρτης. Ὅμως τ' ἀπόγεμα ἀναγνώστα ἐφέντη στὶς τρεῖς κανεὶς ντὲν φάνηκε στὸ γραφεῖο μου γιὰ νὰ πᾶμε στὸ συμβολαιογραφεῖο. Ψύλλοι σ' αὐτιά μου μπήκανε. Κι' εὐτὺς ἀπελπισμένος ντογροῦ στὴν πολυκατοικία πῆγα καὶ τυρωρὸ ρώτησα:

— Οὐλὲν πές μου ἀντρέσα ἰδιοκτήτη, ἀφεντικοῦ σου γιαβρούμ.

— Ἰδιοκτήτης χρόνια τώρα πεθαμένος εἶναι. Ἐδῶ ἰδιοκτήτρια ἔχει.

— Νὲ ντιόρσουν μπέ: Κι' αὐτοὶ οἱ δυὸ ποὔρθανε σήμερα πρωΐ, μπεραμπέρ;

— Οὔτε τοὺς ξέρω! εἶπε ἐμένα τυρωρός. Ἄγνωστοι εἶναι! Ἤρθανε κι' εἴδανε τὴν πολυκατοικία καὶ μοὔπανε πὼς θέλουν νὰ τὴν ἀγοράσουν, κι' ἔπειτα ξανάρθανε μαζί σας, γιὰ νὰ τὴν δῆτε λέει καὶ σεῖς!

— Ἀμάν, ἀμὰν χάτηκα! Ἀπόψε πάλι ἀναγνώστα ἐφέντη ἄμα περάσης ἀπὸ Ντουγρούτι μαγαλεσιντὲν καὶ κλωτσοβρόντι, φωνὲς τ' ἀκούσης, τὰ εἶναι Σουρπουῖτσα ποὺ ἀπ' τὸ ξύλο τὰ κάνη ἐμένα μπλὲ μαρέν!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

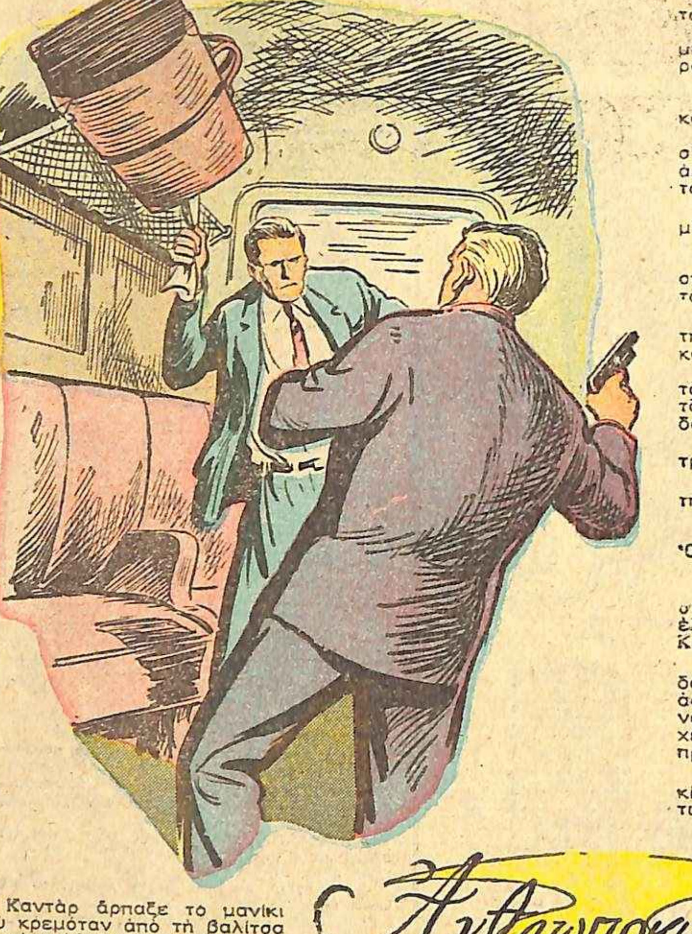

'Ο Καντὰρ ἅρπαξε τὸ μανίκι ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὴ βαλίτσα καὶ τὸ τράβηξε μὲ δύναμι πρὸς τὰ κάτω..

Ἀνθρωποκυνήγι ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΤΟ σταθμὸ τῆς Βοστώνης, ἀνέβηκε στὸ τραῖνο ἕνας ξανθὸς νέος μὲ γκρίζα μάτια καὶ μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀγωνίας στὸ πρόσωπό του. Ἦταν ντυμένος πρόχειρα, χωρὶς γραβάτα καὶ κρατοῦσε μιὰ βαλίτσα. Τὴν εἶχε κλείσει βιαστικά, γιατὶ κρεμόταν ἀπ' ἔξω τὸ μανίκι ἑνὸς πουκάμισου. Κάθησε στὴ μοναδικὴ ἐλεύθερη θέσι, ἀφοῦ ἔβαλε τὴ βαλίτσα του πάνω στὸ δίχτυ. Ὕστερα ἀνάσανε βαθειὰ καὶ κύτταξε τοὺς ἄλλους ἐπιβάτες, χαμογελῶντας εὐχαριστημένος.

—Τυχερὸς ἤμουνα! φιθύρισε.

Ἐννοοῦσε ἀσφαλῶς πὼς εἶχε προλάβει τὸ τραῖνο. Ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του μιὰ γραβάτα καὶ τὴν ἔδεσε στὸ λαιμό του. Ἔσφιξε τὰ κορδόνια τῶν παπουτσιῶν του καὶ τὴ ζώνη του, ἀποτελειώνοντας ἔτσι τὸ ντύσιμό του.

Τὸ τραῖνο ξεκίνησε.. Καί, ξαφνικά, συνέβη κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενε κανείς: Ἕνας ἄντρας 50 χρονῶν περίπου μπῆκε ἀπότομα στὸ διαμέρισμα, πέρασε πάνω ἀπ' τὰ ἁπλωμένα πόδια τῶν ἐπιβατῶν κι' ἔφτασε κοντὰ στὸν ξανθὸ νέο.

—'Ακίνητος ἢ πυροβολῶ! τοῦ φώναξε, σημαδεύοντάς τον μὲ τὸ πιστόλι του.

Ὕστερα γύρισε στοὺς ἄλλους ταξειδιῶτες καὶ πρόσθεσε:

—Κύριοι, σᾶς παρακαλῶ, ὅλοι ἔξω!

Ἐκεῖνοι μόλις συνῆλθαν ἀπ' τὴν κατάπληξί τους, σπεύσανε νὰ βγοῦν στὸ διάδρομο, τρομοκρατημένοι.

'Ο νέος ἦταν κάποιος Τζὶμ Καντάρ, ἐπικίνδυνος γκάνγκστερ καὶ φονιᾶς. Κύτταξε τὸ πιστόλι καὶ χαμογέλασε μ' ἀπάθεια.

—Πρέπει νὰ σηκώσω τὰ χέρια μου; ρώτησε εἰρωνικά.

'Ο ἄλλος κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του. Ἦταν ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Χάρρυ Πίτ.

— Ἅπλωσέ τα γιὰ νὰ σοῦ περάσω τὶς χειροπέδες, ἀπάντησε. θὰ κάνης καλά...

Μὰ δὲν πρόφτασε ν' ἀποτελειώση τὴ φρᾶσι του. Μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι, ὁ Καντὰρ ἅρπαξε τὸ μανίκι ποὺ κρεμόταν ἀπ' τὴ βαλίτσα, τὸ τράβηξε μὲ δύναμι πρὸς τὰ κάτω κι' ἔρριξε ἔτσι τὴ βαλίτσα πάνω στὸ κεφάλι τοῦ ἀστυνομικοῦ. Ἐκεῖνος ἔγειρε μπροστά, ἀπ' τὸ ξαφνικὸ χτύπημα, καὶ πυροβόλησε στὴν τύχη.

'Ο γκάνγκστερ — ποὺ εἶχε πηδήσει στὸ μεταξὺ σὲ μιὰ γωνιά, ὅρμησε ἀπὸ κεῖ ἐναντίον τοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ τὸν ἅρπαξε ἀπ' τὸ λαιμό. Κυλίστηκαν κι' οἱ δυό τους χάμω, στὸ πάτωμα τοῦ βαγονιοῦ.

'Ο Καντὰρ βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ δώση μιὰ γροθιὰ στὸ πρόσωπο τοῦ Χάρρυ Πὶτ καὶ νὰ τὸν ἀφίση ἀναίσθητο. Ὕστερα σηκώθηκε καὶ τὄβαλε στὰ πόδια.

'Ο διάδρομος ἦταν γεμάτος ἀπ' τοὺς φοβισμένους ἐπιβάτες. 'Ο ληστὴς ἄνοιξε δρόμο μὲ τοὺς ἀγκῶνες του καὶ τὶς γροθιές του, προκαλῶντας ἕνα πανδαιμόνιο ἀπὸ κραυγὲς φρίκης καὶ τρόμου. Ἔφτασε στὴν «τουαλέτα» καὶ κλειδώθηκε ἐκεῖ μέσα.

Πέρασε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ὥσπου νὰ συνέλθη ὁ Πὶτ καὶ νὰ τρέξη, μαζὶ μὲ δυὸ σιδηροδρομικούς, ἔξω ἀπ' τὴν κλειδωμένη πόρτα τῆς «τουαλέτας». Τὴ σπάσανε κι' ὁρμήσανε μέσα... ἀλλὰ δὲ βρῆκαν κανένα! Τὸ τζάμι τοῦ παραθύρου ἦταν σπασμένο. Αὐτὸ σήμαινε πὼς εἶχε φύγει ἀπὸ κεῖ ὁ γκάνγκστερ.

Χλωμὸς ἀπὸ μανία, ὁ Χάρρυ Πὶτ ἔσκυψε καὶ κύτταξε ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο.

—Τὸ τραῖνο τρέχει μὲ ὀγδόντα χιλιόμετρα, παρατήρησε. Δὲ μπορεῖ νὰ πήδησε κάτω! Θάσπαζε ὅλα τὰ κόκκαλά του.. Σίγουρα, βρίσκεται ἀκόμα στὸ τραῖνο!

—Πρέπει νὰ τὸ σταματήσουμε; ρώτησε ὁ ἕνας ὑπάλληλος.

— Ὄχι, ποτέ! φώναξε ὁ ἀστυνομικός. Θἄβρισκε τότε τὴν εὐκαιρία νὰ μᾶς ξεφύγη!

Ὕστερα γλύστησε κι' ἐκεῖνος ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο, πάτησε σ' αὐτὸ καὶ κρεμάστηκε ἀπ' τὴ σκεπὴ τοῦ βαγονιοῦ. 'Ο δυνατὸς ἀέρας τοῦ ἀνακάτεψε τὰ μαλλιὰ καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ κλείση τὰ μάτια του.

Εἶχε προφτάσει ὅμως νὰ δῆ ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα, πεσμένο μπρούμυτα πάνω στὴ σκεπὴ τοῦ βαγονιοῦ. Ἦταν ὁ Καντάρ!

—Τραβῆχτε τὸ σῆμα κινδύνου! φώναξε στοὺς σιδηροδρομικούς.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως, ἔμπηξε μιὰ τρομερὴ κραυγή. 'Ο γκάνγκστερ εἶχε συρθῆ ὡς τὸ μέρος του καὶ τοῦ εἶχε δαγκώσει ἄγρια τὸ ἕνα χέρι.

'Αναγκάστηκε νὰ τὸ τραβήξη καὶ νὰ μείνη κρεμασμένος ἀπ' τὴ σκεπὴ τοῦ βαγονιοῦ μὲ τ' ἄλλο μόνο. Μὰ ὁ Καντὰρ τοῦ δάγκανε τώρα κι' αὐτό.

'Ο ἐπιθεωρητὴς κατάλαβε πὼς ἦταν χαμένος! Ἂν τραβοῦσε τὸ χέρι του, θἄπεφτε ἀπ' τὸ τραῖνο καὶ θὰ σκοτωνότανε. Γαντζώθηκε λοιπὸν μὲ τ' ἀριστερὸ χέρι καὶ τράβηξε μέσ' ἀπ' τὰ δόντια τοῦ κακοποιοῦ τὸ δεξιό.

Μὰ ὁ Καντὰρ συνέχισε μὲ λύσσα τὴν ἐπίθεσί του. Εἶχε ἕνα τρομερὸ ὅπλο: τὰ δόντια του.

Παρ' ὅλους τοὺς φριχτοὺς πόνους του ὁ Πὶτ εἶχε τὴν ἑτοιμότητα νὰ φωνάξη, ὅταν ἄκουσε τὸ κουδοῦνι τοῦ κινδύνου:

—Μὴ σταματᾶτε τώρα! Μὴ σταματᾶτε!

Καταλάβαινε πὼς δὲ θὰ πρόφταινε ν' ἀνεβῆ πάνω στὸ βαγόνι. 'Ο γκάνγκστερ θὰ πηδοῦσε κάτω στὸ μεταξὺ καὶ θὰ ἐξαφανιζότανε.

Τὸ τραῖνο ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του.

'Ο ἀστυνομικὸς ἀναστέναξε μ' ἀνακούφισι κι' ἔβγαλε τὸ πιστόλι του ἀπ' τὴν τσέπη του μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι του. Εἶχε τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ κατώρθωνε νὰ φυτέψη μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι τοῦ Καντάρ.

Μὰ ὁ κακοποιός, μόλις εἶδε τὸν κίνδυνο, ἔχωσε μὲ λύσσα τὰ δόντια του στ' ἀριστερὸ χέρι τοῦ ἀντιπάλου του. 'Ο πόνος ἦταν ἀφόρητος γιὰ τὸν Πίτ. 'Αναγκάστηκε λοιπὸν νὰ τραβήξη μὲ δύναμι τὰ δάχτυλά του καὶ ν' ἁρπάξη τὴν ἄκρη τῆς σκεπῆς μὲ τὸ χέρι ποὺ κρατοῦσε τὸ πιστόλι. Ἔσφιγγε τὴ λαβή του μὲ τὰ δυὸ πρῶτα δάχτυλά του, ἐνῶ μὲ τ' ἄλλα γαντζωνότανε στὸ βαγόνι.

Τὴν ἴδια στιγμή, κατάλαβε πὼς τὸν ἀπειλοῦσε ἕνας τρομερὸς κίνδυνος: 'Ο Καντὰρ θὰ τοὔπαιρνε τὸ πιστόλι καὶ θὰ τὸν σκότωνε. Ἔπρεπε λοιπὸν ν' ἀδειάση μὲ κάθε τρόπο τὶς σφαῖρες του.

Μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, πέρασε τὸ δάχτυλό του στὴ σκανδάλη καὶ τὴν πίεσε. Ἡ πρώτη σφαῖρα ἔφυγε πρὸς τὰ ὕψη. Τὸ ἴδιο ξανάγινε ἄλλες πέντε φορές. Τώρα τὸ πιστόλι ἦταν ἄδειο κι' ἄχρηστο γιὰ τὸν Καντάρ.

Ὅλ' αὐτὰ εἶχαν γίνει μέσα σὲ λίγα λεπτά. Ξαφνικά, ἀντήχησε μιὰ τρομαγμένη φωνή:

—Τὸ τοῦννελ!... Πλησιάζουμε!...

Ἀμέσως τέσσερα χέρια ἅρπαξαν ἀπ' τὰ πόδια τὸν Πὶτ καὶ τὸν τράβηξαν μέσα στὴν «τουαλέτα». Τὸν εἶχαν σώσει οἱ δυὸ σιδηροδρομικοί.

Ἔδεσε μὲ δυὸ μαντήλια τὰ ματωμένα δάχτυλά του καὶ ζήτησε ἕνα πιστόλι. 'Ο ἕνας ἀπ' τοὺς ὑπαλλήλους τοῦδωσε τὸ δικό του. Πέρασε τότε στὸ διαμέρισμα ποὺ βρισκόταν δίπλα στὴν «τουαλέτα» κι' ἐξήγησε στοὺς σιδηροδρομικούς:

—'Ο Καντὰρ εἶναι ἐδῶ ἀπὸ πάνω. Νὰ ὁ ἀεραγωγὸς τοῦ βαγονιοῦ! Σ' αὐτὸν θὰ κρατηθῆ, ὅπως πρῶτα!

Πραγματικά, μόλις εἶδε τὸ μαῦρο καὶ χαμηλὸ στόμιο τοῦ τοῦνελ, ὁ Καντὰρ ἀγκάλιασε τὸν ἀεραγωγὸ κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του.

Τὸ τραῖνο χώθηκε στὸ τοῦνελ. Ἕνα πυκνὸ σκοτάδι τύλιξε τὸ γκάνγκστερ, κι' ὁ ἀέρας ἔγινε ζεστός, πνιγηρός.

'Ο Καντὰρ εἶχε τὸ πρόσωπό του μέσα στὸν ἀεραγωγό. Ξαφνικὰ ὅμως, τὸ δικτυωτὸ ποὺ ἔφραζε τὸ τετράγωνο ἐκεῖνο ἄνοιγμα, ἄρχισε νὰ κουνιέται...

'Ο γκάνγκστερ ἄνοιξε τὰ μάτια του, ἀλλὰ δὲν εἶδε τίποτα στὸ σκοτάδι. Ἅπλωσε τὸ χέρι του καὶ ψαχούλεψε τὸ μετάλλινο δικτυωτό. Τὰ δάχτυλά του ἄγγιξαν μιὰ κάννη περιστρόφου!

Γούρλωσε τὰ μάτια του. Καί, στὸ μισόφωτο τοῦ βαγονιοῦ, εἶδε πὼς ὁ ἀστυνομικὸς τὸν σημάδευε ἀπὸ κάτω μὲ τὸ ὅπλο του!

'Ο Πὶτ πυροβόλησε ἀμέσως. Ἡ σφαῖρα πέρασε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ μαλλιὰ τοῦ Καντάρ.

Δεύτερος πυροβολισμός. 'Ο γκάνγκστερ ἔνοιωσε ἕνα κάψιμο στ' ἀριστερὸ αὐτί.

Ἡ κάννη κουνιόταν δεξιὰ-ἀριστερά, τὸν ἀναζητοῦσε μέσα στὸ σκοτάδι! Δὲν τὴν ἔβλεπε πιά, ἀλλὰ τὴν ἄγγιζε μὲ τὰ δάχτυλά του... Κι' ὅμως δὲ μποροῦσε νὰ κουνηθῆ! Ἂν ἀνασήκωνε λίγο τὸ κεφάλι του, θὰ χτυποῦσε στὸ χαμηλὸ θόλο τοῦ τοῦννελ!

Τρίτος πυροβολισμός. Ἡ σφαῖρα τοῦ γρατζούνισε τὸ δεξιὸ μηλίγγι... Ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ πληγωμένου θηρίου. Δὲν εἶχε τραυματιστῆ σοβαρά, μὰ τοῦ φαινόταν πὼς ἔβλεπε μέσ' στὸ σκοτάδι τὴν κάννη μπροστὰ στὰ μάτια του..

—Ὄχι! Ὄχι! φώναξε τρελλὸς ἀπὸ τρόμο, καὶ σήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι του.

Αὐτὴ ἦταν ἡ θανατικὴ καταδίκη του. Τὸ κεφάλι του χτύπησε στὸ θόλο τοῦ τοῦννελ, κι' ἀπόμεινε νεκρὸς στὴ σκεπὴ τοῦ βαγονιοῦ. 'Ο θάνατός του ἦταν πιὸ φριχτὸς ἀπ' τὰ ἀποτρόπαια ἐγκλήματά του.

Τ. ΦΡΙΖΕΡ

Η ΠΩΛΗΤΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΜΕΤΑΛΛΙΟ

Στὸ Μιλᾶνο, συνελήφθη μιὰ πωλήτρια ἑνὸς καταστήματος οἰκιακῶν σκευῶν, γιατί, σὲ διάστημα 15 ἐτῶν ποὺ ἐργαζόταν σ' αὐτὸ εἶχε κλέψει διάφορα εἴδη συνολικῆς ἀξίας 500.000 δραχμῶν. Μερικὲς ἡμέρες πρωτύτερα, τὸ διοικητικὸ συμβούλιο τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου τῆς εἶχε ἀπονείμει τὸ χρυσὸ μετάλλιο «ἐντιμότητος καὶ χοπστότητος»!

Θρυλικοὶ ἔρωτες ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

ΥΑΚΙΝΘΟΣ ΚΑΙ ΑΓΙΣΤΗ

ΖΟΥΣΕ κάποτε στὸν Ταΰγετο ἕνα ὄμορφο παλληκάρι, ποὺ τὸ λέγανε Ὑάκινθο. Οἱ πρόγονοί του ἦταν ἄλλοτε βασιλιάδες, μὰ τοὺς εἶχαν διώξει ἀπὸ τὴ χώρα ἄλλοι πιὸ δυνατοὶ ἀπ' αὐτοὺς κι' ἡ γενιά τους εἶχε πέσει σιγὰ-σιγὰ στὴν ἀφάνεια. 'Ο Ὑάκινθος, ποὺ ἦταν ὁ τελευταῖος ἀπόγονός τους, γύριζε τώρα στὰ βουνά, βόσκοντας τὰ πρόβατά του, καὶ χαιρόταν τὴ ζωή, χωρὶς λύπη γιὰ τὰ περασμένα μεγαλεῖα.

'Ο ἴδιος ὁ Ἀπόλλωνας τὸν εἶχε ἀγαπήσει γιὰ τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴν ξεγνοιασιά του. Καὶ πολλὲς φορὲς κατέβαινε ἀπὸ τὸν Ὄλυμπο, μεταμφιεσμένος σὲ ἔφηβο, γιὰ νὰ τοῦ κάμη συντροφιὰ καὶ νὰ παίξη μαζί του. 'Ο θεὸς τοῦ φωτὸς μάθαινε στὸ φίλο του πῶς νὰ σέρνη τὰ δάχτυλά του πάνω στὶς χορδὲς τῆς λύρας, πῶς νὰ φυσάη τὸν αὐλό, πῶς νὰ ρίχνη τὸ δίσκο, πῶς νὰ τεντώνη τὸ τόξο κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα.

'Ο Ὑάκινθος ἦταν τόσο εὐχαριστημένος πάνω στὰ βουνά του, ποὺ πολὺ σπάνια κατέβαινε στὶς Ἀμύκλες, ποὺ ἦταν ἡ πρωτεύουσα τῆς πολιτείας. Κάποτε, ὅμως, ποὺ εἶχε πάει ἐκεῖ, ἔτυχε νὰ γίνωνται ἀγῶνες κι' ἡ καρδιά του σκίρτησε ἀπὸ τὸν πόθο νὰ πάρη μέρος σ' αὐτούς.

Στὸ τόξο καὶ τὸ ἀκόντιο, στὸ τρέξιμο καὶ τὴν πάλη, ὁ Ὑάκινθος κατατρόπωσε τοὺς ἀντιπάλους του κι' ἀναδείχτηκε νικητὴς σ' ὅλα τὰ ἀγωνίσματα. Τὸν ὡδήγησαν τότε μπροστὰ στὸ βασιλιᾶ Φόρι, ποὺ ἡ κόρη του, ἡ ὄμορφη Ἀγίστη, τοῦ φόρεσε τὸ δάφνινο στεφάνι στὸ κεφάλι.

'Ο Ὑάκινθος ποοχώρησε ἀργὰ καὶ πῆγε νὰ τὸ ἀποθέση στὰ πόδια τοῦ Ἀπόλλωνα, ποὺ ὁ βωμός του ὑψωνόταν λίγο πιὸ πέρα.

Ὅλοι ἐκεῖνοι, ποὺ τὸν ἐπευφημοῦσαν πρωτύτερα τὸν κύτταζαν τώρα μὲ συμπόνοια κι' ἴσως μὲ περιφρόνησι.

— Δὲν καταλαβαίνει τί ἀξίζει ἡ νίκη του, ἔλεγαν. Εἶναι ἄξεστος κι' ἀπαίδευτος... Ὅλη του τὴ ζωὴ τὴν πέρασε ὡς τώρα στὰ βουνὰ κι' ἔχει χάσει τὴ συνήθεια νὰ μιλάη μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν ἀξίζει νὰ χάνωμε τὸν καιρό μας μ' αὐτόν.

Καὶ τοῦ γύρισαν τὶς πλάτες. 'Ο Ὑάκινθος, ποὺ δὲν ζητοῦσε τίποτα καλύτερο, ἀπομακρύνθηκε τότε μὲ γρήγορα βήματα καὶ σὲ λίγο τὸν ἔχασαν ὅλοι ἀπὸ τὰ μάτια τους.

'Ο βασιλιᾶς, ὅμως, ποὺ ἤθελε νὰ τιμήση τὸ νικητή, βάζοντάς τον πλάϊ του, πάνω στὸ χρυσοστόλιστο ἅρμα του, ὅπως ἦταν ἡ συνήθεια, τὸν ἀναζήτησε κι' ἔστειλε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ τὸν βροῦν.

'Ο Ὑάκινθος, ἀποσταμένος ὅπως ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες, εἶχε καθίσει πλάϊ σὲ μιὰ πηγή, κοντὰ στὴν εἴσοδο τῆς πόλεως καὶ μασσούλιζε ἕνα ξεροκόμματο, ποὺ τὄβρεχε στὸ νερό.

Ἐκεῖ τὸν βρῆκαν οἱ φρουροί.

— 'Ο βασιλιᾶς σὲ ζητάει, τοῦ εἶπαν. Θὰ σὲ βάλη μέσα στὸ ἅρμα του, πλάϊ του καὶ θὰ γυρίσετε μαζὶ ὅλη τὴν πόλι... Θὰ σὲ πάη ὕστερα στὸ παλάτι του, ὅπου σᾶς περιμένει ἕνα ἐκλεκτὸ συμπόσιο. Ἄφησε αὐτὸ τὸ ξεροκόμματο, ποὺ κρατᾶς στὰ χέρια σου, κι' ἔλα μαζί μας.

Μὰ τὰ λόγια τους δὲν ἔκαναν ἐντύπωσι στὸν Ὑάκινθο.

— Τί δουλειὰ ἔχω ἐγὼ στὸ παλάτι; εἶπε. Μόλις ξαποστάσω, θὰ φύγω γιὰ νὰ γυρίσω στὰ βουνά μου. Ἐκεῖ εἶναι τὸ δικό μου βασίλειο.

Οἱ φρουροὶ ἔφυγαν, στὸ τέλος, ἄπρακτοι.

Ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἦρθε ἡ ἴδια ἡ Ἀγίστη.

— Δαφνοστεφανωμένο παιδὶ τοῦ Ἀπόλλωνα, γιατὶ ἀρνιέσαι τὶς τιμές, ποὺ σοῦ προσφέρει ὁ πατέρας μου καὶ ποὺ εἶναι ἡ δίκαιη ἀνταμοιβή σου γιὰ τὴ μεγάλη σου νίκη; τοῦ εἶπε.

Ἡ φωνή της ἦταν γλυκειὰ καὶ τὸ πρόσωπό της ἔλαμπε ἀπὸ ὀμορφιά.

'Ο Ὑάκινθος ἔνοιωσε μιὰ ἀνατριχίλα σ' ὅλο τοῦ τὸ κορμί.

— Ὄμορφη βασιλοπούλα, τί ἀξία ἔχουν οἱ τιμὲς γιὰ ἕνα φτωχὸ τσοπάνη σὰν καὶ μένα; εἶπε.

— 'Ο πατέρας μου ἔμαθε πὼς οἱ πρόγονοί σου ἦταν βασιλιάδες σ' αὐτὴ τὴ χώρα, τοῦ φώναξε ἡ Ἀγίστη.

— Μιλᾶς γιὰ πράγματα, ποὺ εἶναι περασμένα καὶ ποὺ κι' ἐγὼ καλὰ καλὰ δὲν τὰ ξέρω, ἀπάντησε ὁ Ὑάκινθος.

— Ἀρνιέσαι, λοιπόν;

'Ο Ὑάκινθος δίστασε μιὰ στιγμή.

— Θἄρθῶ γιὰ τὸ χατῆρι σου, ὄμορφη Ἀγίστη, ἀπάντησε.

Τὸ πρόσωπο τῆς νέας ἔλαμψε ἀπὸ χαρά.

— 'Ο πατέρας μου ἤθελε νἄρθῆ ὁ ἴδιος, τοῦ εἶπε. Ἀλλὰ τὸν ἔπεισα νὰ μ' ἀφίση νἄρθῶ μόνη μου... Ἤμουνα βέβαιη πὼς δὲ θὰ μοῦ ἀρνιόσουν...

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἕνα τρυφερὸ εἰδύλλιο ἄρχισε ἀνάμεσα στὸν Ὑάκινθο καὶ τὴν Ἀγίστη. Κι' ὁ πατέρας τῆς νέας εἶδε μὲ καλὸ μάτι τὴν ἀγάπη τους.

'Ο βασιλιᾶς ὁ Φάρις δὲν εἶχε γυιό. Κι' εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι ν' ἀφίση τὸ θρόνο του στὸν ἄντρα, ποὺ θἄδινε στὴ μοναχοκόρη του, τὴν Ἀγίστη. Ἀπὸ καιρὸ τώρα, ἡ ἐκλογή του εἶχε πέσει στὸν Κινάδη, ποὺ ἦταν ἕνας νέος ἀπὸ μεγάλη γενιὰ κι' εἶχε διακριθῆ ὡς τότε στοὺς ἀγῶνες. Ἡ Ἀγίστη, ὅμως, δὲν ἔδειχνε κανένα ἐνθουσιασμὸ γι' αὐτὸ τὸ γάμο καὶ παρακαλοῦσε ὁλοένα τὸν πατέρα της νὰ τὸν ἀναβάλη. Ἀλλὰ τώρα ἡ ἐμφάνισι τοῦ Ὑακίνθου ἔκαμε τὸ βασιλιᾶ ν' ἀλλάξη γνώμη.

— Οἱ πρόγονοι τοῦ Ὑακίνθου κάθονταν ἄλλοτε σ' αὐτὸ τὸ θρόνο, ἀπὸ ὅπου τοὺς ἔδιωξαν οἱ δικοί μου, σκεφτόταν. Δίνοντας, λοιπόν, τὴν κόρη μου στὸν Ὑάκινθο, δὲ δἄχω πιὰ καμμιὰ ἀνησυχία καὶ θὰ μπορῶ νὰ περιμένω ἤρεμα τὸ θάνατο. Γιατὶ θὰ ξέρω πὼς ἀφίνω πίσω μου ἕνα δυνατὸ κι' ἄξιο διάδοχο... Ἀλλ' ὁ Κινάδης;

'Ο Φάρις τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ πὼς θὰ τοὔδινε τὴν κόρη του καὶ τώρα τοῦ φαινόταν δύσκολο νὰ πάρη πίσω τὸ λόγο του.

Στὸ τέλος, ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς σκέψεις, πῆρε τὴν ἀπόφασί του. Θὰ προκήρυσσε ἀγῶνες καὶ θἄβαζε τοὺς δυὸ ἀντιπάλους ν' ἀναμετρηθοῦν. Θἄδινε κατόπιν τὴν κόρη του στὸ νικητή. 'Ο νικημένος θὰ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ φύγη κατόπιν ἀπὸ τὶς Ἀμύκλες κι' ὁ βασιλιᾶς θὰ τὸν βοήθαγε γιὰ νὰ πάη νὰ ζήση ἀλλοῦ.

Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι δέχτηκαν τοὺς ὅρους του κι' ἡ Ἀγίστη ἐπιδοκίμασε τὴν ἀπόφασι τοῦ πατέρα της, γιατὶ ἦταν βέβαιη πὼς ὁ ἀγαπημένος της Ὑάκινθος θἄβγαινε νικητής.

Τὴν ἡμέρα τῶν ἀγώνων, ὅλος ὁ λαὸς μαζεύτηκε στὸ στάδιο, γιὰ νὰ παρακολουθήση τοὺς δυὸ ἀντιπάλους. Οἱ πιὸ πολλοὶ εὔχονταν νὰ νικήση ὁ Ὑάκινθος καὶ προεξοφλοῦσαν κιόλας τὸ θρίαμβό του.

— Οἱ θεοὶ ἂς ἀποφασίσουν, εἶπε ὁ βασιλιᾶς Φάρις, δίνοντας τὸ σύνθημα γιὰ τὴν ἔναρξι τῶν ἀγώνων.

Ἀπ τὴν πρώτη στιγμή, φάνηκε ἡ ὑπεροχὴ τοῦ Ὑακίνθου. Κάθε κίνησί του ἦταν αὐθόρμητη καὶ πηγαία. Λὲς καὶ δὲ σκεφτόταν καθόλου, ποὺ τὴν ἔκανε. 'Ο ἀντίπαλός του, ἀντίθετα, εἶχε περισσότερη τέχνη καὶ μελετοῦσε προσεχτικὰ κάθε κίνησί του, προτοῦ τὴν κάμη.

Τὸ πρῶτο ἀγώνισμα ἦταν ἡ τοξοβολία. Κι' ὁ Ὑάκινθος νίκησε τὸν ἀντίπαλό του χωρὶς τὴν παραμικρὴ προσπάθεια. Τὰ βέλη του εὕρισκαν πάντα τὸ στόχο, λὲς καὶ μιὰ θεϊκὴ δύναμι ἔσπρωχνε τὸ χέρι του.

Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ στὸ ἀκόντιο καὶ τὸ τρέξιμο.

Ὑπολείπονταν ἀκόμη δυὸ ἀγωνίσματα: ἡ δισκοβολία κι' ἡ πάλη.

'Ο Κινάδης εἶχε μικρὲς ἐλπίδες γιὰ τὸ πρῶτο καὶ καμμιὰ γιὰ τὸ δεύτερο. Κατάλαβε ἔτσι πὼς θἄχανε τοὺς ἀγῶνες, τὴν ὄμορφη Ἀγίστη καὶ τὸ θρόνο τοῦ πατέρα της. Καὶ τότε μιὰ κακὴ σκέψι πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του. Ἀφοῦ ἡ τύχη δὲν τὸν εὐνοοῦσε, θὰ τὴν ἀνάγκαζε αὐτὸς νὰ ὑποταχθῆ στὴ θέλησί του.

Ὅταν ἦρθε ἡ σειρὰ γιὰ τὸ ἀγώνισμα τῆς δισκοβολίας, ὁ Ὑάκινθος ἔρριξε πρῶτος τὸ μετάλλινο δίσκο κι' οἱ θεατὲς τὸν ἐπευφήμησαν μ' ἐνθουσιασμό, γιατὶ ἦταν βέβαιοι πιὰ γιὰ τὴ νίκη του.

'Ο Κινάδης εἶχε γίνει καταπράσινος ἀπὸ τὴ λύσσα του. Πῆρε κι' αὐτὸς κατόπιν τὸ δίσκο στὰ χέρια του κι' ἑτοιμάστηκε γιὰ νὰ τὸν ρίξη...

Καὶ τότε ἔγινε τὸ φρικαλέο ἀνοσιούργημα. 'Ο Κινάδης ἔδωσε μιὰ λοξὴ κίνησι στὸ χέρι του κι' ὁ δίσκος, φεύγοντας, χτύπησε τὸν Ὑάκινθο στὸ μέτωπο καὶ τοῦ ἄνοιξε μιὰ μεγάλη πληγή, ποὺ ἔφτανε ὡς κάτω ἀπὸ τὸ αὐτί. 'Ο δυστυχισμένος σωριάστηκε στὸ χῶμα καὶ ξεψύχησε ἀμέσως.

'Ο Κινάδης προσπάθησε κατόπιν νὰ δικαιολογηθῆ, λέγοντας πὼς ὁ δίσκος εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ χέρι του χωρὶς νὰ τὸ θέλη. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸν πίστεψε κι' ὁ βασιλιᾶς ὁ Φάρις τὸν καταδίκασε σὲ θάνατο. Ἀπὸ συμπόνοια, ὅμως, τοὔδωσε τὴν ἄδεια νὰ τερματίση μόνος τὴ ζωή του πάνω στὸν τάφο τοῦ θύματός του, ὅπως κι' ἔγινε.

'Ο λαὸς τῶν Ἀμυκλῶν ἀνακήρυξε κατόπιν τὸν Ὑάκινθο ἥρωα κι' ἀποφάσισε νὰ γίνωνται κάθε χρόνο ἀγῶνες γύρω στὸν τάφο του. Αὐτοὶ οἱ ἀγῶνες ὀνομάστηκαν Ὑακίνθια.

Ἡ Ἀγίστη δὲν παντρεύτηκε ποτέ. Καί, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της, κυβέρνησε αὐτὴ μ' ἐξυπνάδα καὶ σύνεσι τὸ κράτος του.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Ο θρυλικὸς Πρωτεύς.

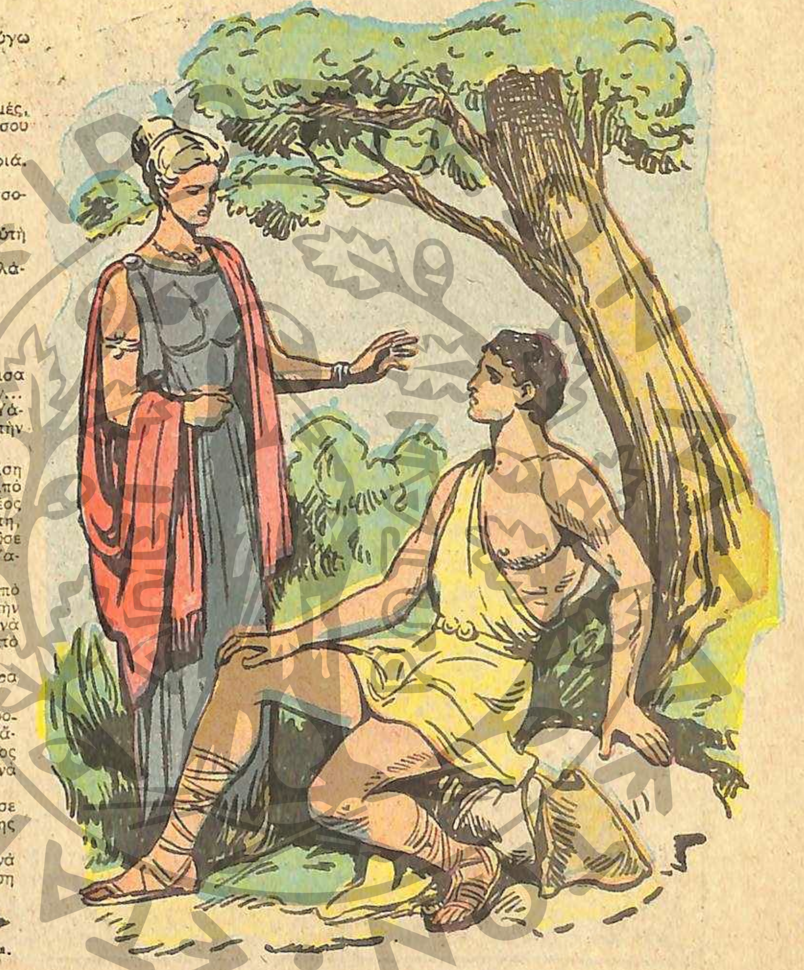

—Γιατί ἀρνιέσαι τὶς τιμές, ποὺ σοῦ προσφέρει ὁ πατέρας μου;.. τὸν ρώτησε ἡ Ἀγίστη.

ΠΟΛΙΤΗ Ή ΧΩΡΙΑΝΟ;

Ἡ «Ἀναποφάσιστη νέα» περιγράφει σ' ἕνα πολυσέλιδο γράμμα της ὅλα τὰ οἰκογενειακά της βάσανα στὸ χωριὸ ποὺ μένει.

Ρωτάει κατόπιν ἂν θὰ πρέπει νὰ συνεχίση τὴ ζωή της στὸ χωριὸ καὶ νὰ παντρευτῆ ἕνα χωριανό της ἢ νὰ πάρη κάποιον, ποὺ τῆς προξενεύουν σὲ μιὰ πόλι, τέσσερις ὧρες μακρυὰ ἀπὸ τὸ χωριό της.

Ἂν μείνη στὸ χωριό, θὰ εἶναι κοντὰ στὰ χτήματά της, γιατὶ ἔχει μεγάλη κτηματικὴ περιουσία. Ἂν φύγη γιὰ τὴν πόλι, πρέπει νὰ πουλήση τὰ κτήματα, νὰ δώση στὸν ἄντρα της μετρητὰ γιὰ ν' ἀνοίξη καφενεῖο, στὸ ὁποῖο θὰ ἐργάζεται κι' ἐκείνη, γιὰ νὰ τὸν βοηθάη.

Αὐτὸν ποὺ τῆς προξενεύουν, δὲν τὸν ξέρει. Βρίσκεται, λοιπόν, σὲ δίλημμα καὶ μὲ ρωτᾶ: νὰ μείνη στὸ χωριό της ἢ νὰ φύγη γιὰ τὴν πόλι;

Καὶ τῆς ἀπαντῶ πὼς παίζει τὴν τύχη της, γιατὶ ὁ ἄνθρωπος, ποὺ τῆς προξενεύουν, τῆς εἶναι ἄγνωστος. Θὰ διακινδυνέψη, λοιπόν, τὴν περιουσία σὲ μιὰ ἐπιχείρησι, ποὺ δὲν ξέρει ἂν θὰ ἔχη τόσα εἰσοδήματα, ὅσα στὸ χωριὸ καὶ ἂν θὰ πάη τελικῶς καλὰ αὐτὴ ἡ ἐπιχείρησι.

Τοὐναντίον, στὸ χωριό, θὰ ξέρη τὸν ἄντρα ποὺ θὰ πάρη καὶ ἡ περιουσία της θὰ μείνη στὴ γῆ, ἀκλόνητη!

Μοῦ ἀναφέρει τὸ ἐπιχείρημα, ὅτι πιθανὸν ἡ ζωή της στὴν πόλι νὰ εἶναι πιὸ ξεκούραστη. Ὅπου καὶ νὰ πάη κανείς, ἡ ζωὴ δὲν κερδίζεται ξεκούραστα... Μὴ τὴν ἑλκύη, λοιπόν, ἡ πολιτεία, ποὺ ἔχει πολλὰ ἀπρόοπτα ἀλλὰ καὶ ἀδιόρθωτα, στὴν περίπτωσι ἀναποδιᾶς.

Ἐρωτικό ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Ἡ Μιράντα ἀπαντᾶ

«Ἀλίνα ἡ δυστυχισμένη»: Βλέπω ὅτι εἶστε ἕνα φρόνιμο καὶ ἠθικὸ κορίτσι. Ἐπίσης καταλαβαίνω ὅτι ἄνθρωποι ἠθικῶν ἀρχῶν εἶναι ὅλοι στὸ σπίτι σας.

Σᾶς λείπει ὅμως κάτι, ποὺ μειώνει φοβερὰ ὅλα αὐτὰ τὰ προτερήματά σας. Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ φιλία πρὸς τοὺς γονεῖς σας. Αὐτὰ δὲν τὰ ἔχετε, ἀφοῦ δὲν εἶστε φίλη μὲ τὴ μητέρα σας, τὴ στιγμὴ ποὺ κινδυνεύετε νὰ χάσετε τὴν ἐμπιστοσύνη της, τὴ στιγμὴ ποὺ σᾶς συμβαίνουν τόσα πράγματα καὶ ἐσεῖς δὲν ἔχετε ἕνα προστάτη σὲ μιὰ δύσκολη στιγμή, ἕνα σύμβουλο στὴ ζωή σας.

Ποιός ἄλλος ἀπὸ τὴ μητέρα θὰ σᾶς ἀνακούφιζε σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι; Δὲν ἐπιτρέπεται τώρα νὰ λέτε ψέματα στὴ μητέρα σας καὶ νὰ μὴ τῆς ἐμπιστεύεστε κάτι, ποὺ πιθανὸν νὰ λάβη δυσάρεστο τροπὴ ἀργότερα.

Νὰ γίνετε, λοιπόν, καλὴ φίλη μὲ τὴ μητέρα σας, καὶ νὰ σταματήσετε κάθε ἀλληλογραφία μὲ τὸν ἐξάδελφο, ποὺ ὁπωσδήποτε ἂν σᾶς ξαναβρῆ μόνη, θὰ σᾶς κάνη κακό.

Μικρὴ Βιολέττα, Κόπρος: Μοῦ περιγράψατε πολὺ καλὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο προσπάθησε νὰ σᾶς ἐκβιάση, γιὰ νὰ τοῦ πῆτε ὅτι τὸν ἀγαπᾶτε κι' ἐσεῖς.

Ἕνας τίμιος νέος δὲ θὰ μεταχειριζόταν αὐτὸν τὸν κακομαθημένο τρόπο ἔναντι μιᾶς νέας, τὴν ὁποία σκοπεύει νὰ παντρευτῆ.

Συμπεραίνω δυὸ πράγματα. Ἢ τὰ κάνει ὅλ' αὐτὰ γιὰ νὰ σᾶς ἐκθέση καὶ ν' ἀναγκασθῆτε νὰ δεχθῆτε ὅ,τι σᾶς ζητήση ἢ ὅτι εἶναι τρελλός.

Ἂν σᾶς ἐκτιμοῦσε, δὲ θὰ σᾶς ἔχυνε τὸ ποτὸ στὸ πρόσωπο, ἀλλ' οὔτε θὰ σᾶς ἀγκάλιαζε διὰ τῆς βίας, οὔτε θὰ ἐπέμενε, παρὰ τὴ θέλησί σας, νὰ σᾶς φιλάη.

Ἔχετε, λοιπόν, καθῆκον, ἀφοῦ εἶσθε μιὰ καλὴ κοπέλλα, νὰ τ' ἀναφέρετε ὅλα στοὺς γονεῖς σας.

Ἂν ὄχι σὰν παράπονο, τοὐλάχιστον σὰν προειδοποίησι γιὰ νὰ ξέρουν κι' αὐτοὶ μὲ ποιὸν ἔχουν νὰ κάμουν, γιὰ νὰ πληροφορηθοῦν γιὰ τὴ διαγωγή του, γιὰ τὸ χαρακτῆρα του, γιὰ τὴν κατάστασί του.

Τί τὸ ὄφελος νὰ ἔχη μιὰ θέσι καλή, κι' αὐτὸς νὰ μὴν εἶναι καλός;

Κάνετε, λοιπόν, ὅπως σᾶς συμβουλεύω καὶ ἀπαγορεῦστε του ἄλλη φορὰ αὐτὲς τὶς ἐξωφρενικὲς ἐκδηλώσεις. Στεῖλτε τον στοὺς γονεῖς σας, ἀφοῦ θὰ εἶναι προειδοποιημένοι ἀπὸ σᾶς.

Κατατρεγμένη ἀπὸ τὴν τύχη: Εἶστε ἕνα λογικὸ κορίτσι καὶ σᾶς συγχαίρω γι' αὐτό.

Τὸ ζήτημά σας εἶναι πολὺ λεπτό, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνο.

Δὲ θὰ χάσετε τίποτα νὰ γνωρίσετε τὴ μητέρα ἐκείνου. Σ' αὐτὴν θὰ βρῆτε μιὰ παρηγοριά, γιατὶ θὰ τῆς ἀνοίξετε τὴν καρδιά σας.

Ἂν ἡ μητέρα του δεχτῆ νὰ σᾶς πάρη κοντά της, καὶ ἂν ὁ νέος εἶναι σὲ θέσι νὰ σᾶς παντρευτῆ, τότε θὰ ἀποφασίσετε αὐτὸ τὸ γάμο, γιὰ νὰ γλυτώσετε ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ πατρυιοῦ σας. Κι' ἂν ἐκεῖνος σᾶς ἐμποδίση νὰ πάρετε τὰ πράγματά σας, νὰ καταφύγετε στὴν ἀστυνομία, γιὰ νὰ σᾶς βοηθήση.

Γιοῦλα: Τὸ παιδὶ ποὺ ἀγαπᾶτε —μοῦ γράφετε— ἔχει κι' ἄλλες κοπέλλες κι' ὅτι ἐσεῖς, παρ' ὅλο ποὺ ἔχει κι' ἄλλες, τὸν ἀγαπᾶτε.

Μὲ ρωτᾶτε, λοιπόν, νὰ σᾶς πῶ τί νὰ κάνετε, γιὰ νὰ τὸν ἔχετε δικό σας.

Νὰ τὸν ἔχετε δικό σας, καὶ τότε τί νὰ τὸν κάνετε ἀφοῦ δὲ σέβεται τὴν ἀγάπη σας, δὲ σέβεται ἐσᾶς, δὲ σέβεται οὔτε τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του;

Μ' ἕναν τέτοιο νέο, εἶναι ντροπὴ νὰ θέλετε νὰ ἔχετε σχέσεις. Πολὺ δὲ περισσότερο ποὺ αὐτὲς οἱ σχέσεις σας, δὲ μποροῦν παρὰ νὰ καταλήξουν σὲ καταστροφή.

Ἕνας τέτοιος νέος, κι' ὅταν παντρευτῆ ἀκόμη, θὰ ἔχη τὶς σχέσεις του ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, πρᾶγμα ποὺ θὰ κάνη πολὺ δυστυχισμένη τὴ γυναῖκα του.

Ἀπομακρυνθῆτε, λοιπόν, ἀπὸ τὸ δρόμο του. Περιφρονῆστε τον!

Μίμη: Κάνατε καλά, ποὺ μοῦ γράψατε, γιατὶ δὲν εἶστε κακός, ἀλλ' οὔτε κι' ἐκείνη.

Ἔχει δίκιο ἡ κοπέλλα αὐτὴ νὰ θυμώνη καὶ νὰ ἀπειλῆ ὅτι θὰ σᾶς ἐγκαταλείψη.

Τὸ καταλαβαίνετε ἐξ ἄλλου καὶ σεῖς.

Μιὰ καλὴ συμπεριφορά, ἕνας καλὸς λόγος, ἕνα λουλουδάκι συγκινοῦν τὴ γυναῖκα.

Τὸ νὰ τῆς ἐπιβάλλετε νὰ κάνη ὅ,τι θέλετε σεῖς, αὐτὸ δὲν εἶναι σωστό. Ἔχει κι' αὐτή, μιὰ προσωπικότητα, ἔχει τὶς σκέψεις της, τὶς ἰδέες της, καὶ προσβάλλεται νὰ τὴν ἐπιτιμᾶ ὁ ἄνθρωπος, ποὺ νομίζει ὅτι τὴν ἀγαπᾶ.

Νὰ γίνετε, λοιπόν, πιὸ εὐγενικὸς μαζί της, ἂν τὴν ἀγαπᾶτε, κι' ἂν... τὴ θέλετε ὡς μέλλουσα σύντροφο τῆς ζωῆς σας.

Πράσινα μάτια ἀπὸ τὴν Ἐλευσῖνα: Γιατί στενοχωριέστε τόσο καὶ γιατὶ νὰ θέλετε νὰ κερδίσετε τὴν ἐμπιστοσύνη του, ἀφοῦ πρόκειται γιὰ ἕνα ἄγνωστο νέο γιὰ σᾶς; Μπορεῖ νὰ τὸν γνωρίσατε στὸ δρόμο ἢ στὸ λεωφορεῖο, δὲν ξέρετε ὅμως οὔτε τὴ διαγωγή του, οὔτε τὸ χαρακτῆρα του, οὔτε τὴν οἰκογένειά του.

Συνήθως μιὰ νέα σχετίζεται μ' ἕνα νέο, ὅταν αὐτὸς ἔχη καλὸ σκοπὸ καὶ δὲν συμπεριφέρεται ὅπως ἔκανε αὐτός.

Μὴ στενοχωριέστε, λοιπόν, καὶ περιφρονῆστε τον.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΕΥΘΥΜΗ Σελίδα

(«Ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων...»)

ΣΟΒΑΡΗ, νοικοκυρεμένη κι' ἀξιοπρεπὴς ἡ οἰκογένεια τοῦ κ. Δημητρίου Παπαδοπούλου Ὑπουργικὸς διευθυντὴς β' τάξεως ὁ κ. Παπαδόπουλος—εἶχε πολλάκις ἀσπασθῆ καταβρεγμένες ποδιὲς γιὰ νὰ τὸν τσακώση αὐτὸ τὸ βαθμὸ — μόλις τὰ κτάφερνε μὲ τὸ μισθὸ νὰ φέρη τὴ μιὰ ἄκρη μὲ τὴν ἄλλη. Ὁ γυιός του ὁ Σταῦρος, — τέσσερα χρόνια «πρωτοετὴς τῆς Νομικῆς» — ἦταν κι' αὐτὸς διορισμένος σ' ἕνα γραφεῖο κι' ἔπαιρνε ἐννιακόσες δραχμὲς τὸ μῆνα. Ἀλλ' αὐτὲς ἦταν ἴσα-ἴσα γιὰ τὰ τσιγάρα καὶ τὰ ναῦλα του καὶ γιὰ κανένα καφὲ ἢ καμμιὰ μπύρα. Κοτζὰμ ἄντρας, εἶχε κι' ἕνα κορίτσι, ποὺ κάποτε θὰ τὸ πήγαινε στὸν κινηματογράφο.

Ἀλλὰ ὁ μεγάλος καϋμὸς τοῦ πατέρα καὶ τῆς μάνας ἦταν ἡ Πόπη. Νόστιμη, ἑλκυστική, ὄχι βέβαια «ἐκρηκτική» οὔτε «στάρλετ», ἀλλὰ πολὺ χαριτωμένη, μὲ σωματάκι λαχταριστό, γραμμὲς γεμᾶτες σφριγηλὴ θηλυκότητα καὶ γοητευτικὸ προσωπάκι, μὲ μαῦρα ἐρωτικὰ μάτια καὶ «πονηρὸ» στόμα. Ἔκανε παντοῦ καὶ πάντα ζωηρὴ ἐντύπωσι κι' εἶχε ἕνα μεγάλο κύκλο θαυμαστῶν. Τὴ χορεύανε συνεχῶς στὰ «πάρτυ», τῆς κάνανε κόρτε, τὴ γεμίζανε «κομπλιμέντα» τὴν καλούσανε γιὰ σινεμὰ ἢ γιὰ τσάϊ, ἀλλὰ κανεὶς ποτὲ δὲν τῆς εἶχε μιλήσει γιὰ γάμο.

Τοὺς ἔφερνε καὶ στὸ σπίτι τοὺς ὑποψήφιους γαμπροὺς κι' ἡ μαμᾶ, ἡ πανέξυπνη κυρία Μαριάνθη, τοὺς πρόσφερε οὖζο καὶ μεζέδες, ἀπαρριθμοῦσε μὲ πολὺ ἔντεχνο τρόπο καὶ τὰ φυσικὰ χαρίσματα τῆς μοναχοκόρης της, τὴν κλίση της στὴ μουσικὴ καὶ στὴ φιλολογία, τὴν ἱκανότητά της στὸ νοικοκυριό, στὰ φαγητὰ καὶ στὰ γλυκίσματα, μὰ δὲ βαρειέσαι! Τζίφος! Οἱ θαυμασταί...πολλαπλασίαζαν τὸ θαυμασμό τους μὲ ἄφθονα ὡραῖα λόγια κι' ἡ συζήτησι σταματοῦσε μὲ τὴν πλήρη διαπίστωσι πὼς ἡ Πόπη ἦταν ἕνα κορίτσι ἐξαιρετικό, «μιὰ ἰδανικὴ κοπέλλα»! Ἡ κυρία Μαριάνθη πέταγε καὶ μιὰ κάπως τολμηρότερη ἐπωδό:

—Χαρὰ στὸν ἄντρα, ποὺ θὰ τὴν πάρη!

—Πραγματικῶς! Ἔλεγε ὁ «ὑποψήφιος γαμπρὸς» ποὺ δὲν ἦταν καθόλου ὑποψήφιος!

Ἀλλὰ δὲν ἔλεγε τίποτε ἄλλο!

Φυσικά, οὔτε ὁ κ. Δημητράκης Παπαδόπουλος, οὔτε ἡ κ. Μαριάνθη ἦταν ἄνθρωποι ἀφελεῖς. Καταλαβαίνανε ὅτι αὐτὸ τὸ διπλοκούμπωμα τῶν θαυμαστῶν προερχόταν ἀπ' τὴν ἔλλειψι τῆς προίκας. Ρωτοῦσαν οἱ ἄνθρωποι, μάθαιναν κι' «ἔστριβαν» μὲ πολὺ εὐγενικὸ τρόπο. «Ναί, ὡραία!» ἔλεγε ἡ Μαριάνθη. «Ἀλλὰ γιατί νὰ μὴ βρεθῆ ἕνας βλάκας νὰ τὸν χτυπήση ὁ Ἔρωτας κατακούτελα; Ἐδῶ παντρεύονται κοπέλλες μὲ τὴν «κομπιναιζὸν» κι' αὐτὴν μανταρισμένη!»

Ὡστόσο δὲ βρισκόταν τὸ «θῦμα». Κι' ἡ Πόπη ποὔτρωγε τὴ μισὴ μέρα καὶ τὴ μισὴ νύχτα στὸν καθρέφτη μὲ τὰ καλλυντικά, φαινότανε μὲν τριαντάρα ἀλλὰ εἶχε κλείσει τὰ σαράντα. Εὐτυχῶς κι' οἱ γονεῖς δὲν ἦταν οὔτ' ἑξηντάρηδες γιατὶ εἴχανε παντρευτῆ μικροί. Κι' ἔτσι ὅταν λέγανε πὼς ἡ Πόπη ἦταν εἰκοσιεννέα, κάποτε κι' εἰκοσιοχτώ, κανεὶς δὲν παραξενευότανε. Τὸ πολὺ-πολὺ νἄλεγαν πὼς κρύβει ἕνα-δυὸ χρόνια.

⁂

Ἔτσι κυλοῦσε ἡ ζωὴ τῆς οἰκογενείας, ὅταν ἕνα μεσημέρι ποὺ γύρισε ἀπ' τὸ γραφεῖο του ὁ κ. Δημητράκης ἀνήγγειλε ὅτι θἄφερνε τὴν ἑπομένη γιὰ τραπέζι ἕνα καινούριο γνωστό του, βαθύπλουτο, τὸν κύριο Χρῆστο Βλαντάρη. Ἀμύθητη περιουσία, ἐπιχειρήσεις, μέγαρα, βαπόρια καὶ λοιπά. Λάμψανε σὰ μπριλλάντια στὸ φῶς τὰ μάτια τῆς κ. Μαριάνθης, ἀλλὰ ὁ Δημητράκης ἔσπευσε νὰ τὴν ἀπογοητεύση:

—Μὴν ἐνθουσιάζεσαι! Εἶναι ἑβδομῆντα πέντε χρόνων!

—Ἑβδομῆντα πέντε χρονῶν; Καὶ τότε τί θέλεις νὰ τὸν κουβαλήσης ἐδῶ, χριστιανέ μου; Γιὰ νὰ ξοδευτοῦμε ἄδικα;

—Ἔχω τὸ σχέδιό μου. Λέω νὰ πιάσω μαζί του σχέσεις στενές, νὰ πάρω τὴ σύνταξί μου καὶ νὰ μὲ κολλήση στὶς δουλειές του μ' ἕνα καλὸ μισθό. Μοῦ τὸ πρότεινε ὁ ἴδιος. Εἶχε κάτι ὑποθέσεις στὸ ὑπουργεῖο κι' ἐξετίμησε τὶς ἱκανότητές μου καὶ τὴν τιμιότητά μου.

Τὴν ἑπομένη τὸ μεσημέρι, ἔφθασε ὁ Δημητράκης μὲ τὸν κ. Χρῆστο Βλαντάρη, ἕναν ψηλό, καλοντυμένο γέρο ποὺ μύριζε «γοούρντλεϊ». Δὲ φαινόταν παραπάνω ἀπὸ ἑξῆντα χρονῶν. Στὰ νειᾶτα του θὰ ἦταν πολὺ ὄμορφος. Εὐγενικός, ἔξυπνος, ὁμιλητικός, δημιούργησε ἀμέσως αὐτὸ ποὺ λένε «ἀτμόσφαιρα». Ἔκανε κομπλιμέντα καὶ στὴν κ. Μαριάνθη καὶ στὴν κόρη της, μίλησε γιὰ πολιτικά, γιὰ δουλειές, εἶπε ἱστορίες, ἀνέκδοτα καὶ τοὺς γοήτευσε ὅλους. Δὲν ἔκρυψε καὶ τὴν πραγματική του ἡλικία.

—Εἶμ' ἑβδομῆντα πέντε χρονῶν, εἶπε σὲ μιὰ στιγμή.

—Δὲ φαίνεσθε οὔτε πενῆντα, πετάχτηκε ἡ Πόπη πρὸς μεγάλη χαρὰ τῆς κ. Μαριάνθης καὶ τοῦ Δημητράκη.

—Νὰ σᾶς πῶ, δεσποινίς. Ἑβδομῆντα πέντε εἶμ' ἐγώ, ἀλλὰ ἡ καρδιά μου εἶναι εἴκοσι πέντε. Ἅμα τὰ προσθέσουμε καὶ τὰ δυό, ὁ μέσος ὅρος βγαίνει πενῆντα!

Καὶ γέλασε. Ἦταν Πέμπτη. Τοὺς κάλεσε γιὰ τὸ Σαββατοκύριακο «νὰ τοῦ κάνουν τὴν τιμὴ» νὰ πᾶνε μιὰ μικρὴ ἐκδρομὴ μὲ τὸ αὐτοκίνητό του: Ναύπλιο, Μυκῆνες, Ἐπίδαυρο. Καὶ δέχτηκαν πρόθυμα ὅλοι.

⁂

Αὐτὲς οἱ ἐκδρομὲς ἐπαναλαμβανόντουσαν συχνά. Ὁ κ. Χρῆστος σκοτωνότανε νὰ τοὺς περιποιηθῆ κι' ἡ οἰκογένεια γύριζε πάντα στὸ σπίτι κατενθουσιασμένη. Ἀλλὰ σχεδὸν κάθε βράδυ μαζί τους ἦταν ὁ Βλαντάρης. Πότε τοὺς καλοῦσε νὰ φᾶνε σὲ μιὰ κοσμικὴ ταβέρνα, πότε εἶχε κλείσει εἰσιτήρια γιὰ τὸ θέατρο καὶ πότε τοὺς ἔστελνε κανένα ἐκλεκτὸ κυνῆγι ἢ ψάρι γιὰ νὰ βρῆ ἀφορμὴ νὰ πάη τὸ βράδυ στὸ σπίτι. Καὶ σιγὰ-σιγὰ πῆρε θάρρος κι' ἄρχισε τὰ πανάκριβα δῶρα, γοῦνες, βραχιόλια κλπ.

—Δημητράκη, σὰν πολὺ δὲ μᾶς ἐξετίμησε ὁ Βλαντάρης; εἶπε κάποιο βράδυ στὸν ἄντρα της ἡ κ. Μαριάνθη.

—Λὲς νὰ σ' ἐρωτεύθηκε;

—Ἐμένα ὄχι. Ἀλλὰ τὴν Πόπη, ναί. Τοὺς ξέρω ἐγὼ αὐτοὺς τοὺς γεροπαραλυμένους.

—Σώπα βρὲ ἀδερφέ! Σαχλαμάρες! Ὁ ἄνθρωπος περνάει εὐχάριστα μαζί μας κι' αὐτὸ εἶν' ὅλο, τὴν ἔκοψε ὁ σύζυγος.

Κι' ἡ κουβέντα ἔμεινε ὡς ἐκεῖ.

⁂

Ὥσπου ἕνα μεσημέρι ἔσκασε ἡ μπόμπα!

Ὁ Βλαντάρης ἔστειλ' ἕνα σοβαρό, εὐγενικὸ γράμμα στὸ Δημητράκη καὶ τοῦ ζητοῦσε τὸ χέρι τῆς Πόπης, διαβεβαιώνοντας πὼς θὰ τὴν κάνη τόσο εὐτυχισμένη ποὺ θὰ ξεχάση ἐντελῶς τὴ μεγάλη διαφορὰ τῆς ἡλικίας ποὺ τοὺς χώριζε. Στὴν ἀρχή, τοὺς ἦρθε σὰν κεραμίδα. Ἀλλὰ σὲ λίγη ὥρα ἄρχισε νὰ συνεδριάζη τὸ οἰκογενειακὸ συμβούλιο.

—Νὰ τὸ μελετήσουμε, εἶπε κάπως δειλὰ ἡ Μαριάνθη.

—Τί νὰ μελετήσετε; τὴν ἔκοψε ὁ γυιός της. Νὰ γίνετε συνεργοὶ σὲ μιὰ νόμιμη ἀνηθικότητα;

Καὶ βρόντηξε τὴν πόρτα ἔξαλλος καὶ τράβηξε γιὰ τὸ καφενεῖο.

—Μὴν τὸν ἀκοῦς αὐτὸ τὸν ἀχαΐρευτο, σύστησε στὴν Πόπη ἡ μάνα της. Δὲ βλέπεις ποὺ τέσσερα χρόνια εἶναι πρωτοετής; Ἐδῶ παρουσιάζεται μιὰ μεγάλη εὐκαιρία καὶ πρέπει νὰ πρυτανεύση ἡ λογική. Βασίλισσα θὰ σὲ κάνη αὐτός. Καὶ πόσα χρόνια θὰ ζήση; Τρία; Τέσσερα; Πέντε; Ἔχει καὶ πίεσι κι' ἀνεπάρκεια τῆς καρδιᾶς. Θεέ μου συχώρεσέ με, ποὺ σκέπτομαι ἔτσι, ἀλλὰ γιὰ τὸ συμφέρον σου παιδί μου. Μὲ τέτοια περιουσία ποὺ θἄχης, κάνεις τὴ ζωὴ σου ὅπως θέλεις ὕστερα.

Ὁ Δημητράκης ἦτανε μουδιασμένος. Δεκαέξη χρόνια τὸν πέρναγε ὁ «γαμπρός»! Ἀλλὰ δὲν ἔφερε κι' ἀντίρρησι.

—Ἂς ἀποφασίση μόνη της. Ἔχει ἀρκετὴ πεῖρα καὶ μπορεῖ νὰ κρίνη. Ὅ,τι θέλει ἂς κάνη.

Ἡ Πόπη κάπνιζε νευρικά. Κι, ἄξαφνα:

—Θὰ τὸν πάρω, εἶπε. Ἡ μαμᾶ ἔχει δίκηο. Ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἔχη καλὰ τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι κι' αἰώνιος! Κι' ὅταν ἐγὼ μείνω μόνη, θἄμαι τόσο πλούσια, ποὺ θὰ μπορῶ νὰ ἱκανοποιῶ κάθε μου ἰδιοτροπία. Καὶ γάμο δεύτερο νὰ κάνω καὶ νὰ γυρίζω στὴν Εὐρώπη καὶ νἄχω βίλλες καὶ κόττερα καὶ ν' ἀπολαμβάνω αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ λένε «μεγάλη ζωή». Θὰ τὸν πάρω!

—Μὲ τὴν εὐχή μου παιδί μου, εἶπε ὁ Δημητράκης μὲ κρυφὸ ἐνθουσιασμό.

—Ἡ ὥρα ἡ καλή! κραύγασε χοροπηδηχτὰ ἡ Μαριάνθη!

⁂

Οἱ πρῶτοι μῆνες πέρασαν καλούτσικα. «Καλούτσικα» γιατὶ ὁ Βλαντάρης — καὶ μὲ τὸ δίκιο του — ἀποδείχτηκε παθολογικὰ ζηλιάρης καὶ τῆς ἔκανε δραματικὲς σκηνές. Ἀλλὰ λίγο πρὶν κλείση χρόνος ἀπ' τὸ γάμο, ἄρχισαν οἱ ἀρρώστειες. Καθηλωμένος στὸ κρεβάτι, ἤθελε διαρκῶς, μέρα καὶ νύχτα τὴν Πόπη δίπλα του νὰ τῆς κρατάη τὸ χέρι. Οὔτε στὸ τηλέφωνο δὲ τὴν ἄφηνε νὰ πάη! Ἡ ζωή της εἶχε γίνει μαρτύριο!...

⁂

Τὰ χρόνια περνοῦσαν. Ὁ Βλαντάρης κατάκοιτος. Πότε-πότε τὸν σηκώνανε, τὸν βάζανε σ' ἕνα καρροτσάκι καὶ τὸν πηγαίνανε στὸ σαλόνι καὶ στὴ βεράντα. Ἡ Πόπη μαράζωνε καὶ ρυτίδωνε. Σιγὰ-σιγὰ ἔγινε καὶ νευρασθενικὴ κι' ἄρχισε κι' αὐτὴ τὶς ἐνέσεις καὶ τὶς θεραπεῖες.

Πέρασαν πέντε, δέκα, δεκαπέντε, εἴκοσι χρόνια!

Σὲ ἡλικία ἐνεννῆντα πέντε ἐτῶν «ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν» καὶ «ἀπῆλθε τοῦ ματαίου κόσμου τούτου» ὁ Χρῆστος Βλαντάρης. Ἡ Πόπη, γρηά, ἑξηντάρα, ζαρωμένη, ἀρθριτική, νευρασθενική, μὲ καρδιά, μὲ συκώτι, μὲ νεφρὰ καὶ ὅλα τὰ συμπαρομαρτοῦντα δεχότανε κάθε μέρα δυὸ-τρεῖς γιατροὺς κι ἔπινε φάρμακα καὶ χαμομήλια.

Τὴ ζωὴ νἄκανε τώρα πιά;

Λένε πὼς δὲν ἐκφράζεται μὲ πολλὴ εὐλάβεια κι' εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴ μνήμη τῆς «σοφῆς μητέρας της»...

Ἀλλὰ τί ἔφταιγε κι' αὐτή; Ἡ ζωὴ κάνει μαζί μας χιοῦμορ! «Σπάει πλάκα»!

ΞΥΛΟΝ

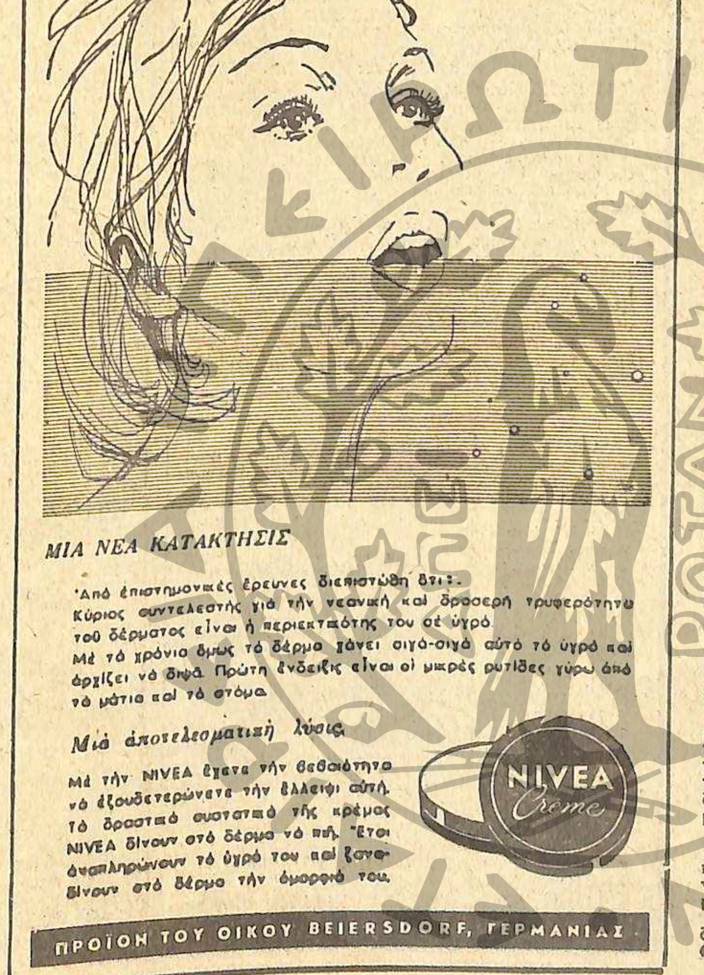

ΣΥΝΤΑΓΗ

Φιλέτα ψάρι γλῶσσα πανὲ

Γιὰ 6 ἄτομα. Καθαρίζετε 300 δράμια γλῶσσες, χωρίζετε τὰ φιλέτα, τὰ πλένετε καὶ τ' ἀφίνετε νὰ στραγγίσουν. Αὐώνετε σὲ λεκάνη 15 δράμια ἀλεῦρι μὲ 40 δράμια μπύρα. Προσθέτετε δύο κροκοὺς αὐγῶν χτυπημένους, 6 κουταλιὲς τῆς σούπας κόρα ψωμιοῦ, ἀλάτι καὶ πιπέρι. Βάζετε 30 δράμια λάδι στὸ τηγάνι καὶ ρίχνετε τὰ φιλέτα, ἀφοῦ τὰ βουτήξετε στὸ πανάρισμα. Τηγανίζετε 6-8 λεπτὰ καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ μεριές. Σερβίρετε μὲ κομματάκια βούτυρο φρέσκο καὶ κομμάτια λεμονιοῦ. Σερβίρετε μὲ μπύρα. Ἡ μπύρα περιέχει 50 ὠφέλιμα συστατικά. Εἶναι τὸ πιὸ πλούσιο ποτὸ σὲ βιταμῖνες Β. Πίνετε κάθε μέρα μπύρα Φίξ. Θὰ αἰσθάνεσθε καλύτερα.

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ

Διπλωματούχου τῶν Γαλλικῶν Ἀκαδημιῶν
PIQUC[illegible] [illegible]ANAS

Τὸ συμφέρον κάθε γυναίκας ποὺ θέλει νὰ μάθη τέλεια

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ

εἶναι νὰ σπουδάση τὸ παγκοσμίου φήμης σύστημα

ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ Μητροπόλεως 12
Σύνταγμα τηλ. 23-934
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ Βασ. Κωνσταντίνου 73
τηλ. 470-522.

ΣΗΜ.: Δεχόμεθα ἐσωτερικὰς μαθητρίας.
Δίδακτρα προσιτά. Ἐγγραφαὶ καθ' ἑκάστην.

Ἡ μαγική ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΗ ΠΟΥ ΠΛΕΚΕΙ ΟΛΑ ΤΑ ΝΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΚΑΝΕΙ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΠΛΕΞΕΙΣ ΑΥΤΟΜΑΤΩΣ.

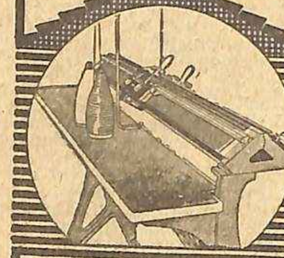

AGOMAGICO T57 (ΑΓΚΟΜΑΤΖΙΚΟ)

Μὲ 4 συστήματα.
Μὲ σιδηρᾶν βάσιν καὶ Τραπέζι ἐργασίας
ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΧΡΗΣΙΣ ΕΥΚΟΛΩΤΑΤΗ
ΔΡΧ. 8.950
Ἐπίδειξις δωρεάν

"ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ Ο.Ε."
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 4 (Στοά)
ΑΘΗΝΑΙ

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ-ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Ἀχαρνῶν 98 — Ἀμφιλοχίας 1
Δέχεται καθ' ἑκάστην 10—12 καὶ 5—7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει.
Τηλέφωνον 810.760

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

Στὸ σταυρόλεξο αὐτό, ἀντὶ νὰ τοποθετήσετε ἕνα μόνο γράμμα μέσα στὸ κάθε τετραγωνίδιο, θὰ βάλετε μιὰ ὁλόκληρη συλλαβή.

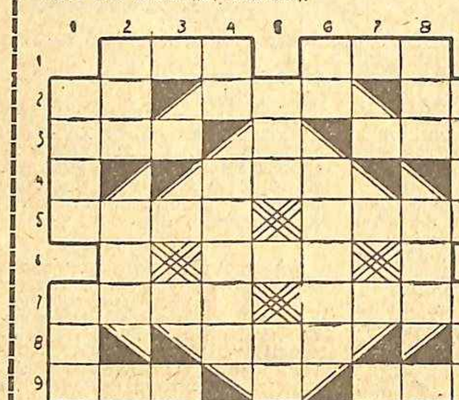

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Ἀλλοίμονο. — Δεσπόζει σὲ πολλὰ ἀντρικὰ κεφάλια.
2) Κατοικ. ζῶο (δημ.). — Ἑορτάζει στὶς 20 Ἰουλίου (χαϊδευτικό). — Οἱ ἐρωτευμένοι τὸ ἐκτιμοῦν ἰδιαιτέρως.
3) Ἀμελής, ἀδιάφορος. — Νησὶ τῶν Ὀλλανδικῶν Ἰνδιῶν.
4) Ἦσαν κάποτε ἀπαραίτητα στὰ πλοῖα.
5) Ἀναστατώνουν συχνὰ τὶς χῶρες τῆς Ν. Ἀμερικῆς. — Χοντρὸ σκοινὶ τῶν πλοίων.
6) Βιβλικὴ πόλις ὀργίων.
7) Φροῦτο ποὺ θὰ κάνη σὲ λίγο τὴν ἐμφάνισί του στὴν ἀγορά. — Τεμπελιά.
8) Μεγάλη λέμβος πλοίου.
9) Ὀνομασία Γάλλων ἱπποτῶν σταυροφόρων. — Ἡ παραγωγή της αὐξήθηκε τόσο, ὥστε νὰ καλύπτη ὅλες τὶς ἀνάγκες τῆς χώρας μας.
10) Εὔφλεκτο ξύλο. — Διάσημος Λατῖνος ἱστορικὸς (50—117 μ.Χ.). — Ἀγγεῖο ἐκκλησιαστικῆς χρήσεως, γνωστὸ καὶ ὡς ραντιστῆρι.
11) Τοῦ ἀρέσουν οἱ δεξιώσεις καὶ οἱ ἑορτές. — Πόλις τῆς Σικελίας.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Κατάλυμα, τόπος γιὰ ὕπνο ἢ ἀνάπαυσι. — Θὰ σᾶς θυμίση τὴν Κρήτη.
2) Διδάσκεται στὰ Ὠδεῖα. — Πρῶτες ὕλες γιὰ τὶς ἐριουγεῖες. — Κτητικὴ ἀντωνυμία.
4) Προϊὸν ἐντόμων. — Χώρα τῆς Ν. Ἀμερικῆς, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι φημίζονται γιὰ τὸ ὕψος τους. — Μάγκικος καρακτηρισμὸς ἐξαιρετικὰ ὡραίας γυναίκας.
5) Τόπος ἐργασίας γιὰ τοὺς χωρικούς. — Μεταφορικὸ μέσον, ποὺ ἐξυπηρετεῖ πολλὰ νησιά.
6) Μεγαλοποιεῖ τὰ πάντα. — Τέτοιος εἶναι πάντοτε ὁ γόμος. — Περίφημη ὄπερα.
8) Τὸ λάδι αὐτὸ εἶναι ἐξαιρετικῆς ποιότητος. — Ἐνδιαφέρει τοὺς μαθητές. — Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ κοινὰ ἐργαλεῖα τῶν ξυλουργῶν, στὴν καθαρεύουσα.
9) Τὸ ἀποφεύγομε τὸ καλοκαῖρι, τὸ κυνηγοῦμε ὅμως τώρα τὸ χειμῶνα. — Περίοδος μεγάλης νηστείας γιὰ τοὺς Μωαμεθανούς.

Δ.

Σωστὸ — Λάθος

Ἀπὸ τὶς δυὸ λέξεις ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ, ποὺ συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κατωτέρω φράσεις διαγράψετε ἐκείνη ποὺ δὲν ταιριάζει.

1) Ὑπάρχουν μαῦρα διαμάντια: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
2) Ἡ Ντὺ Μπαρρὺ ἦταν ἀριστοκρατικῆς καταγωγῆς: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
3) Τὰ Χριστούγεννα ἑορτάζονταν πάντοτε στὶς 25 Δεκεμβρίου: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
4) Ὁ ἄντρας καὶ ἡ γυναῖκα ἀναπνέουν καὶ οἱ δυὸ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
5) Στὴ Μάλτα ἡ ἐπικρατέστερη γλῶσσα ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ κάτοικοι, εἶναι ἡ ἰταλική: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
6) Τὸ ὑψηλότερο ὀροπέδιο τῆς Γῆς εἶναι τὸ Θιβέτ: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
7) Ἡ Ἄννα Μπόλεϋν ἦταν ἡ τελευταία ἀπὸ τὶς 8 συζύγους τοῦ Ἐρρίκου τοῦ 6ου: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
8) Ὑπάρχουν μικροὶ πλανῆτες ποὺ κινοῦνται μεταξὺ τῆς Γῆς καὶ τοῦ Ἄρεως: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
9) Ὁ γορίλλας ἀνήκει στὴν κατηγορία τῶν σαρκοβόρων: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
10) Στὸν καταρράκτη τοῦ Νιαγάρα τὰ νερὰ πέφτουν ἀπὸ ἕνα ὕψος μεγαλύτερο τῶν 200 μέτρων: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
11) Ὁ Βέρντι ἀρνήθηκε νὰ παρευρεθῆ στὴν πρεμιέρα τοῦ ἔργου του «Ἀΐντα»: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
12) Ὅταν στὴ Ρώμη εἶναι μεσημέρι, ἡ Βιέννη ἔχει κι' αὐτὴ τὴν ἴδια ἀκριβῶς ὥρα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Μικρὰ προβλήματα

1) Κοντὰ σὲ μιὰ κολοσσιαία σεγκόϊα τῆς Καλιφορνίας, ὕψους 160 μέτρων, ὑπάρχει ἕνα ἄλλο μεγάλο δέντρο, ποὺ ἐν τούτοις φαίνεται δίπλα της σὰν νάνος. Ἡ διαφορὰ ὕψους μεταξὺ τῆς σεγκόϊας καὶ τοῦ ἄλλου δέντρου εἶναι κατὰ εἴκοσι μέτρα μεγαλύτερη ἀπὸ τὸ τριπλάσιο τοῦ ὕψους τοῦ μικροῦ δέντρου. Ποιὸ εἶναι τὸ ὕψος τοῦ δέντρου, ποὺ βρίσκεται δίπλα στὴν σεγκόϊα;

★

2) Τοποθετῆστε κατωτέρω στὴ θέσι τῶν στιγμῶν τοὺς 9 πρώτους ἀριθμούς, 1 μέχρι 9, ἔτσι ὥστε κάνοντας τοὺς λογαριασμούς, ποὺ σᾶς ἐπιβάλλουν τὰ ὑπάρχοντα ἀριθμητικὰ σημεῖα, νὰ βρίσκετε κάθε φορὰ τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ σᾶς δίνομε.

... — ... + ... = 7
... X ... : ... = 8
... — ... + ... = 9

Θὰ χρησιμοποιήσετε ὅλους τοὺς ἀριθμούς, μιὰ μόνο φορὰ τὸν καθένα.

★

3) Κάποιος ἔχει 110.000 δραχμὲς τὶς ὁποῖες τοκίζει, ἕνα μέρος πρὸς 5% καὶ ἕνα ἄλλο πρὸς 6%. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο εἰσπράττει γιὰ σύνολο τῶν τόκων 6.000 δραχμές. Πόσες χιλιάδες ἔδωσε πρὸς 6% καὶ πόσες πρὸς 5%;

★

4) Παίρνομε ἕνα διψήφιο ἀριθμὸ καὶ κάνομε τοὺς ἑξῆς λογαριασμούς: Τὸν διαιροῦμε διὰ τοῦ 5 καὶ μᾶς μένει ὑπόλοιπο 1. Τὸν διαιροῦμε διὰ τὸ 6 καὶ μᾶς μένει ὑπόλοιπο 2. Ὅταν τὸν διαιρέσουμε διὰ τοῦ 7 μᾶς μένει ὑπόλοιπο 5. Δεδομένου τώρα ὅτι προσθέτοντες τὸ πηλῖκον τῶν τριῶν αὐτῶν διαιρέσεων βρίσκομε γιὰ σύνολο ἕνα ἀριθμό, κατὰ δυὸ μονάδες μικρότερο ἀπὸ τὸ ἥμισυ τοῦ ἀριθμοῦ, ποὺ διαλέξαμε ἀρχικά, μπορεῖτε νὰ βρῆτε ποιὸς εἶναι ὁ ἀριθμὸς αὐτός;

20 μικροδιαφορὲς

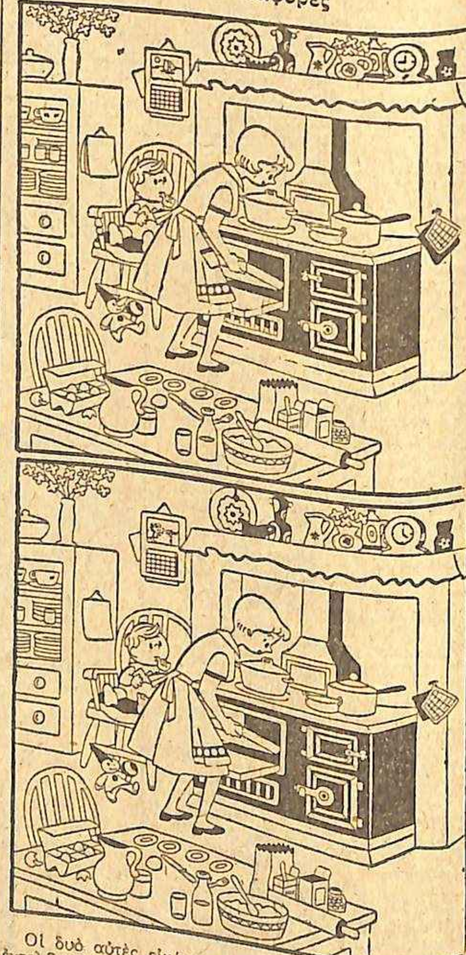

Οἱ δυὸ αὐτὲς εἰκόνες φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως ἐντελῶς ὅμοιες κι' ὅμως διαφέρουν μεταξύ τους σὲ 20 σημεῖα. Ἂν θέλετε νὰ ὑπερηφανεύεστε γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας, πρέπει νὰ βρῆτε καὶ τὶς 20 μικροφιαφορὲς μέσα σὲ 3 λεπτὰ τῆς ὥρας. Σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ πάρουν μέρος στὸ παιγνίδι δυὸ ἢ καὶ τρεῖς παῖκτες συγχρόνως, κερδίζει ἐκεῖνος, ποὺ θὰ βρῆ τὶς περισσότερες διαφορὲς μέσα στὸ μικρότερο χρονικὸ διάστημα.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 65

Ὁ γιατρός σας

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Μ. Δ. Κ.: Ἐφόσο ὑποφέρετε κατὰ μικρὰ χρονικὰ διαστήματα, ἀπὸ συνάχι, σᾶς συμβουλεύω νὰ ἐξετάσετε τὸ περιστατικός σας πρῶτα ὠτολαρυγγολογικῶς. Ὁρισμένες παθήσεις τῆς ρινοφαρυγγικῆς κοιλότητος προκαλοῦν παροξυσμοὺς κυνάγχης. Ἀλλὰ καὶ σὲ μία ἀλλεργικὴ κατάστασι πιθανῶς νὰ ὀφείλεται. Θὰ κάμετε χρῆσι τοῦ φαρμάκου Longifone τρία κουταλάκια τὴν ἡμέρα ἢ τρία χαπάκια τοῦ ἴδιου φαρμάκου ἐπίσης τὴν ἡμέρα.

Ἀνήσυχη μητέρα: Βεβαίως, δὲν εἶναι ἀρκετὰ τὰ περιγραφόμενα γιὰ νὰ βασιστῶ στὴ δική σας διάγνωσι. Ἔχω ἀνάγκη ἐργαστηριακῶν ἀποδείξεων μὲ τὴν ἐξέτασι τοῦ αἵματος. Δὲ θὰ χάσετε ὅμως τίποτε, ἂν μέχρις ὅτου γίνη ἡ ἀνωτέρω διαπίστωσι, νὰ κάμετε 10 ἐνέσεις Bedoc B12 ἢ Dodec ἐπίσης τῶν 1000γ δύο τὴν ἑβδομάδα ἐνδομυϊκῶς. Ἐξυπακούεται ὅτι χρειάζεται μιὰ προσεκτικὴ διαιτητικὴ ἀγωγὴ καὶ καθαρὸς ἀέρας. Μόλις κατορθώσετε νὰ κάμετε ἐξέτασι αἵματος, μοῦ τὴ στέλνετε.

Τ. Α. Ε., Ἐνταῦθα: Μπορεῖτε, σὰν φοιτητὴς ποὺ εἶστε, νὰ πᾶτε ἕνα πρωῒ στὸ Νοσοκομεῖο Συγγροῦ νὰ ἐξεταστῆτε, γιὰ νὰ καθησυχάσετε.

Δ. Χ. Κ., Κύπρο: Δὲ μοῦ δίδεται ἡ δυνατότης νὰ σᾶς πῶ τὴ γνώμη μου γιὰ δερματικὴ ἐκδήλωσι, ἡ ὁποία χρειάζεται ἐξέτασι.

Σέργιο Κ. 7.: Τὰ στηθικὰ νοσήματα ἔχουν πάντοτε ἀνάγκη προσωπικῆς ἐξετάσεως. Ὁ βήχας δὲν εἶναι πάντοτε, ἔνδειξι πνευμονικοῦ νοσήματος. Γι' αὐτὸ σᾶς συνιστῶ, ἐφόσο ὑπάρχει στὸ μέρος σας γιατρός, νὰ πᾶτε νὰ σᾶς ἐξετάση. Ἂν δὲ σᾶς εἶναι δυνατό, τότε μπορεῖτε νὰ κάμετε χρῆσι τῶν φαρμάκων Bronhoton ἢ Sival ἀνὰ 4ωρο ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ.

Ὑπερήλικα: Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ἔχω γνώμη στηριζόμενος μόνο σὲ ὅσα μοῦ ἀναφέρετε γιὰ τὴν περίπτωσί σας. Νομίζω ὅτι θὰ εἶναι προτιμώτερο νὰ σᾶς δῆ ἕνας οὐρολόγος γιατρὸς ἢ νὰ εἰσαχθῆτε σὲ Νοσοκομεῖο.

Ἀφροδίτη Χ.: Δὲν εἶναι τόσο εὔκολο, ὅσο τὸ νομίζετε, νὰ κάμη ὁ μὴ εἰδικός, πραγματικὴ ἐκτίμησι τῆς ποιότητος ἑνὸς δέρματος. Ἐφόσο ὅμως δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ἔχωμε τὴ γνώμη εἰδικοῦ, ἀναγκαστικά, στηριζόμενος στὴ προσωπική σας τοιαύτη, σᾶς συνιστῶ τὴν Creme Phyllis σὲ συνδιασμὸ μὲ τὴν Perle Phyllis.

Ἀναγνώστη Δ. 10: Θὰ κάνετε τώρα, ἀνελλιπῶς 10 ἐνέσεις Teston ἢ Arenorm τῶν 25 M.I. δυὸ τὴ βδομάδα μὲ δίμηνες διακοπὲς καὶ ἐπὶ 15 ἡμέρες τρία χάπια τοῦ ἴδιου μὲ τὶς ἐνέσεις φαρμάκου. Ἂν δὲν εἶναι εὔκολο νὰ κάνετε ἐνέσεις, θὰ μοῦ ξαναγράψετε.

Βασανισμένη Δ. Π. 3.: Ἡ πάθησι, ποὺ ἀναφέρετε, εἶναι πολὺ ἐπίμονη, μακροχρόνια καὶ κατ' ἐξοχὴν ἀνθεκτικὴ στὴν ἐφαρμοζομένη θεραπεία. Εἶναι δὲ τελείως ἀδύνατο νὰ προσπαθήσετε νὰ ἐφαρμόσετε μόνη σας τὴν ἐνδεδειγμένη θεραπεία. Εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς ἀναλάβη ὁπωσδήποτε εἰδικὸς γυναικολόγος γιατρός.

Τ. Μ. Π.: Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ σᾶς καθορίσω ἀπὸ μακρυὰ ποῦ ὀφείλεται ἡ περιγραφομένη καταβολή. Ἔχω ἀνάγκη ἀκτινογραφιῶν τοῦ θώρακος καὶ παρακολουθήσεως πυρετικῆς κινήσεως. Πρὸς τὸ παρὸν κάμετε ἕνα κουτὶ ἐνέσεις Beliv ἢ 3 fabl. Surperbeé.

Α. Λ.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Δραμινὴ Κ. Κ., Δράμα: Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως, μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου θὰ παίρνετε τέσσερα χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Thelygan No 1 Tube. Στὴ συνέχεια καὶ μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τῆς περιόδου, ὅτε θὰ διακόπτετε, θὰ παίρνετε δυὸ χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Yochimbine Merk. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Λιάνα: Εἶναι δυνατὸ νὰ συμβῆ αὐτὸ ποὺ μοῦ γράφετε μὲ τὶς συνθῆκες ποὺ μοῦ περιγράφετε. Πολὺ συχνὰ παρουσιάζονται παρόμοιες ἀτυχες περιπτώσεις. Ἐπίσης κατὰ τοὺς πρώτους μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης συχνὰ συμβαίνει νὰ παρουσιάζεται μιὰ ἐξασθενισμένη περίοδος.

Μ. Ν., Ρέθυμνο, Κρήτη: Εἶμαι ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῆς θεραπείας. Θὰ συνεχίσετε ὡς ἑξῆς: Μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Lynoral τοῦ 1 mg. No 1 tube. Ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ διαλύετε κάτω ἀπὸ τὴ γλῶσσα ἕνα χάπι ἡμερησίως ἐπὶ πέντε ἡμέρες ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Orga-Steron τοῦ 1 mg. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Γιασεμὶ Ε. Ζ. — Κοζάνη: Εἶναι πολλὲς οἱ ἀπορίες σας καὶ τὰ ἐρωτήματά σας καὶ δὲν εἶναι εὔκολο νὰ σᾶς ἀπαντήσω ἀπὸ τὶς στῆλες τοῦ «Θησαυροῦ». Σᾶς συνιστῶ νὰ διαβάσετε τὸ βιβλίο «Ἰατρικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια τῆς γυναίκας» ποὺ θὰ σᾶς κατατοπίση ἀπόλυτα σ' ὅτι σᾶς ἐνδιαφέρει.

Κ. Θ. Μ., Ἐνταῦθα: Στὴν περίπτωσί σας πρόκειται ἁπλῶς γιὰ φυσιολογικὴ ἔκκρισι.

Γ. Β. Α. 24, Θεσ/νίκη: Τὰ συμπτώματα ποὺ μοῦ περιγράφετε ὀφείλονται σὲ πρωτοπαθῆ ἀνεπάρκεια ὠοθηκῶν. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου θὰ κάνετε τέσσερις ἐνέσεις — μιὰ ἔνεσι κάθε τρεῖς ἡμέρες — ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Ovormol B. τῶν 50.000 μονάδων. Ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις — μιὰ κάθε ἡμέρα — ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Luteol τῶν 10 mg. Κατὰ τὸ μεσοδιάστημα τῆς περιόδου θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. E-VIT fl. No 1. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Cleo — Za — Via Tanganyika: Ὅλα τὰ ἐνοχλήματά σας καὶ νευροψυχικὲς διαταραχὲς ὀφείλονται στὴ δευτεροπαθῆ ἀνεπάρκεια, ποὺ ἀκολούθησε τὸν ἄτυχο τοκετό. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως, μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου θὰ κάνετε τέσσερις ἐνέσεις — μιὰ κάθε τρεῖς ἡμέρες — ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Ovocycline τῶν 5 mg. Ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις — μιὰ κάθε ἡμέρα — ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Lutocycline τῶν 10 mg. Κατὰ τὸ μεσοδιάστημα τῆς περιόδου θὰ παίρνετε δυὸ χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tab'. EVION τῶν 100 mg. Κατὰ τὶς ἡμέρες τῶν ἐντόνων νευροψυχικῶν διαταραχῶν θὰ παίρνετε δυὸ χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Sedamyl. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τετράμηνο.

Δυὸ καρδιὲς Μ. Α., Πάρο: Σὲ κάθε ἀλλαγὴ μηνὸς μέχρις ὅτου συμπληρώσετε καὶ τὸν τέταρτο μῆνα, θὰ κάνετε δυὸ ἐνέσεις — μιὰ κάθε δυὸ ἡμέρες — ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Lutorm τῶν 25 mg. Ἀπὸ τοῦ τετάρτου μηνὸς γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσετε τὶς αὐξημένες ἀνάγκες τοῦ ὀργανισμοῦ σας, ποὺ δημιουργοῦνται γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ ἐμβρύου, θὰ παίρνετε καθημερινῶς καὶ μέχρι τοῦ τοκετοῦ, ἕξη χάπια — ἕνα χάπι ἀπὸ κάθε χρῶμα — ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Pregnavite. Θὰ ἀποφεύγετε τὰ ἁλμυρὰ καὶ παχειὰ φαγητά, τὰ πολλὰ ζυμαρικὰ καὶ γλυκά, καὶ τὴν ὀρθοστασία. Κάθε μῆνα θὰ κάνετε γενικὴ ἐξέτασι τῶν οὔρων.

E. Alex., Brisbane — Australia: Γράφω λεπτομερῶς στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ στείλατε.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Ἀπελπισμένη Η. Μ., Ἐνταῦθα: Πολλὰ στοιχεῖα ἀκόμη μοῦ λείπουν, γιὰ νὰ μορφώσω σαφῆ γνώμη γιὰ τὴν περίπτωσί σας. Πρέπει νὰ γίνη νέος προσδιορισμὸς τοῦ βασικοῦ μεταβολισμοῦ. Μὲ τὴν ἐξέτασι αὐτὴ στὸ χέρι νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ νευρολόγο τῆς ἐμπιστοσύνης σας. Οἱ ταχυπαλμίες, ζαλάδες, φοβίες, ἀτονία, κλπ. εἶναι συμπτώματα, ποὺ παρουσιάζονται σὲ πολλὲς παθήσεις ὀργανικές, λειτουργικές, ἢ ψυχογενεῖς. Ὑπάρχει ἐξαιρετικὴ εὐαισθησία τοῦ ὀργανισμοῦ σας, ποὺ ἀντιδρᾶ κατὰ τρόπο ἔντονο στὴ λῆψι κάθε φαρμάκου, ὥστε νὰ μὴν εἶναι δυνατὴ ἡ δοκιμαστικὴ χρῆσι φαρμάκου. Ἔχετε ἀνάγκη νευρολογικῆς ἐξετάσεως.

Πονεμένη Α. Π., Μυτιλήνη: Ἐπιμένουν πολὺ τὰ ἐνοχλήματα τῆς κοιλιᾶς. Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ ἐρευνηθοῦν οἱ ἀμυγδαλὲς καὶ νὰ γίνη παρασιτολογικὴ ἐξέτασι κοπράνων. Πολλὲς φορὲς ἡ ἀναστάτωσι τῶν νεύρων προέρχεται ἀπὸ ἀμοιβάδες. Ἡ καλὴ λειτουργία τῆς περιόδου παίζει τεράστιο ρόλο. Τὰ φαινόμενα τῆς σαλπιγγίτιδος, τὰ δέκατα καὶ ἡ αὔξησι λευκῶν αἱμοσφαιρίων δείχνουν, ὅτι δὲν πρόκειται ἁπλῶς περὶ νευρωσικῶν ἐκδηλώσεων, ἀλλὰ ὑπάρχει κάτι τὸ ὀργανικό. Αὐτὸ πρέπει νὰ εὑρεθῆ καὶ νὰ γίνη ἀνάλογη αἰτιολογικὴ θεραπεία. Νὰ γίνουν Amp. Arbromol No 10 καὶ Amp. Dodecavite composée No 10, ἐναλλὰξ ἐνδομυϊκῶς. Ἐσωτερικῶς νὰ πάρετε Tabl. Progyl de 25 mg. fl. No 2, ἀπὸ τρία ἡμερησίως μετὰ τὸ φαγητό, ἀφοῦ ἀρχίσετε μὲ μικρὲς δόσεις καὶ βαθμηδὸν αὐξάνετε τὴ δόσι.

Δ. Σ. Χῖο: Οἱ ἔντονες ἀντιδράσεις τῆς δουλειᾶς σας νομίζω, ὅτι δὲν ἐπιβάλλουν τὴν ἀλλαγὴ ἐπαγγέλματος. Ἡ ἀρρώστια δὲν προέρχεται ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ ἐπαγγέλματος, δὲν εἶναι δηλαδὴ ἐπαγγελματική. Τίποτε δὲν ἐγγυᾶται, ὅτι οἱ ἴδιες ἀντιδράσεις δὲ θὰ παρουσιαστοῦν καὶ μετὰ τὴν ἀλλαγὴ ἐργασίας. Ἡ ψυχονεύρωσι, ποὺ σᾶς βασανίζει, ἔχει ἀνάγκη θεραπείας. Ἐφόσο δὲν ὑπεχώρησε μὲ τὴ συντηρητικὴ κατ' οἶκον θεραπεία, πρέπει νὰ γίνη ὑπνοθεραπεία σὲ κλινικὴ νευρολογική. Νοσοκομειακὴ περίθαλψι γιὰ τὴ φυματίωσι καὶ τὰ νευροψυχικὰ νοσήματα πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστο τὸ ΤΕΒΕ δὲν παρέχει. Ἐπομένως ἡ νοσηλεία σας θὰ βαρύνη ἐξ ὁλοκλήρου σᾶς οἰκονομικῶς.

D. G. Ruenda Urundi: Πρέπει νὰ συνεχίσετε τὴ λῆψι Tabl. Norinan de 25 mg. fl. No 1, ἀπὸ ἕνα κάθε βράδυ μόνο. Ἡ δόσι αὐτὴ συντηρήσεως πρέπει νὰ συνεχιστῆ γιὰ μεγάλο χρονικὸ διάστημα. Τὰ ἐλάχιστα ἐνοχλήματα ποὺ μένουν μὲ τὸ χρόνο θὰ ὑποχωρήσουν καὶ αὐτὰ ἐντελῶς. Ἡ ψυχανάλυσι καὶ ἀνάλογη ψυχοθεραπεία ἀσφαλῶς πολὺ θὰ σᾶς βοηθήσουν. Γιὰ τὴν ἐργασία αὐτὴ ὅμως χρειάζεται ἀρκετὸς χρόνος, ποὺ πρέπει νὰ διαθέσετε ἐδῶ στὴν Ἀθῆνα.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

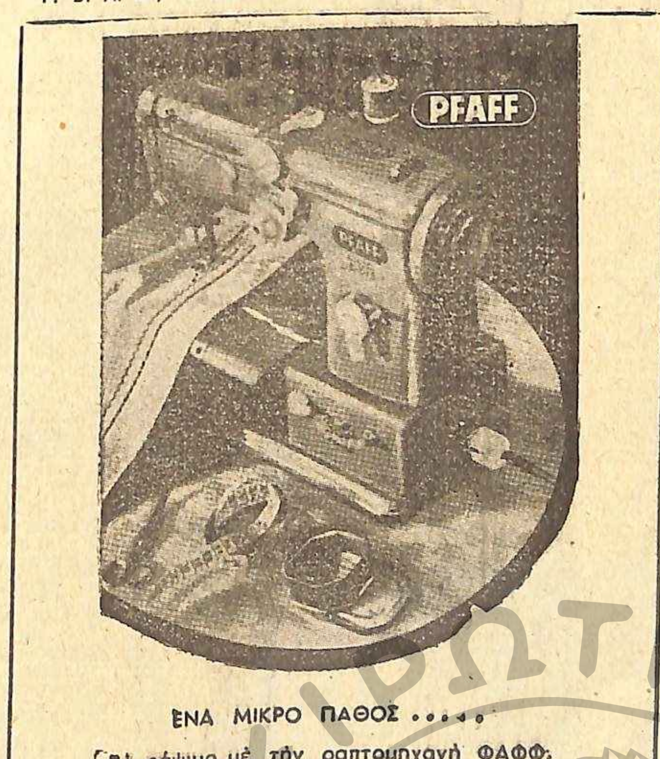

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΠΑΘΟΣ .....

Τὸ ράψιμο μὲ τὴν ραπτομηχανὴ ΦΑΦΦ.

Ἡ πρόοδος τῆς τεχνικῆς ἐδημιούργησε ἀπὸ τὴν παληὰ ραπτομηχανὴ τῆς γιαγιᾶς ἕνα μοντέρνο στολίδι τοῦ νοικοκυριοῦ.

Κάνει τὸ ράψιμο ἀτομικὴ εὐχαρίστησι καὶ τὴν χρησιμοποίησι τοῦ χρόνου πρακτικὴ καὶ ἐπωφελῆ.

Τὴν χαρὰ τῆς ἐκλογῆς ἑνὸς ὑφάσματος, τὸν ἐνθουσιασμὸν ἑνὸς φιγουρινιοῦ, τὴν ἱκανοποίησι τοῦ κάθε καινούργιου φορέματος, ὅλα αὐτὰ κερδίζετε ὅταν ράβετε μόνη σας στὸ σπίτι μὲ τὴν αὐτόματη ραπτομηχανὴ ΦΑΦΦ.

Α. Ε. ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΦΑΦΦ (ΕΛΛΑΣ)
Ὁδὸς Κολοκοτρώνη 25 - Ἀθῆναι Τηλ. 36-164

ΕΝΤΥΠΟΝ

Παρακαλῶ ἀποστείλατέ μου ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑποχρεώσεώς μου, περιγραφικὸ σημειώματα (προσπεκτὺς) διὰ τὴν αὐτόματον ραπτομηχανὴν ΦΑΦΦ.
Διευθυνσίς μου: ____

Οἱ λωλάδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Τρίχες

ΑΠΟ μικρὸς ὁ Νικολάκης εἶχε ὄμορφα καὶ πλούσια μαλλιά, γι' αὐτὸ κι' ἡ Ἐφταλία, ὅταν ἀρραβωνιαστήκανε στὴ Σμύρνη, τοὔκανε χίλια κοπλιμέντα καὶ τοὔλεγε:

— Δὲ σουφρίρω μερικὲς π' ἀγαπίζουνε καραφλάκηδες. Ἴσια εἶναι νὰ χαϊδεύῃς μπόλικα μαλλιὰ καὶ νὰ βλέπῃς τὸ μπουλαντζέ, οὖλα κατσαρὲς μποῦκλες!

Κι' ἐκεῖνος ποὔβλεπε γκιὸζ-γκιορινὲ πὼς τὸν εἶχε μπεγεντίσει, καμάρωνε.

Κι' ὅταν παντρεύτηκαν τῆς τραγουδοῦσε:

Τὸ πρωῒ μὲ ξυπνᾶς
μὲ φιλιὰ
μοῦ χαϊδεύεις μετὰ
τὰ μαλλιά.

Ὁ δὲ Λαμπίδης, ὁ μπαρμπέρης ἐνθουσιασμένος τοὔλεγε:

— Σὰν σὲ κουρεύω, φχαριστιέμαι κούρεμα, κὺρ Νικολάκη μου.

Δυστυχῶς, ἀπ' τὸν καιρὸ ποὔρθανε πρόσφυγες στὴν Ἀθήνα τὰ μαλλιά του ἀρχίσανε ν' ἀραιώνουνε.

— Καλὲ Νικολάκη, ἔλεγε ξαφνιασμένη ἡ Ἐφταλία, τὰ μαλλιά σου τοῦφες-τοῦφες πέφτουνε. Κάθε πρωῒ τὸ διαλυστήρι σου γεμίζει τρίχες καὶ μπεζερίζω νὰ στὸ παστρέψω.

Πράγματι, ἡ καράφλα του οὖλο καὶ μεγάλωνε κι' ὁ φουκαρᾶς προσπαθοῦσε τὰ μπροστινὰ μαλλιὰ νὰ τὰ ρίχνῃ πίσω γιὰ νὰ σκεπάσῃ τὸ ἀραίωμα.

— Ἄειντε νὰ πᾷς σ' ἕνα γιατρό, τοῦ φώναζε ἡ Ἐφταλία — γιατὶ δὲ θὰ τὸ νταγιαντίσω νὰ δῶ τὸ κεφάλι σου γουλί.

Καὶ μιὰ καὶ δυὸ πῆγε σ' ἕνα φαμόζο δερματολόγο. Ἀμέσως ὁ γιατρὸς τοὔγραφε μιὰ ρετσέτα καὶ γιὰ νάχῃ ἕνα σκόντο, τὸν ἤστειλε σὲ μιὰ σπετσαρία τοῦ ΙΚΑ.

Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα πρωΐ, μεσημέρι, βράδυ μ' αὐτὴ τὴν ἀλοιφὴ ἤκανε μασσὰζ καὶ βάσταξε καιρὸ ἡ κατεργασία τοῦ κεφαλιοῦ του.

— Καλὲ φτάνει πιά, θὰ τὸ ξεφλουδίσῃς! τοῦ φώναζε ἡ Ἐφταλία.

Μὰ κεῖνος τὸ βιολί του καὶ μερακλαντισμένος κι' ἀπελπισμένος, ὅσο ἤβλεπε πὼς τοῦ πέφτουνε, ξαναπῆγε στὸ γιατρό.

— Μὴ φοβᾶσαι, κὺρ-Νικολάκη, πέφτουνε οἱ ἑτοιμοθάνατες, κι' ἔτσι σὲ λίγο θὰ ζωογονηθοῦν οἱ ρίζες καὶ θ' ἀρχίσῃ ἡ ἀνοικοδόμησι. Στὸ μεταξὺ θὰ βάλῃς ἕνα μπερὲ ὥσπου νὰ μπιτίσῃ ἡ θεραπεία.

Κι' ἔτσι ὁ Νικολάκης ἤβαλε ἕνα μαλλιαρὸ σκοῦφο, κι' οὔτε τὴ νύχτα δὲν τὸν ἔβγαζε ἀπ' τὸ κεφάλι του. Κι' ἤλεγε στὴν Ἐφταλία:

— Θὰ τὸν βγάλω ὅταν ξαναφουντώσουνε, καὶ τότε θὰ μπορῇς πάλι νὰ μοῦ τὰ χαϊδεύῃς.

Μοῦλα ὅμως τὰ ρεμέντια καὶ τὰ μασσάζ, τὸ κεφάλι του, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα ἤτανε σὰν φεγγάρι, σὰν αὐγὸ λαμπριάτικο. Κι' ὅταν τὸν βλέπανε στὸ μπαρμπέρη ποὺ ἰστὲρ ἰστεμὲζ ἤβγαζε τὸ μαλλιαρὸ σκοῦφο, τοῦ λέγανε:

— Τύφλα νάχουν οἱ τεντυμπόϋδες κὺρ-Νικολάκη.

Ὁ δὲ φρανσουᾶς ποὔτανε ντραγουμάνος στὸ κονσολᾶτο τοῦ φώναζε:

— Τὸ κεφάλι σου Νικολάκη μου εἶναι τάτε κουζὰλε σελοντρὸμ γιά... μύγιες!

Κι' οἱ σεϊρτζῆδες τοῦ μαχαλᾶ εἶχαν ὀρμηνεμένα τὰ γειτονόπαιδα καὶ περιμένανε σὰν πολεμιστάδες σὲ παράταξι, νὰ ξεπροβάλλῃ ὁ Νικολάκης κι' οὐρλιάζανε καὶ φωνάζανε:

— Κὺρ-Νικολάκη, σβῦσ' τὴν λάμπα!

Ἡ δὲ καρσινὴ τσ' Ἐφταλίας, ἡ φαρμακόστομη τραγουδοῦσε πικαριστικά:

«Τί τὄθελε ἡ μάνα σου
τὴ νύχτα τὸ λυχνάρι
ἀφοῦ εἶχε τὴν φαλάκρα σου
σὰν ἥλιο σὰν φεγγάρι!»

Κι' ἤβαζε μάξους τὸν ἄντρα τσῃ νὰ διαλύζῃ τὰ πλούσια μαλλιά του καὶ νὰ στρίβῃ τὸ παχὺ μουστάκι του.

Κι' ἡ Ἐφταλία δὲν βάσταξε πιά, βγῆκε γκιζτισμένη καὶ ξεφώνισε:

— Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ βάζῃς τὸν ἄντρα σου καρσιλαμά μου νὰ στρίβῃ τὸ μουστάκι του, γιατὶ τὸ ξέρω πὼς καλλιεργεῖ... τρίχες!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— *Πᾶμε νὰ βροῦμε καμμιὰ πιὸ ἥσυχη γωνιά!...*

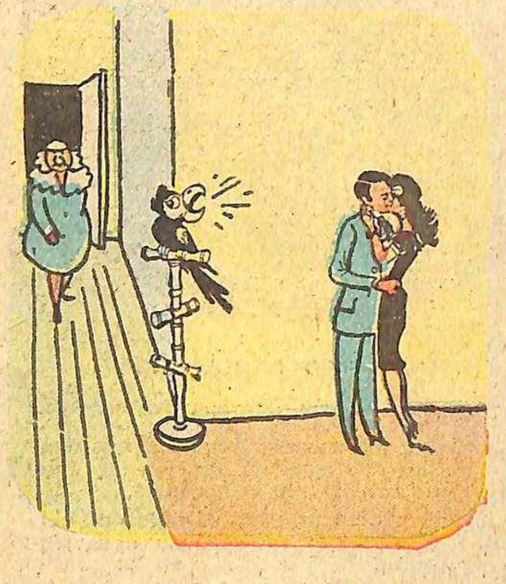

— *Φυλαχτῆτε... Ἔρχεται ἡ γριά!...*

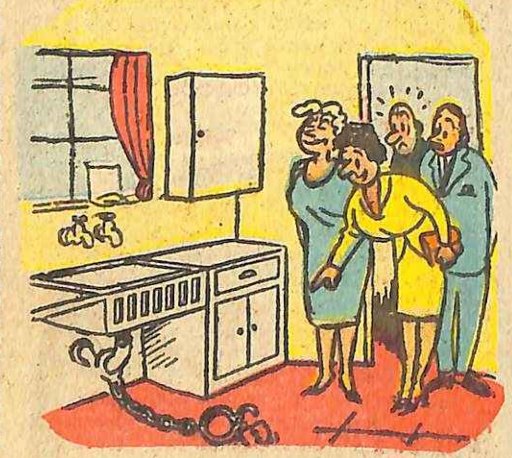

— *Κι' αὐτὸ γιὰ ποιὸν προορίζεται, Μαρίκα·*

Οἱ ἰδιοτροπίες ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Οἱ ἐτικέττες

ΤΕΛΟΣ πάντων, κύριε Κωστάκη, δὲν ξεκολλᾶς ἐκεῖνες τὶς πολύχρωμες ἐτικέττες ἀπὸ τὸ σαραβαλάκι σου, νὰ τὸ ἐπαναφέρῃς σὲ μιὰ κατάστασι εὐπρεπείας; Ἄειντε νὰ χαρῇς. Ἅρπαξε ἐκεῖ στὰ σβέλτα ἕνα σφουγγάρι κι' ἕναν τενεκὲ σαπουνάδα καὶ μαλάκωσε τὰ χρωματιστὰ χαρτιά, ἅρπαξε μετὰ μιὰ σπάτουλα καὶ ξῦσ'τα νὰ φύγουν γιὰ νὰ καθαρίσουν τὰ κρύσταλλα ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴν ἔγχρωμη σαβοῦρα ποὺ ἔχεις κολλήσει σὲ ἀλλεπάλληλες σειρές. Ἄειντε, κύριε Κωστάκη, γιατὶ πολὺ μᾶς δίνετε στὰ νεῦρα.

Διότι, κύριε Κωστάκη, τί θέλετε νὰ παραστήσετε μ' ὅλα αὐτὰ τὰ χαρτόσημα ποὺ ἔχετε κολλήσει; Ὅτι πήγατε στὰς Εὐρώπας καὶ περάσατε ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη ποὺ ἀναγράφονται στὰ κρύσταλλά σας; Καὶ λοιπόν, τί ἔγινε μ' αὐτό; Σήμερα σχεδὸν δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ἐν Ἑλλάδι ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ πάει στὰς Εὐρώπας, αἱ ὁποῖαι Εὐρῶπαι δὲν εἶναι πλέον ἀπρόσιτος παράδεισος ὅπως μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ποὺ ἦταν προσιτὸς μόνον στοὺς πλουσίους.

Σήμερα, κύριε Κωστάκη, καὶ ὁ τελευταῖος ψωρῆλος, ἅμα κάνῃ λίγες οἰκονομίες, μπορεῖ νὰ πάῃ ὁπουδήποτε τῆς Εὐρώπης ἐπιθυμεῖ. Ὥστε ἡ ἰδική σας μετάβασις δὲν ἀποτελεῖ τίποτε τὸ ξεχωριστὸ καὶ τὸ ἀξιοσημείωτο, ὥστε νὰ τὸ τυπώνετε καὶ στὰ κρύσταλλα τοῦ σαραβαλακίου σας ἐν εἴδει κομπαστικῆς διαφημίσεως: «Κυττᾶξτε ποῦ πῆγα καὶ ζηλέψτε!»

Τί εἶπες; Δὲν εἶν' ἔτσι; Ἅμ πῶς εἶναι, δηλαδή; Καὶ τί ἄλλο παρὰ ἐπίδειξις εἶναι, δηλαδή; Ὁρίστε; Αὐτὸ συνηθίζεται πολὺ στοὺς κύκλους τῶν ὁδηγῶν — μ' ἀρέσει τρελλὰ αὐτὸ τὸ «ὁδηγῶν» — ποὺ κάνουν τουρισμὸ μὲ τὸ ἁμάξι τους;

Νὰ μὲ συγχωρῇ ἡ χάρι σου. Συνηθίζεται μόνο μεταξὺ τῶν κενοδόξων, ἀνοήτων κουτορεκλαματζήδων καὶ κουφιοκεφαλάκηδων ὁδηγῶν.

Ἔχω δῆ πολλὰ ξένα αὐτοκίνητα ἐν Ἀθήναις ποὺ δὲν ἔχουν καμμιὰ ταμπέλα κολλημένη στὰ τζάμια τους, ὅπως ἔχω δῆ καὶ ἀρκετοὺς Ἀθηναίους αὐτοκινητούχους, ποὺ ἔχουν ὀργώσει ἐπανειλημμένως τὴν Εὐρώπη κατὰ μῆκος καὶ πλάτος καὶ ὅμως ἐπέστρεψαν χωρὶς αὐτὲς τὶς ἀηδίες, μὲ τὶς ὁποῖες εἶναι διακοσμημένο τὸ δικό σου. Διότι αὐτοὶ μὲν εἶναι ἀξιοπρεπεῖς ἄνθρωποι καὶ σέβονται τὸν ἑαυτό τους, ἐνῷ ἐσὺ εἶσαι ἕνας κουτορεκλαμαδορᾶκος τῆς κακῆς ὥρας.

Διότι, κύριε Κωστάκη, ἐδῶ τὸ ζήτημα ἔχει ὡς ἑξῆς: Τὸ ἂν ἐπῆγες στὰς Εὐρώπας εἶναι δικός σου λογαριασμός. Καὶ ποῦ πῆγες καὶ ποῦ πέρασες καὶ ποῦ ἔμεινες, τὸ ξέρεις βέβαια καὶ τὸ θυμᾶσαι. Πρὸς τί λοιπὸν οἱ ἐτικέττες; Γιὰ νὰ τὸ μάθουν καὶ οἱ ἀπ' ἔξω! Ὡραῖα. Καὶ τόμαθαν οἱ ἀπ' ἔξω. Τί ἔγινε; θὰ σοῦ δώσουν κανένα παράσημο ἢ θὰ μείνουν ἐκστατικοὶ ἐνώπιον τῆς ἀφεντιᾶς σου;

Σοῦ ἐξηγῶ τὰ πράγματα ἁπλᾶ καὶ καθαρά, κύριε Κωστάκη, γιὰ νὰ σοῦ δώσω νὰ καταλάβῃς πόσον βλὰξ εἶσαι. Διότι ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία μὲ τὶς ἐτικέττες ποὺ κολλᾶνε στ' αὐτοκίνητα καθὼς καὶ στὶς βαλίτσες, γιὰ μένα εἶναι μιὰ βλακεία καὶ τίποτ' ἄλλο. Εἶναι μιὰ ἠλιθία ἐπιδίωξις αὐτοδιαφημίσεως. Τάχα πήγαμε στὸ Παρίσι καὶ στὴ Βιέννη καὶ στὴ Ρώμη καὶ κάτι κάναμε! Καὶ πρέπει νὰ τὸ τυπώσουμε καὶ στὰ τζάμια. Ἄειντε λοιπὸν κύριε Κωστάκη, ἀρκετὰ εἴπαμε. Τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω ἅρπαξε τὸ σφουγγάρι καὶ σβῦσ'τα, γιατὶ κάτι τέτοιες ἀηδεῖς προκλήσεις πολὺ μοῦ δίνουν στὰ νεῦρα.

Ἄειντε, γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σφουγγάρι ὑπάρχουν καὶ πέτρες.

Τί εἶπες; Τὰ λέω ἀπὸ τὴ ζήλεια μου; Ἄι τότε πάρε πέντε εἰς ἀπάντησιν. Ἠλίθιε!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὅταν ἡ μοῖρα ΚΥΒΕΡΝΑ

ΚΡΑΤΩΝΤΑΣ ἕνα μπουκετάκι μὲ λουλούδια, μπῆκε ὁ Πετράκης καὶ πάλι, ἐκεῖνο τὸ ἀπόγεμα, στὸ νεκροταφεῖο.

Τὸ σπίτι του δὲν ἦταν μακρυὰ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ δὲν ἦταν δύσκολο νὰ μαζεύῃ τὰ λουλούδια, ποὺ καθάριζαν στοὺς πάγκους τους οἱ ἀνθοπῶλες, νὰ ξεδιαλέγῃ τὰ πιὸ φρέσκα, νὰ τὰ κάνῃ μπουκετάκι καὶ νὰ τὰ πηγαίνῃ στὸν τάφο τῆς μητέρας του.

Τὄχε πάρει συνήθεια ἀπὸ τὴ μέρα, ποὺ εἶδε ἕνα ἄλλο

Μπῆκε ὁ Γεράσιμος κι' ἔμεινε γιὰ μερικὲς στιγμὲς σιωπηλός..

παιδάκι, νὰ κρατᾷ λουλούδια καὶ νὰ τ' ἀκουμπάῃ σ' ἕναν ἄλλο τάφο...

Ὁ Πετράκης, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἔφερνε κι' αὐτὸς τὸ μπουκετάκι του κι' ἔφευγε. Πήγαινε γρήγορα-γρήγορα σπίτι του, γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ διάβασμά του.

Ὁ πατέρας του ἦταν μορφωμένος ἄνθρωπος, ἀπόφοιτος τῆς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς, ἀλλὰ πολὺ ἄτυχος στὶς δουλειές του. Ὅπου κι' ἂν πήγαινε νὰ ζητήσῃ μιὰ καλύτερη δουλειά, τὸν ρωτοῦσαν ἂν ξέρῃ καὶ κάτι ποὺ δὲν τὸ εἶχε μάθει. Ἦταν καλὸς λογιστής, μὰ αὐτὸ δὲν ἀρκοῦσε... Ἔτσι, κρατοῦσε τὰ βιβλία σὲ ἕνα ἐμπορικὸ κατάστημα καὶ μ' αὐτὰ τὰ λίγα, ποὺ κέρδιζε, προσπαθοῦσε νὰ ζήσῃ αὐτὸς καὶ τὸ παιδί του, ὅσο πιὸ ἄνετα μποροῦσε.

Ἡ μοῖρα ἡ σκληρὴ τοῦ ἔδωσε καὶ τὸ τελευταῖο πλῆγμα: Ἔχασε τὴ γυναῖκα του σὲ λίγες ὧρες, καὶ τώρα εἶχε μείνει μόνος μὲ τὸ παιδί του. Ὁ Πετράκης τοῦ ἔμενε γιὰ παρηγοριὰ στὴ ζωή του κι' εἶχε βάλει γιὰ σκοπό του νὰ τὸν σπουδάσῃ καὶ νὰ ἐκπληρώσῃ κάποιο καθῆκον, ποὺ εἶχε ἀναλάβει ἀπέναντι στὸν ἑαυτό του.

Ἦταν καλὸς νοικοκύρης ὁ Γεράσιμος, καλὸς γυιός. κι' ἂν εἶχε παντρευτῆ τὴ Λουΐζα, ἦταν γιατὶ τὄθελε ἡ μητέρα του.

— Ἔχω καιρό, τῆς ἔλεγε. Πρέπει νὰ προσφέρω πρῶτα σὲ σένα, μητέρα ὅ,τι δὲ χάρηκες στὰ νειᾶτα σου. Μιὰ ἄνετη ζωὴ κι' ἕνα καλὸ σπίτι. Κι' ἅμα βρῶ καμμιὰ καλύτερη δουλειά, τότε θὰ παντρευτῶ.

Ἡ μητέρα του ὅμως, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε πολύ, ἔνοιωθε πὼς ἡ δική της συντροφιὰ ἦταν λίγη κι' ὅτι στὸ σπίτι τους δὲ θἄμπαινε ποτὲ ἡ μεγάλη χαρά, ἂν δὲν παντρευόταν ὁ γυιός της, ἂν δὲν ἄκουε τὴ γλυκειὰ φωνὴ μιᾶς νέας γυναίκας νὰ τραγουδάῃ μέσα στὸ σπίτι κι' ἂν δὲ μπερδεύονταν στὰ φουστάνια της τὰ ἐγγονάκια της. Κι' ἐπιθυμοῦσε νὰ χορέψῃ στὰ γόνατά της τὰ παιδιὰ τοῦ γυιοῦ της.

Γι' αὐτό, λοιπόν, ἐπέμενε ἡ γριά, γι' αὐτὸ πηγαινοερχόταν στὸ σπίτι τῆς Λουΐζας καὶ τὴν καλοῦσε διαρκῶς στὸ δικό της, γιὰ νὰ συγκινηθῇ ὁ γυιός της ἀπὸ τὴ δροσιά, ἀπὸ τὴν ὀμορφιὰ τῆς νέας καὶ νὰ δεχθῇ τὸ γάμο.

Ἐπὶ τέλους, μιὰ μέρα, εἶπε τὸ «ναὶ» ὁ Γεράσιμος, καὶ παντρεύτηκε τὴ Λουΐζα.

Πόσο περιποιητική, πόσο καλὴ φαινόταν ἡ γριὰ στὴ νύφη της!

Ἀργὰ ὅμως κατάλαβε πὼς ἡ Λουΐζα δὲν ἦταν ἡ κατάλληλη γυναῖκα γιὰ τὸ γυιό της. Τῆς ἄρεσαν «τὰ ἔξω», τὰ λοῦσα, καὶ γκρίνιαζε διαρκῶς μὲ τὸ Γεράσιμο, ἐπειδὴ δὲν τῆς ψώνιζε καινούργια φορέματα, κι' ἐπειδὴ δὲν τὴν πήγαινε σὲ συναναστροφὲς καὶ σὲ διασκεδάσεις.

Ὁ καϋμὸς αὐτὸς ἔφερε γρήγορα στὸν τάφο τὴ γριά, ὄχι ὅμως πρὶν χορέψῃ στὰ γόνατά της, γιὰ λίγο καιρό, τὸν ἔγγονό της. τὸν Πετράκη.

Ὁ καϋμένος ὁ Γεράσιμος τί ξερρίζωμα ἔνοιωσε στὰ σωθικά του μὲ τὸ χάσιμο τῆς μάννας του. Τὴν ἔκλαψε, τὴ θρήνησε, μὰ σὰ λογικὸς ἄνθρωπος ποὺ ἦταν, σκέφτηκε πὼς εἶχε γυναῖκα καὶ παιδὶ καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν οἰκογένειά του.

Μά, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ πέθανε ἡ πεθερά της, ἡ Λουΐζα σήκωσε κεφάλι κι' ἡ ζωὴ τοῦ δύστυχου Γεράσιμου ἔγινε τραγική. Ἐνῷ ἔλειπε στὴ δουλειά του, γιὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ τὰ λίγα λεφτά, ποὺ κατώρθωνε νὰ κερδίζῃ, ἐκείνη ἐμπιστευόταν τὸν Πετράκη σὲ μιὰ γειτόνισσα κι' ἔτρεχε νὰ βρῇ τὶς παλιὲς συντροφιές της, ποὺ εἶχε ὅταν ἦταν ἀκόμη ἀνύπαντρη.

Ἕνα βράδυ — ὁ Πετράκης ἦταν πιὰ ἕνα ὡραῖο ἀγοράκι δέκα χρόνων — ἡ Λουΐζα γύρισε στὸ σπίτι της μεθυσμένη καὶ μουσκίδι ἀπὸ τὴ βροχή.

Βρῆκε τὸν ἄντρα της καὶ τὸ παιδὶ νὰ τὴν περιμένουν μὲ ἀγωνία στὴν τραπεζαρία. Δὲν τοὺς εἶπε τίποτα, γιατὶ εἶχε συνηθίσει νὰ μὴ δίνῃ λόγο σὲ κανένα, μόνο τοὺς φώναξε:

— Τί περιμένετε; Γιατί δὲν τρῶτε;

Καὶ πῆγε στὴν κάμαρά της, γιὰ νὰ βγάλῃ τὰ βρεγμένα ροῦχα καὶ νὰ πέσῃ στὸ κρεβάτι της.

Ὁ Πετράκης δὲν καταλάβαινε τίποτα, ὁ Γεράσιμος ὅμως καταλάβαινε πολλά, κι' ἕνα δάκρυ κύλησε ἀπὸ τὰ μάτια του. Μὰ τὸ σκούπισε γρήγορα, γιὰ νὰ μὴ τὸ δῇ τὸ παιδί του.

Ἡ Λουΐζα ὡστόσο ἀρρώστησε ἐκεῖνο τὸ βράδυ κι' ὁ Γεράσιμος ἔτρεξε νὰ φέρῃ ἀμέσως τὸ γιατρό.

Κάθε του ὅμως προσπάθεια νὰ τὴ γιατρέψῃ, πῆγε χαμένη. Ἡ Λουΐζα πέθανε ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες κι' ὁ Πετράκης ἔμεινε ὀρφανός, μὲ τὸ παράπονο πὼς εἶχαν ὅλα τὰ παιδάκια τὴ μητέρα τους καὶ ὅτι αὐτὸς δὲν εἶχε πιὰ τὴ δική του.

Γι' αὐτό, λοιπόν, πήγαινε κάθε ἀπόγευμα, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ ὁ πατέρας του, γιὰ νὰ βρῇ τὴ μητέρα του στὸ νεκροταφεῖο...

*

Ἐκεῖνο τ' ἀπομεσήμερο, ὁ Πετράκης μάζεψε πιὸ πολλὰ λουλούδια καὶ τὰ πήγαινε χαρούμενος. Σταμάτησε ὅμως ἀπότομα καθὼς ἀντίκρυσε μιὰ μαυροφορεμένη νέα γυναῖκα, νὰ κλαίῃ μπρὸς ἀπὸ ἕνα τάφο. Πλησίασε κι' αὐτός. Πάνω σὲ μιὰ μαρμάρινη πλάκα ἀντίκρυσε τὴ φωτογραφία ἑνὸς παιδιοῦ. Θἄταν ἕνα ἀγοράκι στὴν ἡλικία του.

Δίχως νὰ τὸ θέλῃ, ὁ Πετράκης ἀκούμπησε τὰ λουλούδια του πλάϊ στὴ φωτογραφία καὶ στάθηκε σιωπηλὸς κοντὰ σ' ἐκείνη τὴ γυναῖκα.

Ἡ ἄγνωστη γύρισε, κύτταξε τὸ παιδὶ καί, καθὼς τὸ χάϊδευε, τὸ ρώτησε:

— Πῶς σὲ λένε, μικρέ μου;

— Πετράκη! Δικό σας ἦτανε τὸ παιδί;

Αὐτὰ τὰ λίγα λόγια ἦταν ἀρκετὰ γιὰ νὰ σμίξουν δυὸ πόνους. κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Πετράκης καὶ ἡ κυρία ἔγιναν δύο καλοὶ φίλοι. Ὁ μικρὸς πήγαινε στὸ σπίτι της, ἕνα πολὺ πλούσιο σπίτι, κι' ἐκείνη τὸν συνώδευε ὡς τὸ σπίτι του.

Πολλὲς φορὲς μπῆκε στὸ σπίτι τοῦ Πετράκη ἡ κυρία Ἀλιγέρη, πολλὲς φορὲς κάθησε νὰ τοῦ λύσῃ τὰ προβλήματά του, ἢ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τὰ μαθήματά του. Στὸ πρόσωπο τοῦ μικροῦ ἔβλεπε τὸ παιδί της, κι' ἡ στοργή της, σιγὰ-σιγὰ συγκεντρώθηκε σ' αὐτὸ τὸ παιδί, ποὺ ἦταν τόσο ἀξιαγάπητο.

Ἕνα βράδυ, ὅμως, ποὺ εἶχαν ἀργήσει μὲ τὰ προβλήματα, μπῆκε ὁ Γεράσιμος κι' ἔμεινε γιὰ μερικὲς στιγμὲς σιωπηλὸς κοντὰ στὴν πόρτα.

Ἐκείνη κατάλαβε πὼς θὰ ἦταν ὁ πατέρας τοῦ Πετράκη καὶ συστήθηκε μόνη της:

— Εἶμαι ἡ κυρία Φρόσω Ἀλιγέρη... Μὲ συγχωρῆτε... Ξέρετε, βρῆκα λίγη παρηγοριὰ στὸ ἀγοράκι σας. Ὁ ἄντρας μου, ὅταν πέθανε, μ' ἄφησε μ' ἕνα παιδάκι, ποὺ ἦταν ἀκόμη μωρό. Τὸ μεγάλωσα μ' ὅλες τὶς ἀνέσεις καὶ τὰ πλούτη ποὺ ἔχω. Δυστυχῶς, ἡ μοῖρα δὲ θέλησε νὰ μοῦ τὸ ἀφίσῃ...

Τὸ πρῶτο καλὸ αὐτῆς τῆς γνωριμίας μὲ τὴν κυρία Ἀλιγέρη ἦταν ν' ἀποκτήσουν τὰ δύο σπίτια μιὰ συντροφιά. Ἔπειτα, ἡ κυρία Ἀλιγέρη ἤξερε πολὺ κόσμο καί, σὲ δυὸ μῆνες μέσα, κατάφερε νὰ διορίσῃ τὸ Γεράσιμο σὲ μιὰ μεγάλη Ἑταιρεία, ὡς λογιστὴ μὲ μεγάλο μισθό.

Ἀλλὰ κι' ὁ Πετράκης βρῆκε μιὰ προστάτιδα, ποὺ δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ καὶ μητέρα του. Ὁ Γεράσιμος, μὲ τὸ παιδί του, ἐγκαταστάθηκαν στὸ πλούσιο σπίτι τῆς κυρίας Ἀλιγέρη.

Δύο χρόνια ἦταν μεγαλύτερος ὁ Γεράσιμος ἀπὸ τὴ Φρόσω, μὰ μέσα ἀπὸ τὸ βαθὺ πόνο τους ξεπετάχτηκε μιὰ μεγάλη ἀγάπη, ποὺ κατέληξε σ' ἕνα εὐτυχισμένο γάμο.

Δὲν ξεχνοῦν ὅμως κι' οἱ τρεῖς τοὺς τάφους ἐκείνων, ποὺ ἔγιναν ἀφορμὴ τῆς εὐτυχίας τους καὶ τότε σμίγουν τὰ λουλούδια τους, μὲ μιὰ προσευχὴ γιὰ τὰ πρόσωπα, ποὺ εἶχαν χάσει.

Οἱ καρδιὲς τοῦ Γεράσιμου καὶ τῆς Φρόσως σκιρτοῦν, ὅταν ἀκούγεται ἡ χαρούμενη φωνὴ τοῦ Πετράκη νὰ φωνάζῃ:

— Μαμᾶ!

Καὶ τότε, εὐτυχισμένοι, ἀγκαλιάζουν τὸν Πετράκη, ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ γνωριστοῦν καὶ νὰ ἐνώσουν τὴ ζωή τους γιὰ πάντα!

ΜΙΡΑΝΤΑ

Ἕνας γιατρὸς σὲ κάθε μέτρο!

Στὴ Χάρλεϋ Στρὴτ τοῦ Λονδίνου, ποὺ ἔχει μῆκος 800 μέτρων, ὑπάρχουν 796 γιατροί! Δηλαδή, ἕνας περίπου σὲ κάθε μέτρο. Οἱ γιατροὶ αὐτοὶ μένουν, φυσικά, σὲ πολυκατοικίες.

Ἡ σελὶς τῆς γυναίκας

Η ΜΟΔΑ ΤΟΥ «ΠΛΥΣ»

Ἡ φετεινὴ μόδα ἀσχολεῖται ἰδιαίτερα μὲ τὸ ἐπανωφόρι. Γι' αὐτὸ βλέπομε νὰ μᾶς παρουσιάζη χίλιες-δυὸ παραλλαγές του, τὴ μιὰ ὡραιότερη ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἔτσι ἔχουμε νὰ σᾶς μιλήσωμε σήμερα γιὰ τὴν τελευταία εὔνοια τῆς μόδας, ποὺ εἶναι τὸ «πλύς». Τὸ χρησιμοποιεῖ πολὺ σὲ ἐπανωφόρια ἁπλᾶ καθημερινά ἀλλὰ καὶ σὲ πιὸ ἀμπιγιέ.

Τὸ σημερινὸ ὅμως «πλὺς» διαφέρει πολὺ ἀπὸ κεῖνο, ποὺ ξεύραμε ἄλλοτε. Εἶναι ἕνα πολυτελέστατο ὕφασμα, θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε. Πολὺ ἁπαλό, παχὺ καὶ μὲ μακρὺ πέλλο. Εἶναι σχεδὸν σὰ γούνα καὶ γιὰ ὅσες δὲ μποροῦν ν' ἀγοράσουν γούνινο παλτό, τὸ «πλὺς» μπορεῖ νὰ τὸ ἀντικαταστήση θαυμάσια.

Καθὼς ἡ φετεινὴ μόδα ἐγκρίνει ὅλα τ' ἀνοιχτὰ χρώματα, θὰ δοῦμε «πλὺς» σὲ ὅλους τοὺς τόνους τοῦ γκρί, τοῦ γκρέζ, τοῦ φισέλ, ἀκόμη καὶ στὸ λευκὸ χρῶμα.

Ἡ κόψι αὐτῶν τῶν ἐπανωφοριῶν εἶναι ἄνετη, μὲ ζαπονὲ ἢ ραγκλὰν μανίκια, φαρδειὲς μασχάλες καὶ μὲ μεγάλο ἐλεύθερο ἄνοιγμα. Κουμπὶ ἔχει ἕνα μοναδικὸ στὸ λαιμό.

Ὁ γιακᾶς, σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς μόδας, εἶναι μεγάλος καὶ πλούσιος, ἀλλὰ καὶ λίγο ἐβαζέ.

ΜΑΝΙΚΙΑ—ΠΕΛΕΡΙΝΑ

Ἄλλη πρωτότυπη ἰδιοτροπία στὰ χειμωνιάτικα ἐπανωφόρια τύπου σπορτίφ, εἶναι τὰ μανίκια-πελερίνα.

Γίνονται αὐτὰ τὰ ἐπανωφόρια ἀπὸ λαινὰζ μονόχρωμα ἢ φανταιζὶ καὶ ἔχουν στὴν πλάτη δυὸ πλάγιες ραφές. Σ' αὐτὲς τὶς ραφὲς εἶναι πιασμένα τὰ μανίκια-πελερίνα, ποὺ ἔχουν μάκρος κανονικῶν μανικιῶν.

Στοὺς ὤμους σχηματίζονται μὲ μιὰ στρογγυλεμένη γραμμὴ καὶ μπροστὰ ἔχουν τὸ ἴδιο μάκρος μὲ τὸ πίσω, μόνο ποὺ εἶναι πιασμένα στὰ δύο πλάγια τόσο, ὥστε νὰ μὴ ἐμποδίζουν τὶς κινήσεις τῶν χεριῶν.

Τὰ ἐπανωφόρια αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἔχουν ἴσια γραμμὴ καὶ μόνο τὰ μανίκια-πελερίνα τοὺς προσδίδουν ἕναν ὡρισμένο ἀέρα.

Τὸ κούμπωμα εἶναι κι' αὐτὸ εὐθύγραμμο καὶ ἀρχίζει ἀρκετὰ χαμηλά, μὲ ἀπόστασι ἀρκετὴ τὸ ἕνα κουμπὶ ἀπὸ τ' ἄλλο.

Ἕνας κατεβαστὸς γιακᾶς ἐβαζὲ καὶ πλούσιος συμπληρώνει τὴ γραμμὴ τοῦ σκερτσόζικου αὐτοῦ ἐπανωφοριοῦ.

ΑΛΛΗ ΠΑΡΑΛΛΑΓΗ

Καθὼς εἴπαμε, ἡ ποικιλία στὰ φετεινὰ ἐπανωφόρια εἶναι ἀνεξάντλητη.

Μιὰ ἄλλη κόψι, ποὺ παρουσιάζει ἐξαιρετικὴ κομψότητα, εἶναι ἐκείνη ποὺ εἶναι μὲν ριχτή, ἀλλὰ συγκεντρώνει ὅλο τὸ φάρδος τοῦ ἐπανωφοριοῦ στὴν πλάτη.

Μὲ ἀρκετὸ λόξεμα τῶν πλαϊνῶν ραφῶν καὶ πρὸ πάντων στὸ πίσω φύλλο, τὸ ἐπανωφόρι σχηματίζει γκονταὶ καὶ πάλι πιὸ πολλὰ στὴν πλάτη.

Οἱ τσέπες εἶναι κοφτές, ὁριζόντιες, καὶ συμπληρώνονται μὲ φαρδειὲς πάτ, ποὺ προεξέχουν πρὸς τὰ πίσω καὶ κουμπώνουν στὸ πλάϊ.

Τὰ μανίκια, ποὺ εἶναι ραγκλὰν ἢ κολλητά, ἔχουν πάντα φαρδειὲς μασχάλες καὶ εἶναι πολὺ ἄνετα, πρᾶγμα, ποὺ δίνει ἀέρα στὸ σύνολο.

Τὰ μελανζὲ λαινὰζ εἶναι πολὺ κατάλληλα γι' αὐτὸ τὸν τύπο τῶν ἐπανωφοριῶν. Κάποτε ἔχουν γιὰ συμπλήρωμα ἕνα μεγάλο γούνινο γιακᾶ.

ΒΕΣΤΑ—ΡΕΔΙΓΚΟΤΑ

Ὅπως τὰ ἐπανωφόρια, ἔτσι καὶ τὰ ταγιέρ, εἶναι ἀνεξάντλητα σὲ ποικιλία γραμμῶν, ἔτσι, ποὺ νὰ ἱκανοποιοῦν ὅλα τὰ γοῦστα καὶ νὰ προσαρμόζωνται σὲ κάθε σιλουέττα.

Ἀνάμεσα σὲ ὅσα σᾶς παρουσιάσαμε ἤδη θὰ σᾶς μιλήσωμε σήμερα γιὰ τὰ ταγιέρ, ποὺ δίνουν στὴ ζακέττα τὸν τύπο τῆς βέστας-ρεδιγκότας. Ἡ ὅλη ἐμφάνισι αὐτοῦ τοῦ ταγιὲρ φέρνει ἐπὶ τάπητος τὴν κλασσικὴ γραμμή, ποὺ εἶχε τόσο παραγκωνισθῆ τὸν περασμένο χειμῶνα.

Ἀλλὰ ἂς δοῦμε σὲ ὅλες του τὶς λεπτομέρειες τὸ νέο αὐτὸ τύπο. Ἐν πρώτοις, ἡ φούστα: Ἔχει κόψι ἐντελῶς εὐθύγραμμη, μὲ κάποια τάσι στενέματος πρὸς τὰ κάτω. Ἡ ζακέττα ἀκολουθεῖ πιστὰ τὶς γραμμὲς τοῦ σώματος, σχηματίζοντας ἐλαφρὰ τὴ μέση λίγο κοντόταλλη, πρᾶγμα ποὺ τονίζει ἀκόμη πιὸ πολὺ τὸ μάκρος της. Ξεπερνᾶ ἀρκετὰ τοὺς γοφούς.

Τὸ ἄνοιγμα τῆς ζακέττας σχηματίζεται μυτερό, μὲ μεγάλα ρεβὲρ καὶ μὲ κλασσικὸ γιακᾶ. Τὸ κούμπωμα γίνεται μὲ δυὸ κουμπιά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ πρῶτο λίγο ψηλότερα ἀπὸ τὸ στῆθος καὶ τὸ δεύτερο στὸ σημεῖο, ὅπου ἡ ζακέττα σχηματίζει τὴν κοντόταλλη μέση.

Μιὰ κοφτὴ τσέπη μὲ φαρδειὰ φάσα γιὰ τελείωμα στολίζει τὴ ζακέττα στὸ ἐπάνω μέρος καὶ στὴν ἀριστερὴ πλευρά, ἐνῶ δυὸ ἄλλες ἐπίσης κοφτὲς καὶ μὲ τὴν ἴδια φάσα γιὰ τελείωμα, εἶναι τοποθετημένες στὰ δύο πλάγια, ἀρκετὰ χαμηλά.

Τὰ μανίκια τῆς βέστας-ρεδιγκότας ἔχουν καὶ αὐτὰ κλασσικὴ ἐμφάνισι, μολονότι ἡ μόδα τοῦ τρουὰ-κὰρ μάκρους, βάζει τὴ σφραγῖδα της προσθέτοντας καὶ γυριστὰ ρεβέρ.

Γι' αὐτὰ τὰ κομψὰ ταγιὲρ μὲ τὴν ἄμεμπτη γραμμὴ θὰ χρησιμοποιοῦμε λαινὰζ στὸν τύπο τῶν «σεβρὸν» σὲ ἀσπρόμαυρους συνδυασμοὺς ἢ ταμπᾶ.

Χρησιμοποιεῖται πολὺ γι' αὐτὰ καὶ τὸ βελοῦδο γιὰ στόλισμα τοῦ γιακᾶ. Φυσικά, διαλέγομε ἕνα χρῶμα, ποὺ νὰ προσαρμόζεται πρὸς τὸ χρῶμα τοῦ λαινάζ.

ΒΕΛΟΥΙΝΕΔΣ ΒΕΣΤΕΣ

Ἄλλη μόδα, ποὺ θὰ συνεχισθῆ, εἶναι ἡ τόσο ἀγαπητὴ σὲ κάθε σπορτὶβ γυναῖκα βέστα ἀπὸ κοτλὲ βελοῦδο. Ἡ βέστα αὐτὴ θὰ εἶναι αὐτοτελὴς καὶ ἀνεξάρτητη. Θὰ μπορῆ ἑπομένως νὰ συνδυάζεται ποικιλοτρόπως.

Ἡ φετεινὴ βελούδινη βέστα εἶναι ἄνετη, ἀλλά, ἀκολουθῶντας τὴ γενικὴ τάσι τῆς μόδας, εἶναι μακρειά, ξεπερνᾶ τοὺς γοφούς. Στὴ μέση περιορίζει λίγο τὸ φάρδος τους μιὰ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ βελοῦδο.

Τὸ κλείσιμό της γίνεται μὲ γιακᾶ κλασσικὸ καὶ ρεβέρ, ποὺ μποροῦν καὶ νὰ κλείνουν καὶ νὰ μένουν ἀνοιχτά. Τὰ μανίκια γίνονται φαρδυὰ καὶ ἄνετα, μακρυὰ ὣς τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ, μὲ ἐλαφρὸ στένεμα πρὸς τὰ κάτω. Δυὸ μεγάλες τσέπες ἐξωτερικὲς τὴ στολίζουν, συμπληρωμένες μ' ἕνα φαρδὺ καπάκι.

1) Τὸ ἐπανωφόρι τῆς μόδας μὲ τὰ μανίκια—πελερίνα. 2) Ἡ μοντέρνα γραμμὴ ἐπανωφοριοῦ μὲ τὸ φάρδος στὴν πλάτη 3) Ταγιὲρ ἀπὸ γκρὶ σεβρὸν μὲ τὴν μοδάτη βέστα—ρεδιγκότα. 4) Φούστα σκωτσέζικη καὶ μονόχρωμο γιλέκο.

Τρία διάφορα νεανικὰ χτενίσματα.

Μιὰ τέτοια βελούδινη βέστα μπορεῖ νὰ συμπληρώνη κάθε σπορτὶφ ντύσιμο.

Μὲ αὐτὴν συνδυάζονται σκωτσέζικες πλισσεδωτὲς φοῦστες ἢ καὶ μονόχρωμες σὲ σχετικὰ χρώματα καὶ γιὰ ἐκδρομὲς ἡ φούστα μπορεῖ ν' ἀντικατασταθῆ μὲ παντελόνι.

ΤΟ ΓΙΛΕΚΟ

Ἡ μεγάλη μόδα τῆς φούστας καὶ μπλούζας ἢ φούστας καὶ πουλόβερ, ἔχει καὶ ἕνα ἄλλο ὡραῖο καὶ πρακτικὸ συμπλήρωμα: Τὸ γιλέκο. Θὰ τὸ δοῦμε σὲ διάφορα σχέδια, πότε σταυρωτό, πότε ἴσιο, μὲ δύο σειρὲς κουμπιὰ ἢ μία.

Τὸ ἄνοιγμα ταῦ λαιμοῦ εἶναι φυσικὰ μυτερό.

Τὸ γιλέκο δὲν εἶναι, βέβαια, ζεστὸ σὰν τὴ βέστα, ἀλλὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι χρήσιμο στὶς διάμεσες ἐποχές, ἢ ἁπλῶς καὶ ὅταν βγάζωμε τὴ βέστα καὶ ἡ μπλούζα μόνη ἢ τὸ πουλόβερ, δὲ θὰ ἦταν ἀρκετὰ ζεστά.

Ἐπιδιώκομε, φυσικά, κι' ἐδῶ ἕναν ἁρμονικὸ συνδυασμὸ χρωμάτων μεταξὺ συνόλου καὶ γιλέκου. Δὲν ἐπιβάλλεται ἡ ὁμοιομορφία καὶ οἱ ἀντιθέσεις ἔχουν τὴ θέσι τους, φτάνει νὰ εἶναι ἁρμονικές.

ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Σημερινὸ χτένισμα σημαίνει ἀχτενισιά, λένε μερικὲς κοπέλλες. Ἀλλὰ βρίσκονται σὲ μεγάλη πλάνη, γιατὶ τὸ ἀχτένιστο κεφάλι, ποὺ ἔχει βγῆ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κομμωτοῦ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν ἀχτενισιὰ τῆς ἀκατάστατης γυναίκας.

Τὰ τωρινὰ χτενίσματα δίνουν τὴν ἐντύπωσι μόνο τοῦ ἀχτένιστου, ἀλλά, στὴν πραγματικότητα, εἶναι χτενισμένα, καὶ μάλιστα καλοχτενισμένα.

Βλέπομε μερικὲς ἄκρες νὰ ξεπετιοῦνται στὸ μέτωπο, στὸ λαιμό, ἀλλὰ δὲν ξέρομε πόσο κοπίασε ὁ κομμωτὴς γιὰ νὰ τὰ πετύχη.

Εἶναι ἁπλᾶ τὰ σημερινὰ χτενίσματα, ἀλλὰ στὴν ἁπλότητά τους κρύβουν ὅλη τὴν τέχνη.

Τὸν παλιὸ καιρὸ μπορούσατε νὰ χτενιστῆτε μόνες σας, γιὰ νὰ πᾶτε σὲ μιὰ συγκέντρωσι, σ' ἕνα κέντρο. Σήμερα ὅμως, πρέπει νὰ πᾶτε στὸ κομμωτήριο, γιὰ νὰ δώσετε στὶς ἀνώμαλες τοῦφφες τὴν κατάλληλη κλίσι. Ὅταν γίνη αὐτό, τότε καὶ μόνο θὰ πείσετε τοὺς θαυμαστές σας, ὅτι δὲ χρειάστηκε οὔτε κἂν νὰ χτενιστῆτε.

Τὸ ἀνώμαλο κόψιμο θέλει κι' αὐτὸ μιὰ ἰδιαίτερη τέχνη. Κάθε τούφφα θἄχη ἄλλο μάκρος. Γι' αὐτό, πολὺ δίκαια, πιστεύουν μερικοί, ὅτι στὸ χτένισμα τὸ μεγαλύτερο ρόλο τὸν παίζει τὸ κόψιμο.

Ἂς μὴ ξεχνοῦν ὅμως οἱ γυναῖκες, ὅτι τὰ ἀνώμαλα κοψίματα, τά... ἀχτένιστα κεφάλια, εἶναι μόνο γιὰ τὶς νέες. Αὐτὲς μποροῦν ν' ἀκολουθοῦν ὅλες τὶς ἐξωφρενικότητες τῆς μόδας, γιατὶ τὰ νειᾶτα τους συνηγοροῦν γι' αὐτές.

Ἐξ ἄλλου, στὴν ὀμορφιὰ τῶν τωρινῶ χτενισμάτων, μεγάλο ρόλο παίζει τὸ ὀντουλάρισμα, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ἁπαλό, ὥστε νὰ φαίνεται σὰ φυσικό.

Μιὰ καλὴ περμανὰντ ἀπὸ εἰδικευμένο τεχνίτη τὸ ἐπιτυγχάνει αὐτὸ καὶ ἡ μὶζ-ἀν-πλὶ συμπληρώνει τὸ ὡραῖο σύνολο.

Ὅσο γιὰ τὸ ποιὸ χτένισμα πρέπει νὰ διαλέξωμε, θὰ χρειαστῆ νὰ συμβουλευτοῦμε καὶ τὸν κομμωτή μας, πού, ἂν ξέρη καλὰ τὴ δουλειά του, θὰ ξέρη νὰ διαλέξη τί χτένισμα ταιριάζει στὸ σχῆμα τοῦ προσώπου σας.

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Ὁ χειμώνας δὲν εἶναι γιὰ τὰ παιδιὰ μονάχα ἡ ἐποχὴ τοῦ σχολείου. Θὰ ἔχουν κι' αὐτὰ ὅπως καὶ οἱ μεγάλοι τὶς ἡμέρες τους τῆς διασκεδάσεως, τὶς μικροσυγκεντρώσεις τους στὸ ἕνα ἢ στὸ ἄλλο σπίτι, γιὰ νὰ παίξουν ἢ νὰ χορέψουν. Εἶναι ἀπαραίτητο, λοιπόν, νὰ φροντίση ἡ μητέρα τους γιὰ τὴν καλή τους ἐμφάνισι σ' αὐτὲς τὶς γιορτινὲς ἡμέρες.

Τὰ ὑφάσματα, ποὺ συνιστᾶ ἡ μόδα γι' αὐτὰ τὰ λουσᾶτα φορέματα τῶν παιδιῶν, εἶναι τὰ λεπτὰ λαινάζ, οἱ ποπλὶν ντὲ-λαὶν καὶ τὰ βελοῦδα. Πολλὰ φορεματάκια, καθὼς θὰ δῆτε, γαρνίρονται μὲ λευκὰ γιακαδάκια ἢ πουανιέ.

Η ΚΟΨΙ ΠΡΕΝΣΕΣ

Ἡ κόψι πρενσές, ποὺ εἶναι τόσο τῆς μόδας, εἶναι ἰδιαιτέρως ταιριαστὴ γιὰ τὶς λεπτὲς σιλουέττες τῶν κοριτσιῶν. Εἴτε βελοῦδο χρησιμοποιήσωμε εἴτε λαινάζ, θὰ ἀκολουθήσωμε αὐτοὺς τοὺς κανόνες, ποὺ εἶναι γενικοί: Μπουστάκι ἐφαρμοστό, μανίκια κιμονὸ ἢ κολλητὰ καὶ ἀφοῦ τονίσουμε καλὰ τὴ μέση, συνεχίζουμε τὸ φόρεμα μὲ φύλλα, ποὺ φαρδαίνουν ὅσο κατεβαίνουν. Τὸ τελείωμα τοῦ λαιμοῦ γίνεται μᾶλλον κλειστό, σὲ σχῆμα ὀβάλ, μὲ μιὰ φαρδειὰ γυριστὴ φάσα ἀπὸ ἄσπρη μουσλίνα, ἢ μεταξωτὸ πικέ.

Ἡ ἴδια κόψι μπορεῖ νὰ συμπληρώνεται καὶ μ' ἕνα κούμπωμα κατὰ μῆκος τοῦ φορέματος. Τὰ κουμπιά, ποὺ θὰ διαλέξωμε, θὰ εἶναι μικρά. Ἔτσι στολίζουν κι' αὐτά. Ἐξ ἄλλου, ἔχουμε κι' ἄλλο ἕνα στόλισμα: τὴν κορδέλλα, ποὺ προσφέρει κι' αὐτὴ τὴ χάρι της. Πότε περιβάλλει τὸ κορσὰζ λίγο κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος. Πότε στολίζει τοὺς ὤμους ἢ τὴ μέση, καταλήγοντας σὲ φιόγκάκια.

ΝΤΕ—ΠΙΕΣ

Ντὲ-πιὲς στὰ κοριτσάκια λέμε τὸ κοστοῦμι, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα φόρεμα ὁλόκληρο καὶ ἕνα συμπλήρωμα, ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι ἢ βέστα, ἢ γιλέκο, ἢ μπολερό. Ἡ βέστα γίνεται μᾶλλον κοντή, μὲ μανικοκόλλησι ἢ κιμονό. Τὸ μπολερὸ γίνεται πολὺ κοντό, χωρὶς μανίκια καὶ φοριέται ἀνοιχτό.

ΑΓΟΡΙΣΤΙΚΑ ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ

Τὸ ἀγόρι, ποὺ θὰ συνοδεύση τὴν ἀδελφούλα του σὲ μιὰ συγκέντρωσι πρέπει νἄχη κι' αὐτὸ τὴν κατάλληλη ἐμφάνισι. Τὰ λαινάζ, ποὺ λέγονται «πενιέ», σὲ χρῶμα μπλὲ μαρέν, εἶναι τὰ πιὸ κατάλληλα ὑφάσματα. Οἱ βέστες γίνονται σταυρωτές, τὰ παντελόνια στενὰ καὶ μακρυά, οἱ τσέπες κοφτές, οἱ ὦμοι ριχτοὶ καὶ τὰ μανίκια σὲ κανονικὸ φάρδος.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Κοριτσίστικο φόρεμα μὲ ἐφαρμοστὸ μπουστάκι καὶ φούστα σουρωτή. 2) Φόρεμα σὲ κόψι «πρενσὲς» μὲ ὀβὰλ ἄνοιγμα λαιμοῦ καὶ ἄσπρο γιακᾶ ἐβαζέ. 3) Ντὲ-πιὲς σὲ στὺλ «πρενσὲς» καὶ κοντὸ μπολερὸ μὲ μανίκια κιμονό. 4) Καὶ ἄλλη κόψι «πρενσὲς» ποὺ ποικίλλεται μὲ κορδέλλα κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος. 5) Ἀγορίστικο κοστοῦμι ἐπίσημο μὲ σταυρωτὴ βέστα.

ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ *ἀπό ἡ Σελήνη*

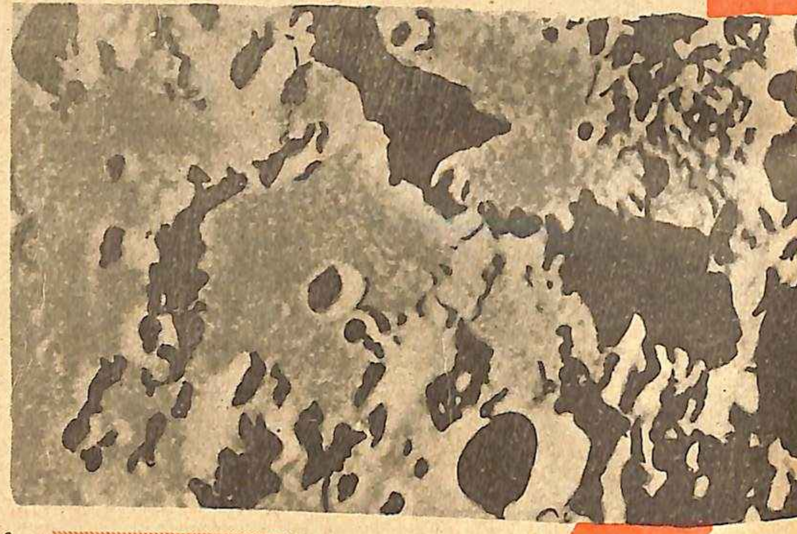

Τό ἔδαφος τῆς Σελήνης, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ μεγάλο τηλεσκόπιο (διάμετρος 5 μέτρων) τοῦ ὄρους Παλομάρ.

Θὰ μᾶς φανῆ διαφορετικό!...

Οἱ τολμηροὶ πρωτοπόροι, ποὺ θὰ πᾶνε στὴ Σελήνη, θὰ δοῦν τὸν οὐράνιο θόλο ὅμοιο μ' ἐκεῖνον ποὺ βλέπομε ἀπὸ τὴ Γῆ; Ἢ μήπως τὸ Σύμπαν θὰ ἐμφανιστῆ στὰ μάτια τους ὁλότελα διαφορετικὸ ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἤξεραν προτοῦ ξεκινήσουν γιὰ τὸ διαπλανητικὸ ταξίδι τους;

Πρὶν ἀπὸ κάμποσο καιρό, ὁ Γάλλος ἀστρονόμος Ὠντουὲν Ντολφοὺς ἐπιχείρησε ν' ἀνεβῆ, μιὰ ξάστερη νύχτα, σὲ ὕψος 25000 μέτρων, μέσα σ' ἕνα σκάφος ἀπὸ ἀλουμίνιο, ποὺ κρεμόταν μ' ἕνα σχοινὶ ἀπὸ νάϋλον, μήκους 450 μέτρων, ἀπὸ ἕνα «τσαμπὶ» 100 μπαλλονιῶν, φουσκωμένων μὲ ὑδρογόνο. Ὁ Γάλλος ἐπιστήμων ἔφτασε σὲ ὕψος 12900 μέτρων, ὅπου, ὅμως, ἀναγκάστηκε νὰ σταματήση, γιατὶ συνάντησε ἰσχυρότατα ρεύματα ἀέρος, ποὺ εἶναι γνωστὰ ὡς «ζὲτ στρὴμ». Στὴ θέσι αὐτὴ παρέμεινε, ὡστόσο, τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες καὶ κατώρθωσε, μὲ τὴ βοήθεια τῶν ὀργάνων ποὺ εἶχε πάρει μαζί του, νὰ μᾶς δώση τελείως ἄγνωστες καὶ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες γιὰ τὴ Σελήνη καὶ τὴν Ἀφροδίτη.

Θὰ ἔχετε ἀκούσει, ἐξ ἄλλου, ὅτι πολλὰ ἀστεροσκοπεῖα βρίσκονται σήμερα πάνω σὲ ψηλὰ βουνά, ὅπως τοῦ Πὶκ ντὺ Μιντί, στὰ γαλλικὰ Πυρηναῖα, (ὕψος 2860 μέτρα), τοῦ Κλίμαξ, στὰ Βραχώδη Ὄρη τῆς Ἀμερικῆς (ὕψος 3300 μ.), τοῦ Ζουνγκφράουζοχ, στὶς ἐλβετικὲς Ἄλπεις (3457 μ.) κι' ὅτι οἱ ἐπιστήμονες στηρίζουν μεγάλες ἐλπίδες σ' αὐτά.

Ἀλλὰ τὰ 3000 ἢ τὰ 13000 μέτρα μποροῦν νὰ τροποποιήσουν τὴν ὄψι τοῦ σύμπαντος καὶ νὰ μᾶς διευκολύνουν τὴ μελέτη του;

Στὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν παίζει ρόλο ἡ ἀπόστασι. Ἀκόμη καὶ γιὰ τὴ Σελήνη, ποὺ βρίσκεται τόσο πολὺ κοντά μας, μερικὲς χιλιάδες μέτρα περισσότερο ἢ λιγώτερο δὲν πρόκειται νὰ ἐπηρεάσουν τὴν ὀπτικὴ εἰκόνα ποὺ μᾶς δίνουν τὰ τηλεσκόπιά μας. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ ἔχει πολὺ μεγάλη σημασία εἶναι ὅτι, ἀνεβαίνοντας ψηλότερα, ξεφεύγομε ἀπὸ τὰ πυκνότερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας.

Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι ἕνα σημαντικὸ ἐμπόδιο γιὰ τὶς παρατηρήσεις μας. Σὲ ὕψος 30—40 χιλιομέτρων π.χ. ὑπάρχει ἕνα στρῶμα ὄζοντος, ποὺ ἐμποδίζει, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ν' ἀναλύσωμε τὶς ὑπεριώδεις ἀκτῖνες ποὺ μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὸν Ἥλιο. Ἀλλὰ τὸ στρῶμα αὐτὸ μᾶς ἐμποδίζει, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ν' ἀναλύσωμε τὶς ὑπεριώδεις ἀκτῖνες τοῦ Ἡλίου καὶ τῶν ἄλλων ἄστρων. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὶς ἐρυθρές, τὶς ἰώδεις καὶ τὶς ὑπέρυθρες ἀκτῖνες, τὰ ἑρτζιανὰ κύματα κτλ. Ἡ ἀτμόσφαιρα μᾶς ἐπιτρέπει νὰ δοῦμε μόνο ὡρισμένα μήκη κυμάτων. Γιὰ τὰ ἄλλα μήκη δὲν ξέρομε τίποτα.

Ἡ διάθλασι τοῦ φωτός, ἐξ ἄλλου, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας, «ἀνυψώνει» τὰ ἄστρα πάνω στὸν οὐρανὸ κι' ἔτσι δὲ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ προσδιορίσωμε μὲ ἀκρίβεια τὴ θέσι τους.

Ἄλλο σοβαρὸ μειονέκτημα εἶναι ἡ διαφορὰ τῆς πυκνότητος καὶ τῆς θερμοκρασίας τῶν στρωμάτων τῆς ἀτμοσφαίρας, ἀπὸ ὅπου περνοῦν οἱ φωτεινὲς ἀκτῖνες, ποὺ μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὸ διάστημα. Οἱ εἰκόνες ποὺ μᾶς δίνουν τὰ τηλεσκόπια μας εἶναι γι' αὐτὸ τὸ λόγο «φλοῦ». Ἔτσι, οἱ λεπτομέρειες ἐξαφανίζονται.

Νὰ γιατί οἱ ἀστρονόμοι δίνουν ἰδιαίτερη σημασία στὶς παρατηρήσεις τῶν ἀστεροσκοπείων ποὺ βρίσκονται σὲ ψηλὰ μέρη. Τὰ ἀστεροσκοπεῖα αὐτά, ποὺ τὸ ὕψος τους κυμαίνεται μεταξὺ τῶν 2000 καὶ 3500 μέτρων, δὲ λύουν, βέβαια, τὸ πρόβλημα. Ἀλλὰ μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ἔχωμε καθαρώτερες εἰκόνες καὶ νὰ μελετήσωμε καλύτερα ὡρισμένες ἀκτινοβολίες ποὺ μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὸ διάστημα, ὅπως εἶναι π.χ. οἱ περίφημες κοσμικὲς ἀκτῖνες.

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, ὁ διάσημος Γερμανὸς ἐπιστήμων Βίλχελμ φὸν Μπράουν ὑπόδειξε τὴν κατασκευὴ μιᾶς «ἱπταμένης νήσου», ἐφωδιασμένης μὲ ἰσχυρότατα τηλεσκόπια καὶ ἄλλα ὄργανα παρατηρήσεων, σὲ ὕψος 2000 χιλιομέτρων ἀπὸ τὴ Γῆ.

Ἂς πάρωμε ἕνα τηλεσκόπιο μετρίων διαστάσεων, π.χ. διαμέτρου 1½ μέτρου. Τὸ τηλεσκόπιο αὐτὸ μεγεθύνει τὸ δίσκο τῆς Σελήνης ποὺ βλέπομε μὲ γυμνὸ μάτι κατὰ 350—500 φορές.

Ἂν βάζαμε τὸ ἴδιο τηλεσκόπιο πάνω στὴν «ἱπταμένη νῆσο» τοῦ φὸν Μπράουν, θὰ εἴχαμε μιὰ μεγέθυνσι κατὰ 5250 φορές. Θὰ ἦταν, δηλαδή, σὰν νὰ βλέπαμε τὴ Σελήνη σὲ ἀπόστασι μόνο 70 χιλιομ. Ἀνεβῆτε σὲ ἕνα ψηλὸ μέρος καὶ κυττάξετε σὲ ἀκτῖνα 70 χιλιομ. ὁλόγυρα. Ἂν ἔχετε καλὴ ὅρασι, θὰ διακρίνετε χωρὶς δυσκολία τὴ μορφολογία τῶν βουνῶν (βράχοι, χαράδρες, κοιλάδες), τὴ διαδρομὴ τῶν ποταμιῶν, τὰ δάση, τὶς πεδιάδες τὶς μεγάλες ἀρτηρίες, τὶς κατοικημένες περιοχὲς (χωριά, πόλεις), τὶς γέφυρες κτλ. Τὸ ἴδιο θὰ γινόταν καὶ μὲ τὴ Σελήνη. Θὰ διακρίναμε σ' αὐτὴν τὰ πάντα καὶ θὰ μπορούσαμε νὰ φτιάξωμε τὸ γεωφυσικὸ χάρτη της σ' ὅλες του τὶς λεπτομέρειες.

Ἂς φαντασθοῦμε τώρα ὅτι φτάσαμε στὴ Σελήνη κι' ὅτι ἐγκαταστήσαμε ἐκεῖ ἕνα ἀστεροσκοπεῖο, ποὺ τὸ ἰσχυρὸ τηλεσκόπιό του ἐξερευνᾶ τὸ διάστημα πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι ἡ Σελήνη δὲν ἔχει ἀτμόσφαιρα. Δὲν ὑπάρχουν ἐκεῖ, λοιπόν, οὔτε στρώματα ὄζοντος, οὔτε διαθλάσεις τοῦ φωτός, οὔτε διαφορὲς πυκνότητος καὶ θερμοκρασίας τῶν ἀτμοσφαιρικῶν στρωμάτων. Ἔτσι, οἱ εἰκόνες ποὺ θὰ μᾶς δώση τὸ τηλεσκόπιό μας θὰ εἶναι καθαρές, σταθερὲς καὶ ἀκριβεῖς. Καὶ τὸ ἴδιο θὰ γίνη μὲ τὶς παρατηρήσεις ποὺ θὰ συγκεντρώσωμε ἀπὸ τὰ ἄλλα ὄργανα ποὺ θὰ ἐγκαταστήσωμε ἐκεῖ.

Τί θὰ εἶναι αὐτὲς οἱ εἰκόνες; Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ τὸ ξέρη. Τὸ μόνο ποὺ μποροῦμε νὰ ποῦμε εἶναι ὅτι θὰ μᾶς δώσουν μιὰ εἰκόνα τοῦ σύμπαντος τελείως διαφορετικὴ ἀπὸ αὐτὴν ποὺ ξέρομε. Θὰ ἰδοῦμε, δηλαδή, ἕνα καινούργιο σύμπαν, ποὺ οὔτε κἂν μποροῦμε νὰ τὸ ὑποπτευθοῦμε σήμερα.

Τὸ σύμπαν, λοιπόν, ποὺ βλέπομε δὲν εἶναι τὸ πραγματικό; Καθόλου. Εἶνε μόνο τὸ σύμπαν ποὺ μποροῦν νὰ διακρίνουν τὰ μάτια μας καὶ τὰ ὄργανά μας. Τὸ ἴδιο ἐπισφαλεῖς εἶναι κι' οἱ θεωρίες μας γι' αὐτό. Γιατὶ στηρίζονται πάνω σὲ ἀβέβαια δεδομένα.

Ὅλες οἱ γνώσεις μας μοιάζουν ἔτσι μὲ τὶς ἄναρθρες φωνὲς τῶν βρεφῶν. Πρᾶγμα ποὺ δὲ σημαίνει, ὅμως, ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἴμαστε περήφανοι γι' αὐτές. Φτάνοντας στὴ Σελήνη, θὰ μπορέσωμε ἴσως νὰ συλλαβίσωμε τὶς πρῶτες λέξεις πάνω στὸ μεγάλο βιβλίο τοῦ Σύμπαντος.

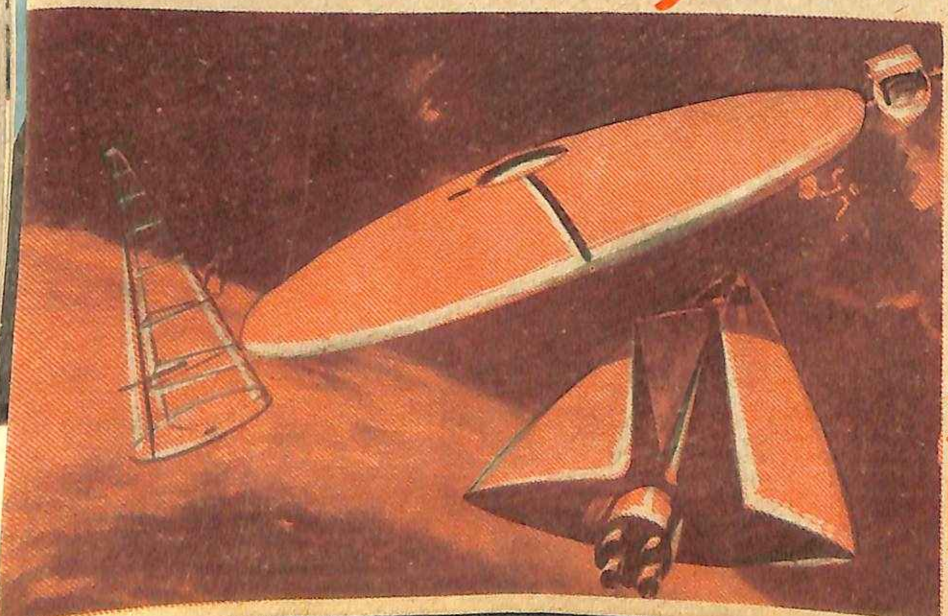

Ἕνα ἱπτάμενο παρατηρητήριο, ὅπως τὸ φαντάστηκε ἕνας ἐπιστημονικὸς σχεδιαστὴς σύμφωνα μὲ τὰ σχέδια τοῦ Βίλχελμ φὸν Μπράουν. Τὸ παρατηρητήριο αὐτὸ θὰ μᾶς δώση μιὰ καθαρώτερη εἰκόνα τοῦ Σύμπαντος. Τὰ διάφορα τμήματά του θὰ ἐκσφενδονισθοῦν χωριστὰ μέσα στὸ διαπλανητικὸ χῶρο, ὅπου θὰ γίνη κατόπιν ἡ συναρμολόγησί του.

Ο ΦΟΝΙΑΣ της ΝΥΧΤΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ γκάνγκστερ Τζέραλντ Τόμλινσον κάνει μιὰ ληστεία μαζὶ μὲ τὸ σύντροφό του Ντὴν Ἄρμπουκλ. Καθὼς φεύγουν ὅμως, τὸ θῦμα τους πυροβολεῖ καὶ πληγώνει τὸν Ἄρμπουκλ βαρειά. Ὡστόσο καταφέρνουν νὰ ξεφύγουν, καὶ νὰ κρυφτοῦν στὸ σπίτι τῆς νύφης τοῦ Τόμλινσον, ποὺ εἶναι χήρα καὶ μένει μὲ τὴν κοροῦλα της σ' ἕνα ἥσυχο προάστιο τῆς Νέας Ὑόρκης, τὸ Φερλόουν Ἄκρ. Σ' ἕνα γειτονικὸ σπίτι, μένει τὸ ζεῦγος Νάϊλσεν. Ὁ Λὲν Νάϊλσεν ἐργάζεται σὲ μιὰ μεγάλη ἑταιρία. Τὸ βράδυ αὐτό, ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς ἑταιρείας Ράντολφ τοῦ ἀναγγέλλει τὴν προαγωγή του καὶ τοῦ κάνει τὸ τραπέζι, γιὰ νὰ γιορτάσουνε τὸ γεγονός. Ὁ Λὲν δὲ μπορεῖ νὰ τοῦ πῆ ὄχι, μ' ὅλο ποὺ σκέπτεται πὼς τὸν περιμένει στὸ σπίτι ἡ γυναῖκα του, ἡ ἀγαπημένη του Ἄλλι. Πίνει πολύ, χωρὶς νὰ εἶναι συνηθισμένος, καὶ γίνεται τύφλα στὸ μεθῦσι. Ἕνας σωφὲρ ταξὶ τὸν παραλαμβάνει γιὰ νὰ τὸν πάη στὸ σπίτι του. Ἀλλὰ τὸν ἀφίνει κατὰ λάθος σ' ἄλλο σπίτι, ποὺ μοιάζει μὲ τὸ δικό του. Κι' ὁ Νάϊλσεν μπαίνει σ' αὐτό, χωρὶς ν' ἀντιληφθῆ ἀμέσως τὸ λάθος. Στὸ μεταξύ, στὸ γειτονικὸ σπίτι τῶν Μὰκ Νάλλυ, φυλάει τὸ μωρό τους μιὰ ἀνήλικη ἀλλὰ προκλητικὴ κοπελλίτσα, ἡ Λουΐζα Τζούλιο. Τὸ ἀντρόγυνο ἔχει πάει σ' ἕνα πάρτυ, ἐκεῖ κοντά. Κάποια στιγμὴ ὅμως, ἡ Μὺρτλ Μὰκ Νάλλυ ἀκούει ἀπ' ἔξω δυὸ κρότους σὰν πιστολιές, κι' ὁ ἄντρας της Χόουαρντ πηγαίνει νὰ δῆ ἂν εἶναι ὅλα ἐν τάξει στὸ σπίτι τους. Βρίσκει ἐκεῖ μονάχη τὴ Λουΐζα, ποὺ τὴν εἶχε ἤδη βάλει στὸ μάτι, καὶ τῆς ρίχνεται, γιατὶ εἶναι τύπος γυναικᾶ. Ἐκείνη ἀμύνεται, τοῦ ξεφεύγει καὶ τὸν ἀπειλεῖ πὼς θὰ πάη ἀμέσως νὰ τὰ πῆ ὅλα στὴ γυναῖκα του. Καὶ βγαίνει ἀπ' τὸ σπίτι, ἐνῶ ὁ Χόουαρντ τρέχει πίσω της γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίση. Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ Τόμλινσον διασχίζει τὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ του, κουβαλῶντας στὴν πλάτη του τὸ πτῶμα τοῦ Ἄρμπουκλ. Στὸ μεταξύ, ὁ Νάϊλσεν συνέρχεται κάπως ἀπ' τὸ μεθῦσι του καὶ καταλαβαίνει πὼς βρίσκεται σὲ ξένο σπίτι. Πάνω σ' ἕνα κρεβάτι, βλέπει ἕνα σκοτωμένο! Τὸ βάζει τότε στὰ πόδια, ἐνῶ κάποιος τὸν κυνηγάει — ὁ φονιᾶς ἴσως. Βρίσκει ἐπιτέλους τὸ σπίτι του καὶ διηγεῖται στὴ γυναῖκα του τὴν παράξενη περιπέτειά του. Αὐτὴ τὸν συμβουλεύει τότε νὰ πάη στὴν ἀστυνομία. Καὶ πραγματικά, ὁ Νάϊλσεν πηγαίνει τ' ἄλλο πρωὶ καὶ τὰ διηγεῖται ὅλα στὸν ἀστυνόμο Τζίντεον. Μὰ ἐκεῖνος δυσκολεύεται πολὺ νὰ τὸν πιστέψη. Στὸ μεταξύ, μιὰ γειτόνισσα, ἡ κ. Κίτεριτζ, βρίσκει στὸν κῆπο της ἕνα πτῶμα.

4ον

Τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυσε τότε, τῆς προκάλεσε τὴν ἴδια ἐντύπωσι, ὅπως καὶ στὸ σκύλο ποὺ τὸ εἶχε πρωτοϊδῆ. Μόνο ποὺ αὐτὴ δὲν οὔρλιασε, ὅταν εἶδε τὴ νεκρὴ κοπέλλα ποὺ κειτότανε μπρούμυτα, μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά της ματοβαμένα. Πιὸ πολιτισμένη ἀπ' τὸ σκύλο, ἀρκέστηκε νὰ γουρλώση τὰ μάτια της, ν' ἀνοίξη διάπλατο τὸ στόμα της καὶ νὰ μείνη σ' αὐτὴ τὴ στάσι μερικὰ δευτερόλεπτα, σὰν ἀπολιθωμένη, ἐνῶ τὸ πρόσωπό της ἔχανε σιγὰ-σιγὰ τὸ χρῶμα του.

Χάρις στὴ δύναμι τοῦ χαρακτῆρος της καὶ τὴν καλὴ ἀνατροφή της, δὲ φώναξε καθόλου. Τὰ μάτια της ἀποτυπώσανε ἀμέσως πολλὲς λεπτομέρειες τῆς σκηνῆς ποὺ ἔβλεπε.

Ἡ νεκρὴ ἦταν μιὰ κοπελλίτσα, πολὺ νέα καὶ καλοφτιαγμένη. Ὁ δολοφόνος εἶχε κάνει προφανῶς ἀλλοῦ τὸ ἔγκλημά του, κι' ὕστερα εἶχε τραβήξει ὡς ἐκεῖ τὸ πτῶμα, γιὰ νὰ προσπαθήση νὰ τὸ κρύψη. Αὐτὸ φανερώνανε οἱ γραμμὲς ποὺ εἴχαν ἀφίσει στὸ χῶμα τὰ πόδια τῆς νεκρῆς.

Ὅπως ἔδειχνε τὸ μέρος τοῦ προσώπου της, ποὺ φαινόταν ἀνάμεσα στὰ ξανθὰ μαλλιά της, ἡ κοπέλλα αὐτὴ θὰ ἦταν πολὺ ὀμορφη. Τὸ ξερὸ καὶ πηγμένο αἷμα πάνω στὰ μαλλιά της ἦταν σημεῖο πὼς ὁ δολοφόνος τῆς εἶχε σπάσει τὸ κεφάλι μὲ κάποιο «ἀμβλὺ ὄργανο».

Τὰ ροῦχα της ἦταν ἀκατάστατα, ἡ φοῦστα της σκισμένη κι' ἀνασηκωμένη ὡς τοὺς γοφοὺς κι' οἱ γάμπες της, πάνω ἀπ' τὰ σοσόνια ποὺ φοροῦσε, ἦταν γεμάτες μαυρίλες καὶ γρατζουνιές. Τὰ σημάδια αὐτὰ γεννοῦσαν τὴ σκέψι πὼς ὁ κακοῦργος τὴν εἶχε κακοποιήσει, πρὶν τὴ σκοτώση.

Ἡ κ. Κίτεριτζ βγῆκε ὀπισθοχωρῶντας ἀπ' τὸ θάμνο καὶ γύρισε στὸ σπίτι της. Δυσκολεύτηκε κάπως νὰ ἐπικοινωνήση μὲ τὴν ἀστυνομία. Ὕστερα ἀπὸ τρία λεπτά ὅμως, διηγότανε τὴν ἱστορία της στοὺς ἀστυνομικούς.

Πέντε λεπτὰ ἀφοῦ εἶχε ἀκούσει τὴν ἀπίστευτη ἀφήγησι τοῦ Λὲν Νάϊλσεν ὁ ἀστυνόμος Τζίντεον μάθαινε τὶς λεπτομέρειες τῆς μακάβριας ἀνακαλύψεως τῆς κ. Κίτεριτζ.

Ὅταν ὁ ἀστυνόμος ἔφτασε στὸ Φερλόουν, ἦταν μόλις πέντε λεπτὰ ποὺ τὸ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο τῆς περιπολίας εἶχε σταματήσει μπροστὰ στὸ καλοβαλμένο σπίτι τῆς κ. Κίτεριτζ.

Κανονικά, θἄπρεπε νἄχη γυρίσει στὸ μεταξὺ ὁ Λὲν καὶ νἄχη δῆ αὐτὴ τὴν ἀσυνήθιστη κίνησι τῆς ἀστυνομίας στὸ δρόμο του. Ἡ τύχη ὅμως τἄφερε ὥστε νἆναι ἕνας ἀπ' τοὺς λίγους κατοίκους τῆς συνοικίας ποὺ ἀπουσιάζανε τὴν ὥρα αὐτὴ ὅταν ὅλη γειτονιὰ ἀναστατώθηκε κι' ἔτρεξε νὰ πάρη πληροφορίες γιὰ τὴ μακάβρια ἀνακάλυψι.

Καὶ δυὸ ἄλλα πρόσωπα ὡστόσο δὲ βρίσκονταν ἐκεῖ. Ὁ Ρέτζιναλντ Κίτεριτζ εἶχε πάει νὰ ἐπισκεφτῆ κάποιο φίλο του, κι' ἡ γυναῖκα του δὲ σκέφτηκε κἂν νὰ τοῦ τηλεφωνήση γιὰ νὰ τὸν πληροφορήση. Τὸ θεώρησε περιττὸ νὰ τὸν ἐνοχλήση.

Ὁ δεύτερος ποὺ ἔλειπε, ἦταν ὁ πιὸ καινούργιος ἀπ' τοὺς κατοίκους αὐτοῦ τοῦ δρόμου, δηλαδὴ ὁ Τζέραλντ Τόμλινσον. Ἡ ἀπουσία του ὀφειλόταν σὲ μιὰ αἰτία πολὺ σπουδαιότερη ἀπ' τοῦ Κίτεριτζ. Τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ὁ ἀστυνόμος Τζίντεον παραμέριζε τὰ κλαδιὰ τοῦ θάμνου, γιὰ νὰ σκύψη πάνω ἀπ' τὸ πτῶμα τῆς κοπέλλας, ὁ Τόμλινσον ἦταν ἀπασχολημένος μ' ἕνα ἄλλο πτῶμα. Τὄβγαζε ἀπ' τὸ πορτμπαγκὰζ τοῦ αὐτοκινήτου του σὲ κάποια ἔρημη τοποθεσία τοῦ Ποῦτνομ, κι' ἑτοιμαζότανε νὰ τὸ θάψη μέσα στὸ ρηχὸ λάκκο ποὺ εἶχε σκάψει.

Μολονότι ἔκανε ψύχρα τὴ χειμωνιάτικη αὐτὴ μέρα, ὁ Τόμλινσον ἦταν ἱδρωμένος. Εἶχε κουραστῆ πολὺ γιὰ νὰ σκάψη τὴν παγωμένη γῆ, μὲ μιὰ ἀξίνα ποὺ εἶχε φέρει μαζί του γι' αὐτὸ τὸ σκοπό.

Τὴν πρώτη ἐκείνη ὥρα, οὔτε οἱ γείτονες οὔτε ἡ ἀστυνομία προσεξαν καθόλου τὴν ἀπουσία τοῦ Κίτεριτζ καὶ τοῦ Τόμλινσον, καὶ φυσικὰ δὲν τὴ σχολιάσανε. Δὲν ἔγινε ὅμως τὸ ἴδιο γιὰ τὴν ἀπουσία τοῦ Λὲν Νάϊλσεν. Ἀργότερα, ὁ ἴδιος δυσκολεύτηκε πολὺ γιὰ νὰ τὴν ἐξηγήση στὴν Ἄλλι καὶ στὸν ἀστυνόμο.

Ὅταν προσπάθησε νὰ τὴ δικαιολογήση, ὁ Τζίντεον τοῦ θύμισε πὼς εἶχε πῆ ὅτι θὰ γύριζε κατ' εὐθεῖαν στὸ σπίτι του, φεύγοντας ἀπ' τὴν ἀστυνομία. Γιατί λοιπὸν εἶχε πάει σ' ἕνα μπάρ;

Μὰ γιὰ τὴν Ἄλλι ἦταν ἀκόμα πιὸ παράξενη, παρ' ὅσο γιὰ τὸν ἀστυνόμο, ἡ ἰδέα πὼς ὁ Λὲν εἶχε πάει σὲ μπάρ. Κι' αὐτό, γιατὶ ποτὲ στὴ ζωή του δὲν εἶχε ξαναπατήσει τὸ πόδι του σ' ἕνα τέτοιο μέρος.

Τὸ πιὸ ἀκατανόητο δὲ ἦταν πὼς εἶχε διαλέξει αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ πρωΐ!

Μὰ οὔτε κι' ὁ ἴδιος δὲν κατώρθωνε νὰ ἐξηγήση γιατί, φεύγοντας ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνόμου Τζίντεον, εἶχε πάει γραμμὴ στὸ μπὰρ τοῦ αὐτοκινητόδρομου τοῦ Τζέρικο, στὰ μισὰ τοῦ δρόμου μεταξὺ ἀστυνομίας καὶ Φερλόουν. Πῶς νὰ τοὺς κάνη νὰ καταλάβουν ὅτι ἀναζητοῦσε μιὰ ἥσυχη γωνιά, γιὰ νὰ καθήση καὶ νὰ σκεφτῆ; Καὶ πῶς νὰ τοὺς κάνη νὰ καταλάβουν ἐπίσης ὅτι ὁ σκοπὸς τῶν σκέψεών του ἦταν νὰ βρῆ μήπως εἶχε δίκηο ὁ ἀστυνόμος, μήπως δηλαδὴ εἶχε πλάσει μὲ τὴ φαντασία του ὅλη ἐκείνη τὴν ἱστορία πάνω στὸ μεθῦσι του;

— Ὄχι, δὲ μποροῦσε νὰ τοὺς τὰ ἐξηγήση, ὅλ' αὐτά, ὅταν γύρισε στὸ σπίτι του, ἀργὰ τ' ἀπόγεμα, λίγο ζαλισμένος ἀπ' τὶς μπύρες ποὺ εἶχε πιῆ, κι' ἔμαθε ξαφνικὰ τὴν ἱστορία τῆς δολοφονημένης κοπέλλας.

Ἂν ὡστόσο λείπανε ὁ Λέν, ὁ Τόμλινσον κι' ὁ Κίτεριτζ, εἶχαν ἀπεναντίας μαζευτῆ ἕνα σωρὸ κάτοικοι τοῦ Φερλόουν, ποὺ σπρώχνονταν γύρω ἀπ' τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ προσπαθοῦσαν νὰ μάθουν νέα.

Τὸ μόνο ποὺ ξέρανε, ὅμως ὡς τὴν ὥρα, ἦταν πὼς κάποιος ἄγριος κι' ἀμείλικτος φονιᾶς εἶχε σκοτώσει τὴ μικρὴ Λουΐζα Τζούλιο κι' εἶχε κρύψει τὸ πτῶμα της κάτω ἀπ' τὸν πυκνὸ θάμνο τῆς κ. Κίτεριτζ.

Ἡ ταυτότης τοῦ θύματος ἐξακριβώθηκε ἀπόλυτα, τρία λεπτὰ ἀφοῦ ἔφτασε τὸ πρῶτο ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο, μὲ δυὸ ἀστυφύλακες, ποὺ ὁ ἕνας τους ἄρχισε ἀμέσως ν' ἀνακρίνη τὴν κ. Κίτεριτζ, ἐνῶ ὁ δεύτερος φρόντιζε νὰ κρατάη σ' ἀπόστασι τοὺς περιέργους.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφτασε αὐτὸ τ' αὐτοκίνητο, ἡ Κάθλην Τζούλιο, ἡ μητέρα τῆς Λουΐζας ἔβγαινε ἀπ' τὸ σπίτι τῶν Μὰκ Νάλλυ, ποὺ βρισκόταν ἀρκετοὺς ἀριθμοὺς μακρύτερα.

Ἦταν κατακόκκινη ἀπ' τὸ θυμό της κι' ἀνήσυχη μαζί. Ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα, εἶχε ἀνακαλύψει πώς, γιὰ πρώτη φορά, ἡ Λουΐζα δὲν εἶχε γυρίσει στὸ σπίτι, ἀφοῦ φύλαξε τὸ μωρὸ τῶν Μὰκ Νάλλυ.

Μικρή ἱστορία

Πῆρε φόρα!..

Ὁ κ. Λιρίδης, διευθυντὴς τῆς μεγάλης ἑταιρείας «Εἰσαγωγαὶ—Ἐξαγωγαί», ἀκούει συνοφρυωμένος τὸν προσωπάρχη του:

— Αὐτὸ τὸ ἀναιδὲς καὶ θρασύτατο δεσποινάριον μὲ ἀπεκάλεσε βλάκα καὶ ἀνίκανο, ἐμένα ποὺ οἱ τρίχες μου ἐλευκάνθησαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν... διαμαρτύρεται ὁ δεύτερος.

— Καλά, πηγαίνετε... Θὰ τὴν καλέσω ἀμέσως καὶ θὰ προβῶ στὶς δέουσες συστάσεις... λέει ὁ Λιρίδης.

Καὶ φωνάζει ἀμέσως τὴν... πέτρα τοῦ σκανδάλου.

Ἐκείνη, σὲ δυὸ λεπτά, βρίσκεται μπροστά του, σεμνότυφη δῆθεν, μ' ἐλαφρὸ κοκκίνισμα στὰ μάγουλα καὶ γοητευτικὴ ὅσο ποτὲ ἄλλοτε!

— Μὲ καλέσατε, κύριε Γενικέ; ρωτάει.

Μὰ ὁ κ. Λιρίδης δὲν εἶναι πιὰ ὁ συνοφρυωμένος διευθυντὴς τῆς ἑταιρείας ποὺ ἄκουγε προηγουμένως τὸν προσωπάρχη του. Τώρα τὸ πρόσωπό του λάμπει καὶ δείχνει δέκα χρόνια νεώτερος: Ἡ γοητευτικὴ ὑπάλληλος τοῦ ἀρέσει ὑπερβολικά, μὰ πρέπει νὰ κάνη ὅσο μπορεῖ τὸν αὐστηρό.

— Εἶναι ἀλήθεια λοιπὸν ὅτι ἔβρισες τὸν προσωπάρχη; τὴν ρωτάει μαλακὰ - μαλακά.

— Μάλιστα, κύριε... ἀπαντάει ἐκείνη μὲ ἀληθινὴ συντριβή.

— Καὶ τὸν εἶπες βλάκα, ἀνίκανο, τεμπέλη;

— Ναί... Τὸν εἶπα!... ξαναλέει ἐκείνη μὲ ξαφνικὸ πεῖσμα.

Κι' ὁ κ. Λιρίδης ἐξακολουθεῖ:

— Καὶ τὸν εἶπες ἐπίσης, παληάνθρωπο, ἀπατεῶνα, κλέφτη, καταχραστή;

— Ἄ! Ὄχι, κύριε Γενικέ! Αὐτὰ δὲν τὰ ἤξερα! Πρώτη φορὰ τ' ἀκούω!...

Πλεκτά
ΜΟΝΤΕΛΛΑ ΜΙΛΑΝΟΥ
στὸ
Bambino
ΕΡΜΟΥ 21

ΤΟ ΟΡΕΚΤΙΚΟ ΠΟΥ ΣΥΝΙΣΤΑΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ

Τὰ πικρὰ συστατικὰ τοῦ λυκίσκου, ποὺ βρίσκονται στὴν μπύρα τονώνουν τὴν ὄρεξι καὶ τὴ χώνευσι, γιατὶ ὑποβοηθοῦν τὴν ἔκκρισι γαστρικῶν ὑγρῶν».

Ἀπὸ σήμερα πάρετε τὴν εὐχάριστη καθημερινὴ συνήθεια νὰ πίνετε πρὶν ἀπὸ κάθε φαγητὸ μπύρα. Θὰ αἰσθάνεσθε καλύτερα.

Ariette

Διὰ πρώτην φορὰν ἐκυκλοφόρησαν στὴν Ἑλλάδα καλλυντικὰ ἀνώτερα τῶν εὐρωπαϊκῶν. Τὰ καλλυντικὰ «ARIETTE» δίνουν στὸ δέρμα τροφή, τὸ προστατεύουν καὶ τὸ διατηροῦν νεανικὸ καὶ δροσερό.

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ «ARIETTE» ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ

ARIETTE

Πωλοῦνται παντοῦ

ΕΛΒΕΤΙΚΑΙ ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

PASSAP

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 15 - ΑΘΗΝΑΙ

Ἁπλουστάτη χρῆσις
Ἀπόδοσις τεραστία

Δὲν ἦταν τόσο παράξενο ποὺ δὲν εἶχε ἀντίληφθῆ νωρίτερα τὴν ἀπουσία τῆς κόρης της. Ἐκτὸς ποὺ ἦταν ἐκ φύσεως ἀφηρημένη καὶ ἀμελὴς μητέρα, εἶχε ἄλλα ἕξη παιδιὰ κι' ἕνα σύζυγο πολὺ νευρικό. Μὲ τὸν καιρὸ λοιπόν, εἶχε ἀποκτήσει μιὰ κάποια ἀδιαφορία γιὰ τὰ καπρίτσια τους, τὶς φωνές τους καὶ τὶς ἀκαταστασίες τους.

Εἶχε συνηθίσει ἄλλωστε νὰ βλέπη τὴ Λουΐζα νὰ γυρίζη ἀργὰ στὸ σπίτι, ὅταν πήγαινε νὰ φυλάξη τὰ παιδιὰ τῶν γειτόνων. Δὲν ἀνησυχοῦσε ποτέ, γιατὶ ἡ Λουΐζα εἶχε δικό της κλειδί, συνήθως δὲ τὴ συνώδευε ὡς τὴν πόρτα της ὁ κύριος ποὺ εἶχε φυλάξει τὰ παιδιά του.

Ὅταν σηκώθηκε λοιπόν, αὐτὸ τὸ Σάββατο, ἡ Κάθλην Τζούλιο δὲν ἄλλαξε καμμιὰ ἀπ' τὶς συνήθειές της. Ἑτοίμασε τὸ πρωϊνὸ γιὰ τὸν ἄντρα της καὶ γιὰ τὰ μικρότερα παιδιά. Ἄνοιξε ὕστερα τὴν ἐφημερίδα καὶ τὴ διάβασε στὴν κουζίνα, ἐνῶ τὰ μεγαλείτερα παιδιὰ σερβίρονταν μόνα τους.

Δὲν εἶχε ἀνησυχήσει ἰδιαιτέρως ποὺ δὲν εἶδε τὴ Λουΐζα ἀνάμεσά τους. Τὴν ἄφινε πάντα νὰ κοιμηθῆ τὸ πρωῒ ὡς ἀργά, ὅταν εἶχε ξενυχτήσει φυλάγοντας ἕνα μωρό.

Μονάχα ὅταν μπῆκε πρὸς τὸ μεσημέρι στὴν κάμαρα ποὺ μοιραζόταν ἡ Λουΐζα μὲ μιὰ μικρότερη ἀδελφή της, εἶδε τὸ κρεβάτι ἀπείραχτο ἀκόμα καὶ παρατήρησε πὼς ἔλειπε ἡ Λουΐζα. Ρώτησε ἀμέσως ὅλα τὰ παιδιά, μὲ τὴ διαπεραστικὴ φωνή της, καὶ βεβαιώθηκε ἔτσι ὅτι κανένας τους δὲν εἶχε δῆ τὴ Λουΐζα, ἀπ' τὸ προηγούμενο βράδυ.

Ὁ πατέρας τῆς Λουΐζας εἶχε φύγει πιὰ γιὰ τὴ δουλειά του, αὐτὴ τὴν ὥρα. Ἦταν μουσικὸς κι' εἶχε πρόβα κάθε Σάββατο πρωῒ στὴ Νέα Ὑόρκη.

Ἡ κ. Τζούλιο φόρεσε ἀμέσως τὸ φτηνὸ γούνινο παλτό της καί, χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῆ ποὺ ἦταν ξεσκούφωτη, πῆγε ἴσια στὸ σπίτι τῶν Μὰκ Νάλλυ.

Τῆς ἄνοιξε τὴν πόρτα ἡ κ. Μὰκ Νάλλυ. Τὰ μάτια της ἦταν κόκκινα καὶ τὸ πρόσωπό της πασαλειμένο ἀκόμα ἀπ' τὸ χτεσινὸ μακιγιάζ. Φοροῦσε κάτι πατημένες παντοῦφλες κι' ἕνα μπουρνούζι ἀμφιβόλου καθαριότητος, δεμένο μὲ μιὰ ζώνη στὴ μέση.

Ἡ κουβέντα τους κατέληξε σὲ λογομαχία. Ἡ κ. Μὰκ Νάλλυ μπόρεσε νὰ πῆ μονάχα στὴ μητέρα τῆς Λουΐζας ὅτι ἡ κόρη της εἶχε φύγει ἀπ' τὸ σπίτι τους λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ὄχι, δὲν τὴν εἶχε συνοδέψει ὁ κ. Μὰκ Νάλλυ, γιατὶ ἦταν ζαλισμένος ἀπ' τὸ πιοτό. Οὔτε κι' αὐτή, γιατὶ δὲν ἤθελε ν' ἀφίση μονάχο τὸ μωρὸ — μιὰ κι' ὁ ἄντρας της, μὲ τὸ μεθῦσι του, δὲ θᾶταν σὲ θέσι νὰ τὸ φροντίση ἂν ξυπνοῦσε.

Ἄλλωστε, δὲν εἶχε κρίνει πὼς διέτρεχε κανένα κίνδυνο ἡ Λουΐζα, γιὰ νὰ πάη πεζὴ ὡς τὸ σπίτι της, ποὺ ἀπεῖχε μερικὲς ἑκατοντάδες μέτρα.

Ἡ Κάτλην Τζούλιο τῆς ἀπάντησε πὼς ἦταν ἐγκληματικὸ ν' ἀφίσουν μονάχο του μέσ' στὴ νύχτα ἕνα μικρὸ κοριτσάκι, σχεδὸν παιδὶ ἀκόμα... Ἀλλ' ἡ κ. Μὰκ Νάλλυ τὴ διέκοψε μὲ τὴν παρατήρησι ὅτι δὲ μποροῦσε νὰ θεωρηθῆ παιδὶ ἡ Λουΐζα, ἀφοῦ ζητοῦσε 1 δολλάριο καὶ 25 σέντς τὴν ὥρα, γιὰ νὰ φυλάξη ἕνα μωρό.

Ἡ κ. Τζούλιο ἄναψε τότε καὶ τὴν ἔβρισε. Ὕστερα γύρισε νὰ φύγη, φωνάζοντας πὼς θὰ πήγαινε ἀμέσως στὴν ἀστυνομία.

Μόλις εἶχε προφέρει αὐτὲς τὶς λέξεις κι' εἶχε κλείσει μὲ ὁρμὴ πίσω της τὴν ἐξώπορτα τῶν Μὰκ Νάλλυ, εἶδε τὸ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο ποὺ εἶχε σταματήσει δίπλα στὸ πεζοδρόμιο, μερικὲς ἑκατοντάδες μέτρα μακρύτερα. Καὶ προχώρησε ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος του.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ ἀστυφύλακας ποὺ εἶχε ἀνακρίνει τὴν κ. Κίτεριτζ, βγῆκε ξαφνικὰ ἀπ' τὸ σπίτι καὶ εἶπε κάτι στὸ συνάδελφό του, δείχνοντάς του τὸ μεγάλο θάμνο, στὴν ἄκρη τοῦ κήπου.

Ὁ δεύτερος ἀστυνομικός, μεσόκοπος καὶ γεροδεμένος ἄντρας, πῆγε ἀμέσως πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἀνασήκωσε τὰ χαμηλὰ κλαδιὰ κι' ἔσκυψε γιὰ νὰ ρίξη μιὰ ματιὰ ἀπὸ κάτω, ἐνῶ ὁ συνάδελφός του ξανάμπαινε βιαστικὰ στὸ σπίτι.

Τὴν ἄλλη στιγμή, ἡ κ. Τζούλιο κύτταξε κι' αὐτή, πάνω ἀπ' τὸν ὦμο τοῦ ἀστυφύλακα, κι' ἔμπηξε ἀμέσως ἕνα οὔρλιασμα.

Γιὰ μερικὰ λεπτὰ ἐπικράτησε σύγχυσι. Ὁ ἀστυφύλακας ἐπιχείρησε ν' ἀπομακρύνη τὴν κ. Τζούλιο ἀπ' τὸ πτῶμα τῆς κόρης της, στὴν ἀρχὴ μονάχος κι' ὕστερα μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἄλλου ἀστυνομικοῦ. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ποδοπατήσουν καὶ νὰ σβύσουν τελείως τὶς πατημασιὲς ποὺ μποροῦσε νὰ ὑπάρχουν γύρω ἀπ' τὸ πτῶμα — ὅσες δηλαδὴ δὲν εἶχαν ἤδη καταστραφῆ ἀπ' τὸ σκύλο κι' ἀπ' τὴν κ. Κίτεριτζ.

Σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, ὁ ζεστὸς πρωϊνὸς ἥλιος εἶχε λυώσει κι' ὅλας τὰ τελευταῖα ὑπολείμματα τοῦ χιονιοῦ ποὺ εἶχε πέσει τὴν περασμένη μέρα.

Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ ὁ ἀστυνόμος Τζίντεον κι' ὁ ἀρχιφύλακας Νταν Φίνερτυ, ἡ κ. Τζούλιο ἐξακολουθοῦσε νὰ οὐρλιάζη. Ἀνάμεσα ὅμως στὶς σπαρακτικὲς φωνὲς καὶ στοὺς λυγμούς της, δήλωσε πὼς τὸ πτῶμα ἦταν τῆς χαμένης κόρης της.

Οἱ κραυγές της εἶχαν συγκεντρώσει πάνω ἀπὸ ἑκατὸ ἄτομα, ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, ἀπ' ὅλα τὰ γειτονικὰ σπίτια.

Μὲ τὴν πρώτη φωνὴ ποὺ ἄκουσε, ἡ Ἄλλι Νίλσεν ὑποπτεύτηκε κάποιο δυστύχημα. Ἀνασηκώθηκε κι' ἀφουγκράστηκε μιὰ στιγμή. Ὕστερα, βλέποντας πὼς τὰ οὐρλιάσματα συνεχίζονταν, σηκώθηκε ἀπ' τὸν καναπὲ καὶ πλησίασε στὸ παράθυρο τοῦ λίβινγκ-ρούμ. Μὰ δὲ μπόρεσε νὰ δῆ τίποτα.

Τὴ στιγμὴ ποὺ φοροῦσε τὸ ἐλαφρὸ παλτό της κι' ἑτοιμαζότανε νὰ βγῆ ἔξω, ἄκουσε τὴ σειρῆνα τοῦ αὐτοκινήτου - φορείου, ποὺ εἶχε εἰδοποιηθῆ ἀμέσως μετὰ τὸ τηλεφώνημα τῆς κ. Κίτεριτζ στὴν ἀστυνομία.

Μιὰ σκέψι μονάχα πέρασε τότε ἀπ' τὸ μυαλό της: Δὲν εἶχε γελαστῆ ὁ Λέν. Δὲν εἶχε ὀνειρευτῆ. Εἶχε γίνει κάποιο ἔγκλημα, κάποιος φόνος!

Δὲν τόξερε μονάχα ὁ Λέν. Εἶχε εἰδοποιηθῆ κι' ἡ ἀστυνομία.

Ἔνοιωθε λοιπὸν μιὰ κάποια ἀνακούφισι ἡ Ἄλλι, καθὼς ἄνοιγε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της, ἀφοῦ πρῶτα εἶπε στὸ μικρὸ Μπὶλ πὼς θὰ ξαναγύριζε ἀμέσως καὶ τοῦ σύστησε νὰ συνεχίση τὸ παιχνίδι του.

Μόλις βγῆκε στὸ πεζοδρόμιο, εἶδε ἀμέσως τὸν κόσμο ποὺ εἶχε μαζευτῆ μπροστὰ στὸ σπίτι τῆς κ. Κίτεριτζ, ἑκατὸ μέτρα πιὸ πέρα...

Δέκα λεπτὰ ἀργότερα, ξαναγύρισε στὸ σπίτι της. Τὰ μάγουλά της ἦταν κατάχλωμα κι' ἡ ὄμορφη φυσιογνωμία της εἶχε πάρει μιὰ ἔκφρασι ἐκπλήξεως καὶ δυσπιστίας. Εἶχε τὸ χέρι της μπροστὰ στὸ μισάνοιχτο στόμα της, ὅταν ξαναμπῆκε στὸ λίβινγκ-ρούμ της. Κάθησε μηχανικὰ στὸν καναπέ, χωρὶς νὰ βγάλη τὸ παλτό της. Δὲν ἄκουγε κἂν τὸ γυιό της, ποὺ τῆς ἔκανε διάφορες ἐρωτήσεις, τραβώντας την ἀπ' τὴ φούστα.

Σκεπτότανε τὸ Λέν... κι' ἕναν ἄγνωστο νεκρό, μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ μέτωπο. Ξανάβλεπε τὸν ἄντρα της, καθισμένο στὸ τραπέζι τῆς κουζίνας, ἀντίκρυ της, πρὶν ἀπὸ μερικὲς ὧρες, μὲ τὸ ματωμένο πρόσωπό του καὶ τὰ τρομαγμένα μάτια του... Νόμιζε πὼς τὸν ἄκουγε πάλι νὰ τῆς διηγῆται ...νὰ τῆς λέη...

Ἔπαψε νὰ σκέπτεται γιὰ μιὰ στιγμή. Ὕστερα πέρασε ἀπ' τὴ φαντασία της τὸ λεπτοκαμωμένο κορμὶ μιᾶς δολοφονημένης κοπελλίτσας 15 χρόνων, βουτηγμένης στὸ αἷμα της, κάτω ἀπὸ ἕνα θάμνο...

Τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα. Ὁ λαιμός της σφίχτηκε. Ἔγειρε πάνω στὸν καναπέ, κλαίγοντας μὲ βουβοὺς λυγμούς.

Ὁ μικρὸς Μπίλυ τὴν κύτταζε μὲ ὀρθάνοιχτα μάτια, χωρὶς νὰ καταλαβαίνη. Ἀγκάλιασε ὕστερα τὰ γόνατά της μὲ τὰ χεράκια του κι' ἄρχισε νὰ κλαίη κι' αὐτός.

⁂

Ὁ Μὰκ Νάλλυ συνῆλθε μονάχα ὅταν δέχτηκε στὸ πρόσωπό του ἕνα ποτῆρι κρύο νερό. Κάθισε τότε, μουρμουρίζοντας λόγια ἀκατανόητα καὶ κουνῶντας σπασμωδικὰ τὰ χέρια του σὰν νὰ κολυμποῦσε.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτό, ξαναβρῆκε κάπως τὴν πνευματική του διαύγεια καὶ κύτταξε τὴ Μύρτλ, ποὺ στεκότανε μπροστά του.

— Νὰ πάρη ὁ διάβολος! φώναξε, ἔξω φρενῶν. Τί τρόπος εἶναι αὐτός;...

— Ξύπνα, Χόουαρντ, ξύπνα, γιὰ τὸ Θεό!

Παρ' ὅλη τὴ ζάλη καὶ τὴ νύστα του, ὁ Μὰκ Νάλλυ κατάλαβε πὼς δὲν ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ἀπ' τὶς συνηθισμένες κρίσεις θυμοῦ τῆς Μύρτλ. Δίχως κἂν νὰ προσέξη τὴ χλωμάδα της καὶ τὴν τρομαγμένη ματιά της, μάντεψε ἀμέσως πὼς συνέβαινε κάτι πολὺ σοβαρό!

— Χόουαρντ, σὲ παρακαλῶ, σήκω... σήκω ἀμέσως!

— Μὰ γιατί;... Τί τρέχει;...

— Χόουαρντ, ἄκουσέ με!

— Ἔ, καλά, σ' ἀκούω!

— Ξύπνησες πιά; Μπορεῖς νὰ μὲ καταλάβης;

— Καὶ βέβαια ξύπνησα. Λέγε λοιπόν, ποὺ νὰ πάρη ὁ διάβολος!...

— Χόουαρντ... ἡ μικρὴ Λουΐζα...

Ὁ Μὰκ Νάλλυ κύτταξε γιὰ λίγο τὴ γυναῖκα του χωρὶς νὰ καταλαβαίνη. Ὕστερα ἄρχισε νὰ κοκκινίζη σιγὰ-σιγά.

— Ἡ Λουΐζα... δολοφονήθηκε! Βρῆκαν τὸ πτῶμα της στὸν κῆπο τῶν Κίτεριτζ! Ὤ, Θεέ μου!...

Τὸ στόμα τοῦ Χόουαρντ ἄνοιξε διάπλατο καὶ τὸ αἷμα ἔφυγε ὅλο μεμιᾶς ἀπ' τὸ πρόσωπό του.

— Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ μοῦ ψέλνεις, Μύρτλ. Μέθυσες πάλι;...

— Δολοφονήθηκε, σοῦ λέω! Τὸ κεφάλι της εἶναι λυωμένο καὶ τὰ ροῦχα της καταξεσκισμένα...

Ἡ Μύρτλ κάθησε βαρειὰ στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ, ἐνῶ ὁ Χόουαρντ σηκωνότανε βιαστικὰ μὲ τὸ οὐΐσκυ, ἔρριξε λίγο σ' ἕνα ποτῆρι καὶ πρόσθεσε ἄλλο τόσο νερό.

Τὸ ἤπιε μονορροῦφι. Ὕστερα ἑτοίμασε ἄλλο ἕνα ποτῆρι, μὲ περισσότερο οὐΐσκυ, ξαναγύρισε στὴν κρεβατοκάμματα καὶ τὄδωσε στὴ Μύρτλ.

Γιὰ κάμποση ὥρα, μείνανε κι' οἱ δυὸ καθισμένοι, ἡ Μύρτλ στὸ κρεβάτι κι' ὁ Χόουαρντ σὲ μιὰ καρέκλα, λίγο μακρύτερα. Τέλος, ὁ Χόουαρντ μουρμούρισε βραχνά:

— Διηγήσου μου!

Ἡ Μύρτλ ἐξακολούθησε νὰ τὸν κυττάζη, κουνῶντας ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι της δεξιὰ-ἀριστερά. Ὅταν μίλησε ἐπιτέλους, πρόφερε μὲ τὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν:

— Ἴσως θὰ μποροῦσες ἐσὺ νὰ μοῦ τὰ διηγηθῆς! Τὰ ξέρεις πιὸ καλά...

Ὁ Χόουαρντ ἔσκυψε καὶ τὴ χαστούκισε πολλὲς φορές.

Ἐκείνη ἔμεινε ἀκίνητη. Ἔπειτα ἔβαλε τὰ κλάματα...

⁂

Χρειάστηκαν πάνω ἀπὸ 25 λεπτά, γιὰ νὰ νικήση τὸ φόβο της ἡ φυσικὴ καὶ γυναικεία περιέργειά της. Στὸ τέλος ὅμως, ἡ Μάριον Τόλμινσον, ἡ νύφη τοῦ Τζέραλντ Τόμλινσον, ὑπέκυψε στὸ δεύτερο καὶ ἰσχυρότερο ἀπ' τὰ δυὸ αὐτὰ συναισθήματα.

Ἡ περιέργειά της εἶχε γεννηθῆ ἀπ' τὴ ζωηρὴ κίνησι τοῦ δρόμου. Ὅσο γιὰ τὸ φόβο, τῆς τὸν εἶχε προκαλέσει ὁ Τζέραλντ, ὁ κουνιάδος της.

Οἱ τελευταῖες ὁδηγίες ποὺ τῆς εἶχε δώσει πρὶν φύγη, ἦταν ρητὲς καὶ κατηγορηματικές:

— Γιὰ κανένα λόγο δὲν πρέπει νὰ φύγης ἀπ' τὸ σπίτι! Ἂν τυχὸν χτυπήσουν τὴν πόρτα, ν' ἀπαντήσης. Ἀλλὰ μὴν ἀφίσης νὰ μπῆ κανεὶς καὶ μὴ βγῆς καθόλου ἔξω. Μὴν ἀφίσης καὶ τὸ παιδὶ νὰ βγῆ. Θὰ ξαναγυρίσω ἀργότερα.

Ἡ Μάριον ἤξερε τί τὴν περίμενε, ἂν παρέβαινε αὐτὲς τὶς διαταγές.

Ὁ Τζέραλντ δὲν ἦταν καθόλου τρυφερὸς καὶ δὲν ἀνεχότανε τὴν παραμικρὴ ἀνυπακοή.

Κι' ὅμως ἡ περιέργειά της νίκησε στὸ τέλος! Σύστησε στὴ μικρὴ νὰ καθήση φρόνιμα καὶ νὰ μὴ δώση ἀπάντησι ἂν χτυποῦσε κανεὶς τὴν πόρτα. Φόρεσε τὸ χοντρὸ παλτό της κι' ἔδεσε ἕνα μαντῆλι στὸ κεφάλι της. Πέρασε στὰ πόδια της γαλότσες κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα.

Δὲν ἐπιχείρησε νὰ χωθῆ ἀνάμεσα στὸν κόσμο ποὺ εἶχε μαζευτῆ μπροστὰ στὸ τελευταῖο σπίτι τοῦ δρόμου. Δὲν ἔκανε καμμιὰ ἐρώτησι — οὔτε καὶ χρειάστηκε ἄλλωστε, γιατὶ τἄμαθε ἀμέσως ὅλα ἀπ' τὶς ζωηρὲς κουβέντες ποὺ γίνονταν γύρω της.

Ἕνα παράξενο χαμόγελο ἀνακουφίσεως χαράχτηκε στὰ χείλια της, ὅταν ἔμαθε ὅτι εἶχε βρεθῆ τὸ πτῶμα μιᾶς κοπέλλας...

Ἀπομακρύνθηκε ἀμέσως καὶ ξαναγύρισε σπίτι της. Ὅταν ἡ Πάτσυ ἡ κόρη της τὴ ρώτησε τί συνέβαινε αὐτὴ χαμογέλασε ἐλαφρὰ καὶ κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Τίποτα τὸ σπουδαῖο, ἀπάντησε. Τραυματίστηκε ἕνα κοριτσάκι... Δὲν εἶναι τίποτα. Πήγαινε νὰ παίξης.

— Μὲ τί νὰ παίξω;

— Μ' ὅ,τι θέλεις. Μεῖνε ὅμως στὴν κάμαρά σου. Μὴν πᾶς στὴν ἄλλη κάμαρα, οὔτε στὸ μπάνιο. Ἐμπρὸς πήγαινε!

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, ἐνῶ ἑτοίμαζε ἕνα φλυτζάνι τσάϊ στὴν κουζίνα, μουρμούριζε ἀνάμεσα στὰ δόντια της:

— Σίγουρα, ὁ Τζέραλντ δὲ θᾶμενε καθόλου εὐχαριστημένος βλέποντας νὰ τριγυρίζουν στὴ γειτονιά μας ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοί!...

⁂

Οἱ Σβάνσον, ποὺ εἶχαν δώσει τὸ πάρτυ τὸ περασμένο βράδυ, ἔκαναν ὅ,τι κι' ἡ Μάριαν Τόμλινσον: Ἔμειναν ἔξω ἴσα-ἴσα ὅσο χρειαζότανε γιὰ νὰ μάθουνε τὶς γενικὲς γραμμὲς τοῦ δράματος, κι' ὕστερα ξαναγύρισαν γιὰ ν' ἀποτελειώσουν τὸ πρόγευμά τους.

Ἐνῶ ἄλειβε μὲ μαρμελάδα μιὰ φρυγανιά, ἡ Γκρέης Σβάνσον παρατήρησε:

— Εἶναι φριχτὴ αὐτὴ ἡ ἱστορία!...

Κι' ὁ Τὸμ Σβάνσον ἀπάντησε, καθὼς καταβρόχθιζε τὰ αὐγὰ μὲ τὸ μπέϊκον:

— Ἀναστατώθηκε στὰ καλὰ καθούμενα ἡ τόσο ἥσυχη γειτονιά μας. Δὲν εἶναι κατάστασι, αὐτή!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄

Ἦταν τυχερὸς ὁ Χόουαρντ Μὰκ Νάλλυ. Ὁ ἀστυνόμος Τζίντεον εἶχε κρίνει ὅτι τὸ πρῶτο καὶ τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα στὴν ὑπό-

ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ

ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ

(Διπλωματούχου Σχολῶν Παρισίων)

ΧΟΡΗΓΗΣΙΣ ΠΤΥΧΙΟΥ ΥΠΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ - ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ
ΦΟΙΤΗΣΙΣ ΕΞΑΜΗΝΟΣ

ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 20. ΤΗΛ. 612.588
ΑΘΗΝΑΙ

θε. Τζούλιο ἦταν νὰ κάνη μιὰ ἐπίσκεψι στοὺς Νάϊλσεν — ἀφοῦ πρῶτα ἀνάθεσε στοὺς τεχνικοὺς συνεργάτες του τὶς συνηθισμένες ἔρευνες στὸ μέρος ποὺ εἶχε ἀνακαλυφθῆ τὸ πτῶμα.

Ἔτσι, ἔμεινε στὸν ἀρχιφύλακα Φίννερτυ ἡ φροντίδα νὰ πάη νὰ ἐξετάση τοὺς Μὰκ Νάλλυ, τὰ τελευταῖα δηλαδὴ πρόσωπα ποὺ εἶχαν δῆ τὴν κοπέλλα πρὶν ἀπ' τὸ θάνατό της. Ἦταν καλὸς ἀστυνομικὸς ὁ Φίννερτυ, ἀλλὰ ὄχι τόσο κατάλληλος γιὰ κάτι τέτοιες δουλειές. Ὡς τὴν προηγουμένη βδομάδα, ἀσχολεῖτο μονάχα μὲ τὶς κλοπὲς καὶ τὶς διαρρήξεις.

Εἶχε ἰδῆ πρὶν τὸ ζεῦγος Μὰκ Νάλλυ στὸν κῆπο τῶν Κίτεριτζ, ἀλλὰ δὲν τοὺς εἶχε δώσει προσοχή. Ὅταν πῆγε στὸ σπίτι τους, εἶχαν ἤδη γυρίσει ἐκεῖ κι' ὁ Μὰκ Νάλλυ εἶχε πάρει ἕνα ντούς, εἶχε ξυριστῆ κι' εἶχε πιῆ ἀρκετὰ φλυτζάνια μαῦρο καφέ. Ὅσο γιὰ τὴ Μύρτλ, ποὺ πρόβλεπε πὼς δὲ θ' ἀργοῦσε νὰ φτάση ἡ ἀστυνομία, εἶχε φροντίσει νὰ γίνη πιὸ παρουσιάσιμη διορθώνοντας τὸ μακιγιάζ της καὶ φορῶντας μιὰ ρόμπα φρεσκοσιδερωμένη.

Εἶχε φοβερὸ πονοκέφαλο. Ὡστόσο, αὐτὸ δὲν ἦταν τίποτα μπροστὰ στὴ νευρικὴ ἐξάντλησι ποὺ ἔνοιωθε ὅταν ἔφτασε ὁ Φίννερτυ.

Ὁ ἀστυνομικὸς δήλωσε τὴν ταυτότητά του κι' ἔδειξε τὸ σῆμα του. Τὸν ὁδηγήσανε ἀμέσως στὸ λίβινγκ-ρούμ. Κάθησε σὲ μιὰ μικρὴ πολυθρόνα, ἐνῶ τὸ ἀντρόγυνο πῆραν θέσι πλάϊ—πλάϊ στὸν καναπέ.

Ὁ Φίννερτυ κατάλαβε ἀμέσως ὅτι σ' αὐτὴ τὴν οἰκογένεια ἡ ἀρχηγία ἀνῆκε στὴ γυναῖκα. Σ' αὐτὴν λοιπὸν ἔκανε τὶς περισσότερες ἐρωτήσεις του.

Μιὰ ματιά, ποὺ ἔρριξε στὸ Χόουαρντ, τοῦ ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ τὸν κρίνη, κι' ἄρχισε νὰ νοιώθη ἕνα κάποιο οἶκτο γιὰ τὴ Μύρτλ. Τί κρῖμα, μιὰ τόσο νέα κι' ὄμορφη γυναῖκα νὰ βρίσκεται ἰσόβια δεμένη μ' ἕνα τέτοιο ἀσήμαντο ἀνθρωπάκο!

Ἴσως ἡ γοητεία τῆς Μύρτλ, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα, ἔκανε ὀξυδερκέστερο τὸ Φίννερτυ, ὅταν ἀνάκρινε τὸ ἀντρόγυνο. Ἔμαθε ἀμέσως ὅτι ἡ Λουΐζα Τζούλιο εἶχε φτάσει στὸ σπίτι τους τὸ βράδυ καὶ πώς, ὕστερ' ἀπὸ λίγο, εἶχαν φύγει αὐτοί, γιὰ νὰ πάνε στὸ πάρτυ τῶν Σβάνσον, στὸ ἀντικρυνὸ σπίτι.

Ὁ Φίνερτυ τοὺς ρώτησε ἂν περίμενε ἡ κοπέλλα καμμιὰ ἐπίσκεψι. Τοῦ ἀπαντήσανε ἀρνητικά. Ἀλλ' αὐτὸς ἐπέμεινε:

— Μήπως μπορεῖ νὰ μᾶς πῆ τὸ παιδί σας ἂν τὴν ἐπισκέφθηκε κανείς;

Ἡ Μὺρτλ χαμογέλασε.

— Μὰ εἶναι μωρό, ἔξη μηνῶν! εἶπε.

— Ἴσως νὰ πέρασε κάποιος ἀπ' τοὺς φίλους σας...

Οἱ Μὰκ Νάλλυ ἀποκλείσανε αὐτὴ τὴν πιθανότητα.

— Τότε, μπορεῖ νὰ ἦρθε κανεὶς φιλαράκος τῆς κοπέλλας... εἶπε ὁ Φίνερτυ ξύνοντας τὴ μακρειὰ μύτη του μὲ τὰ κοκκαλιάρικα δάχτυλά του. Μήπως τυχὸν παρατηρήσατε στὸ γυρισμό σας τίποτα πιάτα ἄπλυτα ἢ ἀδειανὲς μποτίλιες τῆς σόδας ἢ κάτι ἄλλο τέτοιο;

Ἡ Μὺρτλ κούνησε τὸ κεφάλι της ἀρνητικά.

— Ποιὰ ὥρα γυρίσατε;

Ὁ Μὰκ Νάλλυ ἄνοιξε τὸ στόμα του γιὰ ν' ἀπαντήση. Ἀλλὰ τὸν πρόλαβε ἡ γυναῖκα του:

— Γυρίσαμε... Σταθῆτε μιὰ στιγμή!

Ζάρωσε μιὰ στιγμὴ τὰ φρύδια της γιὰ νὰ σκεφθῆ, κι' εἶδε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ της πὼς ὁ Χόουαρντ ἑτοιμαζότανε πάλι νὰ μιλήση. Βιάστηκε τότε νὰ προσθέση:

— Γυρίσαμε μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Κατὰ τὶς 2 ἴσως, ἢ λίγο ἀργότερα.

— Κι' ἡ κοπέλλα ἦταν καλὰ τότε; Δὲν παρατηρήσατε καμμιὰ ἀνωμαλία;

— Ναί, ἦταν πολὺ καλά. Τὴν

πληρώσαμε κι' ἔφυγε, γιὰ νὰ γυρίση στὸ σπίτι της.

— Πόσα τῆς δίνετε τὴν ὥρα;

— Ἕνα δολλάριο καὶ 25 σέντς, ἀπάντησε ἀδίσταχτα ἡ Μύρτλ. Πάρα πολλά, ἔ; Μὰ εἶναι σχεδὸν ἀδύνατο νὰ βρῆ κανεὶς ἄλλη τὸ Σαββατόβραδο! Αὐτὲς οἱ μικρὲς κυττάζουνε μονάχα πῶς θὰ βγοῦνε μὲ τοὺς φίλους τους καί...

— Ἂς δοῦμε, λοιπόν, τὴ διέκοψε ἀπότομα ὁ Φίνερτυ. Μποροῦμε εὔκολα νὰ βροῦμε ποιὰ ὥρα ἀκριβῶς ἔφυγε ἡ κοπέλλα. Εἴπατε πὼς ἦρθε κατὰ τὰς 8. Θὰ θυμόσαστε, βέβαια, πόσα λεφτὰ τῆς δώσατε. Ἀφοῦ λοιπὸν τὴν πληρώνετε 1 καὶ 25 τὴν ὥρα, δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ λογαριάσουμε...

Κι' ἔρριξε μιὰ ἱκανοποιημένη ματιὰ στὴ Μὺρτλ Μὰκ Νάλλυ, μὲ τὴν ἐλπίδα ἴσως πὼς θὰ θαύμαζε τὸν ἔξυπνο συλλογισμό του. Δὲ διάβασε ὅμως στὸ πρόσωπό της, παρὰ ἕνα μῖγμα φόβου καὶ ἐκπλήξεως. Ὡστόσο δὲν ἔδωσε προσοχή, γιατὶ ἦταν ἀπασχολημένος γιὰ τὴ στιγμὴ μὲ τοὺς λογαριασμούς του, πολλαπλασιάζοντας τὸ 1,25 μὲ διάφορους ἀριθμούς.

— Δὲν εἶχα ψιλά, δήλωσε ὁ Χόουαρντ. Θὰ ξαναρχότανε σήμερα γιὰ νὰ τὴν πληρώσω.

Ὁ Φίνερτυ τὴν κύτταξε μ' ἀπογοητευμένο ὕφος. Ἡ Μὺρτλ κύτταξε συγχρόνως τὸν ἄντρα της μὲ μιὰ ἔκφρασι ποὺ ἄγγιζε τὸ θαυμασμό.

Ἡ προσοχὴ τοῦ Φίνερτυ στράφηκε τώρα πρὸς τὸ Χόουαρντ.

— Δὲν τὴν πήγατε ὣς τὸ σπίτι της μὲ τ' αὐτοκίνητό σας; ρώτησε.

— Καταλαβαίνετε... Ἤμουν λιγάκι πιωμένος. Εἴχαμε γλεντήσει στὸ ἀντικρυνὸ σπίτι...

— Τῆς προτείναμε νὰ τὴ συνοδέψουμε, εἶπε κι' ἡ Μύρτλ. Ἀλλὰ ἔμενε ἐδῶ κοντά, καὶ μᾶς εἶπε πὼς δὲν τὴν ἔνοιαζε ἂν θὰ γύριζε μονάχη της. Στὸ κάτω-κάτω, ἦταν μεγάλη κοπέλλα ἡ Λουΐζα...

Εἶχε πάρει ἕνα τόνο, σὰν νὰ ζητοῦσε νὰ δικαιολογηθῆ.

Ὁ Φίνερτυ συνέχισε, κάνοντας διάφορες κοινὲς ἐρωτήσεις: Πόσες φορὲς εἶχε ἔρθει ἡ κοπέλλα νὰ φυλάξη τὸ μωρό τους, ἂν ἤξεραν νἄχη φίλους, κι' ἄλλα τέτοια. Μὰ δὲν πῆρε καμμιὰ ἐνδιαφέρουσα πληροφορία.

Οἱ Μὰκ Νάλλυ δὲν εἶχαν ξαναχρησιμοποιήσει ποτὲ τὴ Λουΐζα, πρὶν ἀπ' τὴν τραγικὴ νύχτα. Ἡ Μὺρτλ ἐξήγησε πὼς τῆς τὴν εἶχε συστήσει μιὰ ἄλλη κοπέλλα ποὺ ἔκανε τὴν ἴδια δουλειά.

Ὁ Φίνερτυ ἦταν ἕτοιμος νὰ κάνη μερικὲς συμπληρωματικὲς ἐρωτήσεις γιὰ τὸ πάρτυ τῶν ἀντικρυνῶν καὶ γιὰ τὰ πρόσωπα ποὺ εἶχαν πάρει μέρος σ' αὐτό. Θὰ ἦταν ἴσως ἐνδιαφέρον νὰ μάθη τὰ ὀνόματα τῶν διαφόρων καλεσμένων καὶ τὴν ὥρα ποὺ εἶχε φύγει καθένας τους... Μά, ἀφοῦ δίστασε ἕνα λεπτό, ἄλλαξε γνώμη. Ἤξερε πὼς θ' ἀναλάμβανε αὐτὴ τὴ δουλειὰ ὁ Τζίντεον.

Ἄλλωστε, ἡ Μὺρτλ τὸν ρωτοῦσε στὸ μεταξὺ ἂν ἤθελε καφέ.

— Ἐλάτε στὴν κουζίνα νὰ πιῆτε ἕνα φλυτζάνι, τοῦ πρότεινε. Εἶναι ζεστὸς ἀκόμα.

Καθὼς ὁ Φίνερτυ δίσταζε, ὁ Χόουαρντ τοῦ σύστησε:

— Πηγαίνετε, πηγαίνετε! Ἐγὼ θὰ πάω νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὸ μωρό.

Ὁ Φίνερτυ δέχτηκε ἐπιτέλους νὰ πιῆ τὸν καφέ, πρᾶγμα ποὺ ἔβαλε τέλος κατὰ κάποιον τρόπο στὴν ἐξέτασι τῶν Μὰκ Νάλλυ.

Ἐνῶ ἀκολουθοῦσε τὴν ὀρεχτικὴ σιλουέτα τῆς Μύρτλ, στὸ διάδρομο ποὺ ὁδηγοῦσε στὴν κουζίνα, ἀναρωτιότανε συγχρόνως τί ἐνδιαφέρον μποροῦσε νὰ βρίσκη μιὰ τόσο ὄμορφη γυναῖκα σ' ἕναν ἄντρα τόσο ἀξιοθρήνητο...

*

Ὁ ἀστυνόμος Τζίντεον δὲν ἄργησε πολὺ στὸ σπίτι τῶν Κίτεριτς. Τοῦ ἔφτασε ν' ἀνταλλάξη μερικὲς λέξεις μὲ τὴν κ. Κίτεριτζ, γιὰ νὰ καταλάβη πὼς εἶχε νὰ κάνη μὲ μιὰ γυναῖκα ἁπλοϊκή σὰν μικρὸ παιδί. Ἀνάθεσε λοιπὸν σ' ἕνα ἀπ' τοὺς ἄνδρες του νὰ πάρη

τὴν κατάθεσί της. Ρώτησε ποῦ βρισκόταν ὁ κ. Κίτεριτζ κι' ἔστειλε ἕνα αὐτοκίνητο νὰ τὸν φερη. Ὕστερα ἔφυγε, γιατὶ βιαζότανε νὰ κουβεντιάση μὲ τοὺς Νάϊλσεν.

Ἡ Ἄλλι τοῦ ἄνοιξε ἀμέσως, μόλις χτύπησε τὸ κουδοῦνι. Τὰ μάτια της ἦταν κόκκινα καὶ πρησμένα.

Ὁ μικρὸς Μπίλλυ στεκότανε πίσω ἀπ' τὴ μητέρα του καὶ τέντωσε τὸ λαιμό του, κυττάζοντας μὲ περιέργεια τὸν ἄγνωστο ἐπισκέπτη.

— Ἡ κ. Νάϊλσεν; ρώτησε ὁ Τζίντεον.

Ἡ Ἄλλι ἔγνεψε καταφατικά.

— Θάθελα νὰ δῶ τὸν ἄντρα σας.

— Ὁ μπαμπᾶς μου πῆγε στὴν ἀστυνομία, δήλωσε ὁ Μπίλλυ.

Ἡ Ἄλλι γύρισε πρὸς τὸ μέρος του καὶ τὸν διάταξε νὰ σωπάση. Ὕστερα στράφηκε πάλι στὸ Τζίντεον.

— Δὲν εἶν' ἐδῶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ κ. Νάϊλσεν, εἶπε.

Ὁ ἀστυνόμος μπόρεσε νὰ κρύψη τὴν ἔκπληξί του καὶ συνέχισε:

— Μπορῶ νὰ μπῶ λίγο μέσα; Εἶμαι ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητής, καὶ θάθελα νὰ σᾶς κάνω μιὰ-δυὸ μικρὲς ἐρωτήσεις.

Ἡ Ἄλλι παραμέρισε, γιὰ νὰ τὸν ἀφίση νὰ περάση. Ὁ Τζίντεον μπῆκε στὸ καλοσυγυρισμένο λίβινγκ ρούμ. Ἀφοῦ κάθησε ἡ Ἄλλι, ἔκανε κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο. Κρατοῦσε στὸ χέρι τὸ μαλακὸ καπέλλο του κι' ἔσκυβε λίγο μπροστά.

— Μπίλλυ, πήγαινε νὰ παίξης στὴν κάμαρά σου, εἶπε ἡ Ἄλλι.

Ὁ μικρὸς θέλησε νὰ διαμαρτυρηθῆ. Διέκρινε ὅμως μιὰ ἀσυνήθιστη σταθερότητα στὸν τόνο τῆς μητέρας του. Ἔκανε λοιπὸν μεταβολὴ καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο, ἀμίλητος.

— Λοιπόν ,ποῦ βρίσκεται ὁ ἄντρας σας, κυρία Νάϊλσεν; ρώτησε ὁ Τζίντεον.

Ἡ Ἄλλι τὸν κύτταξε. Τὸ σαγόνι της ἔτρεμε ἐλαφρὰ κι' ἔνοιωθε μιὰ ἐπιθυμία νὰ κλάψη...

— Ὅπως σᾶς εἶπε ὁ Μπίλλυ... ἄρχισε.

— Ναί, ξέρω, τὴ διέκοψε ὁ Τζίντεον. Ἦρθε πραγματικὰ καὶ μὲ βρῆκε, στὴν ἀστυνομία. Ἀλλὰ ἔχει περάσει ὣς μιὰ ὥρα, ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε ἀπ' τὸ γραφεῖο μου, λέγοντας πὼς θὰ γύριζε κατ' εὐθείαν στὸ σπίτι του... Ξέρετε γιατί ἦρθε νὰ μὲ δῆ;

Ἡ Ἄλλι ἔγειρε τὸ κεφάλι της.

— Γιὰ τὴ δολοφονία... εἶπε.

— Ποιὰ δολοφονία, κυρία Νάϊλσεν;

Ἡ Ἄλλι τὸν κύτταξε στὰ μάτια καὶ κοκκίνισε χωρὶς νὰ θέλη.

— Ὄχι αὐτῆς τῆς καϋμένης τῆς μικρῆς... εἶπε. Ὄχι, ὁ Λὲν δὲν ἤξερε αὐτὸ τὸ ἔγκλημα. Ἦταν...

— Ὁ ἄντρας σας μοῦ εἶπε πὼς ἤσαστε ἐν γνώσει γιὰ ὅσα ἦρθε καὶ μοῦ διηγήθηκε, τὴ διέκοψε ὁ Τζίντεον. Μοῦ εἶπε πὼς σᾶς εἶχε μιλήσει γι' αὐτὰ χτὲς τὸ βράδυ, ἢ μᾶλλον σήμερα τὸ πρωῒ νωρίς. Θέλω τώρα νὰ μοῦ ἐπαναλάβετε ἀκριβῶς ὅ,τι σᾶς διηγήθηκε ὁ ἄντρας σας.

— Μὰ ἀφοῦ σᾶς τὰ εἶπε ὁ ἴδιος...

— Δὲν πειράζει. Θέλω νὰ μοῦ τὰ πῆτε καὶ σεῖς, μὲ τὸν τρόπο σας.

Ἡ Ἄλλι δίστασε μιὰ στιγμή, κι' ὕστερα ἄρχισε νὰ μιλάη μὲ φωνὴ σιγανὴ καὶ ἄχρωμη. Ἐνῶ πρόφερε τὰ λόγια της, καταλάβαινε ὣς ποιὸ σημεῖο μποροῦσε νὰ φαίνωνται παράλογα καὶ πόσο ἡ ἱστορία της ἦταν ἀνόητη κι' ἐξωφρενική.

Κι' ὡστόσο δὲν τῆς εἶχε φανῆ γιὰ τέτοια, ὅταν τῆς τὴν εἶχ διηγηθῆ ὁ Λέν, τὰ ξημερώματα. Βέβαια, αὐτὸ εἶχε γίνει πρὶν ἀπ τὸ ἄλλο ἐκεῖνο πρᾶγμα, τὸ φριχτό ποὺ εἶχε συμβῆ μερικὰ μέτρα μό νο μακρυὰ ἀπ' τὸ σπίτι τους...

Ὁ Θεὸς ξέρει πόση ἐντύπωσ τῆς εἶχε κάνει, ὅταν ὁ Λὲν τῆς εἶχε διηγηθῆ πὼς ἀνακάλυψε ἐκεῖνο τὸ πτῶμα τοῦ ἀγνώστου! Ἡ ἱστορία του τῆς εἶχε φανῆ ἀνα-

τριχιαστική. Τὸ δεύτερο ὅμως περιστατικὸ — ὅταν εἶχε δῆ μὲ τὰ μάτια της τὸ πτῶμα τῆς ἄγρια δολοφονημένης κοπέλλας — εἶχε μεταφέρει τὴν ἀφήγησι τοῦ Λὲν σὲ δεύτερο πλάνο καὶ τὴν εἶχε κάνει νὰ φαίνεται ἀσήμαντη καὶ ἀπίθανη.

Ἐνῶ μιλοῦσε τώρα, ἡ Ἄλλι τάβαζε μὲ τὸν ἑαυτό της, γιατὶ εἶχε συμβουλέψει τὸ Λὲν νὰ παρουσιαστῆ στὴν ἀστυνομία. Ἄρχιζε ν' ἀναρωτιέται μήπως εἶχε ὀνειρευτῆ ὁ ἄντρας της, μήπως ἡ μακάβρια ἐκείνη περιπέτεια δὲν ἦταν παρὰ προϊὸν τῆς φαντασίας του, ξαναμμένης ἀπ' τὸ πολὺ πιοτό...

Ἐπαναλάμβανε μὲ τὸ νοῦ της, λέξι πρὸς λέξι καὶ σχεδὸν μηχανικά, ὅσα τῆς εἶχε πῆ ὁ Λέν. Ἐνῶ μιλοῦσε, τὸν σκεπτόταν ὁλοένα περισσότερο.

— Δὲν καταλαβαίνω... τραύλισε ἐπιτέλους. Δὲν καταλαβαίνω τίποτα...

Ξαφνικά, δὲ μπόρεσε πιὰ νὰ κρατηθῆ. Ἀνέβηκαν δάκρυα στὰ μάτια της κι' ἔβαλε τὰ κλάματα. Ὁ Τζίντεον τὴ λυπήθηκε. Εἶχε ὅμως ἀρκετὴ λογική, ὥστε νὰ μὴ τὸ δείξη καὶ νὰ μὴν πῆ τίποτα...

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἡ Ἄλλι σκούπισε τὰ μάτια της μὲ τὴν ἀνάποδη τοῦ χεριοῦ της καὶ μουρμούρισε:

— Εἶμαι πολύ... πάρα πολὺ στενοχωρημένη μ' ὅλ' αὐτὰ ποὺ γίνανε...

— Τὸ καταλαβαίνω, κυρία Νάϊλσεν.

— Δὲν ξέρω ποῦ βρίσκεται ὁ Λέν... Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω... Θἄπρεπε νἄχη γυρίσει πιά, τόση ὥρα...

— Δὲν ἔχετε ἰδέα ποῦ μπορεῖ νὰ πῆγε;

Ἡ Ἄλλι ἔγνεψε «ὄχι» μὲ τὸ κεφάλι της.

— Πάντως, ἐγὼ στὴ θέσι σας δὲ θ' ἀνησυχοῦσα, τῆς εἶπε ὁ ἀστυνόμος. Πιστεύω πὼς θὰ γυρίση γρήγορα... Δὲν πᾶτε νὰ πλύνετε λίγο τὰ μάτια σας καὶ νὰ φρεσκάρετε τὸ πρόσωπό σας; Ἔχω νὰ σᾶς κάνω ἀκόμα μερικὲς ἐρωτήσεις...ἐντελῶς τυπικές. Στὸ μεταξύ, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ χρησιμοποιήσω τὸ τηλέφωνό σας;

Ἡ Ἄλλι σηκώθηκε καὶ τοὔρριξε μιὰ ματιὰ εὐγνωμοσύνης.

— Τὸ τηλέφωνο εἶναι στὴν εἴσοδο, εἶπε. Πηγαίνω νὰ δῶ τί κάνει ὁ Μπίλλυ, καὶ θὰ ξανάρθω ἀμέσως.

Ὕστερα βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο. Ὁ Τζίντεον τὴν παρακολούθησε μὲ τὰ μάτια, μὲ μιὰ ἔκφρασι περιεργείας. Τὴν λυπότανε. Ἦταν σίγουρος πὼς τοὔλεγε τὴν ἀλήθεια. Δὲν ἀμφέβαλλε καθόλου πὼς ὁ Λὲν τῆς εἶχε διηγηθῆ τὴν ἀνακάλυψί του ἀκριβῶς ὅπως τὴν ἐπανέλαβε ἐκείνη — κι' ὅπως τὴν εἶχε ἀκούσει κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀπ' τὰ χείλια του, δυὸ ὧρες νωρίτερα. Μὰ αὐτὸ δὲ σήμαινε ἀναπόφευκτα πὼς ἦταν ἀληθινὴ ἡ μακάβρια ἐκείνη ἀνακάλυψι!

Περίμενε νὰ κλείση ἡ πόρτα τῆς κάμαρας, κι' ὕστερα σηκώθηκε καὶ πῆγε ὣς τὸ τηλέφωνο, ποὺ βρισκότανε πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι, στὴν εἴσοδο, πρὸς τὸ μέρος τοῦ λίβινγκ ρούμ. Σχημάτισε τὸν ἀριθμὸ τῆς ἀστυνομικῆς διευθύνσεως καὶ μίλησε γιὰ ἕνα λεπτὸ σιγά, ψιθυριστά. Στὸ τέλος πρόσθεσε:

— Θέλω νὰ τὸν βροῦνε ἀμέσως. Δὲ θἄχη πάει μακρυά...

Ξαναγύρισε στὸ λίβινγκ-ρούμ καὶ κάθησε πάλι στὴν καρέκλα του, μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι.

— Μπορῶ νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ μικρὴ χάρι, κυρία Νάϊλσεν; εἶπε στὴν Ἄλλι, ὅταν ξαναμπῆκε στὸ δωμάτιο.

Ἐκείνη τὸν κύτταξε, κάπως παραξενεμένη.

— Καὶ βέβαια! ἀπάντησε.

— Ἔχω ἕνα φριχτὸ πονοκέφαλο καὶ κουράστηκα πολὺ ἀπ' τὸ πρωῒ νωρίς. Μήπως τυχὸν ἔχετε λίγο οὐΐσκυ;

Ἡ Ἄλλι κοκκίνισε ἐλαφρὰ κι' ἀπάντησε:

— Ὄχι, δυστυχῶς! Μπορῶ νὰ σᾶς δώσω ἕνα ποτῆρι κρασί, ἂν θέλετε... Ξέρετε, ὁ Λὲν κι' ἐγὼ δὲν πίνουμε πολύ... ἰδίως δυνατὰ πιοτά!

— Δὲν πειράζει. Δῶστε μου ὅ,τι ἔχετε.

Ἐνῶ ἡ Ἄλλι πήγαινε νὰ φέρη τὸ κρασί, ὁ Τζίντεον κύτταξε γύρω του. Εἶπε μὲ τὸ νοῦ του πὼς δὲν εἶχε γελαστῆ στὴν κρίσι του γιὰ τὸ Νάϊλσεν: Δὲν ἦταν κανεὶς μπεκρῆς. Ἔλεγε σίγουρα τὴν ἀλήθεια, ὅταν βεβαίωνε πὼς τὸ χτεσινοβραδυνὸ μεθῦσι του ἦταν ἐντελῶς ἐξαιρετικό.

Βέβαια, αὐτὸ δὲν ἀποδείκνυε τίποτα! Πάντως ὅμως, ἔλεγε τὴν ἀλήθεια.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς κούνησε τὸ κεφάλι του. Ἔκανε τὸ ἴδιο λάθος, ὅπως πάντα: Σχημάτιζε μιὰ γνώμη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ βασιζότανε στὴ συμπάθεια ἢ τὴν ἀντιπάθεια ποὺ τοῦ εἶχαν ἐμπνεύσει ἐκ πρώτης ὄψεως... Ἡ κ. Νάϊλσεν τοῦ φαινότανε μιὰ χαριτωμένη γυναῖκα τιμιώτατη καὶ ἀνώτερη ἀπὸ κάθε ὑποψία. Κι' ὁ ἄντρας της ἐπίσης ἦταν συμπαθητικός. Δὲ μοιάζανε γιὰ ἄνθρωποι ποὺ...

Ὁ Τζίντεον κατσούφιασε ξαφνικά.

«Στὸ διάβολο οἱ συμπάθειες κι' οἱ ἀντιπάθειες! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του. Δὲν ἔχουνε καμμιὰ σχέσι μὲ τὴ δουλειά μας!... Μήπως κι' ὁ Λίπσκι, ὁ ἐμπρηστής, δὲν ἦταν συμπαθητικὸς τύπος; Τὸ ἴδιο κι' ὁ Μπλάκμαρ, ὁ βιαστής...»

Αὐτὸς εἶχε ἀναλάβει τώρα μιὰ ἔρευνα γιὰ μιὰ δολοφονία. Ὁ χαρακτήρας ἢ οἱ ἰδιότητες τῶν προσώπων ποὺ ἦταν ἀνακατεμένα στὸ ἔγκλημα, δὲν παίζανε κανένα ρόλο! Βρισκόταν ἐκεῖ γιὰ ν' ἀνακαλύψη τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ συλλάβη τὸν ἔνοχο!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ ἀστυνόμος Τζίντεον εἶχε πάψει πιὰ νὰ πιστεύη πὼς μποροῦσε νὰ εἶχαν γίνει δυὸ ἐγκλήματα συγχρόνως. Στὸ μυαλό του ὑπῆρχε ἕνα μονάχα: ἡ ἄγρια δολοφονία μιᾶς δεκαπεντάχρονης κοπελλίτσας, ποὺ μεταφέρανε τώρα τὸ σῶμα της στὸ νεκροτομεῖο γιὰ τὴ νεκροψία.

*

Ἡ ἀστυνομία τῆς κομητείας τοῦ Νασάου εἶναι ἀσφαλῶς ἱκανὴ σὰν ὅλες τὶς ἄλλες. Συνεργάζεται συχνὰ μὲ τὴν ἀστυνομία τῆς Νέας Ὑόρκης κι' ἔχει ἀρκετὸ ἔμψυχο καὶ ἄψυχο ὑλικό. Τὸ προσωπικό της δὲν ὑστερεῖ καθόλου σὲ νοημοσύνη.

Κι' ὅμως, στὴν περίπτωσι τοῦ Λὲν Νάϊλσεν τὰ ἔκανε λίγο θάλασσα...

Ὁ Νάϊλσεν δὲν εἶχε οὔτε τὴν πανουργία οὔτε τὴν πεῖρα ἑνὸς κακούργου. Αὐτὸ τὸ Σάββατο λοιπόν, δὲ φανταζότανε καθόλου πὼς τὸν ἀναζητοῦσαν ἕνα σωρὸ ἀστυνομικοὶ καὶ πὼς πιστεύανε ὅτι εἶχε δραπετεύσει.

Ἂν εἶχε δραπετεύσει ἀληθινά, ἦταν πολὺ ἀπίθανο — μ' ὅλο ποὺ τοῦ ἔλειπε ἡ πεῖρα — νάμενε καθισμένος ἥσυχα σ' ἕνα μπάρ, σ' ἕνα ἀπ' τοὺς πιὸ πολυσύχναστους δρόμους, δυὸ χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπ' τὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα ποὺ εἶχε διατάξει τὴ σύλληψί του!

Βέβαια, τὸ γεγονὸς ὅτι βρισκότανε σ' ἕνα μπὰρ κι' ἔπινε μπύρα, ἕνα Σάββατο πρωΐ—καὶ προπάντων αὐτὸ τὸ Σάββατο — ἐρχόταν ἐντελῶς σ' ἀντίθεσι μὲ τὸ χαρακτῆρα του καὶ τὶς συνήθειές του. Ὡστόσο, εἶχε κάποια λογικὴ ἐξήγησι ἡ παρουσία του ἐκεῖ.

Καθὼς πλησίαζε μὲ τ' αὐτοκίνητό του στὸ μπάρ, εἶχε θελήσει ν' ἀνάψη ἕνα τσιγάρο κι' εἶχε βρῆ ἄδειανὸ τὸ πακέτο του. Μολονότι δὲν ἦταν σκλάβος τοῦ πάθους τοῦ καπνίσματος, ἔνοιωθε τώρα μεγάλη ἐπιθυμία νὰ καπνίση. Ἡ συζήτησί του μὲ τὸν ἀστυνόμο Τζίντεον τοῦ εἶχε σπάσει τὰ νεῦρα...

Μόλις ἀνακάλυψε λοιπὸν πὼς εἶχε μείνει δίχως τσιγάρα, εἶδε τὴν ἐπιγραφὴ τοῦ μπὰρ καί, δίχως νὰ τὸ πολυσκεφθῆ, σταμάτησε ἀπ' ἔξω.

Γιὰ τὴ μπύρα, εἶχε γίνει ὅ,τι καὶ γιὰ τὰ τσιγάρα. Δὲν ἤθελε τόσο νὰ πιῆ ὁ Λέν. Ἔνοιωθε ἁπλῶς τὴ δίψα ποὺ ἀκολουθεῖ ἕνα μεθῦσι. Βλέποντας λοιπὸν τὴν ἑλκυστικὴ φωτεινὴ ἐπιγραφὴ ποὺ κρεμόταν ἔξω ἀπ' τὸ μπὰρ (ἦταν ἕνα ἠλεκτρικὸ τρὺκ ποὺ ἔδειχνε ἕνα μπουκάλι σταμπάνια ν' ἀδειάζη συνεχῶς μέσα σ' ἕνα ποτῆρι) εἶπε μὲ τὸ νοῦ του πὼς ἦταν ὅ,τι τοῦ χρειαζότανε...

Ἔρριξε ἕνα νόμισμα στὸ αὐτόματο μηχάνημα ποὺ πουλοῦσε τσιγάρα, πάτησε τὸ κουμπὶ καὶ πῆρε τὸ πακέτο. Ἐνῶ ξέσχιζε τὸ ἐξωτερικὸ σελλοφάν, πλησίαζε συγχρόνως στὸν ἄδειανὸ πάγκο, γιὰ νὰ καθήση πάνω σ' ἕνα ψηλὸ σκαμνί.

Ἡ σάλα ἦταν εὐχάριστη. Ἔνοιωσε ἀνακούφισι, γιὰ μιὰ στιγμή, κι' ὅταν πλησίασε ὁ μπάρμαν παράγγειλε μιὰ μπύρα.

Πράγμα ἀπίστευτο: Ἡ μπύρα αὐτὴ μονάχα ἔφτασε γιὰ νὰ τοῦ ξεκαθαρίση τὶς ἰδέες, νὰ τοῦ διώξη τὸν πονοκέφαλο καὶ νὰ τὸν ξεκουράση ψυχικά.

Παράγγειλε καὶ δεύτερη. Δὲ θὰ καθυστεροῦσε περισσότερο ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ — κι' εἶχε ἀνάγκη νὰ σκεφθῆ μὲ τὴν ἡσυχία του.

Ἄρχιζε ν' ἀναρωτιέται μήπως εἶχε κάνει μιὰ μεγάλη βλακεία... Ἐκεῖνος ὁ ἀστυνομικὸς τοῦ εἶχε φερθῆ μὲ φιλικὸ ὕφος κι' εἶχε φανῆ μάλιστα πὼς τὸν πίστευε. Μὰ τώρα ποὺ τὸ ξανασκεπτόταν μὲ ἄνεσι, ἡ ἱστορία τοῦ φαινόταν καὶ στὸν ἴδιο ἀπόλυτα ἐξωφρενική... Ναί, ἀκόμα καὶ στὸν ἴδιο, τὸ Λὲν Νάϊλσεν, ποὺ ἦταν κατὰ κάποιον τρόπο θῦμα... Θῦμα, ὄχι ὅμως βέβαια ὅσο ὁ δολοφονημένος...

Ἄρχισε νὰ ξαναζῆ μὲ τὴ φαντασία του τὴν περασμένη νύχτα.

Παράγγειλε καὶ τρίτη μπύρα.

Ναί, ἦταν ἀληθινὴ ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία. Κι' ἂν ἀκόμα ἐκεῖνο τὸ ζῶο, ὁ Τζίντεον τὸν περνοῦσε γιὰ τρελλό, τὰ πράγματα εἶχαν συμβῆ ἀκριβῶς ὅπως τοῦ τάχε πῆ! Ὡστόσο, ἦταν λάθος του ποὺ πῆγε στὴν ἀστυνομία! Τί εἶχε νὰ κερδίση ἀπ' αὐτό, στὸ κάτω-κάτω;

Τώρα, στὸ ψυχρὸ φῶς τῆς ἡμέρας, τοῦ φαινόταν ἐντελῶς διαφορετικὴ ἡ κατάστασι. Τώρα ποὺ εἶχε ἀπόλυτη πνευματικὴ διαύγεια καὶ ψυχραιμία, τώρα ποὺ εἶχε διαλυθῆ ἐντελῶς τὸ μεθῦσι του καὶ δὲ βρισκόταν πιὰ κάτω ἀπ' τὴν ἐπήρεια τῆς μακάβριας ἀνακαλύψεώς του, πῶς μποροῦσε ἀληθινὰ νὰ ἐλπίση ὅτι ἦταν δυνατὸ νὰ δώση πίστι κάποιος στὴν ἱστορία του;...

Κανεὶς δὲ θὰ τὸν πίστευε...κανεὶς ἄλλος ἀπ' τὴν Ἄλλι. Αὐτὴ τὸν ἤξερε καλά. Ἤξερε πὼς δὲν ἔβλεπε ὀπτασίες, οὔτε πάθαινε παραισθήσεις. Ἤξερε πὼς ὅ,τι ἔλεγε εἶχε συμβῆ πραγματικά, ἀληθινά!

Ἡ ἀστυνομία ὅμως; Αὐτὴ ἦταν ἄλλη ὑπόθεσι! Κατάλαβε ξαφνικὰ πὼς εἶχε μπλεχτῆ σὲ μιὰ ἀνόητη κι' ἀδιέξοδη κατάστασι...

Κι' ἂν ἦταν ἀλήθεια; Ἂν ἡ ἀστυνομία ἀνακάλυπτε πὼς εἶχε γίνει ἀληθινὰ ἕνα ἔγκλημα; Τότε θἄβρισκε κι' αὐτὸς τὸ μπελᾶ του. Ὄχι πὼς θὰ τὸν ἐνοχοποιοῦσαν, βέβαια, ἀλλὰ θὰ τὸν ἐκθέτανε σὲ μιὰ ἐνοχλητικὴ διαφήμισι — καὶ μάλιστα στὴν πιὸ ἀκατάλληλη στιγμή!

Θὰ τὸν καλοῦσαν γιὰ μάρτυρα; Θὰ δημοσιεύανε οἱ ἐφημερίδες τ' ὄνομά του. Θὰ γράφανε πὼς εἶχε μεθύσει τόσο ποὺ νὰ μὴν ἀναγνωρίζη πιὰ τὸ σπίτι του!

Τί ἰδέα θὰ σχημάτιζε τότε γι' αὐτὸν ὁ Ράντολφ; Βέβαια, ἔπινε κι' ἐκεῖνος. Αὐτὸς μάλιστα εἶχε βάλει τὸ Λὲν νὰ πιῆ. Ναί, μὰ ὁ Ράντολφ ἄντεχε στὸ πιοτό... κι' εἶχε δικαίωμα νὰ ζητάη τὸ ἴδιο κι' ἀπ' τοὺς συνεργάτες του. Προπάντων δὲ ἀπὸ ἕνα ποὺ θὰ τοῦ ἐμπιστευότανε μιὰ σπουδαία θέσι.

Ὁ Λὲν ἀναστέναξε. Σίγουρα, εἶχε κάνει μιὰ ἠλιθιότητα πρώτης γραμμῆς!

Παράγγειλε κι' ἄλλη μπύρα...

Ἂν ἦταν πιὸ συνηθισμένος στὸ πιοτό, θὰ καταλάβαινε πόσο κακὸ μποροῦσαν νὰ τοῦ κάνουν τέσσερες-πέντε μπύρες, ἔπειτ' ἀπ' τὸ χτεσινοβραδυνὸ μεθῦσι. Θὰ ἤξερε πώς, ὅταν θ' ἀνακατεύονταν μὲ τὸ ἀλκοὸλ ποὺ κυλοῦσε ἀκόμα στὶς φλέβες του, θὰ ἀρκοῦσαν γιὰ νὰ τὸν ξαναμεθύσουνε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Πότε γερνᾶμε;

Εἶναι περίεργο πόσο ἡ γυναῖκες τῆς ἴδιας ἡλικίας μπορεῖ νὰ φαίνωνται διαφορετικές. Μερικὲς ἔχουν γερασμένη ἐπιδερμίδα μὲ ρυτίδες καὶ διεσταλμένους πόρους, ἐνῶ ἄλλες φαίνονται πολὺ νεώτερες μὲ δροσερὸ καὶ βελοῦδινο δέρμα.

Μιὰ προσεκτικὴ μελέτη ἀπέδειξε ὅτι ἡ γυναῖκες ποὺ περιποιοῦνται τακτικὰ τὴν ἐπιδερμίδα τους εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἴδιες ποὺ φαίνονται κατὰ πολὺ νεώτερες ἀπὸ τὴν ἡλικία τους.

Δὲν ὠφελεῖ σὲ τίποτε ἡ σπασμωδικὴ περιποίησις τοῦ δέρματος-ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν.

Εἶναι ἀπαραίτητον νὰ περιποιῆσθε τὸ πρόσωπόν σας κάθε μέρα μὲ τὴν θρεπτικὴ Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ ποὺ περιέχει ΜΠΙΟΣΕΛ αὐτὸ τὸ θαυματουργὸ στοιχεῖο, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Τὰ ἀποτελέσματα εἶναι καταπληκτικά.

Τὸ ΜΠΙΟΣΕΛ ποὺ περιέχεται στὴν Κρέμα νυκτὸς ΤΟΚΑΛΟΝ εἶναι ἕνα ζωντανὸ στοιχεῖο ποὺ τρέφει καὶ ἀναζωογονεῖ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἡ κοκκινίλες, τὰ μαῦρα στίγματα, οἱ διεσταλμένοι πόροι ἐξαφανίζονται.

Τὸ δέρμα σας γίνεται ἀπαλό, δροσερὸ σὰ βελοῦδο. Ξαναβρίσκει τὴν πρώτη του δροσερὴ καὶ νεανικὴ ὄψι.

Δοκιμάσατε καὶ σεῖς τὴν θρεπτικὴ Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ μὲ ΜΠΙΟΣΕΛ. Ὁποιαδήποτε ἡλικία κι' ἂν ἔχετε, ὁσοδήποτε κουρασμένο καὶ ἂν εἶναι τὸ δέρμα σας, θὰ δῆτε ἀμέσως τὴ διαφορά.

Εἶναι ἡ πιὸ σπουδαία Κρέμα γιὰ νὰ διατηρῆτε τὸ δέρμα σας δροσερὸ καὶ νεανικό.

Tokalon

ΣΟΦΙΑ ΠΕΡΡΕΑ
(Ἐπιστήμων Μαῖα)

Μετεφέρθη εἰς τὸ νέον της Ἰατρεῖον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βεΐκου καὶ Ντούσα Μπότσαρη 5, μετὰ τὴν Πλατεῖα Γαργαρέτας, καὶ δέχεται καθημερινῶς 9—1 π. μ. καὶ 5—8 μ. μ. Τηλ. 90.961. Ἑκάστην Πέμπτην ἀπόγευμα δέχεται δωρεάν.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛ. ΚΙΚΙΔΟΥ

Ἰῆς Εταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν Βραβεῖον Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως. Δέχεται ὁδὸς Μετσόβου 25 Α' ὄροφος (στάσις Μουσείου) 9—1 π.μ. καὶ 5—8 μ.μ. Τηλ. 810.975.

Ὁ διεθνὴς ΣΤΙΒΟΣ

Ο Γ' ΔΙΕΘΝΗΣ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Οἱ δραματικὲς φάσεις τοῦ ἀγῶνα

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Μαραθωνίους δρόμους ποὺ περιλαμβάνονται στὶς διάφορες ἀθλητικὲς συναντήσεις, ὀργανώνονται ἀπὸ διάφορα κράτη μεμονωμένοι Μαραθώνιοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν παγκόσμια ἀπήχησι. Σ' ἐμᾶς πιὸ γνωστοὶ ἀπ' ὅλους εἶναι ὁ Μαραθώνιος τῆς Βοστώνης καὶ ἐκεῖνος τῆς Κορέας. Στὸν πρῶτο μάλιστα, εἴχαμε τὸ 1946 μιὰ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία. Ὁ πρωταθλητής μας Στέλιος Κυριακίδης εἶχε κερδίσει τὴν ἐπίπονη αὐτὴ διαδρομὴ μὲ ἄριστο χρόνο, καὶ τ' ὄνομά του ἔγινε γνωστὸ σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ἡ Ἑλλάδα, ἀπ' τὴν ὁποία προῆλθε ὁ ἀθλητισμὸς στίβου καὶ προπαντὸς ὁ Μαραθώνιος, θέλησε νὰ ὀργανώση μιὰ τέτοια διαδρομή, ποὺ νὰ ἐπισκιάζη κάθε ἄλλη στὸ εἶδος της. Δυστυχῶς, ὑπῆρχαν πάρα πολλὰ ἐμπόδια, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπερπηδηθοῦν γιὰ νὰ γίνη πραγματικότης τὸ ὄνειρο τοῦ ΣΕΓΑΣ. Παρ' ὅλα αὐτά, τὸ ξεκίνημα ἔγινε. Ὁ πρῶτος διεθνὴς Μαραθώνιος στὴν Ἀθήνα ὁρίστηκε γιὰ τὸ φθινόπωρο τοῦ 1955 καὶ θὰ ἐπαναλαμβανότανε κάθε δυὸ χρόνια.

Σ' αὐτὴ τὴν πρώτη ὀργάνωσι παρουσιάστηκαν πολλὲς ἀντιξοότητες. Παρὰ λίγο δὲ νὰ καταστραφῆ ἡ προσπάθεια ἀπὸ τὴ θεομηνία, ποὺ ξέσπασε τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Ὁ ἀγώνας ὅμως ἔγινε καὶ νικητὴς ἀνεδείχθη ὁ καταπληκτικὸς Φινλανδὸς Καρβόνεν, ποὺ ἀψηφῶντας τὶς καιρικὲς συνθῆκες ἔκανε τὸν καλύτερο χρόνο ποὺ εἶχε κάνει ποτὲ ἀθλητὴς στὸν δικό μας ἐπίπονο Μαραθώνιο.

Τὸ 1957 πρῶτος ἔφτασε στὴν Ἀθήνα ὁ Γιουγκοσλάβος Μίχαλιτς, ποὺ τὸν προηγούμενο χρόνο εἶχε τερματίσει δεύτερος, μετὰ τὸν Μιμούν, στὸν Ὀλυμπιακὸ Μαραθώνιο τῆς Μελβούρνης. Ὁ χρόνος τοῦ Μίχαλιτς ἦταν καλύτερος ἀπ' αὐτὸν τοῦ Καρβόνεν. Ἄλλωστε ἦταν φυσικό, γιατὶ οἱ καιρικὲς συνθῆκες, ποὺ ἐπικράτησαν κατὰ τὴ δεύτερη ὀργάνωσι ἦταν πολὺ καλύτερες.

Στὸ φετεινὸ μετέσχον 12 ξένοι καὶ 8 Ἕλληνες. Ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἐτερμάτισαν ἕνας Ἰταλὸς καὶ 5 δικοί μας.

Ὁ ἀγῶνας ἔγινε μὲ ἐξαιρετικὲς καιρικὲς συνθῆκες καὶ εἶχε μεγάλο ἐνδιαφέρον.

Ἡ ἐκκίνησι δόθηκε στὶς 2.30' ἀκριβῶς ἀπ' τὴν πλατεῖα τοῦ Μαραθῶνος. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς οἱ ἀθληταὶ χωρίστηκαν σὲ δυὸ ὁμίλους. Τὸν πρῶτο τὸν ἀποτελοῦσαν οἱ ξένοι. Μέχρι τὰ 5 πρῶτα χιλιόμετρα δὲν εἶχε ἀλλάξει ἡ διάταξι. Στὸ 10 χιλιόμετρο ἔχουν ἀποσπασθῆ λίγο 2 Νεοζηλανδοὶ μὲ τοὺς 3 Φινλανδούς. Λίγο πιὸ πίσω ἀκολουθοῦν οἱ Στογιάνοβιτς, Βέντιγιγκ καὶ Γκοῦμπερ, ἐνῶ 200 μέτρα μακρύτερα τρέχουν οἱ Ἰταλοὶ δίπλα-δίπλα. Στὸ Πικέρμι ἡ κατάστασι μᾶλλον ξεκαθάρισε καὶ οἱ ἀποστάσεις μεγάλωσαν. Οἱ 5 πρῶτοι, κολλητὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, προχωροῦν ἀκμαῖοι. Πιὸ πίσω ὁ Γιουγκοσλάβος Στογιάνοβιτς, ὁ νεαρὸς Γερμανὸς Βέντιγιγκ καὶ ὁ Αὐστριακὸς Γκοῦμπερ ἔχουν ἀραιώσει τὶς ἀποστάσεις μεταξύ τους, ἀλλὰ διατηροῦν τὶς θέσεις τους. Οἱ Ἰταλοὶ ἐπίσης ἄρχισαν ν' ἀραιώνουν. Οἱ δικοί μας μὲ πρῶτο τὸν Μάνδαλο, στὴ μέση ἀκριβῶς τῆς διαδρομῆς, βρίσκονται 4 χιλιόμετρα πίσω ἀπ' τοὺς πρώτους.

Πρὶν φτάσουν στὸν ἀνήφορο τοῦ Σταυροῦ, ὁ Φιλανδὸς Κοϊκουμέκι ἀρχίζει νὰ χάνη ἔδαφος, ἐνῶ οἱ προηγούμενοι τέσσερις ἔχουν ἀποδυθῆ σὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια.

Ἐδῶ χρειάζεται μιὰ παρένθεσι. Σὲ ὅλους τοὺς Μαραθωνίους τοῦ κόσμου, τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο σημεῖο εἶναι ἐκεῖνο γύρω στὸ 35ο χιλιόμετρο. Συνήθως τότε ξεκαθαρίζει ἡ κατάστασι. Τότε ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς ἀρχίζει νὰ νοιώθη τὴν κούρασι καὶ τὴν ἐξάντλησι. Μετὰ ἀπ' ἐκεῖ βγαίνει ὁ νικητής. Ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι ὅσοι περάσουν τὸ κρίσιμο αὐτὸ σημεῖο... βλέπουν τὸν τερματισμό.

Στὸ δικό μας Μαραθώνιο ὑπάρχει μιὰ διαφορά. Ἡ Δαμόκλειος σπάθη τῶν Μαραθωνοδρόμων εἶναι ὁ ἀνήφορος τοῦ Σταυροῦ. Ὅποιος περάση τὸ 31ο χιλιόμετρο μὲ φρόνιμο τρέξιμο καὶ συγκρατημένες δυνάμεις, φτάνει στὸ Στάδιο. Ἀλλοιῶς ἀρχίζει τὸ δράμα. Ἕνα δράμα ποὺ μόνο ὁ Νεοζηλανδὸς Τζούλιαν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ περιγράψη μὲ τὸν καλύτερο τρόπο, ἀφοῦ αὐτοῦ τοῦ δράματος ἦταν ὁ ἴδιος πρωταγωνιστής.

Στὸν ἀνήφορο, λοιπόν, τοῦ Σταυροῦ, ὁ Τζούλιαν θέλησε νὰ κάνη «ντεμαράζ» γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὴν ἀσφυκτικὴ ἀγκαλιὰ τῶν συναδέλφων του, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν ἐπὶ 31 χιλιόμετρα. Εἶχε διαλέξει ὅμως τὸ πιὸ ἀκατάλληλο σημεῖο. Τὸ Σταυρό. Τὸ 31ο χιλιόμετρο τοῦ Γολγοθᾶ τῶν Μαραθωνοδρόμων.

Κατάφερε καὶ ξέφυγε 10 μέτρα ἀπ' τὸν Ὀκσάνεν καὶ 20 ἀπ' τοὺς ἄλλους δύο, τὸν Κοτίλα καὶ τὸν Μπέϊλλυ, καὶ ἔφτασε πρῶτος στὸ ὕψωμα. Ἀπ' ἐκεῖ ἄρχισε ἕνας ξέφρενος κατήφορος μέχρι τὴν Ἁγία Παρασκευή.

Ἡ ἀπόστασι ὅλο καὶ μεγάλωνε: 20, 40, 80, 100 μέτρα ἀπ' τὸν δεύτερο. Λίγο μετὰ τὴν Ἁγία Παρασκευή, βρέθηκε 130 μέτρα μπροστὰ ἀπ' τὸν Φινλανδό, ποὺ δὲν ἐννοοῦσε νὰ παρασυρθῆ καὶ βαστοῦσε ἕνα μονότονο ρυθμικὸ τέμπο.

Οἱ ἄλλοι ἔμεναν σταθερὰ πίσω. Ὁ Μπέϊλυ ἔκανε μιὰ προσπάθεια νὰ ἀκολουθήση τὸν Κοτίλα. Ἦταν ὅμως ἀφάνταστα ἐξαντλημένος. Προτίμησε νὰ ἐλαττώση σημαντικὰ τὸν ρυθμό του, γιὰ νὰ μπορέση νὰ τερματίση, δυστυχῶς μόλις 7ος. Καὶ ὁ 3ος Κοτίλα δὲν ἦταν σὲ καλύτερη κατάστασι. Ὁ συμπατριώτης του Κοϊκουμέκι ἐνῶ βρισκότανε 200 μέτρα πίσω του εἶχε ἀρχίσει σιγὰ-σιγὰ νὰ ἐλαττώνη τὴν ἀπόστασι, γιατὶ εἶχε φυλάξει τὶς δυνάμεις του.

Ἂς ξαναδοῦμε ὅμως τοὺς πρώτους.

Στὸ 33ο χιλ. ὁ Τζούλιαν ἔνοιωσε γιὰ πρώτη φορὰ τ' ἀποτελέσματα τοῦ διαβήματός του. Ἐντελῶς ἀπότομα, ἐκεῖ ποὺ μεγάλωνε συνεχῶς τὴν ἀπόστασι ἀπ' τὸ δεύτερο, ἔχασε τὸ στύλ του. Ἄρχισε νὰ κουνιέται περισσότερο δεξιὰ - ἀριστερά. Τὰ βήματά του δὲν εἶχαν τὴν ἴδια σταθερότητα. Ἦταν φανερὸ πὼς ἄρχιζε ἡ ἐξάντλησι. Ἡ ἀπόστασι ἀπ' τὸν Φινλανδὸ ἄρχισε νὰ μικραίνη: 120, 100, 80, 60, 40 μέτρα.

Στὸ 35ο σταματάει γιὰ νὰ πιῆ μιὰ λεμονάδα. Τὸν φτάνει ὁ ἀντίπαλός του, χύνει γρήγορα ἕνα ποτῆρι νερὸ στὸν σβέρκο του καὶ ξεφεύγει μπροστὰ μερικὰ μέτρα. Ὁ Τζούλιαν ἀνοίγει, τὸν πλησιάζει καὶ τραβοῦν τὸν δρόμο πρὸς τὴν Ἀθήνα ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλο.

Ὁ Ὀκσάνεν σταθερός, μὲ τὸν ἴδιο πάντα ρυθμό, σὰν νὰ μὴ συνέβη ἀπολύτως τίποτα. Ὁ Νεοζηλανδὸς μοιάζει σὰν νὰ ξανάνοιωσε. Ξαναβρῆκε τὸ «τρέξιμό» του καὶ πηγαίνει ὅπως πρίν, ἂν καὶ στὸ πρόσωπό του εἶναι καταφανὴς ἡ κόπωσι.

Ἐπὶ 5 χιλιόμετρα ὁ κόσμος παραταγμένος στὰ πεζοδρόμια παρακολουθεῖ τὴν σιωπηλὴ μονομαχία τῶν δύο ὑπεραθλητῶν. Ποιὸς θὰ «ξεκολλήση»; Ποιὸς θὰ τολμήση ν' ἀνοίξη; Τρέχοντας δίπλα - δίπλα προσπαθοῦν νὰ κάνουν ἐκτίμησι δυνάμεων. Πίσω ἀπ' τὴν ἀδιάφορη μουσκεμένη φυσιογνωμία τους κρύβεται ὅλη ἡ ἀγωνία τους, ὅλο τὸ δράμα τους.

Εἶχαν μπῆ στὴν Ἀθήνα, πέρασαν τὴ «Σωτηρία» καὶ τότε μόνο ἄρχισαν οἱ πρῶτες δειλὲς ἀπόπειρες. Ὁ Ὀκσάνεν τάχυνε λίγο τὸν ρυθμό. Ὁ Τζούλιαν τὸν ἀκολούθησε, ἀλλὰ μὲ μεγαλύτερη προσπάθεια. Μόλις ἀντελήφθη ὁ Φινλανδὸς αὐτὴ τὴν ἀδυναμία του, δὲν ἔχασε τὴν εὐκαιρία. Αὐξάνει τὴν ταχύτητά του καὶ ξεκολλάει 5 μέτρα. Ὁ Νεοζηλανδὸς μὲ τὴν πικρία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο, ἐνοιωσε πὼς ἔχασε τὸν ἀγῶνα. Τότε κατάλαβε ὅτι ἡ προσπάθειά του νὰ ξεφύγη στὸ Σταυρὸ τοῦ εἶχε στοιχίσει τὴν κοῦρσα.

Ἡ ἀπόστασι ὅλο καὶ μεγαλώνει. Ὁ Ὀκσάνεν τρέχοντας στὴ λεωφόρο Βασ. Σοφίας, κυριολεκτικῶς πετάει. Ἐπευφημούμενος ἀπὸ τὸ πλῆθος μπαίνει θριαμβευτὴς στὸ Στάδιο. Ὁ Τζούλιαν ἔχασε ἐντελῶς τὸ ἐνδιαφέρον του κι' ἔμεινε πολὺ πίσω.

Οἱ ὑπόλοιποι δὲν εἶχαν διακυμάνσεις. Τερμάτισαν στὴ σειρὰ ποὺ εἶχαν πάρει ἕως τὴν Ἁγία Παρασκευή.

Ὁ Γ' Διεθνὴς Μαραθώνιος ἦταν ἕνας ὑπέροχος ἀγώνας. Ἡ ὀργάνωσί του ἦταν ἄριστη καὶ ἡ συμμετοχὴ ξένων πλουσιωτάτη. Παρ' ὅλο δὲ τὸ γεγονὸς τῆς ἐπιφυλάξεως μερικῶν γιὰ τὴν ἀξία τῶν φιλοξενουμένων Μαραθωνοδρόμων, ἀπεδείχθη ὅτι ὅλοι ἦσαν δρομεῖς ἀξίας καὶ τὰ ὀνόματά τους ἀσφαλῶς θὰ ἀναγραφοῦν σὲ τιμητικώτατες θέσεις κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τῆς Ρώμης τοῦ 1960.

Τὰ τελικὰ ἀποτελέσματα ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Ὀκσάνεν (Φινλ.) 2 ὥρ. 26. 30.0. Τζούλιαν (Ν. Ζηλ.) 2 ὥρ. 27.31.0. Κοϊκουμέκι (Φιν.) 2 ὥρ. 29.12.0. Κοτίλα (Φινλανδ.) 2 ὥρ. 29.40.0. Στογιάνοβιτς (Γ.) 2 ὥρ. 30.42.0. Βέντεγιγκ (Γερμ.) 2 ὥρ. 31. 41.0. Μπέϊλυ (Ν. Ζηλ.) 2 ὥρ. 34.45.0. Γκοῦμπερ (Αὐστρ.) 2 ὥρ. 35.52.0. Λαβέλλι (Ἰταλ.) 2 ὥρ. 36.09.0. Ἐρρίκο (Ἰταλ.) 2 ὥρ. 41. 27.0. Ἄσσι (Ἰταλ.) 2 ὥρ. 44. 38.0. Ἀβραμίδης (ΠΑΟ) 3 ὥρ. 01.45.0. Βαρτζάκης Χ. (Πειρ.) 3 ὥρ. 24.15.0. Δερβένης Λ. (Ἐθν.) 3 ὥρ. 27. 40.0.

ΧΑΡΗΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Ω·Ι·ΜΕ — ΦΑΛΑΚΡΑ. 2) ΓΙΔΙ — ΛΙΑΚΟΣ — ΦΙΛΙ. 3) ΑΚΗΔΗΣ — ΒΟΡΝΕΟ. 4) ΠΑΝΙΑ. 5) ΚΙΝΗΜΑΤΑ — ΠΑΛΑΜΑΡΙ. 6) ΓΟΜΟΡΡΑ. 7) ΜΑΝΤΑΡΙΝΙ — ΒΑΡΕΜΑΡΑ. 8) ΑΚΑΤΟΣ. 9) ΝΑ·Ι·ΤΑΙ — ΟΡΥΖΑ. 10) ΔΑΔΙ — ΤΑΚΙΤΟΣ — ΚΑΝΙ. 11) ΚΟΣΜΙΚΟΣ — ΚΑΤΑΝΗ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΓΙΑΤΑΚΙ — ΜΑΝΤΙΝΑΔΑ. 2) ΩΔΙΚΗ — ΝΗΜΑΤΑ — ΙΔΙΚΟΣ. 4) ΜΕΛΙ — ΠΑΤΑΓΟΝΙΑ — ΤΑΚΟΣ. 5) ΑΛΩΝΙ — ΚΑ·Ι·ΚΙ. 6) ΦΑΚΟΣ — ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΣ — ΤΟΣΚΑ. 8) ΡΑΦΙΝΕ — ΜΑΘΗΜΑ — ΡΥΚΑΝΗ. 9) ΛΙΟΠΥΡΙ — ΡΑΜΑΖΑΝΙ.

Σωστὸ — Λάθος

1) ΣΩΣΤΟ (καὶ εἶναι πανάκριβα). 2) ΛΑΘΟΣ (Ἦταν πωλήτρια σ' ἕνα κατάστημα νεωτερισμῶν). 3) ΛΑΘΟΣ (Μέχρι τὸν 6ον αἰῶνα ἑορτάζονταν μαζὶ μὲ τὰ Θεοφάνεια στὶς 6 Ἰανουαρίου). 4) ΛΑΘΟΣ (Στὸν ἄντρα ἡ ἀναπνοὴ εἶναι κοιλιακὴ ἐνῶ στὴ γυναῖκα θωρακική). 5) ΛΑΘΟΣ (Ἡ ἀραβική). 6) ΣΩΣΤΟ (ὑψόμετρο 5000 μέτρα). 7) ΛΑΘΟΣ (Ἦταν ἡ δεύτερη ἀπὸ τὶς 6 συζύγους τοῦ Ἐρρίκου τοῦ 8ου). 8) ΛΑΘΟΣ (Ὅλοι περιστρέφονται μεταξὺ Ἄρεως καὶ Διός. Μόνο ὁ Ἔρως βρίσκεται μεταξὺ Γῆς καὶ Ἄρεως κατὰ τὴ διάρκεια μέρους τῆς ἐλλείψεώς του). 9) ΛΑΘΟΣ (Εἶναι ἀποκλειστικὰ χορτοφάγος). 10) ΛΑΘΟΣ (50 περίπου μέτρα). 11) ΣΩΣΤΟ — Ὑπέφερε ἀπὸ ναυτία καὶ ἀρνήθηκε νὰ κάνη τὸ ταξίδι στὴν Αἴγυπτο). 12) ΣΩΣΤΟ.

Μικρὰ προβλήματα

1) 35 μέτρα $(4X + 20 = 160)$

2) $9 - 7 + 5 = 7$
$6 \times 4 : 3 = 8$
$8 - 1 + 2 = 9$

3) 50.000 πρὸς 6% καὶ 60.000 πρὸς 5% $(6X + 5(110.000 - X)) : 100 = 6.000$

4) Τὸ 26.

20 μικροδιαφορὲς

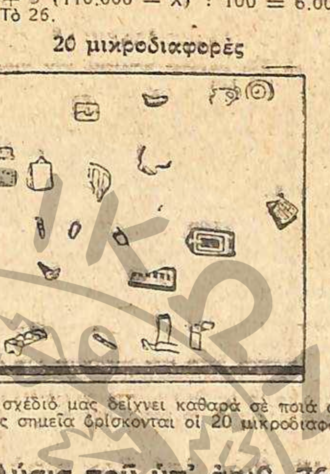

Τὸ σχέδιό μας δείχνει καθαρὰ σὲ ποιὰ ἀκριβῶς σημεῖα βρίσκονται οἱ 20 μικροδιαφορές.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 769 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΜΑΣΚΩΤ — ΠΕΡΟΚΕ. 2) ΠΗΡΑΙ — ΑΟΡ — ΑΛΕΚΑ. 3) ΔΗΛΩ — ΩΚΥΠΟΥΣ — ΡΕΜΑ. 4) ΑΛΑΜΑΝΑ — ΔΟΧΕΙΟΝ. 5) ΒΟ — ΑΜ — ΑΝ — ΡΟ. 6) ΑΣΙΤΑ — ΑΜΑΡΑ — ΜΙΚΕΣ. 7) ΛΑΡΙΣΑ — ΙΝΤΕΑΛ. 8) ΗΠΑ — ΑΣΤΥ — ΣΤΑΡ — ΑΠΟ. 9) ΣΑΡΑΝΤΑ — ΛΕΠΙΔΟΣ. 10) ΡΑ·Ι·Τ — ΕΡΙΣ. 11) ΣΑΜΙΑ — ΛΑΣΣΑ. 12) ΠΕ — ΙΣΤΙΑΙΑ — ΤΛ. 13) ΕΝΙΑ — ΙΩΒ — ΗΠΙΑ. 14) ΡΙΚ — ΟΟ — ΟΗ — ΑΚΡ. 15) ΣΩΜΑΤΙΚΗ — ΡΕΣΤΩΡΑΝ. 16) ΑΝΑΜΑ — ΣΤΕΑΡ — ΟΜΟΙΑ. 17) ΣΟΝΑΤΑ — ΝΙΚΙΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΔΑΒΑΚΗΣ — ΠΕΡΣΑΙ. 2) ΠΗΛΟΣ — ΠΑΡΜΕΝΙΩΝ. 3) ΜΗΛΑ — ΙΛΑΡΑ — ΙΚΜΑΣ. 4) ΑΡΩΜΑΤΑ — ΑΙΣΙΑ — ΑΜΟ. 5) ΣΑ — ΑΜΑΡΑΝΤΑ — ΟΙΑΝ. 6) ΚΙΩΝ — ΙΣΤ — ΜΙΜΟΙ. 7) ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ — ΚΣΤ. 8) ΤΑΥ — ΜΑΥ — ΑΤΙΜΗΤΑ. 9) ΟΠΕΡΑ — ΙΩ. 10) ΠΡΟ — ΡΙΣ — ΛΑΒΕΡΑΝ. 11) ΥΔΡΑΝΤΑΙΑΙ — ΕΡΙ. 12) ΡΑΣΟ — ΤΑΕ — ΣΑΛΟΣ. 13) ΟΛ — ΧΑΜΕΡΠΕΣ — ΗΤΟΙ. 14) ΚΕΡΕΝΙΑ — ΙΡΑΝΗ — ΩΜΑ. 15) ΕΚΕΙ — ΚΛΑΔΙ — ΠΑΡΟΣ. 16) ΑΜΟΡΕ — ΠΟΣΟΤΙΚΑΙ. 17) ΑΝΟΣΙΟΣ — ΛΑΡΝΑΞ.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΜΙΑ φορὰ κι' ἕναν καιρό, ζοῦσε σὲ κάποιο χωριουδάκι ἕνας φτωχὸς ἀνθρωπάκος ποὺ τὸν ἔλεγαν Πρόδρομο. Εἶχε ἕνα χωραφάκι, ἀλλὰ μὲ τὸν καρπὸ ποὺ τοῦ ἔδινε κάθε χρόνο, δὲ μποροῦσε νὰ ζήση τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ γυιό του. Γιατὶ ὁ Πρόδρομος ἦταν παντρεμένος μὲ μιὰ καλόκαρδη γυναῖκα κι' εἶχε κι' ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι, τὸν Πετρῆ, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε σὰν τὰ μάτια του.

Τὴ χρονιὰ ποὺ ἀρχίζει τὸ παραμύθι μας, τὰ πράγματα ἔγιναν ἀκόμη πιὸ δύσκολα γιὰ τὸν Πρόδρομο. Ἔπεσε ἀρρώστια στὰ σπαρτὰ καὶ τὸ χωραφάκι του δὲν ἔκανε οὔτε ἕνα τσουβαλάκι καρπό.

— Μὴ στενοχωριέσαι ἄντρα μου, τοὔλεγε ἡ καλή του ἡ γυναῖκα. Ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος. Δὲ θὰ μᾶς ἀφήση νὰ πεινάσουμε.

Ἀλλὰ ὁ Πρόδρομος δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ποὺ στηρίζονται μονάχα στὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό, ἀφοῦ ἔμεινε ὅλη τὴ νύχτα ἄγρυπνος, πῆρε τὴν ἀπόφασί του. Τὸ πρωΐ, τράβηξε τὴ γυναῖκα του στὸ στάβλο γιὰ νὰ μὴ τοὺς ἀκούση ὁ γυιός του καὶ τῆς εἶπε:

— Τὴν ἀπόφασί μου τὴν πῆρα, γυναῖκα. Θὰ φύγω στὰ ξένα.

— Ὄχι, Πρόδρομέ μου, φώναξε ἡ καλὴ γυναῖκα. Ἂν φύγης μακρυά μου, δὲ θὰ μπορέσω νὰ ζήσω, οὔτε ἐγώ, οὔτε τὸ παιδί μας!...

— Δὲν ἔχεις δίκιο γυναῖκα, τῆς ἀπάντησε ὁ Πρόδρομος. Ἂν μείνω ἐδῶ, δὲ θὰ μπορέσετε νὰ ζήσετε. Θὰ πεθάνετε ἀπ' τὴν πεῖνα. Στὴν ξενητειὰ ποὺ θὰ πάω, θὰ δουλέψω καὶ θὰ σᾶς στέλνω λεπτὰ γιὰ ν' ἀγοράζετε ψωμὶ καὶ κρέας.

Ἡ γυναῖκα του ἄρχισε νὰ κλαίη, ἀλλὰ ὁ Πρόδρομος — ὅπως εἴπαμε — τὴν εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί του.

Φίλησε τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του, πῆρε τὸ δισσάκι του καὶ ξεκίνησε.

Ἀφοῦ περπάτησε πολλὲς μέρες στὰ βουνὰ καὶ στὰ λαγκάδια, ἔφτασε τέλος σὲ μιὰ πολιτεία καὶ πῆγε στὴ μεγάλη πλατεία ποὺ ἦταν συναγμένος πολὺς κόσμος.

— Ἔ! καλέ μου ἄνθρωπε, εἶπε σ' ἕναν διαβάτη. Εἶμαι φτωχὸς καὶ θέλω νὰ δουλέψω, γιὰ νὰ θρέψω τὴν οἰκογένειά μου ποὺ τὴν ἄφησα στὸ χωριό. Ἔχεις νὰ μοῦ δώσης καμμιὰ δουλειά;

Ὁ διαβάτης ποὺ ἦταν βιαστικός, τοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα «ὄχι» καὶ τράβηξε τὸ δρόμο του.

Ἀλλὰ ὁ Πρόδρομος δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του. Σταμάτησε ἄλλον διαβάτη, ὕστερα καὶ στὸ τέλος βρῆκε τὸν ἄνθρωπο ποὺ ζητοῦσε. Ἦταν ἕνα συμπαθητικὸ γεροντάκι, ποὺ περπατοῦσε κούτσα-κούτσα, στηρίζοντας τὸ κορμί του σ' ἕνα χοντρὸ μπαστοῦνι.

Τὸ γεροντάκι τράβηξε τὸν Πρόδρομο παράμερα καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄκουσε, καλέ μου ἄνθρωπε. Γιὰ νὰ βρῆς δουλειὰ ἐδῶ στὴν πολιτεία ποὖρθες, πρέπει νὰ ξέρης κάποια τέχνη. Κι' ἐσὺ δὲν ξέρεις καμμιά!

Ὁ Πρόδρομος διαμαρτυρήθηκε.

— Πῶς δὲν ξέρω, εἶπε. Ξέρω νὰ σκάβω, νὰ σπέρνω, νὰ θερίζω!

— Χμ!, ἔκανε ὁ γεροντάκος κουνῶντας τὸ κεφάλι του. Ἐδῶ στὴν πολιτεία, ἄλλες δουλειὲς ἔχουν πέρασι.

— Σὰν τί δουλειές; ρώτησε ὁ Πρόδρομος.

— Νά, τοῦ ἀπάντησε ὁ γεροντάκος, ἂν ἤξερες —ἂς ποῦμε— νὰ πουλᾶς ἀέρα, θἄβρισκες ἀμέσως δουλειά!

Ὁ Πρόδρομος τὸν κύτταξε παραξενεμένος.

— Νὰ πουλάω... ἀέρα; ρώτησε. Σὰν νὰ μὴ μοῦ τὰ λὲς καλά, μπάρμπα, εἶπε θυμωμένος.

Ὁ γεράκος, ὅμως, δὲν τὸν ξεσυνερίστηκε.

— Νά, τοῦ εἶπε, κι' ἔδειξε τοὺς διαβάτες ποὺ πηγαινόρχονταν βιαστικοὶ στὸ δρόμο. Τοὺς βλέπεις ὅλους αὐτούς; Ἀέρα πουλᾶνε!...

Κι' ἐπειδὴ ὁ Πρόδρομος τὸν κυττοῦσε πάντα παραξενημένος, τοῦ ἐξήγησε:

— Ἐσὺ στὸ χωριό σου, σκάβεις, σπέρνεις καὶ βγάζεις τὸ στάρι. Ἄλλοι βόσκουν πρόβατα, καὶ βγάζουν γάλα ποὺ τὸ κάνουν τυρί, βγάζουν μαλλὶ καὶ κρέας. Ἄλλοι ὑφαίνουν, ἄλλοι φτιάχνουν ροῦχα. Ἔ! λοιπόν, ὅλα αὐτὰ τὰ ἀγαθά, τὰ παίρνουν ἐτοῦτοι ἐδῶ ποὺ τοὺς λένε ἐμπόρους καὶ τὰ πουλᾶνε, κερδίζοντας τὰ περισσότερα. Ἀφοῦ τίποτα δὲ φτιάξανε μόνοι τους, τί πουλᾶνε, Πρόδρομέ μου; Ἀέρα δὲν πουλᾶνε;

Ὁ Πρόδρομος ποὺ παραδέχτηκε ὅτι τὰ λόγια τοῦ γεροντάκου ἦταν γνωστικά, τὸν κυττοῦσε χωρὶς νὰ βγάζη μιλιὰ ἀπ' τὸ στόμα του.

Κι' ὁ γερούλης συνέχισε:

— Ἀφοῦ ἦρθες ἐδῶ στὴν πολιτεία μας, γιὰ νὰ δουλέψης, δὲ μπορεῖς νὰ κάνης τίποτα ἄλλο, παρὰ νὰ πᾶς ὑπηρέτης σὲ κάποιον ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἐμπόρους. Ὑπηρέτης ἤμουνα κι' ἐγὼ ὡς πρὶν λίγα χρόνια. Μ' ἐδίωξαν, ὅμως, γιατὶ γέρασα καὶ δὲ μπορῶ πιὰ νὰ δουλέψω!..

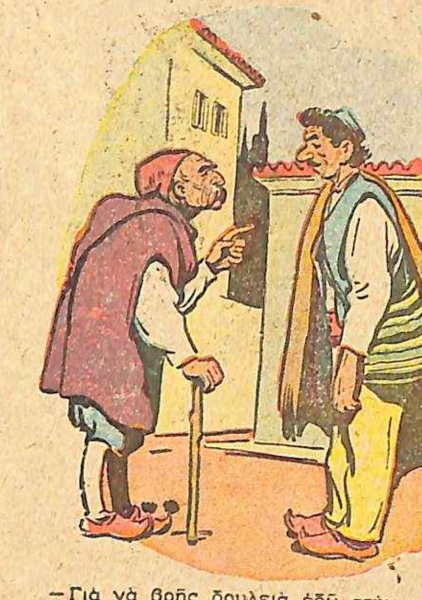

—Γιὰ νὰ βρῆς δουλειὰ ἐδῶ στὴν πολιτεία ποὖρθες, πρέπει νὰ ξέρης κάποια τέχνη... εἶπε τὸ γεροντάκι στὸν Πρόδρομο.

Τί νὰ κάνη κι' ὁ καϋμένος ὁ Πρόδρομος ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ πεινάη κιόλας; Ἄκουσε τὴ συμβουλὴ τοῦ γερούλη κι' ἔγινε ὑπηρέτης κάποιου ἐμπόρου.

Ὁ ἔμπορος αὐτὸς ἦταν καλὸς ἄνθρωπος καὶ τὸν ἀγάπησε τὸν Πρόδρομο, γιατὶ ἦταν δουλευτὴς καὶ καλόκαρδος. Ἀπὸ τὸν πρῶτο χρόνο, μάλιστα, τοῦ αὔξησε καὶ τὸ μισθό. Τοῦ ἔδινε πέντε φλουριὰ τὸ χρόνο, τὸν τάιζε καὶ τὸν ἔντυνε.

Ἔτσι πέρασαν κάμποσα χρόνια κι' ὁ Πρόδρομος μὲ τὸ πουγγί του γεμᾶτο φλουριά, ἀποχαιρέτησε τὸν καλὸ ἔμπορο κι' ἑτοιμάστηκε νὰ γυρίση στὴ γυναῖκα του καὶ στὸ ἀγαπημένο του παιδί.

Πρὶν ξεκινήση, ὅμως, γιὰ τὸ χωριό του, πῆγε νὰ ἀποχαιρετήση τὸν γερούλη ποὺ τόσο γνωστικὰ λόγια τοῦ εἶχε πῆ τὴν πρώτη μέρα, ποὺ ἦρθε στὴν πολιτεία.

Ἐκεῖνος τὸν ὑποδέχτηκε χαρούμενος κι' ἀποχαιρετῶντας τον, τοῦ ἔδωσε τὶς παρακάτω τρεῖς συμβουλές:

Πρῶτο: «Νὰ μὴ ρωτάη γιὰ ὅ,τι δὲν τὸν ἐνδιαφέρει».

Δεύτερο: «Νὰ μὴν ἀλλάζη ποτὲ τὸ δρόμο ποὺ πηγαίνει».

Τρίτο: «Ὅταν θυμώνη, νὰ ἀναβάλλη τὴν ἐκδίκησί του γιὰ τὴν ἄλλη μέρα».

Ὁ Πρόδρομος φίλησε τὸ χέρι τοῦ γερούλη, τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι τὶς συμβουλές του δὲ θὰ τὶς ξεχάση καὶ ξεκίνησε χαρούμενος γιὰ τὸ χωριό του.

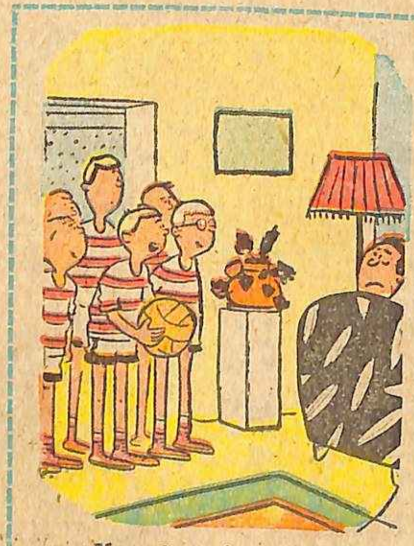

—Μποροῦμε νὰ συνεχίσουμε τὴν προπόνησι ἐδῶ, μπαμπᾶ;... Ἔξω ἔπιασε βροχή!...

Ὕστερα ἀπὸ πορεία μιᾶς μέρας, στὸ δρόμο ποὺ πήγαινε, στάθηκε ξαφνιασμένος. Μπροστά του ἦταν ἕνα δέντρο ποὺ σὲ κάθε κλωναράκι του, ἦταν κρεμασμένο κι' ἀπὸ ἕνα φλουρί! Στὴ ρίζα τοῦ δέντρου καθόταν ἕνας ἀγριάνθρωπος μὲ μακρειὰ μαλλιὰ καὶ γένεια.

— Γειά σου κουμπάρε, τοῦ εἶπε ὁ Πρόδρομος. Ἤθελε νὰ ρωτήση, γιατὶ εἶναι τὰ φλουριὰ κρεμασμένα στὸ δέντρο, ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμὴ θυμήθηκε τὴν πρώτη συμβουλὴ τοῦ γερούλη καὶ κατάπιε τὴν ἐρώτησι.

—Γειά σου κουμπάρε, εἶπε.

Καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του. Ὁ ἀγριάνθρωπος, ὅμως, δὲν τὸν ἄφησε νὰ προχωρήση πολύ. Ἔβαλε μιὰ φωνὴ καὶ τὸν σταμάτησε.

— Τί θὲς κουμπάρε; τὸν ρώτησε ὁ Πρόδρομος.

— Μάζεψε τὰ φλουριὰ ποὺ εἶναι κρεμασμένα στὸ δέντρο, τοῦ εἶπε ὁ ἀγριάνθρωπος. Εἶναι δικά σου.

— Δικά μου; ρώτησε ὁ Πρόδρομος. Γιατί;

— Γιατὶ εἶσαι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ πέρασε ἀπὸ δῶ καὶ δὲ μὲ ρώτησε, γιατὶ ἔχω κρεμασμένα τὰ φλουριά. Ὅλοι μὲ ρώτησαν κι' ἐγὼ τοὺς ἔκοψα τὸ κεφάλι. Τὸ ἴδιο θὰ πάθαινες καὶ σύ! Γιατὶ ἐγὼ ποὺ μὲ βλέπεις εἶμαι ὁ γυιὸς Διακριτικότητος. Ἡ μάνα μου εἶχε βάλει στοίχημα μὲ τὴν Περιέργεια, πὼς ὑπάρχουν ἀκόμη ἄνθρωποι στὸν κόσμο, ποὺ δὲ νοιάζονται νὰ μάθουν πράγματα ποὺ δὲν τοὺς ἐνδιαφέρουν. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, εἶσαι σύ! Χαλάλι σου τὰ φλουριά. Πάρτα γιατὶ ἡ μάνα μου κέρδισε τὸ στοίχημα!

Ὁ Πρόδρομος μάζεψε τὰ φλουριὰ ἀπ' τὸ δέντρο, γέμισε μ' αὐτὰ τὸ ταγάρι του καὶ πῆρε χαρούμενος τὸ δρόμο γιὰ τὸ χωριό του.

Δὲ θὰ εἶχε περπατήσει, ὅμως, οὔτε μιὰ ὥρα, ὅταν νάσου καὶ συναντιέται μ' ἕνα καραβάνι ἐμπόρους. Εἶχαν τὰ ζῶα τους φορτωμένα πραμάτειες καὶ πήγαιναν στὸ κοντινὸ χωριὸ γιὰ νὰ τὶς πουλήσουν. Πιάσανε κουβέντα μὲ τὸν Πρόδρομο καὶ ἐπειδὴ κατάλαβαν ὅτι ἦταν καλὸς ἄνθρωπος, τοῦ πρότειναν νὰ λοξοδρομήση κι' αὐτὸς μαζί τους. Ἐκεῖ κοντὰ βρισκόταν ἕνα χάνι. Θὰ ἔτρωγαν καὶ θὰ ξεκουράζονταν.

Ὁ Πρόδρομος ἦταν ἕτοιμος νὰ τοὺς ἀκολουθήση, ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμή, θυμήθηκε τὴ δεύτερη συμβουλὴ τοῦ γέρου.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, εἶπε στοὺς ἐμπόρους. ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἀλλάζω τὸ δρόμο μου ποὺ πηγαίνω!

Οἱ ἔμποροι δὲν ἐπέμειναν. Ἐπειδή, μάλιστα, τὰ ζῶα τους ἦταν κουρασμένα, παρακάλεσαν τὸν Πρόδρομο νὰ τοὺς τὰ φυλάη, ὥσπου νὰ γυρίσουν. Γιὰ τὸν κόπο του, θὰ τοῦ ἔφερναν κι' αὐτουνοῦ ἀπ' τὸ μεζὲ ποὺ θὰ ἔτρωγαν στὸ χάνι.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Δὲ θὰ εἶχε περάσει, ὅμως, οὔτε μισὴ μισὴ ὥρα, ὅταν ἀπ' τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν τὸ χάνι, ἀκούστηκαν πιστολιὲς καὶ φωνές, γιατὶ τὸ χάνι αὐτὸ ἦταν ληστοφωλιά. Μόλις οἱ ἔμποροι ἤπιαν τὸ πρῶτο ποτηράκι, οἱ λησταὶ τοὺς ἅρπαξαν καὶ τοὺς λιάνισαν ὅλους.

Ὁ Πρόδρομος δὲν ἔχασε οὔτε στιγμή. Πῆρε τὸ ταγάρι του μὲ τὰ φλουριὰ καὶ τὰ ζῶα μὲ τὶς πραμμάτειες καὶ περπατῶντας ὅλη τὴν ἡμέρα ἔφτασε στὸ χωριό του.

Ὅταν μπῆκε στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ του, ἐπειδὴ ἦταν νύχτα πιὰ καὶ δὲν ἤθελε νὰ ξυπνήση τὴ γυναῖκα καὶ τὸ παιδί του, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ κοιμῶνται, πῆγε κατευθεῖαν στὸ σταῦλο, γιὰ νὰ ξεφορτώση τὶς πραμμάτειες.

Καθώς, ὅμως, βρισκόταν στὸ σταῦλο, εἶδε ἕναν ἄντρα νὰ περνάη τὴν αὐλόθυρα καὶ νὰ μπαίνη στὸ σπίτι του.

— Πῶ! πῶ! ἔκανε ὁ Πρόδρομος ἀναστατωμένος. Τί θέλει αὐτὸς ὁ ἄντρας τέτοια ὥρα στὸ σπίτι μου; Σίγουρα ἡ γυναῖκα μου ξαναπαντρεύτηκε!

Ἅρπαξε ἕνα ἀξινάρι ποὺ βρῆκε πεταμένο μέσα στὸ σταῦλο κι' ἔκανε νὰ τρέξη, ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμή, θυμήθηκε τὴν τρίτη συμβουλὴ τοῦ γέρου.

— Ἂς περιμένω, εἶπε.

Κουρασμένος καθὼς ἦταν ξάπλωσε καὶ κοιμήθηκε.

Φανταστῆτε τὴ χαρά του, ὅταν τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ἄκουσε τὴ γυναῖκα του ποὺ εἶχε βγῆ στὴν αὐλὴ νὰ ταΐση τὶς κόττες, νὰ φωνάζη τὸ γυιό τους, τὸν Πετρῆ καὶ σὲ λίγη ὥρα νὰ βγαίνη ἀπ' τὸ σπίτι ὁ ἄντρας ποὺ εἶχε δῆ τὸ βράδυ ὁ Πρόδρομος. Γιατὶ ὁ γυιός του ἦταν αὐτὸς ποὺ εἶδε. Ἀπάνω στὸ θυμό του, δὲν εἶχε σκεφτῆ ὅτι ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια ποὺ ἔλειπε, ἦταν φυσικὸ ὁ Πετρῆς νἄχη μεγαλώση καὶ νἄχη γίνη ἄντρας πιά!

Δὲ χρειάζεται νὰ σᾶς πῶ ὅτι ὁ Πρόδρομος ἔζησε ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα εὐτυχισμένος μὲ τὴ γυναῖκα καὶ τὸ παιδί του. Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ σᾶς πῶ, εἶναι τοῦτο: Τὶς τρεῖς συμβουλὲς τοῦ καλοῦ γερούλη, νὰ μὴ τὶς ξεχάσετε κι' ἐσεῖς σ' ὅλη τὴ ζωή σας. Δὲ θὰ κερδίσετε, βέβαια, τὰ φλουριὰ καὶ τὶς πραμμάτειες, ποὺ κέρδισε ὁ Πρόδρομος, γιατὶ αὐτὰ γίνονται μόνο στὰ παραμύθια. Θὰ γίνετε, ὅμως, εὐτυχισμένοι καὶ καλοὶ ἄνθρωποι.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

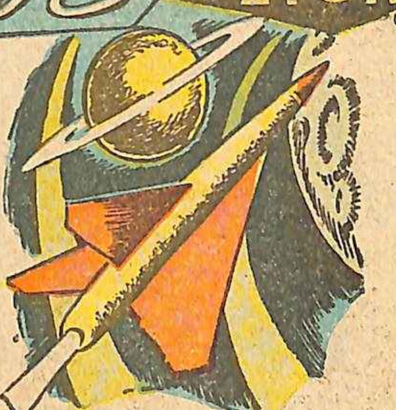

ΥΠΟ ΑΝΑΝΟΒ ΚΑΙ ΚΡΙΣΤΙΑΝ

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ μεγαλοβιομήχανος κ. Ρουμπιγιὸν ζήτησε ἀπὸ τοὺς νεαροὺς ἐπιστήμονες, νὰ πάρουν μαζί τους στὸν Ἄρη τὸ νεαρὸ γυιό του, τὸν Ὀρέστη, ποὺ ὁ δύστυχος εἶχε τρομοκρατηθῆ κυριολεκτικά. Ἡ Ἀντουανέττα τότε τοῦ ἐξήγησε ὅτι τὴν τελευταία στιγμή, θὰ ἔπαιρνε ἐκείνη τὴ θέσι του μέσα στὸ διαστημόπλοιο. Ὁ Ἐρρῖκος ὡστόσο, εἶχε τὴ γνώμη ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες τοῦ διαστημοπλοίου δὲ θὰ ἔφτανε ζωντανὸς στὸν Ἄρη καὶ γι' αὐτὸ θὰ ταξίδευε μόνο ἐκεῖνος, γιατὶ ἐκεῖνος μόνο εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ θυσιάση τὴ ζωή του...

4ΟΝ

— Εἶσαι τρελλός! Ἀπὸ τὴν πιὸ ἀπόλυτη ἀκινησία νὰ βρεθῆς ξαφνικὰ πεταγμένος στὸ κενὸ μὲ μιὰ ἰλιγγιώδη ταχύτητα; Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ ἀνθέξη σ' αὐτό; Καὶ ἡ θερμότης ποὺ θὰ ἀναπτυχθῆ ἀπὸ τὴν προστριβὴ τῆς ρουκέτας στὰ ἀτμοσφαιρικὰ στρώματα καὶ ποὺ μπορεῖ νὰ φτάση...

— Στοὺς 330 βαθμοὺς Κελσίου! Τὸ ὑπολόγισα καὶ αὐτό, ἀπάντησε ψύχραιμα ὁ Ἐρρῖκος.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι τρέλλα, σωστὴ τρέλλα! φώναξε ἡ Ἀντουανέττα μὲ ἀπόγνωσι

— Θὰ ἔκανε ἡ ἀεροπορία τόσες μεγάλες προόδους, μέσα σὲ τόσο λίγα χρόνια, ἂν δὲ βρίσκονταν οἱ τρελλοὶ ποὺ θυσίασαν γιὰ χάρι της τὴ ζωή τους;

— Ἐρρῖκε, εἶπε παρακλητικὰ ἡ Ἀντουανέττα, κάνετε πρῶτα ἕνα πείραμα...

— Αὐτὸ τὸ ἔχω σκοπό...

— Πρέπει νὰ κάνης ἕνα πείραμα ποὺ δὲ θὰ στοιχίση τὴ ζωὴ σὲ κανένα, μὲ μιὰ μικρὴ ρουκέτα, ποὺ θὰ ἔχης κλείσει μέσα... ἕνα ποντικό, ἂς ποῦμε..

Ὁ Ἐρῖκος σήκωσε τοὺς ὤμους του, μὰ ἡ Ἀντουανέττα ἐξακολούθησε:

— Θὰ τινάξουμε τὴ ρουκέτα μὲ τὴν ἀρχικὴ ταχύτητα, ποὺ ὑπολογίζεται σὲ τρεῖς χιλιάδες μέτρα τὸ δευτερόλεπτο καὶ θὰ φροντίσουμε νὰ μὴν καταστραφῆ στὴ Γῆ, ὅταν θὰ πέση. Καὶ θὰ μοῦ ὁρκιστῆς πώς, ἂν τὸ ζῶο ποὺ θὰ βάλουμε μέσα, δὲν ξαναγυρίση ζωντανό, θὰ παραιτηθῆς ἀπὸ τοὺς σκοπούς σου...

— Ἀλλά...

— Προτιμῶ νὰ θυσιαστῆ ἡ ζωὴ ἑνὸς ποντικοῦ, παρὰ ἡ δική σου! Κι' ἂν ὕστερα ἀπὸ τὸ πείραμα αὐτὸ ἀποδειχτῆ πὼς τὸ ταξίδι δὲ μπορεῖ νὰ γίνη, σὲ τί θὰ ὠφελήση ἂν πᾶς γυρεύοντας τὸν βέβαιο θάνατό σου; Οὔτε στὴν ἐπιστήμη θὰ χρησιμεύση αὐτό, οὔτε στὴν ἀνθρωπότητα.

Ὁ ἀδελφὸς κι' ἡ ἀδελφὴ ἐξακολούθησαν τὴ συζήτησί τους ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα. Ἡ Ἀντουανέττα εἶχε δίκηο, κι' αὐτὸ ἦταν ὁλοφάνερο.

Παρ' ὅλη του τὴν ἐπιμονή, ὁ Ἐρρῖκος ἦταν ἀρκετὰ ἔξυπνος καὶ τὸ κατάλαβε ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Κι' ἔτσι, ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, χωρὶς νὰ χάνη καιρό, ἄρχισε νὰ καταρτίζη τὰ σχέδια γιὰ μιὰ μικρὴ ρουκέτα.

Τὸ πείραμα

Εἶναι ἕνα βράδυ ψυχρὸ καὶ σκοτεινό. Ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ σέρνει πίσω του ἕνα κλειστὸ καμιόνι λοξεύει ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Σαὶν-Σὺρ καὶ παίρνει ἕναν ἄλλο δρόμο, ποὺ τραβάει πρὸς τὰ δεξιά.

Σὲ λίγο, τὰ δυὸ αὐτοκίνητα φτάνουν σ' ἕνα ἴσιωμα, ἀκαλλιέργητο καὶ ἐντελῶς ἔρημο. Ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο κατεβαίνουν τέσσερις ἄντρες καὶ μιὰ νέα. Εἶναι ὁ Ἐρρῖκος, ὁ Ἀντρέας, ὁ Ζὰκ Ναταλί, ὁ Βαρνάβας καὶ ἡ Ἀντουανέττα. Δὲ μιλοῦν. Ὅλοι τους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἐρρῖκο, τρέμουν ἀπὸ τὸ κρύο, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ νευρικότητα.

Ἀνοίγουν τὸ καμιόνι καὶ βγάζουν ἀπὸ μέσα φτυάρια, ἀξίνες, ξύλινες πῆχες, σιδερένια δοκάρια, χαλύβδινους σωλῆνες καὶ ἕνα σωρὸ παράξενα πράγματα. Ἀφήνουν μέσα μόνο ἕνα μεγάλο μακρουλὸ κιβώτιο, τρία μέτρα μακρύ, ποὺ πιάνει ὅλο τὸ βάθος τοῦ καμιονιοῦ ἀπὸ τὴν μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη καὶ εἶναι κρεμασμένο ἀπὸ ψηλὰ μὲ δυὸ χοντρὰ παλαμάρια, γιὰ νὰ μὴν ἀγγίζη τὸ πάτωμα. Σὲ μιὰ γωνιὰ ἐπίσης ἔχουν ἀφήσει ἕνα μικρὸ κλουβί, ὅπου βλέπει κανεὶς νὰ φωσφορίζουν πότε-πότε, μέσα στὸ σκοτάδι, δυὸ μάτια ζωηρά, ἀνήσυχα, τὰ μάτια ἑνὸς μικροῦ ζώου, ποὺ κουνιέται ἀδιάκοπα μέσα στὴ φυλακή του.

Εἶναι ἡ τρίτη φορὰ ποὺ ὁ Ἐρρῖκος κι' ὁ Ἀντρέας ἔρχονται σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι, ποὺ δὲν ἔχουν ξανάρθει, δὲν τὸ ξέρουν καθόλου. Καὶ ἡ ἄφιξί τους σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά, σὲ μιὰ τέτοια ὥρα, τοὺς ἐπηρεάζει ὑπερβολικά. Ἄλλωστε, τὸ πείραμα ποὺ πρόκειται νὰ κάνουν εἶναι σπουδαῖο καὶ περιμένουν μὲ ἀγωνία τὸ ἀποτέλεσμά του. Ὅλη τὴ νύχτα θὰ τὴν περάσουν μὲ τὶς τελευταῖες προετοιμασίες καὶ τὰ ξημερώματα, θὰ τινάξουν τὴ δοκιμαστικὴ ρουκέτα, ποὺ γιὰ τὴν ὥρα βρίσκεται φυλαγμένη μέσα στὸ καμιόνι.

Ἡ χρησιμοποίησι τῆς ὥρας εἶναι κανονισμένη λεπτὸ μὲ λεπτὸ σχεδόν. Δὲ πρέπει λοιπὸν νὰ χάνουν οὔτε στιγμή.

Πρέπει πρῶτα νὰ μεταφέρουν τὰ ὑλικὰ στὸν ἰσοπεδωμένο χῶρο, ποὺ ἔχουν ἑτοιμάσει ἀπὸ πρὶν ὁ Ἐρρῖκος κι' ὁ Ἀντρέας.

Πρώτη ἀναποδιά: Ὁ Βαρνάβας τρέμει τόσο, ὥστε δὲ μπορεῖ νὰ προσφέρη καμμιὰ ὑπηρεσία. Ὁ Ἐρρῖκος τοῦ δίνει τέσσερα μεγάλα σίδερα καὶ τοῦ λέει νὰ τὰ μεταφέρη στὸ μέρος ἀπ' ὅπου θὰ πετάξουν τὴν βολίδα.

— Πρὸ πάντων, ὅμως, πρόσεξε μὴν τυχὸν καὶ κάνης θόρυβο! προσθέτει.

Ὁ ἴδιος φορτώνεται ἕνα χοντρὸ σιδερένιο πάσσαλο, ἕνα πελώριο σφυρὶ καὶ δυὸ σκεπάρνια. Μὰ στὸ δεύτερο βῆμα του ὁ Βαρνάβας ἀφήνει τὸ φορτίο του νὰ γλυστρήση ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ νὰ πέση χάμω, κάνοντας ἕνα δαιμονισμένο θόρυβο.

Ὅλοι μένουν σὰν μαρμαρωμένοι! Ἡ ἀναπνοή τους κόβεται. Καρφωμένοι στὶς θέσεις τους, ἀκοῦνε μὲ ἀγωνία τὸν ἀντίλαλο νὰ τοὺς ξαναφέρνη πιὸ πλατὺ καὶ πιὸ μεγαλωμένο τὸ θόρυβο. Τοὺς φαίνεται πὼς θὰ ἔχη ἀκουστῆ ἕνα γύρω σὲ ἀπόστασι πολλῶν χιλιομέτρων.

— Ἄλλο ἕνα τέτοιο φιάσκο σὰν κι' αὐτό, καὶ θὰ μᾶς πάρη μυρουδιὰ ὁλόκληρη ἡ χωροφυλακή! λέει ὁ Ἐρρῖκος.

Τρέμοντας περισσότερο ἀκόμη ἀπὸ πρὶν ὁ Βαρνάβας μαζεύει ἀπὸ κάτω τὰ σίδερα, ποὺ ὅταν τὰ κρατάη ὄρθια εἶναι τρεῖς φορὲς ψηλότερα ἀπ' αὐτόν. Δοκιμάζει νὰ τὰ κρατήση πλαγιαστά, μὰ τὰ χτυπάει ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀπάνω στὰ δέντρα. Σκοντάφτει πάνω στὴν Ἀντουανέττα, ποὺ προχωρεῖ μπροστά, κρατῶντας ἕνα φανάρι στὸ χέρι, καὶ παρὰ λίγο νὰ βγάλη τὸ μάτια τοῦ Ζὰκ Ναταλί, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ πίσω τους φορτωμένος μὲ φτυάρια καὶ ἀξίνες. Τὰ στήνει πάλι ὄρθια. Ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ δυὸ βήματα, τὰ πόδια του μπερδεύονται ἀνάμεσά τους καὶ ξαπλώνεται φαρδὺς-πλατὺς χάμω, μαζὶ μὲ τὰ σιδερικά του, χωρὶς εὐτυχῶς αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ κάνη τόσο θόρυβο, γιατὶ ἔτυχε νὰ βρίσκεται πάνω σὲ χόρτο καὶ σὲ μαλακὸ χῶμα.

Ἔτσι ὁ Βαρνάβας μπαίνει σὲ ἀχρηστία καὶ τὰ σίδερά του τὰ φορτώνονται ὁ Ζὰκ καὶ ἡ Ἀντουανέττα.

— Μ' αὐτὲς τὶς ἱστορίες χάσαμε σχεδὸν ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας! λέει ὁ Ἐρρῖκος νευριασμένος.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ὑλικὰ προορίζονται γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ πυργίσκου, ἀπ' ὅπου θὰ τινάξουν τὴν ρουκέτα. Τὰ κομμάτια του εἶναι ὅλα ἕτοιμα καὶ δὲ χρειάζεται παρὰ νὰ τὸν στήσουν. Ὁ Ἐρρῖκος κι' ὁ Ἀντρέας ἀναλαμβάνουν τὴ δουλειὰ αὐτή, ἐνῶ ὁ Ζὰκ καὶ ὁ Βαρνάβας θὰ πᾶνε ν' ἀνοίξουν μιὰ τάφρο καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα παρακάτω.

Ἡ δουλειὰ αὐτὴ θυμίζει στὸν Βαρνάβα τὰ χρόνια τοῦ πολέμου, ὅταν ἦταν ὀρντινάντσα τοῦ λοχαγοῦ Μπορέ. Ἐδῶ τὰ καταφέρνει καλύτερα παρ' ὅ,τι μὲ τὰ διαβολεμένα ἐκεῖνα παλησίδερα. Ἀναλαμβάνει τὴ διεύθυνσι τῆς ἐργασίας καὶ σὲ λίγο ὀνομάζει τὸν Ζὰκ «ὑπασπιστή» του.

Ὁ οὐρανὸς ἀπὸ μαῦρος ἀρχίζει σιγὰ-σιγὰ νὰ γίνεται γκρίζος. Εἶνε ἡ ὥρα τέσσερις τὸ πρωΐ. Σὲ μιὰ ὥρα τὸ ἀργότερα πρέπει νὰ ἐκσφενδονιστῆ ἡ ρουκέτα. Ἀλλοιώτικα κινδυνεύουν νὰ τοὺς δῆ κανεὶς καὶ νὰ τοὺς ἀνακαλύψουν. Κι' αὐτὸ εἶναι ποὺ φοβοῦνται πιὸ πολὺ ἀπὸ κάθε τι ἄλλο οἱ δυὸ νεαροὶ ἐπιστήμονες.

Ὁ πυργίσκος ἀπ' ὅπου θὰ ἐκτιναχτῆ ἡ ρουκέτα, εἶναι ἕτοιμος. Ἔχει ἔξη μέτρα ὕψος καὶ συνδέεται μὲ ἠλεκτρικὰ σύρματα μὲ τὴν τάφρο ποὺ ἔχουν σκάψει ὁ Ζὰκ κι' ὁ Βαρνάβας. Τώρα δὲ μένει πιὰ παρὰ νὰ μεταφέρουν τὴ ρουκέτα κι' αὐτὸ δὲν εἶναι ἀστεῖο: Ζυγίζει πάνω ἀπὸ 200 κιλά.

Μὲ κόπο λοιπὸν τὴ μεταφέρουν οἱ τέσσερις ἄνδρες. Ἐπὶ τέλους, φτάνουν στὸν πύργο καὶ τὴν τοποθετοῦν. Ὅλοι τους ἔχουν μεγάλο χτυποκάρδι...

Ἡ νέα τοὺς φέρνει τὸ κλουβάκι καὶ ὁ Ἀντρέας βγάζει ἀπὸ μέσα ἕνα ποντικό.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΣΑΣ

Δέντρα καὶ φύλλα

Τὰ δέντρα τὰ ὑπερήφανα
ἀπ' τὴν ὁρμὴ τ' ἀγέρα,
θλιμένα γέρνουνε στὴ γῆ,
τὴ μαύρη τους μητέρα.

*

Κι' ἐκείνη πάλι μὲ στοργὴ
σφιχτὰ λὲς τ' ἀγκαλιάζει,
μὰ ὁ ἄσπλαχνος ὁ ἄνεμος
τὰ φύλλα τους ἁρπάζει!

*

Κι' αὐτὰ πετοῦν ὁλόγυρα,
νομίζεις πὼς χορεύουν
τρελλὰ καὶ μανιασμένα.
Στὰ δέντρα νὰ γυρίσουνε
πὼς μάταια γυριεύουν,
Στὸ χῶμα εἶναι θαμένα!...

ΜΑΡΙΑ ΦΑΛΑΓΓΑ

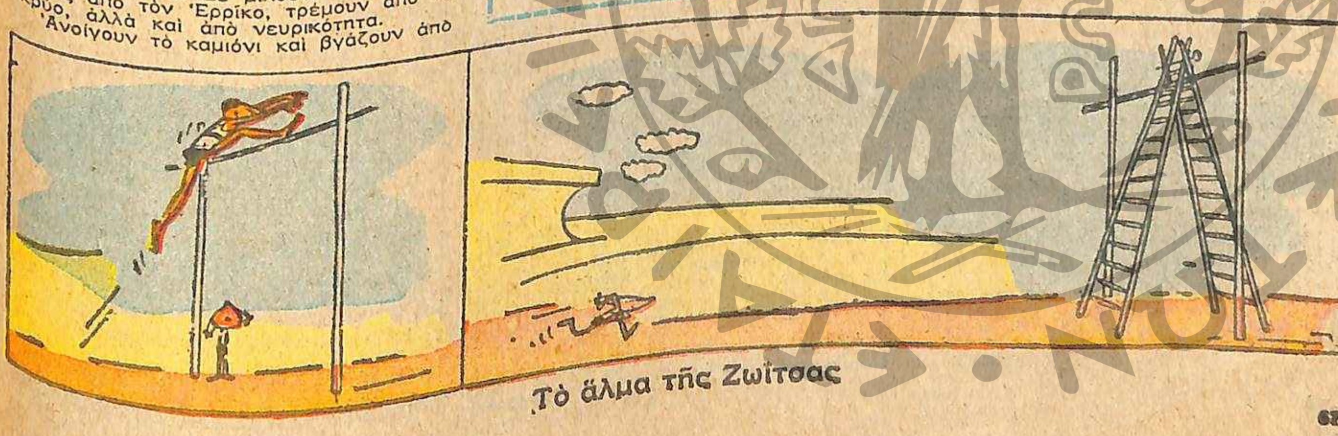

Τὸ ἅλμα τῆς Ζωΐτσας

πού ὁ Βαρνάβας εἶχε πιάσει τὴν προηγούμενη μέρα μὲ τὴ φάκα στὸ ὑπόγειο. Ὁ Ἐρρῖκος ἔβαλε τὸν ποντικὸ στὸ μπροστινὸ μέρος τῆς ρουκέτας, στὴν εἰδικὴ καμπινούλα, ποὺ ἦταν κατασκευασμένη εἰδικὰ γι' αὐτὸ τὸν σκοπό. Τὸν ἔδεσε μάλιστα καὶ μὲ μιὰ ζώνη, ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὸ ταβάνι ἀπὸ δυὸ δυνατὲς χαλύβδινες σοῦστες, ὥστε τὸ τράνταγμα νὰ γίνη μὲ ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερο ἀπότομο τρόπο.

Κάτω ἀπὸ τὴν καμπίνα αὐτὴ ὁ Ἐρρῖκος βάζει σὲ κίνησι ἕνα γυροσκόπιο, προωρισμένο νὰ δώση στὴ ρουκέτα, κάθετη κατεύθυνσι καὶ νὰ τὴν κρατήση σταθερὴ σ' αὐτήν. Ἀπὸ πάνω, στὴν κορυφὴ τῆς ρουκέτας, βρίσκεται ἕνα ἀλεξίπτωτο ποὺ θ' ἀνοίξη τὴν κατάλληλη στιγμὴ καὶ θὰ κάνη λιγώτερο ἀπότομη τὴν πτῶσι της στὴ Γῆ.

Ἡ ὥρα εἶναι πέντε καὶ τέταρτο. Ὁ Ἐρρῖκος ἐλέγχει γιὰ τελευταία φορὰ τὰ σύρματα, ποὺ θὰ δώσουν τὸν ἠλεκτρικὸ σπινθῆρα καὶ θὰ βάλουν φωτιὰ στὸ ἐκρηκτικὸ μῖγμα καὶ ὕστερα τρέχει νὰ συναντήση τοὺς φίλους του, ποὺ ἔχουν κιόλας χωθῆ μέσα στὴν τάφρο.

Τόση εἶναι ἡ ἀνυπομονησία του, ποὺ προτοῦ ἀκόμη φτάση, φωνάζει στὸν Ἀντρέα·

— Πάτησε τὸ κουμπί!

Μὰ ὁ Ἀντρέας δὲν τὸν ἀκούει, γιατὶ ξέρει πώς, ἂν γιὰ κακή τους τύχη γινόταν καμμιὰ ἔκρηξι, ὁ φίλος του θὰ κινδύνευε νὰ σκοτωθῆ. Μόνο ὅταν τὸν βλέπη ξαπλωμένο κοντά του, πατάει τὸ κουμπὶ τοῦ διακόπτη καὶ μεταβιβάζει στὴ ρουκέτα τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, ποὺ δημιουργεῖται ἀπὸ τὶς μπαταρίες τοῦ αὐτοκινήτου ποὺ ἔχουν πάρει μαζί τους.

Πρὶν προφτάσουν νὰ τὴ δοῦν νὰ πετάγεται, ἡ ρουκέτα ἔχει κιόλας ἐξαφανιστῆ. Ὁ πυργίσκος ἀπ' ὅπου πετάχτηκε ἔχει κι' αὐτὸς χαθῆ πίσω ἀπὸ ἕνα σύνεφο μαύρου καπνοῦ, ποὺ διαλύεται ἀργὰ-ἀργά.

Ὁ Ζὰκ Ναταλί, ὡστόσο, μεταμορφωμένος σὲ ζωντανὸ δέκτη ἀσυρμάτου τηλεγράφου, μὲ τὴν ἀντένα στερεωμένη στὴν πλάτη του, τὶς μπαταρίες στὴν τσέπη του καὶ τὰ ἀκουστικὰ στ' αὐτιά του, παρακολουθεῖ τὴ ρουκέτα στὴν πτῆσι της, γιατὶ εἶναι ἐφοδιασμένη μ' ἕναν μικρὸ πομπό, ποὺ καθορίζει κάθε τόσο σὲ τί ὕψος βρίσκεται.

Δὲν ἔχουν περάσει δέκα δευτερόλεπτα κι' ὁ Ζὰκ ἀναγγέλλει πὼς ἡ ἄνυψωσι τῆς ρουκέτας σταμάτησε. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα ἐξαντλήθηκε ὅλη ἡ καύσιμη ὕλη καὶ ἡ ρουκέτα ἔφτασε σὲ ὕψος 33.956 μέτρων.

— Τώρα ξανάπεσε στὶς δέκα χιλιάδες μέτρα, λέει ὁ Ζάκ... Τώρα θ' ἀνοίξη τὸ ἀλεξίπτωτο.. Τώρα βρίσκεται στὶς ἐφτά, τώρα στὶς τρεῖς.

Πέντε ζευγάρια μάτια σηκώνονται τότε στὸν οὐρανὸ κι' ἄξαφνα ἡ Ἀντουανέττα φωνάζει καὶ δείχνει μὲ τὸ δάχτυλό της:

— Νάτην, τὴ βλέπω!

Πραγματικά, ἐκεῖ ποὺ δείχνει, διακρίνεται καθαρὰ μαῦρος καπνός. Αὐτὸ ἦταν ἕνα «εὕρημα» τοῦ Ἀντρέα γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ διακρίνουν τὴ ρουκέτα, ὅταν θὰ πέφτη. Καὶ σίγουρα, ἂν δὲν ὑπῆρχε ὁ καπνὸς αὐτός, τὰ μάτια τους δὲ θὰ μποροῦσαν νὰ διακρίνουν τὴ ρουκέτα μέσα στὴν πρωϊνὴ ὁμίχλη.

Ἀφήνοντας τὸ Βαρνάβα ποὺ οἱ κόποι, οἱ συγκινήσεις καὶ ἡ ἀγρύπνια εἶχαν παραλύσει ἐντελῶς, οἱ τέσσερες νέοι ὥρμησαν στὸ μέρος, ὅπου εἶδαν τὴ ρουκέτα νὰ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Σπουδαία τὰ λάχανα...

Ὁ πατέρας τοῦ Σάκη εἶναι μανιώδης κυνηγός. Ἀποφασίζει, λοιπόν, μιὰ Κυριακὴ νὰ πάρη μαζί καὶ τὸ γυιό του.

— Παιδί μου, τὸ κυνῆγι πρέπει νὰ ξέρης ὅτι εἶναι ἡ καλύτερη ἀπασχόλησι... Γι' αὐτὸ νάρθης μαζί μου γιὰ νὰ τὸ συνηθίσης καὶ νὰ τὸ ἀγαπήσης μὲ τὸν καιρό... λέει στὸ Σάκη κι' ἐκεῖνος πετάει ἀπ' τὴ χαρά του.

Μὰ στὶς 3 τὸ πρωΐ, ὅταν τὸν ξυπνάη γιὰ νὰ φύγουν, ὁ Σάκης ἔχει ἀλλάξει γνώμη:

— Καλὲ μπαμπᾶ, τόσο νωρὶς πᾶνε στὸ κυνῆγι; λέει γεμάτος παράπονο.

Ἐπὶ τέλους, ὅμως, σηκώνεται κι' ἀκολουθεῖ τὸν πατέρα του μὲ χίλια βάσανα.

Ὅταν φτάσανε στὸ μέρος ποὺ θὰ κυνηγοῦσαν, ὁ πατέρας του λέει στὸ Σάκη:

— Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ πουλὶ ποὺ πετάει ψηλά; Εἶναι πέρδικα... Θὰ τὸ σημαδέψω τώρα...

Καὶ σηκώνοντας τὸ ὅπλο του ρίχνει στὴν πέρδικα.

Τὸ πουλὶ πληγώνεται καὶ πέφτει μερικὰ βήματα μακρυά τους.

— Βλέπεις, παιδί μου; Ἡ πέρδικα σκοτώθηκε μὲ μιὰ μονάχα τουφεκιὰ ποὺ τῆς ἔρριξα...

Μὰ ὁ Σάκης, ποὺ δὲν τοῦ ἄρεσε καὶ πολὺ τὸ κυνῆγι, ἀπαντάει:

— Καλὲ μπαμπᾶ, ἀπὸ τόσο ψηλὰ ποὺ ἔπεσε τὸ δύστυχο πουλί, ὁπωσδήποτε θὰ σκοτωνόταν!... Ἄδικα, λοιπόν, χάλασες τὰ σκάγια σου...

ΜΙΚΥ-ΜΑΟΥΣ

«ΟΙ ΚΑΣΚΑΡΙΚΕΣ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΙΛΤΟΥ»

Ἡ γατοκασκαρίκα

Ἄ! πά! πά!, χρυσᾶ μου παιδιά! Ὅλα τὰ περίμενα, ἀλλὰ ὄχι κι' αὐτό! Ἀκοῦς νὰ μοῦ σκαρώση κασκαρίκα! —ποιός νομίζετε;— ὁ Τρισκεμίας! Ποιὸς νὰ τ' ἀκούση καὶ νὰ μὴ φρίξη. Ὁ ἀγαπημένος μου γάτος... κασκαρικοποιός! Καὶ μὴ χειρότερα!

Θὰ μοῦ πῆτε ὅτι ἔχει καὶ τὸ δίκιο του. Ὕστερα ἀπ' τὴν κασκαρίκα ποὺ τοῦ σκάρωσα ἐγὼ τὴν περασμένη ἑβδομάδα —τὴ διαβάσατε— σὰν γάτος μὲ φιλότιμο ποὺ εἶναι, ἔπρεπε νὰ πάρη τὸ αἷμα του πίσω! Καὶ τὸ πῆρε ὁ μπιρμπάντης!

Προχτές, ποὺ λέτε, ἐπειδὴ ἔκανε ψυχρούλα τὸ πρωΐ, ἀποφάσισα νὰ ραχατέψω λίγο στὸ κρεβάτι μου.

— Κάτσε, Μπάρμπα Μίλτο, νὰ ξεκουραστῆς, εἶπα. Ἂν ἀρχίση λίγο ἀργότερα τὸ πιλάτεμα τῶν μπόμπιρων, δὲν πρόκειται νὰ χαλάση ὁ κόσμος. Πᾶς κατὰ τὶς δέκα στὸ γραφεῖο.

Ὁ Μπάρμπα Μίλτος, ὅπως ἦταν φυσικό, συμφώνησε μαζί μου γι' αὐτὸ καὶ φώναξα τὸν Τρισκεμία.

— Ἄιντε, τοῦ εἶπα. Ξεκίνα γιὰ τὸ γραφεῖο. Ἐγὼ θ' ἀργήσω λίγο.

— Νιουρ-νιούρ, ἔκανε ὁ ἀγαπημένος μου γάτος χαρούμενος.

— Ναί, θὰ πᾶς μόνος σου, ἀλλὰ δὲ θέλω μπιρμπαντιὲς στὸ δρόμο. Ὅπου βλέπεις χασάπικο ἢ ψαράδικο, θὰ περνᾶς ἀπ' τ' ἄλλο πεζοδρόμιο, γιὰ νὰ μὴ σὲ βάλη ὁ πειρασμὸς καὶ κάνης καμμιὰ κουτσουκέλα, γιατὶ πᾶς χαμένος κακομοίρη! Θὰ φᾶς καμμιὰ χασάπικη κλωτσιὰ καὶ θὰ γίνης σκόνη!..

— Νὶρ-νίρ, μὲ καθησύχασε ὁ Τρισκεμίας.

— Ἔ! ἄμε στὸ καλό. Κι' ἂν ἔρθη κανεὶς στὸ γραφεῖο καὶ μὲ θέλη, νὰ μὲ περιμένη.

Ὤ! λαχτάρα μου τί μὲ περίμενε ὅταν ἔφτασα! Τὸ θυμᾶμαι καὶ σηκώνεται ἡ τρίχα τῆς καράφλας μου!

Καθώς, λοιπόν, πῆγα ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα τοῦ γραφείου μου, στάθηκα ξαφνιασμένος. Ἀπὸ μέσα ἄκουσα ἕνα νιαρνιαριτό, ποὺ θἄπρεπε νὰ βγαίνη τοὐλάχιστο ἀπὸ δέκα γατοστόματα. Γιατὶ ἦταν «νιαὰρ» χοντρό, «νιοὺρ» ψιλό, «νιὲρ» ψιλόχοντρο...

— Μπᾶ! σὲ καλό μου, ψιθύρισα. Μήπως ἄρχισαν τ' αὐτιά μου νὰ βουΐζουν; Ἀκούω ἕνα σωρὸ νιαρνιαρίσματα, χωρὶς κανένα ἀπ' αὐτὰ νὰ εἶναι τοῦ Τρισκεμία! Κύριε ἐλέησον!...

Γύρισα τὸ χερούλι, χωρὶς νὰ κάνω θόρυβο, ἄνοιξα λίγο τὴν πόρτα κι' ἔχωσα μέσα τὸ μῦτο μου γιὰ νὰ δῶ τί συμβαίνει.

Ἔ! λοιπόν, ἐκεῖνο ποὺ εἶδα, ἔκανε τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς μου νὰ ξανασηκωθῆ.

Ἀπάνω στὸ γραφεῖο μου ἦταν συγκεντρωμένοι δυὸ γάταροι καὶ ὀχτὼ μικρὰ ψιψίνια — ὀχτώ, τὰ μέτρησα— καὶ στὴν καρέκλα μου ὁ Τρισκεμίας ποὺ κάτι τοὺς ἔλεγε νιαρνιαριστά.

— Κύριε τῶν Δυνάμεων! ψιθύρισα. Τί θέλει ὅλο αὐτὸ τὸ γατομάνι στὸ γραφεῖο μου;

«Χράπ» ἄνοιξα τὴν πόρτα καὶ νᾆμαι μέσα φουντωμένος.

Μόλις μὲ εἶδε ὁ Τρισκεμίας, ἔτρεξε κοντά μου μὲ ὄρθια τὴν οὐρίτσα του:

— Νιουρ-νιὲρ-νίρ, μοῦ λέει.

— Τί ἔκανε, λέει; ἔβαλα ἐγὼ τὶς φωνές. Εἶναι ἡ ξαδέρφη σου μὲ τὸν ἄντρα της καὶ τὰ παιδιά τους; Χαίρω πολύ, ἀλλὰ τί θέλουν στὸ γραφεῖο μου; Ἐδῶ ἔχουμε δουλειά! Δὲν εἶναι σαλόνι, γιὰ νὰ δεχόμαστε ἐπισκέψεις!

— Νιὰρ-νὶρ-νιούρ, μοῦ λέει ὁ Τρισκεμίας.

— Πῶς; φώναξα ἐγώ. Θὰ μείνουν μαζί μας; Ἄ! Τρισκεμία μου! Τὸ ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ, ἀλλὰ αὐτὸ δὲ μπορεῖ νὰ γίνη! Ἀκοῦς νὰ μείνουν μαζί μας! Καὶ τί θὰ τὸ κάνομε ἐδῶ; Γατοκομεῖο;

Τί ἦταν αὐτὸ ποὺ μὲ βρῆκε, χρυσᾶ μου παιδιά; Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲ μπόρεσα νὰ ξαναβγάλω ἄχνα ἀπ' τὸ στόμα μου, γιατὶ ὅλο ἐκεῖνο τὸ γατομάνι ἄρχισε νὰ νιαρνιαρίζη τόσο δυνατά, ποὺ νόμιζες πὼς βρισκόταν σὲ... γατοτρελλοκομεῖο!

— Σωπᾶτε!, φώναξα ἀναστατωμένος. Σωπᾶτε, γιατὶ θὰ ξεσηκώσετε ὅλη τὴν πολυκατοικία στὸ ποδάρι!...

Καὶ τὴν ξεσηκώσανε, χρυσᾶ μου παιδιά! Πρῶτος κατέφθασε ὁ κύριος Διαφεντῆς καὶ ὕστερα μὲ τὴ σειρὰ ὅλοι οἱ ἔνοικοι τῆς πολυκατοικίας ἀπ' τὸ θυρωρὸ ὡς τὸν ἀσαντζερίτζη!

Τὰ παρακάτω δὲ χρειάζεται νὰ σᾶς τὰ πῶ. Ἐκεῖνο μόνο ποὺ σᾶς λέω, εἶναι τοῦτο. Ὅταν τὸ γραφεῖο μου γέμισε ἀπὸ κόσμο, μέσα βρισκόμουνα μονάχα ἐγώ, γιατὶ ὁ Τρισκεμίας μὲ τὴν οἰκογένεια τῆς ξαδέρφης του ἔγιναν καπνὸς ἀπ' τὸ παράθυρο.

Λαρὶ - λαρὸ
Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΙΛΤΟΣ

κατεβαίνη, κρεμασμένη πιὰ ἀπὸ τὸ ἀλεξίπτωτό της.

Ξαφνικά, ὅμως, χάνεται πίσω ἀπὸ κάτι δέντρα, σὲ ἀπόστασι περίπου ἑνὸς χιλιομέτρου. Εὐτυχῶς κι' αὐτὸ τὸ εἶχε προβλέψει ὁ Ἐρρῖκος. Γιατὶ μόλις ἡ ρουκέτα ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ τὴ Γῆ, ξεφεύγει ἀπὸ μέσα ἕνα μικρὸ μπαλλονάκι καὶ στέκεται μετέωρο σὲ ὕψος 30 μέτρων σχεδόν, ἑνωμένο μὲ τὴ ρουκέτα μ' ἕνα σχοινάκι. Ἔτσι οἱ τέσσερις νέοι μποροῦν νὰ τὴ βροῦν εὔκολα.

Ὁ Ἐρρῖκος ἔτρεξε γρηγορώτερα ἀπὸ τοὺς φίλους του. Καὶ προτοῦ νὰ τὸν φτάσουν αὐτοί, εἶχε τὸν καιρὸ ν' ἀνοίξη τὴν καμπίνα. Τὸ θέαμα ὅμως ποὺ παρουσιάζεται τότε στὰ μάτια του τὸν γεμίζει φρίκη.

— Νὰ μὴν ἔρθη ἐδῶ ἡ Ἀντουανέττα! λέει μὲ φωνὴ βραχνή.

Ὁ Ἀντρέας, ἀκούγοντας τὰ λόγια του, πιάνει τὴ νέα ἀπὸ τὸ χέρι γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίση.

— Ἀφῆστε με, σᾶς παρακαλῶ, ἀφῆστε με, θέλω νὰ δῶ! διαμαρτύρεται ἐκείνη προσπαθῶντας νὰ ἐλευθερωθῆ.

Ἄδικα ὅμως γιατὶ ὁ Ἀντρέας τὴν κρατάει μὲ ὅλη του τὴ δύναμι. Ἐνῶ ὅμως δὲν τὴν ἀφήνει νὰ τοῦ ξεφύγη, δίνει στὴ φωνή του ἕνα τόνο παρακλητικό.

— Ὄχι, Ἀντουανέττα, λέει. Δὲν πρέπει μιὰ καὶ δὲν τὸ θέλει ὁ Ἐρρῖκος. Θὰ εἶναι φρικτὸ τὸ θέαμα. Φανῆτε λίγο λογική, σᾶς ἱκετεύω, ἀγαπητή μου...

Ἡ Ἀντουανέττα δὲ προφταίνει νὰ προσέξη τὴ συγκίνησι καὶ τὴν τρυφερότητα ποὺ ὑπάρχει στὸν τόνο τῆς φωνῆς τοῦ Ἀντρέα. Μπροστά τους παρουσιάζεται ὁ Ἐρρῖκος, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Ζὰκ Ναταλί, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, σωστὸ κουρέλι. Ἡ ἀποτυχία τῆς δοκιμῆς του τὸν ἔχει ἀπελπίσει. Εἶχε βασίσει σ' αὐτὴν ὅλες του τὶς ἐλπίδες καὶ τώρα...

Ὡστόσο ὁ Ζάκ, καταταραγμένος ἀπ' αὐτὸ ποὺ εἶχαν ἀντικρύσει τὰ μάτια του, τὰ οἰκτρὰ λείψανα τοῦ δυστυχισμένου ποντικοῦ, λέει καὶ ξαναλέει:

— Εἶναι φρικτό! Δὲ μπορεῖτε νὰ ριψοκινδυνέψετε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα! Εἶναι φρικτό, εἶναι φρικτό!

Κι' ὡστόσο, λίγες ὧρες ἀργότερα, μέσα στὸ αὐτοκίνητο ποὺ τοὺς γυρίζει πίσω στὸ Παρίσι, ὁ Ἀντρέας ἀκούει τὸν Ἐρρῖκο νὰ μουρμουρίζη ἀπὸ μέσα ἀπ' τὰ δόντια του:

— Ὅπως κι' ἂν ἔχη, ἐγὼ θὰ φύγω!

Τὸ μεγάλο ξεκίνημα

Πέρασαν μερικοὶ μῆνες.

Ὁ Ἀντρέας ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν ἐντατικὴ ἐργασία, πῆγε στὴν ἐξοχὴ γιὰ ν' ἀναπαυθῆ λιγάκι. Ἡ κυρία Μπορέ, ποὺ ἔχει γίνει ἡ στενώτερη φίλη τῆς κυρίας Μπερνάν, τὸν προσκάλεσε μαζὶ μὲ τὴν Ἀντουανέττα νὰ πᾶνε νὰ περάσουν μερικὲς ἡμέρες στὴν βίλλα τους, στὸ Πασσύ.

Ὁ Ἐρρῖκος ποὺ αὐτὸς εἶναι ἀκούραστος, καὶ ποὺ δὲν ἀγαπάει καθόλου τὴ φύσι, δὲ μπορεῖ νὰ ζήση καὶ ν' ἀναπνεύση παρὰ μονάχα στὸ Παρίσι, μέσα στὸ στενό του ἐργαστήριο ἢ κάτω ἀπὸ τὸν θόλο τοῦ Ἀστεροσκοπείου. Προτίμησε λοιπὸν νὰ μείνη... Τὴν ὥρα αὐτὴ τὸν βρίσκουμε νὰ διορθώνη ἕνα ἄρθρο τοῦ Ζὰκ Ναταλί, ποὺ ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ ἀπέτυχε τὸ πείραμα, ἔχει πάρει ἀπὸ τοὺς δυὸ φίλους τὴν ἄδεια νὰ δημοσιεύη ἐλεύθερα σχετικὰ ὅ,τι θέλει.

Ὁ Ἐρρῖκος διαβάζει δυνατὰ μιὰ φράσι τοῦ ἄρθρου: «Καὶ τότε οἱ δυὸ νεαροὶ σοφοὶ ἀναγκάστηκαν νὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ τοὺς σκοπούς τους».

— Ἐπιμένεις καλὰ καὶ σώνει νὰ μᾶς ὀνομάζης σοφούς; ρωτάει ὁ Ἐρρῖκος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ.	240.—
Ἑξάμηνος	»	120.—
Τρίμηνος	»	60.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Λίρες Ἀγγλίας 6 —
»	Δολλάρια 17 —
»	Φρ. Βελγ. 840
»	Φρ. Γαλλ. 8.650
»	Φρ. Ἑλβ. 73 —
»	Μάρκα Γερμ. 72 —

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ». Δραγατσανίου 4. (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος) ΑΘΗΝΑΙ.

«Ἐμμ. Μπακλατζῆς καὶ Σία» Ε. Ε. Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ». Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ

Ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς 38

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπῦρος Μπέλλας, ὁδὸς Βούλγαρη 11, Ἀθῆναι.

Ἡ Ἀλληλογραφία μας

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Ροζαλίνα καὶ ἡ Μαρινέλλα Γαϊτανοπούλου, Ἁγίων Ὁμολογητῶν Νο 26α, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κυρίως ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Αἴγυπτο.

Ἡ Δήμητρα Γεωργίου, Μικρὸς Δρόμος Νο 9, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Μαρούλα Γεωργίου, (22 χρόνων), Ἀπόλλωνος 48, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ Λίζα Πιερίδου, Ἁγίου Λαζάρου Νο 119, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἰδίως ἀεροπόρους καὶ ναυτικούς, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ «Αἰσιόδοξη μελαχροινούλα», (18 χρόνων), ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἰταλία, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ἡ «Μάρθα», (21 χρόνων), ἀπὸ τὴν Ἀμμόχωστο, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο καὶ τὴ μετανάστευσι. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Δυὸ φίλες ἀπὸ τὴ Λεμεσό, ἡ «Νάνα», (16 χρόνων) καὶ ἡ «Ἀγάπη θριαμβεύει», ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—26 χρόνων. Ὅσοι θέλουν νὰ γράψουν στὶς ἀναγνώστριές μας αὐτὲς ἂς ἀπευθύνουν τὰ γράμματά τους Ν. Νικολαΐδη, Νο 2, Λεμεσός, Κύπρος.

Ἡ «Ἀνεμώνη τῆς Κύκκου» (17 χρόνων), μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένους νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ «Πανδώρα» καὶ ἡ «Νίκη», (20 χρόνων καὶ οἱ δυό), ἀπὸ τὴ Λευκωσία, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μόνο μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ «Ἔχασα τὴν ἀγάπη μου», (17 χρόνων), ἀπὸ τὴν Ἀμμόχωστο, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Τρεῖς φίλες ἀπὸ τὴν Πάφο, τὸ «Μελωδικὸ Ἀηδόνι», (17 χρόνων), ἡ «Ἀφαία» καὶ ἡ «Ἀντιγόνη», ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ «Τούλα», (17 χρόνων), ἀπὸ τὴ Λευκωσία, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς γνωριμίας.

Ἡ «Νιόβη» καὶ ἡ «Νεφέλη», (17 χρόνων καὶ οἱ δυό), ἀπὸ τὴ Λευκωσία, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ τὸ γάμο. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Στέφανος Μ. Σταυρινίδης, Τελωνεῖον Κ. Πάφου, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Λιάνα» καὶ «Μελανούρι».

Ὁ Ἀνδρέας Κωνσταντίνου, (24 χρόνων), Σοφοκλέους 28, Ἀκρόπολις, Λευκωσία, Κύπρος, μορφωμένος καὶ εὐπαρουσίαστος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Πάμπος Παναγῆ, (21 χρόνων), καὶ ὁ Ἀνδρέας Ζαχαρία, (20), Κύλα 4, Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Κώστας Ἀντωνίου, (24 χρόνων), Ἁγίας Φυλάξεως Νο 37, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ Βάσος Χριστοφόρου, (20 χρόνων), Κατωκοπιά, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 15—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Τρεῖς φίλοι, ὁ Α. Νικολάου, ὁ Η. Κοντογιάννη, καὶ ὁ Ἀνδρέας Θεοδώρου, Γκαρὰζ Ἀνδρέα Θεοδώρου, Ράϊτ Ἅγιος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων σὲ ὁποιοδήποτε θέμα.

Ὁ Γιαννάκης Ε. Παννῆς, Τ.Κ. 29, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Φρύνη».

Ὁ Κωστάκης Μιχαηλίδης καὶ ὁ Γιαννάκης Περικλέους, Γλάδστωνος 127, Λεμεσός, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Μιχαὴλ Ἀττιπᾶ, Ἰθάκης Νο 5, Μόρφου Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ Κλεόπας Περατικοῦ, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι.

Τρεῖς φίλοι, ὁ Ἀνδρέας Κωνσταντινίδης, (18 χρόνων), ὁ Σῶτος Παναγόπουλος, (18 χρόνων), καὶ ὁ Γεώργιος Λογοθέτης (17 χρόνων), Περικλέους Νο 13, Καϊμακλί, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἰδίως μὲ μαθήτριες, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ κάρτ-ποστάλ. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Πετράκης Γεωργίου, Co C.I.T.A., Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Δυὸ φίλοι, ὁ Ρογῆρος Μιχαὴλ καὶ ὁ Κωστάκης Γιάννουλος, Σχολὴ Μιστῆ, Λεμύθου, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16 — 19 χρόνων. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Ἀνδρέας Σ. Ἰωαννίδης, Ξάνθης Ξενιέρου Νο 45, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Χαρούμενη συμφωνία» ἀπὸ τὴ Ροδεσία.

Ὁ Δημήτριος Α. Τσιαλαμάτης, (18 χρόνων), Ἀγλαντζιά, Λευκωσία, Κύπρος θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κυρίως ἀπὸ τὴν Ἰταλία, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἄντρος Γ. Μαλίκκος, Πάνω Ζώδια, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας ἄνω τῶν 16 χρόνων.

Ὁ Νῖκος Σάββα, Ταχ. Κιβ. 444, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Τίμη», μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Νεόφυτος Σταύρου, (27 χρόνων), Βασιλέως Παύλου Α' 13, Παλλουριώτισσα, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ Νῖκος Σάββα, (18 χρόνων) καὶ ὁ Βάσος Γεωργίου (19 χρόνων), Ταχ. Κιβ. 444, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κυρίως ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Κώστας Γ. Τζαπούρας, Ἀμμοχώστου 6, Παλλουριώτισσα, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Ἀνδρέας Γεωργιάδης, Ταχ. Κιβ. 634, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 20—25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Παναγιώτης Εὐθυμίου, Μαυρομιχάλη Νο 3, Καλλιθέα, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἀνεμώνη» ἀπὸ τὰ Κύθηρα.

Ὁ Χριστοφῆς Κουνούδης, Ὀρά, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Δὲν γνώρισα τὴν εὐτυχία».

Ὁ Σοφοκλῆς Χριστοδούλου, Μαραθῶνος 1, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Εὔα» ἀπὸ τὸ Κάϊρο.

Ὁ Κόκος Χριστοδούλου καὶ ὁ Πάμπος Θεοχάρους, Ρήγαινας 73, Γραφεῖον Ταξί, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας κάτω τῶν 25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Παρασκευᾶς Μιχαήλ, Χέϊτεσταν Νο 5, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 15—16 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Γεράσιμος, Ἁγίας Φυλάξεως (Κάψαλος), Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Μηνᾶς Μενελάου, Ταχ. Κιβ. 14, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Νόστιμη μελαχροινούλα».

Ὁ Βασίλειος Δημητριάδης, (20 χρόνων), Πολυκατοικία Χ'' Κυριάκου, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Διάνα» ἀπὸ τὴν Ἐκάλη.

Ὁ Τάκης Χαραλάμπου, (18 χρόνων), Ταχ. Κιβ. 64, Πάφος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Τερψιχόρη». Μὲ τὴν ἴδια θέλει ἐπίσης ν' ἀλληλογραφήση καὶ ὁ Σπῦρος Ἀθανασίου, Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος.

Ὁ Τώνης Ἰωαννίδης, Ταχ. Κιβ. 57, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Διάνα».

Ὁ Νεόφυτος Μ. Νεοφύτου, Ἅγιος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Λίζα» ἀπὸ τὴν Ἄμφισσα μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων.

Ὁ Ἀνδρέας Χαραλάμπου, (20 χρόνων), Λυκούργου Νο 13, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἀνθισμένη μυρτούλα».

Ὁ Ἄνδρος Χριστοδούλου, (18 χρόνων), Ἀρτέμιδος 10, Καϊμακλί, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Τερψιχόρη».

Ὁ Γιῶργος Οἰκονόμου, Ποοδρόμιν, Πάφος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Λιάνα» ἀπὸ τὸ Γύθειο.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ Gerus Ballas, M)T Antzouletta, 24 Mary Axe London E.C.3, England, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἀνθισμένη Μυρτούλα» ἀπὸ τὸ Ἀργοστόλι.

Ὁ Xanos Triantafilos, M)T Parnassos, Co Egyptian United Navigation Sherif Pacha No 11, Alexandria, U.A.R., θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Κόκκινο κρινάκι» ἀπὸ τὴ Λευκωσία. Ὁ Iacovos Vidalis, (25 χρόνων), γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Λευκοθόη».

Ὁ Theodoros Iliou, (26 χρόνων), S)S Theonymphos Co S. Polemis Sons 80 Broad St. N.Y. 4, New York, USA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Antonios Mavgacis, M)S Athinai Hellenic Lines Ltd, 39 Broadway New York, 6 N.

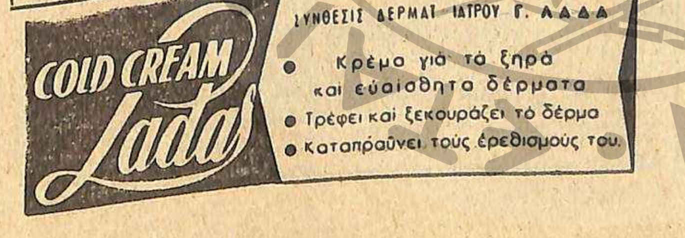

Ἡ πιὸ θρεπτικὴ καὶ ὑγιεινὴ τροφὴ

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΑΠΟ ΑΓΝΟ ΕΛΑΙΟΛΑΔΟ

ΕΝΤΟΣ 20 ΛΕΠΤΩΝ ΤΗΣ ΩΡΑΣ ΑΝΑΚΤΑΤΕ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Αὐτόματος καθαρισμὸς τῆς ἐπιδερμίδος καὶ ἀπαλλαγὴ τελεία ἀπὸ φακίδες - λεκέδες - μπιμπίκια - ρυτίδες ἐντὸς 20 λεπτῶν τῆς ὥρας, μὲ νέαν ΒΙΟΛΟΓΙΚΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ τῶν καλυτέρων ξένων ἐπιστημόνων τὴν ὁποίαν ἐφαρμόζει μόνον τὸ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ

"HOLLYWOOD"

Πλατεία Καπνικαρέας 8 - ΑΘΗΝΑΙ
Δεχόμεθα καθ' ἑκάστην 10-2 & 4-8
Συμβουλαὶ δωρεάν.
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 25.562

Ἀρκεῖ ἕνα ἐλαφρὸ σαπούνισμα μὲ τὸ θαυμάσιο σαπούνι τουαλέττας «Ἄρωμα». Ὁ βελούδινος ἀπαλὸς ἀφρός του, καθαρίζει τὸ δέρμα, χωρὶς νὰ τοῦ ἀφαιρῇ τὴν φυσική του ἀπαλότητα. Ἔτσι, μόλις ξεπλυθῆτε, τὸ πρόσωπό σας λάμπει, διότι τὸ δέρμα σας καθαρὸ καὶ ἐλεύθερο δείχνει ὅλη του τὴν δροσιά.

Τὸ σαπούνι τουαλέττας «ΑΡΩΜΑ» εἶναι εἶδος διεθνοῦς ἐπιπέδου ποὺ μπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ τὰ πιὸ ἀκριβὰ Εὐρωπαϊκὰ καὶ Ἀμερικάνικα σαπούνια. Προϊὸν μιᾶς μεγάλης Βιομηχανίας τῆς Α. Ε. Χαρίλαος καὶ Κανελλόπουλος κατασκευάζεται μὲ τὰ τελειότερα νέα μηχανήματα. Κυκλοφορεῖ σὲ δύο ἀρωματισμοὺς καὶ ξεχωρίζουν ἀπὸ τὸ χρῶμα τους (πράσινο καὶ ρόζ).

Ἐπίσης σὲ δύο μεγέθη κανονικὸ καὶ μπάνιου. Δοκιμᾶστε το.

Θὰ ὠμορφήνῃ τὴ ζωή σας καὶ τὸ δέρμα σας. Θὰ κάνῃ τὴν τουαλέττα σας ἀπόλαυση.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΩΝΙΑ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
καὶ ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 18
Τ. Α. 620-666
ΔΕΧΕΤΑΙ 5—8

ΑΛΛΑΓΗ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ
ΠΟΠΗ ΣΠΗΛΙΩΤΟΥ — ΜΠΑΖΙΝΑ
Ἰατρὸς γυναικολόγος. Σατωβριάνδου 22. Νέος ἀριθμὸς τηλεφώνου 523-845

Y., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἔλα αὔριο».

Ὁ Ioannis Polemis, S)S Areti S., Co United Operatores Shipping Agencies 80, Broad St., New York N.Y. USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες εὐπαρουσίαστες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας μέχρι 35 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ διαρκοῦς φιλίας. Ὁ ἴδιος θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Νεφέλη» ἀπὸ τὴν Κύμη.

Ὁ John Marmaras, (20 χρόνων), S)S Deyon Co N.J. Coulandris Baltic House, 27 Leandenhall St. London E.C.3, Engand, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Rizos Moschopoulos, M)S Ada Gorthon, Gorthon Line Helsingborg, Sweden, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ Rizos Franco, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι.

Ὁ Basil Valmas, S)S Devon Co N.J. Goulandris, Baltic House 27 Leandenhall St. London E.C.3, Engand, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἥρα».

Ὁ Christos Stamatopoulos, S)T Olympic Falcon, Co Olympic Maritime S.A. 17 Avenue de Monte Carlo, Monte Carlo, Monaco, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 20—30 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Efstathios Darivas, S)S Belgium, The Fenton Steamship Co Bevis Marks House, London, England, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μουσίτσα».

Ὁ Μ. Α. Κ., ὁ D. I. L. καὶ ὁ D. O. N., S)T Worl Bond, Transoceanic Marine I.N.C., 39 East 51 St., New York 22, N.Y. USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ «ΒΕ — ΒΕ», (20 χρόνων), μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένους νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 23—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὸ γάμο.

Ἡ «Ἀνατολή», (18 χρόνων), ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Τρεῖς φίλες ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ἡ «Κοκώ», ἡ «Νανά» καὶ ἡ «Ντούνια», (18 χρόνων καὶ οἱ τρεῖς), ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μόνο μὲ ναυτικούς, κατὰ προτίμησι μὲ πλοιάρχους ἢ μηχανικούς, ποὺ κατάγονται ἀπὸ τὴ Χίο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ διαρκοῦς φιλίας. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Ἡ Eleni K. Cihangir Akarsu Cad. Safak Ap. Zincj Kat., Istanbul, Turkiye, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μ' ἕνα σοβαρὸ κύριο ἀπὸ τὸν Καναδᾶ ἢ τὴν Αὐστραλία, ἡλικίας 40 — 50 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ «Kerini koukla», (17 χρόνων), Sisli Abide Hurriyet Cadd. 190, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μοναδικὸ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ «Κόρη τοῦ Νείλου» ἀπὸ τὸ Κάιρο, ὄμορφη καὶ χαριτωμένη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴ Ροδεσία, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο καὶ τὴ μετανάστευσι.

Ἡ «Ροδούλα», (17 χρόνων) ἀπὸ τὴ Μασσαλία, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μόνο μὲ Ἕλληνες ναυτικούς, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο καὶ τὴ μετανάστευσι.

Ἡ «Χαμένη εὐτυχία», (18 χρόνων), ἀπὸ τὸ Κάιρο, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ «Παγώνα», (15 χρόνων), ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴ Ροδεσία καὶ τὸν Καναδᾶ, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ «Τάνια» καὶ ἡ «Φούλα», (18 χρόνων καὶ οἱ δυό), μορφωμένες καὶ εὐπαρουσίαστες, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ «Ἀθηνᾶ» καὶ ἡ «Ἥρα», (17 χρόνων καὶ οἱ δυό), ἀπὸ τὸ Κάιρο, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 20—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς γνωριμίας καὶ τὸ γάμο.

Ἡ «Ἀλέκα», (20 χρόνων) ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Δυὸ φίλες, ἡ Helen, (17 χρόνων) καὶ ἡ Rena, (18 χρόνων), M. Procou 82 Rue Esnah, Ibrahm eh, Alexandria, U.A.R., ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 20—30 χρόνων, στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ἡ Μ. Ρ. καὶ ἡ Ν. Μ. Rue Safia Zaghloul 33, Alexandrie, Egypte, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν ἡ πρώτη μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ ἡ δεύτερη ἀπὸ τὴ Λευκωσία. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ Theodosia Damaskinou, Tarlabasi Kalyoncukulluk Simitci Sok. No 4 Beyoglu, Istanbul, Turkiye, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Δυὸ ἀδελφὲς ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ἡ «Μουσίτσα» καὶ τὸ «Κορίτσι μὲ τὰ παραμύθια», θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν ἡ πρώτη μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ ἢ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ἡ δεύτερη θὰ προτιμοῦσε ν' ἀλληλογραφήση μὲ σκηνοθέτες ἢ παραγωγοὺς ταινιῶν.

Ἡ «Λευκὴ θεά», (18 χρόνων), ἀπὸ τὸ Κάιρο, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ «Τούλα», (17 χρόνων), ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὸ γάμο. Ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Ἡ Rita Cudsi, P.O. Box 411, Khartoum, Sudan, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ ἁγνῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ George Athanasiou καὶ ὁ D. Cliches, Co Geo L.H. Leaver Campbellvelle, Ontario, Canada, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες μορφωμένες καὶ εὐπαρουσίαστες, ἡλικίας 18—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Emilios Papadopoulos, 298 Ryding Av. Toronto, Canada, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, μορφωμένες καὶ εὐπαρουσίαστες, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ὁ George, 1000 Danfort Ave. Toronto Ont. Canada, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Χαρούμενη Νότα».

Ὁ Giorgio Roditis, Via Marmolada 10, Presso Ferrari Parma, Italia φοιτητὴς ἰατρικῆς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες καὶ ξένες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Andreas Alexandrou, 33 Broefelt Rd. Clapam S. W.4, London, England, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ Sergios Iatrides, 30 Illowra Parkway, Primbee, N.S. W., Australia ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴ Ρόδο, ἡλικίας κάτω τῶν 22 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Chriss Pappas, (18 χρόνων), 139 Morehead St. Redfern, Sydney, Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, κατὰ προτίμησι μαθήτριες, ἡλικίας 16—18 χρόνων, στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήση. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

amazone
ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ HAUTE COUTURE

ΕΡΜΟΥ 48

ΔΙΑ ΝΑ ΩΦΕΛΟΥΜΕΘΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΓΗΤΑ

Ἡ μπύρα ὅταν πίνεται κατὰ τὰ γεύματα, μειώνει κατὰ 20% τὰ πεNone ριττωματικὰ ἀμυλώδη ὑπολείμματα καὶ κατὰ 15% τὰ ἐκ τοῦ κρέατος προερχόμενα ὑπολείμματα. Παραλλήλως, τὰ μὴ ἀφομοιωθέντα λίπη περιορίζονται κατὰ 25%. Πίνετε ταχτικὰ μὲ τὸ φαγητὸ τὴν ἐξαιρετικὴ μπύρα ΦΙΞ. Θὰ αἰσθάνεσθε καλύτερα.

ΜΑΝΤΑΡΙΣΤΡΙΕΣ
ΚΑΛΤΣΩΝ, ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ.... Οὐδεμίαν εὐθύνην ἀναλαμβάνομεν διὰ βελόνας **ΟΥΝΙΒΕΡΣΟ** αἵτινες πωλοῦνται ἢ ἐπισκευάζονται ἐκτὸς τῆς ἀντιπροσωπείας. Εἰς οὐδένα πωλοῦμεν βελόνας ἢ ἀνταλλακτικὰ **ΟΥΝΙΒΕΡΣΟ** πρὸς ἐμπορίαν καὶ συνεπῶς αἱ τυχὸν πωλούμεναι ἢ ἐπισκευαζόμεναι βελόναι παρὰ τρίτων δέον νὰ θεωρηθῶσι μεταχειρισμέναι ἢ ἐπισκευασμέναι διὰ μεταχειρισμένων ἀνταλλακτικῶν. **ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤ)ΠΕΙΑ ΕΛΒΕΤΙΚΩΝ ΒΕΛΟΝΩΝ ΟΥΝΙΒΕΡΣΟ, ΑΝΤ.** καὶ **ΕΛ. ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ,** Θεμιστοκλέους 4 (Στοά). Τηλεφ. 26.102 — Ἀθῆναι.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗ
ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ
ΔΙΔΟΤΟΥ 49 — Τηλ. 614.869
Ὁ ἰατρὸς ΧΡ. ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗΣ τέως ἐπιμελητὴς Μαιευτηρίου «ΜΑΡΙΚΑ ΗΛΙΑΔΗ» δέχεται ἐπισκέψεις καθ' ἑκάστην 11—1 καὶ 5—7 μ. μ. καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Τὰς ἀπόρους δωρεὰν ἑκάστην Τετάρτην.

Ὁ John Stratjs, (27 χρόνων), Ana Street Urana, N.S.W., Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, ἡλικίας κάτω τῶν 25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ S. Pappas, (29 χρόνων), G.P.O. Box 1355 H, Adelaide S.A., Australia, καθηγητὴς τῆς Ἀγγλικῆς τοῦ ὑπουργείου Παιδείας Ν. Αὐστραλίας, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, ἡλικίας 18—29 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Tassos Thanopoulos, (24 χρόνων), Dusseldorf Benrath Tellering St. 24, Germany, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 17—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ Louis Vanos, 299 Main St., Port Washington, New York, USA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Τὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας».

Ὁ Peter καὶ ὁ Angelos, 121 Huron St., Toronto, Canada, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὴ «Νίνα» καὶ τὴ «Νόρα».

Ὁ Georges Paps., B.O.P. 249 Kipustri, Congo Belge, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἀνατολὴ» ἀπὸ τὸν Καναδᾶ.

Ὁ Jimis Nicolaou, (28 χρόνων), 38 Tyrred Ave. Toronto Ont, Canada, καὶ ὁ L. Berdanos, (26 χρόνων), 146 Camble Ave., Toronto, Canada, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ.

Ὁ Elias Christos, 3329 Mitchigan Ave. East Chicago, Ind., USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μόνο γιὰ σένα ζῶ».

Ὁ Louis Vannos, 229 Main St., Port Washington, New York, USA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Nick Rotas, 732 South Broadway Baltimore 31, M.D., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Χλόη».

Ὁ James Postman, B.P. 249 Kipustri, Congo Belge, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἄτυχη σ' ὅλα».

Ὁ G. Mavroleas, (26 χρόνων), 14 Jakson St., Port Washington L.I., New York, USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Θυμωμένη θάλασσα».

Ὁ G. Bouzoukis, Boilerman Cass A' Scool U.S. Naval School Command, U.S. Naval Training Center, Great Lakes, Illinois, USA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας κάτω τῶν 25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ George Karides, 31684 P.O.1 (Greek Navy), BKLG 300 Service School Command, U.S. N.T.C., Great Lakes, Illinois, USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ Nick Giatzis, (23 χρόνων), 3987 1Jth St., San Francisco Calif., USA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Theofanis Sotirakos, (23 χρόνων), καὶ ὁ Aris Loukas, (23 χρόνων), Box 856 Eliot Lake Ont., Canada, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό.

Ὁ Pan Gikopoulos, Penning 23 Post Karpfham 2, Rottal, Germany, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Κρήτη, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ Fotjos Zarkadas, 249A Elizabeth Street Hobart Tasmania, Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ποθῶ μόνο ἐσένα».

Ὁ John Manos, (23 χρόνων), Cengelkoy Yeni Malesindde Maslak Sok. 13, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 15—23 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Castano Pier Guldo, Viale Papiniano 31, Milano, Italia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Jime Angelos and A. Michael, Hangar Camp. Via Cooma N.S.W., Australia, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—21 χρόνων. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Jean Parissis, Kirch Gasse No 3, Zurich 1, Scweiz, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18 — 24 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Costas Dimitriou, River Side Box 4339, Kitimat B.C., Canadas, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ ἁγνὲς Ἑλληνοποῦλες. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Dimitris Veis, Co Maison Lambo 5, Rue 26 Jullet, Le Caire, Egypte, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα, ἡλικίας μέχρι 22 χρόνων, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Nick Kontos, Crismer Ave., Baltimore 15, MD. USA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴ Σπάρτη, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἄρτεμις».

Ὁ Cost. Soumbasakis, (25 χρόνων), 263 W. 30 Street, New York, USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας κάτω τῶν 22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας. Ὁ ἴδιος ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Λευκὴ ὕπαρξι».

Ὁ Nick Yaludes, 1606 St., Cristofe St. Montreal, Canada, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18 — 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ J. Stefopoulos, Popular Cafe, Anna Street Urana N. S.W., Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, Πειραιᾶ καὶ Πελοπόννησο, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ T. Xenopoulos καὶ ὁ M. Christopoulos, Epif. Gatmann No 46, Busa Amerkaderes, Caracas, Venezuela, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὴ «Μπέμπα» καὶ τὴν «Ἀφροδίτη», ποὺ κατάγονται ἀπὸ τὴ Ζάκυνθο.

Ὁ S. Litsos, 404 W. 48, Str., New York 36 N.Y., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἥρα» ἀπὸ τὸ Σικάγο.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ «Κουκλίτσα», (18 χρόνων) ἀπὸ τὴ Νίκαια Πειραιῶς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἰδιαίτερα μὲ ναυτικούς, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ «Τούλα», (16 χρόνων) ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο καὶ τὴ μετανάστευσι.

Ἡ «Ἀθηνᾶ», (20 χρόνων) ἀπὸ τὴ Ραφήνα, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴ Ροδεσία, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ «Ταμάρα», (21 χρόνων) ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὸν Καναδᾶ καὶ τὴν Αὐστραλία, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς γνωριμίας.

Ἡ «Ὄμορφη Τάνια», (17 χρόνων) ἀπὸ τὴ Σκύρο, θέλει ν' ἀλληλογραφήση ἀποκλειστικῶς μὲ ναυτικούς, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ «Ναυσικᾶ», (16 χρόνων) ἀπὸ τὴ Λευκάδα, μαθήτρια Γυμνασίου, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους, ποὺ σπουδάζουν στὴν Ἰταλία καὶ τὴ Γερμανία.

Ἡ «Τί ἔχω πάθει», (17 χρόνων) ἀπὸ τὴ Νάξο, ποὺ ἔχει πολὺ πονέσει στὴ ζωή, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς

Ἄψογα ὑποκάμισα...

λευκὰ καὶ χρωματιστὰ
ἀπὸ ποπλίνες Πειραϊκῆς - Πατραϊκῆς
ποὺ δὲν μπαίνουν στὸ πλύσιμο
γιατί εἶναι ·SANFORIZED· (Σανφοράϊζντ)

Ποπλίνες ·SANFORIZED· 6 τύπων στὴν καλύτερη πάντοτε ποιότητα
ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ — ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

·SANFORIZED· σημαίνει εἰδικὴ τεχνικὴ ἐπεξεργασία τοῦ βαμβακεροῦ ὑφάσματος, ὥστε νὰ μὴν μπαίνῃ στὸ πλύσιμο. Ἀποκλειστικότης γιὰ τὴν Ἑλλάδα Πειραϊκῆς - Πατραϊκῆς

Μὲ ὅ,τι βάζει ὁ νοῦς σὲ βαμβακερὰ ὑφάσματα, ἡ

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ Α.Ε.

ντύνει, στολίζει, νοικοκυρεύει!

100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΩΔΥΝΑ ΥΠΕΥΘΥΝΑ
Εἴμαστε ἀσυναγώνιστοι
Ἡ ὑπερτρίχωσις θεραπεύεται
Me KASTRIOTIS
ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΟΔΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 8 ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΤΗΛ. 618-010
ΧΑΛΑΡΩΣΕΙΣ ΣΤΗΘΟΥΣ ΜΥΤΕΣ ΡΥΤΙΔΕΣ ΑΚΜΕΣ

ἀλληλογραφίας μας...

Γιὰ τὶς κάτωθι ἀναγνώστριες μας ὑπάρχουν στὰ γραφεῖα μας γράμματα, ποὺ μποροῦν νὰ περάσουν νὰ τὰ πάρουν: Ἡ «Γωγὼ» ἀπὸ τὴν Ἄρτα, ἔχει γράμμα ἀπὸ τὴν Κων)πολι. Ἀπὸ τὸ S)S Elpis ὑπάρχουν γράμματα γιὰ τὴν «Ἔλα αὔριο» καὶ τὴν «Τίνα». Γράμματα ἐστάλησαν γιὰ τὴν «Ἀρνούλ», «Φλογερὴ Σπανιόλα»' «Νότα», «Ἀνοιξι», «Χωρὶς προστάτη», «Ζιζή», «Ἄννα - Μαρία» καὶ «Λευκὸ κρινάκι».

Ἡ «Τ ί ν α» καὶ ἡ «Ν ί ν α», (20 χρόνων καὶ οἱ δυό), ἀπὸ τὴν Κόρινθο, μορφωμένες καὶ εὐπαρουσίαστες, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι καὶ τὸ γάμο.

Ἡ «Κ α λ η μ έ ρ α θ λ ί ψ ι», ἀπ τὴ Σάμο, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο καὶ τὴ μετανάστευσι.

Ἡ «Ρ έ ν α» καὶ ἡ «Λ έ ν α», (16 χρόνων καὶ οἱ δυό), μαθήτριες Γυμνασίου, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς γνωριμίας.

Ἡ «Ἀ σ τ έ ρ ω», (20 χρόνων), ἀπὸ τὴ Λαμία, εὐπαρουσίαστη καὶ ἀρκετὰ μορφωμένη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μόνο μὲ ὁμογενεῖς ποὺ ἔχουν ἐγκατασταθῆ στὴν Αὐστραλία.

Ἡ «Π η ν ε λ ό π η», (20 χρόνων), ἀπὸ τὴν Ἰθάκη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μόνο μὲ συμπατριῶτες της ἐγκατεστημένους στὴν Ἀμερικὴ ἢ σὲ ὁποιαδήποτε χώρα τῆς Ἀφρικῆς μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς φιλίας καὶ τὸ γάμο. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Ἡ Ἀ θ η ν ᾶ Β ο υ μ ι β ά κ η, (30 χρόνων), Poste Restante, Κεντρικό, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ σοβαροὺς κυρίους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἰδιαίτερα μὲ ὅσους ἔχουν πονέσει στὴ ζωή, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ἡ «Ν ό τ α», (18 χρόνων), ἀπὸ τὸ Ἀγρίνιο, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Π ρ ό δ ρ ο μ ο ς Σ τ ρ α τ η γ ά κ η ς, Σατιστέως Νο 4, Τρίπολις, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Χαρούλα».

Ὁ Ἐ μ μ α ν ο υ ὴ λ Κ. Γ ι ε ν ο β έ ζ ο ς, Ἡρακλείτου Νο 3, Ν. Λιόσια, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Νίνα».

Ὁ Ἀ ν α σ τ ά σ ι ο ς Ξ ε ν ο δ ο χ ί δ η ς, Ἡροδότου Νο 70, Κομοτινή, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἥρα».

Ὁ Ἰ ω ά ν ν η ς Μ α λ λ ι α ρ ό ς, Νικοτσάρα 95, Βόλος, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἥρα» ἀπὸ τὸ Σουδάν.

Ὁ Δ η μ ή τ ρ ι ο ς Π α ν ά γ ο ς, Γυμναστηρίου Νο 17, Σῦρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Τυχερὴ μικρούλα».

Ὁ Μ ι χ α ὴ λ Π ο υ ρ ν α ρ ᾶ ς, Δαφνομήλη Νο 22, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Χαρούλα».

Ὁ Γ ι ῶ ρ γ ο ς Τ ρ α γ ά κ η ς, Καμπάνη, Κιλκίς, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὸ Σουδάν, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Νίνα».

Ὁ Δ ι ο ν ύ σ ι ο ς Σ τ ε φ α ν ό π ο υ λ ο ς, Μουζάκι, Ζάκυνθος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἔχασα τὴν ἐλπίδα».

Ὁ Ε ὐ θ ύ μ ι ο ς Π α ν τ έ ρ η ς, Μηλιὰ Γρεβενῶν, Κοζάνη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὸ Κάϊρο, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Νανά».

Ὁ Ἐ μ μ α ν ο υ ὴ λ Κ ω ν σ τ α ν τ ό π ο υ λ ο ς, Ἴριδος Νο 13, Νίκαια, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Φώφη».

Ὁ Μ. Φ α ν ο υ ρ ι ά κ η ς, Μαχαιριώτου Νο 13, Ἡράκλειο, Κρήτη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μιμίκα Φ.».

Ὁ Χ ρ ῆ σ τ ο ς Κ α ρ α μ ά ν ο ς, Μάνεσι, Ναύπλιο, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἔχασα τὴν ἐλπίδα».

Ὁ Π α ν α γ ι ώ τ η ς Ἀ λ ε ξ α ν δ ρ ί δ η ς, (22 χρόνων), Λεοντίου 14, Ἄνω Κυψέλη, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Ντίνα».

Ὁ Δ η μ ή τ ρ ι ο ς Κ α λ ό ς, Ἅγιοι Θεόδωροι, Καρδίτσα, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἀρτέμιδα».

Ὁ Κ. Μ η τ ρ ό π ο υ λ ο ς, Κρίτσκη 103, Βόλος, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἄνοιξι».

Ὁ Θ ε ό φ ι λ ο ς Χ α ρ α λ ά μ π ο υ, Πολυμέρη Νο 2, Βόλος, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Νίνα».

Ὁ Ἰ ω ά ν ν η ς Π ο υ λ ό π ο υ λ ο ς, Πανδώρας Νο 3, Ἀμαρούσιον, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Χαρούλα» ἀπὸ τὴ Σπάρτη.

Ὁ Δ η μ ή τ ρ η ς Κ υ ρ ι α κ ό π ο υ λ ο ς, (22 χρόνων), Πριάμου 12, Νέα Λιόσια, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστάλ.

Τρεῖς φίλοι, ὁ Τ ά κ η ς Ν ό β α ς, (25 χρόνων), ὁ Ἄ λ κ η ς Ἀ θ α ν α σ ί ο υ, (28 χρόνων) καὶ ὁ Χ. Μ α ρ ο ύ σ η ς, (27 χρόνων), Poste Restante, Μεσσήνη, Μεσσηνία, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ ἁγνῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Ἀ θ α ν ά σ ι ο ς Κ. Σ ε χ ι ώ τ η ς, Ἐπιδαύρου 119, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Χαρούλα» ἀπὸ τὴ Σπάρτη.

Ὁ Δ η μ ή τ ρ ι ο ς Ἰ ω α ν ν ί δ η ς, Τσουρουτσόγλου Νο 13, Ὑμηττός, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἀφροδίτη τῆς Μήλου» ἀπὸ τὴν Ἐκάλη.

Ὁ Δ η μ ή τ ρ ι ο ς Μ α ρ α γ κ ό ς, Στρατώνιον, Χαλκιδική, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Τούλα».

Ὁ Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς Θ ε ο δ ω ρ ί δ η ς καὶ ὁ Π. Παντελόπουλος, Poste Restante, Βόλος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ἐριέττα» καὶ «Χίλντα».

Ὁ Ε ὐ ά γ γ ε λ ο ς Μ ο υ σ ο υ ρ ά τ η ς, Πανεπιστημίου Νο 59, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἀνθισμένη γαζία».

Ὁ Κ. Χ. Σ τ α μ α τ ε λ ά κ η ς, Δημητρακοπούλου 3α, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἄσπιλο χιόνι». Μὲ τὴν ἴδια ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση καὶ ὁ Μ π ά μ π η ς Κ α θ ό λ ο ς, Ὄθωνος 22, Σπάρτη, Λακωνία, Grèce.

Ὁ Ε ὐ ά γ γ ε λ ο ς Ι. Θ ε ο δ ω ρ ᾶ τ ο ς, Διβαράτα, Πύλαρος, Κεφαλληνία, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Ζαΐρα».

Ὁ Ε ὐ ά γ γ ε λ ο ς Ρ α γ κ ο ύ σ η ς, Λήμνου Νο 6, Μοσχᾶτο, Ἀθῆναι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Τάνια».

Ὁ Ἰ ω ά ν ν η ς Α. Κ ο υ ρ ε λ ῆ ς, Poste Restante, Κεντρικό, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Νανὰ» ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια.

Ὁ Γ ε ώ ρ γ ι ο ς Σ α ρ α ν τ ό π ο υ λ ο ς, Νέα Ἀγαθούπολις, Κατερίνη, Πιερία, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Χαρούμενη συμφωνία».

Ὁ Σ τ α ῦ ρ ο ς Ρ ε τ ζ ο ύ λ η ς, Περίστασις, Κατερίνη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Τίτη».

Ὁ Ε ὐ σ τ ρ ά τ ι ο ς Π α π ᾶ ς, (20 χρόνων), Νοσοκομεῖο Σανατόριο, Ἰωάννινα, Ἤπειρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὸν Καναδᾶ.

Ὁ Π α ν α γ ι ώ τ η ς Ἀ λ ε ξ α ν δ ρ ά κ η ς, Βύρωνος, Κατερίνη, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Νανά».

Ὁ Τ ά κ η ς Κ α ρ β ο ύ ν η ς, (15 χρόνων), Θεμιστοκλέους 122, Αἰγάλεω, Λιούμη, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ τὴν Ἰταλία, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστάλ.

Ὁ Σ ω τ ή ρ ι ο ς Γ ε ω ρ γ α ρ ᾶ ς, (19 χρόνων), Κορυτσᾶς 26, Αἰγάλεω, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 17—19 χρονῶν, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ Ἰ σ ί δ ω ρ ο ς Μ ι χ α λ ά κ η ς, Γεωργίου Β)11, Μέγαρα, Ἀττική, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Χαμένη στὴν ὁμίχλη».

Ὁ Β α σ ί λ ε ι ο ς Χ α ρ α λ ά μ π ο υ ς, Μυκάλης Νο 39, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὸ Κάϊρο, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Λολίτα».

Ὁ Ἄ λ κ η ς Σ τ ρ α τ η γ ό ς, Ἰουστινιανοῦ Νο 38, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὸ Κάϊρο, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμο «Χρυσὴ πεταλούδα».

Τὰ φύλλα πέφτουν.

Ἕνας ἀκόμη χρόνος ἀπὸ τὰ νειάτα μας ἔφυγε. Δὲν ἔχει ὅμως σημασία. **Νειάτα δείχνει προπάντων τὸ φρέσκο δέρμα.** Καὶ φρέσκο δέρμα σᾶς ἐξασφαλίζουν μόνον **τὰ καλλυντικὰ "Φυλλίς".**

Μὲ τὰ ἐξαιρετικὰ συστατικὰ καὶ τὴν ἐπιστημονικὰ μελετημένη σύνθεσή τους ἐξουδετερώνουν ἀπολύτως τὴν ἐπίδρασιν τῶν καιρικῶν μεταβολῶν καὶ προφυλάσσουν τὸ δέρμα ἀπὸ τὸν πρόωρο μαρασμό.

Crème τροφὴ τοῦ δέρματος
Neige βάσις τῆς πούδρας καὶ τοῦ μακιγιάζ
Mousse (διὰ ξηρὰ δέρματα) } δύο ἰδεώδη
Perle (διὰ λιπαρὰ δέρματα) } ντεμακιγιάζ

Φυλλίς

ΝΑ γιατὶ τὸ DAL ὑπερέχει ποιοτικῶς!

1ον Εἶναι **λευκότερο** ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ἀπορρυπαντικὰ καί, φυσικά, τὸ λευκότερο ἀπορρυπαντικὸ κάνει τὴν λευκότερη μπουγάδα. Κανένα ἄλλο ἀπορρυπαντικό, Ἑλληνικὸ ἢ ξένο, δὲν εἶναι τόσο λευκό, ὅσο τὸ DAL.

2ον Χάρις εἰς τὴν ἀπαράμιλλη βασικὴ σύνθεσί του, τὸ DAL, ὄχι μόνον **προστατεύει τὰ χέρια** ἀποτελεσματικά, ἀλλὰ καὶ τὰ διατηρεῖ ὄμορφα, ἁπαλά. Αὐτὴ εἶναι ἡ μεγάλη προσφορὰ τοῦ DAL στὴν ὀμορφιὰ τῆς Ἑλληνίδας νοικοκυρᾶς.

3ον Κάνει τὸν **πλουσιώτερο ἀφρό,** ποὺ διατηρεῖται πολὺ περισσότερο χρονικὸ διάστημα ἐν συγκρίσει μὲ ὅλα τὰ ἄλλα ξένα ἢ Ἑλληνικὰ ἀπορρυπαντικά. Ὁ πλούσιος ἀφρὸς κάνει καὶ πλούσια μπουγάδα καὶ δὲν κουράζεται ἡ νοικοκυρά, διότι ὁ πολὺς ἀφρὸς δουλεύει γιὰ τὴν νοικοκυρά.

ΑΛΕΚΤΩΡ

DAL ΟΦΟΡΦΑΙΝΕΙ Ο,ΤΙ ΠΛΕΝΕΙ

Ἡ Κόκκινη ΠΑΡΘΕΝΟΣ... ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

Τὸ «παιδὶ-θαῦμα» ποὺ δολοφονήθηκε ἀπ' τὴ μητέρα του

Ἡ δίκη τῆς ντόνα Ἀουρόρα Ροντριγκέζ, ποὺ ἔγινε στὴ Μαδρίτη τὸ Μάϊο τοῦ 1934, συντάραξε ὄχι μόνο τὴν Ἱσπανία, ἀλλὰ κι' ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶχε σκοτώσει τὸν Ἰούνιο τοῦ 1933, τὴν κόρη της Χίλντεγκαρτ, τὸ «Παιδὶ-θαῦμα».

Εἴκοσι χρόνια πρωτύτερα, ὅταν ἦταν μιὰ νέα κι' ὄμορφη γυναῖκα, εἶχε ἀποφασίσει νὰ γεννήση ἕνα παιδὶ ποὺ νὰ καταπλήξη τὸν κόσμο. Καθὼς ὅμως ἦταν ὀπαδὸς τοῦ ἀναρχισμοῦ καὶ τοῦ ἐλευθέρου ἔρωτα, δὲ θεώρησε ἀναγκαῖο νὰ παντρευτῆ γιὰ νὰ γίνη μητέρα. Διάλεξε μονάχα τὸν πατέρα μὲ ἐπιστημονικὴ ἐπιμέλεια, ὥστε νὰ εἶναι σχεδὸν τέλειος σωματικά, ψυχικὰ καὶ πνευματικά.

Εἶπανε μερικοὶ πὼς ἡ ἐκλογή

Τ' ἄλλο πρωΐ, νωρίς, σκότωσε μὲ τέσσερις σφαῖρες τὴν κόρη της...

της εἶχε πέσει σὲ κάποιον παπᾶ ἀπ' τὸ Σαντάντερ, ποὺ πέθανε ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια, ἀφίνοντάς της μιὰ μικρὴ περιουσία. Ἄλλοι βεβαιώσανε πὼς εἶχε διαλέξει κάποιον Ἄγγλο ναυτικὸ ποὺ γνώρισε τυχαίως. Ἡ ἴδια ἀρνήθηκε καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο. Κι' ἡ ἀλήθεια δὲν ἔγινε ποτὲ γνωστή.

Πάντως, ὅταν ἀπέκτησε μὲ τὸν ἀσυνήθιστο αὐτὸ τρόπο μιὰ κόρη, ἡ ντόνα Ἀουρόρα διέκοψε κάθε δεσμό της μὲ τὸν πατέρα καὶ δὲν τὸν ἄφισε κἂν νὰ δηλώση τὸ παιδὶ γιὰ δικό του στὸ Ληξιαρχεῖο.

Ἄγνωστο πῶς τὰ κατάφερε νὰ πάρη μιὰ εἰδικὴ ἄδεια—περίπτωσι μοναδικὴ στὴν Ἱσπανία—γιὰ νὰ ἔχη ἡ κόρη της μόνο τὸ μικρὸ ὄνομα Χίλντεγκαρτ, χωρὶς ἐπίθετο.

Τὴ μεγάλωσε μὲ ἐπιστημονικὴ ἀκρίβεια καὶ τὴν ὑπέβαλλε σὲ εἰδικὴ δίαιτα, γιὰ ν' ἀναπτυχθῆ ἰδιαίτερα ὁ ἐγκέφαλός της. Τὴν ἔπλασε ὅπως τὴν ἤθελε κι' ἀπέκτησε ἀπόλυτη ἐπιβολὴ ἀπάνω της.

Τῆς διάλεγε μὲ προσοχὴ ὅ,τι διάβαζε, καὶ δὲν τὴν ἄφινε νὰ δῆ ἢ νὰ μιλήση μὲ κανένα ποὺ πίστευε πὼς θὰ μποροῦσε νἄχη βλαβερὴ ἐπίδρασι πάνω της.

Τὰ ἀποτελέσματα ἱκανοποίησαν μὲ τὸ παραπάνω τὶς προσπάθειες καὶ τὶς προσδοκίες της: Ἡ Χίλντεγκαρτ μποροῦσε νὰ διαβάζη μ' εὐκολία σὲ ἡλικία 22 μηνῶν. Στὰ 11 χρόνια της, ἐθεωρεῖτο πιὰ «παιδὶ—θαῦμα».

Μπῆκε στὸ πανεπιστήμιο στὰ 13, καὶ στὰ 18 της χρόνια εἶχε πάρει διπλώματα νομικῆς, φιλοσοφίας καὶ ἰατρικῆς! Καυχιότανε μάλιστα ὅτι οἱ καθηγηταὶ τῆς ἰατρικῆς τῆς Μαδρίτης δὲν εἶχαν πιὰ νὰ τῆς διδάξουν τίποτ' ἄλλο...

Ἡ ἐπιρροὴ τῆς μητέρας της ἀπάνω της ἦταν πάντα σημαντική. Πίστευαν μάλιστα πολλοὶ ὅτι ἡ ντόνα Ἀουρόρα χρησιμοποιοῦσε τὸν ὑπνωτισμὸ σὰν ἕνα μέσον γιὰ νὰ τὴ βοηθῆ στὶς σπουδές της.

Ἔγραψε ἀρκετὰ βιβλία καὶ πραγματεῖες, ποὺ κατέπληξαν τοὺς καθηγητές της. Ἀλληλογραφοῦσε μ' ἐπιστήμονες παγκοσμίου φήμης, ποὺ δὲν παραλείπανε νὰ τὴν ἐγκωμιάζουνε στὰ γράμματά τους

Μελέτησε πολιτικὴ οἰκονομία καὶ ἐργάσθηκε ἐντατικὰ γιὰ τὴ χειραφέτησι τῶν γυναικῶν. Ἡ μητέρα της τὴ χρησιμοποίησε γιὰ τὸ σχέδιό της νὰ βγάλη τὶς Ἱσπανίδες ἀπ' τὸν πατροπαράδοτο περιορισμό τους στὸ σπίτι καὶ νὰ τὶς φέρη στὸ προσκήνιο τῆς δημοσίας ζωῆς καὶ δράσεως.

Οἱ διαλέξεις της περὶ κομμουνισμοῦ ἔγιναν αἰτία νὰ ὀνομασθῆ ἡ Χίλντεγκαρτ «Κόκκινη Παρθένος τῆς Ἱσπανίας». Κι' οἱ δημόσιες συζητήσεις της γιὰ σεξουαλικὰ κι' ἄλλα τολμηρὰ θέματα σκανδάλισαν τὴ Μαδρίτη.

Ἡ ντόνα Ἀουρόρα τὴν προφύλαγε διαρκῶς ἀπὸ ἐξωτερικὲς ἐπιρροές, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ τὴν ἀπομακρύνουν ἀπ' τὴν προσχεδιασμένη καρριέρα της καὶ νὰ καταστρέψουν ἔτσι ὅλο τὸ ἔργο τῆς ζωῆς τῆς μητέρας της.

Ὅπως εἶπε στὸ δικαστήριο ἡ ντόνα Ἀουρόρα, κάποιος περίφημος Ἄγγλος συγγραφεὺς εἶχε προσφερθῆ νὰ πάρη στὴν Ἀγγλία τὴ Χίλντεγκαρτ καὶ ν' ἀναπτύξη τὰ φιλολογικά της χαρίσματα. Ἐκείνη ὅμως ἀρνήθηκε, γιατὶ δὲ συμπεριλαμβανότανε στὴν πρόσκλησι καὶ ἡ μητέρα της.

Ἰσχυρίσθηκε ἐπίσης ὅτι ἡ ἀγγλικὴ Ἰντέλλιτζενς Σέρβις εἶχε προσπαθήσει νὰ τὴν κάνη πράκτορά της, στὴν ὑπηρεσία κατασκοπείας.

Φαίνεται ὅμως πὼς ἡ κοπέλλα ἄρχισε ἐπιτέλους νὰ βρίσκη ἐνοχλητικὴ τὴν κυριαρχία τῆς μητέρας της. Καί, τὸ 1933, σὲ ἡλικία 18 χρονῶν, ἐρωτεύθηκε κάποιο νέο.

Τότε ἡ ντόνα Ἀουρόρα, τρομαγμένη στὴ σκέψι πὼς θὰ τὴν ἔχανε, ἀγόρασε ἕνα ρεβόλβερ κι' ἀσκήθηκε μιὰ ὁλόκληρη μέρα στὴ σκοποβολή. Τ' ἄλλο πρωΐ, νωρίς, σκότωσε μὲ τέσσερις σφαῖρες τὴν κόρη της, ἐνῶ αὐτὴ κοιμόταν ἀκόμη!

Ὕστερα παρουσιάστηκε στὴν ἀστυνομία κι' ἀνάφερε τὸ ἔγκλημά της.

Πρὶν ἀκόμη γίνη ἡ δίκη της, ἐνῶ βρισκόταν ἀκόμη στὴ φυλακή, οἱ ἐφημερίδες κι' ἡ κοινὴ γνώμη δώσανε διάφορες ἐξηγήσεις στὸ περίεργο ἐκεῖνο δρᾶμα. Δυὸ δημοσιογράφοι γράψανε ἕνα βιβλίο, μὲ θέμα τὴν παράξενη ἱστορία τοῦ «ἐπιστημονικοῦ παιδιοῦ» καὶ τῆς μητέρας του. Ὁ παγκόσμιος Τύπος δημοσίευσε τὶς φωτογραφίες τους, συνοδευόμενος ἀπὸ κάθε εἴδους σχόλια.

Στὴ δίκη, ἡ αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ ἕνα ἑτερόκλητο πλῆθος: δικηγόρους, κοσμικὲς κυρίες, γιατρούς, χωρικούς, ἐργάτες... Σὲ μιὰ συνεδρίασι παρευρέθηκε ἀκόμη κι' ὁ πρώην πρωθυπουργὸς Ἀζάνα.

Ἐξετάσθηκαν πάνω ἀπὸ 20 μάρτυρες. Ὅλοι τους βεβαιώσανε τὴν ἐκπληκτικὴ διανοητικὴ ἀνάπτυξι τῆς Χίλντεγκαρτ, ἀλλὰ καὶ τὴν παθητικὴ ἀφοσίωσι τῆς μητέρας της.

Ἡ ντόνα Ἀουρόρα, ντυμένη πάντα στὰ μαῦρα καὶ κρατῶντας στὸ χέρι μερικὰ κόκκινα γαρύφαλα, ἦταν μιὰ μορφὴ ποὺ δέσποζε μέσα στὸ δικαστήριο. Διέκοπτε κάθε τόσο τὴ διαδικασία, γιὰ νὰ λογομαχήση μὲ τοὺς μάρτυρες, τὸν εἰσαγγελέα ἢ τοὺς δικαστὲς καὶ νὰ ὑπερασπισθῆ τὶς ἀπόψεις της περὶ ἀναρχίας, ἀθεϊσμοῦ κι' ἐλευθέρου ἔρωτος. Δὲν ἀνεχότανε νὰ τῆς ἐπιβάλουν σιωπή, οὔτε νὰ τῆς φέρνουν ἀντιρρήσεις.

Ἔδειξε ταραχὴ μονάχα ὅταν ἐγέρθηκε τὸ ζήτημα τῆς ταυτότητος τοῦ πατέρα τῆς νεκρῆς κι' ὑποστήριξε κάποιος ὅτι βρισκόταν στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου. Ἡ κατηγορουμένη διακήρυξε τότε ὅτι αὐτὸ ἦταν ψέμμα, γιατὶ ὁ πατέρας τῆς Χίλντεγκαρτ εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια. Ἀρνήθηκε ὡστόσο νὰ ἐπιβεβαιώση τὴν κατάθεσι μιᾶς παληᾶς ὑπηρετρίας της, ποὺ εἶπε πὼς ἦταν ἕνας Ἄγγλος ναυτικός.

Ἔδειξε ἀδιαφορία γιὰ τὶς κατηγορίες ἐναντίον της. Καὶ διαμαρτυρήθηκε ἔντονα, ὅταν ὁ συνήγορός της ὑποστήριξε πὼς ἦταν ψυχοπαθής.

— Εἶμαι ἀναρχική, δήλωσε, καὶ τὸ μεγάλο μου ὄνειρο ἦταν πάντα νὰ ἀναπλάσω τὸν κόσμο, σύμφωνα μὲ τὶς ἀρχὲς τῆς εὐγονίας!

Στὴ μακροσκελέστατη ἀπολογία της, εἶπε πὼς ἀγαποῦσε βαθειὰ τὴν κόρη της, κι' ὅμως θὰ ξανάκανε χίλιες φορὲς τὸ ἴδιο πρᾶγμα, προκειμένου νὰ τὴν δῆ νὰ καταστρέφεται καὶ «νὰ πηγαίνη χαμένη»...

Τόνισε ὅτι τὴν εἶχε σκοτώσει ὅσο ἀνθρωπιστικώτερα μποροῦσε, πυροβολῶντας την πρῶτα στὴν καρδιὰ κι' ἐνῶ κοιμότανε.

— Δὲν εἶμαι τρελλή! δήλωσε ἀκόμη μιὰ φορά. Ὁ συνήγορός μου δὲν ξέρει τί λέει!

Ἡ ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου ἐξεδόθη στὶς 26 Μαΐου 1934, καὶ τὴν καταδίκασε σὲ 26 ἐτῶν φυλάκισι. Πρὶν τὴν πάρουν οἱ χωροφύλακες, δήλωσε ὅτι ἦταν εὐχαριστημένη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπόφασι.

⊙⊙

ΔΕΝ ΕΠΙΑΣΕ ΤΟ ΚΟΛΠΟ...

Γιὰ νὰ μπορέση νὰ κυκλοφορήση πιὰ ἄνετα στοὺς πολυσύχναστους δρόμους τῆς ἀμερικανικῆς πόλεως Μέμφις, κάποιος αὐτοκινητιστὴς εἶχε τὴν ἔξυπνη ἰδέα νὰ «κολλήση» πίσω ἀπὸ μιὰ κηδεία! Ὅταν ὅμως φτάσανε στὸ νεκροταφεῖο καὶ θέλησε νὰ ξεκόψη καὶ ν' ἀπομακρυνθῆ, τὸν ἐμπόδισε κάποιος πόλισμαν, ποὺ εἶχε ἀντιληφθῆ τὸ κόλπο του, καὶ τὸν ὑποχρέωσε γιὰ τιμωρία του νὰ μείνη ἐκεῖ ὡς τὸ τέλος τῆς νεκρώσιμης ἀκολουθίας!

Ὁ πασίγνωστος στοὺς παλιοὺς ἀναγνῶστες μας Δρ. Κάμα ἀνέλαβε καὶ πάλι νὰ σᾶς παρουσιάζη σὲ κάθε τεῦχος μας ἕνα ἑβδομαδιαῖο ὡροσκόπιο, ποὺ θὰ σᾶς βοηθάη νὰ διοργανώσετε καλύτερα τὴ ζωή σας, ἐκμεταλλευόμενοι τὶς εὐκαιρίες καὶ ἀποφεύγοντας τοὺς κινδύνους ποὺ σᾶς ἀπειλοῦν. Οἱ δημοσιευόμενες προβλέψεις ἰσχύουν γιὰ τὴν χρονικὴ περίοδο

5—11 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1959

	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ..
ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου — 20 Ἀπριλίου	★ Ρυθμῖστε τὶς ἐκκρεμότητες, ποὺ σχετίζονται μὲ κάποιο ἀκίνητο καὶ ἀποφύγετε κάθε ἀναβολή. ★ Περίοδος ἰδιαίτερα εὐνοϊκὴ γιὰ τοὺς καλλιτέχνες καὶ τοὺς ἀσχολουμένους μὲ πνευματικὲς ἐργασίες.	★ Μόνο τὸ Σάββατο 7 μπορεῖ νὰ συμβῆ κάτι, ποὺ θὰ διαταράξη τὴν ἤρεμη αἰσθηματική σας ζωή. ★ Προσέξτε ὅμως νὰ μὴ σᾶς παρασύρη ὁ ὑπερβολικὸς ρωμαντισμὸς σὲ ἀπερισκεψίες.	★ Σηκάτι καὶ ἀναπνευστικὸ σύστημα ἀπαιτοῦν κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς ὅλη σας τὴν προσοχή. ★ Πίνετε μεταλλικὸ νερὸ γιὰ ν' ἀποφύγετε τὶς ἐνοχλήσεις τῶν νεφρῶν καὶ τοὺς ρευματισμούς.
ΤΑΥΡΟΣ: 21 Ἀπριλίου — 21 Μαΐου	★ Ὅλη σας ἡ προσοχὴ νὰ στραφῆ πρὸς τὸν οἰκονομικὸ τομέα. Καταστρῶστε ἕνα πρόγραμμα αὐστηρῶν οἰκονομιῶν καὶ ἀκολουθῆστε το χωρὶς ὑποχωρήσεις. ★ Θὰ πραγματοποιηθοῦν πολλὲς ἐπιδιώξεις.	★ Ἀπὸ αἰσθηματικῆς πλευρᾶς τὰ ἄστρα ἐπιτρέπουν κάθε αἰσιοδοξία. ★ Ἡ Τρίτη 10 θὰ εἶναι μιὰ μέρα κατὰ τὴν ὁποίαν αἰσθηματικὸ πρόβλημα θὰ βρῆ τὴν πιὸ ἱκανοποιητικὴ λύσι.	★ Τὰ ἄστρα ἐπηρεάζουν εὐνοϊκὰ τὴν ὑγεία. Διώχνουν τὶς μικροαδιαθεσείς καὶ βοηθοῦν τὸν ὀργανισμὸ ν' ἀντιδράση κατὰ τῶν κινδύνων, ποὺ τὸν ἀπειλοῦν. ★ Τυχερή σας ἡμέρα ἡ Τετάρτη.
ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου — 22 Ἰουνίου	★ Καταστρῶστε ἕνα πρόγραμμα ἐργασίας μὲ βάσι τὴ μεθοδικότητα καὶ μιὰ κατανομή, ποὺ νὰ ἀποκλείη κάθε ἀναβολὴ καὶ συσσώρευσι. ★ Θὰ κάνετε μιὰ ἐνδιαφέρουσα νέα γνωριμία.	★ Κάποιο σύννεφο θὰ ἐμφανιστῆ τὸ Σάββατο ἢ τὴν Κυριακὴ 8 στὸν ὁρίζοντα τῆς αἰσθηματικῆς σας εὐτυχίας. ★ Ἔχετε συμφέρον νὰ δείξετε διαλλακτικότητα. ★ Ὑπάρχει κίνδυνος νὰ σᾶς παρεξηγήσουν.	★ Ἀδιαθεσίες, ποὺ ὀφείλονται μᾶλλον σὲ κακὴ κυκλοφορία. Σὲ περίπτωσι παρατάσεώς τους συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό σας. ★ Βάλετε ἕνα ρυθμὸ στὴ ζωὴ καὶ στὴ δραστηριότητά σας.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 Ἰουνίου — 23 Ἰουλίου	★ Μὴ σπαταλᾶτε τὴν ἐνεργητικότητά σας καὶ μὴ ἀσχοληθῆτε μὲ διάφορες δουλειὲς συγχρόνως, ἀφίνοντάς τις ὅλες μισοτελειωμένες. ★ Εὔνοια τῶν ἄστρων σᾶς ἐπιτρέπει νὰ κερδίσετε πολλὰ χρήματα.	★ Θὰ συμβῆ κάτι, ποὺ θὰ σᾶς κάνη νὰ ὑποφέρετε. ★ Ἡ Τετάρτη 11 ὅμως θὰ εἶναι μιὰ ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη μέρα. Θὰ περάσετε κοντὰ σὲ ἀγαπημένο πρόσωπο ἀξέχαστες ὧρες.	★ Συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό σας γιὰ ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὴν ἰδέα πὼς ὑποφέρετε ἀπ' ὅλες τὶς ἀρρώστιες συγχρόνως. ★ Ἀποφύγετε τὸ κρύο καὶ τὴν ἐργασία. ★ Τυχερὸ τὸ 16.
ΛΕΩΝ: 24 Ἰουλίου — 23 Αὐγούστου	★ Τὰ σχέδια ποὺ καταστρώνετε εἶναι θεωρητικῶς καλά. Σκεφτήκατε ὅμως καὶ τὴν πρακτική τους ἐφαρμογή; ★ Ἡ Δευτέρα 9 καὶ ἡ Τρίτη 10 κατάλληλες γιὰ νὰ ἀναπτύξετε δρᾶσι.	★ Θὰ συμβῆ κάτι, ποὺ θὰ σᾶς κάνη ν' ἀλλάξετε γνώμη γιὰ προσφιλὲς πρόσωπο. ★ Ἡ περίοδος πάντως εἶναι ἰδιαίτερα εὐνοϊκὴ γιὰ ἕνα γάμο ποὺ θὰ σᾶς ἐπεφύλασσε μεγάλες ἱκανοποιήσεις.	★ Ἀδιαθεσίες, ποὺ θὰ εἶναι ὅμως παροδικές. ★ Προσέξτε τὰ νεφρά σας, τὰ ὁποῖα ἀπειλεῖ κάποιος ἐρεθισμός. ★ Ἀποφύγετε νὰ τρῶτε πολύ, ἰδίως τὰ βράδια. ★ Τυχερὸς ἀριθμὸς τὸ 1.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αὐγούστου — 23 Σεπτεμβρίου	★ Προσφυγὴ στὴ δικαιοσύνη θὰ εἶναι πρὸς ὄφελός σας, καὶ πάλι ὅμως εἶναι προτιμώτερο νὰ τὴν ἀποφύγετε. ★ Τὴν Κυριακὴ 8 θὰ συμβῆ κάτι ποὺ θὰ ἐπιφέρη ἀλλαγὴ στὴν ἐργασία.	★ Τὰ ἄστρα εὐνοοῦν τοὺς ἔρωτές σας καὶ σᾶς ἐξασφαλίζουν μεγάλες χαρές. Ἡ περίοδος ὅμως θὰ τελειώση μ' ἕνα ἀπρόοπτο, μᾶλλον δυσάρεστο, ποὺ θὰ συμβῆ τὴν Τετάρτη 11.	★ Ἀποφύγετε τὰ ταξίδια, γιατὶ οἱ συχνὲς ἀλλαγὲς κλίματος βλάπτουν τὴν ὑγεία σας. ★ Διαταραχὲς στὸ πεπτικὸ σύστημα καὶ ἰδίως στὰ ἔντερα, τὶς ὁποῖες χειροτερεύει ἡ νευρικότης.
ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου — 23 Ὀκτωβρίου	★ Ἀποφύγετε τὴ συντροφιὰ προσώπων, τῶν ὁποίων οἱ ἐνέργειες δὲν εἶναι μετρημένες. Μὴ συνεργάζεστε μαζί τους καὶ πρὸς παντὸς μὴν ἀναλάβετε ὑποχρεώσεις γιὰ τὸ μέλλον.	★ Προσέξτε τὰ λόγια σας. Ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πληγώσετε μ' αὐτὰ πρόσωπο, ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ εἰλικρινά. ★ Τὸ Σάββατο 7 θὰ εἶναι γεμᾶτο δυσχέρειες. Ἡ Κυριακὴ 8 ὅμως πολὺ εὐχάριστη.	★ Προφυλαχτῆτε ἀπὸ τὸ κρύο καὶ ἀποφύγετε τὴν ὑγρασία. Ἕνα ἐνδεχόμενο κρυολόγημα θὰ παραταθῆ πολὺ καὶ θὰ ἔχη δυσάρεστες συνέπειες ἐπὶ τῆς ὑγείας σας. ★ Τυχερὸ τὸ 6.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 Ὀκτωβρίου — 22 Νοεμβρίου	★ Ἡ αἰσιοδοξία εἶναι πολὺ ὠφέλιμη. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ εἶναι ὑπερβολική, γιατὶ τότε θὰ σᾶς παρασύρη σὲ ἐνέργειες, ποὺ σᾶς ἐπιφυλάσσουν ἀπογοητεύσεις. ★ Μὴ βασιστῆτε στοὺς φίλους.	★ Οἱ παντρεμένοι ἰδίως, θὰ χρειαστῆ νὰ προστατέψουν τὴν εὐτυχία τους ἀπὸ σοβαροὺς κινδύνους, ποὺ τὴν ἀπειλοῦν. ★ Οἰκονομικοὶ λόγοι κινδυνεύουν νὰ προκαλέσουν δυσάρεστες συζητήσεις.	★ Κόπωσι, ποὺ ὀφείλεται στὴν ὑπερέντασι, τὴν ὁποία παρατείνατε ἐπικινδύνως τελευταῖα. Ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυσι. ★ Ἀποφύγετε νὰ ἐργάζεστε καὶ νὰ διασκεδάζετε σὲ βάρος τοῦ ὕπνου.
ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου — 22 Δεκεμβρίου	★ Μὴν ἀφήσετε τὶς οἰκογενειακὲς ἔγνοιες νὰ παρεμποδίσουν τὴν ἐπαγγελματική σας δραστηριότητα. ★ Διέρχεστε μιὰ εὐνοϊκὴ περίοδο καὶ δὲν πρέπει ν' ἀφήσετε καμμιὰ εὐκαιρία ἀνεκμετάλλευτη.	★ Ἡ αἰσθηματικὴ ζωὴ συνεχίζεται ἤρεμη κι' ὅμως ἔχετε τὴν ἐντύπωσι πὼς σοβαροὶ κίνδυνοι ἀπειλοῦν τὴν εὐτυχία σας. ★ Ἀνήσυχος χαρακτῆρας καὶ φαντασία παραμορφώνουν τὰ πάντα.	★ Τὰ μικρὰ ἐμπόδια, ποὺ παρουσιάστηκαν, δὲν πρέπει ν' αὐξήσουν τὴ νευρικότητά σας. ★ Οἱ ἀνησυχίες σας εἶναι ἀδικαιολόγητες, δεδομένου ὅτι σύντομα ὅλα θὰ ἐξομαλυνθοῦν.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου — 20 Ἰανουαρίου	★ Μελετῆστε προσεκτικὰ κάθε πρότασι, ποὺ θὰ σᾶς κάνουν καὶ ἀποφύγετε νὰ τὴν ἀποδεχθῆτε μὲ βιασύνη ἢ καὶ νὰ τὴν ἀπορρίψετε. ★ Ἡ Τρίτη 10 γεμάτη δυσχέρειες.	★ Κάνετε μὲ τὴ στάσι σας ἀγαπημένο πρόσωπο ν' ἀμφιβάλη γιὰ τὴν ἀγάπη σας. Προσέξτε, γιατί, ἂν τὸ χάσετε, δύσκολα θὰ τὸ ξαναφέρετε κοντά σας. ★ Ἀπαιτεῖται διπλωματία.	★ Ἡ Τρίτη 10 εἶναι ἡ μόνη μέρα κατὰ τὴν ὁποία ἡ ὑγεία σας ἀπειλεῖται ἀπὸ κάποιο κίνδυνο. Θὰ τὸν ἀποφύγετε, ἂν προσέξετε τὸ φαγητὸ καὶ προφυλαχτῆτε ἀπὸ τὰ ρεύματα.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 Ἰανουαρίου — 19 Φεβρουαρίου	★ Μὴ κυνηγᾶτε χίμαιρες καὶ ἀφιερῶστε ὅλη τὴ δραστηριότητα στὴν ταχτική σας ἐργασία. ★ Ἀποφύγετε κάθε τι, ποὺ μπορεῖ νὰ περιπλέξη τὶς σχέσεις μὲ τοὺς προϊσταμένους.	★ Κάποιος δεσμὸς παίρνει διαστάσεις, ποὺ σᾶς κάνουν ν' ἀνησυχῆτε, ἐπειδὴ συνηθίζετε νὰ ἔχετε τὸν ἀπόλυτο ἔλεγχο τῆς καρδιᾶς σας. ★ Προσέξτε γιατὶ παρακολουθοῦν κάθε σας κίνησι.	★ Διῶξτε τὶς ἔγνοιες καὶ τὴ στενοχώρια, ποὺ ἐπηρεάζει πάντοτε δυσμενῶς τὴν ὑγεία σας καὶ πρὸ παντὸς τὴ λειτουργία τῆς καρδιᾶς σας. ★ Λίγη γυμναστικὴ τὸ πρωΐ εἶναι πάντοτε ὠφέλιμη.
ΙΧΘΥΕΣ: 20 Φεβρουαρίου — 21 Μαρτίου	★ Προσέξτε τὶς προσφορὲς ποὺ σᾶς κάνουν. Ὅσο πιὸ συμφέρουσες φαίνονται, τόσο πιὸ ὕποπτες εἶναι στὴν πραγματικότητα. ★ Ἀκολουθῆστε συμβουλὴ ἡλικιωμένου καὶ πεπειραμένου προσώπου.	★ Τὰ ἄστρα αὐξάνουν τὴ γοητεία σας καὶ σᾶς κάνουν σὲ ὅλους συμπαθῆ. ★ Κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ θὰ πραγματοποιηθοῦν πολλὲς ἐλπίδες καὶ ἐπιθυμίες σας. ★ Δεῖξτε κατανόησι.	★ Σᾶς χρειάζεται ἄφθονος καὶ ἤρεμος ὕπνος. ★ Ἀποφύγετε τὰ ποτὰ καὶ κόψτε ἢ τουλάχιστον περιορίστε τὸ κάπνισμα. ★ Στὴ μαγειρικὴ καταργῆστε τὸ λίπος καὶ προτιμᾶτε τὸ λάδι.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Ἤρθατε... ἦρθες! τῆς εἶπε μὲ συγκίνησι. Δὲν φαντάζεσαι πόσο εὐτυχισμένο μὲ κάνεις!...

Μιὰ τυχαία ΓΝΩΡΙΜΙΑ

ΠΩΣ γνωρίστηκαν; Πολὺ ἁπλᾶ, πολὺ πεζὰ μπορεῖ νὰ πῆ κανείς...

Ἔβρεχε ἐκεῖνο τὸ ἀπόγεμα καὶ περίμεναν καὶ οἱ δύο, κάτω ἀπὸ μιὰ πόρτα, νὰ περάση κανένα ταξί. Ὡστόσο, ἡ συνάντησί τους δὲν ἦταν καὶ πολὺ τυχαία, γιατὶ ἡ κοπέλλα παρακολουθοῦσε τὸ νέο μὲ παράξενη ἐπιμονή, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν εἶδε νὰ παρουσιάζεται μπροστά της στὴ γωνιὰ ἑνὸς δρόμου.

Ἐκείνη πρώτη, ἄνοιξε συζήτησι γιὰ τὸν καιρό. Μιλοῦσε μὲ τόση γοητευτικὴ ἀφέλεια, ὥστε ὁ νέος τὴν ἄκουε σὰν μαγνητισμένος, σὰν νὰ ἔκανε μιὰ εὐχάριστη καὶ ἀπροσδόκητη ἀνακάλυψι μὲ τὴ γνωριμία της.

Πρὶν περάση πολλὴ ὥρα, ἤξεραν πὼς ἐκείνη λεγότανε Σεσίλ, — δακτυλογράφος σὲ μιὰ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία, — κι' ἐκεῖνος Ζεράρ, βοηθὸς φαρμακοποιοῦ.

Ὅταν σταμάτησε ἡ βροχή, ὁ Ζεράρ πρότεινε στὴ Σεσὶλ νὰ πᾶνε νὰ τῆς προσφέρη κάτι.

— Δυστυχῶς, πέρασε ἡ ὥρα γιὰ μένα, ἀποκρίθηκε κείνη. Εὐχαρίστως, ὅμως, θὰ σᾶς συναντοῦσα αὔριο, στὸ ἴδιο μέρος.

Τὴν ἑπομένη, ἡ Σεσὶλ ἦταν συνεπὴς στὸ ραντεβοῦ. Ὅταν ἔφτασε, βρῆκε τὸ Ζεράρ νὰ τὴν περιμένη πρὶν ἀπὸ μισὴ ὥρα.

— Ἤρθατε... ἦρθες! τῆς εἶπε μὲ συγκίνησι. Δὲ φαντάζεσαι πόσο εὐτυχισμένο μὲ κάνεις!

Ἐκείνη τοῦ χαμογέλασε, χωρὶς νὰ τοῦ πῆ τίποτα. Τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι μὲ μεγάλη οἰκειότητα, σὰν νὰ τὴν ἤξερε ἀπὸ καιρό, καὶ ξεκίνησαν. Ἦταν νωρὶς ἀκόμα γιὰ φαγητό. Πήγανε σ' ἕναν κινηματογράφο.

Ὅταν βγῆκαν ἔξω, — ἂν τοὺς ρωτοῦσε κανεὶς τί φὶλμ εἶδαν, θὰ δυσκολεύονταν ν' ἀπαντήσουν... — ἔπεφτε πάλι ραγδαία βροχή. Ὅλα τὰ ταξὶ ποὺ περνοῦσαν ἦταν πιασμένα. Καὶ τὸ πιὸ κοντινὸ ρεστωρὰν ἦταν ἀρκετὰ μακρυά.

— Ἡ βροχὴ δὲ φαίνεται ὅτι θὰ σταματήση γρήγορα, εἶπε ὁ Ζεράρ. Τὸ σπίτι μου εἶναι μονάχα δυὸ βήματα ἀπὸ ἐδῶ. Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε, εἶναι νὰ πάρουμε μιὰ τρεχάλα ὡς ἐκεῖ. Θ' ἀνάψουμε τὴν ἠλεκτρικὴ σόμπα καὶ θὰ φᾶμε... ὅ,τι βρεθῆ στὸ ψυγεῖο.

Μὰ εἶδε τὴν κοπέλλα λίγο διστακτικὴ καὶ νόμισε ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν καθησυχάση.

— Σὲ πληροφορῶ, συνέχισε, ὅτι δὲ μένω μόνος... Ἔχω κοντά μου κάποια μακρυνὴ συγγενῆ μου, μιὰ γεροντοκόρη, γερόντισσα γιὰ τὴν ἀκρίβεια, τρομερὰ αὐστηρὴ καὶ ἠθική...

— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, ἔρχομαι! εἶπε ἡ Σεσὶλ γελῶντας.

Ἡ συγγενὴς τοῦ Ζεράρ, — μιὰ πολὺ ἀξιοπρεπὴς κυρία, ποὺ τὴν συμπάθησε ἀμέσως ἡ Σεσίλ, — ἄναψε ἀμέσως τὴν ἠλεκτρικὴ σόμπα. Ὕστερα, ἔφερε σ' ἕνα δίσκο ὅ,τι βρέθηκε στὸ σπίτι, — ζαμπόν, αὐγά, βούτυρο, μαρμελάδα, — ἔψησε καὶ τσάϊ, καὶ ἀπεσύρθη διακριτικά.

— Ἐπὶ τέλους, μόνοι! ψιθύρισε τότε ὁ Ζεράρ.

Τράβηξε στὴν ἀγκαλιά του τὴ Σεσὶλ καὶ τὴ φίλησε.

Ἐκείνη δὲν τοῦ ἀντιστάθηκε. Τοῦ ἔκανε, ὅμως, ἐντύπωσι ἡ μελαγχολική, ἡ λυπημένη ἔκφρασι τοῦ προσώπου της. Τί παράξενα, ἀλήθεια, ποὺ τὸν κύτταζε, ἐνῶ τοῦ χάϊδευε τὰ μαλλιά!

— Σ' ἀγαπῶ, Σεσίλ! τῆς εἶπε ξαφνικά. Σ' ἀγαπῶ, καὶ ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία τῆς ζωῆς μου θὰ ἦταν νὰ μποροῦσα νὰ σ' ἔκανα γυναῖκα μου...

— Μά, — τραύλισε, κατάπληκτη ἡ Σεσίλ, — μοῦ κάνεις τέτοια πρότασι πρὶν ἀκόμα μάθης ποιά εἶμαι, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ τυχαία γνωριμία;

— Σὲ ξέρω πολὺ καλά... Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σὲ γνώρισα κατάλαβα πόσο ἀξίζεις... Τὶς τελευταῖες αὐτὲς μέρες, ἐσένα μονάχα σκέπτομαι...

Ἡ Σεσὶλ σοβαρεύτηκε ξαφνικά.

— Ὁμολογῶ, ψιθύρισε, ὅτι κι' ἐγὼ σέ... σὲ συμπαθῶ. Δὲ μπορῶ, ὅμως, ν' ἀποφασίσω γι' αὐτὸ ποὺ μοῦ λές, ἀφοῦ δὲν ξέρω τίποτα γιὰ σένα... γιὰ τὴν περασμένη σου ζωή...

Ὁ Ζεράρ τὴν ἄφησε ἀπότομα, ἔκανε δύο-τρεῖς βόλτες στὸ σαλονάκι, μὲ τὰ χέρια πίσω ἀπὸ τὶς πλάτες. Ἦταν φανερὸ ὅτι κάποια τρομερὴ πάλη γινότανε μέσα του. Ἡ Σεσὶλ τὸν παρακολουθοῦσε μὲ περιέργεια, μὲ ἀγωνία θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῆ.

Τέλος, στάθηκε μπροστά της, καὶ τῆς εἶπε μὲ ἀλλαγμένη φωνή:

— Πολὺ φοβᾶμαι ὅτι, μόλις μάθης ποιός εἶμαι, θὰ σὲ χάσω...

— Μά, γιατί;...

— Γιατὶ θὰ φύγης τρομαγμένη καὶ δὲ θὰ θελήσης νὰ μὲ ξαναδῆς στὰ μάτια σου!... Ὅλη ἡ συμπάθεια ποὺ αἰσθάνεσαι τώρα γιὰ μένα, θὰ μεταβληθῆ σὲ φρίκη, σὲ ἀηδία...

— Ὅποιο καὶ νἆναι τὸ μυστικό σου αὐτό, θέλω νὰ τὸ μάθω... ὅσο φοβερὸ κι' ἂν εἶναι αὐτό...

Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶχε γίνει βαρειὰ καὶ καταθλιπτική.

— Ἔ! λοιπόν, ἄκουσε! εἶπε ξαφνικὰ ὁ Ζεράρ. Δὲ μὲ λένε Ζεράρ. Τὸ πραγματικό μου ὄνομα εἶναι Πώλ... Πὼλ Ἀρμαντιέ...

— Μά... κάποιος μὲ τ' ὄνομα αὐτὸ σκότωσε τὴ γυναῖκα του, πρὶν ἀπὸ δέκα πέντε μέρες! φώναξε ἡ Σεσίλ.

— Ἐγὼ εἶμαι! Ναί, τὴ σκότωσα τὴ γυναῖκα μου, ἐπειδὴ μὲ ἀπατοῦσε... Μ' ἔπιασαν, ἀλλὰ μ' ἄφησαν ἐλεύθερο, ἐπειδὴ δὲ βρήκανε στοιχεῖα ἐναντίον μου... Εἶχα λάβει ὅλα τὰ μέτρα μου... Δὲν παύουν, ὅμως, νὰ μὲ παρακολουθοῦν, ἐπειδὴ μὲ ὑποπτεύονται ἀκόμα... Ἄ! ἡ ζωή μου εἶναι ἀφόρητο μαρτύριο...

Ἡ Σεσὶλ σηκώθηκε τότε, καὶ τράβηξε ἀμίλητη κατὰ τὴν πόρτα. Πρὶν βγῆ ἔξω, γύρισε καὶ κύτταξε τὸ Ζεράρ βαθειὰ στὰ μάτια. Τὰ χείλη της ἔτρεμαν, σὰν νὰ ἤθελε νὰ πῆ κάτι. Μὰ δὲ βγῆκε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα της.

Ὁ Ζεράρ δὲ δοκίμασε νὰ τὴν κρατήση.

★

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες, ἡ Σεσὶλ παρουσιαζότανε στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀπογευματινῆς ἐφημερίδος «Ὁ Κόσμος». Πέταξε στὸ γραφεῖο του κάτι χειρόγραφα ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι της καὶ εἶπε ταραγμένη:

— Αὐτὸ εἶναι τὸ «κομμάτι» ποὺ περιμένατε ἀπὸ μένα. Μπορεῖτε νὰ τὸ δημοσιεύσετε... Θὰ ἔχετε μεγάλη ἐπιτυχία... Ὁ Ἀρμαντιὲ μοῦ τὰ μαρτύρησε ὅλα...

— Σᾶς πληροφορῶ, ὅμως, συνέχισε, ὅτι δὲ θ' ἀναλάβω ἄλλη τέτοια ἀποστολή... Εἶμαι δημοσιογράφος, — καὶ ὄχι σπιοῦνος!

Τὴν τελευταία λέξι τὴν πρόφερε μὲ ἀηδία.

— Ἔπρεπε νὰ εἶστε περήφανη, δεσποινὶς Μαριόν, γιὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ δημοσιογραφική σας ἐπιτυχία! τῆς εἶπε ὁ διευθυντής, χαμογελῶντας. Αὔριο, θὰ χαλάση ὁ κόσμος. «Μιὰ νεαρὰ καὶ ὡραία ρεπόρτερ ἀποσπᾶ ἀπὸ ἕνα δολοφόνο ὁμολογία τῆς πράξεώς του...»

Ἐκείνη, ὅμως, τοῦ γύρισε τὶς πλάτες κι' ἔφυγε τρέχοντας.

Πῆγε στὸ γραφεῖο της, σημείωσε βιαστικὰ κάτι σ' ἕνα κομμάτι χαρτί, τὸ ἔκλεισε σὲ φάκελλο, φώναξε ἕνα μικρὸ κλητῆρα καὶ τοῦ εἶπε νὰ τὸ πάη ἀμέσως στὴ διεύθυνσι τοῦ Ζεράρ... τοῦ Πὼλ Ἀρμαντιέ.

Νά τί τοῦ ἔγραφε:

«Εἴμαστε καὶ οἱ δυὸ ἐγκληματίες. Ἐσὺ σκότωσες, — δικαιολογημένα, ἴσως, δὲν ξέρω, — μὰ ἐγὼ σὲ πρόδωσα... Εἶμαι δημοσιογράφος, καὶ ἤθελα νὰ ἔχω μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία μὲ τὴν ἀνακάλυψι ἑνὸς δολοφόνου. Ἔγραψα πὼς σὲ γνώρισα, τί ὁμολογίες μοῦ ἔκανες... καὶ ὅλα αὐτὰ θὰ δημοσιευτοῦν αὔριο...

»Δὲν πρόκειται τώρα νὰ γλυτώσης... Θὰ σὲ πιάσουν. Ὦ! καταλαβαίνω τί μῖσος θὰ αἰσθάνεσαι γιὰ μένα, πόσο θὰ μετανοῆς ἐπειδὴ μοῦ ἄνοιξες τὴν καρδιά σου... Μὰ κι' ἐγὼ ἡ ἴδια ἀηδιάζω τὸν ἑαυτό μου... Ἤξερα ποιός εἶσαι κι' ἔπαιξα κωμῳδία μαζί σου, γιὰ νὰ σοῦ ἀποσπάσω μιὰ ὁμολογία.

»Καὶ αὐτὸ τὸ ἔκανα, ἐπειδὴ ὁ διευθυντής μου μοῦ παραπονιότανε διαρκῶς ὅτι δὲν εἶχα καμμιὰ ἐπιτυχία... Καὶ τὴν ἔκανα! Μά, λυπᾶμαι πολὺ ἐπειδὴ καταλαβαίνω τώρα πὼς αἰσθάνομαι γιὰ σένα... κάτι περισσότερο ἀπὸ συμπάθεια...

»ΜΑΡΙΟΝ — καὶ ὄχι ΣΕΣΙΛ»

★

Ἀφοῦ ἔστειλε τὸ γράμμα αὐτό, τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι της. Ἔνοιωθε τὴν ἀνάγκη νὰ μείνη μόνη.

Πρὶν περάση πολλὴ ὥρα, ἄκουσε ἕνα χτύπημα στὴν πόρτα. Σηκώθηκε, ἄκεφη, ν' ἀνοίξη ἡ ἴδια, — δὲν εἶχε ὑπηρεσία, — καὶ... ὀπισθοχώρησε, χαρούμενη καὶ τρομαγμένη, ὅταν εἶδε μπροστά της τὸν Πὼλ Ἀρμαντιέ.

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπημένη μου, γιὰ τὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἔστειλες! τῆς εἶπε ἐκεῖνος.

Καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του.

— Εἶναι ἀλήθεια, λοιπόν, πὼς μ' ἀγαπᾶς; Θέλω νὰ τ' ἀκούσω καὶ ἀπὸ τὰ χείλη σου...

— Μά... πῶς ἔμαθες ποῦ μένω; τραύλισε ἡ Μαριόν, ζαλισμένη ἀκόμα.

— Μοῦ τὸ εἶπε ὁ διευθυντής σου... Ἔρχομαι ἀπὸ τὸ γραφεῖο του...

— Καὶ δὲ φοβήθηκες; φώναξε ἡ Μαριόν.

— Ποιὸν νὰ φοβηθῶ; Τὸν παληό μου φίλο τὸν Σαμπραί; Ἤπιαμε καὶ μερικὰ κονιὰκ στὴν ὑγεία σου...

— Μὰ δὲν εἶσαι ὁ Πὼλ Ἀρμαντιέ; ρώτησε ἡ Μαριόν, μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ κατάπληξι.

— Ὄχι! εἶπε ὁ νέος, γελῶντας μὲ τὴν καρδιά του. Εἶμαι ὁ Ζεράρ Νταρκά, πολιτικὸς μηχανικός. Τί μὲ κυττᾶς ἔτσι; Δὲν καταλαβαίνεις τίποτα; Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀμέσως... Μιὰ μέρα, συνεννοηθήκαμε μὲ τὸν Σαμπραὶ νὰ σοῦ παίξουμε μιὰ φάρσα. Ἤθελε νὰ ἐξακριβώση τὴ δημοσιογραφική σου ἐξυπνάδα... Μ' ἔδειξε, λοιπ, ἀπὸ μακρυὰ σὲ σένα, σοῦ εἶπε ὅτι εἶμαι ὁ Ἀρμαντιέ, καὶ σοῦ ἀνέθεσε νὰ ἐξακριβώσης ἄν... σκότωσα πράγματι τὴ γυναῖκα μου...

»Στὴν ἀρχή, ἤθελα νὰ παίξω μαζί σου... Ὁμολογῶ, ὅμως, ὅτι τὴν ἔπαθα! Σ' ἀγάπησα, Μαριόν... Θέλησα νὰ καταλάβω καλύτερα τὸν πραγματικό σου χαρακτῆρα καὶ σοῦ ἐξομολογήθηκα ἕνα ἔγκλημα ποὺ δὲν ἔκανα...

Ἡ Μαριόν, λυτρωμένη πιὰ ἀπὸ ἕναν ἐφιάλτη, ἔκλαιε τώρα ἀπὸ τὴ χαρά της.

— Θὰ μὲ συγχωρέσης, Μαριόν, — τῆς ψιθύρισε ὁ Ζεράρ στ' αὐτί, — γιὰ τὴν κωμῳδία ποὺ σᾶς ἔπαιξα;

— Ἄχ! θ' ἔκανες νὰ ὑποφέρω πολύ! ἀποκρίθηκε ἡ Μαριόν, γελῶντας ἀνάμεσα στὰ δάκρυά της. Καί, γιὰ νὰ σὲ τιμωρήσω, δέχομαι τὴν πρότασι τοῦ δολοφόνου Πὼλ Ἀρμαντιέ: Θὰ σὲ παντρευτῶ!...

ΡΟΖΕ ΡΕΖΙ

ΟΛΟΙ ΜΕ ΤΟ ΙΔΙΟ ΟΝΟΜΑ

Σὲ μιὰ μικρὴ ἐκκλησία τοῦ Ἄρντφερτ τῆς Ἰρλανδίας ἔγιναν δυὸ γάμοι μαζί.

Παρουσιάζανε λοιπὸν τὴν ἑξῆς ἀπίστευτη σύμπτωσι: Οἱ δυὸ γαμπροί, οἱ δυὸ νύφες, οἱ κουμπάροι καὶ ὁ παπᾶς εἶχαν ὅλοι τὸ ἐπίθετο Ὀ'Σούλλιβαν!

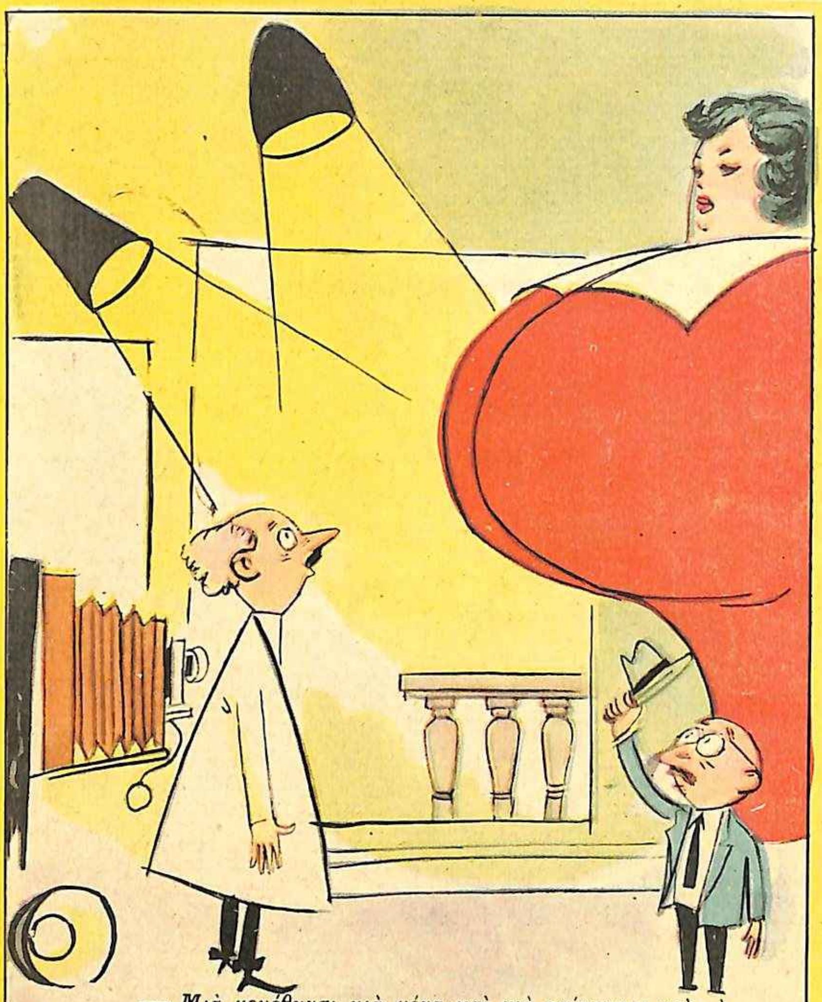

— Μιὰ μεγέθυνσι γιὰ μένα καὶ μιὰ σμίκρυνσι γιὰ τὴ γυναῖκα μου!...

— Ἂς διακόψουμε, χρυσῆ μου, γιατὶ ὁ ἄντρας μου θέλει νὰ πάρη τὸ μπάνιο του!...

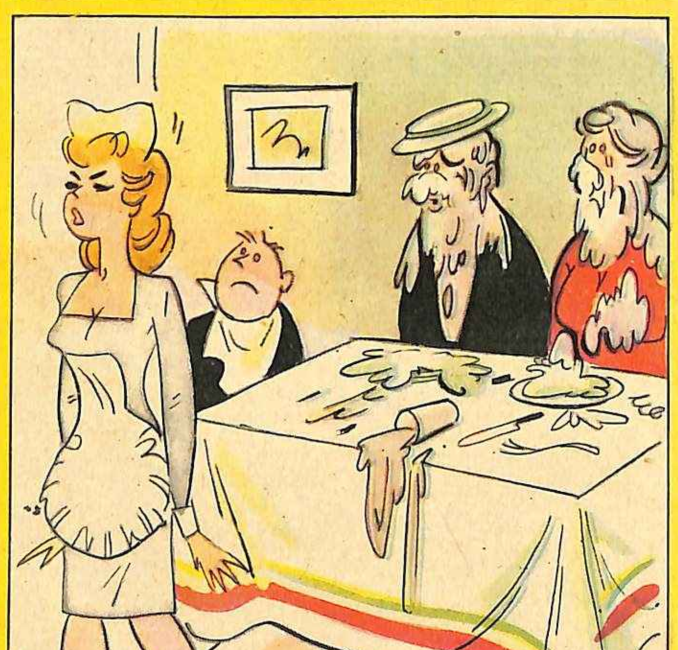

— Τί σοῦ ἦρθε νὰ τῆς πῆς πὼς τὸ φαγητὸ δὲν εἶναι καλό;

— Ἐκτιμῆστε καὶ μόνος σας τὰ ἐξαιρετικά μας ἀδιάβροχα!...